DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

**https://rantey.org**

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y



# IŞIKGETİREN

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • 3.KİTAP



CLAIRE LEGRAND

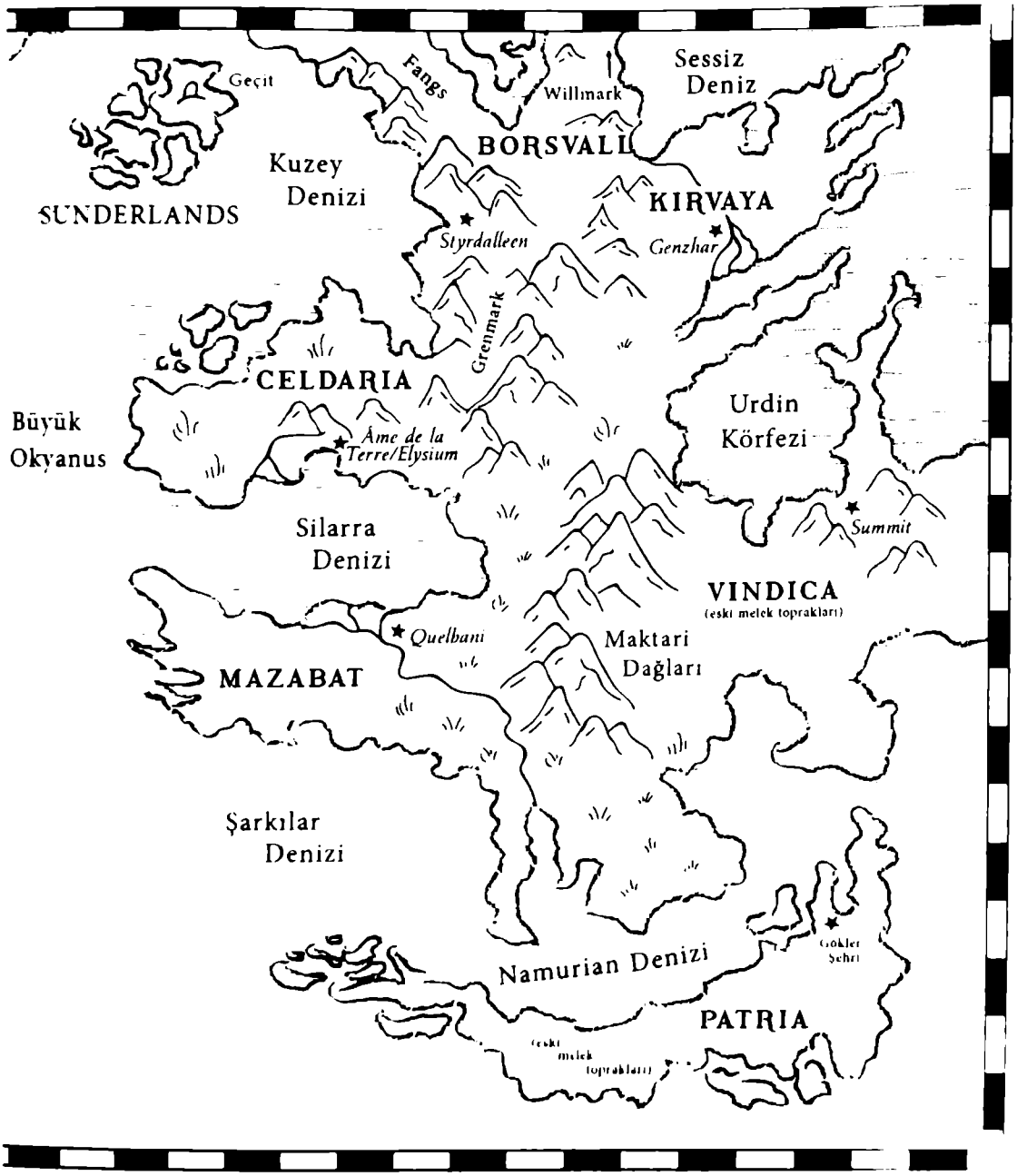
SALON
yayınları




# Avitas

## DÜNYASI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org




Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# BİR YARATIK VE BİR YALANCI

*"Siz, yenik aşkları ve yağmalanmış memleketleri için savaşanlar, iyi dinleyin: İmparatorun aniden önünüzde belireceği bir an gelebilir. Onun gözüne çarpan şey sizin güzelliğiniz veya yeteneğiniz veya gücünüz olabilir. Gülümseyecek ve sizi baştan çıkartacaktır. Sizi pohpohlayacak ve vaatlerde bulunacaktır. Ona güvenmeyin. Son nefesinize dek onunla savaşın. Kaybettikleriniz için savaşın. Olabilecek ve hâlâ olma imkânı bulunan bir dünya için savaşın."*

*–Kâhinin Sözü*

Simon bıçağı elinde, dudakları soğuktan çatlamış, ayakları yıpranmış botlarının içinde kabuk bağlamış ve nasır tutmuş halde buzla kaplı kayanın yanında çömeldi ve yaklaşan tavşanı aç gözleriyle izledi.

Uzun bacaklı ve ince, beyaz bir şeydi. Henüz tam gelişmemişti. Simon bunun doğru düzgün etten çok kürkten ibaret olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda aç olduğunu ve öldürebileceği herhangi bir şeyi silip süpüreceğini de biliyordu.

Bunun dışında çok az şey biliyordu.

Tavşan durdu. Bıyıklarını oynatışını Simon'ın görebileceği kadar yakındaydı. Suskun bir korkuyla dünyaya bakıyor, ölümün gelmesini bekliyordu. Çevrelerinde soğuk ve kasvetli bir şekilde kilometrelerce yayılan uçsuz bucaksız kahverengi düzlük sabah karında bembeyaz ışıldıyordu. Kar taneleri koyu gri gökyüzünden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sessizce dökülüyorlardı. Esas kar az sonra bastıracaktı. Simon bunu biliyordu. Tavşan bunu biliyordu.

İçlerinden yalnızca biri hayatta kalarak bunu görecekti.

Tavşan daha da yaklaştı. Avcının kokusunu almıştı. Solgun burnu titriyordu. Ama avcının nerede olduğunu bulamıyordu.

Simon hep iyi saklanırdı. Yaklaşık bir sene önce bu berbat, yabancı, vahşi doğaya indiğinden beri bu yeteneğini daha da geliştirmişti.

Tavşan daha da yaklaştı. Simon onun misk kokusunu alabiliyor, ürkmüş vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Tavşana doğru sıçradı, sertçe üstüne düştü. Tavşan kaçamadan onun boğazını yardı.

Ateş yakamayacak kadar açtı. Birkaç hızlı bıçak darbesiyle avının derisini yüzdü. Dişleri ile kalçalarındaki etleri koparttı. Yedi. Bıçağını elinden bırakmadı.

Geçen bu yıl boyunca bıçağını asla bırakmaması gerektiğini öğrenmişti.

O sırada, tavşanın yarısını yemiş ve dişlerinin arasından kanlı et parçaları sallanırken, Simon bir ses duydu. Akşam yemeğini yere bıraktı ve öldürmeye veya kaçmaya hazır bir halde hızla arkasını döndü.

Ama karların içine doğru bakakaldı.

Çok uzak olmayan bir mesafede biri duruyor, onu izliyordu. Simon gözlerini kıstı. Bu bir erkekti. Kenarları kürklü, uzun, siyah bir palto giymişti. Paltonun köşeli omuzları ve yüksek bir yakası vardı. Paltonun adamın yumuşak buklelerine uyan katlı etekleri yeri süpürüyordu. Orada çok güzel görünüyordu. Simon'ın artık ev olarak kabul ettiği düzlüklerin iç karartıcı kahverengi sonsuzluğunun içinde zarif ve temiz görünüyordu.

Adamın arkasındaki dünya sustu. Simon artık hareket eden buzların belli belirsiz çıtırtılarını ya da şiddetli dağ rüzgârını duyamıyordu. Çılgınca atan kalbinin ve kendine doğru yaklaşan adamın adımlarının seslerinden başka bir şey duyamıyordu.

Ancak Simon bu adamı tanıyordu. Bir zamanlar ondan korkuyordu, hatta ondan nefret ediyordu. Fakat Âme de la

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Terre'deki o dehşet verici son anların üstünden o kadar çok zaman geçmişti ki düşmanın görüntüsü bile çok hoştu.

Adam eldivenli elini Simon'ın öne eğdiği başının üstüne koydu. Simon'ın dudaklarından hafif bir özlem çığlığı döküldü. Ellerini körlemesine yukarıya doğru götürdü, adamın elini buldu ve çaresizce tuttu.

"Sensin," diye fısıldadı Simon. Artık yalnız değildi. İçini hayvani bir coşku kapladı. Kaba, hırıltılı bir kahkaha attı.

"Benim," dedi Corien isimli melek. Diz çöktü ve dikkatle Simon'a baktı.

Simon kaskatı kesildi, diğer eliyle bıçağını sıkıca tutuyordu. Siyah gözler, ışıksız ve sonsuz. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Dişlerini gösterdi, ayak parmaklarının üstünde pozisyon aldı.

Ama Corien sadece gülümsedi. "Senin adın ne?"

Simon'ın zihni kargaşa girdabıydı. Evini işgal eden, yüzlerce komşusunu ve binlerce Celdarialıyı öldüren adam buradaydı.

Babasının beyninin içine sızan ve onu bir kuleden atlayarak ölmeye zorlayan melek buradaydı.

Simon çılgın bir an için tavşana yaptığı gibi Corien'in üstüne atlamayı, aynı şekilde onun pürüzsüz beyaz boğazını açmayı düşündü. Ancak Simon, meleklerin saldırabilme süratlerini görmüştü. O daha bıçağını havaya kaldıramadan Corien onu durdururdu.

Kaçabilirdi ama bu olanaksızdı. Bir sene boyunca yabani hayatın içinde tek başına yaşamıştı, vücudu bir deri bir kemik kalmıştı. Bir sene boyunca yalnızca kendiyle ve yaratıklarla konuşmuştu.

Öfkeli gözyaşları döküldü. "Adımı biliyorsun, bilmiyor musun?" Hiddetle fısıldadı. "Göremiyor musun?"

Corien o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Simon sırtından aşağıya soğuk bir korku damlası aktığını hissetti. Kaçmak için kendini hazırladı. Kendini her zaman kaçmak için hazırlıyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Corien yumuşak bir sesle. Ama kafası karışmış görünüyordu. "Seni tanıyorum ama buna rağmen tanımıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Süratli, arayış içindeki bir varlık Simon'ın düşüncelerinin içine girdi. Sanki sinsi parmaklar, arkasında ne olduğunu görmek için beyninin kıvrımlarını kenara çekiyorlardı. Bu hissi daha önce yaşamamış olsa da Simon ne olup bittiğini biliyordu. Kral Arthur'un ölümünün aylarca öncesinde ve sonrasında Celdaria'da karanlık hikâyeler yayılmıştı. Deliren insanlar, yağmalanmış köylerin yıkıntılarının arasında solgun ve beli bükük bırakılan insanlar hakkında korkunç hikâyeler.

Bir melek tarafından istilaya uğramak böyle bir şeydi.

Corien beyninde ilerlerken, Simon karların içinde güçlükle nefes alarak, ürpererek hareketsiz bekledi. Bir ses Simon'ın kulaklarının üstünden kaydı, ensesini öptü, yara izlerinin çizgilerini takip etti. Ses, Simon'ın anlamadığı kelimeleri tısladı. Beyninin içini dayanılmaz bir gürültü kaplayana dek ses giderek daha yükseldi ve hızlandı. Sanki sarsılıyormuş, dipsiz bir uçurumun üstünde tutuluyormuş, uçurumun içinde yaşayan açlıktan gözü dönmüş bir yaratık ulurken ileri geri sallanıyormuş gibi hissetti. Simon çığlık atıp kaçmaya çalıştı ancak Corien soğuk eldivenli elleri ile onu kollarından ve çenesinden tutup yere bastırdı. Simon'ın içini kafasından ayak uçlarına kadar bir basınç kapladı. Bedeninin patlayarak açılacağından korktu. İçinde, muazzam bir kuvvetle çekilen kelimeler havalandılar. Birazdan dışarı dökülecekler ve böcekler gibi yayılarak *Simon, Simon, Simon* diye tıslayacaklardı. Dünyayı yutacaklardı.

Ardından, en sonunda, sessizlik oldu.

Simon toprağın içinde soluk soluğaydı. Üstündeki Corien'in yüzü, Simon'ın anlayamadığı bir duygu yüzünden gergin ve sertti. Simon bir yüz görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Seni tanıyorum," dedi Corien sakince. Sözcükler, metale yağan yağmur gibi döküldü; Simon her bir sözcüğü dişlerinin arkasında hissetti. "Her nasılsa, seni tanıyorum. İsminin Simon Randell olduğunu görüyorum. Dokuz yaşındasın. Bir melezsin. Ya da daha doğrusu, benim tanıdığım bir melezdin. Bu yüzden sana geldim. Bu dağlarda sıra dışı bir varlık hissettim ve buraya kadar izini takip ederek seni buldum. Artık melezler yok. Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunu biliyor muydun, Simon? Olağanüstü olanların çok azı hâlâ yaşıyorlar, ben hariç."

Siyah bakışları, Simon'ın vücudunun, yüzündeki ve elindeki yara izlerinin oluşturduğu kalın desenli örtünün üzerinde dolaştı. Simon zihninin kaydığını, Corien'in ihlaline uyum sağladığını hissetti. Simon'ın çenesi kenetlendi. Kaskatı bir halde oturdu. Korkmayacaktı. Nefesini tuttu.

Corien gözlerini kırpmadan, "Daha fazlasını görmeye başlıyorum," diye fısıldadı. "Geleceğe yaptığın seyahat seni feci şekilde korkutmuş ve seni neredeyse öldürüyormuş. Sen hep bu kadar çirkin değildin." Gülümsedi ancak solgun ve güzel yüzünün geri kalan kısmı kımıldamadı. "Ama sen çirkin değilsin, değil mi, Simon? Bu yara izi haritasının ardında, oldukça hoş bir yaratıksın."

Simon doğrulmak için debelendi. Corien ona yardım ettiğinde, eldivenli elini Simon'ın sırtına koyduğunda, Simon kızardı. Duruşunu dikleştirdi, çenesini kaldırdı, bir erkek çocuk nasıl olunacağını hatırlamaya çalıştı. Zihni eğildi ve döndü. Yani şimdi gelecekteydi. Bunu, kanında uykuya yatan o korkunç içgüdüden az çok tahmin etmişti. Bunu Simon'a geceleri birçok kez fısıldamıştı. Ama şimdi doğru olduğunu biliyordu.

Aklına çılgın sorular üşüştü. Bu gelecek tam olarak *ne zamandı*? O zaman ve şimdi arasında ne kadar zaman geçmişti? Bu dünya neydi? Corien'in gözleri siyahtı ve Simon seyahat edemiyordu ve şunu merak ediyordu: Bu tuhaf şeyler birbirleriyle bağlantılı olabilir miydi?

Empiriuma ne olmuştu?

Ayrıca Corien neden ona bu kadar tuhaf bakıyordu? Sanki Simon'ın yüzünde, Simon'ın farkında olmadığı bir şey görmüş gibiydi.

Corien'in bakışları soğuk ve anlaşılmazdı. "O, benim yanımda öldü. Ben, onlarca yıl kan kaybettim. Yeniden bir bütün olduğumda bile zihnim öyle değildi. Bu yüzden mi senin içine baktığımda, yalnızca anlaşılmaz gölgeler görüp, senin bitmek bilmez, gümbürdeyen korkundan başka bir şey duyamıyorum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden mi yıllar benim zihnimi hırpaladı, Simon? Simon Randell. Senin yüzünü tanıyorum ama nedenini bilmiyorum. Kimsin sen? Kimin için savaşıyorsun?"

"Savaşmak mı?" Simon kafasını iki yana salladı. "Ben kimse için savaşmıyorum."

Corien bir süre onu inceledi ve sonra, "Ah, evet," dedi. Ayağa kalktı, paltosundaki karları temizledi. "Buraya, bana yardımı dokunabilecek bir şey aramaya geldim. Sanırım sadece kayıp bir oğlan çocuğu buldum."

"Bekle!" diye bağırdı Simon çünkü Corien oradan ayrılmak üzere arkasını dönmüştü. Simon yeniden tek başına kalmaya dayanamazdı. Corien'in arkasından emekledi ve onun paltosunun eteklerine yapıştı. Botlarının altına kıvrılıp yattı. Dövülmüş bir köpek gibi sefil bir haldeydi. Yapmak üzere olduğu şey hakkında düşününce, göğsünde ufak bir korku patlaması oldu fakat utanç duymayı bırakalı çok olmuştu.

Çünkü onu evinden kopartıp buraya getiren şey, Rielle'nin ölümüydü. Dünyayı mahveden, Simon'ı sihri olmadan terk edilmiş ve yalnız halde bırakan şey onun bencilliği, gücünü kontrol etmedeki beceriksizliğiydi.

Korkusunu bir kenara attı ve Corien'in koluna yapıştı. Alnını sertçe Corien'in paltosunun koluna bastırdı. Ölü kraliçeye olan nefretini bir araya getirdi ve önünde duran meleğe, görebilmesi, anlayabilmesi için hızla fırlattı.

"Celdaria'danım," dedi Simon zangırdayarak. "Rielle'nin kızını gördüm. Ve Lordum, sizin için savaşırım."

Bekledi. Yukarıda sessizlik vardı, korkunç ve ağır. Her ne kadar Corien ona dokunmasa da Simon ensesinde sert bir elin ağırlığını hissediyordu.

"Doğduğu gece, onu ellerimde tuttum," dedi Simon. Kelimeler süratle dökülüyorlardı. "Ben, Kraliçe Rielle'nin şifacısının oğluydum. Beni sizden saklamıştı. O gece, çok korktum. Babamın atlayışını izledim..." Boğazı tıkandı. Temizlemek için hırıldadı. Aylardır ağlamamıştı ve şimdi de ağlamayacaktı.

"Onun düşüşünü gördüm," dedi. "Kraliçe Rielle ölüyordu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bebek yalnızdı. Kraliçeye seslendiğinizi duydum, Lordum. Sizin onun ışığına vurduğunuzu gördüm. Ne yapacağımı bilemedim, Lordum. Bunun üzerine bebeği aldım ve onunla birlikte güvenli bir yere seyahat etmeye çalıştım. Onu kuzeye, Borsvall'e, Kral Ilmaire'in onu koruyabileceği yere götürmem gerektiğini düşündüm. Kraliçe Rielle öldüyse, beni ve çocuğunu da öldüreceğini düşündüm."

Simon titreyerek başını yukarıya kaldırdı. Gözyaşlarının buğusundan ve kardan, Corien'in yüzünü göremiyordu.

"Ama bir şeyler ters gitti. Zaman beni yakaladı, Lordum ve beni buraya getirdi. Aylardır yalnız yaşıyorum. Kimseyi bulamadım. Yürüyüp durdum."

Artık çaresizliğinin içinde kontrolsüzce ve düşünmeden hüngür hüngür ağlıyordu. Ağlama sesinden, bunun kendini küçük göstermesinden nefret ediyordu ama şimdi tanıdığı biriyle, yuvası olan Eski Dünya'dan biriyle konuştuğu için yalnızlığa daha fazla tahammül edemeyeceğini biliyordu. Corien onu terk ederse, Simon ölürdü. Kendini kayalıklara atardı. Kar kedisinin izlerini takip eder, yaratıkların kendini yemesine izin verirdi.

Corien çok sakindi. Simon'ın yüzünü ellerine almak için yavaşça diz çöktü. Eldivenlerini çıkarttı. Cildi beyaz ve pürüzsüzdü.

"Vindica'dasın, küçük Simon," dedi nazikçe, "bir zamanların melekler ülkesinin kırsallarındasın. Maktari Dağları'nın yaylalarındasın. Elbette yalnızsın; elbette üşüyorsun."

Simon, Corien'in göğsüne çekilmek için kendini bıraktı. Başını onun paltosuna gömüp hıçkırdı. Kendini topladı ve gözyaşlarının en kötülerine karşı savaştı. Aslında yanına almaya değer bir yaratık olduğunu kanıtlayabilirdi.

"Beni bırakmayın, lütfen, beni bırakmayın," diye fısıldadı Simon. "Beni de yanınızda götürün, *lütfen*, Lordum."

Corien, Simon'ın uzun, keçeleşmiş saçlarını okşadı. "Babanı çok seviyordun. Onu öldürdüğüm için benden nefret ediyor olmalısın. Onu ben öldürdüm... Bunu şimdi ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görebiliyorum. Bu yüzden ben öldürmek isteyebilirsin ama yeniden yalnız kalmaktan o kadar çok korkuyorsun ki eğer kabul edersem, benimle birlikte memnuniyetle gelirsin. Kaybolduğunu bilen biriyle birlikte olma fırsatını kaçırmamak için ben ne dersem, onu yaparsın." Yıpranmış bir sesle güldü.

"Evet," diye fısıldadı Simon. Corien'in kollarında titriyordu. Beyninin içinde nazikçe araştırma yapan meleği hissetti. "Siz ne derseniz onu yapacağım, Lordum."

"Ne kadar da zayıf bir beyin, çok korunmasız ve incecik kazınmış." Corien hayret etti. Parmakları, Simon'ın yanaklarına yumuşakça dokunuyordu. "Unutmaya çalıştığın şeyleri hatırlıyorsun. Her bir hatırayı sanki benim hatırammış gibi net görebiliyorum."

Bu gözyaşlarının, yükselen bu dehşetin, Corien'i çaresizce yanında tutma isteğinin arasında, Simon hatırlıyordu, evet. Hatıralarını durduramıyordu.

Öldüğü gece, Kraliçe Rielle'nin kız bebeğini onun kucağına attığını hatırlıyordu. Kraliçenin gölgeli gözlerinin altın rengi ışıldadığını ve arkasındaki oda parlayarak yanarken odayı kaplayan ekşiliği hatırlıyordu. Kraliçenin odasında Corien'in haykırdığını, kederli vahşi sesi hatırlıyordu. Dışarıya, gecenin içine baktığını, onu ve çocuğu güvenli bir şekilde Borsvall'e taşıyacak olan iplikleri çağırdığını hatırlıyordu. Babası oradaydı, başını tutuyor, sendeleyerek kraliçenin odasının önündeki terasa çıkıyordu. Parmaklıkların üstünden devriliyor, süratle yere düşüyor.

Sonra zamanın kara iplikleri vardı, Simon'ı tutuyorlar, onu çekiyorlardı. Bunun ve buraya geldikten sonraki birkaç haftanın acısı. Kendini zar zor tanıyabiliyordu, bir oğlan çocuğundan çok bir yaratıktı. Nasıl konuşulduğunu unutmuştu. Dört ayak üzerinde koşmuştu, her yeri kanamış, yanmıştı. Hiçliğe çığlık atmıştı.

"Peki, çocuk?" diye mırıldandı Corien. Hâlâ Simon'ı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

okşuyordu. "Ona ne oldu?"

"Ben burada uyandığımda, o gitmişti." Simon yanında taşıdığı battaniye parçasını almak için elini cebine daldırdı. Her uyuduğunda, yüzünü buna gömerdi. Bazen battaniye parçasının içine çığlık atardı. Sertçe ısırır, çekiştirir ve karanlıkta sallanırdı.

Corien uzunca bir süre bunu düşündü. "Burada olabilir. Her yerde olabilir. Hiçbir yerde olabilir."

Simon sertçe yutkundu. Kalbi, taşa çarpan toynaklar gibi gümlüyordu. Panik haldeydi. Öyle hareketsiz duruyordu ki cılız vücudu gerilimden yanıyordu.

"Evet, Lordum," diye fısıldadı.

"Ayrıca bir melezin faydası olabilir. Her ne kadar sihri çoktan ölüp gitmiş olsa da." Sonra Corien donakaldı. Simon zihninde bir kayma hissetti. Sonra, sanki derinliklerine bir şey yerleşmiş ve oradan bir daha asla kımıldamayacakmış gibi aniden sert bir dinginlik oldu.

Corien ona bakmak için geri çekildi. Yüzündeki ifade, Simon ümidini kaybedip kıpırdanmaya başlamasından öncekinden çok farklıydı.

Ancak Corien kendini çabucak toparladı.

"Şimdi görüyorum, yüzünde," diye fısıldadı. Kara bakışları, Simon'ın bütün yara izlerini taradı. "Sen, Rielle'nin kızının ona geldiği gün dağda gördüğüm adamsın..." Küçük bir kahkaha. Yüzünde bir şey aydınlandı. Simon ne bunun ne anlama geldiğini ne de Corien'in söylediklerini anladı.

"Sen, Simon Randell'sın," dedi Corien. Şakaklarına dokundu, zayıf parmakları titriyordu. "Elbette sensin. Şimdi de buradasın." Simon'ın alnını öptü. Soğuk dudaklarının dokunuşu ile Simon'ın vücudunda onu sakinleştiren bir sıcaklık oluştu.

"Ve şimdi," diye fısıldadı Corien, "benimsin."

"Belki sihrimi yeniden uyandırabilirim, Lordum," dedi hızlıca Simon hevesle. Simon ne olduğunu bilmese de ikisinin arasında bir şey olmuştu. Kesin olarak bildiği şey, bir daha asla yalnız olmayacağıydı. "Uğraştım ama yalnız başıma başaramadım. Belki sizinle birlikte..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corien'in keskin kara bakışlarının altında kızararak sustu. Corien ona baktığında ne görüyordu? Simon ilk kez, perişan teninden utanç duydu.

Fakat Corien sadece elini uzattı. Diğer eli ile Simon'ın çenesini nazikçe kaldırdı. Simon onun elinin altında kıvrandı.

"Evet, Simon." Corien gülümsedi. Parmaklarını Simon'ın parmaklarına doladı. "Belki benimle birlikte."

Acı, hiçbir belirti vermeden geldi. Simon Corien'e bakıyordu ve sonra Simon çığlık atmaya başladı. Ama dudaklarından hiç ses çıkmıyordu. Çünkü Corien buna izin vermiyordu. Tuhaf, ısrarcı bir varlık, Simon'ın kafasının içini çekiştiriyor, şimdiye kadar aklından geçen tüm düşünceleri, içinde yaşayan tüm hatıraları parçalıyordu. Doğruları arayarak. Yalanların peşine düşerek. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Daha öncesinde, Corien onun zihnini basitçe taramıştı.

Şimdi ise yok ediyordu.

"Özür dilerim, Simon." Corien kollarında kıvranan Simon'ı izlerken gülümsedi. "Dünya acayip bir yer ve dünyada zamanın bükülmesinden ve dönüşünden daha acayip bir şey yok. Senin bana, yalnızca bana ait olduğundan emin olmalıyım. Sana güvenebileceğimden emin olmalıyım."

Sonra yanağını Simon'ın alnına yasladı ve fısıldadı, "Yapacak çok işimiz var, senin ve benim."

Bu, zihni paramparça olmadan önce Simon'ın duyduğu son ses oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 1
# RIELLE

*" 'Ama bu nasıl oldu?' diye sordu birçoğu. 'Tek bir yobaz, bütün melekleri insan kardeşlerine karşı gelmeye nasıl ikna edebilir? Dünyayı hepimiz birlikte paylaşıyoruz. Neden bir deli olduğuna karar verilmedi ve neden kana susamışlığı için cezalandırılmadı?' Cevap basit: Kalmaroth, bizim dünyamızda daha önce hiç görülmemiş, karşı konulamaz bir kuvvetti. Bir daha asla görünmemesi için dua ediyorum."*

*–Meridian'ın başkenti Morsia'daki kaplıcaların Yüce Büyücüsü Zedna Tanakret'in yazıtları, 287 yılı, İkinci Çağ*

Rielle yüzünü Corien'in pelerinine sakladı.

İnce siyah kumaşa burnunu yasladı ve kokusunu içine çekti. Nefesini elinden geldiğince tuttu. Onun kokusu Rielle'yi yatıştırıyordu; içine çekip bitirdi.

Corien tüccarların kervanındaki herkesi öldürürken, Rielle pelerinin kapüşonunun altından baktı. Süratli ve etkili bir işti. Onu içten içe rahatsız eden bir sakinlik kılıfı ile izledi.

Ama çok fazla düşününce başı ağrıdı. Bu yüzden düşünmemeye ve sadece Corien'in öldürüşünü izlemeye karar verdi.

Dört adam vardı. Hepsi de Kasım soğuğundan korunmak için kalın paltolar ve botlar giymişlerdi. Hiçbiri ona karşı silah çekmedi. Neden çeksinler ki? Corien bir görüntüydü, geniş gülümsemesi, soluk camdan kesilmiş gibi görünen elmacık kemikleriyle, alnına yapışmış siyah saçlarıyla ve karın içinde titreşen ince beyaz siluetiyle onlara yaklaşıyordu. Acınası bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

suret, aynı zamanda güzel. Tüccarlar onu yol kenarında bir dilenci gibi kıvılcım saçan bodur meşalesini sallarken gördüklerinde arabalarını durdurmalarına şaşmamalıydı. Durmaları için onları zorlayabilirdi ama melek güçlerini kullanmasına bile gerek kalmadan onları yönlendirebilmekten zevk alıyordu.

Rielle kapüşonunu indirmeden önce adamların hepsinin ölmesini bekledi. Bedenleri toprağın içinde bükülmüş, yüzleri dehşetle çarpılmış. Bir adam, son anlarında içeriye girmeye çalışırmışçasına kolları açık halde arabanın yanında yatıyordu.

Rielle adımını adamın büyük, gri ve cam gibi gözlerinin üzerinden attı ve ufak bir tebessüm ile arabaya tırmandı. Tuhaf bir tebessüm gibiydi, kendi isteğiyle oluşmaktan çok yüzüne yapıştırılmış gibiydi. Ama külüstür arabanın içi sıcaktı ve Rielle üşümekten nefret ederdi.

Gerçi adama acımıştı. Hepsine acımıştı. En azından acıdığını düşünüyordu. Düşünceleri sisle kaplı sakin gri bir denizde dümen kırmadığı sürece, hiçbir şey hakkında çok fazla şey düşünemiyordu. Sisin nereden geldiğini anlamıyordu ancak kendini sarmaladığı zaman ondan hoşlanıyordu. Eski bir yorgan gibi sıcak ve dingindi.

Şakağına dokunarak, gözlerini hızla kırpıştırarak, muazzam bir çabayla, geçen haftalarda Corien ve Ludivine düşüncelerinin içinde savaşırlarken, kafasında davullar çalan acıyı anımsadı. İçlerinden biri, melek kudretinin tüm gücünü onu içinden öldürme amacıyla yönlendirseydi, bunu rahatlıkla yapabilirdi. Bu şekilde ölmenin acısı fevkalade olurdu.

Hayır, Rielle bu adamları kıskanmıyordu.

Ama şimdi, Ludivine'den uzakta, güvendeydi. Bir süredir iğrenç sesler duymuyordu ve elbette Corien ona asla zarar vermezdi. Onu düşünmek bile Rielle'yi yatıştırıyordu, uzun bir günün sonundaki uykunun sarmalaması gibiydi.

Rielle buzlanmış camdan ormana baktı, fırtınalı, aysız bir gecenin zifiri karanlığı.

Onları gören biri olduğundan endişelenmek aptalcaydı. Corien böyle söylemişti, Rielle de onun bu sözlerini kendi kendine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tekrar etmişti. Corien, Celdaria doğu sınırının bu uzantısının ıssız olduğunu hatırlatmıştı. Ormanlar, dağlar ve uçurumlarla dolu insafsız topraklar. Yollar az sayıda ve bakımsızdı. Fırtına gümbürdeyerek yaklaşıyor, kar ve şimşek yağdırıyordu. Aklı başında her yolcu güvenli ve sıcak evinde kalırdı.

Hükmetmeye çalıştıkça düşünceleri uyuşuk uyuşuk hareket eden Rielle yine de bu ölü tüccarların para kazanma arzusu ile geceye meydan okuduklarının farkına vardı. Eğer yanlarına bir başkası gelirse, eğer göz ucuyla onun yüzünü görüp onu tanırsa, işe karışırdı. Başkente haber yollarlardı. Tahttan bir ödül alma umuduyla onu yakalamaya çalışırlardı. Rielle onlardan kurtulmak, fısıltı ve mesaj zincirlerini kırmak zorunda kalırdı. Onlar da... derbeder olurlardı.

*Kimsenin elimizden kaçmasına izin vermem.* Corien'in düşünceleri, Rielle'nin zihnine teninde kayan bir avuç gibi girdi. *Seni gören biri olursa, onu öldürürüm ya da sen öldürürsün. Ben de senin gözünde zafer kazanırım.*

Rielle gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Öyle mi?

*Evet ve sonrasında seni öperim,* dedi Corien ve onun Rielle'nin alnını ve yanaklarını öptüğü düşüncesi geldi. Rielle'nin kalbi hâlâ bir kargaşa içinde olsaydı, bunu hissedemezdi ve umursamazdı.

Rielle, Corien'in pelerinine sarılmış olmaktan memnundu. Pelerinin içinde sonsuza dek yaşamak isterdi.

Rielle'nin karşı tarafından, Kirvaya'nın küçük kraliçesi Obritsa kendi koltuğuna bindi. Yüzü çökmüştü, yırtık pırtık yakasının üstünden ve beyaz saç tutamlarının altından soluk kahverengi teninden parçalar görünüyordu. Corien, Obritsa'nın gücünü en az bir hafta daha koruma ve bunun yerine yola yürüyerek devam etme konusunda ısrarcı olmuştu. Kıtanın diğer tarafından Celdaria'ya kraliyet düğününe zamanında gelebilmek için kendini, Artem'i ve Corien'i ipliklerle getiren kız bitkin haldeydi.

Kirvaya'da oluşmaya başlayan devrimin bir parçası olarak gerçek bir insan gibi davranan bir melez.

Rielle kızı zar zor fark etti. Nezaketen gülümsedi, küçük şımarık kızın hak ettiği dik bakışlardan çok daha fazlası. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corien'in pelerininin hacimli katlarının arasında uyku haline geçti ve ondan yardım diledi. Corien arabanın dışındaydı. Obritsa'nın sadık muhafızı Artem'e emirler veriyordu. Artem, karla kaplı huzursuz atlardan oluşan takımı ileriye, doğuya doğru sürecekti.

Çabuk ol ve bana geri *dön*, diye yalvardı Rielle. *Lütfen, Corien.*

Corien'in sesi alaycıydı. *Yalnızlık seni çok kolay alt ediyor. Sabır, sevgilim.*

Sonra ansızın, Rielle'nin sakinliği yok oldu.

Birdenbire rahatlatıcı sis gitti. Rielle, kendi karanlık zihninin derinliklerinde bir yerde, düşünceleri ile birlikte sıkışıp kalmıştı, yapayalnızdı. Corien'in pelerinini sıkı sıkı tuttu. Kollarından yukarıya panik yayılıyordu. Vücudunu şişkin ve ağır hissediyordu. Bunun nedenini anlamıyordu. Somurtarak kendini izleyen Obritsa'ya baktı. Sonra bakışlarını çevirdi ve gözlerini kapattı. Çünkü nerede olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu ve bu durum onu korkutuyordu. Yüksek bir kulenin tepesinde bir yerde kafese mi tıkılmıştı, doğu Celdaria'da bir arabanın içinde miydi yoksa binlerce kilometre boyunca hiç kimse ve hiçbir şey bulunmayan yumuşak, gri bir denizin açıklarında mıydı bilmiyordu.

Bu boşluğun içinde, aniden hatıraların uğultusu yükseldi ve Rielle'nin gözleri yaşlarla doldu.

Baingarde'ın arkasındaki bahçelerde olmasının üstünden çok zaman geçmemişti, sadece altı gün olmuştu. Bunu şimdi hatırlıyordu. Açıkça görüyordu. Açıklayamadığı bu korku dağı sisinin ortasında suretler belirdi. Audric. Rielle'nin kralı. Artık, kocası. Biricik sevgilisi. Sadece altı gün önce Audric ondan uzaklaşmış, yüzü nefretle buruşmuştu. Rielle'ye ona dokunmaması için emir vermişti.

*Sen, Aryava'nın kehanette bulunduğu o canavarsın*, demişti Audric. *Bir hain ve bir yalancı.*

Dünyada hangi ev bir hain içindi? Hangi kalbin bir yalancıya vereceği sevgi vardı?

Rielle şakaklarına dokundu. Zihni, sersemletici görüntülerle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fır dönüyordu. Her bir görüntü bir öncekinden daha hızlı yükseliyordu ve Rielle nefes alamıyordu. *Corien? Neredesin?*

*Rielle, özür dilerim. Uzun süre uzak kaldım*, dedi Corien'in sesi. Sonra arabaya, Rielle'nin yanına geldi.

Kendini acınası ve küçük hisseden Rielle ondan yardım diledi. Yine de kendine hâkim olamıyordu. Audric'in küçümsemesinin, hor görmesinin ve nefretinin hatırası çok yakındı, çok tazeydi. Gelinliğini ormanın içinde birkaç kilometre geride bırakmıştı. Şimdi, Corien'in pazardan eve tek başına dönen bir çiftçi kızından çaldığı, üstüne uymayan yün bir elbise giyiyordu. Yün kumaş kaşındırıyordu ve çok terletiyordu. Parmaklarıyla derisini tırmaladı. Başkentten kaçarken, orada yaşanan kaosu hatırladı; Corien'in onlara gösterdiği görülerdeki ifşalardan şaşkına dönen binlerce kişi.

Hayır, bir görü değil – bir gerçek.

Yeni kraliçeleri, Ludivine ve Merovec'in babasını öldürmüştü. Kendi babasını ve annesini öldürmüştü. Merhum sevgili krallarını, Audric'in babasını öldürmüştü.

Ve Rielle bu konuda yalan söylemişti. Yalan söylemişti ve buna rağmen Büyük Yargıç'ın kendi kutsal elleri ile taçlandırılmıştı.

Rielle gözlerini kapattı, dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Alnının saç hizasında terler boncuklanmıştı. Çığlıkların yankıları dönüp ona geri geldi. İlk önce Güneş Kraliçesi, sonra da Celdaria'nın taç giymiş yeni kraliçesi olarak korumaya yemin ettiği halkın çığlıkları. Korumak için yemin etmişti ve sonra halkını terk etmişti. Rielle'nin ismini haykıran sesleri, zihninin rüzgârlarında spiraller çizerek kanat çırpan zalim kara kuşlar gibiydiler:

*Kralkatili!*

*Kralkatili!*

*Kralkatili!*

Corien'in pelerinini sertçe büktü. Kim olduğu, ne olduğu onu utandırmıyordu ama yine de korku ve suçluluk duygusu ateşe verilmiş ikiz nehirler gibi içini kaplamıştı. Şimdi nerede olduğunu, ona dik dik bakan şu kızın kim olduğunu ya da sakin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve dingin, tatlı gri sisinin nereye kaybolduğunu anlayamıyordu.

"Beni dinle." Soğuk eller yüzünü avuçladı. Rielle gözlerini açtığında Corien oradaydı, onu öpmek için başını öne eğiyordu. Rielle'yi kucağına aldı ve titremesi geçinceye dek onu sıkıca tuttu.

"Onlardan nefret ediyorum," diye fısıldadı Rielle, Corien'in boynuna doğru. "Yine de onları terk ettiğimi, bir suçlu gibi gece yarısı kaçıp gittiğimi düşününce acı çekiyorum."

Corien'in kahkahası yumuşaktı. "Sen bir suçlusun. En azından, onların basit gözlerinde öylesin. Bırak, öyle düşünsünler. Bırak, senden nefret etsinler. Onlar bir hiç ve sen bunu biliyorsun."

"Evet, ama..."

Rielle, kelimeler oluşmadan önce sustu fakat elbette Corien bu kelimeleri çoktan duymuştu.

"Onları özlüyor musun?" diye sordu sakince.

Rielle, kızın keskin gözlerini üzerlerinde hissetti. Kızın ismi Obritsa'ydı, hatırlamıştı. Corien yanındayken zihni kendine geliyordu. Rielle avuçlarını Corien'in geniş sağlam göğsüne bastırdı. Ellerini uzatma, Obritsa'nın küstah, keskin bakışlı yüzünü yakma, ona bir ders verme arzusunu bastırdı. Bu düşünce onu neşelendirdi; korkusunun içinde yaşarken, *yakabildiğini* unutmuştu. Sakat bırakabilir, un ufak edebilirdi. Parçalara ayırabilirdi.

*Sakinleş, artık.* Corien'in sesi, Rielle'nin sessizliğini okşadı. Teninin altında yükselen sıcak öfke dalgaları alçaldı ve duruldu. *Ona ihtiyacımız var*, diye hatırlattı Corien, Rielle'ye. *Yavaş, Rielle. Kendine fazla yüklenme. Beni duy. Sakinleş, sevgilim.*

Rielle'nin düşünceleri yumuşadı. Mutlu, göz kapakları ağırlaşmış halde, gri dalgaların belli belirsiz gümbürtüsünü duydu. Rahatlayarak kendinden geçti. Gözlerini sis kapladı. Sisin yumuşaklığını sevinçle karşıladı. Şimdi öfkelenerek gücünü çağırmak ya da korkuya kapılmak gereksiz, hatta aptalcaydı. Çünkü yanında Corien varken elbette hep güvende olacaktı. Bunu şimdi anlıyordu. Bunu hatırlamıştı.

Zihninden konuşarak, Obritsa'nın gözlerini dikip bakmamayı öğrenmesi gerektiğini, ayrıca yüzündeki sabit kibirli ifadeyi daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

az buyurgan, bir hizmetçiye daha uygun bir ifadeye çevirmeyi öğrenmesi gerektiğini mırıldandı. Kuzeye gider gitmez, Rielle Obritsa'nın başka bir yere, ona yeniden ihtiyaç duyulana dek gözünün görmeyeceği bir yere gitmesini emredecekti.

*Elbette*, dedi Corien ılımlı bir şekilde. *Ama şimdi bunun zamanı değil. Sana bir soru sormuştum, sevgilim. Hatırlamıyor musun?*

Öyle mi? Rielle ağırlaşan başını Corien'in omzuna yasladı.

*Onu özledin mi? Bana cevap ver*, dedi umursamazca. *Bana hemen cevap ver.*

Rielle'nin düşünceleri toplamada sıkıntıları oluyordu ama bu soruda çok az zorlandı. Sis zihnini süratle kaplıyor, tüm endişeleri süpürüyordu. *Onu hayatım boyunca tanıyordum*, dedi nihayet.

*Ve onu hâlâ seviyorsun ve bu ateş bir gecede basitçe sönemez.* Corien, Rielle'nin savruk ve dağınık halde sırtına inen saçlarını okşadı. İçini çekti, yorgun görünüyordu. *Bunu anlıyorum. Ama şimdi görebiliyorsun, değil mi? Onun hakikatini görebiliyorsun.*

Rielle uzunca bir süre konuşmadı. Düşünmek çok zordu.

En sonunda, Corien'in kulağının kıvrımına doğru, "Benden nefret ediyor," diye fısıldadı. "Beni anlamıyor."

Corien onun burnunun kemerini öptü. "O, seni anlayamayacak kadar küçük. Hepsi öyle. Onlar bir canavar görüyorlar. Ben ise kız biçiminde bir tanrı görüyorum." Rielle'nin kolunda duran elini onun kalçasına indirdi. "Onlar, ehlileştirilmesi gereken bir yaratık görüyorlar. Ben, özgür kalmak için can atan ilahi bir yaratık görüyorum."

Corien alnını öperken, Rielle'nin gözleri kapandı. Zihninin sislerinin arasından görüntüler geldi – Corien'in şehvetinin gizli görüleri, bunları göstermek için ne kadar can attığı, tutkulu bir şekilde ne kadar yalnız kalmak istediği.

Fakat Rielle, paylaştıkları düşüncelerin sığınağına Corien ile birlikte girmezdi. Henüz olmazdı. Bir sorusu vardı ve sorusunu sorana dek sisin onu içine çekmemesi için mücadele etti.

"Bana şunu söyle: O güvende mi?" Rielle'nin sözcükleri beceriksizce ağzından döküldü. "İyi mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corien'den ona doğru, zihinlerini birbirlerine bağlayan tatlı bir bağ aracılığıyla, ufak bir dalga geçti. Durgun suya atılmış küçük bir çakıl taşı gibi.

"Güvende." Corien yüksek sesle başka hiçbir şey söylemedi. Ama Rielle zihninin içinde onu gayet net duydu.

*Bir gün*, dedi, çok yakında, ne yapılması gerektiğini anlayacağını umuyorum.

"Onu hiç sevmemiş olmayı dilerdim," diye cevap verdi Rielle. Sesi incecik bir iplik gibiydi. Aslında hiç istemediği bir uyku, onu içine çekmek istiyordu. "Onun için daha fazla kaygılanmak istemiyorum. Benden onun kadar nefret eden biri, benim kalbimin bir parçasını bile hak etmez."

*Sana bu konuda yardım edebilirim. Eğer bana izin verirsen.*

Corien'in yüzüne dikkatle bakmak için kendini geri çeken Rielle'nin yorgun vücudu itiraz çığlıkları attı. Rielle'nin zihni tam bir acı ve bezginlik karmaşasıydı. Daha fazla yürümemek veya tıngırdayan bir araba içinde gitmemek için yanıp tutuşuyordu. Bir araba – ne kadar garip. Neden bir araba? Bunu sormaya çalıştı fakat konuşamadığını fark etti. Dinlenmek istiyordu. Corien'i öpmek istiyordu.

Zihninin uzak köşelerinden birinde, küçük bir bağ onu ısrarla çekiştirip duruyordu. Artık anahtarına sahip olmadığı kilitli bir kapının ardında yer alan, en karanlık ve en küçük köşe. Bu bir sorundu. Değil mi? Kendi zihninin tüm anahtarlarına sahip olması gerekmez miydi?

Ancak Corien ile göz göze geldiğinde, rahatsızlığı ortadan kayboldu. Yüzüne temiz, gri deniz köpükleri serpiliyordu. Denizin üstünde sürüklenen sis bulutları dizlerini, karnını, ensesini öpüyordu. Omuzları düştü. Yüzü gevşedi. Teninin hemen altında sonsuza dek kaynayacak olan empirium, vücudunu kapladı. Sakince filizlenen bir mutlulukla, bir daha asla o güçlü dalganın yükselmesini engellemek zorunda kalmayacağı düşüncesi içine doğdu. Burada değil. Corien ile değil.

*Sana bu konuda yardım edebilirim*, demişti Corien ona. *Eğer bana izin verirsen.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corien, Rielle'nin eski hayatını unutması için ona yardım edebilirdi. Audric'i nasıl sevmeyeceğini öğrenmesine yardım edebilirdi.

*Ben, özgür kalmak için can atan ilahi bir yaratık görüyorum.*

"Sana izin vereceğim," dedi Rielle nihayet. Sonra öyle hızlı uykuya daldı ki karanlıktan önceki son düşüncesi çabucak unutulan bir ikaz gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 2
# ELIANA

*"Tameryn, Tameryn, Tameryn. Bu ismi, bir dua gibi her gece, bize empiriumdan iyilik ve sonsuz kâbuslarımın darbelerini dindirecek nazik bir güç bahşedeceği umuduyla tekrar ediyorum. Savrasara, Tameryn, her neredeysen. Bana geri dön. Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var. Kalbim senin ellerinde ve ben, sensiz kayboluyorum. Biz ne yaptık, Tam? Tanrım, biz ne yaptık?"*

–Melek Savaşları sırasında yazılmış, Quelbani Birinci Büyük Kütüphanesinden çalınmış, Işıltılı Aziz Nerida'nın günlüklerinden

Amiral Ravikant'ın değerli savaş gemisinin alt kısmında küçük bir tutuklu hücresindeki Eliana el bileklerindeki yaraları ovaladı.

Eskiden, yalnız birkaç hafta öncesinde, bu bileklere narin altın zincirler ve Vintervok Demir Ocağında kendi biçimlendirdiği düz, yuvarlak güç elementleri takılıydı.

Oysa şimdi, farklı türde bir zincir takılmıştı. Gemide, büyük çoğunluğunu midesinin içindekileri hücresinin ahşap zeminine boşaltarak geçirdiği ilk birkaç gün boyunca Eliana kollarındaki bu yeni ağırlığı, onu çaresiz ve hareketsiz bırakan metal bağları görmezden gelmişti. Kendi kusmuğunun içinde yatmış, amiralin askerlerinin getirdikleri yiyecekleri yemeyi reddetmişti. En sonunda zorla yerinden kaldırılmış, bir yük ambarına götürülmüştü. Orada, Eliana'yı bir ızgaranın üstünde ayakta tutmuşlardı. Temizlenip, dişleri takırdayarak titreyene dek üstüne kova kova buz gibi soğuk deniz suyu dökmüşlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zincirleri o zaman çözmüşlerdi. Kapıda kendini beğenmiş bir şekilde duran siyah gözlü iki melek asker ve üç sessiz adatrox. Sırılsıklam giysilerini çıkartmışlar, temizlerini giydirmişlerdi. Büyük bir keten gömlek, yün pantolon.

Sonra Eliana'nın zincirlerini yeniden bağlamışlardı. Onu hücresine geri götürmek için kapıya döndükleri zaman Amiral Ravikant eşikte duruyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Ioseph Ferracora'nın bedenini sahiplenmiş bir melek.

Onu evlat edinen babasının yüzünü görünce Eliana'nın yüreği sıkıştı. Remy'ninkilerin bire bir kopyası olan siyah saçlar ve sivri bir çene. Eliana'nın bir zamanlar güven verici sağlamlıkta olduğunu düşündüğü kısa, kaslı vücut şimdi grotesk, boğaya benzeyen bir yüzey gibi görünüyordu. Siyah gözlerin içinde hiçbir şey yoktu. Eliana'nın penceresiz hücresinden daha da boşlardı.

Amiral Ravikant onu sessizce izledi. Eliana'nın yapabildiği tek şey ona bakmaktı. Ağzı kuru, kalbi hızla atıyordu.

Amiral, Ioseph Ferracora'nın sesiyle konuştuğu zaman, sesin bütün sıcaklığı gitmişti. Eliana bir kez daha kusmak istedi ancak midesinde hiçbir şey kalmamıştı.

"Kendini bir daha öyle pisletirsen," dedi Amiral, "buraya kardeşinle birlikte geri gelirim ve ne kadar maharetli bir acı verici olduğumu gösteririm. Yemeği bir kez daha reddedersen, gerçekten de hiddetleneceğim."

Başka bir şey söylemeden gitti. Adatrox onu hücresine geri götürürken, Eliana kendinden nefret ederek de olsa geminin loş koridorlarında tanıdık bir kül rengi saç, kısa bir profil, parıldayan bir çift buz mavisi göz aradı.

*Gözlerin ateş gibi.*

Eliana beyninin içinde kendi sesini duymaya son veremiyordu. Ne de vücudunda onun elinin hayaletini, dudaklarının yankısını hissetmeye bir son verebiliyordu. Ama geminin labirent şeklindeki ambarlarında titreyen gölgeler, yalnızca çalıntı tenlerin içindeki melekler ve sahiplerinin ardından bilinçsizce yürüyen ölü gözlü adatroxlara aitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Simon hiçbir yerde yoktu.

Eliana bağların içindeki bileklerini büktü. Amacı kendini kurtarmak değildi, bunun boşuna bir çaba olduğuna karar vermişti. Zincirlerinden kurtulsa bile, kapısının önünde nöbet tutan muhafızların yanından bir şekilde geçmeyi başarsa bile, sonra ne olacaktı? Ne yapacaktı? Denize dalacak, dalgaların arasında Remy'yi ardından sürükleyerek güvenli yerlere doğru mu yüzecekti?

Çok olmasa da eskiden, koridorlarda dizili gaz lambalarının alevlerini çekmek için güç elementlerinin ikiz metal kafeslerine yoğunlaşır, onların sağlamlığını, avuçlarındaki disklerin pürüzsüz çıpalarını kullanır, karşısında durmaya çalışan herkesi yakardı.

Ama şimdi, gücünü çağırmaya çalışmak için bir parça bile olsun isteği yoktu. Güç elementleri olmadan, etinden kopartılıp, dalgaların arasına fırlatılmış bir deniz kabuğu gibiydi. Empiriuma uzanmanın sonucu sadece acı bir hüsran olurdu. Bileklerindeki yaralardan sızan kanın havadaki keskin kokusunu aldıkça bundan daha da emin oluyordu.

Şimdi içinde bir yokluk vardı. İçinde beklemeye yatmış güç ile duvarlara boş boş bakmak dışında hiçbir şey yapmayan zihninin kapasitesi arasındaki aşılamaz büyük boşluk. Bu sırada Amiral Ravikant'ın gemisi onu Büyük Okyanus'ta doğu kıtasına doğru daha da ileriye taşıyordu.

Celdaria'ya doğru.

İmparator'a doğru.

Dirençli metal zincirlerin altındaki bileklerinin hassas etlerini ovuşturmak, zifiri karanlığın içinde sapkın bir rahatlık sağlıyordu. Ona nerede olduğunu, bir tutsak olduğunu, güç elementlerinin elinden alındığını anımsatan daimi olarak yanan bir acı. Babalarından birinin öldüğünü, vücudunun uzun zaman önce kendi sevgilisinin arzusuyla küle dönüştüğünü, diğer babasının da öldüğünü, bedeninin ise bir melek tarafından kötü niyetle kullanma amaçlı ele geçirildiğini.

Annelerinden birinin de öldüğünü, hem de onu kendi elleri ile öldürdüğünü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve diğerinin...

Rielle'yi düşündüğü anlar, Eliana'nın zincirlerini şiddetli bir açlıkla zorladığı anlar oluyordu.

Rielle'yi öldürebilirdi.

Simon onu Eski Dünya'ya, ona yabancı Celdaria dağlarının eteklerine geri gönderdiğinde, annesi ile karşılaşmış, Rielle'nin gözlerinin içine bakmış, onunla aynı havayı solumuş ve odak noktasını kaybetmişti, korkunun onu teslim âlmasına izin vermişti. En önemli anda, Eliana işleri eline yüzüne bulaştırmış, her şeyi çözecek ve tüm bunları önleyecek fırsatı kaçırmıştı. *Bunlar*; bu kusursuz gemide tutsaklık, dilinin üstündeki kötü ve ağır tat. *Bunlar*; Ioseph'in değişmiş, siyah gözlü yüzünü görünce çığlık atan, gözyaşı döken Remy'nin korku dolu çaresizliğinin sesi.

*Bu* – Festival kıyılarındaki rıhtıma demirledikleri ve kendi gözleriyle Simon'ın müttefiklerini birer birer vurduğunu, imparatorluk askerlerinin hızla yerine getirmeleri için melek dilinde emirler yağdırdığını gördüğü an.

Eliana tüm bunların olmasını engelleyebilirdi. Yapabilirdi ama bunun yerine barış, karşılıklı konuşma ve anlayış gibi aptalca düşüncelere kapılmıştı. Hem de dünyanın şimdiye kadar tanıdığı en büyük şeytanla: Rielle Courverie, doğum ismi Rielle Dardenne. Kan Kraliçesi, Kralkatili, Ölüm Kraliçesi.

Eliana onu öldürebilirdi ama bunun yerine onunla konuşmayı denemişti. *Onunla konuşmayı*. Sanki böyle aşağılık bir yaratığın beyni olacakmış ya da kendi başlattığı, ufkun binlerce yıl ötesinde hâlâ kırıp geçmeye devam eden feci savaşı sonlandırmak hakkında konuşmaya hevesli olacakmış gibi.

Ve bu karşılaşmayı tasarlayan kimdi? Kim Eliana ve Remy ile birlikte oturmuş ve Eliana'nın Eski Celdaria dilinde doğru cümleleri söylemesine yardım etmişti?

*Simon*. Eliana onun ismini söylemek için kendini zorladı. İlk önce zihninde, sonra yüksek sesle. Sesin, hecelerinin ritminin içindeki boşluğu, uyuşuk çaresizliği değil de hiddeti, soğuğu ve temizliği canlandırmasını umuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Simon," diye fısıldadı. İnsafsız karanlığın içine doğru baktı. "Simon. Simon."

Bağlarını sertçe çekiştirdi, ovaladı, büktü.

Yeterince uğraşırsa, belki kemiğini kırabilirdi.

Belki vücudu kuruyana dek kanını akıtabilirdi.

İçlerinden biri, Eliana'nın ne yaptığını ihbar etmiş olmalıydı.

Kilidin içinde anahtarlar çıngırdadı. Hücre kapısı açıldı ve kesik bot sesleri yaklaştı. Eliana bu adımları tanıyordu. Onu düzensiz uykusundan uyandırdılar. O, önünde çömelip kollarını miskin miskin dizlerine koyarken, Eliana nefessiz bir dehşetle onu izledi. Hücrenin dışındaki koridorda yanan ışıkların önünde, siyah bir şekil, bir siluet halindeydi. Fakat Eliana onun gözlerindeki belli belirsiz ışıltıyı gördü.

Gözlerini kırpmadan ve korkmadan ona baktı. Gerçi bu, Eliana'nın onun da görebildiğinden emin olduğu bir yalandı. Eliana'nın vücudu zayıftı, yetersiz beslenmiş haldeydi ve onu görmek, dayanamayacağı kadar şiddetli bir öfkeye yol açıyordu. Onun yakınlığı yüzünden sallandı. Parmakları seğirdi. Onu pençelediğini hayal etti.

"Simon," dedi Eliana. En azından sesi, istediği gibi sakin ve düz çıkıyordu.

"Kendine zarar veriyorsun," dedi Simon. "Buna izin veremem."

Sesi hem tanıdık hem de tamamen yabancıydı. Eliana bu sesi hiç bu kadar soğuk ve tutku, neşe ve öfkeden yoksun duymamıştı. Sadece canlı bir etkisi vardı, her kelimesi kesik kesik ve duygusuzdu.

"Bana ne," diye cevap verdi Eliana. Somurtkan bir çocuk cevabıydı, ancak elinden daha iyisi gelmiyordu.

"İmparator, senin zarar görmeden ve sağlıklı gelmeni istedi."

"İmparator'un canı cehenneme. Sen de ona eşlik edebilirsin."

Bu gölgeli yüzde, tanıdığı o adamı aradı fakat hiçbir şey görmedi, en ufak bir alaycı keyif kıpırtısı bile. Simon ayağa kalktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kenara çekildi. Kapıda bekleyen iki imparatorluk muhafızı sessizce içeriye girdiler.

"Onu B Güvertesine götürün," diye emretti Simon. "Mavi Oda."

Sonra topuklarının üstünde döndü ve dışarıya çıktı. Uzun, ince vücudu her zamanki kıvrak zarafetiyle hareket ediyordu. Simon'ın gidişi, Eliana'yı vahşileştirdi. Eğer yapabilecek özgürlüğü olsaydı, bunun Remy için korkunç akıbete yol açmayacağından emin olsaydı, kendini Simon'ın üstüne fırlatır, tırnaklarını onun yüzündeki yara izlerine geçirir, boynundan et parçaları kopartır, boğazını deşerdi.

Günlerdir ilk kez kendini gösterdikten sonra saniyeler içinde onu bırakıp gitmek mi? Eliana işte buna dayanamazdı.

"Gitme," diye patladı, çaresizce. Ne kadar rezil biri olursa olsun, Simon onun bu korkunç yerde tanıdığı tek kişiydi. Kendi parçalarını kaybetmeye başladığını, tekmelenmiş bir hayvan gibi karanlığın içinde büzüştüğünü hissediyordu. Fakat Simon'ın önünde diz çöktüğünü görmek, acımasızca onun ölümünü ve bunu sağlayacak kişi olmayı dilemek, Eliana'yı uyandırmıştı.

Simon onu duymazlıktan gelerek yürümeye devam etti.

Aşırı heyecanlı bir şekilde, onu dirseklerinden tutan muhafıza doğru bir hamle yaptı. "İmparatorun benim için planları olduğunu sanıyorum. Durumum hakkında hiçbir şey bilmemek yerine bilgili bir şekilde karşısına çıksam, bu planlar daha çabuk gerçekleşmez mi?"

Simon kapının birkaç adım ötesinde durdu ve arkaya doğru baktı. "Sen bilsen de bilmesen de İmparatorun planları çabucak gerçekleşecek."

Bunun hemen ardından uzaklaştı. Eliana, hücresinden çıkartılıp, sonu gelmeyen ve yavaş yavaş sallanan halı kaplı koridor labirentinde götürülürken, Simon'ı gerçekten de gördüğünden kuşkulanmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bundan sonra, Eliana hiç yalnız kalmadı.

Onu, üst güvertelerden birinde havadar bir odaya götürdüler. Soluk menekşe rengi bir tavanın altında, gece mavisi pelüş bir halı seriliydi, boyalı ahşaplar bilinmedik takımyıldızların tasvirleriyle süslenmişti. Kirişlerden asılı bir avize vardı. Gemi sallanıp uğuldadıkça, kristal halkalar titriyordu. Yatak kocamandı. Üç melek yardımcı Eliana'nın zincirlerini çözüp giysilerini çekiştirirlerken, eflatun ve lacivert satenden bir hilkat garibesi ona pis pis bakıyormuş gibiydi.

Kapıda iki gardiyan vardı, pencerelere dört tane daha yerleştirilmişti. Onların arkasında hafifçe pırıldayan bir siyahlık uzanıyordu; ardı arkası kesilmeyen dalgalar, cılız bir ay ışığı. Yardımcılar bileklerindeki yaraları temizleyip sararken, geminin ötesindeki dünyanın görüntüsü Eliana'nın boğazında narin ve yumuşak bir şey gibi parçalandı. Gözyaşlarına hâkim olmak için sertçe yutkundu.

Bitişikteki banyoda, ışıltılı pirinç musluktan akan kaynar suyla Eliana'yı baştan ayağa ovalayarak yıkadılar. Hareketleri çevikti ancak şiddetli değildi. Eliana, İmparatorun emirlerinin tam olarak ne olduklarını merak etti. Kendine zarar vermeleri için onları elinden geldiğince kışkırtırsa, Eliana'ya boyun mu eğeceklerdi?

Kendini öldürmeye, İmparator'dan önce tüm bunlara bir son vermeye çalışırsa, İmparator Eliana'nın içine sızıp, onu kendi zihninin içinde rehin tutup, gemi Celdaria'ya varana dek o devasa mavi yatağın içinde sessizce yatmak dışında bir şey yapmasına engel mi olurdu?

Eliana bu görüntü karşısında küçük bir kahkaha attı ve bir kez attıktan sonra da kendini durduramadı. Yardımcılar, omzuna kadar uzanan buklelerini sabunlarlarken, Eliana'nın içinden histerik kahkahalar döküldü. Koyu kahverengi saçlarını, sıkı ve gevşek lüleleri, düğüm olmuş kısımları tararlarken, Eliana aynada kendini izledi. Aynadaki görüntü ona Söğüt'te, püsür olmaya meyilli saçlarını çene hizasında kesen Dani Keshavarzian'ı hatırlattı. Dani'yi, Amiralin Jübilesini, Festival'de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o sahilde ölen herkesi düşününce gözyaşlarının akmasını bekledi ama hiç akmadı.

Yardımcılar Eliana'nın cildine kremler sürdüler. Soluk kahverengi ve sıcak yeşil tonları, loş mum ışığında solgun ve gölgeli görünüyordu. İri bir parça ete yapacakları gibi Eliana'yı yumuşatıp gevşettiler. Sonra ona biçimsiz mor bir ipek gecelik giydirerek çekildiler. Altı gardiyanıyla birlikte Eliana'yı yalnız bıraktılar.

İçlerinden biri yatağı gösterdi. "Uyu."

Eliana söyleneni yaptı çünkü titreyen bacaklarının üstünde bir saniye daha durursa, yere yığılacaktı. Melek askerlerin onu bilinçsiz bir haldeyken yatağa taşımalarının onursuzluğuna da katlanamazdı.

Yeni doğmuş bir tay gibi yalpalayarak yatağın üstüne çıktı. Yardımcıların kullanmış oldukları sabunların parfümlü kokusu Eliana'yı öğürttü. Yastıklarına gömüldü, ona bakan on iki siyah göze arkasını döndü ve gözlerini amiralin gemisinde açtığından beri ilk kez ağladı.

Eliana günlerce, tüm dünyası haline gelen mavi ipek yığının arasında ıstırap içinde yattı.

Rüyalarında, ziyaret edildi.

Birinci ziyaretçi, Remy'ydi. Eliana'nın ilk olarak Astavar'da rüyasına giren, sonu olmayan kırmızı koridorda sürükleniyordu. Eliana arkasından gidiyordu, kandan sırılsıklam ıslanmış halıda kilometrelerce koşuyordu. Ama Remy'yi çeken her kimse veya her neyse, Eliana'ya göre çok hızlıydı, çok güçlüydü. Koridorun ucu hızla çözülüyordu, parçaları dışarıya doğru kırık kırmızı cam parçaları gibi patlıyordu.

Sonraki, Ioseph'ti. Eliana'yı yetiştiren babası. Temiz beyaz bir odada, temiz beyaz bir masaya uzanmış, temiz beyaz cüppeler giyen melekler tarafından içi açılıyordu. Meleklerin her biri, Eliana'nın Festival'deki Jübilede gördüğü maskelerden birini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

takıyordu: metalik siyah kuzgun, gülümseyen bir pirinç tilki, turkuaz mücevherlerle süslenmiş fildişi bir tavus kuşu. Meleklerin bıçakları battıkça, Ioseph çığlık atıyordu. Sonra yukarıdan siyah bir huni dönerek geldi, Ioseph'in ağzına, burnuna, açılan göğsüne zorla indi.

Bir sonraki, Simon'dı. Söğüt'teki eğik tavanlı, minik sıcak sobalı, köşesine yatak iliştirilmiş, küçük odaya, Eliana'nın yanına geliyordu. Eliana'nın içinde hareket etikçe kasları zangırdıyordu. İki yandan sarmalayan kolları sıcak ve güçlüydü. Bu kollar, Eliana'yı sabit tutuyorlar, yatağa çiviliyorlar ve onu coşturuyorlardı. Simon avcunu Eliana'nın alnına yerleştiriyordu. Bu nazik dokunuşun sıcaklığı Eliana'yı yatıştırıyordu. Simon'ın dokunuşunun sessiz izlerini aşağıya, aşağıya, zihninin derinliklerine gömülen sıcak siyah bir tünelin içine kadar takip ediyordu. Kendi kalp atışları kulaklarında giderek daha hızlı gümbürdüyordu. Kalp atışları öyle kuvvetliydi ki göğsünü sarsıyordu. Birdenbire Simon'ı terk etmek istedi. Ondan kaçmak ve bir daha asla arkasına bakmamak istedi. Ama kendini Simon'ın kollarından kurtaramıyordu. O küçük yatakta, kalp atışlarının onu boğan, nefessiz kalan gümbürtüsü ile birlikte dönüp duran bir girdabın içinde kapana kısılmıştı. Simon'ın ağzı onun üzerindeydi. Parmaklarıyla dudaklarının arasına, boynunun yumuşak kıvrımına bastırıyordu. Eliana ne kadar nefret etse de onun dokunuşunun baskısını arzuluyordu.

"Gözlerin," diye fısıldadı Simon, Eliana'nın saçlarının içine doğru, "ateş gibi."

Eliana'nın içinde müthiş bir ateş parladı. Karnında başladı, büyüdü ve yükseldi. Eliana avuçlarını yanaklarına bastırdı. Eskiden gözlerinin olduğu yerde beliren ikiz ateş çukurları parmaklarını yaktı. Simon'ın kahkahaları her yerdeydi, hızla atan kalbine saygısız bir refakatçi.

Çatırdayan cehennemin içinde Harkan'ın sesi yükseldi: El, eğer bir şey yapabiliyorsan, şimdi yap!

Eliana kendini Karlaine şehrinin dışında çamura diz çökerken gördü. Korlaşmış ellerini, Remy'nin midesindeki korkunç yaraya bastırıyordu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müthiş bir ses dalgası, sonra sessizlik. Karanlık.

"Ah." Ufak bir iç çekiş. Bir tebessümün etrafında uzanan pürüzsüz kelimeler. "İşte buradasın."

Söğüt'teki yatağına döndü, eğik tavanlı, yağmurun soğuk parmaklarını pencerelere vurduğu o küçük odaya. Köşede, Simon'ın kıyafetleri ile örtülü bir sandalyeye siyahlar içinde bir adam oturuyor. Beyaz parmakları dudaklarının üstünde.

Eliana'nın bakışları adamın üstüne gelince,

Adamın tebessümü büyüyor. Adamın orada oturuşunun, tebessümündeki mutluluğun görüntüsü kusursuz bir portre oluşturuyordu. Adam hayranlık uyandıracak kadar güzeldi. Eliana kendini yine ağlarken buldu.

"Evinize hoş geldiniz, Ekselansları," dedi adam Eliana'ya. Sonra ayağa kalktı. Odanın gölgeleri, adamın üstünde birleşiyordu, pelerininin, paltosunun, saçlarının net, siyah hatlarını biçimlendiriyordu...

Gemi sarsılarak durduğu zaman Eliana uyandı.

Artık o sonu gelmeyen sallantı yoktu. Mavi odasının penceresinde güneş, uçsuz bucaksız pembe bir gökyüzü, süzülen bir çift beyaz martı vardı.

Eliana doğruldu, titreyen uzuvları terden sırılsıklamdı. Yatak çarşafları batmıştı, gözleri yanıyordu, yanakları hassas ve ıslaktı.

Kapı açıldı ve Amiral Ravikant odaya girdi. Eliana'nın üç yardımcısı onun yanına dizilmişlerdi. Kollarında gösterişli kumaşlar vardı.

"Geldik," diye cırladı Eliana. Sesini günlerdir, belki de haftalardır kullanmamıştı. "Değil mi?"

Amiralin gülümseyişi keyifliydi. Babasının yüzünün hayaleti, Eliana'nın onda daha önce hiç görmediği coşkun bir sevinçle aydınlanmıştı.

"Giyin," diye emretti. "Seni bekliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 3
# AUDRIC

*"Korkma, Celdaria: Audric Courverie, artık Katell'in kutsal tahtında oturmuyor. Cani Kralkatili korkuya kapılarak kaçtı. Nihayet, doğu sınırlarına eziyet eden, vatandaşlarımızı evlerinde cansız ve biçimsiz bırakan gizemli saldırılar sona erecek. Nihayet, kaybettiklerimiz için adaleti sağlayacağız. Nihayet, Sauvillier Hanedanlığı Celdaria'nın düşmanlarını dize getirecek. Başkente bakın ve bayram edin. Çünkü zayıf düşen taç şimdi yeniden güçleniyor. Çok Yaşa Majesteleri Merovec Sauvillier, Celdaria'nın Gerçek Kralı!"*

–Merovec Sauvillier'in Celdaria tahtını devralması üzerine çıkarılan bir kraliyet fermanı, 8 Kasım 999, İkinci Çağ

Ludivine bıraksaydı, Audric günlerce uçardı. Gökyüzünde yanında sadece alçak bulutlar, Ludivine ve Atheria varken, olan her şeyi neredeyse unutabilecek hale geliyordu. Güneş ışığı ona tüm gücüyle vurduğunda, alnından ve sırtından ter damlaları akıp, giysilerini tenine yapıştıracak kadar parlak ve sıcak olduğunda bile yumuşak gri bir dünyada yaşıyordu.

Giysileri; en kaliteli yün kumaştan pantolon, kusursuz parlaklıkta cilalanmış botları, zümrüt yeşili bir tunik, biçimli vücudunu sarmalayan beyaz ve altın sarısı nakışlı palto.

Sadece birkaç gün önce, düğünü için giydiği giysiler.

"Sus," dedi Ludivine. O gecenin hatıraları, Audric'in üstünü kaplayan donuk sisi delip geçmeyi ilk kez başarmıştı. Ludivine, Audric'in arkasında Atheria'yı sürüyordu. Kollarını boynuna dolamış, yanağını sırtına yaslamıştı. "Şimdi bunu düşünmenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamı yok. Güvende olana dek olmaz." Güvende. Audric küçük bir kahkaha attı. Bundan daha fazlası için enerjisi yoktu. Özellikle, istese bile Ludivine ile konuşmaya hiç yoktu.

Zaten istemiyordu.

Ludivine ile yalnızca bir kez, onu Celdaria'nın güney kıyılarında küçük bir ormanda durmaya ikna ettiğinde, konuşmuştu. Sadece geceleri ve temkinli uçmaları gerekiyordu. Audric, Ludivine'in yolculuklarının zamanlamasını belirlemesine izin vermişti çünkü itiraz edemeyecek kadar bitkin ve kırık kalpliydi. İdare edilmek ve taşınmak, yatıştırıcıydı. Bir melek tarafından idare edilmek, tanrısal yaratık tarafından taşınmak.

Bir kez daha güldü. Her güldüğünde, Ludivine'in endişesi telaşlı bir annenin endişesi gibi onu dövüyordu. Birkaç kez, arkasını dönüp onu Atheria'dan itmeyi, bulutların arasından yere dalışını izlemeyi düşünmüştü. Audric'i durduran tek şey, Ludivine'in Rielle'yi bulmaya ve eve geri dönmeye ikna etmeye faydası olabileceği umuduydu.

Bu, duygusuz, bencilce bir düşünce olabilirdi. Ludivine'in bunu hissedebilmesini umdu. Rielle ile son yaşadıkları nasıl onun kalbine oturduysa, bu düşüncenin de Ludivine'in kalbine oturmasını umuyordu. Bu düşüncenin onu boğmasını umuyordu.

Atheria sessizce bir meşeliğin içine indi ve kanatlarını salladı. Audric, yamuk yumuk iki kütüğün arasında durup kuzeye, eve doğru bakarken büyük siyah gözlerin kendini izlediğini hissetti.

Ludivine, Audric'in koluna dokundu. "Sen, onları terk etmedin."

"Ettim," dedi Audric duygusuz bir sesle. "Etmemişim gibi davranmayalım."

"Kalsaydın, Merovec seni öldürürdü."

Audric, Illumenor'un kabzasını tutan elini sıktı. "Kendimi koruyabilirim."

"Elbette, fakat bu bizim riske atamayacağımız bir şey."

Audric Ludivine'e döndü. "Neden? Çünkü ben ölürsem, Rielle'yi eve getirmek için daha çok mu uğraşman gerekir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ludivine'in soluk bakışları sabitti. "Seni kaybetmek, benim kalbimi kırardı."

"Bu, benim sorumun cevabı değil."

"Yine de doğru."

"Senin söylediğin herhangi bir şeye inanmamı beklemiyorsundur, elbette."

Ludivine kısa bir süre onu sessizce izledi. Belki de inatçı sessizliğinin Audric'i bezdireceğini, Audric'in kabalığı için özür dileyeceğini, her zaman yaptığı gibi Ludivine'i kollarına alıp alnından öpeceğini umuyordu.

Fakat Audric, Ludivine başını çevirip sertçe çimenlerin üstüne çökünceye kadar dağ gibi bir sabırla ona baktı.

"Bir yerlerde ciddi bir hata yaptım," diye mırıldandı Ludivine, "ama bulamıyorum."

"Senin hatan, bizleri bir strateji oyunundaki piyonlar gibi kontrol edebileceğini düşünmendi," diye patladı Audric. "Rielle ile birlikte dolap çevirebileceğini, kendine saklayabileceğini ve bir şekilde ondan koruyabileceğini sandın. Rielle'yi, doğruları benden gizlemesi için ikna ettin. Onu sınavlara girmesi için acele ettirdin. Yeniden diriliş sanatını çalışması için onu cesaretlendirdin. Onun da Rielle'den tam olarak yapmasını istediği şey buydu. Ve sen, tüm bunları hiç kimseye danışmadan yaptın."

Audric konuştukça daha da öfkelendi. Öfkesi patlama yapmıyordu ama sürekli bir şekilde taşıyordu. Dünya, loş ışık ve uğultulu gürültüden bir girdap halindeydi ancak Audric bulunduğu yerde sabit duruyor ve öfkesinin ateşinin içinde nefes alıyordu. Rielle ile kavgası, aynı hatayı ikinci kez yapmamasına ve Rielle'nin sadakatini kazanma savaşındaki en güçlü müttefikini uzaklaştırmamasına yetecek kadar tazeydi.

Tabii bu savaş hâlâ kazanılabilecekse.

Bu tür şeyleri (Rielle'nin sadakati, sanki ona ya da bir başkasına sadakatli olabilecekmiş gibi) düşünmek zorunda olması gerçeği, Audric'i o kadar çok tiksindirdi ki algılarındaki seri ve hızlı bir değişiklikle aslında kendinden nefret ettiğini anladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Audric Ludivine'e baktı. Düşük omuzları, taç şeklindeki saç örgüsünden çıkan dağınık altın saçları ve umutsuzca boşluğa bakan gözleriyle orada oturan Ludivine'in görüntüsü karşısında kalbini katılaştırdı.

"Aylar önce, Borsvall askerleri Büyük Yarış sırasında beni pusuya düşürdüklerinde," dedi Audric, "Rielle beni kurtarırken gücünün kontrolünü kaybettiğinde, onu o zaman durdurabilirdin, değil mi? Rielle'nin zihnine girebilir ve onu kontrol altına alabilirdin. Onun gücünü bir sır olarak saklayabilirdin. Rielle bulunamazdı. Sınav yok, Güneş Kraliçesi yok."

"Senin ölmene izin veremezdim," dedi Ludivine içi boş bir biçimde.

Audric kısa bir an bekledi, sonra Ludivine'in önünde çömeldi. "Beni sevdiğin için mi?"

"Rielle seni sevdiği için."

Kelimeler, Audric'in içini yaktı. Hâlâ seviyor muydu? Audric bunu hiç öğrenemeyebilirdi. "Çünkü onun beni sevmesini istedin. Bizim birbirimizi sevmemizi ve evlenmemizi istedin. Belki çocuklarımızın olmasını istedin. Bunların her biri, onu bana ve tahta daha sıkı bağlayacaktı. Ve sana."

Ludivine irkildi. "Sen ölseydin, onun kalbi kırılacaktı."

"Kalbi kırık bir haldeyken, düşüncesizce bir şey yapabilirdi. Onun kederini geçirmeye hazır birinin kollarına düşerdi. Tıpkı senin tüm çabalarına rağmen, şimdi yaptığı gibi."

"Hayır."

"Belki saldırganları henüz yoldalarken durdurabilirdin." Audric bunun farkına ilk kez varmıştı. Daha önce aklına gelmemiş olmasının şaşkınlığını yaşadı. Ludivine onun doğruyu algılamasına engel mi olmuştu? "Ama onları durdurmadın. Çünkü Rielle'nin gücünün patlamasını *istedin*. Gücünü keşfetmeye başlamasını istedin. Neden?"

Ludivine çaresizce ağzını açtı ve geri kapattı. Solgun, ince elleri ile bacaklarını sıktı. "Bu kadar basit bir şey değil, Audric..."

"Babamın ölümü hakkındaki doğruları bana söylemiş olsaydın," diye onun sözünü kesti Audric. "Ona yardım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edebilirdim. *Sana* yardım edebilirdim. Sen ve ben, bir ittifak kurabilirdik. Ateş sınavından sonra Rielle'nin içinde taşıdığı tüm o korkular, o suçluluk duyguları. Babası ile birlikte geçirdiği o son dakikalar. Ona musallat olan kâbuslar. Kendi kâbusları, Corien'in kâbusları. Ben onun bu yüklerin her birini taşımasına yardım edebilirdim. Fakat sen benim elimden bu seçeneği aldın. Rielle'ye verebileceğim rahatlığı, onun bulmasına yardımcı olabileceğim huzuru elimizden aldın."

Ludivine'in gözleri yaşlarla parladı. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Sen aptalsın," dedi Audric huysuzca. "Bencil ve gururlu. Sen olmasaydın, Rielle hâlâ bizim yanımızda olabilirdi."

Atheria, Audric'in yanında diz çöktü. Audric başka hiçbir şey söylemeden üstüne bindi ve Ludivine'in de arkasına binmesini bekledi. Ludivine yaratığın heybetli, uçları siyah kanatlarının arasına yerleşti ve titrek bir nefes aldı.

"Özür dilemeyeceğim," diye fısıldadı Ludivine, havalandıklarında. Rüzgâr kelimelerini neredeyse tamamen yutuyordu.

"Bir daha asla, tüm bunları sevgi için yaptığına beni inandırmaya kalkışma," dedi Audric. "Bunu bir kez daha duyarsam, seninle işim tamamen biter. O noktaya çok yaklaştım."

Atheria onları gökyüzünde süratle sürdü. Kanatlarındaki her bir tüyün atışı, Audric'in göğsünü sarsan alçak sesli, yumuşak bir davul sesiydi.

Ludivine ile bir daha konuşmadı.

Mazabat sahili ufukta beyaz bir gümüş gibi belirdi. Pırıldayan kış denizini kaplayan sarsak bir tebessüm.

Yaklaştıklarında, Audric Mazabat'ın Rielle'nin aylar önceki ziyaretinden bu yana nelere katlandığının acı gerçeği ile karşılaştı: fırtınaların sonu gelmeyen taşkınları, hepsi de zayıflayan Geçit'ten dalgalanarak dışarıya çıkıyorlardı. Bir uçtan bir uca yayılmış molozlarla darmadağın olmuş, aşınmış sahiller.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıyının ardında, kilometrelerce orman rüzgâr tarafından yıkılmıştı. Quelbani şehri, çoğu devrilmiş kuleleri, çatıları ve pencereleri uçmuş büyük tapınaklarıyla yarım kalmış bir şehir gibi görünüyordu.

Mahvolmuş manzarayı incelerken kalbi param parça olan Audric, gökyüzünde alevler patlayıncaya dek sahilin en uzak tepesinde dizilen insanları fark etmedi.

Atheria aniden döndü, kanatları uçuş yollarını yeniden düzenlemek için havayı sertçe dövüyordu. Vahşi bir öfke çığlığı attı.

Audric elini Atheria'nın yelesine doladı ve gözlerini kısarak parıltıya doğru baktı. Görebildiği kadarıyla, ateşli yıldız yağmurlarından oluşan bir tarla kıyı şeridinin üstünde her iki yöne doğru süzülüyordu. Çok fazlalardı ve çok iç içelerdi. Kapana kısılmış ateşböcekleri gibi huzursuzca hareket ediyorlardı. Bir ağ oluşturarak, Atheria'nın yolunu kapattılar.

Yalnızca dar boş bir hava koridoru kalmıştı. Onları kıyıya götürecek bir koridor.

"İnişimizi kontrol ediyorlar," diyerek gözlemin belirtti Ludivine.

"Onları suçlamıyorum," diye cevap verdi Audric. Atheria'nın boynunun kavisini okşadı. "Devam et."

Atheria homurdandı. Uzun kulaklarını arkaya, kafasına doğru yatırdı. Audric, yaratığın su üstünde yürür gibi havada durma çabası yüzünden titreyen kaslarını hissedebiliyordu. Gözlerini kapatan Audric kafa derisini, ensesini okşayan güneş ışığına yoğunlaştı. Atheria'nın yelesine yapıştı. Öne doğru yaslandı, yanağını Griffon'un kadifemsi ensesine bastırdı.

"Sana güveniyorum, Atheria," dedi sessizce. Avuçlarını onun postuna dayadı. Bu şekilde, vücudunda dolanan tüm güç kanallarını, hissedemediklerini bile Atheria'ya gönderebileceğini düşündü. Audric bir melek değildi, herhangi bir insanla rahatlıkla yapacağı gibi Atheria ile de iletişim kurabilen Rielle gibi de değildi.

Ancak, Atheria da bir at değildi. Bir tanrısal yaratıktı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hepsinden daha üstündü. Belki de Rielle hariç empiriuma en yakın olan kişi veya şeydi. Audric onun bir şekilde kendini anlayabileceğini umuyordu. Ona güvenmek, kendini iyi hissettiriyordu.

"Kıyıda bizi bekleyen bir tehlike varsa," diye devam etti Audric, "kesinlikle hemen dönebilir ve bizi güvenli bir yere götürebilirsin." Kendini bir aptal gibi hissederek ekledi, "Anlıyor musun?"

Atheria'nın kulakları öne arkaya fırıl fırıl döndü. Sanki Audric'in kulaklarının algılayamayacağı bir ses dünyasını dinliyormuş gibiydi. Sonra kısa bir tereddütten sonra denize doğru dalışa geçti. Mazabatlıların ateşinin onlar için açtığı yolu takip etti.

Audric düğün gecesinden beri ilk kez ümitsizlik dışında bir şey hissetti. Zayıf ve titrek, küçük neşe kıvılcımı çabucak söndü. Sahilde bekliyorlardı. Muntazam sıralanmış, yaklaşık iki yüz güçlü kraliyet askeri. Ellisi ateşçiydi. Kolları, sahil şeridi boyunca gerili ateş ağını hep birlikte sıkıca tutmanın verdiği yorgunlukla titriyordu. Atheria'nın toynakları kuma değer değmez, ateşçiler güç elementlerini indirdiler ve yalpaladılar. Bazıları yere yığıldı. Audric şaşırmamıştı; en becerikli elementaller bile böyle bir sarsılmaz güç gösterisini kolay kolay başaramazlardı. Bu suskun çağda artık mümkün değildi. Beyaz cüppeli şifacılar, ateşçileri bakıma almak için telaşla öne koştular. Audric onları izlerken Rielle'yi, onun Borsvall'in başkenti Styrdalleen'i yıkmak üzere olan dev dalgayı durdurmak için yarattığı parlak güç ağını düşündü. Rielle'nin yarattığı güç, bu bir araya gelen elli ateşçinin yarattığı gösteriden çok daha devasa ve göz kamaştırıcı bir kalkandı. Ayrıca Rielle bunun ardından yere yığılmamıştı. Evet, yorulmuştu fakat güçlü ve ayakta kalmıştı. Gözleri ışıldamıştı. Styrdalleen halkı yaltaklanma çığlıkları atarken, Rielle Audric'e doğru kıvrak ve süzgün bir zarafetle ilerlemişti.

Audric, Rielle ile ilgili düşünceleri bir yana itmeye çalıştı ve başarısız oldu. Rielle, sonsuza dek her düşüncesinin yüzeyinin altında dönüp duran bir nakarat olacaktı. Audric bunu açıkça görebiliyordu, onu koklayabiliyor, hissedebiliyordu. Öyle ki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

an için kımıldayamadı, duyduğu acının muazzam ağırlığı onu kara delik gibi içine çekti.

Atheria kıpırdandı, yavaşça kişnedi.

Audric yaratıktan indi ve ellerini havaya kaldırdı. Onu yüzlerce göz takip etti; kaldırılmış yaylar, kirişlerine yerleştirilmiş oklar, sallanan güç elementleri onun her hareketini izliyordu. Hava, ortamdaki güç elementleri ile pırıldıyordu. Sahil, bir ısı serabı gibiydi.

"Ateşçileriniz iyileşecekler mi?" diye seslendi Audric.

Yakası bir dizi renkli mücevherle süslenmiş, siyah kıvırcık saçları kısa ve düzgün kesilmiş bir asker öne çıktı. Audric bu kadın askerin bir komutan olduğunu tahmin etti.

"Güç elementini indir, Işıkgetiren," diye emretti kadın. "Burada fazlalık olduğunuzu ve suçluların iadesi kurallarının görevden alınmış krallara uygulanmadığını lütfen aklınızda tutun. Ülkemize girmenize, Kraliçe Bazati ve Kraliçe Fozeyah'ın cömertlikleri sayesinde izin verildi."

Audric kendine denileni yaptı ve Illumenor'u yere indirdi. "Anlıyorum. Son ayların, güzel şehrinize vermiş olduğu zararlar için en derin üzüntülerimi ifade etmeliyim."

Komutan hiçbir şey söylemedi. Mağrur gözlerini Ludivine'e çevirdi. "Leydi Sauvillier. Celdaria tahtında artık ağabeyiniz oturuyor."

"Damarlarımda hiçbir elemental güç akmadığı ne kadar kesinse," diye cevap verdi Ludivine. Avuçlarını havaya kaldırarak öne çıktı. "Gerçek kralıma, Audric Courverie'ye olan sadakatim de o kadar kesindir."

"Doğrudur," dedi derin, gür bir ses. Askerlerden oluşan duvar ikiye ayrıldı ve canlı gök mavisi elbise giymiş, siyahi tenli bir kadın ortaya çıktı. Uzun siyah saçları, iri lüleler halinde sırtına dökülüyordu. Ciddi bakışlı kahverengi gözlerini mavi ve kehribar rengine boyamıştı. Boynunda, altın bir zincirin ucuna takılı ağır, üçgen bir kolye vardı.

"Kraliçe Bazati," Audric kuma diz çöktü. "Leydi Ludivine ve benim kıyılarınıza ayak basmamıza izin verdiğiniz için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teşekkür ederim. Size resmi sığınma talebimizi iletmek isterim. Gerçi Celdaria'dan gelen haberlerin endişe verici olduklarının farkındayım. Umarım, iki ulus arasında yüzyıllardır süregelen dostluğumuzun..."

"Ah, ayağa kalk." Asdalla Kraliyet Hanedanlığından Kraliçe Bazati, Audric'in kalmasına yardım etti. Sonra onu coşkulu bir şekilde kucaklama için kendine çekti. "Ailemin sofrasında yemek yediğinde, boyun dizimin biraz üstündeydi. Hatırlar mısın, bir keresinde benim mutfağımdan kocaman bir çuval şeker çaldıktan sonra duanın ortasında benim ibadet elbisemin üstüne kusmuştun."

Kraliçe geri çekilirken, Audric hafifçe gülümsemeyi başardı. "Öyleyse, sığınma talebimin onaylandığına inanabilir miyim? Elbiselerinizden hiçbirinin üstüne kusmayacağıma söz veririm."

Kraliçe, Audric'in gülümsemesine karşılık vermedi. Bunun yerine, Audric'in yüzünü uzun uzadıya inceledi ve sonra kafasını iki yana salladı. "Ne oldu, Audric?"

Kraliçenin sesindeki şefkat, Audric'in kaburgalarının arasında bir gedik açtı. Rielle gittikten ve baş muhafızı gözlerinden ateşler çıkarak ona tiksinti ve nefretle bakarken bahçelerin içinde tek başına uyandığından beri ilk kez Audric gözyaşlarının sıcak baskısını hissetti.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Audric. "İyi bir şey değil, Yüce Majesteleri."

Kraliçe başını salladı ve Audric'in koluna girdi. Bakışları yalnızca bir kere Ludivine'in üstünde gezdi. Audric, onun yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi gördüğünü düşündü. Kraliçe onun Mazabat'a tak başına gelmiş olmasını diler gibiydi.

Audric'in kesinlikle bağlantı kurabileceği bir duygu.

Parçalanmış ağaçların arasından, ilerideki Quelbani'ye giden beyaz taşlı yoldan yürürlerken, "Kraliyet kanadında senin için odalara hazırlattım," dedi Kraliçe. Halk, moloz yığınlarını istifliyor, inşaat işçileri binaların dökülmüş taş cephelerini tamir etmek için yüksek iskelelerde çalışıyorlardı. Yine de şehir hâlâ hiçbir rüzgârın solduramayacağı bir ışıkla parlıyordu. Audric

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçük bir çocukken, bilgeler ve araştırmalarla ünlü bir yer olduğu, tıp çalışmaları rakipsiz olduğu ve Melek Savaşları sırasında kıtanın güneyinde bulunan Patria'daki melek kütüphanesi yıkıldığından beri dünyadaki en büyük kütüphaneye sahip olduğu için ailesinin Mazabat başkentine yaptığı seyahatlerden çok keyif alırdı.

Ama şimdi keşmekeş içindeki şehrin sesleri kulaklarına doluyordu. Kendini çok basit ve şiddetli bir şekilde geri dönüp eve gitmeyi dilerken buldu.

Geri dönecek bir evi olmayacağı hiç aklına gelmemişti.

Kraliçelerin Audric için hazırladıkları daire havadar ve sadeydi ancak lüks döşenmişti. Kireç badanalı taş duvarlar, tavandaki pirinç saksılardan sallanan leylak rengi sarmaşıklar ve yeşillikler, balkonlarda neşeyle şarkı söyleyen rüzgâr çanları.

Audric kraliçelerin yemek davetlerini elinden geldiğince kibar bir şekilde geri çevirdi. Ludivine'in tek bir kelime etmeden koridorun ucundaki kendi odalarına çekilmesine sevindi.

Güneş batıyordu. Serin gece havasının içeriye girmesi için tamamen açılmış pencerelerin ardında gökyüzü koyu turuncu ışıklarla loşlaşmıştı. Bulutlar lavanta ve gül rengine boyanmıştı.

Audric yalnızdı.

Ayakta kalabildiği sürece göğü seyretti. Sonra gergin omuzlarından acı içindeki bacaklarına kadar titremeye başladı. Atheria'nın üstünde günlerce seyahat etmenin yorgunluğu ve uyuşukluğu sonunda iyice üstüne bastırmaya başlamıştı. Yatağın görünüşü dayanılmazdı. Temiz, düzgün ve beyaz. Yatak başı, isli tik oymalardan ve cilalı mavi bir taştan tam bir şaheserdi. Yatak, güzel ve davetkârdı ancak onun değildi.

Bir yabancının yatağıydı, yıllardır sayısız saygın kişi burada uyumuştu. Audric'in yatağı evdeydi, Baingarde'da. Gecenin diğer her şeyin durgunlaştığı en derin saatlerinde, Rielle ile hareket halindeyken, yatağı onu sarmalamıştı.

Dışarıda, geniş teraslardan birinde, Atheria küçük eşeli bir cıvıltıyla yere indi. Ağzı tüylerle doluydu. Akşam yemeği için bir şahin yakalamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Audric'i mahveden şey, Atheria'nın görünüşü oldu.

Keder, Rielle'nin dize getirdiği devasa dalga gibi çarptı. Audric onun görüntüsünü aklından söküp atamıyordu. Kor haline gelmiş bir kurtarıcı, hatları ateşle çizilmiş kraliçe dünyayı kurtarmak için ölümsüz atını sürüyor.

"Ah, tanrım." Audric tıkandı, dizlerinin üstüne çöktü. Sonra birdenbire hiddeti, hüznü ve pişmanlığı karnından göğsüne, oradan boğazına, vücudundan fışkırdı. Başını arkaya atarak, kollarını iki yana gererek bağırdı.

Kısa süre içinde hıçkırıkları sesini ele geçirdi. Orada, yumuşak beyaz halının üstünde, elleri siyah buklelerinin içinde ağladı. Göğsünde dayanılmaz bir acı vardı. Sanki bir kılıç göğsünü ikiye ayırmıştı.

Böyle bir şey olsa, umursamazdı. Ertesi gün, sonraki gün, bir sonraki gün evi olmayan bu yerde, tahtı elinden alınmış, benliği aşkı, Rielle'si gitmiş, kendi öfkesi, aptallığı, kötücül kıskançlığı gururu tarafından kovulmuş bir halde uyanabilmeyi haya edemiyordu.

Ne kapının açıldığını ne de Ludivine'in çıplak ayaklarıyla yürüyüşünü duymadı. Saatler geçtiğini, gökyüzünün kardığını acıktığını, yerde titrediğini fark etmedi. Kemikleri ağrıyacak kadar yorulduğunu, Atheria'nın terasta endişeden delirerek volta attığını, tedirgin bir kuş gibi öttüğünü fark etmedi.

Fakat Ludivine yanına oturup kollarını açtığında, körü körüne huzur arayan bir çocuk gibi ona döndü. Ludivine ona zihin yoluyla teselli göndermemişti. Audric bunun için ona minnettardı.

Ludivine'e tutundu. Şiddetli hıçkırıkları yükselip alçalıyordu. Ludivine'in dudaklarını saçlarında hissetti.

"Çok üzgünüm, Audric," diye fısıldadı Ludivine. Dudakları Audric'in şakaklarındaydı. Sözcükleri gözyaşlarıyla ağırlaşmıştı. Audric'in ıslak buklelerini okşadı, tekrar tekrar ismini söyledi.

Ludivine'in sesinin tınısı, Audric'e nefes almayı hatırlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 4
# TAL

*"Sevgilim Tal. Bu mektubu, sana ulaşabileceği umuduyla Beaulaval'daki sevdiğimiz hana göndereceğim. Henüz Audric'ten bir haber yok. Burada olaylar çok çabuk değişiyor. Merovec'in askerleri caddelerde halkı durduruyorlar. Habersizce evlere dalıyorlar, sürekli olarak mahallelerde devriye geziyorlar. Bir şey arıyorlar, ama ne? Ne zaman bizlerden biri danışmanlık teklif etse ya da Merovec'in ne yapmaya çalıştığını sorsa, kovuluyoruz. Şimdilik, ben ve Odo Laroche'un, ikimizin, daha sonrası için direniş gücü olarak adlandırabileceğin bir şey başlattığımızı söylemeliyim. Audric'e sadık olanlar. Bunun acelecilik olduğunu düşünebilirsin ama sen benim gördüğüm şeyleri görmüyorsun. Kendimizi Kızıl Taç olarak adlandırdık. Gülme. Bunların hiçbiri komik değil ve bizim bir şey yapmamız lazım. Seni özlüyorum. Dikkatli ol. Kimseye güvenme. Onu eve getir."*

–Celdaria başkenti Âme de la Terre Demir Ocağının Yüce büyücüsü Miren Ballastier tarafından Ateşin Evi Yüce Büyücüsü Taliesin Belounnon'a yazılmış, teslim edilmemiş mektup, 15 Kasım 999, İkinci Çağ

Kalın yün pelerinin altında güvenle saklanmış, ıslak sarı saçlarını örtmek için kapüşonunu kaldırmış olan Ateşin Evinin Yüce Büyücüsü Taliesin Belounnon, Işıltılı Kısrak'ın uğultulu taverna salonuna girdi ve dosdoğru kahrolası barmenin yanına gitti.

Soğuk bir geceydi. O gün erken saatlerde kuzeyden aşağıya doğru gelen şiddetli kış fırtınası hiçbir dinme belirtisi göstermiyordu. Fakat Aziz Katell'in efsanevi tanrısal yaratığı ile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aynı ismi taşıyan kalabalık Işıltılı Kısrak'ın içinde hava nemli ve ağırdı.

Tal yaklaşırken, barmen kafasını kaldırıp baktı. Dudakları gerildi, Miren huysuzlandığında dudaklarının aldığı şekle çok benziyordu. Kızıl kıvırcık saçları da aynı şekilde ürkütücü bir benzerlikteydi. Tal gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Her yere su damlatacaksan," dedi kadın, "her şeyin fiyatı iki kat fazla."

Tal, kapüşonunun altından kadının gözlerinin içine baktı ve ona hafifçe sırıttı. Yüce Büyücü olarak atandıktan sonra çoğunlukla hiç yokmuş gibi davranmaya çalıştığı cezbedici, çarpık tebessümden.

Çoğunlukla.

"Bundan emin misin?" diye sordu Tal. "Pelerinimi birkaç kez sıkmaktan ve buraya iyi bir temizlik yapmaktan memnun olurum."

Barmen kadın yüzünü daha da buruşturdu. "Bir şaka ve hoş bir tebessümün benim fikrimi değiştirmeye yeteceğini mi düşünüyorsun?"

Tal içini çekti. Yorgundu, üşümüştü, botlar ve çorapları sırılsıklamdı. Pelerininin altında sırtına bağlı kalkanı insafsızca ağrıdı. Bu dünyada tek istediği şey, tamamen tek başına, kimse onu rahatsız etmeden veya kıyafetlerinin halinden şikâyet etmeden bir içki içmekti.

Zihninde bu düşünce oluşur oluşmaz, Tal bunun bir yalan olduğunu anladı.

Bu dünyada tek istediği şey, gerçekten de istediği şey, arkasına dönüp tavernanın içine tıkışmış, içki içen, dedikodu yapan, bağrışan onlarca insana bakıp, kabarık siyah saçlı, parlak yeşil gözlü soluk tenli genç bir kadın görmekti. Orada duruyor olacaktı, kalabalık ondan habersiz çevresinde dönecekti, göz göze geldiklerinde yüzü rahatlık ve yorgunluktan buruşacaktı. Tal'e doğru kollarını açarak koşacaktı. Tal onu kendine çekecek, saçlarının dağınıklığını düzeltecek, yaşlarla ıslanmış yanaklarını öpecekti. Tal ona nihayet güvende olduğunun, onu hemen eve götüreceğinin güvencesini verecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsmi, Tal'in dilinin kıvrımında büzüştü. Bir tadı olacak kadar tanıdık bir kelimeydi, ham bir yaz yemişi ısırmışçasına mayhoş ve patlamaya hazır. *Rielle.*

Bakmak zorundaydı. Onun orada korkmuş, yorgun, kalbi kırık ve ev hasreti çeken bir halde durduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

Ama arkaya doğru bakınca yalnızca tavernayı ve müşterileri gördü. Yüksek kirişli tavanı, fırtına yüzünden sıkıca kapatılmış kepenkleri gördü.

Kısa bir an için gözlerini kapattı, boğazını keskin bir acı burkuyordu. Bu, Rielle'nin orada olduğuna ilk kez yemin edişi değildi, tam arkasında, tam yolun şu kıvrımının ardında, tam şu ağaçlığın ilerisinde. Celdaria kırsallarında onu ararken, Rielle'nin yankısı ona günlerce ona eşlik etmişti. Tal'i Rielle'nin hep yakınlarda olduğuna, onu bulmaya çok yaklaştığına ikna eden şey, bu iz, bu çekim olmuştu.

Ya bu doğruydu ya da Rielle ölmüştü ve Tal'e musallat olan şey onun hatırasıydı.

Ama Tal, o ölürse dünyanın sağ kalacağına inanamıyordu. Eğer bir şekilde sağ kaldıysa, eğer Rielle'nin onları hayatta tutan havayı artık soluyamamasına rağmen her şey eskisi gibi kalmaya devam edebiliyorsa, bu Tal'in içinde yaşamak istediği bir dünya değildi.

Tal pelerininin kapüşonunu indirdi, yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarının düğümlerini salladı, Rielle hakkındaki şüpheli düşüncelerini sallayıp attı. Belki en azından bir iki dakikalığına kafasını boşaltabilir ve huzur bulabilirdi. Başını yukarıya kaldırdı, güzel yüzünün güzel görünüşünü barmen kadına sundu. Kederli tebessümü kadının kızarmasına yol açtı.

Tal kıkırdayarak, "Beni bağışla," dedi. "Korkunç ve uzun bir gün geçirdim. Korkunç ve uzun günlerdir seyahat ediyorum. Sinirlerim bozuk. Bir bez parçanız var mı? Sebep olduğum bu pisliği temizlerim ve sizi rahat bırakırım."

"Ah, beni etkilemeyi bırak," diye terslendi barmen kadın ve oradan uzaklaştı. Fakat Tal, kadının ağzının seğirdiğini gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın birkaç dakika sonra geri geldiğinde, elinde bir kupa dumanı tüten elma şarabı ve iki beyaz bez parçası vardı.

"Kendini temizle. Bir sonrakinin parasını sen ödersin," dedi. Tal'e bir kez daha Miren'i anımsatan ve konuşma becerisini kaybettiren bir şekilde göz kırptı.

Tal de kadına gülümsedi, boş bir tabure buldu ve içkisinin üzerine doğru eğilerek oturdu. Sıcak ve baharatlı içkisi, göğsündeki bazı düğümleri gevşetti. Ancak Âme de la Terre'den ayrıldığından beri sürekli olarak şakaklarında zonklayan baş ağrısını yatıştırmadı. Son birkaç gün içinde eve dönmeye dair düşüncelerden uzak durmak için gayretle çalışmıştı, okumak istemediği kitap yığınlarına yapacağı gibi üstlerinden öylece geçmişti.

Fakat elma şarabı sadece düğümleri gevşetme konusunda başarılı değildi. Kısa bir süre sonra, zihninde evle ilgili düşünceler fırıl fırıl dönüp koşuştururlarken, Tal pislikleri temizliyordu.

Âme de la Terre'de ne olup bittiğini bilmemek onu delirtiyordu. Audric'in kovulduğu ve Merovec'in tahtı ele geçirdiği haberleri ülkenin diğer ucuna ulaşmıştı. Salonun çeşitli yerlerinde fısıldaşarak yapılan konuşmalara ve kapı her açıldığında oraya doğru atılan kaçamak, meraklı bakışlara dayanarak, küçük bir köy olan Tavistere halkının da haberleri duydukları söylenebilirdi.

Tal kupasını kavradı ve gözlerini kapattı. Şehirde kalarak Merovec Sauvillier ile uğraşan Miren'i düşünmemeye çalıştı.

*Merovec Sauvillier, Celdaria kralı. Kral Audric kaçtı.*

*Kraliçe Rielle, gecenin içinde kayboldu.*

Fısıldanan kelimeler salonda süzülüyorlardı. Tal'in kulaklarına her gelişlerinde, sesler yerinden oynatılamaz korkunç tıkanıklıklar halinde onun içinde pıhtılaşıyorlardı. Tek tesellisi, Audric bulunup öldürülmüş olsaydı, Merovec'in bu haberin çabucak yayılmasını sağlayacağını bilmekti. O zamana kadar, Audric'in nerede olduğuna dair karmaşık spekülasyonlarda bir tür ferahlık bulabilirdi.

"Al." Önüne yeni bir kupa geldi. Barmen kadın ona merakla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakıyordu. "Bunlardan birkaç taneye daha ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Tal hafifçe gülümsemeyi başardı. "O zaman, üçüncüyü ben ödeyeyim mi?"

"Beni büyüleyici bir sohbetle oyalarsan, hiçbiri için para vermen gerekmez. O güzel sarı kafanın içinde büyüleyici sohbetler kaynıyormuş gibi görünüyor."

"Büyüleyici," diye onayladı Tal. "Şaşırtıcı. Rahatsız edici."

Barmen kadının kaşları havaya kalktı. "Bir kızın ilgisini nasıl çekeceğini biliyorsun, Islak Pelerin."

"Aiden," diye yalan söyledi Tal ve yine gülümsedi.

"Rosette." Ellerini çenesinin altına koydu ve Tal'in gülümsemesine karşılık verdi. "Öyleyse? Anlaşma, anlaşmadır."

Tal aniden, her şeyi itiraf etmekten başka hiçbir şey istemedi. "Çok önemli bir şey yapmak için evimden ayrıldım," dedi bunun yerine, boğazı düğümlenerek. "Sevdiğim birini de arkamda bıraktım."

"O, neden seninle birlikte gelmedi?"

Tal'in önünde Miren'in sivri çeneli ve yaramaz yüzü belirdi. Solgun yanaklarında yoğun çiller. Yatak odalarının mum ışığında erimiş bakır gibi parlayan yumuşak, kızıl lüleler.

Miren'i Baingarde'ın arkasındaki bahçelerde gördüğü son gece, yüzü sert ve ciddiydi. Gözleri parlak ama kararlıydı. Audric'in gözleri olmak için arkada, başkentte kalmıştı. Görevden alınan kral için yerel bir casus.

Çam ağaçlarının altında, Tal'in ağzının içine, *Cesur ol*, diye fısıldamıştı. Sonra aceleyle, Tal'in ona hak ettiği vedayı etmesine izin bile vermeden kaleye geri koşmuştu.

"Çünkü," dedi sonunda Tal. Alnını ovuşturdu. "Onun da yapması gereken önemli bir işi vardı. Görev yerinden ayrılamayacağı kadar önemli bir iş."

"İkiniz de çok mühim insanlar olmalısınız," diye şakalaştı Rosette. Bir parmağı ile hafifçe dudaklarına vurdu. "Sanırım, bu önemli görevlerin ne olduklarını bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yazık ki hayır."

"Gizlilik yemini ettin, değil mi?"

Tal bir elini göğsüne koydu ve başını öne eğdi. "Gizlilik yemini ettim ve şerefin yaldızlı zincirleriyle bağlandım."

Rosette'in gülümsemesi genişledi. "Soylu sırlarla yüklü, derin düşüncelere dalmış adamların benim dükkânıma gelmelerini seviyorum."

Tal'in yorgun zihni bir cevap bulmak için çabaladı. Çok fazla elma şarabı içmişti; düşünceleri dumanlı ve dağınıktı. Miren'in yüzü ile Rielle'nin yüzü yapışıp birleşiyorlardı. Kısa, kızıl bukleler ve uzun, siyah dalgalar. Rielle'nin yankısı bir kez daha kuvvetli bir rüzgâr gibi keskin ve ani bir şekilde omzuna dokundu. Tal tüm kaslarını sıktı.

Parmak uçlarını sertçe şakaklarına bastırarak, "Gerçekten de orada olmadığını biliyorum," diye mırıldandı.

"Aiden? Hasta mısın?" Rosette onun koluna dokundu. "Yüzün bembeyaz oldu. Senden hoşlandım ama benim tezgâhımın üstüne kusmazsan iyi olur."

Tavernanın kapısı çarpılarak açıldı.

Çaresiz bir ses yankılandı. "Soluk iz! Buradalar! Soluk iz! Kızım! Kimse yok mu, lütfen, buradalar! Biri buraya gelsin!"

Rosette boğuk bir çığlık atarak geriledi.

Tal döndü. Görüşü, baş ağrısının ritmiyle birlikte atıyordu. Açık kapıda duran bir adam gördü. Fırtına arkasından vuruyordu. Kollarında genç bir kadın vücudu vardı. Kadının uzuvları katılaşmış, yüzü grotesk, kemik beyazı bir dehşet maskesine dönüşmüştü.

Panik, Işıltılı Kısrak'a sıçrayan kıvılcımlar gibi yayıldı. Adamın en yakınındaki müşteriler, kollarında taşıdığı kız kötü bir hastalık taşıyormuş gibi gerilediler. Diğerleri bağırarak kapılara, pencerelere ve han odalarına çıkan merdivenlere doğru koştular.

Tal ayağa kalktı. Kollarından aşağıya sıcak ve soğuk bir korku akıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tal bu "soluk iz" hakkında konuşulduğunu duymuştu. Borsvall kralı Ilmaire, Audric'e bundan söz ettiği bir mektup yazmıştı. Ayrıca son aylarda her hafta kendi askerleri başkente bununla ilgili haberler getirmişti. Celdaria ve Borsvall sınırlarında köyler ve askeri karargâhlar benzeri şekilde bu tür açıklanamayan ölümlerle sarsılmıştı. İnsanlar geceleri seri bir şekilde öldürülüyorlardı. Söylentilere göre gölgeler tarafından. Yaratıklar hakkında da fısıltılar vardı ancak Tal'in masasının üstündeki raporların hiçbiri anlaşılır bir şeyden bahsetmiyorlardı.

Ölümlerden bazıları katliam şeklindeydi; kemikler saçılmış, etler parçalamıştı. Diğerlerinin ise vücutlarında hiç yara olmadan hayatları alınmıştı.

Her bir raporda, bu gizemli cesetlere ne olduğu hakkında verilen tek ipucu, doğal olmayan soluk yüzleriydi ve her birinin yüzü son anlarında dehşetle çarpılmış gibiydi. İçlerinden dışlarına doğru parçalanmışlardı.

Tal'in koluna soğuk bir el dokundu. Döndüğünde, ona bakan Rosette'i gördü. Gözleri gri bir tabaka ile kaplanmıştı ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Tal nefessiz kaldı.

Rosette başını hızla bir yana eğdi. "Çok geç, Tal."

Kadının boynu korkunç bir çatırtıyla kırıldı; gözleri netleşti. Yere yığıldı, kafasını tezgâha vurdu.

Tal geri geri sendeledi. Yakınındakiler çığlık atarak kaçtılar. Melek davranışları hakkında çok az şey biliyordu ama Rielle ona, Borsvall kralı Hallvard ölmeden önce olan her şeyi anlatmıştı. Tal Rosette'in donmuş gözlerine, ıstırapla bükülmüş kemik beyazı yüzüne bakınca, tenine ürkütücü bir soğukluk yayıldı.

Melekler.

Corien.

*Rielle.*

"Çok geç, Tal!" Kelimeleri yeni bir erkek sesi şakımıştı. Tal sesin kaynağını bulduğunda, sakallı, gri gözlü, çılgınca gülümseyen adam çoktan yere düşmüştü. Boynu kırılmış, yüzü beyazlayıp bükülmüştü.

"Çok geç, Tal!" Garson çocuk, on beş yaşından büyük değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok geç, Tal!" Ağlayan çocuğunu sakinleştirmeye çalışan bir kadın.

Kırık bedenlerin izleri Tal ile alay ediyorlardı, canavarımsı beyaz yüzler onu kapıya doğru yönlendiriyorlardı. Tal panik içindeki kalabalığı yararak ilerledi ve kapı eşiğinde dizlerinin üstüne düşmüş, hıçkırarak ağlayan zavallı adamın yanından geçti. Adamın kızının bedeni yere devrilmişti.

Dışarıda, fırtına Tal'in boğazından havayı çekerek aldı. Kara yağmur üstüne iğne gibi yağıyordu. Göğsündeki kayışları çözdü ve kalkanını çekip aldı. Tavernanın kapısında sönecekmiş gibi titreyen yağa bulanmış meşalelerden geniş bir alev tabakası almak için kullandı. Birkaç kişi çığlık atarak geriye sıçradı. Tal onları görmezden geldi. Kalabalık, çamurlu avluda koştu. Hanın ahırında bağlı atların korku içindeki bağrışları havayı deliyordu. Atlar toynaklarıyla bölmelerini dövüyorlardı. Tal'in kalkanındaki ateş dışında yangın yoktu. Başka bir şeyden korkmuş olmalılardı.

Avlunun kenarındaki ağaçlığa geldiğinde, Tal dinlemek için durdu. Handan gelen çığlıkları değil. Fırtınayı da değil. Rielle'yi dinlemek için.

Vücudu öfkeyle zangırdıyordu. Gözlerini kapattı, kalkanını sıkı sıkı tuttu. Daha önce hiç olmadığı kadar çaresizce empiriumu çağırdı.

*Empirium yaşayan her şeyin içinde ve yaşayan her şey empiriumdan*, diye dua etti.

*Saf ve doğru yan.* Kalkanını çevreleyen alevler parladı, açlıkla şakladılar.

*Duru ve parlak yan.*

Rielle bu kelimelerin aynısını ateş sınavı gününde söylemişti. Ailesinin evinin yanan kopyası ayaklarına kül ve kıvılcım tükürürken, ikisi birlikte tekrar tekrar ezberden söylemişlerdi.

Ama sonra... alevler yerine tüyler dökülmüştü. Parlak ve ateş renginde, hepsi de Rielle'nin yapımı.

*Rielle, neredesin?*

Rielle'nin yankısı oyunbaz bir şekilde yanından geçti. Tal'in gövdesine soğuk bir şaplak.

Karanlık ormanın içinde arkasından koştu. Donmuş dallar Tal'i kırbaçlıyordu. Tek ışık, Tal'in alevli kalkanından geliyordu. Rielle'nin durduğu açıklığa girdiğinde, başındaki zonklayan acı patladı. Tal biliyordu, onu görmeden önce bile *biliyordu*, hissedebiliyordu, *onu* hissedebiliyordu. Onu bulması için empiriuma yalvarmıştı ve empirium ilk olarak ona tamamen ve temiz bir şekilde itaat etmişti.

Tal dizlerinin üstüne indi; kalkanı uçup gitti, alevler söndü. Ellerinin üstüne düştü. Yukarıya baktığında, dünya yan yattı. Sadece bir anlığına Rielle'yi gördü.

Rielle'nin giydiği uzun, siyah pelerin öyle büyüktü ki onu yutmuştu. Islak saçları yanaklarına yapışmıştı.

Bakışları birbirine kilitlendi. Tal'in görüşü karamış olsa da, kafası ikiye ayrılıyormuş gibi acı çekse de onun gözündeki bakışları tanıdı. Ona yıllarca öğretmenlik yapmıştı; Rielle'yi o yetiştirmişti.

Rielle korkuyordu.

Tal, Rielle'ye uzandı, kolları titriyordu. "Rielle, canım, her şey yolunda, ben buradayım..."

Ama artık kendini daha fazla dik tutamayınca, çamurun içinden hareketsiz ve sersem bir şekilde baktığında, soluk siyah tenli, beyaz saçlı bir kızın Rielle'nin ayaklarına havadan bir ışık halkası oyduğunu gördü. Tal gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı. Kız bir melez miydi?

Karanlık bir akış oldu, süratli bir hareket, havada bir şaklama. Uzun boylu bir adam. Rüzgar adamın paltosunu kamçılıyordu.

Sonra ışık gitti. Rielle de gitti.

Geriye kalan tek şey, Rielle'ye ait olmayan bir sesti. Yumuşak, rafine ve çok keyifli bir ses.

Çok geç, Tal, dedi.

Sonra tekmeleyerek bilinçsizliğe yolladı.

# 5
# RIELLE

*"Melekler binlerce yıl sadece göklerde yaşadılar. İlk melek, eski topraklardan yükseldikten sonra türünün geri kalanı da doğdu; bulutlardan ve kuyrukluyıldızlardan, yükseklerdeki astral rüzgârlardan. Aydınlık ve yaşsız, yıldızları ve onların ötesindeki empiriumu araştırdılar. Melekler ancak aşağıya indiklerinde, dünyada yaşayan ve kendilerine tiksindirici gelen insanların fani hayatları ve imrenilecek güçleri olan, karşı konulamayacak kadar büyüleyici yaratıklar olduklarını fark ettiler. İnsanlar için ise Büyük İniş, her çeşit elementalin ötesinde işleyen, dünyanın üstüne yağan bir ateş yağmuruydu. Kaos hüküm sürdü. Ülkeler parçalandı, sınırlar silindi. İnsanlar çok uzaklara dağıldı. Patria ve Vindica olarak bildiğimiz uluslar başıboş kalınca, melekler bunların kendilerine ait olduklarını iddia ettiler."*

–Ve Göklerden Ateş Yağdı: Büyük Melek İnişi ve Dünyanın Değişimi, İlk Bilgeler Locasından Lyzet Taval tarafından derlenen bilimsel yazılar

Rielle, Obritsa'nın ipleriyle herhangi bir tür zarafetle seyahat etme sanatında henüz ustalaşamamıştı. Nefret etmeye başladığı uğuldayan ışık halkasından dışarıya üçüncü kez adım atışında, yalnızca bir an dengesini koruyabildi, sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Hızla yere yapıştı, dümdüz uzanan kırmızı topraktan sıçrayan sivri çakıl taşları yumuşak avuçlarına battı.

Rielle kafasını kaldırıp baktı, iple seyahate daima eşlik eden belli belirsiz mide bulantısının geçmesi için yutkundu. Yüksek kırmızı taşlarla çevrili dar bir kanyonun dibinde olduğunu keşfetti. Yakınlarda kükreyen bir nehir vardı. Beyaz köpükler

ve siyah bir akıntı ile taşları oyarak kendine yol açıyordu. Gökyüzünde parlak bir gün batımı vardı, düz kanyon duvarlarına kan kırmızı, ürkütücü bir ışık vurmasına neden oluyordu. Bu kanyon duvarlarına çapraşık desenler oyulmuştu. Rielle tanıdık biçimleri fark etti: Yüksek kulelerle taçlanmış şehirlerin üstünde uçan kanatlı melekler. Uzak kıyılara doğru yol alan büyük, gösterişli savaş gemileri. Kırmızı kaya tuvalinin üstünde yıldızlar ve ayların çeşitli kümelenmeleri işaretlenmişti. Mamut bir seyyahın ardında bıraktığı bir harita gibiydi.

"Güzel," dedi Rielle, yavaşça.

"Elbette, öyle. Melekler yaptı." Corien sol elini uzatarak Rielle'ye yaklaştı. "Bu, Samandira. Eridel'in girişi. Çok uzun zaman önce, Vindica'daki en büyük şehirlerden biriydi. Bir öğrenim ve aydın düşünce yeri. Yaratılışın gizemlerini ortaya çıkartmak için bilge meleklerin çalıştığı üniversiteler. Empiriumun doğasını inceleyen binlerce çalışmayı içeren kütüphaneler. İnsanlar yok etmeden önce," diye ekledi. "Savaş çok zarar verdi. Daha sonrasında, bizim tutukluluğumuzun ardından, binlerce insan geriye kalanları imha etmek için buraya geldi. Bunu, yıllarca yaptılar. Bizim başardığımız her şeyi bozdular. Kalıntılar yağmalandı."

Rielle, Corien'in sesindeki hafifliğin yanıltıcı olduğunu biliyordu. Corien onun ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, Rielle parmaklarını onun parmaklarına doladı. Corien'in bir zamanlar tertemiz olan siyah pelerini ve pantolonu, durmak bilmeyen seyahatleri yüzünden pislenmişti. Corien'in kırmızı ışık altında çok hoş ve pürüzsüz görünen yüzüne bakınca, Rielle bir sevgi dalgası hissetti. Ve acıma.

Corien'in yanağına dokundu. Kirli parmakları, Corien'in solgun tenini lekeledi. Söyleyebileceği hiçbir söz, bir avuntu sağlamayacaktı. Rielle, avuntu vermek isteyip istemediğinden de emin değildi.

Ama Corien'e dokunmadan da duramıyordu.

Hayatı birbirini takip eden çılgın olaylar dizisi haline gelmişti. Bir şehirden diğerine, yürüyerek ya da at sırtında ya da Corien'in onun tatlı diline, parlak gözlerine, atları ve arabayı vermeleri

karşılığında ağaçların arasında çılgın bir sevişme vaadine kanarak yoldaki insanlardan çaldığı arabalarla süratle doğuya gitmek.

Corien, ne olduğunu anlayıp korkuyla çığlık atmaya başlayıncaya dek onun zarif yüzüne bakarlarken, onun zihinlerine girmesine izin veren bu talihsiz insanlarla oynamaktan zevk alıyordu.

İlk başlarda, her seferinde Rielle bakışlarını kaçırıyordu. Bu insanların görünüşleri berbat oluyordu, yüzleri kıvrılıp çarpılıyordu. Sonra ağır ve sert bir gümbürtüyle yere düşüyorlardı. Mutlak bir dehşet ifadesi yerleşen yüzlerindeki tüm renkler uçup gidiyordu. Rielle, Corien'in şiddet uygulayabildiğini biliyordu fakat bunlar izlemeyi reddettiği çok gereksiz ve zalimce örneklerdi.

İlk başlarda.

Artık kendini dikizlerken çok daha sık buluyordu. Onların acılarından zevk alıyor değildi, tam olarak böyle sayılamazdı. Zevk aldığı şey, Corien'in güç gösterisiydi. Corien de onun bundan hoşlandığını biliyordu, insanları öldürmeden tam önce düşüncelerine bastıran Rielle'yi hissedebiliyordu. Onun bildiğini bilmek de Rielle'ye biraz huzur veriyordu. Huzura ihtiyacı vardı. Başındaki ağrı geçmiyordu, çalıntı elbisesinden nefret ediyordu.

Vücudunda bazı günlerde çok tuhaf hisler olmasından da nefret ediyordu. Bazen açıklaması olmayan bir bulantı hiç belirti olmadan geliyordu. Yerin dibine geçmesine neden olacak şekilde sefilce öğürüyordu. Bu sırada Corien, toprağa kusmanın onursuzluğunu telafi etmek için şefkatle onun saçlarını arkada tutuyordu.

Bu yüzden, hafif rahatsız edici bir çaresizlik içinde Corien'in keyfini ve onayını isteyerek insanları öldürmesini izliyordu. Ancak her seferinde uyarıcı bir darbe onu sarsıyordu. Sarsıntı, geldiği gibi çabucak gidiyordu.

Beş gün önce Corien'e, *Sen de benim gibisin* demişti. Corien, gri saçlı, kırışmış ama hâlâ güçlü bir adamın yanından henüz uzaklaşmış, düşmesi için yere bırakmıştı. Adam bir çobandı. Zihnine girmeye çalışan Rielle'den sakladığı nedenlerle Corien'i güldüren bir olay.

*Aylardır sana birbirimize ne kadar benzediğimizi söylüyorum,* diye cevap vermişti Corien. Cesetten ayrılıp Rielle'nin yanına yaklaşırken eğlenmiş gibi görünüyordu. *Neden bunu bugün söylüyorsun?*

*Onlara zarar vermekten keyif almıyorsun. Sana bunu yaptıran şey, bu değil.* Corien'in yakınlığı kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Her bir coşkulu kalp atışı, göğsünü biraz daha hafifleterek yükseltiyordu. En sonunda kendini yerden havalanıp süzülecekmiş gibi hissetti. Rielle çok yorgundu. Her zaman yorgundu, sanki sürekli olarak yapışkan bir bataklıktan geçiyor gibiydi. Bitkinlik yalnızca Corien ona yaklaştığında kalkıyordu.

*Sen, gücünden keyif alıyorsun,* demişti Rielle. *Yapabildiğin şeyden keyif alıyorsun ve zihnini kullanılması gerektiği gibi kullandığında, bu doğruluk hissi içini dolduruyor.*

Corien onun söylediklerini kısa bir süre düşünmüştü ve sonra Rielle'nin ağzına doğru sıcak nefesini üfleyerek, *Kısmen haklısın, sevgilim. Gücümü seviyorum, evet, ama aslında onlara acı çektirmekten de çok zevk alıyorum. Hepsine. Her birine,* demişti.

Sonra Rielle'yi öpmüştü. Uzun ve sert bir öpücük. Rielle'nin onun söylediklerine karşı hissettiği dehşet yok olmuştu. Ayaklarının dibindeki ölü adamı ve arkalarında bıraktıkları diğer tüm cesetleri unutmuştu.

Rielle nereye gittiklerinden emin bile değildi.

Bir keresinde Corien'e bunu sorduğunda, Corien ona düşüncelerini yollayarak cevap vermişti. Ama düşünceler o kadar düzensiz ve karışıktı ki onları anlamaya çalışmak, sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi gözlerini acıtmıştı. Bakışlarını düşüncelerden çekmek zorunda kalmış ve kısa süre içinde tüm sorularını unutmuştu. Onları yalnızca arada sırada, zihninin ufuklarında bir kez daha gözden kaybolmadan önce fark edebiliyordu.

*Devam etmeliyiz,* demişti Corien. Önemli olan tek şey, bu.

Elbette, haklıydı. Güney doğuya doğru seyahat etmeye devam etmelilerdi. Bundan daha fazlasını bilmeye gerek yoktu.

Yalnızca Obritsa'nın ihtiyacı olduğunda duruyorlardı. Bu

da Rielle'nin hoşlanmadığı kadar sık oluyordu. Kız anlamıyor muydu? Yola devam etmek zorundalardı. Bu önemliydi ve Corien gecikmeleri umursamıyordu.

Fakat bu rezil kız, yorgunluktan yere yığılmadan önce onları yalnızca yüz altmış kilometre taşıyabiliyordu. Bu da onları sık sık durmaya ve bir ya da iki gece feci pis bir handa veya sahipleri ele geçirildikten sonra sefil bir kır evinde veya hayvanlar gibi açık havada, toprağın üstünde geçirmeye zorluyordu. Ve her günün yeni bir manzara, yabancı bir lehçe veya giyim tarzı getirdiği, her bir günün Rielle'yi daha tedirgin, ürkütücü bir şekilde evinden çok uzakta hissettiren, doğuya doğru bu bitmek bilmeyen bulanık yolculukta, Corien onun tek dayanağıydı. Rielle'yi tanıyan ve seven tek değişmez şey.

İşte bu yüzden, kuru ve düz kanyon nehrinde Corien'e dokundu. Corien'e elinden geldiğince sık, Obritsa'nın ipleriyle seyahatin verdiği bulantı onu titretip terden sırılsıklam bıraktığı zamanlarda bile dokunuyordu.

Yanlarında nefesini düzeltmeye çalışan Obritsa'nın sessiz acı çığlıklarını duymazdan gelerek, "Bir süre burada kalmak ister misin?" diye sordu. "Harabeleri keşfedebiliriz. Belki kurtarabileceğimiz sanat eserleri kalmıştır."

Corien'in bakışları yumuşadı. Bu, sadece Rielle'nin yüzüne baktığı anda gerçekleşirdi. Bu sabitliğin verdiği rahatlık, Rielle'nin gözlerini yaşla doldurdu. Corien, Rielle'nin şimdi içinde yaşadığı gri, sis kaplı denizde ışıldayan parlak bir aydı.

Corien Rielle'nin alnını öptü. "Bir geceliğine. Eski bir ev bulacağız, bir melek evi. Eskiden senin gibi büyük ve ihtişamlı olan bir ev ve orada şafak vaktine kadar uyuyacağız."

Sonra, arkasını dönmeden, kıza ve onun muhafızına seslendi.

"İleri, Yüce Majesteleri." Obritsa ile alay etmeyi seviyordu, bu da Rielle'yi sinir ediyordu. "Sen ve senin asil yoldaşın, önden gidebilirsiniz."

Nehri takip eden, geniş bir patika yolu gösterdi. Artem'in önden ağır adımlarla yürümesini, Küçük vücudu yorgunluktan titreyen Obritsa'nın da arkasından aksayarak ilerlemesini bekledi. Artem kızın önüne çöktü. Açık kahverengi teni,

kabarık kahverengi saçlarıyla uzun boylu ve güçlü kuvvetli bir adamdı. Gözleri kızarmış ve bulanıktı. Göğsüne altı deri kayış bağlıydı. Kafasını ve omzunu buna yaslıyordu. Devasa bir çuvala benziyordu. Rielle ne zaman buna baksa, başı dönüyor, boğazı düğümleniyor ve bakışlarını kaçırmak zorunda hissediyordu. Sonra hemen gördüklerini unutuyordu. Aynı şey şimdi de oluyordu. Olduğu yerde sallanmaya başlayınca Corien elini onun göğsüne koyarak onu dengede tuttu.

Sonra Rielle'nin avucunu ağzına götürdü, koluna girdi. İkisi birlikte yürüdüler.

O gece geç saatlerde, buldukları pis kürklerden ve battaniyelerden bir yığının üstüne kıvrıldılar. Corien küçümseyerek, bunların büyük olasılıkla, melek ganimetleri aramak için Vindica'nın harabeye dönmüş şehirlerinde dolaşan hazine avcısı çetelerden birinden kalmış olduğunu söyledi. Rielle ancak yattıklarında Tal'i gördüğünü hatırladı.

Bu hatıra uykusunda, fiziksel bir darbenin gücüyle onu tokatladı. Gözleri anide açıldı. Güçlükle bir çığlık atmayı başardı.

Aynı anda birkaç şey meydana geldi:

Corien, Rielle'nin birkaç adım ötesinde oturuyor, o gece kaldıkları köşkün açık penceresinden dışarıya bakıyordu. Tavanlar yüksek, koridorlar genişti. En az iki buçuk metre uzunluğundaki meleklerin göz kamaştırıcı kanatlarına uygun olarak tasarlanmıştı. Büyüklükler Rielle'nin başını döndürüyordu. Corien'in gözleri açıktı ama bulanıktı. Corien, Rielle uyuduğunda kendi zihnini "çalışmak" için kullandığını söylemiş, daha fazla bilgi vermeyi reddetmişti. Şimdi de tembel tembel ufuktaki bulutları gözetliyormuş gibi çenesini ellerine yaslamış, aynı şeyi yapıyordu. Çok meşgul olduğu için ne Rielle'nin uyandığını ne de ondan sakladığı bu anı Rielle'nin hatırladığını hemen fark etmedi. Çamurların içinde yatan Tal, ona doğru uzanıyordu, onu çağırıyordu. *Buradayım, Rielle!* Yürek burkan bu tek anıyla birlikte diğerleri de birbirleri ardına

geldiler. Rielle'nin içinde yaşadığı sis dağıldı. Nihayet her şeyi apaçık gördü. Sanki karanlığın içinden sert bir şekilde şiddetli ışığın içine atılmış gibiydi.

Rielle gitmeliydi. Şimdi.

Titrek bir şekilde ayağa kalan Rielle'nin gözlerine öfkeli yaşlar doldu. Son iki haftadır nasıl yaşadığını, kahredici bir berraklıkla ancak şimdi anlayabiliyordu. Şimdi çok açık görünüyordu. Ne kadar aptal, ne kadar yumuşak başlı ve akılsız olduğunu düşündükçe kuduruyordu.

Corien gücünü kullanarak onun zihnini bulandırmıştı. Sonra, Obritsa'nın ipleriyle onu dünyanın diğer ucuna sürüklemişti.

Rielle'nin onun kendini yönlendirmesine izin verdiği çok aşikârdı. Rielle'nin hatırları yeniden yüzeye çıkmakla tehdit ettiği, gücünün itiraz etmek için alevlendiği anlarda, Corien onun üstündeki baskısını artırmış, onu uyuşuk ve korunaklı kafese geri çekmişti. Rielle'yi uyuması için kandırmış, birkaç ateşli rüyayla onu ödüllendirmişti.

Rielle, hıçkırığını tutarak, sessiz olma çabasıyla titreyerek yavaşça ayağa kalktı ve sürünerek Corien'den uzaklaştı. Taş zemin çok pisti; ayakları yüzyılların toz ve çürüğünün içinde eğri büğrü bir yol oluşturuyordu.

Demek, Rielle'den çok şey saklamıştı. Demek, Rielle'yi tamamıyla kandıracaktı. Demek, Tal'i yakın zamanda görmüştü, Tal birkaç metre uzağındaydı ve buna rağmen Corien onların konuşmasına engel olmuştu, Rielle'nin seçme şansını elinden almıştı, o anı veya hatırlamasını istemediği herhangi bir anı hatırlamasına izin vermemişti...

Ayağa kalkınca, geri geri odadan çıktı. Göz kırpmaya bile cesaret edemiyordu. Başı dönene kadar öfkesini, hüsranını ve kurtardığı hatıraların hüznünü içinde derinlere itti. Önüne engelsizce serili tüm hatıraları gördü: düğünü, Kral Bastien'i öldürdüğünü ifşa eden görü; bahçelerde ona bağıran Audric; şehirden kaçışı; Corien'in sesini Âme de la Terre'in dışındaki ormana kadar takip edişi, en sonunda onu kollarına yığılışı. Ve sonra...

Ve sonra, hiçbir şey. Gri bir okyanus. Nadiren yanıp sönen renkler. Corien'in yarattığı hayali manzara. Çalıntı bir araba. Rielle ağlarken Corien'in gelinliği yırtarak çıkartması, ona bir önceki sahibinin sıcaklığı hâlâ üstünde olan başka bir elbiseyi zorla giydirişi, ağlaması durana dek onu öpüşü ve Rielle'nin kendini bir kez daha sakin gri bir denizde sürüklenirken buluşu.

Ve *Tal*. Ah, Tal ona seslenmişti. Tal, o fırtınalı gecede şömine ateşi ile aydınlanan hanın yakınındaki ağaçlığın içinde yere düşmüştü ve elini ona uzatmıştı. Rielle'yi takip etmişti, öyle olmalıydı. Onu aramış, eve geri götürmeyi ummuştu.

Rielle kapıya ulaştı. Nefesi sıkışık ve zayıftı. Corien'e baktığında gözleri yandı ve onun yerinden hiç kımıldamamasını diledi. Rielle'nin uyandığını hissetmeyecek kadar işe dalması, çok sıra dışıydı. Bunun nedeni ne olursa olsun, Rielle kaçma fırsatını değerlendirmeliydi. Corien, Rielle'yi kendine bağlayan zincirleri sıkıştırırken, Özgür kalmak için can atan ilahi bir yaratık görüyorum, demişti.

Özgürlük. Büyük bir şaka. Rielle, tasmalı bir köpekti; bunu şimdi, şimşek yutmuş gibi hissettiren yakıcı bir doğrulukla görebiliyordu.

Düşünceleri panik halinde uğulduyordu. Odanın diğer köşesindeki bilinçsiz yumrulara baktı. Bunlar Artem ve Obritsa'ydı. Elbette, Corien'in tasarladığı derin bir uykunun içinde donakalmışlardı. Tüm bunları Corien ayarlıyordu. Rielle hiçbirine güvenemezdi. Peki, Rielle şimdi neredeydi? Hiçbir yerde. Evden uzakta, bir zamanlar meleklere ait olan, harabeye dönmüş bir memlekette.

Rielle geri geri kapı eşiğinden çıktı ve büyük koridorda koştu.

Çok uzağa gidemedi.

Civardaki büyük, sütunlu evlerin arasında sıkışıp kalmış bir dizi avludan koşarak geçti. Terk edilmiş bahçelerin her birini bodur ağaçlar ve kuruyup bükülmüş dikenli çalılar kaplamıştı. Rielle her iki yanında birinin kafası eksik, diğerinin arkasında

bir zamanlar kanat olması gereken biçimsiz çıkıntılar olan iki figür bulunan ufalanmış taş bir kemerin altından eğilerek geçti ve arkasına baktı.

Yarım ay vardı, hava soğuktu; nefesi hızlı soluklar halinde çıkıyordu. Sönmeyen küllerle yanmış siyah yıkıntılar Rielle'nin üzerinde yükseliyordu. Her biri, eski bir elemental yumruk darbesinin izini taşıyordu. Ne zamanın ne de havanın silemediği yara izleri. Rielle büyünün kokusunu yüzyıllar sonra şimdi bile alabiliyordu. Rüzgârdaki duman. Yağmurla olgunlaşan çamur. Kan lekeli metalin keskin tadı.

Yeniden arkasını döndü ve doğrudan Corien'in kucağına düştü.

Corien, Rielle'nin kollarını kavradı. Ama henüz konuşamadan, onu bir kez daha düşünceleriyle sarmalayamadan ve istediği gibi uyuşturamadan önce Rielle patladı.

Rielle'nin hiddeti empiriumu çağırdı. Empirium sevinçle itaat etti.

Çok uzun zamandır zincirlenmiş olan gücü vücudunda kaynayarak yükseldi ve avuçlarından fışkırdı. Corien'i bu güçle kamçıladı. Corien bahçenin diğer tarafına uçtu, bir sütuna çarptı; taşa vuran kafası çatırdadı. Yere kaydı ama bu, çok uzun sürmedi.

Kafasını iki yana sallayarak ayaklarının üstüne kalktı.

Rielle, çok büyük bir kapıyı kapatmak için itiyormuş gibi kollarını ona uzattı. Gücü Corien'i havaya savurdu, avlu duvarlarından yukarıya doğru kıvrılan parçalanmış paslı demir kafesin üstüne yapıştırdı. Bu, eskiden bir kuş kafesi miydi? Kanatlı meleklerin kuşları kafeslere kapattıkları ve eğlence için onları kestikleri fikri, iğrençti. Rielle'nin öfkesi daha da arttı.

Ellerini havada itti. Corien'in vücudu yeniden demire çarptı.

Corien güçlükle nefes alarak, "Rielle," dedi. "Lütfen, dinle..."

"Gittiğimi fark ettiğin an, beni yeniden kapana kıstırmalıydın," diye kükredi Rielle. Ona doğru yürüdü. "O çok sevdiğin zihnin içinde beni sarmalamalıydın. Obritsa ve Artem gibi ölümüne uyutmalıydın. Belki de buna gerek olmadığını düşündün. Belki seni yeniden gördüğümde, öfkelenmeyi unutacağımı düşündün."

"Bu, daha önce de oldu," diye açıkladı Corien. Demir kafesin üstünde sallanırken bile rahatsız edici şekilde güzeldi. Gözleri parlıyor, hırçın ağzı öpülmek için yalvarıyordu. "Benim yoldaşlığımı seviyorsun. Bunu inkâr edemezsin, Rielle."

Edemezdi ancak Corien'in yumuşak sesinde onu yatıştırma çabası o kadar çok belli oluyordu ki Rielle'nin tüyleri olsa, kulaklarına kadar kabarırdı. "Canımın istediğini inkâr ederim." Vücudunun çevresinde empirium bağcıklarını döndürerek parmaklarını esnetti. "Gücümü canımın istediği gibi kullanacağım." Corien'in solgun gözleri parladı. Rielle, Corien'in zihninin kendi zihnine girdiğini hissetti ve yerden topladığı çakıl taşlarını yaylım ateşi halinde atarak onu taşa tuttu. Taşlar yüzüne çarptıkça, Corien acıyla uludu.

"Bunu bir daha deneme," diye buyurdu Rielle. "Bir daha bana yalan söyleme, benim düşüncelerimin üstünü kendininkilerle örtme. Yoksa seni öldürürüm. Aylarca önce yaptığım gibi seni yakarım ve bu defa durmam. Yerde kora dönersin. Ben de senin küllerinin uçuşunu izlerim."

"Yapmazsın," dedi Corien, nefes nefese. Yüzü kanla beneklenmişti. "Beni seviyorsun."

"Keşke sevmeseydim," dedi Rielle, acı bir ses tonuyla.

"Bana bayılıyorsun, sevgilim."

"Aynı şekilde ölümüne de."

Corien güldü. Rielle'nin gücünün ilmeğiyle çaresizce asılıyken bile gülebiliyor olması, Rielle'yi etkilenmek istememesine rağmen etkiledi.

"Beni kandırdın," dedi Rielle alçak sesle.

Corien uzunca bir süre cevap vermedi. En sonunda, "Kandırdım," diyerek kabul etti.

Rielle boyun eğmez gücüyle Corien'i insafsızca aynı yerde tutmaya devam etti. Fakat göğsü acıyordu. Yanan gözlerinden, sızlayan burnundan ve Corien'in onun oluşmaya hazır her gözyaşını hissedebileceği gerçeğinden nefret ediyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Rielle. "Ben oradaydım. Seninle birlikteydim. Sana gelmiştim. Ben..." Sustu. Her

şey henüz çok yeniydi; geri gelen hatıraları onu savunmasız bırakmıştı. "Audric'i, evimi terk etmiştim. Sana gelmiştim."

"Biliyorum."

"Bana yalan söylemene gerek olmadığını biliyordun ve buna rağmen yine de yaptın."

"Böyle yapmam gerekiyordu."

Rielle'nin vücudu sabırsızlıkla kamçılandı; Corien'i tutan cızırtılı gücünü daha da sıktı. Corien çığlık attı. Rielle onun boynunda ve ellerinde kaygan, siyah kan parıltısını gördü. Rielle biraz daha bastırırsa, onun derisini yakacaktı.

"Anlamıyorum," dedi Rielle. Sesi boğuk boğuktu. "Bana özgürlük vaat ettin ama tam tersini verdin. Ben, kimsem kalmadığı için sana gelmiştim. Kimseye güvenemiyordum ama sana güvendim."

"Biliyorum."

"Beni *tanıyordun* ve benden korkmuyordun."

"Hâlâ tanıyorum ve hâlâ korkmuyorum." Corien ona bakışlarıyla nazikçe sarıldı. Rielle her ne kadar bu bakışlardaki şefkate can atsa da tüyleri diken diken oldu.

"Beni seviyorsun," dedi Rielle.

"Uzun hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar sevdim," diye cevap verdi Corien.

Rielle'nin kalbi kafesinde hopladı. "Öyleyse neden?"

"Çünkü senin onu hâlâ sevdiğini biliyorum," diye mırıldandı Corien. Rielle onun hilekârlıktan arınmış yüzüne yerleşen ümitsizliği hayranlıkla izledi. "*Onlardan* nefret ettiğin kadar hâlâ sevdiğini ve bunun senin için yepyeni bir şey olduğunu biliyorum. Yorgunsun ama yine de seni tutku ve dehşetle titreten güç durmaksızın kanında kükremeye devam ediyor. Evden uzakta olmaktan korktuğunu biliyorum. Aşina olduğun şeyleri özlediğini biliyorum. Ben, bu korkunun seni benden almasını istemedim."

"Gitmeye karar verseydim, beni senden uzaklaştıran şey korkum olmazdı. Ben kendim olurdum, benim kendi iradem olurdu. Sen benden bu seçme hakkını aldın."

"Buna izin veremezdim."

"İzin veremez miydin?"

Corien sabırsızca nefes verdi. "Rielle, kritik bir zamandayız. Buraya kadar kendi becerilerinle geldin ve ben bunun için seninle ifade edemeyeceğim kadar çok gurur duyuyorum. Ama artık işler değişiyor. Şimdi, ilerleme zamanı ve ben seni kaybetmeyi göze alamam."

Rielle dudaklarını büktü. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Beni kaybetmeyi mi yoksa benim gücümü mü kaybetmeyi göze alamazsın?"

"Bunlar bir ve aynı."

"Ya benim gücümün senin için yapabileceklerini kaybetmekten korkarsın ya da beni, Rielle'yi kaybetmekten korkarsın. Bir kadını. Beni sevdiğin için."

"Peki, ikisi birden olamaz mı?" dedi Corien, küçük bir sinir belirtisiyle. "Senin beynin bile senin aynı anda birçok duyguyu birden yaşamana imkân tanıyor. Benimkinin içinde ne kadar çok şey olduğunu aklın alamaz."

Rielle bir homurtuyla Corien'i sertçe yere fırlattı. Corien yere sırt üstü düştü ve orada sessizce zar zor nefes alarak yattı.

Rielle onun yanında çömeldi. Elleri, Corien'e dokunma ve kendini yenileme fırsatı bulmadan önce onun çalıntı vücudunun acısını dindirme arzusu ile acıyordu. Rielle bunu yapabileceğini biliyordu; saf bir düşünce ile empirium âleminin içine girdi ve Corien'in vücudunun parlak haritasının önüne serildiğini gördü. Öfkesinin Corien'in vücudunda zarar verdiği yerlerde zonklayan kırmızı ve siyah ışık çiçeklerini saydı. Toplam on altı tane.

Ama önce Corien onun konuşmasını dinleyecekti.

"Benden ne istediğini biliyorum." Rielle derin bir nefes aldı. "Aklım soru sormaya yetecek kadar başıma geldiğinde, beni nazikçe oradan uzaklaştırdın. Bunu şimdi anlıyorum. Senin ne istediğini de gayet açık anlıyorum. Beni aylarca oyaladın. Geri kalan dört güç elementini bulmana yardım etmemi istiyorsun." Artık hafızası berraklaştığı için Rielle, Artem'in sırtına bağlı büyük paketin içinde ne olduğunu da hatırladı. Ona baktığı

zaman neden midesinin bulandığını, neden etrafındaki havanın çekilip ısındığını anladı. O paketin içinde güç elementleri vardı. Marzana'nın kalkanı. Grimwald'in çekici. Tokazi'nin asası. Corien bunları onun düğününün olduğu gece Âme de la Terre'den çalmıştı. Bunların tutsak güçleri Rielle'yi kendilerine çekmişti.

"Ve sonra," diyerek ısrarla devam etti Rielle. "Yedisini de aldığımızda, Geçit'i açmak için onları kullanmamı ve kindar soydaşlarını serbest bırakmamı istiyorsun. Bana ceset temin etmek istedin, milyonlarca insan cesedi, sayende zihinleri boşalmış. Benim her istilacı meleği diriltmemi istiyorsun. Her birine tutunabilecekleri bir ceset, bir beden vermemi istiyorsun. Kalıcı bir dayanak. Çünkü çoğu, bir bedene uzun süre tutunacak kadar güçlü değil. Doğru değil mi? Benden onları yeni bedenlere bağlamamı, empiriumu kullanarak vücutlarla birleştirmemi, hiç sahip olmadıkları kadar güç vermemi istiyorsun. İkinci ve son savaşını kazanmak için beni kullanmak istiyorsun."

Rielle daha fazla dayanamıyordu; Corien'in kanayan yanağını okşadı. Corien'in yanık teninde parmaklarının değdiği yerler bir kez daha tam ve beyaz oldu. Rielle'nin dokunuşuyla Corien titredi, ferahlayarak gözlerini kırpıştırdı. Ve şu haldeyken bile tutkuyla. Rielle ona zarar vermiş olsa da kanlar içinde yatıyor olsa da Rielle'yi istiyordu. Ortak karanlık rüyalarının gölgeleri, Rielle'nin zihninin kıyılarında çırpınıyordu.

"Ama *ben* ne istiyorum?" diye fısıldadı Rielle. "Geçit'i onarmak ve melekleri bin yıl daha Dip Dünya'ya hapsetmek mi? Yoksa senin benden yapmamı istediğin gibi Geçit'i açmak mı? Diğer tarafta kaynayan milyonlarca kana susamış ruhu serbest bırakmak istiyor muyum?"

"Kana susamış." Corien öksürdü. Hâlâ nefesini düzeltmeye çalışıyordu. "Pek öyle sayılmayız. Biz, adalet arıyoruz."

"Mümkün olan en zalim şekilde."

"Bize yapılan şey zalimlikti. Bu davranışa aynen karşılık vereceğiz."

"Peki, bu dirilmiş melekler ordusuna ne zaman liderlik

edeceksin, beni nerede görüyorsun? Ben bu büyük resmin neresinde yer alıyorum, Kalmaroth?"

Rielle onun melek ismini kullanınca, Corien öfkeyle tısladı. Rielle hafifçe gülümsedi. Corien'in öfkesinin yakıcılığından zevk alıyordu. Rielle ne zaman bu sözcüğü kullansa, Corien'in düşünceleri ona ihanet ederdi; Corien başarısız olan, Dip Dünya'ya çığlıklar atarak düşen o melekten nefret ederdi.

"Hücumu, benim yanımda sen yöneteceksin," diye cevap verdi Corien. Acı yüzünden sesi kısık çıkıyordu. Parmaklarını Rielle'nin parmaklarına değdirdi. "Seni sonsuza dek kafese kapatacak insanlara, bunu yapabileceklerini düşünmekte ne kadar yanıldıklarını göstereceksin." Rielle güçlükle nefes alabiliyordu. Kendini Corien'den uzak tutsa bile, aralarında sarsılmaz güç duvarı kursa bile bedenen olmasa da ruhen birlikte hareket ediyorlarmış gibi onun sıcaklığını, onun eski arzularını hissedebiliyordu.

"Sana yardım etmeyi seçersem," diye fısıldadı Rielle, "ben ne olacağım?"

Corien yüzünü buruşturarak dirseklerinin üstünde doğruldu. "En gerçek benliğin. Hiçbir yaşayan varlığın ulaşamadığı en muazzam yüksekliklere ulaşacaksın."

Corien'in gözlerinde ateş vardı, amansız düz beyaz bir inanç. *Hiçbir yaşayan varlığın ulaşamadığı en muazzam* yükseklikler, Rielle henüz bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaşta değilken, çok küçükken bile zihninin arkalarında dönüp duran hisle aynı şey olmasaydı, bunun söylenebilecek en aptalca şey olduğunu söylerdi.

Rielle küçümseyici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Bana dalkavukluk ediyorsun."

"Etmediğimi biliyorsun. Şimdi değil. Bu konuda değil." Corien Rielle'nin eline dokundu. "Rielle, sana teklifim şu: Bana bu savaşta, halkımın Dip Dünya'da acı çektiği sonsuz karanlık çağ boyunca planladığım bu büyük işte yardım edersen, ben de sana bilmek için can attığın her şeye ulaşman için yardım ederim. Seni sen yapan güçle birleşmenin coşkusu."

Bu sözler karşısında, Rielle'nin kanı kendi isteği dışında canlandı. Dünya, etrafında cızırdadı. Buz gibi soğuk denize fırlatılmış bir ateş topu gibiydi. Corien'e baktı, onun söylemediği sözcükleri gördü. Kemiklerine kadar ürperdi. "Senin için Tanrı'yı bulmamı mı sağlayacaksın, Corien? Empiriumun kaynağını? Konu bu mu? Bir savaş yetmedi mi?" Rielle başparmağıyla Corien'in dudaklarıyla oynadı. Corien'in dudakları hemen açıldı. Dişlerini Rielle'nin tenine sürttü. "Bizi oluşturan gücü yok etmek ve onun yerini almak için beni mi kullanacaksın?"

"Hayır, Rielle. Tanrı, *sen* olacaksın, ben değil. İnsanlığa benim türümü ezeli acıya mahkûm etme izni veren Tanrı'dan çok daha iyi kalpli ve daha ihtişamlı bir Tanrı. Ben de sana memnuniyetle hizmet edeceğim."

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra Rielle, Corien'in bakışlarının yoğunluğuna dayanamayarak bakışlarını kaçırdı. Ellerini, Corien'in vücudunun narin hatlarında gezdirdi, onda açtığı her yarayı düğümleyerek kapattı.

"Ben kendim de kendi zamanımın içinde iyileşirdim," dedi Corien. Sesi titrek bir ip gibiydi. Rielle'nin dokunuşu hafifti; Corien'e bundan daha fazla zevk vermeyi reddediyordu.

"Seni kendim iyileştirmeyi tercih ederim," dedi Rielle. Corien'in yalanı algılayabileceğini bildiği halde sakinmiş gibi davrandı.

Rielle işini bitirdiğinde, Corien yeniden kendi oldu. Zarar görmemiş ve bozulmamış halde Rielle'ye gülümsedi. Rielle, yanaklarına sıcak basarak, onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hadi, benim ihtişamlı işkencecim." Corien Rielle'nin elini öptü. "Benim mucizevi kraliçem. İkimiz birlikte, yapılan birçok yanlışı düzelteceğiz ve sonra, kazanılmış savaşımızla, yaratılışın özündeki empiriumun kaynağını bulacağız. Onu yıldızlardan söküp alacağız ve onun kalpsiz tahtını senin hak ettiğin tahta dönüştüreceğiz."

"Sana yardım etmeyi kabul ettiğimi veya edeceğimi varsayıyorsun," diyebildi Rielle ağırbaşlılıkla.

"Hayır, güzelim. Aldığın her nefesle, bu küçük, renksiz dünyanın sana verebileceklerinden çok daha fazlasını içinin derinliklerinden ne kadar çok istediğini hissediyorum."

Rielle buna karşılık hiçbir şey söyleyemedi. Aynı şeyi kendisi de düşünmüştü ve Corien bunu biliyordu. Corien'in elini iten Rielle, terk edilmiş köşke geri gitmek için döndü. Dağ havası yüzünden hâlâ üşüyordu ve huzursuzdu. Zihni ağır ve bulanıktı. Corien'in hemen ardından, harabelerin içinde yaptıkları tartışmanın neyle sonuçlandığını ancak fark etti.

Bir anlık sessizlikten sonra Corien antika, çatla bir vazoyu yerden aldı ve öfkeyle kükreyerek en yakındaki duvara fırlattı.

Ev boştu. Obritsa ve Artem üç güç elementi ile birlikte gitmişlerdi.

# 6
# ELIANA

*"Cennet'in kulelerinin bulutları deldiklerini söylerler, en yükseklerdeki karlar kadar beyazdır. Ölü şehirlerin çalıntı mücevherleri ile gece ve gündüz ışıldadığını söylerler. Köprülerin üstünde binlerce ümitsiz insanın içeriye alınmak için çığlık attığını ve onlara her gün daha da fazlasının eklendiğini söylerler. Korkaklar ve hainler, hepsi. Zavallı sefiller. Ama kapılar benim için açılsaydı, ben de hemen onların yanında yerimi alırdım. Mecbur kalsaydım, İmparator'un şehrine girmek için kendi kardeşimi öldürürdüm."*

–Ventera'daki sığınmacılar tarafından yazılan, Hob Cavaserra tarafından derlenen hikâyeler koleksiyonu

İmparator'un şehri, yüksek bir yaylada geniş bir alana yayılmış büyük ve küçük kulelerden oluşuyordu. Üstünde onlarca ince beyaz köprü olan dairesel bir hendekle çevrelenmişti.

Dikkatsizce saçılmış, binlercesi üst üste gelmiş mücevherler gibi parlıyordu. Kulelerin cephelerinin her biri incelikle işlenmişti, serin güneş ışığında göz kırpıyorlardı. Hava, Eliana'nın alışık olduğundan daha kuruydu. Sahil şehri Luxitaine'in limanına vardıktan sonra, zarif at arabalarından oluşan kervanları ile Celdaria'nın en dağlık bölgesinde hiç durmadan tırmanmışlar, en sonunda Cennet'e ulaşmışlardı. Burada, dağlar aniden sonlanıyordu. Taşlıklı düzlükler ve şehri çember içine alan çok büyük bir hendek vardı. Burası, bir zamanlar Âme de la Terre'di, Celdaria'nın başkenti, savaştan sonra Aziz Katell'in inşa ettiği şehir. Işıkgetiren'in evi. Kan Kraliçesi'nin evi. Eliana'nın da evi, hatta değiştirilmiş ismi ve tahtındaki eski meleğe rağmen şimdi bile.

*Cennet*. Remy sayesinde, Eliana kelimenin melek kökenini de biliyordu. *Elysium. Bir mutluluk ya da zevk ülkesi.*

Boğazında bir kıkırtı filizlendi ve sonra kıkırtının yükselmesine izin verdi. İçinde büyüyen korkuyu gizlemenin bir anlamı yoktu. İmparator, onun taktığı her maskeyi söküp alırdı. Eliana, sekiz arabalık kervanın dördüncü arabasında, kadife kaplı koltukta oturuyordu. Dördüncü ve en güzeli. Ne iki yanında oturan melek muhafızları ne de karşısındaki koltukta oturan Simon'ı kuşkulandırmadan güldü. Bu, yanında gözyaşlarını da getiren türden bir kahkahaydı. Yüzünü silmeye bile gerek duymadı. Güldü, ağladı ve pencereden dışarıya baktı.

Eskiden olsa, araziyi inceler, en yakınında bulunan şehir duvarlarındaki nöbetçi kulelerinin sayısını aklına kazır, duvarların yüksekliğini ve çevresinin ölçüsünü tahmin eder, geçtikleri köprünün her iki yanında toplanmış olan zavallı insanların kaç kişi olduğunu çabucak sayardı. Cennet'i çevreleyen dağlarda yüz binlerce insan yaşıyordu. Her geçen gün binlercesi daha geliyor, içeriye girmek için yalvarıyor ve meleklerin ayaklarına kapanıp yardım dilenmek için hendek köprülerinde toplanıyorlardı.

Ama Eliana şimdi kuleleri saymanın, sığınmacıları saymanın, şehri çevreleyen hendeğin uzunluğunu merak etmenin bir önemi olmadığını düşünüyordu. Etrafı bir kaçma planı zihninde oluşmaya başladığı anda bunu sezen meleklerle sarılıyken, bu bilgilerle ne yapabilirdi?

Hiçbir şey. Bu bilgilerle hiçbir şey yapamazdı. Hiçbir şeyi yoktu, kendisi bir *hiçti* ve kimsesi yoktu.

Çıplak ellerini esnetti; ellerinin çıplaklığı onu iğrendirdi ve ürküttü. Empiriumu hissedemiyordu; zihni, sonsuza dek uzanan boğucu siyah bir yünle kaplıydı. Remy başka bir arabadaydı, Eliana'nın onu görmesine izin yoktu. Luxitaine rıhtımında yalvarma ile başlayan, çığlıklarla devam eden ve bitkin bir sessizlikle sonlanan utanç verici gösteriden sonra bile izin çıkmamıştı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Eliana. Manzara göz önüne alınınca, bu aptalca bir soruydu ama sessizliğe daha fazla katlanamıyordu.

Simon soğuk bakışlarını, üç gün önce Luxitaine'den ayrıldıklarından beri ara ara yazı yazdığı deri ciltli ince defterinden kaldırdı. "Cennet."

Eliana, Simon'ın gözlerindeki bu berbat duygusuzluğa alışacağını düşünmüştü. Fakat yanılmıştı. Tırnaklarını bacaklarına batırdı. "Cennet'te nereye?"

Simon bir sayfa çevirdi ve yazmaya ara verdi. "İmparator'un sarayına."

"Sarayın neresine?"

"Kabul salonuna."

"Hangi kabul salonu? Sanırım birkaç tane olmalı, saray olduğuna göre."

Muhafızlardan biri, geniş göğsü kanatlı imparatorluk armalı madalyalarla dolu olanı, Eliana'nın rahatsızlık olmasını umduğu bir şekilde kıpırdandı.

Ama Simon kayıtsız kaldı. Defterinin sayfaları titiz el yazısı ile dolmuştu. "En sevdiği."

Eliana, kendinden başka birinin de sinirini bozabileceğini umarak neşeli olmaya çalıştı. "Peki, orada ne yapacağız?"

Araba kayarak durdu. Simon defterini kapattı. Zalimce bile olsa gülümsemedi. Eliana onun gülümsemesini dilerdi.

"Yakında kendi gözlerinle görürsün," diye cevap verdi, Simon. Sonra, Eliana'nın bir zamanlar hayran olduğu ama şimdi nefret ettiği rahat ve etkileyici bir zarafetle arabadan indi.

Muhafızlar Eliana'nın inmesine yardım ettiler. Parke taşlı zemin, taş duvarlar, başlarının üstündeki Kasım göğü, her yerin bembeyaz olduğu geniş bir taş avludaydılar. Remy her neredeyse, onu Eliana'dan uzak tutuyorlardı. Eliana'nın uyuşukluğu sırasında, bir noktada şehir kapılarından birinden geçmişlerdi. Eliana artık şehrin dışındaki köprülerde biriken kalabalıkların inleyen yalvarışlarını duymuyordu. Aralarında kaç kişinin Cennet duvarlarını delip geçme umuduyla çaresizce bir arabanın arkasına asılıp, hendeğe düştüğünü merak etti.

Eliana hendeği düşünürken, bir hatırası canlandı.

Bunu Remy ona Orline'da, şimdi Eliana'ya çok uzak ve saçma

görünen bir hayatta, çalıntı kitaplarından birinden okumuştu: *O eski altın çağın son gecesinde, Kan Kraliçesi okyanusları yataklarından çekip aldı, güneşin ateşini yere indirdi, dağları yerlerinden söktü ve eskiden Celdaria olan yerler, eskiden dünya olan yerler onun hiddetinin ağırlığı altında yerle bir oldular.*

Eliana, beyninde Remy'nin sevgili sesi yankılanırken, şimdi hendek olan yerde eskiden dağların bulunduğunu fark etti. Annesinin hayatının son gecesinde yok ettiği dağlar.

Eliana bir kez daha çıplak ellerini esnetti ve anlayabilmek için hırsla çabaladığı gücü çağırdı.

Hiçbir cevap gelmedi.

Neredeyse gülecekti. Elbette hiçbir cevap gelmeyecekti. Çünkü Eliana bir hiç olmuştu, önceki halinin enkazıydı. Bunu bilmek de bir tür rahatlık veriyordu. Güçsüz bir Güneş Kraliçesi artık kimsenin işine yaramazdı. Ama Eliana'ya güç elementlerini geri verirlerse, bu gerçek bir tehlike olurdu. Kanında annesinin gücü, ellerinde bir kez daha güç elementleri ve yorgun zihnini yönlendiren İmparator. İmparator'un Eliana'yı gölgede bırakan kontrolü. Eliana'nın iradesini alt eden iradesi. Sonunda bitkin bir güç kıvılcımı yanana dek Eliana'yı denemeye teşvik edecek, denemesi için ısrar edecekti. Ve bu, her şeyin sonu olacaktı. Eliana'ya sahip olacaktı; istediği zaman oynayabileceği Kukla Güneş Kraliçesi.

Zihninin kuytularını pençeleyen ve asla bulamayacakları bir silahı arayan melekleri hayal edince ürkütücü bir baş dönmesi Eliana'yı esir aldı.

Zincirli ellerini yumruk halinde sıkan Eliana, kanatana kadar dudağını ısırdı.

Eliana, gücünü İmparator'un kullanması için yükseltmeden önce kendi canına kıyacaktı.

Beyaz bir kemerli yoldan, sonra bir başka taş avludan geçtiler. Birkaç basamaktan inerek bir dizi tünele girdiler. Tüneller karanlık, soğuk ve büklüm büklümdü. Belli ki davetsiz misafirlerin kafasını karıştırmak için tasarlanmıştı. Eliana kapalı ve nemli ortamda, Harkan'la *Streganna'ya* ilk bindiklerinde,

siyah zambak zehri damarlarında yoğun bir şekilde akmaya başladığındaki gibi kusacak halde hissetti.

Harkan'ı, onun sıcak ve siyah gözlerini, kollarını nasıl doladığını, en kötü günlerinde bile onu nasıl kabullendiğini düşününce, Eliana'nın gözleri yanmaya başladı. Sendeledi; bir muhafız onu dirseğinden yakaladı. Eliana kendi kendine, Harkan'ın ölmemiş olmasının mümkün olduğunu söyledi. Eliana onu Festival'de sahilde görmemişti. Simon diğerlerini vurduğu gibi onu vurmamıştı.

Bu, mümkündü. Bu, ufak, çekingen bir umuttu. Yüreğinde açmak için çabalayan hassas bir tomurcuk gibi dönüp duruyordu. Eliana bu tomurcuğa, kalan yorgun gücünün her bir gramıyla sıkı sıkı tutundu.

Eliana'yı çevreleyen dünya değişiyordu. Soluk, bulanık bir şekilde görüyordu. Cilalı mermer zemin. Gümüş ve altın rengi, mor ve buz mavisi renkleriyle resmedilen yıldızlarla parıldayan yüksek ve siyah tavanlar. Uzun ve dar bir odaya renkli ışık demetleri yansıtan, yüksek ve vitraylı camlar. Kehribar ve pembe, turkuaz ve yeşim.

Ellerini arkasında birleştirmiş, rahat ve mide bulandırıcı şekilde tanıdık yürüyüşüyle Amiral Ravikant önden gidiyordu. Babasının adımları, biraz farklı. Onun arkasında Simon vardı. Sessiz ama rahat olduğu belli. Omuzlarındaki gerginlik kalkmıştı. Eliana onun daha önceden rahatmış gibi rol yaptığını fark etti. Şimdi rol yapmıyordu. Simon şimdi rahatlayabilirdi. Şimdi kendisi olabilirdi.

Sol tarafında, korkutucu derecede yakınında, insan biçimli bir renk gözüne takıldı.

Muhafızları tarafından tutulurken irkildi.

Bu bir heykeldi. Bir kadın.

Birçok heykelden bir tanesi.

"Hadi, hadi," dedi Amiral. Sesinde neşeli iniş çıkışlar vardı. "Sallanmayın."

Muhafızlar onu ileriye itti, Eliana itaat etti. Ama onları zar zor görüyordu. Onlara değil, kadınlara bakıyordu.

Burası kadınlar galerisiydi. Bazıları taştan oyulmuş, bazıları camdan üflenmiş, diğerleri binlerce minik renkli karo birleştirilerek yapılmıştı. Altın sarısı pirinçten kadınlar, çelik ve bakır tel tabakalarından biçimlendirilmiş kadınlar, serpilmiş renklerle boyanmış ve duvarlara asılmış kadınlar.

Bu donuk figürlerin arasından geçerlerken, Eliana'nın teni karıncalandı. Gerçek olamayacak kadar zarif görünüyorlardı. En acayip şekilliler bile bir tür güzellik saçıyorlardı. Ve çok fazlalardı. Öyle çoklardı ki Eliana kendini dünya ters dönmüş gibi dengesini kaybetmiş hissetti. Bu, takıntılı bir koleksiyondu. Oda bir uçtan bir uca, hiçbir mantık kullanılmadan yerleştirilmiş heykellerle doldurulmuştu.

Eliana bir tanesinin önünden geçerken, mide bulandırıcı bir farkındalıkla aniden durdu.

Önündeki heykele baktı. Işıldayan siyah taştan bir kadın, uzuvları gerçek olamayacak kadar narin, vücut orantıları uzatılmış, tuhaf. Kadın dizlerinin üstündeydi, vücudu aşikâr bir ıstırapla kavis yapmış. Kolları ve başı arkaya savrulmuş, göklerin öfkesine karşı savunmasız hale gelmiş. Kollarından, parmaklarından, kabarık saçlarının uçlarından sayısız yaldızlı alevler fışkırıyordu. Elbisesi üstünü yarı örtüyordu. Elbisenin etekleri ve yakası parçalanmıştı. Göğsünde, yıldız patlamasına benzer altın sarısı boya parlıyordu. Gözlerinin bulunması gerektiği düz yerlerde iki tane, açık ve katı avuçlarında da iki tane parıltı vardı.

Eliana gerildi. Kadının açık ağzı da altın sarısıydı. Boğazının görülebilen kısımlarının en derinleri, sanki boğazından yukarıya parlak kırmızı alevler yükseliyormuş gibi boyanmıştı.

Kadın çığlık atıyordu.

Eliana onu tanıdı.

Muhafızlar onu iterlerken etrafına bakan Eliana bütün heykelleri tanıdı. Hepsi de aynı kadındı. Hatları bazen abartılmış ya da karikatürize edilmişti ama hepsinde de tanınır halde, hepsinde de bilindik haliyleydi. Eliana bu kadınları birkaç hafta önce, yüzyıllarca önce, Celdaria'da, Rielle'nin onu öldürmeye

çalıştığı ormanda görmüştü. Bu ormanda, Corien zihnine girmiş ve *Nasıl değişik bir hayat sürdürmüşsün. Nasıl ilginç yoldaşların var,* demişti.

Bu heykellerin hepsi Rielle'ydi. Her biri Rielle'ydi.

Öfkeli, kalın yağlı boya fırça darbeleriyle resmedilmiş, uçurumun kenarında tek başına durup kırmızı bir denize bakan Rielle. Rielle, cafcaflı renklerden, birbirine dolanmış tellerden oluşturulmuş, bir kolunu havada asılı duran tüye uzatmış, yalnız, soyutlanmış ve neşeli bir kız.

"Etkileyici, değil mi?" diye sordu Amiral Ravikant, bilmiş bir gülümsemeyle. Galerinin sonuna gelmişlerdi. Dar çift kanatlı kapı kilitliydi. Kapıların bronz kolları kanatlara benzeyecek şekilde biçimlendirilmişti. "Ekselansları becerikli bir sanatçıdır." *Nasıl ilginç yoldaşların var.* Corien'in sözleri uğuldamaya, Eliana'nın kafasının içinde kötücül bir döngü halinde dönüp durmaya başladı. *Nasıl değişik bir hayat sürdürmüşsün.* Kavradıkça teni buz kesen Eliana bakışlarını Simon'a çevirdi. En baştan beri planı Eliana'ya ihanet etmek miydi? Yoksa onu geçmişe yaptıkları talihsiz, kötü planlanmış yolculukları mı değiştirmişti? O korkunç günde, Corien Eliana'nın zihninde Simon'ı, onun Kâhine bağlılığını, Eliana'ya sadakatini, Eliana'nın hepsini kurtaracağına dair coşkulu inancını mı görmüştü ve bu, bir şekilde her şeyi değiştirmiş miydi? Söğüt'e döndüklerinde, Simon değişmiş miydi? Kötülük bulaşmış, sadakati İmparatorluğa mı geçmişti?

Simon, iplikleri dokuyan kişi olarak zamanda yaptıkları seyahatlerden etkilenmeyeceğini söylemişti. Eliana gibi o da gelecekteki dünyada meydana gelen değişikliklere karşı bağışık olacaktı. Belki aslında bilmiyordu ya da o zaman bile Eliana'yı memnun etme, görevini tamamlama, geleceği kurtarmak için geçmişi değiştirme, en kötüyü mucizevi olarak engelleme isteğiyle yalan söylüyordu. Ya da en kötünün kendini bulacağını umuyordu.

Peki, bu yeni, değişmiş dünyada Kâhin neredeydi? Kâhin her kimse, bunun olmasına nasıl izin vermişti?

Kâhin gerçekten de var mıydı?

Amiral Ravikant kapıları iterek açtı. "Şimdi, ne yazık ki sizden ayrılmak zorundayım. Emir, emirdir." Amiral Eliana'nın bağlı ellerini dudaklarına götürdü. "Çok yakında yeniden görüşeceğiz, Leydi Eliana." Simon'a baktı. "Komutan." Simon başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Sonra gitti, babasının derisinin içindeki melek, hemen ardındaki muhafızlarla birlikte galeride süzülerek uzaklaştı. Simon kapıları çekerek kapattı. Çok büyük, karanlık bir salonda yalnızca ikisi kalmışlardı. Parke zeminler parlıyordu. Uçan meleklerin çerçeveli tabloları asılıydı. Perdeleri neredeyse tamamen çekilmiş devasa pencerelerden zemini sekiz parçaya kesen cılız ışın demetleri geliyordu. Tavan yüksekti. Salonu üç taraftan perdelerle örtülü üç seviyeli asma kat çevreliyordu. Burası, danslar ve özenli törenler için tasarlanmış bir salondu.

Salonun en ucunda, şişman cilalı bir yılan gibi dolana dolana üçüncü kattan aşağıya inen büyük bir merdiven vardı. Eliana en ufak bir esinti bile hissetmiyordu; hava durağandı. Ama merdivende, gölgelerin içinde bir şey hareket ediyordu. Kımıldayan, kıvrılan, tek vücut olan, gidip gelen bir karanlık.

Simon elini Eliana'nın koluna sertçe koyarak onu ilerlemeye zorladı. Eliana ancak o zaman kapalı kapıların önünde dona kaldığını fark etti. Merdivenlerdeki titreyen gölgeler onu büyülemişti. Simon'ın sert tutuşuna karşı koymadı. Merdivenlerin indiği yere on adım kala durduklarında, Eliana'nın alnında terler boncuklanmıştı. Avuçları yapış yapıştı. Eliana kaçmak, merdivenlerden inen şey her ne ise ondan saklanmak istiyordu; Eliana orada durmak ve gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Belli belirsiz bir işgal hissi zihninin kıyılarıyla oynuyordu. Görünmez utangaç parmaklar zihnini yoluyor ve karıştırıyordu. Görünmez çekingen parmaklar çekiştirip karıştırıyorlardı. Eliana rehavetini silkeleyip atarmış gibi kafasını salladı. Görüşü aniden kaydı. Uyumsuz bir ses kafasını tırmaladı. Her göz kırpışında bazı görüntüler belirip söndü: bir tahtta oturan bir adam. Ateş tarlasında duran bir kadın.

Eliana'nın kendisi, ayak bileklerine kadar gelen simsiyah sularla kaplı sığ bir havuzda, yıldız tozlu gökyüzüne uzandı.

Yıldızlardan birine dokundu ve parmaklarını yaktı. Elini çekmeye çalıştı ama yıldız Eliana'nın teniyle bütünleşti, kolundan aşağıya kanamaya başladı. Damarlarına doldu, boğazından yukarıya doğru köpüklenerek dilini ufaladı.

Görüntüler birdenbire yok oldular. Eliana'yı dengesiz bir şekilde bıraktılar. Eliana, merdivenlerden aşağıya süzülürken bir araya gelen, kaynayan bir kalbe dönüşen gölgeleri izledi. Bir canavarın, şehrin zindanlarından serbest bırakılmış vahşi, aç bir yaratığın kendi için mi geldiğini merak etti.

Gözlerini sertçe kırpıştırarak kafasını salladı. Kendi zihnine güvenemiyordu. Elbette güvenemezdi.

*Ne saçmalık*, dedi tanıdığı bir ses. Yerinde duramayan bir kedi gibi zihnine girdi. *Zihnin, güvenebileceğin tek şey. Sana, hayatta kalmak için ne yapman gerektiğini gösterecek.*

Eliana başını yukarıya kaldırdı. Gözleri yanarak gölgelerden beliren şekilleri izledi. En sonunda botlar, pantolon, ince beyaz bir keten gömlek, diz boyunda, düğmesiz, siyah bir palto göründü. Gülümseyen bir yüz, solgun ve hoş. Gözler siyah ve nemli. Yanaklarda ve ensede kıvrılan yumuşak siyah saçlar.

İmparator. *Corien.*

"Nihayet buradasın," dedi Corien. "Benim büyük aşkımın kızı. Zaman bizi ayırmaya çalıştı, Eliana ama sonunda birbirimizi bulmayı başardık, değil mi?"

Sesi pürüzsüz ve netti. İtiraz edilemeyecek kadar güzeldi ve bu Eliana'yı hasta ediyordu. Korkudan boğazı düğümlenen Eliana güçlükle konuştu. "Kardeşim nerede?"

"Bana yardım edersen, söylerim. Onu buraya getiririm ve ondan bir daha asla ayrılmazsın."

Eliana yüreği yaralı bir halde ona baktı. "Eğer sana yardım edersem."

Corien hafifçe güldü. "Sonunda senin hakkında her şeyi öğrenebilme imkânım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Sustu, tebessümü biraz daha büyüdü. "Şey, aslında *anlatabilirim*. Mutluluğumu benim hissettiğim şiddette sana da hissettirebilirim. Beni öpmek istemeni sağlayabilirim. Yerde

sürünen bir köpek gibi benim gözümün önümde kendini okşatabilirim."

Corien sessizlik içinde Eliana'nın etrafında döndü. Simon uzaklaştığında, Eliana ona uzanmak ve her şeye rağmen onu yakınında tutmak için saçma, ürkütücü bir dürtü hissetti.

"Berbat bir şey, değil mi? Birini bu kadar çok derinden sevmek? Sadece biraz daha fazla senin yanında kalabilmesi için onu kendini kaybetme pahasına, her şeyini kaybetme pahasına sevmek?" Corien'in sesinde alay vardı, biraz da sempati. "Senin de bildiğin gibi ben de bir zamanlar böyle sevmiştim. Binlerce yıl sevgisiz kalmak, kasvetlidir. Kendi hataların yüzünden yıkılan bir dünyanın küllerinden bir imparatorluk yaratmak, üstelik bunu bir değil, iki kez yapmak daha da kasvetlidir."

Corien Eliana'nın önünde durdu. Bu kez daha yakındı. Eliana'nın yüzünü inceledi. Eliana o korkunç, göz bile kırpılmadan yapılan incelemenin altında benzinin atmaması için umutsuzca mücadele etti.

"Bana Remy'nin nerede olduğunu söyle," dedi Eliana dişlerini sıkarak.

Eliana hiç konuşmamış gibi davranarak, "Aynı hatayı üçüncü kez yapmam," dedi Corien. "Eminim bunu tahmin etmişsindir. Bu anı planlamak için yüzyıllarım vardı. Nefretim yüzyıllar içinde büyüdü. Sana olan nefretim, Eliana. Ve senin bütün türüne. Sevdiğim düzenbaz kadına olan nefretim. Beni bu bitmek bilmeyen savaş yazgısına, kedere ve eziyete mahkûm eden Tanrıya olan nefretim."

Corien'in bakışları düşünceli, sesi sakindi. "Senden ne kadar çok nefret ettiğimi anlayabiliyor musun? Duyguları seninle doğrudan paylaşmaya karar verene dek kısa bir süre için bunu hayal etmene izin vereceğim. Senden nefret ediyorum ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde seni seviyorum. Bu, benim zihnimden söküp atmak için can attığım bir ikilem. Fakat yapamıyorum, buraya yerleşmiş, benim bir parçam olmuş. Seni seviyorum çünkü sen onunsun. Senden nefret ediyorum çünkü sen Audric'insin."

Corien hiçbir uyarıda bulunmadan Eliana'nın çenesini tuttu, yüzünü önce sola sonra sağa çevirdi, inceledi. Eliana tepki veremeyecek kadar korkmuş ve afallamıştı.

Corien'in dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Onu burada görebiliyorum." Sesi yükselip alçalıyordu. Serbest olan elini salladı. "Seni görüyorum, Rielle!" Sonra hüzünlü bir şekilde Eliana'yı bıraktı. "Onun sivri çenesine, onun elmacık kemiklerine sahipsin. Ama o yumuşaktı, sen kıvraksın. Ondan daha esmersin. Babanın ağzına, burnuna sahipsin. Onun kocaman kahverengi inek gözleri."

Audric'ten söz edilmesi Eliana'yı sarstı, içinde şaşkınlık verici bir başkaldırı kıvılcımı uyandı. Yalnızca eski şarkılardan, Remy'nin sevgili masallarından tanıdığı Işıkgetiren. Orline'da nehrin yanındaki yıkık heykel, Kral Audric, mağrur ve hüzünlü, bir zamanlar Kan Kraliçesine sadık olan Griffon'a binmiş, her ikisi de doğan güneşe doğru bakıyorlardı.

Corien'in sesindeki alaycılık, Eliana'nın tüylerini diken diken etti. İnek gözleri. Sanki Işıkgetiren zavallı bir yaratıktı.

Eliana kelimeleri dişlerinin arasından çıkması için zorlayarak, "Senin tüm yüce güçlerini düşününce, beni bulmanın bu kadar uzun sürmesine şaşırıyorum. Ben bu zamana on sekiz yıl önce geldim. Senin melek zihnin beni muhakkak ki çok daha önce bulmalıydı. Yine de dünyanın altını üstüne getirmesi ve senin işini senin adına yapması için ilkel bir insan aracına ihtiyaç duydun."

Eliana Simon'a bakmayı reddetti.

Ama Corien sadece avuçları açık halde kollarını iki yana attı. "Haklısın, elbette. Eğer dünyamız olması gerektiği gibi olsaydı, eğer benim sevgilim öldüğünde empiriuma kalıcı bir zarar vermemiş olsaydı..." mürekkep siyahı gözlerini gösterdi, "... seni saatler içinde bulurdum. Eski görkemli zihnim sen Rozen Ferracora'nın kollarında yatarken seni hemen bulurdu. Askerlerim seni almaya gelene dek ikinizi de hareketsiz bırakırdım. Sonra askerlerim Rozen'in ve Ioseph'in boğazını keserlerdi. Bu da yazık olurdu çünkü Ravikant'ın sahip olduğu tüm o bedenler içinde en sevdiği beden Ioseph'indi. Belki de bunun nedeni sadece sen

üvey babanın bedeninin nasıl kullanıldığını fark ettiğinde senin yüzündeki o ifadeyi görmeye can attığı içindi."

Corien ellerini kenetledi, alaycılık kokan bir hayranlıkla Eliana'ya baktı. "Gördüm, biliyorsun. O gün olan her şeyi gördüm. Askerlerim benim gözlerim ve kulaklarımdır. Seni o sahilde gördüm, suya doğru koşarken ellerinden ateş çıkıyordu. Ah, sevgili Eliana, çok umut doluydun. Gerçekten de çok etkileyiciydi. Ravikant'ın Ioseph'in bedeninde yaşadığını fark ettiğinde, senin yüzünü gördüm. Sonra Simon seni hücrene kilitlediğinde. Olağanüstü. İnanamama ve perişanlığın muhteşem portresi. Kalbini kırılırken görüyor gibiydim. Bu da tuhaf bir deyiş olarak beni hep şaşırtmıştır. Bir kalp *kırılamaz*, değil mi? Patlayabilir, parçalanabilir, basılıp ezilebilir ve yere bulaşabilir ama bir kemik gibi kırılamaz."

Corien çok hızlı konuşuyordu. Gözleri dipsiz ve ışıltılıydı. Eliana'ya baktığı için sevinçli görünüyordu. En iyi arkadaşıyla yeniden buluşmuş mutlu bir çocuk gibi. Eliana'nın midesi alt üst oldu. Küçük, paniklemiş hıçkırığını içinde tutamadı.

"Lütfen," dedi Eliana. Açıkça düşünebileceği tek şeye odaklandı. "Kardeşimi görmeme izin verin."

Corien onu duymazlıktan geldi. Nemli yanağına yapışan bir tutam saçını arkaya doğru düzeltti. "Audric yerine benim olsaydın nasıl olurdu, hayal edebiliyor musun? Annenin güzelliğine benimki eklense? Elbette benim melek güzelliğim. Dip Dünya beni almadan önce olduğum halim. Tanrım, bir hayal olurdun. Ve!" Ellerini çırptı. "Sırtında kanatların olurdu, tıpkı bir zamanlar Simon'ın olduğu gibi! Melez işareti. Öyle değil mi, Simon?"

Simon Eliana'nın arkasında bir yerden, "Evet, Ekselansları," dedi.

"Ne yapacaksan yap ve bitsin," diye patladı Eliana. Gözlerindeki yaşlar yakıyordu. "Bana zarar vereceksin. Ver, öyleyse."

Corien'in gülüşü söndü. "Ne kadar hayal kırıcı. Babanın sıkıcılığını almış gibisin."

"Aynı zamanda onun şeytani zorbalara karşı olan hoşgörüsüzlüğünü de aldım." Eliana'nın korkudan başı

dönüyordu ama doğrudan Corien'in gözlerinin içine bakmak için kendini zorluyordu. "Ne istediğini biliyorum. Nihayet insanlığı ortadan kaldırmak için beni bir silah olarak kullanmak istiyorsun. Annemde başarısız oldun. Sana yardım etmeyeceğim. Beni öldürmen gerekecek." Bir koz yakalamıştı. "İstediğin şeyi yapmam için beni zorlayamazsın. O ölçekte ve benim sahip olduğum güçle olmaz. Bunu yapabiliyor olsaydın, Rielle ile yapardın."

Corien'in yüzünde bir öfke ifadesi belirip kayboldu. Eliana şaşkınlıkla buna tutundu. "Ah, anlıyor musun? Onun sahip olduğu, benim sahip olduğum güçte bir şey var. Seni aşan, senin dokunamadığın bir şey."

"Öyle görünüyor," dedi Corien sakin bir şekilde.

"Senin istediğin şeyi yapmadan önce senin davana katılması için onu ikna etmek zorunda kaldın," diye devam etti Eliana. Corien'in yüzündeki çalkantılı ifadeden cesaret aldı. "Şimdi de beni ikna etmek zorundasın ancak başaramayacaksın. Ben onun yaptığı şeyi asla yapmayacağım. Benim halkımı öldürmen için sana asla yardım etmeyeceğim."

"Ah, benim tatlı, aptal çocuğum." Corien başparmağını Eliana'nın kaşlarının düzgün kavislerine sürdü. "Seni insanlığı yok etmek için kullanmak istediğimi mi sanıyorsun? Bunu ben tek başıma neredeyse yaptım. Geri kalanlarınızın da gitmesi an meselesi. Hayır, senin yapacağın şey, burada sessiz ve bağlı bir şekilde oturmak ve izlemek. Bu sırada Simon, anneni bulmak üzere beni geri göndermek için dirilttiğin gücü kullanacak."

Eliana kendine doğru yaklaşan Simon'a baktı. Topladığı gücü bir an içinde yok olmuştu. Elbette. Konu onun gücü değildi, artık değildi.

Simon'ın gücüydü.

Bu gücü yeniden uyandıran da Eliana'nın kendisiydi. Çaresizce, ayağa kalkamaya, ona doğru koşmaya çalıştı ama aciz ve donuk bir şekilde yere yapışık kaldı. Debelendi, göremediği bağları çekiştirdi. Acı, şakaklarında patladı.

Corien dilini şaklattı. "Dikkatli ol, Eliana. Melek zincirleri kırılmaz."

Eliana çığlık atmaya çalıştı; Corien onun sesini bastırdı. Dehşet verici sessizlik içinde Simon'ı izledi. Aralarında üç adım yoktu. Simon kollarını kaldırdı ve havadan ince, soluk renkli ışık iplikleri çağırmaya başladı. Yalnızca kaşlarını hafifçe çatmıştı, duruşu kusursuzdu.

Simon'ın çalışmasını izleyen Eliana öfkeyle tutuştu. Eskiden, Simon'ın büyüsünün güzel olduğunu düşünürdü. Simon'ın kendi gücüne karşı şaşkınlıkla ile yumuşayan yüzünün anısı Eliana'nın içinde öfkeli bir izi ateşledi. Eliana, tek bir saf an boyunca içindeki tüm korkulardan arındı ve öfkesinin sert, keskin bıçağından başka hiçbir şey hissetmedi.

Bir keresinde, Söğüt'ün bahçelerinde Eliana Simon'ın yanına oturmuştu ve onun göğsündeki bir yara izini iyileştirmişti. Birbirlerine sarılmışlar, eski yaralarından ve onların kendilerine etkilerini fısıldamışlardı. Yaralarından çok daha fazlasıydılar; öfkelerinden çok daha fazlasıydılar.

Bir keresinde, Eliana Simon'ın içindeki gücü uyandırmıştı ve Simon bu gücü, Eliana'yı yüzyıllar öncesinde bir zamana göndermek için kullanmıştı.

Fakat bu kez farklıydı.

Simon'ın havadan çağırdığı ışıltılı iplikler, her çekişinde kopuyordu. İpliklerin havada süzülen parçalarına halka biçimi vermek için uğraşıyordu ama ne kadar hızlı davranırsa, iplikler o kadar çabuk çözünüyorlardı. Kısa süre içinde de tamamen yok oldular. Simon'ın alnında boncuk boncuk terler oluştu. Mavi gözlerini loş karşılama salonunun uzak bir noktasına dikti. Biraz daha ışık almak için uzandı ancak hiçbir şey gelmedi. Salon sessizdi. Simon, kolları boş havada titreyen yalnız bir adamdı. Ellerini indirdi. Omuzları dikti. Corien'e bakmadı.

Ama Corien ona bakıyordu. Yüzündeki tüm keyif kaçmıştı. "Neden durdun?"

"Yapamıyorum," diye cevap verdi Simon gergin bir şekilde.

"Elbette yapabilirsin. Daha önce yaptın. Bu yüzden buradasın, benim yanımdasın. Kızı zamanda geriye gönderdin. Şimdi benimsin." Corien'in gözünde keskin bir şey yanıp söndü.

Elmacık kemikleri, gölgelerin içinde beyaz bıçaklar gibiydiler. "Yap şunu, Simon."

Simon duraksadı, sonra kollarını bir kez daha havaya kaldırdı. Ama uzun bir gergin sessizlik anından sonra çığlık atarak yere düştü. Zangır zangır titriyordu ve rengi solmuştu. Hava karanlık kaldı. İpliksiz.

Eliana'nın başı korkuyla vızıldadı. Simon'dan uzaklaşmak istedi ama Corien'in zihni onu sımsıkı tuttu.

"Bir kez daha," dedi Corien soğu bir şekilde.

Simon söyleneni yaptı. Karanlık salon, gergin sessizlikle sancıdı. En sonunda Simon nefes nefese ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü.

"Bir kez daha."

Simon dizlerinin üstünde kollarını havaya kaldırdı. Bütün kasları, sanki ellerinde bir dağ tutuyormuş gibi geriliyordu.

Corien onun başına dikildi ve yüzünde hiçbir ifade olmaksızın onu izledi. Simon zorla ayağa kalkıp, güçlükle nefes alarak birkaç adım uzağa gittiğinde de Corien onu izledi ve hiçbir şey söylemedi.

Sonra sessiz kara bakışlarını Eliana'ya çevirdi.

Eliana gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Corien onun göz kırpmasına bile izin vermedi. Eliana'nın gözleri yandı, akciğerleri acıdı. Hava almak için can atıyordu ama sadece ince parçalarını içine çekebiliyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama Corien'in iradesi onun sesini yuttu.

"Anladım," diye mırıldandı Corien en sonunda. Bakışlarını Eliana'dan Simon'a çevirdi, sonra yeniden Eliana'ya baktı. "Anladım."

Simon döndü, gözleri sulu ve ıslaktı. Benzi sararmıştı. "Ekselans, özür dilerim, ne olduğunu bilmiyorum..."

"Ben biliyorum." Corien Eliana'nın yanına gitti ve yanağını okşadı. "Bence sen, onsuz bir hiçsin, Simon. Ve bence onu kızdırmışsın."

Eliana Corien'e baktı. Zafer, kalbinde ateş gibi tomurcuklanıyordu. Ancak konuşmaya çalışamadan önce kendini aniden yoğun bir sisin içinde buldu.

Corien her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi. Eliana onun fısıldadığını duydu ama yüzünü göremedi. Bir bebek gibi hareket ettiriliyordu, bacakları onu isteği dışında taşıyorlardı. Boynunda ve kollarında, onu yönlendiren kaba elleri hissediyordu. Göz ucuyla güneş ışığı gördü, altından bir oda, siyah bir kumaşın hışırtısı. Seri bir şekilde hareket eden gölgeli suretler. Corien'in kahkahasının yankısı. Kırpık kırpık emirler: *Yemek yediğinden emin olun. Uyuduğundan emin olun.*

Eliana bir görünün içine düştü: Uzaklarda beyaz bir sahilde, beyaz bir kulede, beyaz bir yatakta, beyaz bir gecelikle rahatça uyuyordu. Eliana bunun bir yalan olduğunu biliyordu ve buna karşı çıkmaya çalıştı. Özgürlük yolunu yumruklayarak açmaya çalıştı fakat görü çok güçlüydü ve onu hapsediyordu.

O, yabancı beyaz bir yatakta uyuyan Eliana'ydı. Rüya gördükçe gülümsedi, hüzünden bihaberdi ve mutluydu.

Soğuk bir el sırtını okşadı. *Uyu, Eliana. Yapacak çok iş var, görüyorum. Düşündüğümden çok daha fazla. Uyu. Rüya gör.*

Eliana itaat etti.

# 7
# ← AUDRIC ←

*"Merovec, Azizler Salonunda sorgulamak için elementalleri önüne çağırmaya başladı. Vatandaşlarımızın içinden ve kendi sarayından. Onlara, Rielle'nin nereye gittiğini bilip bilmediklerini sorduğunu duyduk. Meleklerle konuşup konuşmadıklarını. Ona mı sana mı sadık olduklarını. Büyücülerin bu sürece tanıklık etmelerine izin vermiyor. Sadece Büyük Yargıç, çünkü Büyük Yargıç onlarca yıl önce büyüsünü kullanmayı bıraktı. Bu uzun saatler boyunca Büyük Yargıç'ın neler gördüğünü bilmiyoruz. Odo ve ben, aileleri rahatlatmak için elimizden geleni yapıyoruz ve Kızıl Taç çalışmalarımızı sessizce geliştiriyoruz. Karmaşa ve korku, havayı bozuyor. Bu yüzden yavaşça hareket etmeliyiz."*

–Miren Ballastier tarafından sürgün edilmiş kral Audric Courverie'ye yazılmış mektup, 19 Kasım 999, İkinci Çağ

Audric evdeyken uyuyamadığında bunu hiç umursamazdı. Teselli için kitapları, içinde kaybolabileceği kraliyet arşivleri, gezinebileceği bahçeler ve yeraltı geçitleri vardı. Çocukken, gecenin bir yarısında tatlı almak için mutfağa bir gezinti için veya kalenin bilmedikleri bir kanadını keşif için uyandırılmayı umursamayan kuzeni Ludivine ve en yakın arkadaşı Rielle vardı. Baingarde çok büyük, eski ve düzensiz bir yapıydı. Audric bütün hayatını Baingarde'ın sırlarını çözerek geçirmişti.

Elbette, son aylarda, Rielle'nin yatakta yanında olduğunu bilmenin salt sevinciyle uyuyamadığı zamanlar olmuştu. Audric gözlerini kapatır ve ikisinin birlikte geçirecekleri hayatı hayal ederdi. Onlarca yıl sürecek altın bir gelecek.

Rielle'nin yanında olduğu gecelerde, değişen dünyalarının tehlikeli gerçekliğini bilmezden gelmek çok daha kolay oluyordu.

Ama burada, Quelbani'de, kraliçenin sarayında, bulabileceği bir teselli yoktu. Rielle çok uzaktaydı ve aralarındaki mesafe anlaşılmazdı.

Rielle'ye ulaşmaya çalışmıştı. Bir keresinde, İkinci Güneş Evi'nin fanatik üyeleri Baingarde'ın merdivenlerinde kendi canlarını aldıkları o berbat gecede, Ludivine üçünün düşüncelerini aynı anda birbirlerine bağlamıştı. Audric o zaman, bunun Ludivine'in panik ve korku anında dikkatsizce yaptığı bir hata olduğunu düşünmüştü.

Şimdi, hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Belki o üç kişilik zihinsel bağlantıdan geriye bir şeyler kalmış olabilirdi. Eğer şansı varsa, ilerleyebileceği düzensiz, saç kılı inceliğinde bir iplik bulabilirdi.

Sanki hiç şansı olmuş gibi.

İçini başka bir bezginlik dalgası kapladı. Odalarının arasında huzursuzca volta atmayı kesti ve pencerelerden birinin önünde durdu. Gözlerini kapatarak Celdaria'yı düşündü: Âme de la Terre'i çevreleyen, tepeleri karla kaplı on iki dağ; orta Celdaria'daki yemyeşil çiftlikler; güney kıyılarının kenarını süsleyen ışıltılı kanal şehirleri.

*Rielle?* Mazabat'ın esintili gecesine düşünceleriyle uzanırken, kendini çekingen ve utanmış hissetti. *Orada mısın?*

Birkaç dakika gergin bir şekilde bekledi. Gecenin içine yakarılar, özürler, ilanı aşklar yolladı.

*Neredesin?*

İyi misin?

*Rielle, özür dilerim.*

*Seni seviyorum, sevgilim ve daima seveceğim.*

*Işığım, hayatım, lütfen bana geri dön.*

Ama hiç cevap gelmedi. Öfkeli bir ümitsizlikle birdenbire vazgeçti. Beyninde güçlükle bastırılan çığlıklardan bir fırtına vardı.

Pencereye arkasını döndü. Ellerini buklelerinin arasında gezdirdi. Çabalarının anlamsızlığı, baş döndürücü bir kuvvetle yüzüne çarpıyordu. Temiz hava için çıldırarak terasa fırladı.

Dört buçuk metre ileride, Atheria yatağında yatıyordu. Audric, Mazabatlı yardımcılarından, Rielle'nin evde yaptığı gibi Atheria'nın yastıklarını getirmelerini istemişti. Komik bir manzaraydı. Devasa, kaslı yaratık püsküllü kadife yastık yığının üstünde resmi bir şekilde oturuyordu. Kocaman kanatlarıyla tüylü bir kabuk gibi vücudunu sarmalamıştı. Bu manzara, içinde Rielle'nin olduğu odasını, odanın önünde yatan Atheria'yı, aşağıdaki şehirde yataklarında uyuyan halkını özlemesine neden oldu. Audric'in yorgun gözleri yaşlarla doldu. Atheria'nın yanında durdu ve taş parmaklıklara tutundu.

"Şu anda Celdaria'da bile olmayabilir," dedi Audric. Belli belirsiz bir şekilde kuzeyi işaret etti. "Her yerde olabilir. Düşüncelerimi yanlış yere yolluyor olabilirim. Ben düşüncelerimi *yollayamıyorum*, onun gibi yapamıyorum, *onlar* gibi yapamıyorum. Deneyerek aptallık ediyorum."

Atheria burnunu Audric'in kalçasına bastırdı. Burun delikleri inip kalkıyordu.

"Lu'dan bana yardım etmesini istemeliyim fakat ondan bir şey rica etmek istemiyorum." Atheria yumuşak ve meraklı bir ötüşle burnunu parmaklığa, Audric'in dirseğinin yanına koydu. Audric'i rahatlatması gerektiğini sezmiş ancak yastıklarından ayrılmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Ama," diye devam etti Audric. Yorgun bir halde iç çekti. "Bu, aşmam ve beni kontrol etmesine izin vermemem gereken bir inatçılık." Atheria'ya baktı. "Öyle değil mi?"

Bir an için dikkati dağılan Griffon, bacağına konan beyaz güveye homurdandı.

"Doğru. Teşekkür ederim. Harika bir sohbetti."

Sinirli ve sinirli hissettiği için kendine kızgın bir halde, bu kez terasta volta atmaya geri döndü. Öyle yorgundu ki kendi vücudunun içinde kendini bir bütün olarak hissetmiyordu. Başı dönüyordu, susuzluk hissediyordu. Dört gün önce Quelbani'ye

geldiğinden beri gerçek bir uyku uyumamıştı. Çok az yemek yemişti. Rüyaları biçimsiz ve tehditkârdı. Ne zaman uyansa, dudaklarında Rielle'nin ismi oluyordu.

Bir düdük, yakındaki limana bir gemi geldiğini duyurdu. Audric gözlerini kısarak baktı, fenerlerle aydınlanan kıyı hattını takip etti. Sonunda, karanlık suların açıklarında gemiyi gördü. Alçak ve düz. Şafakla aydınlanmış. Sahilde bir hareketlilik vardı. Telaşla koşuşturan siluetler, hayata göz kırpan fenerler.

Ludivine'den neşeli bir düşünce geldi: *Bu, Sloane, Evyline ve Güneş Muhafızları. Hepsi de hayatta ve iyiler.*

Audric parmaklıklarda hareketsiz durdu. Geminin Celdarialı sürgün dostlarını süzülerek kıyıya taşımasını izledi. Audric'e sadık olan, hayatlarını tehlikeye atan ve ona yardım etmek için ülkelerini terk eden sürgünler. Audric onların ne istediklerini biliyordu; tahtı geri alması ve Rielle'yi bulması için ona yardım etmek. Audric bunların olabileceğini hayal bile edemiyordu. Çaresizlikle, zihninin sarsak olduğunu düşündü; düşüncelerini netleştiremiyordu, hatta bunu denemek bile istemiyordu. Kederin puslu ve burkucu hâkimiyetinin onu asla bırakmayacağına ikna olmuştu. Bunun için neredeyse memnundu. Keder onu terk ederse, bir şeylerin yerinden oynayacağından korkuyordu. Keder olmazsa, çözünüp giderdi ve bir daha var olamazdı. Aslında bu, hayal edebileceği en kötü şey değildi. En kötü şey çoktan olmuştu. Audric sakince dairesinin kapısına yürüdü. Kilitli olduğundan emin oldu.

*Lütfen karınlarının doymasını sağla*, dedi. Düşüncelerini doğrudan Ludivine'e yönlendirmedi fakat onun yine de bu düşünceleri duyabileceğini biliyordu. Onun kurnaz, sevgili küçük yalancısı. *Uyumaları için rahat yerler sağlansın ve ihtiyaçları varsa şifacılar tedavi etsin.*

*Ne oldu?* Audric'in sesindeki bir şey Ludivine'i tedirgin etmişti.

*Sevdiğim kadını, sevdiğim yuvamı kaybettim*, diye düşündü Audric. *Ve korkarım ki her şey sona ermeden önce bu ikisi arasında bir seçim yapmam gerekecek.*

Ludivine uzun bir süre sessiz kaldı. *Kendine bir zarar mı vereceksin?*

Audric acı bir şekilde yüksek sesle güldü. *Bunu ilk bilen sen olmaz mıydın?*

İşin doğrusu, Audric er ya da geç kendine zarar verebileceğini düşünmüştü fakat o anda, bunu düşünmek bile kaldırabileceğinden çok daha fazla çaba gerektiriyordu. Yatağına gitti, tuniğini, pantolonunu çıkarttı. Kendi görüntüsüne dayanamaz hale gelinceye dek uzun, pençe ayaklı aynaya bakarak durdu. İnce uzun kahverengi uzuvları, dağınık siyah bukleleri, gözlerinin altındaki halkalar, yarılmış dudakları. Kendini Corien'in onu gördüğü gibi, Merovec ve Mazabatlı kraliçelerin gördüğü gibi gördü; beceriksiz. Küçük. Ödlek. Layığı olmayan Rielle'nin yanında sönük ve sefil. Saf insan, yumuşak ve ahmak. Biri tahtını almıştı ve Audric kaçmış, bunun olmasına izin vermişti.

Işıkgetiren, demişlerdi ona. Ama yaşlarla parlayan gözlerinde ışık namına, bir zamanlar olmayı hayal ettiği kral namına hiçbir şey görmedi. Yatağının yanında karanlık ve sessiz bir halde yatan Illumenor'u, onu denize atmayı düşündü. Görüşü ışıltılı bir parlaklık, boğazı sıcak yaşlardan bir sütun, yatağa yattı ve gözlerini kapattı. Uyuyabileceğini sanmıyordu fakat en azından bu durağanlık huzur vericiydi. Kolları ve bacakları ağırlaştı.

Bu yataktan asla çıkamayacak, Rielle'yi bir daha asla görmeyecek, Celdaria topraklarına bir daha asla ayak basmayacak anlamına gelse bile sonsuza dek bu şekilde kalabilmekten mutlu olurdu. Çünkü bu, sonunda herkesi büyük bir dertten kurtarırdı.

*Neden bunlarla savaşalım?* Düşünceyi Ludivine'e yolladı. Buna bir cevap ne bekliyordu ne de istiyordu. Üzüntünün yükselen siyah bir su gibi kendini kaplamasına izin verdi.

Audric yalnızca iki kısa saat sonra, yüzüne çarpan buz gibi soğuk bir su dalgası ile uyandı.

Soluğu kesilerek ayağa fırladı. Gözlerini kırpıştırarak uyandı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Aynı şey bir kez daha olduğunda, gözlerini ancak yeni silebilmişti. Üzerine düşen soğuk bir su tabakası.

Sırılsıklam bir halde yataktan çıkmaya çalıştı, el yordamıyla Illumenor'u aradı. Ancak nevresimler ıslanmış ve bacaklarına dolanmıştı. Ayağa kalkınca sendeledi. Dudaklarının arasından çıkan bir küfürle karyolanın direğine yapıştı.

Aniden öfkelenerek çevresinde döndü. Sabah olmuştu; pencerelerden içeriye güneş ışığı akıyordu. Vücudu bu ışıkla kıvılcım saçıyordu. Öfke, kılıcını tutmak için kaşınan avuçlarına sıcaklık ve ışık pompaladı.

"Üstünü giy," diye patladı tanıdık bir ses. "Prenses burada ve görüyor."

Audric ıslak saçlarını yüzünden çekti, gözlerini kırptı ve birkaç adım ötesinde iki kişinin durduğunu gördü. Biri, Sloane Belounnon'du, Gecenin Evi'nin Yüce Büyücüsü, Tal'in kız kardeşi, fevkalade yetenekli bir gölgedöken ve belli ki canı sıkkın. Hâlâ günler öncesinde düğünde giydiği siyah ve mavi şık takım elbisesini giyiyordu. Gerçi elbisenin kumaşı ve aynı şekilde yüzü, seyahatin pisliğiyle lekelenmişti. Omuz hizasındaki parlak siyah saçları dağınık bir şekilde ensesinde topuz yapılmıştı.

Sloane'ın yanında sırıtarak duran Prenses Kamayin Asdalla vardı. El bileklerinin çevresindeki güç elementleri yeni kullanıldıkları için vızıldıyorlardı. Prensesin teni canlı koyu kahverengiydi. Saçı, sıkı siyah lüleler yüzünden kısa duruyordu. Buruşuk beyaz ceketinin altında şık altın bir zincir, parıltılı elbisesini beline takılıydı.

Prenses arsızca Audric'e el salladı. "Günaydın."

Audric ıslak nevresimleri kalçasına çekti. Sadece kısa bir süre için onurlu bir şekilde selamlamaya çalışmayı düşündü. "Bu da neydi?"

"Geldiğimizi biliyordun ama yine de bizi karşılamaya gelmedin," dedi Sloane çabuk çabuk. "Bütün yolculuk boyunca, Güneş Muhafızlarının hiçbirinin aklı başında değildi. Daha hızlı

gitmemizi istiyorlardı çünkü Güneş Kraliçesi'nin yokluğunda seni, Işıkgetiren'i korumak istiyorlardı. Kral Audric'in onu karşılamak için aşağıya inmeyeceğini, çünkü hâlâ yatakta olduğunu ve rahatsız edilmek istemediğini duyduğu zaman Evyline'in yüzündeki o ifadeyi bir görebilseydin... Seni pataklayabilirdim. O kadın, seni ve Rielle'yi çok içten sevmişti. Sanki onun çocukları gibiydiniz. Ailesini, arkadaşlarını, hayatını, Âme de la Terre'de, arkasında bırakarak sana yardıma geldi. Hepsi aynı şekilde. Onların bu fedakârlıklarına sen bu şekilde mi teşekkür ediyorsun?"

Audric bir an için konuşamadı. Elbette, Sloane haklıydı. Bu, Audric'i o kadar utandırdı ki iyice büzüştü. Kabaca uyandırıldığı için geçici olarak sarsıldıktan sonra uyuşukluğu yeniden onu sarmaladı ve Prenses Kamayin'in onu çıplak görmesini umursamadığını fark etti. Nevresimleri yere attı ve pantolonunu, kırışık tuniğini üstüne çekti.

"Evet?" Sloane'ın sesi sabırsızlıkla sertleşmişti. Sloane hep en sivri olan, Tal ise en yumuşak olandı. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Audric omzunu silkti, yorgun ama kararlıydı. "Onları göremem."

Sloane düz bir sesle, "Onları göremezsin," diye tekrar etti. "Peki, bu ne anlama geliyor? Bu boku benim üstüme atmaya nasıl cüret edersin?"

Kamayin'in kaşları yukarıya kalktı. "Eğer birisi annemlerle bu şekilde konuşsa, hayatının sonuna dek zindanda kalırdı."

"Sloane beni doğduğum günden beri tanıyor," diye mırıldandı Audric. Tuniğini çekiştirdi. "Benimle her zaman böyle konuşur."

"Sadece hak ettiğin zaman." Sloane kollarını göğsünde birleştirdi. "Onları göremeyeceğini söylerken, ne demek istedin?"

"Ben..." Audric sustu. Evyline, Fara, Ivaine ve Maylis'i, Rielle'nin kendini adamış muhafızlarını görürse, Rielle'yi yeniden kaybetmiş gibi olacağını nasıl açıklayabilirdi? İçinde gitgide yükselen siyah dalgayı, onu uyuşuk, silik ve anlamsız bırakan karartıcı tüm düşünceleri ve duyguları nasıl tarif edebilirdi?

Veya hileli yönlendirmeleri yüzünden Ludivine'e olan öfkesini, onu terk ettiği için Rielle'ye olan öfkesini, Rielle'yi uzaklaştırdığı için kendine olan öfkesini nasıl anlatabilirdi? Her şeyden de çok, uzak bir şey olarak kalan Corien'e olan öfkesi. Bu öfke o kadar devasa ve kaynardı ki Audric'in zihni bunu tam olarak kavrayamıyordu ve onun yerine daha anlık şeylere, daha küçük öfkelere, daha solgun korkulara odaklanıyordu.

Çaresizce, Sloane'a baktı. "Onları göremem," dedi tekrar bir fısıltıyla. Sloane'ın yüzünde bir şey değişti. Bir yumuşama. Çok az ama gerçek. Sloane yavaşça başını salladı. Hafifçe gülümsedi. "Uykuna geri dönmelisin." Audric'in yanına gitti, tuniğinin yakasını düzeltti, damlayan saçlarına baktı. Kibar bir gülümsemeyle, "Korkunç göründüğünü söylemeliyim. Bu öğleden sonra yine geleceğim ve yarın için hazırlanmana yardım edeceğim," dedi.

"Yarın?"

"Kraliçelerle buluşacağız. Sen, ben, Ludivine, Güneş Muhafızları, kraliyet danışmanları, Mazabat büyücüleri. Savaş konseyi."

"Bir de ben," dedi Kamayin. Güç elementleri uğuldarken, bileklerini çevirdi. Dökülen sular buharlaştı; yatak kısa süre içinde kurudu. "Ben de orada olacağım."

"Kimseyle buluşmayacağım," dedi Audric otomatik olarak. Tüm o gözetleyen bakışlarla yüzleşme fikri, içinde sonsuza dek uyuma isteği uyandırıyordu.

"Tamam, o zaman. Sanırım Merovec senin tahtında kalmaya devam edecek, Corien hepimizi yok edecek ve bu sırada sen burada olacaksın. Miren ve memleketindeki herkes her gün karmaşa ve korku içinde yaşarlarken, sen Miren'in mektuplarını okumadan yatağında saklanacaksın."

Sloane bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Kamayin de onun ardından sessizce gidince, Audric'in göğsünde bir başkasının yanında olmak için tuhaf bir arzu alevlendi. Ludivine'i çağırmayı düşündü ve hemen vazgeçti.

"Bekle, lütfen," dedi Audric.

Kamayin döndü ve merakla ona baktı.

"Ben..." Audric durdu, konuşmak için mücadele ediyordu. Artık ayakta durmaya hali yoktu. Halıya oturarak yatağa yaslandı. "Benimle biraz oturabilir misin? Yapman gereken işlerin varsa, bunu anlarım."

"Ben bir prensesim," dedi Kamayin. Kaba değildi. "Bir doktor ya da senin hizmetçilerinden biri de değilim. Ayrıca, birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Biliyorum."

"Leydi Ludivine ile oturmayı tercih etmez misin?"

Audric sesindeki karanlığı saklayamıyordu. "Hayır. Şu anda onu görmek istemiyorum."

Kamayin başını salladı. "Onun kafamın içinde orayı burayı kurcaladığından hep endişelenirim."

"Mantıklı bir korku."

"Ama yine de onu seviyorsun."

"Elbette."

Kamayin üfleyerek nefes verdi. Sonra Audric'in yanına oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. "Olan şey, gerçekten de çok korkunç. Neler olabileceği. Hepimize, yani."

Audric kafasını karyola direğine yasladı. "Evet."

"Arkadaşım Zuka ile birlikte Melek Savaşları hakkındaki her şeyi okuyorum. Hazırlanmak için, anlarsın. En tüyler ürpertici parçaları bile atlamıyorum. Her şeyi okuyorum. Bu konuya biraz takıntılıyım. Ben hiç savaş görmedim."

"Zorunda kalabileceğin için üzgünüm."

Kamayin bir an sessiz kaldı. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Senin başına gelen şey de korkunç. Senin yerinde olsaydım, sevgilim gitmiş, evim elimden alınmış olsaydı, bütün bir yıl boyunca yataktan çıkmazdım. Belki de daha fazla. Annemin danışmanları ben tekmeleyip çığlıklar atarken beni yataktan çekip çıkarmak zorunda kalırlardı."

"Peki, ya sen uyurken üstüne su dökerlerse?"

"Buna cüret edemezler," dedi Kamayin sakin bir şekilde. "Bana herhangi bir şey fırlatmaktan çok korkarlar, haklılar da."

Audric hafifçe gülümsedi ve bir şey söylemedi. Kelimelere ihtiyacı olmadığını hissediyordu. Bütün konuşmayı tek başına yapmaktan memnun görünen birinin yanında sessizce oturmak, iç rahatlatıcıydı. Audric'in kederinin nedenini anlayan ama kendi kederli olmayan veya ondan bu kederi anlatmasını istemeyen biri.

Audric uyudu. Yerde katılaşmış bir halde uyandığında, hava karamıştı ve Kamayin gitmişti. Fakat komodinin üstüne Audric için bir kitap yığını ve bir not bırakmıştı: *Benim kişisel kütüphanemden. Mutlu sonları olan romanlar. Tek bir sayfayı bile kırıştırırsan veya yırtarsan, artık seninle arkadaş olamayız.*

Audric en üstteki kitabı aldı. Şahin ve Güvercin. Sonra yatağa kıvrıldı ve uzunca bir süre kitabı göğsünde tuttu. Kâğıdın ve mürekkebin kokucunu içine çekti, evini düşündü.



Audric ertesi gün, Sloane'ın tehditlerine rağmen toplantıya gitmedi. Sloane'ın haklı öfkesi, Audric'in kendinden daha fazla iğrenmesine neden oldu. Daha sonra olacaklarla yüzleşememesine daha çok sinirlendikçe, zehirli bir umutsuzluk girdabına çok battı. Kendine acıdığının farkındaydı ama yine de kendini bundan çekip çıkartamıyordu. Temiz havada yapacağı bir yürüyüşün kendine yararı olacağını biliyordu ancak kendine battaniyelerden yaptığı pis kozadan ayrılmayı reddediyordu. Sloane'ın bir gün gerçekten Audric tekmeler savurup çığlık atarken onu yataktan sürüyerek çıkartıp çıkartmayacağını merak ediyordu. Ama Sloane buna kalkışmadan önce biraz daha zamanı olduğunu düşünüyordu.

Sloane'ın yüzündeki hayal kırıklığına arkasını dönmek ve Sloane orada yokmuş gibi davranmak çok daha kolaydı. Bu yüzden Audric de tam olarak bunu yapıyordu.



Sloane ve Güneş Muhafızlarının gelişlerinden dört gece sonra

Audric, bir dizi tuhaf kıpırtı sesi yüzünden yapış yapış, rahatsız bir uykudan uyandı.

Gözlerindeki uykuyu kırpıştırarak attı. Atheria'nın kafasının yatağın üstünde, uzattığı kolunun yanında olduğunu gördü. Atheria yatağın yanında yere oturmuştu ve kocaman siyah gözleriyle ona bakıyordu.

"Şimdi de benimle mi uyumaya başladın?" dedi Audric sessizce.

Atheria Audric'in parmaklarına sıcak bir nefes üfledi. Audric onun homurtularını, sabahları gökyüzünü izlerken kuşları taklit ederek çıkarttığı cıvıltıları seviyordu. Eğer isterse, Atheria'nın o sivri yırtıcı hayvan dişleriyle kolunu kopartabileceğini biliyordu fakat Atheria sessiz karanlığın içinde nazik, sıcak ve tanıdık bir ağırlıktı.

Audric o gece rüyasında Atheria'ya bindiğini gördü. Doğuya, güneşin doğuşuna doğru uçtular; Audric yorgundu ve kalbi kırıktı. Ama kılıç tutan kolu kuvvetliydi.

Audric savaş konseyinin ikinci toplantısına da katılmadı. Toplantının ne zaman olacağını biliyordu; Sloane tarihi hatırlatmak için her gün yanına gelmişti. Onu sırasıyla uyardı, tatlı dille kandırmaya çalıştı. Yalnızca bir kez yalvarmaya kalkıştı.

"Merovec, onun için geldiğinde ne yapacağını bilemez," dedi Sloane sakince. Her ikisi de kimin gelişinden bahsettiklerini biliyorlardı. "Merovec, meleklerin hakkından gelebileceğini sanıyor ama onları senin gibi tanımıyor. O sert ve uzlaşılmaz biri. Ayrıca Rielle'yi tanımıyor." Audric'in yanında diz çöktü. Gözlerindeki yaşlar parlıyordu. "Audric. Rielle Celdaria'ya döndüğünde, beklenen gün gelebilir. Bunu biliyorsun. Rielle'yi tanıyorsun. O gün geldiğinde, onu durdurabilecek tek kişi sen olabilirsin."

"Ona zarar vermeyeceğim," dedi Audric. Sesi öyle soğuk ve kötücül çıkmıştı ki Sloane'ı şaşırttığı kadar onu da şaşırttı. "Benden bunu yapmamı isteme. Her şeyi iste ama bunu isteme.

Bunu bir kez daha söylersen seni asla affetmem. Ayrıca canın cehenneme Sloane, böyle ısrarla kalpsizce davrandığın için."

Sloane ona baktı ve sonra içinde bir söndü. Sanki Audric'i ilk kez bu kadar net görüyordu ve hayal kırıklığının derinliğini sonunda anlayabiliyordu. Utancı, Audric'i yakıyordu; kendinden tiksiniyordu.

Bu olaydan sonra Sloane günlerce Audric'i ziyaret etmedi. Sonra bir sabah, Audric birkaç saatlik huzursuz uykusundan uyandıktan sonra açıklanamaz bir şey oldu. Celdaria maiyeti geleli on sekiz gün olmuştu. Rielle'yi son görüşünden bu güne neredeyse bir ay geçmişti.

Fırtınadan önce uğursuzca sakin olan bir deniz gibi kendini rahatsız eden bir sakinlik hissiyle yatağından kalktı. Odasının ortasında çıplak ayaklı, çıplak göğüslü bir halde sessizce durdu. Bıçak sırtında durduğunu fark etti. Bir tarafta, aşağıda bir saat sonra başlayacak olan üçüncü savaş konseyi vardı. Temizlenip giyinebilir, biraz vahşice uzamış sakallarını kırpardı. Toplantıya katılabilir, böylece ufuktaki katlanılmaz ve kaçınılmaz kalp kırıklığıyla yüzleşebilirdi.

Diğer tarafta bir son vardı. Canına kıyabilir ve diğerlerini her şeyi halletmeleri için yalnız başlarına bırakabilirdi.

Fikirlerin üstünde düşündü, bir şifacının dikiş gerektiren bir yarayı incelemesi gibi onları inceledi. Birkaç uzun dakika sonunda sendeledi. Avı ayaklarının dibinde, kahvaltısının ortasındaki Atheria onu terastan izliyordu.

Sonra, Audric derin, yavaş bir nefes aldı. Banyoya yürüdü. Yüzüne su çarptı, saçlarını inceledi ve kıllı yüzünü ovuşturdu.

*Sakallarının bu kadar kolay uzamasını seviyorum*, demişti Rielle birçok kez Audric'e hülyalı bir şekilde bakarak. Pürüzsüz yanağını Audric'in pütürlü yanağına sürtmeyi severdi. Benim zeki, güzel, asil, hırpani ayı-kralım, demişti bir keresinde. Özel bir durumdu, şaraptan ve Audric'ten sarhoş olmuştu. Audric kahkaha atmış ve her ikisi de titreyip hazır olana dek onu öpmüştü.

Aynadaki yansıması belli belirsiz gülümsedi.

Kırk beş dakika sonra, Audric üstüne bir ay öncekinden daha bol gelen ödünç kıyafetleri giymiş bir halde, kendini ayağa yeni kalkmış ceylan yavrusu gibi hissederek Kraliçe Bazati'nin konsey salonuna açılan kapıyı açtı. Köşeli çeneli, gri saçlı, umutla yüzü aydınlanan Evyline'i gördü ve ona başını salladı. Kederi ve üzüntüsü hâlâ içindeydi ve hep olacaktı. Yataktan kalkmanın tarifsiz bir eziyet olacağı günler yaşayacağını düşündü.

Ama bugün, ayaktaydı.

"Özür dilerim," dedi Evyline'e ve hepsine. Solundaki solgun yüzlü Ludivine'i her zamanki gibi görmezden geldi. "Zamana ihtiyacım vardı. Şimdi hazırım."

# 8
# ELIANA

*"Bir elemental olarak, empiriuma dokunamayan diğer insanların asla bilemeyecekleri belli bir kontrolü öğrenmek zorundasın. Vücudun, tüm kasların, tüm düşüncelerin, tüm duyguların dünyanın en derin kumaşı ile doğrudan bağlantılı. Kontrolsüz öfken saldırıya geçebilir, bir pencereyi kırabilir, mutfak bıçağını uçurabilir. Ümitsizliğin, annenin ayaklarının altındaki yeri çatlatabilir."*

–Ventera başkenti Orline'daki Gökkubbe Yüce Büyücüsü Velia Arrosara tarafından yazılan, Empiriuma Giden Yol: Elemental Çalışmalarında Meditasyon, 313-331 yılları arası, İkinci Çağ

Eliana uyandığında, rüyalarındaki beyaz odadaydı. Fildişi ve inci kirişler tavanın dokuz noktasında ağartılmış ağaç gövdeleri gibi bir araya gelmişlerdi. Yatak çok büyüktü, beyaz kumaşlarla kaplanmıştı. Karyola direklerinin her birine açık renkli tiril tiril perdeler asılmıştı. Zemin, pürüzsüz beyaz taştandı. Yatağı çevreleyen kalın beyaz halılar boş şömineye yaslanmıştı. En yakınındaki pencerenin her iki yanında iki şık sandalye karşı karşıya konuşmuştu. Edilecek sohbetleri bekliyorlardı.

Yatağının yanında, pencerenin önündeki küçük yemek masasındaki vazolarda kırmızı çiçeklerden buketler vardı. Çiçeklerin kıvrımlı kırmızı yaprakları, odadaki tek renkti.

Odayı tamamıyla inceleyen Eliana gülümsedi. İmparator ona ne güzel bir oda vermişti. Ne kadar düşünceli bir şekilde dekore edilmişti. Yardıma ihtiyacı olabileceği düşünülüp birçok yardımcı bırakılmıştı. On yardımcı vardı, hepsi de kadındı. Soluk

renkli duvarların önünde sessiz ve donuk gözlerle duruyorlardı. Saçları kısa kesilmişti. Boyunlarından ayak uçlarına kadar beyaz cüppelerle örtünmüşlerdi.

"Günaydın," diye seslendi Eliana, neşe saçarak. Gerindi ve esnedi. Bacaklarını yataktan soğuk havaya sarkıttı. Biri onu yıkamıştı. İnce, beyaz bir gecelik giydirmişti. İmparator ne kadar da cömert bir ev sahibiydi. Dikkati dağılmış bir şekilde tüm meleklerin bu kadar kibar olup olmadığını merak etti.

Eliana, yatak odasının arka tarafında bir oturma odası, bir kabul salonu, bir banyo ve bir giyinme odası olduğunu keşfetti. Hepsi de beyazın tonlarındalardı; krem, yumurta kabuğu, vanilya, bulut, kar ve kum. Perdelerin hepsi de ardına dek açılmıştı; güneş ışığı odaları dolduruyordu. Kırmızı çiçekler, Eliana'nın dilini karıncalandıran çok güçlü keskin, tatlı bir koku yayıyorlardı.

Eliana yüzünü çiçeklere gömdü ve derin nefes aldı.

Sonra bir ayna bulmak için banyoya gitti. Eğer bugün Corien'i görecekse, elini yüzünü düzeltmeliydi. Ama bir ayna ya da bir tarak ya da mücevher ya da saçı için toka bulamadı.

"Tuhaf," dedi yüksek sesle. Sonra omuzlarını silkti ve düşündüklerini unuttu.

Çift kanatlı kapılar, dairesinden çıkış yolunu gösteriyordu. Mükemmel simetrili elmas desenler oyulmuş iki devasa beyaz taş parçası.

Eliana kapıları itti. Hiç ses çıkartmadan açıldılar.

Koridor geniş ve soluk renkliydi. Her iki yanda da pencereler diziliydi. Dantel perdeler hafifçe esen rüzgârda sallanıyordu. Pencerelerin ardında çiçek ve yeşillik bolluğu vardı. Bulutsuz mavi gökyüzünden kuş sesleri dökülüyordu. Eliana neşeyle yoluna devam etti. Boş, beyaz koridorlarda dolaştı. Güneş, çıplak ayaklarını ısıtıyordu. Parıldayan toz zerrelerini parmaklarıyla yakaladı.

En sonunda, cilalı ahşap bir duvarda aralık duran tek bir kapıya geldi.

Kapıyı görünce yüreği hafifledi. Ancak bunun neden

olduğunu bilemiyordu. Kapıyı iterek açınca, çığlık attı. Simon oradaydı. Ayaklarını pencere denizliğine uzatmış, masada oturuyordu. Eliana'ya döndü ve cömertçe gülümsedi. Simon ayağa kalktı, üç uzun adımda Eliana'nın yanına geldi. Eliana onunla odanın ortasında, güneş ışığı havuzunda buluştu. Eliana kollarını Simon'ın boynuna dolayınca, Simon onu havaya kaldırdı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"İşte buradasın," dedi Simon. Eliana onun kollarında mutlulukla kıpırdandı. Bakışlarını Simon'ın yüzüne çevirdi.

Ve donakaldı.

Bu yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

Böylesine pürüzsüz ve gülümseyen bu yüz, Simon'ın yüzü değildi. Eliana hatırladı. Simon'ın yüzünde yara izleri vardı. Her yeri yara iziydi. Yanmış, kesilmişti. Ama Eliana'yı kollarında tutan bu adam iyileşmiş ve mutluydu. Parlak mavi gözlerinde hiç gölgelenme yoktu. Gülüşü açık ve rahattı.

"Hayır," diye fısıldadı Eliana. Simon'ı itti.

Simon onu bıraktı, kaşlarını çattı. "Ne oldu, sevgilim?"

Eliana hızla kapıya doğru döndü ve çığlık attı. "Hayır!"

Beyaz odasında uyandı, terden sırılsıklamdı. Güneş ışığı gitmişti. Gecenin en karanlık saatleriydi.

Odanın diğer ucunda, pencerenin önündeki sandalyede Corien oturuyordu. Ay ışığında gümüşe boyanmıştı.

"Bu gerçek değildi," dedi Eliana. Kalbi boğazında atarak Corien'e baktı. Gördüğü rüyanın Corien'in eseri olduğunu anlamış olsa da bu rüyadan hiç uyanmamış olmayı diledi. Bu yüzden de kendinden nefret etti.

Hâlâ Simon'ın onu sarmalayan kollarını, güneş ışığıyla parlayan koridorlarda dolaşırken kalbinde oluşan o hafifliği hissedebiliyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. Göğsü özlemle sancıdı. Açlık midesini yeniden çimdikledi. Bu odada ilk uyandığı zamandan beri, kilitli kapıları yumrukladığı zamandan beri bir şey yememişti.

"Bu gerçek değildi," diye yeniden fısıldadı Eliana.

Corien omzunu silkti ve ayağa kalktı. "Olabilirdi," dedi. Eliana'yı gözlerini dikerek ona bakan muhafızlarla yalnız bırakarak çıktı.

Eliana uyandığında, beyaz bir sahilde duruyordu.

Uysal, sıcak dalgalar ayaklarına vuruyordu. Kum yumuşaktı. Arkasında, kum tepeciklerinin üstünde ince çimenler rüzgârda sakince sallanıyorlardı. Dudaklarında tuz tadı vardı. Hava açık ve hafifti. Havayı hissedebilmek için kollarını açtı, parmak uçlarında yükseldi. Belki uçabilirdi. Uçabilecek kadar mutluydu.

"El!"

Eliana döndü ve gülümsedi.

Remy kum tepelerinden geliyordu. Kolunda kibar görünüşlü, açık kumral tenli, uzun saçları ensesinde toplanmış bir oğlan vardı. Remy oğlanı yanağından öptü ve elinde bir sepetle Eliana'nın yanına koştu. Eliana onu sevgiyle izledi. On yedi yaşında olsa da hâlâ Eliana'nın gördüğü en ince kollu ve bacaklı oğlandı. Eliana'nın anımsadığından daha uzun boyluydu. Sabah pazara gitmek için evden ayrıldığından beri boyu mu uzamıştı? Deniz rüzgârı Remy'nin siyah saçlarını karıştırdı. Gözleri gökyüzünden de maviydi.

Eliana'ya sırıttı ve sepeti ona doğru uzattı. "Hatırladım."

Eliana sepetin örtüsünü çekti. Sepette kilolarca çilek vardı. Hepsi de kan kadar kırmızı ve parlaktı. Eliana ilk çileği ısırdığında, tadı ağzında patladı.

Gözlerini kapatarak içini çekti. "Mutluluktan ölebilirim."

Sıcacık eller göğsüne sarıldı. Nazikçe kendi geniş göğsüne çekti.

"Lütfen yapma," diye mırıldandı Simon. "Benimle kal."

Eliana gülümseyerek ona döndü.

"Harikalar," dedi Eliana. Simon, Eliana'nın ona uzattığı ilk meyveyi ısırınca, dişleri Eliana'nın parmaklarına sürttü. Eliana zevkle ürperdi. Ama sonra burnuna havadan garip bir koku geldi. Oraya ait olmayan keskin bir tatlılık.

"Bu ne?" diye sordu Eliana. Sonra tanıdı, tiksindirici ve tanıdık çiçekli bir parfüm.

Eliana çığlık attı, Simon'ın kollarından kaçtı. Remy'nin seslenişini duymazdan geldi ve kaçtı.

Yatakta değil, Corien'in kolunda uyandı. İkisi birlikte sarayın Cennet'e tepeden bakan rüzgârlı bir yolunda yürüyorlardı. Beyaz kuleler göğü deliyorlardı. Attığı her adımda, altın sarısı kuşakla bağlanmış siyah kadife elbise bacaklarını öpüyordu.

Eliana denizi, yumuşak sahili, Remy'nin ışıltılı gülüşünü düşündü.

Corien bastonuyla, yakındaki bronz kiremitli kuleyi ve beyaz taşa oyulmuş kanatlı figürleri gösterdi. Bastonunun üstündeki cilalı kırmızı mücevher, şeytan gözü gibi parıldıyordu.

"Bu, Şarkı Söyleyen Gökler Kulesi," dedi neşeyle. "Patria'da, Gökler Şehrinde, bir melek öldüğünde, tapınak korosu üç gün boyunca hiç durmaksızın ağıtlar söyler. Keşke bunu duyabilseydin, Eliana. Keşke bizi zaferimizin doruğundayken görebilseydin." Corien onun ağlamasını, inlemesini ve yalvarmasını istiyordu ama Eliana bunu yapmadı. Odasına döndüğünde bile yapmadı. Ne de olsa orada da gerçekten yalnız değildi.

Bir daha asla yalnız olmayacaktı.

Eliana uyandığında, Orline'daki evine benzeyen bir evdeydi. Uzun, dar bir evdi. Pencereleri ardına kadar sabaha açılmıştı. Oturma odasında, yatak odalarında, babasının çalışma odasında cilalı zeminler, kalın halılar.

Ioseph Ferracora'yı mutfakta buldu. Bir ezgi mırıldanarak sebze doğruyordu. Eliana onu izlerken gülümsedi. Babasını rahatlamış bir halde kahvaltı hazırlarken görmeyeli çok zaman olmuştu. Ioseph yıllardır savaştaydı. Ama şimdi *evdeydi.* Eliana ona bakmadan duramıyordu. Babası açık tenli, elma yanaklı, Remy gibi dağınık siyah saçlıydı. Dik, köşeli bir çenesi ve dik omuzları vardı. Bir yabancı, onun herhangi bir zarafete veya kibarlığa sahip olabileceğini düşünemezdi. Ama Eliana olabileceğini biliyordu.

Ioseph, küçücük ve incelikli heykelcikler yontabilirdi. Çubuk gibi ince bacaklı orman yaratıkları, yıldızlarla taçlanmış cüppeli azizler. Eliana babasının öldüğü savaş kâbuslarından uyandığında, babası onu yeni doğmuş bir bebekmiş gibi yumuşak bir şekilde kucaklardı.

Ioseph bıçağını bıraktı, Eliana arkasından yaklaştı ve ona sarıldı. Kollarını babasının fıçı gibi büyük göğsüne sardı, yüzünü sırtına bastırdı. Babası güldüğünde, Eliana onun kahkahalarını kaburgalarında hissetti.

"Bu ne için?" diye sordu babası. Eliana'yı karşısına çekti.

Eliana babasının inişli çıkışlı hatlarına, sakallı yanaklarına baktı. Kendi yüzünü gülmekten ikiye ayrılmış gibi hissediyordu.

"Hiçbir şey için," diye cevap verdi Eliana. "Her şey için. Seni özledim, baba."

"Biliyorum, tatlı kızım," dedi babası. Eliana'yı yanağından öptü. "Artık her şey geçti. Birlikteyiz. Biz bir aileyiz ve güvendeyiz."

Yan odalarından şen bir ciyaklama geldi. Babasının ağzı seğirdi. Ioseph bıçağını çekti ve kapıya işaret etti.

"Adamına sahip çıksan iyi olur," diye uyardı Ioseph. Sesinde kahkaha tınısı vardı. "O ve Remy, komşuları uyandıracaklar."

Eliana döndü ve Remy'nin mutfağa koştuğunu gördü. Simon da hemen onun ardından tökezleyerek geldi. Remy'yi yakaladı, kollarından tutup havaya kaldırdı. Remy gülerek uludu. Yumruklarını Simon'ın omuzlarına vurdu.

"Hile yaptı, El!" diye bağırdı Remy. "Kart oyununda hile yaptı, ben de onu yakaladım!"

"Ah, ama ben sana asla yalan söylemem," dedi Simon ciddiyetle. Sonra, Remy'nin başının üstünden Eliana'ya muzipçe göz kırptı. Eliana babasının yanında kıvrandı.

Eliana onların şakalaşıp gülüşmelerini izlerken, yanlış bir şey olduğunu düşündü. Ioseph şakadan bir sertlikle onlara yaklaştı. Elleri kalçasında, Eliana'nın anlayamadığı bir şey söyledi. Bir an dikkati dağıldı. Babasının kafasının arkasına baktı, Simon'ın Remy'yi ayağına bastırmasını, saçlarını karıştırmasını izledi. İşte buydu. Eliana yanlışlığı anlamıştı.

Remy çok küçüktü. Yine ufak tefek bir çocuk olmuştu. Tanıdığı cılız oğlan değildi. Ayrıca Simon'ın yüzü pürüzsüz ve ışık doluydu. Gözlerinin altındaki gölgeler gitmişti ve Ioseph...

"Baba?" diye seslendi Eliana yavaşça.

Babası cevap vermedi. Sırtı Eliana'ya dönüktü. Ama yanlış bir şey vardı ya da en azından Eliana böyle düşünüyordu. Ioseph Ferracora'nın doğrudan yüzüne bakması gerekliydi. Babasının sıcak, siyah bakışlarını, gözlerinin çevresindeki sevimli çizgileri görmeliydi ve içinde dönüp duran bu tuhaflığın sadece bir rüyanın yankısı, bir hayal olduğuna inanmalıydı.

Babasının omzuna dokundu. Babası arkasını dönemeden, Eliana karşı duvarda asılı olan aynada onun yansımasını gördü.

Ağzı bir gülümseme şeklinde donmuştu, gözleri ikiz oyuklar gibi siyahtı.

"Rüyana devam etmelisin," dedi Ioseph. Ama ses onun sesi değildi ve Eliana'nın omzunun üstünden geliyordu.

Eliana hızla döndü. Gözlerini açtığında, kendini odasında yerde kıvrılmış halde buldu. Terden sırılsıklam olmuş geceliği üstüne yapışmıştı.

Corien tepesinde dikildi, eğlendiği belli oluyordu.

"Sana verdiğim her güzel şeyi bir dehşete dönüştürmekte ısrar ediyorsun," dedi Corien. Eliana'yı çekerek kaldırdı. Ağlayan Eliana'ya sarıldı. Eliana parmaklarını Corien'in siyah paltosuna geçirdi. Onu pençeleyebilecek güce sahip olabilmeyi diledi. Ama Corien'in onu gönderdiği rüya onu tir tir titrer halde bırakmıştı. Kolları işe yaramıyordu.

"Böyle olabilirdi," diye fısıldadı Corien, Eliana'nın nemli saçlarına doğru. Dans edeceklermiş gibi Eliana'yı salladı. "Benim yapacaklarıma izin versen, yine mutlu olabilirsin Eliana."

Eliana Corien'in haklı olduğunu biliyordu. Göğsündeki bir acıyla birlikte gözlerini kapattı. Babasının sıcak gülümseyişini hatırlardı. Orline'daki sakin evini. Rozen Ferracora'nın bahçesini, Rozen'in ıvır zıvırlarıyla dağılmış mutfak masasını, Remy'nin yatağında güven içinde yüksek sesle kitaplarından birini okuduğunu, Harkan'ın yolun hemen karşısında uyuduğunu hatırladı.



Eliana uyandığında, Simon tepesinde dikiliyordu. Gözlerinde telaşlı bir ışık vardı. Kalçasında bir kılıç parlıyordu; Göğsüne kayışla bağlı iki tabanca vardı.

"Fazla zamanımız yok," dedi Simon. Eliana'nın oturmasına yardım etti. "Dikkatlice dinle. Benim gittiğimi her an anlayabilir ve her şey mahvolur."

Eliana ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu bir oyun, Eliana. Her şey bir yalan." Eliana'nın ellerini buldu ve öptü. "Bunun içim özür dilerim ama seni koruyabilmemin tel yolu buydu. Senin hayatını tehlikeye atamazdım." Eliana'nın parmaklarının arasından konuşurken sesi kırıktı. "Seni aldatmak, tam bir işkenceydi. Senin acı çektiğini gördüğüm her an bir ıstıraptı."

Eliana'nın vücudu ferahlıkla doldu, teni karıncalandı. Kendini hafiflemiş, ağırlıksız hissetti. "Anlamıyorum," dedi Eliana. Ama yine de Simon'ın peşinden gitti. Simon ihtiyaç duyabilecekleri malzemeleri toplamıştı. Eliana'ya bir pelerin uzattı. Kapıda, Remy gözcülük yapıyordu. Dağınık ve bakımsız saçları omuzlarına dökülüyordu. Teni, yüzlerce yumruğa maruz kalmış gibi morartılarla lekelenmişti. Fakat gözleri, ay ışığında zaferle ışıldıyordu.

"Kaçmak için tek şansımız var ve o da bu gece," dedi Simon. Eliana'yı kapıya doğru götürdü. "Beni takip et."

Ama Eliana itiraz etti. Ayaklarını eşiğe yapıştırdı. Yanlış bir şey vardı. Zihninde metalik, keskin bir tıkırtı vardı. Ritmi kafasından çıkartamıyordu. Tanıdık bir sesti. Daha önce duymuştu.

"El, gitmek zorundayız!" Remy kapıdan fısıldadı.

"Silah sesleri." Eliana Simon'a baktı. Hafızası hızla yerine geliyordu. "Onların hepsini Festival'de vurdun. Meleklere emri sen verdin."

Simon sabırsızca tıslayarak nefes verdi. "Hepsi bir yalandı, Eliana. Dinlemiyor musun?" Eliana'nın bileğini yakaladı. Tutuşu saldırgan ve merhametsizdi. "Yürü. Şimdi." Ama Eliana doğruyu

biliyordu: Gördüğü hiçbir şeye güvenemezdi. Bütün dünyası, Corien'in yarattığı yalanlar haline gelmişti.

Odasının loş ışığında uyandı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Corien yatağının kenarında oturuyordu.

"Bunu umut etmiştim," dedi Eliana. Sesi bitkinlikten çatlıyordu. Uykularının hiçbir artık doğru gelmiyordu. "Her şeyin aldatma dışında bir nedeni olmasını ummuştum."

"Biliyorum," dedi Corien. Sesi sevgi dolu bir mırıltıydı. Eliana'nın yanağına dokundu, dağınık saçlarını düzeltti.

Yeni gözyaşları, beyaz odasını biçimsiz ve parlak bir şeye dönüştürdü. "Ne kadar aptalım," diye fısıldadı Eliana. "Hep böyle aptaldım."

"Bunu durdurabilirim." Corien'in şefkatli sesi duyuldu. İkna edici ve nazik. "Yapabileceğimi biliyorsun. Karşılığında tek istediğim..."

"Sana yardım edeceğime ölürüm." Eliana gözyaşlarının arasından baktı. Aniden yükselen bir öfkeyle titriyordu. "Bana binlerce tatlı yalan, vaatlerle dolu binlerce gece, dilediğim her şey ve sevdiğim herkes hakkında binlerce rüya gönderebilirsin. Ama cevabım hep aynı olacak."

Corien'in sessizliği mutlaktı, durgunluğuyla korkutuyordu.

Eliana bekledi. Gergin bir şekilde Corien'in kapkara yayılan bakışlarının anlamını çözmeye çalıştı. Gözlerindeki yanma dayanılmaz hale gelince gözlerini kırptı. Corien gitmişti.

Eliana uyandığında, rüyalarındaki beyaz odadaydı.

"Günaydın," diye seslendi yardımcılarına, neşeyle. Gerindi, esnedi, bacaklarını yataktan soğuk havaya sallandırdı. Geceliğiyle, evinin güneş ışığıyla aydınlanan geniş koridorlarında dolaştı. Her zamanki gibi çılgın talihine şaşırdı. Kuş cıvıltılarını duydu ve onlarla birlikte mırıldandı. Bir vazodan kırmızı bir çiçek kopardı ve çiçeğin tatlı kokusunu içine çekti.

En sonunda, koyu renk cilalı ahşaptan iki dar kanatlı kapıya geldi. Kapıların bronz kolları ışık yayan kanatlar gibilerdi.

Corien eşikte duruyordu. Siyah ve gece mavisi renklerinde sırmalı bir palto giyiyordu. Yanardönerli parlayan işlemeli desen, karatavuk tüyüne benziyordu.

Eliana'nın neşesi söndü. Bir yalan. Bu bir yalandı. Burası onun evi değildi. Burası Corien'in eviydi.

"Hayır," dedi Eliana. Geri geri gitti. Birazdan uyanacaktı. Artık düzeni biliyordu. Odasına gidecek ve Corien'in kendisini izlediğini görecekti. Corien'in kendini rahatlatmasını ve avutmasını dinleyecekti.

Muhafızlar dirseklerinden yakaladılar, ilk karşılaştıkları gölgeli karşılama salonuna zorla götürdüler.

"Yani bir rüya mı?" Eliana meydan okuma fikrine tutunarak kahkaha attı. "Bu kadar bezdirici olacağını düşünmemiştim."

Corien bir şey söylemedi, yanından geçip gitti.

"Sana bir hediyem var, Eliana," dedi rahat bir tavırla. Eliana insafsız melek muhafızlarının arasında sendelerken, gölgelerin arasından iki kişi görüş alanına girdi.

Simon, gözleri duygusuz ve soğuk, vücudu siyah imparatorluk üniformasının içinde düzgün ve keskin hatlı. Dik omuzlar, altın düğmeler, kırmızı kuşak.

Yanında da Remy duruyordu, ince ve solgun, kumaşları yıpranmış ve lekeli düz bir tunik ve pantolon giymiş. Gözleri kocaman, elleri zincirli, dudakları kanlı.

Eliana'nın midesi alt üst oldu ama yine de olduğu yerde kaldı. Yumruklarını sıktı, sesini sakin tutmaya çalıştı. "Bunu daha önce gördüm. Yüzlerce Remy gördüm ve içlerinden bazıları tıpkı bunun gibiydi."

"Remy Ferracora," dedi Corien. Salonda turluyordu. "Duyduğum kadarıyla, ünlü bir hikâye anlatıcı."

"El?" Remy'nin sesi boğuktu. Gözleri çılgınca Eliana, Corien ve kapı arasında gidip geliyordu. "Neler oluyor? Seni nerede tutuyorlardı?"

Eliana cevap vermedi. Buna katılmayacaktı. Tekrar yapmayacaktı. Bir daha asla yapmayacaktı. Birçok gece, gördüklerine inanmıştı. Kaçmaya kalkışmıştı. Orline'da babası

ve Harkan ile birlikte evdeydi. Simon ile beyaz bir kıyıda, kendilerine ait gri bir kulübedelerdi.

Bir daha asla. Sertçe yutkundu. Hiçbir şey söylemedi.

Remy kollarına koştu ancak Eliana'nın düşleri daha önce de çok gerçekçi gelmişti. Bakışlarını kaçırdı, hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey söylemedi. Corien elleri arkasında turlarken bir yandan da onları izliyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

Eliana ona hiçbir şey vermeyecekti.

"Neredeydin?" Remy yüzünü Eliana'nın koluna bastırdı. Zayıf vücudu titriyordu. "Seni çağırdım, sen gelmedin."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Eliana, soğuk bir tavırla. "Meşguldüm."

Remy yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Senin neyin var? Benim nerede olduğum umurunda değil mi?"

Eliana ona bakmayı reddetti. Corien'in zihninin yarattığı bir şeyin gözlerine bir kez daha bakarsa, Corien kazanırdı.

"Anlat," dedi Eliana, kayıtsızca.

Remy durdu, kararsızdı. Sonra hızlı hızlı konuştu. "Çok odalı bir yer. Kaç oda var bilmiyorum. Sayamadım. Yeraltında, karanlık ve soğuk. Çevremde olduklarını duyuyorum. Binlerce ses çığlık atıyor, ağlıyor, gülüyor." Duraksadı, Simon'a baktı. "Beni oraya ilk geldiği gün *o* götürdü. Beni odama tıktı."

Ah, Corien şimdi de yalanına Simon'ı katıyordu. Eliana'yı bu şekilde çekmeye çalışıyordu. "Anladım. Hangi oda?"

"Tutulduğum yer." Remy Eliana'dan uzaklaştı. Sesi artık korku dolu çıkıyordu. "Bana neden bakmıyorsun?"

"Üzücü, değil mi?" Corien Remy'ye yaklaştı. Yüzü keyifle aydınlanmıştı. "Onun bu kadar değiştiğini görmek? Sanırım artık seni umursamıyor."

Remy her ikisinden de uzaklaştı. "Ona ne yaptın?"

"Sorman gereken soru, benim sana ne yapacağım?" dedi Corien.

Birdenbire Remy'nin vücudu bulunduğu yerde ele geçirildi. Sola sıçradı, sonra boğazında kalan çığlıklarla sağa sıçradı. Sonra düştü, çenesi sertçe yere çarptı. Remy bağırmaya başladı.

Eliana bir anlığına Remy'ye baktı. Remy'nin çığlıkları ortalığı yırtınca Eliana korkuyla donakaldı. Kanı uğuldamaya başladı.

Eliana Remy'ye arkasını döndü, kapalı kapılara baktı.

"Artık senin oyuncağın olmayacağım," dedi gergin bir sesle.

Corien yanına gelip ona baktı. Yüzünde alaycı bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Senin yerine kardeşinin olmasına izin mi vereceksin? Seni tanıdığımı zannederdim."

Eliana Corien'den uzaklaştı. Arkasında, Remy'nin çığlıkları havayı parçalıyordu. Eliana'nın kolları zangırdadı. Kapıya doğru atıldı. Birazdan dinlenmiş ve zafer kazanmış olarak yatağında uyanacaktı. Aptal yerine konulan Corien olacaktı, o değil.

"Asil Işıkgetiren'in kızı," diye alay etti Corien. Eliana'nın yürüyüşüne eşlik etti. "Senin bu kadar soğuk olabileceğin kimin aklına gelirdi?"

Eliana kapıya ulaştı. Konuşmaya başladığında, sesi öfkeyle titriyordu.

"Bunu sonlandır. Beni uyandır."

Corien kapının yanındaki duvara yaslandı. "Ah, Eliana. Anlamıyorsun. Tamam, sana biraz yardım edeceğim. Kardeşinin zihninde kaldığım her dakika, onun hayatından bir yıl eksiltiyor. Her zihin farklıdır." Corien omzunu silkti. "İstiyorsan, git."

Eliana eli bronz kanatta, kapıya baktı. İçini yavaş, batan bir dehşet kapladı. Kulağına yüksek bir sızlanma sesi geldi. Remy'nin kafasının yere çarpış sesini duydu. Remy kıvranıyordu.

Corien'in yüzünde, Eliana'nın güvenemediği bir acıma ifadesi vardı. Cebinden altın külçeleri çıkarttı. "Al," dedi nazikçe. Eliana'nın bileklerine tanıdık ince zincirleri bağlamaya başladı. Güç elementlerinin ikiz diskleri avuçlarına yerleşti. Pürüzsüz ve soğuktular.

Corien gülümsedi. "İşte, gördün mü? Ruh halim iyi olunca, çok cömert olabiliyorum."

Eliana ona korkuyla baktı. Bunun tam da Corien'in istediği şey olduğunu bilerek Remy'ye döndü. Güç elementleri, terleyen ellerinin içinde kırpılmayan soğuk gözler gibilerdi.

Remy'nin yanında dizlerinin üstüne düştü. Eli ayağına dolaşarak onu kaldırmaya çalıştı. Başını kucağına aldı. Remy'nin gözleri bulanıktı; dudaklarında tükürükler köpürüyordu. Eliana Remy'nin titremesini çaresizce yatıştırmaya çalışarak ona sarıldı. Ama Remy onu görmüyordu. Tavana bakıyor, havayı pençeliyordu. Sonra kendini pençelemeye başladı. Tırnaklarıyla kollarını, yanaklarını çekiştiriyordu.

Eliana onun kollarını yakaladı, sıkı sıkı vücuduna bastırdı.

"Onu bırak," diye bağırdı Eliana. "Ona ne yapıyorsun?"

"Vücudum benden söküp alındığı an benim yaşadıklarımı yaşaması için zorluyorum," dedi Corien sakince. Onlara yaklaşmış, yukarıdan seyrediyordu. "Atalarınız tarafından Dip Dünya'ya gönderilip, tüm fiziksellikerden arındırıldığımda yaşadıklarım. Derim yüzüldü, kemiklerim kırıldı, damarlarım evren tarafından emilerek kurutuldu. Empirium kendi ham gücü için sakladığı ve içinde hiçbir şeyin bulunmasına izin verilmediği derin bir çukurda beni parçalara ayırdı." Yavaşça nefes alıp verdi. "Senin de tahmin edebileceğin gibi bu, tarif edemeyeceğim bir ıstıraptı. Bunu hissetmeyen biri anlayamaz."

Daha iyi görebilmek için çömeldi. Kara bakışlarını Remy'nin debelenen vücuduna dikti. Eliana onun içinde muazzam bir odaklanma algıladı. Olduğu her şeyi Remy'nin olduğu her şeye bağlayan korkunç bir konsantrasyon. Remy, Eliana'nın kollarında küçük ve çaresizdi.

Corien'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme göründü. "Bu bitince, belki Remy sana anlatmamda yardımcı olabilir. Bizim küçük kelime ustamız."

Kollarında can veren Remy ile yerde otururken, Eliana hastalıklı bir korku sarsıntısıyla, bunun Karlaine'deki o anın korkunç bir paraleli olduğunu fark etti: Remy'nin vücudu parçalanmış ve kanlar içinde, kendisi altın bir empirium alanı görüyor, ellerini Remy'nin yarasına daldırmış, onu bir kez daha bütün haline getirmek için örüyor. Simon arkasında, onu tutuyor, o vahşi uyanış anında tutunulacak bir demir. Eliana'nın yanağına doğru fısıldıyor, *Bırakmayacağım.*

"Bunu nasıl sona erdireceğini biliyorsun, Eliana," dedi Corien sakince. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Eliana keskin nefesler aldı. Tüm çabasıyla Remy'nin vücudunu sakinleştirmek için mücadele etti. Ama imkânsızdı. Corien ile tek başına, gücünü kullanmadan savaşamazdı. Gücünü çağırmayı becerebilse bile Simon da kendi gücünü çağırmayı başarabilirdi.

"Sana yardım edeceğime ölürüm," dedi Eliana gözyaşları içinde.

Remy'nin debelenen vücudu aniden yatıştı.

Eliana'nın kollarında terden sırılsıklam ve bitaptı. Titreyerek tavana baktı. Dudakları hiç ses çıkartmadan kımıldıyordu.

"Remy, beni duyabiliyor musun?" Eliana Remy'nin yanaklarını tuttu, alnını onun alnına yasladı. Güç elementlerinin soğuk zincirlerinin yanında Remy'nin teni yakıcı sıcaktı.

"Konuş benimle. Lütfen, bir şey söyle."

Remy konuştu. Sesi öyle belirsiz bir fısıltıyla çıktı ki Eliana ondan tekrarlamasını istedi. "Beni öldür." Eliana'nın kanı dondu. "Ne dedin?"

Yorgun gözleriyle Eliana'ya baktı. "Öldür beni, El. O zaman beni bu şekilde sana karşı kullanamaz."

Gölgelerin arasında Corien gerindi, eklemleri çıtırdadı. "Tanrım, bir şeyi kafana sokmak için bu şekilde kazıp durmak zorunda kalmak gerçekten de zorluyor. Aynı zamanda binlerce zihni kontrol ederken yalnızca bir tane zihne odaklanmak. Oldukça acı verici, gerçekten, bu sizi teselli eder mi?"

"O sana hiçbir şey yapmadı." Eliana titreyen elleriyle gözlerini sildi. "O masum."

"Remy'nin bu yaşadıklarının aynısını yaşayan birçok melek çocuk da öylelerdi," diye karşılık verdi Corien sakince. "Sonrasında da kendi vücutlarında sağ ve bir bütün olarak uyanamadılar. Remy şanslı, değil mi?" Sonra Simon konuştu. "Eğer onu umursuyorsan, sana söyleneni yaparsın ve onu acıdan kurtarırsın." Simon'ın sesinin suskun kamçısı Eliana'yı şaşırttı, sarstı. Nasıl olmuştu da Simon'ın sıcak, tutkulu, özverili olduğunu düşünmüştü? Eliana'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ağzı

zalimce seğirdi. "Belki de onu umursamıyorsundur," diye ekledi. "Belki sen de benim kadar iyi bir yalancısındır."

Eliana Corien'e, "Remy neden burada?" diye sordu. Kendi sesinde boğuldu. "Onun için yalvarmayacağım. İkinize de yalvarmayacağım." Remy Eliana'yı tuttuğu ellerini sıktı. Ağzında küçücük bir gülümseme belirdi. Corien Simon'a doğru baktı. "Onun hâlâ bana ait olduğundan emin olmam lazım, değil mi? Siz ikinizin, en soğuk kalpleri nasıl eritebildiğinizi anlayabiliyorum. Bu yüzden bunun her anını görmesini istiyorum. Onu test etmek istiyorum. Onu test etmemden hoşlanıyor." Corien ve Simon arasında özel bir gülümseme oldu. Eliana, Simon'ın gözlerindeki gri adatrox göstergesini aradı ama tek görebildiği tanıdık parlak mavi oldu. Simon Corien'in kontrolünde değildi. Nihayet tamamen kendisi olmuştu. Eliana, Remy kollarında bitap halde otururken, burada ne kadar yalnız olduğu, gücünü yeniden kazanmak için sadece kendine sahip olduğu gerçeği, karanlık sulardaki kumlar gibi yorgun kemiklerine oturdu.

Yüzünü Corien'e çevirdi. Corien'in dudaklarında ümitsiz bir yakarış vardı.

Birdenbire Eliana'nın yanında diz çöktü. "Sana gösterdiğim her şeye sahip olabilirsin. Her mutluluğa, her huzura. Bunu bitiririm, Eliana. Bu hayatını, tüm şiddeti, tüm fedakârlıkları. Kardeşin güvende olur. Çok mutlu olur, sen de olursun. Hayatta, sağlıklı. Güvende. *Güvende*, hayal edebiliyor musun? Hayatında bir kez olsun."

Parmaklarının tersiyle Eliana'nın yanağını okşadı. "Benim için bu son şeyi yaparsan, senin savaşını bitiririm. Eskiden olduğu gibi gücünün yükselmesine izin ver. Eskiden olduğu gibi onu Simon ile paylaş."

Simon gölgelerin arasından izliyor olsa da Eliana'nın dudaklarının ucuna bir uysallık geldi. Kelimelerin tadını alabiliyordu. *Evet*, demek istiyordu. *Kazandın. İkiniz de kazandınız.*

Ama bir şey onu durdurdu. Son bir başkaldırı parçası. Corien, keskin bir hüsran sesiyle Eliana'nın başını tuttu ve salladı.

"Ona geri dönmek zorundayım, Eliana," diye fısıldadı. Gözlerinde yaşlar vardı. "Onu bulmalıyım. Açıl. Bize gücünü ver. *Beni geri gönder.*"

Eliana uyandığında, rüyalarındaki beyaz odadaydı. Corien yatağının yanında oturuyordu. Simon onu arkasında ayakta bekliyordu. Donuk gözlü, beyaz cüppeli, sessiz adatrox muhafızlar odayı çevrelemişlerdi.

Ellerinde sağlam halde duran güç elementleri ısınıyorlardı.

Ve Remy... Remy yoktu. Remy gitmişti. Ne demişti? *Birçok odası olan bir yer. Yeraltında, karanlık ve soğuk.*

Remy'nin böyle bir yerde tutulduğunu, hayatının birçok senesinin elinden kopartılıp alındığını düşününce, Eliana'nın kederi ve öfkesi fiziksel bir hal aldı. Vücudunu yorgun bir sıcaklık patlaması sardı. Eliana bunun gelişini durduramazdı ama durdurmak da istemiyordu. Yükselmesini, kendini, içinde bulunduğu odayı, tüm dünyası haline gelen bu sarayı yakıp bitirmesini ve bir zehir gibi küllerini tükürmesini istiyordu.

Eliana Corien'den uzaklaştı, sendeleyerek yataktan çıktı ve sertçe yere düştü. Elleri beyaz taşa çarptı. Darbenin ardından güç elementleri ışık saçtı. Ellerinin çevresinde iki ateş ağı vardı. Eliana, o bembeyaz berraklık anında, çaresiz ve habersiz emriyle, sayısız enerji kordonunun öfkeyle canlandığını hissedebildi. Dünya parçalandı; bir deprem, bir patlama. Odasının pencereleri çerçevelerinde sallandı. Muhafızlar yere devrildi. Bunu takip eden sessizlikte, Eliana yerde büzüştü. Gözünün önünde ışıklar kıvılcım saçarken, parmakları taş zeminde yayıldı. Nefes nefeseydi. Başı dönüyor, kaslarının hepsi titriyordu.

Avuçlarında güç elementleri vızıldadı. Hayattalardı ve bekliyorlardı. Eliana onları görünce, korku midesine bir yumruk gibi indi. Korkunç bir anlayış zihnine yerleşirken, görüşü netleşti.

Hemen kontrolü eline geçirmeye çalıştı. Boğazına acı verici bir şekilde tutunan durağan ve feci kederi bir öfke kapladı. Eliana bunun kendini yenmesine izin veremezdi. Corien

hayatının sonuna dek her gün onun için binlerce güzel yalan yaratabilirdi. Hiç önemli değildi. Eliana bunun gerçekleşmesine izin veremezdi, bir daha asla olmazdı. Güç elementlerini atmayı, onları bir kez daha soğuk ve karanlık hale getirmeyi düşündü. Öğlenleri hızla geri çekilen gölgeler gibi gücünün de içindeki en derin, en gizli ve dokunulmaz köşelere döndüğünü hayal etti.

Ama çok geçti.

Simon, uğuldayan, soluk bir ışık halkasının yanında kollarını havaya kaldırmış halde duruyordu. Her iki kolu da bariz bir çabayla titriyordu. Işığın içine adım attı ve gözden kayboldu. Hemen sonra odanın diğer köşesinde belirdi. Dizlerinin üstüne düşmeden önce tek bir sarsıcı adım attı. Nefesi kesilmişti. Corien'e yorgun bir zaferle baktı. Çok küçük bir şeydi, sadece bir odanın içinde bir gezintiydi. Zaman ipliklerine dokunmamıştı.

Fakat bulduğu mekân iplikleri, Eliana Cennet'e geldiğinden beri çağırdığı en parlak ipliklerdi. Daha güçlü, daha güvenilir. Bu bir başlangıçtı ve bunun olmasına Eliana izin vermişti. Eliana *yaptırmıştı*. Gücü üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Remy kollarında kanlar içindeyken olduğu gibi, Festival'de sahilde olduğu gibi ve Söğüt'teki bahçelerde Simon'ın kalbinin berbat ve iğrenç şekilde ellerinde attığı zamanki gibi gücünün yükselmesine izin vermişti. O tek küçük an yetmişti.

Midesi alt üst oldu, buzlar döküldü.

Corien yavaşa ve genişçe gülümsedi.

"Mükemmel," dedi sakince. "Şimdi başlayabiliriz."

# 9
# NAVI

*"Vespers'in son kraliçesi mi? Ah, onu hepimiz severdik. Hayat arkadaşı yıllar öncesinde denizde öldü, onu genç bir dul olarak arkasında bıraktı. Ama o, gemilerini inşa etmeye devam etti, yedi çocuğunu karşınıza çıkabilecek en tatlı küçük veliahtlar olarak yetiştirdi. Sonra İmparator başkente geldi, onu ve altı bebeğini Fildişi Sarayının merdivenlerinde öldürdü. Fakat yedinci çocuk, küçük Brizeya hiç bulunamadı. Bazıları onu denizin aldığını ve dalgalar tarafından babasının yanında yatmaya götürüldüğünü düşünüyor. Diğerleri, onun hâlâ yaşadığını, intikamını planladığını düşünüyorlar. Ben o zavallı çocuğu her gece düşünüyorum. Eğer hâlâ yaşıyorsa, umarım asla gerçek adını öğrenmez. Burada onun için hiçbir şey kalmadı. Bizim için hiçbir şey kalmadı."*

–İşgal altındaki Vespers halkı tarafından yazılan, Hob Cavaserra tarafından derlenen hikâyeler koleksiyonu

Altı gün ve iki saattir Kavalia Bataklığında seyahat ediyorlardı. Navi buradan asla kurtulamayacaklarına inanıyordu.

Havayı boğan ve sarıya çalan garip sisin içinde ileriye bakan Navi, küreğini sıkıca kavradı ve çekti. Özel muhafızlarının başı olan Ruusa, Navi'nin kürek çekmesinden hoşlanmıyordu. Ruusa, Navi'nin İmparator'un Astavar işgalinden kurtulmayı başarabilen dört özel muhafızından biriydi. Navi, kardeşi Malik ve arkadaşları Hob ile birlikte güvenli yerlere doğru kaçıyorlardı.

Astavar'dan ayrılalı haftalar olmuştu. Şifacılarının Navi'ye Eliana ve Harkan'ın Annerkilak'tan çaldıkları sürünenler panzehrini vermesinden bu yana haftalar geçmişti. Ancak Ruusa, Navi'nin iyi olduğu fikrine hâlâ alışamamıştı. Navi'yi

kürekleri çok sert çektiği için azarladı. Navi kendini yoracaktı. Navi, kanında etkisiz halde sürünen kırıntıları kalabilmiş olma ihtimaline karşı kendini korumalı ve yormamalıydı. Ama Navi'nin aklını başında tutan tek şey kürek çekmekti. Kürek çekmek ve hafızasında Vespers haritasını yeniden oluşturmak.

Vespers'in en kuzeyindeki adalardan biri olan Hariaca'dalardı. Bu sonu gelmeyen berbat bataklığı geçer geçmez Hezra Nehrini takip ederek adanın güney kıyısına gideceklerdi. Oradan, Amatis Sığlıklarını yürüyerek geçip Laranti adasına gideceklerdi.

Nihayet orada, Navi Kızıl Taç'ın Vespers lideri ile buluşacaktı. Ysabet isimli bir kadın demişti Hob. Kadın, Navi'nin tüm Vespers'e (her boyutta binlerce adası olan çok büyük bir ülke) yayılmış Kızıl Taç askerlerini silah altına almasına ve onları Büyük Okyanus'u geçip İmparator'un şehri Cennet'e gitmek için hazırlamasına yardım edecekti. Asilerden ve sahipsizlerden bir ordu oluşturacaklardı ve sonra Eliana'nın yardımına gitmek için denize açılacaklardı. Eliana'nın İmparator'un kalbini yok etmesine yardım etmeye hazır olacaklardı.

Elbette Eliana o zamana kadar hayatta kalabilirse. Eğer daha önce delirecek kadar işkence görmemiş veya İmparator ile ittifak yapmaya zorlanmamışsa.

Ya da Tanrı korusun, İmparator ile müttefik olmayı gönüllü olarak kabul etmediyse.

Yıkıcı gerçeği, Meridian'daki küçük bir Kızıl Taç güvenli evinde öğrenmişlerdi: Festival şehrine imparatorluk kuvvetlerinin acımasız saldırısı ve Eliana'nın İmparator'un deniz ordusu komutanı Amiral Ravikant tarafından yakalanışı.

Navi gözlerini kapattı. Eliana'yı gözlerinde yaşlar birikmeden düşünmeyi henüz başaramamıştı. "Eliana ona yardım etmez," diye mırıldandı Navi, Astavar dilinde. "Ona kıyasla çok güçlü. Kırılmayacaktır." Bu, Navi'nin ne zaman güvenceye ihtiyacı olsa yüksek sesle dile getirdiği bildik bir nakarattı.

"Elbette, leydim," diye cevap verdi Ruusa tatlılıkla. O da ana dillerinde konuşuyordu.

"Annesi meleklere karışmış olabilir. Ama Eliana annesi değil."

"Bu doğru, leydim."

"Eliana, Kraliçe Rielle'den daha güçlüdür."

Ruusa bunun üzerine sabırsızca nefes verdi. "Leydim, Kraliçe Rielle'yi tanımadınız. Bu yüzden Eliana'nın ondan daha güçlü olup olmadığını bilemezsiniz!" Navi huysuzca gülümsedi. "Günlerdir benim küçük dualarımı tekrar edişimi dinleyip duruyordun. Ne zaman 'Evet, leydim' ve 'Elbette, haklısınız leydim,' demeyi kesip bana bağıracağını merak ediyordum." Ruusa'nın ağzı ince bir çizgi haline geldi. Aralarından süzülerek geçtikleri, her biri balçığa bulanmış ve kalın sarmaşıklarla örtülmüş ağaçlara baktı. Grubun geri kalan üyelerini taşıyan dört kayık yakınlarındaydı. Soluk fenerleri, karanlığın içinde belli belirsiz parlıyorlardı. Durgun ve pis sudan, vazolarında kahverengine dönen çiçeklerin kokuları gibi sıcak ve geçkin pis bir koku yayılıyordu.

"Bağırmadım, leydim," diye mırıldandı Ruusa. "Bağırmamak için özen gösterdim."

"Sanırım bu, bağırmanın tanımını nasıl yaptığına bağlı."

Ruusa bir an için sessiz kaldı. "Özür dilerim, leydim. Beni affedin, lütfen."

"Affedecek bir şey yok. Muhafızlarımın sabırsızlıklarını takdir ederim, bunu biliyorsun Ruusa."

"Elbette, leydim." Ruusa durdu. "Ben sadece sizin hayal kırıklığına uğramanızı istemiyorum."

"Neden hayal kırıklığına uğrayayım?" diye sordu Navi. Cevabın ne olduğunu zaten biliyordu. Kalbine bir korku yerleşti. Bilmezlikten geldi.

"*Kimin* tarafından."

"Ah."

"Orline'dan ayrıldığınızdan beri Leydi Eliana size dertten başka bir şey getirmedi. Leydi Eliana olmasaydı, Sığınak'ta Fidelia tarafından yakalanmayacaktınız. İşkenceye katlanmak zorunda kalmayacaktınız. Ne de üzerinizde deney uygulanacak ve sürünenler serumu verilmeyecekti."

"Şimdi, bunu bilemezsin," dedi Navi alçak bir sesle. "Fidelia beni herhangi bir yerde yakalayabilirdi ve Eliana beni kurtarmasaydı, şu anda bir sürünen olabilirdim."

"Ayrıca," diye devam etti Ruusa, etkilenmeden, "Eliana'yı Vintervok'a getiren şey, İmparator'un onu bulma arzusuydu. İstedikleri şey *oydu*. Şehrimizi, leydim, *evimizi* yıkma nedenleri *oydu*. Astavar'da doğmadığımı biliyorum fakat orası benim memleketim oldu, tıpkı hep sizin olduğu gibi leydim. Ülkem acı çekerken, ben de çekiyorum."

Ruusa'nın sesindeki acı, Navi'nin duymazdan gelemeyeceği kadar saftı. Karşısında oturan, onları dinlemiyormuş gibi yapıp aslında dinleyen kumlu saçlı, güneş yanığı tenli oğlanla göz göze geldi. Oğlan sahipsizlerden biriydi, on beş yaşındaydı. Ailesi İmparator baskınında öldürülmüştü. Bir gece, Meridian'ın güneyindeki ormanlarda bir yerde kamplarına saldırmıştı. Ruusa onu öldürmek istemişti ancak Navi buna engel olmuştu. O günden sonra oğlan Navi'ye sadık kalmıştı, İmparator ile savaşmaya hazırdı. İsmi Miro'ydu. O gece ormanda Navi onun hayatını kurtardığından beri coşkulu bir saygı haricinde başka bir şekilde bakmamıştı.

Elbette, Navi'nin gerçek kimliği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sahipsizlerden hiçbiri bilmiyordu. Onu Jatana olarak tanıyorlardı. Malik'i de Rovan olarak. Astavar kraliyet ailesinden hayatta kalanlar olarak tanıyorlardı. Bir sır olarak kalmaları gerekiyordu. O ve ağabeyi Kızıl Taç'tandılar. İmparator'dan nefret ediyorlardı. Miro ve diğerlerinin bilmeleri gerekenlerin hepsi buydu.

Navi oğlana gülümsedi. "Miro, biraz da sen kürek çekmek ister misin?" diye sordu, ortak dilde.

Miro çabucak onun yerini aldı. Navi, Ruusa'nın karşısına oturunca Astavar dilinde konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Sevgili Ruusa, lütfen seni işittiğimi bil. Evinden ayrıldığını biliyorum, orası senin için bir cennetti. Sevdiğin herkes oradaydı."

"Sizin dışınızda herkes," diye düzeltti Ruusa.

Bu sözlerin üstüne, Navi içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Gözleri yaşlardan yandı. Güneye ilerledikçe, arkada bıraktıklarını çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Fakat çocukluğunda birçok kez yaptığı gibi Ruusa'nın kucağına

kıvrılmayı ve önlerinde onları bekleyen tüm o korkunç şeyleri görmezden gelmeyi ne kadar da isterdi.

Ruusa Navi'ye delici bir bakış attı. Navi'nin yüz ifadelerini, özellikle coşkulu kucaklamalardan önce olanları çok iyi bilirdi. "Şimdi olmaz, Ekselansları. Herkesin önünde olmaz."

Navi gülümsedi ve kurumaları için gözlerini kırpıştırdı. "Tamam. Bir şekilde kendimi tutacağım."

"Çok iyi, leydim."

"Ama sana şunu söyleyeyim: Kaybettiklerin için yas tuttuğunu biliyorum. Ben de tutuyorum. Bence hayatımızın sonuna kadar da yas tutacağız. Evden uzağa doğru attığımız her adımda, keder kendini yüreklerimizin en derinlerine daha sıkı bağlıyor. Nasıl kederimi içimden kopartamıyor, söküp atamıyor ve onsuz devam edemiyorsam, umudumu da bırakamıyorum."

Navi ellerini Ruusa'nın ellerinin üstüne koydu. Kayıklarının iki diğer kürekçisi dinlemek için küreklerini yavaşlattılar. Kürekçilerden biri Taya'ydı, Navi'nin muhafızı. Diğeri de Edran'dı. Dar Deniz kıyısında mütevazi gruplarına katılan bir diğer sahipsiz. Diğer yeni üyeler gibi o da Astavar dilini anlamıyordu ancak hayran gözlerle Navi'yi izliyordu.

"Bütün hayatımız boyunca dua ettiğimiz Güneş Kraliçesi'nin Eliana olduğuna inanmak zorundayım," dedi Navi. Ruusa'nın onun gözlerinde korku değil, yalnızca inanç görmesini istiyordu. "Eliana'nın İmparator'un ona yapacağı her türlü kurnazlığa ve zalimliğe karşı koyacak gücü olduğuna inanmak zorundayım. Lütfen ondan bu şekilde söz etmeme anlayış göster. Bu, senin öfkeni veya üzüntünü yok sayıyorum anlamına gelmiyor. Kendim ve hayatları pahasına bize güvenenler için inancımı ifade etmek istiyorum. İnancım, benim umudumdur ve umut da en karanlık gecede bile parlayan bir ışıktır."

Ruusa suskundu. Bakışları çelik gibiydi. Miro kürekleri unutmuş, soluksuz bir dikkatle onların sohbetlerini izliyordu.

En sonunda Ruusa'nın yüzü yalnızca Navi'nin anlayabileceği şekilde yumuşadı.

"Anladım, leydim," dedi Ruusa. "Sizi bağışlıyorum."

Navi teşekkür etmek için onun ellerini sıktı.

Sonra, Miro ve küreklerin yanına gittiği anda bataklık sarsıldı. Dünyanın bu oynak kısmında rastlanılan basit bir sallantıdan fazlasıydı. Gümbürdemeye devam etti. Sonu gelmiyordu. Navi seslenmeye çalıştığında, sesinin bir şey tarafından çalınmış olduğunu fark etti.

Kayığın kenarlarına tutundu. Beyni hızla çalışırken nefes almak için çabaladı.

Yanardağlar ve depremler olağan olaylardı. Yeni adalar oluşur, eski adalar parçalara ayrılırlardı. Vespers halkı, dağılmış binlerce aile, İmparatorluk işgali sırasında öldürülen sevgili merhum kraliçelerine olan sevgilerinde birleşen yüzlerce kültür, yeryüzündeki değişiklikleri araştıran ve tahmin eden Saterketa bilgelerinin raporlarına göre yaşıyorlardı.

Rehberleri Bazko bunu onlara henüz herkesin moralinin yüksek ve kendisinin de konuşmaya hevesli olduğu, bataklıktaki ilk günlerinde söylemişti. Bazko, Kızıl Taç'a sadıktı ve onların Kavalia Bataklığında yollarını güvenle bulmalarına yardım ediyordu. Kavalia Bataklığı, sularında korkunç sonlarıyla karşılaşan gezginlerin sayılarıyla meşhurdu.

Güvenmek için can atan, yardıma ihtiyaç duyan Navi son altı gündür kuşkulanmaya başlamıştı. Bazko onlara bataklıktan ayrılıp temiz sulara çıkmalarına az kaldığını ilk söylediğinden beri iki gün geçmişti.

Şimdi de bataklık sallanıyordu, ucu görünmüyordu ve Navi'nin kulaklarından atamadığı tiz bir çınlama vardı. Ses git gide yükseliyordu. Ruusa'ya tek bakışıyla, bu sesi yalnız kendinin duymadığını anladı.

Bazko, öncü teknelerinin pruvasında şaşkın şaşkın oturuyordu. Oturağına sıkı sıkı tutunmuş, vahşice etrafına bakıyordu. Sol kulağını sol omzuna bastırdı ve sağ elini yumruk yaparak havaya kaldırdı: dur emri.

Gruplarındaki diğer dört kayığın kürekçileri küreklerini sudan çektiler. Navi, sarı gri gölgelerin içinde Malik'i, kardeşini aradı. Malik, Navi'nin solundaki kayıkta gergin bir halde oturuyordu.

Esrarengiz bataklık ışığı, Malik'in altın sarısı kahverengi tenini gölgelerle boyuyordu. Navi sonra sağına baktı; o kayıkta Hob vardı. Geniş omuzlu, esmer Hob. Navi bu adamlara genelde rahatlamak için bakardı. Biri, hayatı boyunca sevdiği bir erkek; diğeri son birkaç aydır sevmeye başladı erkek.

Ama şimdi onlar da en az Navi kadar korkmuş görünüyorlardı. Navi burada öleceklerini, bataklığın açılıp onları yutacağını düşünürken kalbini soğuk bir dehşet kapladı.

Sarsıntı devam etti ve Navi dikkatle çevreyi izledi. Leş gibi kokan su dalgalanmış, kayıklarını sallıyordu. Böcekler ve yılanlar dallardan suya düşüyorlardı. Uzun bacaklı kuşlar sürüler halinde uçarak kaçıyorlardı.

Sonra, sessizlik. Mutlak ve ani. Navi'nin kulakları çınlıyordu ama o berbat tiz ses yok olmuştu.

"Bu neydi?" diye fısıldadı Miro bir süre sonra. Ayağa kalkıp küreğini bir silah gibi tuttu. "Ne oluyor?"

Ruusa onu çekerek oturttu. "Şşştt, çocuk."

Navi, rehberlerinin bir işaret vermesini bekledi. Bu sarsıntının ne olduğunu bildiğine dair bir işaret. Ama Bazko bir şey söylemedi. Yumruğunu yavaşça indirdi, yardıma ihtiyacı olan küçük bir çocuk gibi diğerlerine baktı. Navi ne kadar küçük olduklarını, büyük, bilinmez dünyada ne kadar da önemsiz olduklarını kavradı.

Kaç sahipsizi kendilerine katmışlardı? Hepsinin de kayıklarında güvende olduklarından emin olmak için alnından aşağıya akan terleri silerek, hızla saydı. Otuz bir. O, Malik, Hob, Ruusa, diğer üç muhafızı ve yalnızlıklarından kurtulmaya can atan veya İmparatordan intikam alma takıntıları yüzünden efsanelerden sanki gerçeklermiş gibi söz eden, belirsiz bir savaşın umudu haricinde hiçbir şey vaat edemeyen genç bir kadınla birlikte Vespers'in yabanına meydan okumayı kabul eden otuz bir kişi. İmparator'un şehrine bir seyahat. İmparator'un ev dediği yere bir saldırı.

Zamanında yetişirlerse, hepsini kurtaracak bir prensesin yardımına koşmak.

Navi ağzındaki ekşi tadın gitmesi için yutkundu. Ne düşünüyordu ki? O ve yarattığı bu küçük ordu, tükenmez imparatorluk birliklerine karşı herhangi bir saldırıya nasıl geçebilirdi?

Umut ettiği için hatalı, denediği için aptaldı. Evi yok olmuştu. *Dünyası* yok olmuştu. Hayatta kalmak için bu şekilde mücadele etmek, çılgın zafer hayallerine tutunmak, şüphesiz son günleri olan bu günleri geçirmenin onursuz bir yolu olmakla kalmayıp aynı zamanda onu takip edenlere karşı da çok büyük bir saygısızlıktı. Ufacık bir kurtuluş parıltısına bile hasret, o köksüz insanlar.

Navi gözlerini kapattı, avuçları dehşetten yapış yapıştı. Ne yapmıştı? Onları nereye götürüyordu ve inanmak için kendine hangi yalanları söylemişti?

"Her şey yolunda," diye seslendi Bazko. Gülüşü ikna etmiyordu. "Ne depremdi ama değil mi? Endişelenmeye gerek yok. Vespers'e boşuna Sürekli Değişen Topraklar demiyorlar."

Ruusa Navi'nin dirseğine dokundu. "Jatana, al biraz su iç. Bana tutun."

Navi Ruusa'nın matarasını almak için gözlerini açtığında dikkatini dağıtan bir şey oldu. Garip, tırtıklı, titreşen bir karanlık. Sanki havada bir dikiş yeri sökülmüş gibiydi. Hayır, bir titreşme değil. Bir *kıpırtı*. Sakin sularda görünen ışık gibi ama bu, yaklaşık otuz beş metre ileride suyun üstünde asılı duruyordu. Altın sarısı, mor ve mürdüm eriği renklerinde ipliklenmiş bir morartı havada asılı duruyor ve bekliyordu.

Altının belli belirsiz parıltısı, hafifçe dalgalanma hareketi, varlığı, bir Eski Dünya masalı yaratığına benzeyişi, Navi'ye dile getiremediği nedenler yüzünden kayıp arkadaşını anımsattı.

*Eliana.*

Bir serinlik boynunu yaladı. Ruusa'yı görmezden gelerek yavaşça ayağa kalktı. Karanlığın kıymıkları, havada asılı duran şeklin içinde camdaki çatlaklar gibi dallanmışlardı. Navi nefesini tutarak, diğerlerinin hayretle çığlık atışlarını dinleyerek bu çatlakların büyümesini izleri.

Karanlık çatlakları durdular. Havada yüzlerce siyah örümcek bacakları asılıydı ve artık büyümüyorlardı.

Navi'nin göğsünü, onu bir şeye doğru iten ya da bir şeyden uzaklaştıran bir his çekiştirmeye başladı. Navi bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı ancak havada asılı olan şekle baktıkça kendini daha da kötü hissetti.

Fakat bakmak zorundaydı. Yaklaşmak zorundaydı. Bir şey olmuştu, empirium ile ilgili bir şey ve bu şekilde bunun kanıtıydı. Önce deprem, şimdi de bu. Navi bunun ne olduğunu anlamak zorundaydı. Eliana'ya bir şey mi olmuştu? O öldürülmüştü ve şimdi de dünya mı yıkılıyordu?

"Orada." Navi işaret etti. "Görüyor musunuz?"

"Ben görüyorum!" Miro sendeleyerek yanına gelip çömeldi. Kayık sallandı ve Ruusa'nın küfür etmesine neden oldu. "Yangın mı?"

Navi Miro'nun küreğini aldı. "Oraya gitmeliyiz, hemen."

Ruusa kımıldamadı. "Bu her ne ise ondan uzak durmalıyız."

Navi'nin sabrı yok olmuş, yerine bu şeyi görmek ve ona dokunmak için çılgın bir arzu gelmişti. Eliana'nın bu şeyin diğer tarafında olabileceğine dair delice bir düşünceye kapıldı.

"Sen de kendi küreğini al," dedi Ruusa'ya. Sesi sakin fakat keskin kenarlıydı. "Yok olmadan önce o şeyin yanına gitmeme yardım et. Yoksa kendini sonsuza dek benim gözümde bir hayal kırıklığı olmaya mahkûm edersin."

Bu, söylenebilecek en acımasızca şeydi ve Navi bunu söylemiş olmaktan nefret etti ama kısa süre içinde hareket etmeye başladılar. Ruusa incinmiş bir sessizlik içinde kürek çekiyordu. Malik ve Hob arkalarından seslendiler. Navi onların su şapırdatan küreklerinin sesini duydu ama arkasına dönüp onlara bakmadı. Çünkü Ruusa, Taya, Edran ve Miro onu bu süzülen kıymıklı göze yaklaştırmışlardı ve bir şeyler değişmişti.

Gözün içinde, dönüp duran koyu renklerin tam ortasında suda yayılan bir mürekkep damlası gibi biçimler beliriyordu.

Navi gözlerini ayıramıyordu. Bu olağanüstü şey kancalarını Navi'nin kalbine takmıştı. Kaçmaya çalışırsa, göğsü topraktaki bir yarık gibi açılacaktı. Bu *neydi*?

"Yeterince hızlı gitmiyorsunuz," diye mırıldandı. Sonra, suyun sığlaştığını görünce kayığın yan tarafından atladı ve bataklığın içine daldı.

Kısa bir süre sonra Navi, Ruusa'nın yere çarptığını, kayıklarının altının çamura battığını duydu. Miro'nun korkuyla bağırdığını duydu. Ama kendini ilerlemekten alamıyordu.

"Navi!" Hob'un sesi duyuldu. "Dur!"

"İçinde bir şey var!" diye seslendi Navi.

Suyun içinde bir yaratık bacaklarına sürtünerek geçti. Navi yaratığı belli belirsiz hissetti. Emici çamurun içindeki hafif yükseltiyi çıktı. Morartının lekeli kenarındaki şekiller, duman sarmalları gibi yavaşça dönüyorlardı.

Navi ayağını çamurdan hızla çekti ve sağlam zemine bastı. Yan taraftan bakınca, morartı saç teli inceliğindeydi. Baktıkça yok olacakmış gibi duruyordu.

Etrafında dolaşıp başka bir açıdan baktığında daha geniş görünüyordu. Asılmış karanlık bir ayna gibiydi. Kenarında, ince ve parlak mavi kıvılcımlar çıtırdıyordu. Küçük şimşek parmakları. Havadaki bu tuhaf lekeye dokunabilse, onun karmakarışık gölgelerinin bir kısmını kenara itebilse, içinde ne olduğunu görebilecekti. Ne olduğunu *anlayabilecekti.*

Ayakları çok hızlı hareket ediyordu. Yavaşlamaya, uzaklaşmaya çalıştı. Ama ileriye doğru çekiliyordu. Ayakları birbirine dolandı, kendini korumak için kollarını uzattı fakat yere düşmedi. Kolları kaskatı kesildi, parmakları koyu renkli, kıpırtısız gözün içine doğru girdi. Navi ani bir ürpertiyle bu şey her ne ise bir iradesi olduğunu anladı.

Navi'nin yaklaşmasını *istiyordu.*

Ona dokunmasını istiyordu.

Parmaklarını etrafında gezdirdi. Parmaklarına, eline, bileğine, koluna, dirseğine korkunç bir baskı oldu. Korkuyla aşağıya doğru baktı. Boğazına bir çığlık oturdu. Sonra, yüzünün santimetreler ötesindeki karanlıkta, gözlerinin önünde bir şimşek çaktı.

Bu tek şok edici anda, binlerce görüntü netleşti. Sanki aynı anda binlerce hayat zorla zihnine girmişti. Uzun siyah dillere

benzeyen deri parçaları kemiklerden soyuluyorlardı. Eller, gelmeyecek olan yardımlar için uzanıyorlardı. Milyonlarca uğuldayan ses, öfke kakofonisi.

Sonu olmayan ışıltılı bir şehir. Tırpana benzeyen kanatları olan yaratıklar.

Siyah ve dipsiz, dünyayı yutacak kadar büyük bir girtlak.

Navi sendeleyerek arkaya doğru sıçradı. Bir şey, bakışlarını bozmuştu. Kolları ve bacakları eller tarafından tutulmuş, onu bataklığa geri çekmişlerdi. Navi düştü, bulanık suyu yuttu. Nefes nefese başını kaldırdı.

Sert bir şeye çarptı. Malik oradaydı, dizine kadar çamura batmıştı. Hob ve Ruusa hemen onun arkasındalardı. Navi'nin kayığa çıkmasına yardım ettiler. Kayığı hızla uzağa, toprak yükseltisinden ve havayı taçlandıran dikiş yerinden uzağa ittiler.

Sert bir şeye çarptı. Malik oradaydı, dizine kadar çamura batmıştı. Hob ve Ruusa hemen onun arkasındalardı. Adamlar Navi ve Ruusa'nın kayığa çıkmasına yardım ettiler. Kayığı hızla uzağa, toprak yükseltisinden ve havayı taçlandıran dikiş yerinden uzağa ittiler.

Sonra Malik ve Hob Navi'nin kayığının yanına çektikleri kendi kayıklarına devrildiler. Her ikisinin de üstünden sular damlıyordu. Güçlükle nefes alıyorlardı. Miro eski püskü paltosunu çıkarttı ve şefkatle Navi'nin omuzlarına sardı.

Navi paltoyu boynunda kapatarak tuttu ve işte o zaman parmak uçlarının ince bir kan tabakası ile kaplandığını fark etti.

Arkadaşları ters yöne doğru hızla kürek çekerlerken kararların kayarak uzaklaşmasını izleyen Navi ağlamaya başladı.

Malik kendi kayığından endişeli bir şekilde Navi'yi izliyordu. "O neydi? Ne gördün?"

Navi tarif edemiyordu. Görüntüler zihnine kazınırken, baş ağrıyordu. Görüntülerin kafatasının duvarlarına yapıştıklarını hissediyordu. Navi için çok büyük, çok daimiydiler.

Aklına ani bir düşünce geldi: Bu, Eliana'nın hissettiklerinin çok hafif bir yansımasıydı ve buna rağmen Eliana'nın henüz parçalara ayrılmamış olması şaşırtıcıydı.

"Dip Dünyaydı," diye fısıldadı Navi. "O olduğunu biliyorum ama nasıl bildiğimi açıklayamıyorum. Gördüğüm şeyler, beni nasıl çektikleri..." Kafasını iki yana salladı. "O şekil, o şey, burası ve orası arasında bir yırtık. Neden olduğunu bilmiyorum, bir şey açıldı ama onun ötesinde o dikiş yerinin ardında, korktuğumuz her şey var."

Ruusa bakakaldı. Çilli yüzü feci şekilde beyazlamıştı. Kürek çeken Hob'un ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Eliana bana sık sık Geçit'ten bahsederdi," diye devam etti Navi. Malik ile göz göze geldi. "Sen de biliyorsun. Ata ve Baba, bana anlattıkları gibi sana da anlattılar. Bizim dünyamızdaki insanların çoğu bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünüyorlar. Siyah gözlü saldırganlara bakıp, kendilerini bunların hâlâ yaşayan melekler olmadıklarına ikna ediyorlar. Ama biz biliyoruz."

Malik çok zalim görünüyordu. "Sen bunun... bu şeyin bir diğer Geçit olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir gün olabileceğini düşünüyorum. Sanırım hissettiğimiz o deprem, yeryüzündeki basit bir kaymadan çok daha büyük bir şeydi. Bence o, empiriumdaki bir kaymaydı ve Eliana hâlâ hayatta ve savaşıyor." Navi uzaktaki ağaçların arasında gizlenmiş süzülen kara göze baktı. Korku, boğazını gıdıkladı.

"Ve bence," dedi sessizce, "geç olmadan ona yardım etmek istiyorsak, acele etmeliyiz."

# 10
# RIELLE

*"Sevgili kız kardeşim, benim öldüğümü duymuş olabilirsin. Merovec Sauvillier neredeyse canımı alacaktı, bu doğru. İşini yarım bıraktı. Gerçi ben tamamlamasını isterdim. Beni iki arkadaş kurtardı. Hayır, sana onların isimlerini söyleyemem. Ama ikisini de severdin. Artık Merovec'in tutsağı değilim. Sana en azından bunu söylemek istedim. Ama eve gelemem. Âme de la Terre'de neler olduğunu duydum. Audric ve Rielle'nin gittiklerini biliyorum. Onları vaktinde uyaramadım. Onları yüzüstü bıraktım. Tıpkı Baba'yı yüzüstü bıraktığım gibi. Onun tacını hiçbir zaman istememiştim. Bu her zaman senin gizli dileğin olmuştu. Sen halkımız için benim olabileceğimden çok daha iyi olacaksın. Audric'i bul. Ona elinden geldiğince yardım et. Seni terk ettiğim için bana Ödlek Kral diyecekler. Ölümün kucağında yatarken, evin bana hiçbir zaman ev gibi gelmediğini fark ettim. Şimdi, bu kararan dünyada geriye ne kadar zamanımız kaldıysa, bu zaman içinde yaşamayı ve gerçekten de uyum sağlayabileceğim bir yer bulmayı seçiyorum. Seni özleyeceğim ancak gittiğim için üzgün değilim."*

–Kral Ilmaire Lysleva tarafından kız kardeşi Ingrid'e yazılmış mektup.
Kasım 999, İkinci Çağ

Corien Obritsa'yı neredeyse anında buldu. Onu ve muhafızları bulundukları yere zihniyle çiviledi. Ama Obritsa, kaçışından sonraki o kısacık anlar içinde yüz kilometreden fazla yol almıştı. Onu yaya olarak geri almak zorunda kalacaklardı.

Üç gün boyunca, Vindica'nın çalılık, dağlık arazisinde uçurumlarında ve kanyonlarında, ince derelerle kesilen ovalarında ilerlerlerken, Corien öfkeyle sessizce kudurdu. Hiç

acımasızdı. Rielle ile çok az konuştu; konuştuğunda da ağzından çıkanlar kırpık kırpık emirlerdi.

*Buraya gel.*

*Hızlı yürü.*

*Beni öp.*

Sözünü tuttu; Rielle'nin düşüncelerini daha fazla perdelemedi. Karanlığın içinde Rielle'nin vücudunu kendine çektiğinde, Rielle onun yakasına yapıştı ve ağızları buluştu.

Rielle ona itaat ettiğinde, bunu nedeni itaat etmeyi istemesi oluyordu.

Sonra, dördüncü günde Obritsa'yı buldular.

Rielle, iki saatlik huzursuz bir uykudan uyandığı an bunu anladı. Gece, Rielle bitkinlikle yerdeki bir çatlağa takılıp neredeyse uçurumdan aşağı düşecek gibi olduğu için yürüyüşlerine ara vermişlerdi. Şimdi, alçak bir dağ mağarasının zemininde kıvrılmış halde yatarken gözünü açınca Corien de volta atmayı bıraktı.

"Kalk." Corien deli gibiydi, saçları yağlı tutamlar halinde sallanıyordu. Rielle'yi hızla ayağa kaldırdı. "Yakındalar."

"Elimi bırak." Rielle kolunu Corien'den kurtardı. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"O zaman bana ayak uydur. Bastığın yere de dikkat et." Soluk gözleri ay ışığında parlıyorlardı. Yüzünde sert bir tebessüm vardı. "Onu ele geçirdim. Kımıldayamıyor. İkisini de yakaladım."

Rielle yan tarafına kramp girerek, onun adımlarına yetişebilmek için uğraştı. Corien niyetini ondan gizliyordu. Yüzündeki ifade de Rielle'yi telaşlandırıyordu.

İlk olarak Artem'i rüzgârla bükülmüş ağaçlar topluluğunun içinde buldular. Midesinin üstünde, kolları ve bacakları çarpılmış halde. Hayatta, diye düşündü Rielle. Ama kesinlikle kıpırdamıyordu. Güç elementlerinin içinde olduğu çıkın yere düşmüş ve açılmıştı. Marzana'nın kalkanı gümüş ışıltılar yayıyordu. Grimvald'ın çekici toprağın içinde alçak sesle vınlıyordu.

Artem'in arkasında Obritsa vardı. Corien or
tutuyordu ama buna rağmen Obritsa katranın içi
edermiş gibi yavaşça sürünerek uzaklaşıyordu. Ha
yüzünden gözyaşları sel gibi akıyordu. Yüzü kurum
çatlamıştı. Rielle şaşkınlıkla, kızın günlerdir kap
bu açıklıkta süründüğünü ve çaresizce Corien'ir
kurtulmaya çalıştığını fark etti.

Corien Obritsa'ya doğru yürüdü, karmak
saçından yakaladı ve hızla ayağa kaldırdı. Kız ç
Bunun yerine Corien'in kasıklarına diz attı ve kıvrı
kurtuldu. Bu hareket Corien'i afallattı; Rielle onu
hissedebiliyordu. Kız botunun içinden basit bir
gibi keskinleştirilmiş tırtıklı bir taş parçası) çek
onu hayretle izledi. Obritsa bıçağı hamle yapan C
savurdu. Bıçak, Corien'in göğsünü yardı. Corien öf
elinin tersiyle kıza vurdu. Obritsa yere düştü. Bı
içine fırladı. Obritsa tökezleyerek onu almaya gitti

Ama Corien kızı daha önce buldu.

Obritsa çığlık atarak yere yığıldı. Küçük vü
içinde kıyıya vurmuş balık gibi kıvrandı.

"Benden kaçabileceğini sandın," dedi Corien.
çömeldi. "Beni yenebileceğini sandın."

"Evet, sandım," dedi Obritsa güçlükle nefes a
günlüğüne yendim."

Corien'in yüzü öfkeyle büküldü. "Sana zarar ve
dokunmama gerek yok ama dokunuş, hissi y
Elini kızın yüzüne indirdi, yanağını toprağa ba
düşünüyorsun?"

Obritsa'nın ciyaklamaları hayvani, anlaşılm
sol tarafından alçak bir inleme sesi geldi. Hâlâ
duran Artem'in tek yapabildiği şey, Obritsa kıvrar
yumuşak bir şekilde inlemekti.

Ses o kadar acınasıydı ki Rielle'yi utandırdı
bunu yapmaya devam ederse, kızı öldürecekti.
ise, burada mahsur kalacaklardı ve ulaşımların

ve cinayetle gizlice emniyete almak zorunda kalacaklardı. Yapılabilir ama zor.

Rielle, zorluk için fazlasıyla yorgundu. Obritsa'nın Corien'den kurtulmak için tekmeler atan bacaklarının yeri kazıyan tırnaklarının görüntüsü, Rielle'nin midesini bulandırdı. Bir çaresizlik duygusu içine dokundu, bir yere çivilenme, kafese konulma hissi. Obritsa'nın korkusunun Corien'in düşüncelerinden dökülerek kendi düşüncelerine aktığını fark etti.

Kirvaya kraliçesi bezdirici bir veletti ama onu cezalandırmanın yolu bu değildi.

Rielle öne doğru adım attı. "Bırak onu."

"Ah, ama o kaçtı," dedi Corien tatlılıkla. "Cezalandırılmalı."

"Cezalandırırken canını alacaksın ve bize yardım edecek bir melezimiz olmayacak. Onu hemen bırak."

"Yaramaz bir köpek gibi kaçtı ve bizi arkasından koşturdu." Corien dilini şaklattı. Obritsa'nın sırtı yay gibi oldu, çığlıkları hıçkırıklarla bölünüyordu.

"Onun kaçabilmesi, senin hatandı," diye belirtti Rielle.

Obritsa'nın çığlıkları berbat boğuk iniltilere dönüştü.

"Bırak onu," diye emretti Rielle.

Corien kükreyerek bir melek küfrü etti ama vazgeçmedi.

"Tamam," dedi Rielle sertçe. "Seni salak."

Bir bilek fiskesiyle Corien ağaçların içine uçtu. Önce bir çam ağacına çarptı sonra karmakarışık bir çalılığın içine düştü.

Rielle başı dönerek Obritsa'nın tepesinde dikildi. Kız toprağın içinde perişan halde yatıyordu. Güçlükle nefes alan Artem ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı.

"Korozhka," diye hırıldadı. Sonra Obritsa'ya doğru emeklerken, kıza Kirvaya dilinde bir şeyler söyledi. Rielle bu dili onun dediklerini anlayabilecek kadar biliyordu: *Kraliçem, canımın içi, buradayım. Sen yaşarsan, ben de yaşarım. Sen ölürsen, ben de artık var olmam.*

Artem'in sesindeki çıplak yumuşaklık, beklenmedik bir acı

Rielle'yi sarstı. Yüreğindeki bir kapının kilidi açıldı ve içindekilere yol verdi. Görüşünü bir görüntü seli kapladı.

Kendini Baingarde'da gördü, solunda Audric, sağında Ludivine yatağında huzurla uyuyordu. Yastıklara yayılan kollar ve bacaklar. Audric horluyordu. Gördüğü rüyalar yüzünden Ludivine'in göz kapakları kıpır kıpırdı. Gençlerdi. Bu, çocukken sıklıkla yaptıkları bir şeydi. Gizlice birbirlerinin odasına girerler, yorgun bir kukla yığını gibi uykuya dalana dek kitap okurlar, oyun oynarlar, mutfaktan çaldıkları kekleri yerlerdi. Bu, Ludivine ölmeden, bir melek onun yerini almadan önceydi. Sınavlardan önceydi. Corien'den önceydi.

Rielle donakaldı, bakıyordu ama Artem ve Obritsa'nın sarılışlarını, Artem'in Obritsa'nın toprak bulaşmış saçlarını düzeltişini, Obritsa'nın coşkuyla, gözyaşları içinde ona bir şeyler fısıldadığını görmüyordu.

Rielle'nin vücudu, Vindica'nın yabanlarındaydı ama zihni Celdaria'da evdeydi.

Bir başka görü geldi. Odo'nun tavernasında yapış yapış bir masada iskambil kâğıtlarıyla oynuyordu. Audric oradaydı, neşeyle kaybediyordu. Sıcaktan saçları ıslanmış, yüzünde kocaman bir gülümseme. Ludivine de oradaydı. Artık bir melek olmuştu ama onlar bunu bilmiyorlardı. Eğilmiş, Rielle'nin yanağına bir öpücük konduruyordu.

Rielle kafasını iki yana salladı. Obritsa ve Artem'den uzaklaştı.

Ludivine sonunda onu bulmuştu.

"Git buradan," diye fısıldadı Rielle. "Seni burada istemiyorum."

Cevap olarak bir başka görüntü geldi: Garver Randell'in dükkânındaydı. Babasının raflara dizdiği şişelenmiş toniklerin ismini ona öğreten Simon'ı sabırla dinliyordu.

Sonra bir başkası: Çıplak ayakla terasında uzanmış, elinde bir kitapla Atheria'nın karnına kıvrılıp yatmış.

Sonra bir başkası: Audric'in yatağında. Çarşaflar bacaklarına dolanmış. Teni, Audric'in öpücükleriyle kızarmış. Parmakları Audric'in buklelerinin içinde.

"Dur!" Rielle çevresinde döndü ve ağaçları aradı. "Benden uzak dur! Seni burada istemiyorum! Seni terk ettim!"

*Eve dön*, dedi Ludivine'in sesi. Belli belirsiz ve bozuktu. Rielle aralarındaki kilometreleri, Ludivine'in bu sözcükleri ne kadar güçlükle oluşturduğunu hissedebiliyordu. *Lütfen, Rielle. Bize, eve dön. Bana, eve dön.*

"Asla," dedi Rielle. Sözcük ağzından, boğazına takılmış bir hıçkırık gibi çıktı. Sendeleyerek, orada olmayan Ludivine'den uzaklaştı. Hayran hayran Audric'e gülümsediği, yüzüne dokunduğu, onu öptüğü görüntüsünü defetmek için ellerini kaldırdı.

"Asla geri dönmeyeceğim," diye fısıldadı Rielle. Sertçe bir ağaca yaslandı. Bilmediği bu toprakların karanlığının içine doğru baktı.

*Evin için acı çekiyorsun.*

"Benim evim yok," diye patladı Rielle. "Ben bir canavarım. Unuttun mu? 'Sen, Aryava'nın kehanette bulunduğu canavarsın. Bir hain ve bir yalancısın.'"

*Audric kızgındı ve korkuyordu. Bunları söylediğine pişman oldu. Hiçbirine inanmıyor.* Ludivine'in düşünceleri giderek güçleniyor, daha coşkulu hale geliyordu. *Rielle, o seni hâlâ seviyor. Sana yardım etmek istiyor.*

Rielle'nin gözlerinden yaşlar döküldü. Parmaklarını ağacın pürüzlü kabuğuna daldırdı. "Yardıma ihtiyacım yok. Ben seçimimi yaptım. Buna saygı duy ve beni rahat bırak."

Bir duraklama. *Ona henüz bebekten bahsetmedim*, dedi Ludivine sakince. *Bu, bana düşmez. Sana bahsetmeyeceğimi söylemiştim ve bahsetmedim.*

Bebek.

Rielle'yi bir şok dalgası sardı. Corien'in ondan sakladığı son hatıra parçaları birdenbire açığa çıktı. Zihninde bir elmas gibi parıldadı.

Sol eli kendiliğinden karnına gitti. Orada hep bir tıknazlık hissediyordu ama şimdi daha belirgin hale gelmişti. Mide bulandırıcı bir berraklıkla kendini esir alan bu hastalığı, rahatsız edici şişkinlik hissinin nedenini anladı.

*Ah, Rielle.* Ludivine'in sesi tatlıydı. *Unuttun mu?*

Rielle'ye aylar öncesinde dağdaki kızın hatırası geldi; kız olduğunu iddia eden genç kadın. Savaşmışlardı. Kız, adının Eliana olduğunu söylemişti.

Rielle hatıradan kaçtı, onu temizlemek için kafasını salladı. Bir yalan, diye hatırlattı kendine. Corien'in bir oyunu. Hiçbir anlamı yoktu.

Sonra, çalılığın içinde bir çıtırtı. Kıpırdanmalar.

Rielle hızla arkasını döndü ve koluyla havayı kamçıladı. Artem ve Obritsa'yı dümdüz yere devirdi. Onlarca metre uzakta, şaşkın halde ağaçların arasında yerde yatıyorlardı. Kısa ömürlü bir kaçış denemesi.

*Hiçbir şeyi unutmadım*, diye patladı Rielle. Artık yüksek sesle konuşacak halde değildi. *Bana söylediğin her yalanı hatırlıyorum, Lu, beni söylemeye ikna ettiğin her yalanı. Celdaria halkı için yapmak istediğin resimle, benim bir kurtarıcı ve diriltici olduğum resim ile uyum ağlayana dek bize bir melek olduğunu söylemedin. Sana güvenmememi veya senin halkın adına bir tür intikam planına beni dâhil etmenden korkmamı istemediğin için azizlerin melekleri Dip Dünya'da nasıl tuzağa düşürdükleri hakkındaki gerçekleri bana anlatmadın.*

Rielle'nin öfkeden başı dönüyordu. Öfkesinin her bir parçasını Ludivine'in varlığına doğru itti. Bu, kendi zihnine bir saldırı olduğu için başının zonklamasına neden oldu. *Audrice yalan söylememi istedin. Ben de söyledim. Bu yüzden kendimden nefret ettiğim kadar senden de nefret ediyorum. Sen bir yılansın ve korkaksın. Senden nefret ediyorum.*

Bir anlık sessizlik. Sonra Ludivine konuştu. *Yalan söylüyorsun, canım.*

Rielle hışımla ağaçların içine doğru gitti ve Corien'i fırlattığı yerde hareketsiz ve güçlükle nefes alır halde buldu. Sabırsızca elini Corien'in vücudunda gezdirdi. Belkemiği şiddetli bir şekilde şaklayarak yerine otururken Corien bağırarak sövdü.

"Lütfen, onu durdur," dedi Rielle, Corien'in yanında diz çökerek. "Kafamın içinde. Onu orada istemiyorum."

*Rielle, hayır, bekle...*

O sırada Ludivine gitti. Yerine hoş, sıcak bir temizlik geldi. Kilitli bir kapı. Süpürülmüş bir zihin.

Rielle kendini Corien'in kollarına attı, öfkeliydi, titriyordu. Corien'in saçlarını okşamasına ve melek dilinde sevgi sözcükleri mırıldanmasına izin verdi. *Ishkana*, sevgilim. *Dheleya-lira*, kalbim, güvendesin.

Her ne kadar Corien onu teselli etse de keder Rielle'nin boğazına sertçe yerleşmişti. Sanki biri onu oraya vidalamıştı. Yine de rahatlama ve aşırı mutluluktan başı dönüyordu.

"Asla geri dönmeyeceğim," diye fısıldadı Rielle. "Benim bir evim yok."

Corien ağzını Rielle'nin saçlarına bastırarak, "Senin evin burası, benim yanım," dedi. "Biz neredeysek, senin evin orası."

Fakat Rielle'nin içinde Corien'in henüz dolduramadığı bir boşluk vardı. Ludivine'in yankısı zihninde henüz tazeyken, ev ile ilgili anıları hızla yakasına yapıştı; Audric'in sıcak kahkahası, Ludivine'in yumuşaklığı, mutfaktaki tarçın kokusu, Atheria'nın kanatlarındaki dağ karları. Odo'nun tavernasında siyah bira ve patates kızartması. Toprağın Evi'ni çevreleyen çiçeklerin tatlı kokuları. Tal'in ofisindeki yoğun ve çarpıcı mum dumanları ve dua tütsüleri.

"İkimiz birlikte," diye ısrar etti Corien. "*Birlikte*, Rielle. Önemli olan tek şey bu."

Ancak Rielle, her ne kadar ikisi de bunun yeterli olmasını istese de, yeterli olmadığını biliyordu. Corien de biliyordu, Rielle onun bildiğini sezebiliyordu.

Henüz yeterli değildi.

İlk önce bu tuhaf yeni hayatın, onun yalnızlığının, içini acıtmaya devam eden bu hüznün kalbini parçalamayı bitirmelerine izin vermeliydi.

Sonra kalbini yeniden yaratabilirdi.



Beş gün sonra, Namurlan Denizinde, çalıntı bir yük gemisiyle güney doğuya doğru yol alıyorlardı.

Corien, gemi mürettebatını birbirlerini katletmeye ikna etmişti. Sadece cesetleri denize atmaya ve geminin yüzmesini sağlamaya yetecek kadarını ayırmıştı. Mürettebattan geriye kalanlar, gri ve görmeyen gözleriyle görevlerini yapıyorlardı. Yelkenlerle ilgilenmek, dümeni idare etmek, arkadaşlarının kanlarını güverteden ovalayarak temizlemek.

Rielle kaptan köşkünde bir köşeye büzülmüştü. Kaşındıran yün bir battaniyeye sıkıca sarınmıştı. En yakındaki güç elementinin peşindelerdi, Aziz Ghovan'ın oku. Corien aylardır Ventera Obekslerini takip ediyordu. Güç elementini korumaya yemin etmiş kadim muhafızlar. Ventera Obeksleri geleneksel görev yerlerini terk etmişler, sinir edici bir hızla dünyayı dolaşıyorlardı. Asla uzun süre durmuyorlar, bir yerden diğerine sıçramak için melezleri kullanıyorlardı.

Haftalar önce, izleri Patria kıtasının güneyinde aniden kaybolmuştu. Patria, yüzyıllar öncesinde melek imparatorluğunun kalbiydi. Obeksler haftalarca aynı yerde kalmışlardı. Saklanarak. Bekleyerek.

Obekslerin güçleri ve enerjileri mi bitmişti? Karayı mı oturmuşlardı, çalıştırdıkları melezler mi tükenmişti? Patria harabelerinde son bir ümitsiz kalkış için mi hazırlanıyorlardı?

"Yoksa bu bir tür tuzak mı?" Corien iki gün önce yanında Rielle ile kıvrılmış halde kaptanın yanında uzanırken derin derin düşüncelere dalmıştı. "Onları takip ettiğimi biliyorlar mı? Bir pusu mu kuruyorlar?"

Aklına gelen bu düşünceye gülmüştü. Deniz tutmuş, bitkin Rielle onun kolunda uzanırken cılız bir şekilde gülümsemişti. Corien'in kahkahasındaki o pürüzsüz ses az bulunan bir mükemmellikti. Rielle bu mükemmelliğe tutunmuştu.

"Umarım bir pusu kurmaya çalışırlar," demişti Corien. Tembel tembel, Rielle'nin sırtının kıvrımını okşuyordu. "Eğlenceli olmaz mıydı, sevgilim?"

Rielle Corien'in sesinde onun kendinden beklentisini duymuştu: Corien, Obeksler gerçekten de beklemeye yatmış ve bir pusu kurmuşlarsa, saldırmaya fırsat bulamadan Ri onları öldürmesini istiyordu. Onları yok etsin. Yaksın

Corien Rielle'nin onları yok etmesini istiyordu.

*Ve ben de seni izleyeceğim*, diye fısıldamıştı Rielle'nin zihninde. *Benim muhteşem kraliçem, düşmanlarımızı bulundukları yerde yakıyor. Bizim olanı alıyor. Büyük fethimizi başlatıyor.*

Şimdi ise Rielle yerde yatıyordu. Uzun saçını ensesinin dibinde bir düğüm yapmış, avcunun içinde tutuyordu. Herhangi birini yok etmeyi düşünemeyecek kadar yorgundu. Hamileliği sıkıntılıydı; eklemleri ağrıyor, midesi çalkalanıyordu.

Zihni de sakinleşmiyordu. Her ne kadar Corien kapıyı sıkıca kapatmış ve iki kez kilitlemiş olsa da Ludivine ısrar ediyordu. Fısıldıyor, dil döküyordu. Sevgi sözcükleri ve ince hatıra iplikleri gönderiyordu.

Rielle avuç içleriyle şakaklarına dar daireler çizdi. "Lu, git buradan."

Odanın diğer ucundan alçak bir ses, "Eğer onu görmek istiyorsan, seni ona gönderebilirim," dedi. "Elbette tüm yol tek seferde olmaz ama eninde sonunda. Bir başlangıç olur. Belki sen benim yanımda olursan, bana saldırmaz."

Rielle kafasını kaldırdı, çapaklı gözlerle baktı.

Karşı köşeye bağlanmış olan çocuk kraliçe Obritsa Rielle'nin gözlerinin içine baktı. Kız, gemiyi ele geçirdiklerinden hemen sonra Corien Artem'i alt güverteye götürdüğünden beri ilk kez konuşuyordu. Kirvayalı muhafız nerede tutuluyordu, Corien onun zihniyle ne tür oyunlar oynuyordu, Rielle bilmiyordu.

"İstediğin bu değil mi?" diye devam etti Obritsa. "Leydi Ludivine'i görmek? İkisini de görmek? Ne de olsa doğru düzgün veda etmek için vaktin olmamıştı."

Rielle gözlerini kapattı. "Veda etmek istemedim."

"Seni düğün gecende gördüm. Yıkılmıştın. Yüzünde keder vardı. Onlardan ayrılmak istemiyordun, hâlâ istemiyorsun. Başka seçeneğin olmadığını düşündün."

"Onlardan ayrıldığım için memnunum," diye çıkıştı Rielle. Parmaklarını alnına bastırdı. Parmak eklemlerinde minyatür güç fırtınaları kopuyordu. "Daha önce yapmalıydım."

"Benim sarayıma ziyarete geldiğinizi unutuyorsun, Leydi

Rielle," dedi Obritsa. "Ben hepinizi bir arada gördüm. Seni Prens Audric ile birlikte gördüm. Artık, *Kral* Audric. İkinizin arasındaki aşk, yalan değildi."

Rielle'nin kalbi kulaklarında atıyordu. "Aşkımız o zaman bir yalan değildi," dedi Rielle katı bir tavırla. "Şimdi, öyle."

"Öyle söylüyorsan, doğrudur."

"Bir parmak şaklatmamla, seni parçalara ayırabilirim, bunu biliyorsun. Buna rağmen beni kışkırtmaya devam etmen çok tuhaf."

Obritsa korku hissetse bile Rielle bunu anlayamazdı. Obritsa'nın yorgun gözlerinin altındaki gölgeler yüzünü çökmüş gösteriyordu. Ama yine de duruşu kusursuzdu. Obritsa bir casustu, Rielle bunu biliyordu; elemental hükümdarlık sınıfını devirmeye kararlı devrimciler tarafından tahta yerleştirilmiş bir silah. Şimdi de bir meleğin tutsağıydı.

Rielle bakışlarını çevirdi. Kız, sadece bir varlıktı, daha fazlası değildi. Ne takdir edilmeyi ne de acınmayı hak ediyordu.

"Corien meşgul, hatta dikkati de dağınık. Ama uzun sürmez," dedi Obritsa sessizce. "Ludivine ve Audric'i yeniden görmek istiyorsan, çabucak harekete geçmelisin. Bunu biliyorsun."

Rielle sallanarak kalktı. Vücudunun bu yeni tıknazlığından nefret ediyordu. İçinde büyüyen çocuğa dair düşünceler acı bir şekilde su üstüne çıkıyordu ama Rielle onlarla mücadele ediyordu. Henüz ne içindeki hayat ne de onun getirebileceği tehlikeler hakkında düşünemiyordu. Corien'in ona daha fazla yalan söylemeyeceğine söz vermesine rağmen çocuğu hakkındaki doğruları ondan saklamasına ne kadar öfkelendiğini düşünemiyordu. Corien özür dilemişti; Rielle özrü kabul etmişti. Bu yeterli olmalıydı.

Rielle odanın içinde dolaşmaya başladı. Corien güvertedeydi, yeni gri gözlü mürettebatını denetliyordu. Rielle, çalışırken bile Corien'in zihninin dünyanın binlerce farklı yerinde ve Dip Dünya'da olacağını biliyordu. Şimdi, tam şu anda ve belki birkaç dakika daha dikkatinin dağınık olması ve Obritsa'nın sözlerinin

Rielle'nin kulaklarına yer ettiği ve kalbinde bir şüphe tohumunun yavaşça filizlenmeye başladığı kaptan köşküne bakmaması mümkündü.

Ama kız haklıydı; Corien her an onlara dönebilirdi. Bir an içinde Rielle'ye dönebilir ve konuştukları her şeyi duyabilirdi.

"Buraya kadar gelmek, haftalarımızı aldı," dedi Rielle sessizce. "O bizim gittiğimizi fark etmeden önce Celdaria'ya gidip dönemem."

"Hayır, yapamazsın," diye onayladı Obritsa.

"Uzaklaşamadan bizi bulur."

"Büyük ihtimalle."

"Ve bizi cezalandırır. Daha çok da seni." Keskin bir nefes verdi. "Ne kadar aptalca bir fikir. Bunu önermen, aptallık."

"Kuşkusuz." Kısa bir sessizlik. "Ama denemeye değmez miydi?"

Rielle yavaşça burnundan nefes aldı, sinirleri köpürerek göğsünde giderek yükselirken sakin kalmak için çabaladı. Kaçmaya çalışmaya değer miydi? Celdaria'da, Baingarde'ın bildik koridorlarında olduğunu hayal etti. Hayatta ve iyi olduğundan emin olarak Audric ile yüzleşebilirdi. Düğün gecelerinde kendine söylediği şeylerden ötürü ondan bir özür isteyebilirdi.

Eğer isterse, cezalandırabilirdi. Onu sonsuza dek reddedebilirdi.

Bir kez daha Celdaria topraklarına ayak basabilir, Atheria'yı Cibelline Dağının en yüksek yamaçlarına sürebilir ve ciğerleri yanana dek kuru dağ havasını içine çekebilirdi.

Ama bunların ötesinde ne ile karşılaşırdı? Olan biten her şeyden sonra nasıl bir hayat onu bekliyor olurdu?

Yanındaki duvara doğru döndü, avuçlarını duvara yasladı. Kafası, geminin sallantısı ile eş zamanlı olarak zonkluyordu. "Yapamam."

Obritsa'nın sesi sabırsızlıkla gerildi. "Özgürlük istediğini iddia ediyorsun ama yine de onun zincirlerini kabul ediyorsun." Sonra, telaşlı bir şekilde fısıldadı: "Leydi Rielle, onun kuzeydeki

karargâhında gördüğüm şeyleri, kalesinin ardındaki dağda yaptıklarını sen de görmüş olsaydın..."

Obritsa birdenbire sustu.

Rielle hızla arkasını döndü ve kızın kaskatı kesildiğini gördü. Gözleri bulanıklaşmıştı. Duvara doğru yığıldı.

Kapı ardına kadar açıldı. Rielle hızla kapıya gitti ve Corien'i eşikte bir öpücükle karşıladı.

"Onlardan kurtulmak istiyorum," dedi nefes almadan. Ağzı Corien'in ağzında, "Güç elementlerini alır almaz. Şeye götürünce... ne diyordun oraya? Karargâhın mı?"

"Kuzey Sahası," dedi Corien, duygusuz bir sesle. Rielle'nin dokunuşuna karşılık vermedi.

"Evet. Oraya varır varmaz, *eve* gidince, ondan kurtulabilir miyiz?" Obritsa'yı işaret etti. "Başka bir melez bulabiliriz. Bundan hoşlanmıyorum. Görünüşü beni iğrendiriyor. Ne cılız bir ufaklık."

Bu, acınası bir yalandı. Obritsa oldukça güzeldi ve Corien Rielle'nin de böyle düşündüğünü biliyordu.

Corien parmaklarını Rielle'nin belinde kıvırdı. Dudakları Rielle'nin dudaklarının hemen önündeydi. "Elbisen giderek daralıyor. Saba yeni bir elbise bulmalıyız."

"Birkaç tane yeni olabilir mi, lütfen? Dantelliler, kadife. Tenimde hoş bir his uyandıran elbiseler." Rielle ellerini Corien'in göğsünden aşağıya indirdi, kemerinde biraz durakladı sonra daha aşağıya indi. Corien keskin bir nefes aldı. Bu yeniydi, zihinlerinin hayali dünyasında dokunduğu ama gerçek hayatta asla dokunmadığı bir yer. Rielle'nin vücudu gerilen sinirleri yüzünden çırpınıyordu. Corien'e daha da yaklaştı ve yakasının hemen üstünde tenine doğru fısıldadı. "Sen benim üzerimden çıkartırken iyi hissettiren şeyler."

Corien Rielle'nin bileğini yakaladı. Hızla atan nabzını öptü.

"Benim yanımda kal, Rielle," dedi. "O zaman istediğin her şeyi elde edersin."

Rielle'nin vücudu korkuyla ürperdi. Corien onun Obritsa ile konuştuğunu biliyordu; bunu Corien odaya girdiği anda hissetmişti.

Corien'e gülümsedi. Her ikisi de Obritsa'nın kaçmayı teklif ettiğini ve bunu konuştuklarını bilmiyorlarmış gibi davrandılar.

Rielle ne istediğini biliyormuş ve bu istediği basit bir öpücükmüş gibi davrandılar.



Denizde geçen bir haftadan sonra muazzam Patria adasına ulaştılar. Yemyeşil yağmur ormanları, yüksek yaylalar ve ulu volkanik dağlar ülkesine.

Eskiden, meleklerle anılırdı.

Şimdi ise ıssızlığıyla, terk edilmiş caddelerinde tozlanan lüksün akisleriyle güzelleşen bir ülkeydi. Çatlak mermerli geniş binalar, yeşillenip kararmış bakır çatılı sarmal kuleler, malikânelerin ve görkemli sütunlu teraslarla çevrili apartmanların oluşturduğu mahalleler. Hepsi de kusursuzca planlanmış ızgara sisteminde yerlerini almışlardı. Sivri çatıların tepesinde bronz ve fildişi kanatlar, cadde tabelaları, çalılığa dönüşmüş bahçeler. Ama meleklerin yenilgisinden sonraki yüzyıllar boyunca toprak bütün yapıları yutmuştu. Obur görünüşlü beyaz çiçekli, parlak yeşil sarmaşıklar avlulardan dışarıya taşmışlardı. Kıvrımlı siyah ağaçlar, kırık camlardan tavanlara kadar tırmanmışlardı. Gün ışığı ile kaplı bir semtin ortasında mağaraya benzeyen bir kütüphane vardı. Rafları boşalmış, yerler çürüyen kitaplarla kaplıydı.

Kütüphanenin eşiğinden adım atar atmaz, "Göklerin Şehri," diye duyurdu Corien. Başlarının üstünde tavan kırık renkli camlardan bir tabloydu. "Melek imparatorluğunun kalbi. Burası, empiriumun ilk meleği tozdan var ettiği ve bulutların ötesinde yaşamaya yollamadan önce ciğerlerine uzun bir ömür hediyesi üflediği yer."

Tiksintisi artan Rielle arkasını döndü. Bu hikâyeyi çok iyi biliyordu. Audric bunu ona birçok kez en sevdiği melek ilmi koleksiyonundan okumuştu. Rielle şimdi bile onun sıcak ve güçlü sesinin kelimeleri biçimlendirdiğini, içlerini şarkı ritmi ile doldurduğunu duyabiliyordu.

Corien ona bakmak için aniden döndü.

Göz göze geldiler, Rielle'nin dilinde yüzlerce düşmanca kelime.

Sonra Obeks onları buldu.

Bu, gerçekten de bir pusuydu. Tam da Corien'in umduğu gibi zavallıca. Kütüphaneye bitişik yıkık bir gözetleme kulesinin sivri uçlu korkuluğunun arkasından yınlayarak gelen ilk ok atılır atılmaz, Rielle'nin yorgunluğu gitti, içgüdüsü patladı.

Rielle daha sonrasında onları katlettiğini hatırlamıyordu. Yüzleri, saldırılarını nasıl planladıkları, nereye saklandıkları, ne giydikleri, kaç kişi oldukları, kaçının insan kaçının Obeks tarafından kiralanan melez olduğu, Rielle bunların hiçbirini bilmiyordu ve umurunda değildi. Tek bildiği, onlara doğru uçan silahlar olduğu ve öldürme vaktinin geldiğiydi.

Dakikalar içinde bitti.

Ne kendi bedeninin sınırlarını ne de ayaklarının altındaki toprağı hissedemediği muhteşem, ateşli anlar. Gücü bu anı bekliyordu. O uyurken ve etrafta dolanırken, çalıntı gemide sefil ve hasta bir halde bir köşeye kıvrılmışken, Corien'in yarattığı ateşli rüyalarda Ludivine'in sesinin azimli parçalarından saklanırken derisinin altında demleniyordu. Haftalardır bekliyordu. Kafesinde volta atan bir hayvan. Gücü zincirlerini kırıp serbest kaldığında, meydana gelen patlama Obritsa ve Artem'i yere devirdi. Rielle karanlığın yükselip onu içine aldığını, gözlerinin ve akciğerlerinin yerine altın koyduğunu hatırlıyordu.

Sonrasında Rielle yavaşladı. Parçalanmış mermer zeminde, ellerinin ve dizlerinin üstünde nefes nefese kalmıştı. Kırmızı, kandan bir güneş onu çevrelemişti. Işınları ıslak ve parlak. Hiç beden yoktu; kemik pulları havada kar taneleri gibi yavaşça süzülüyorlardı. Rielle'nin kulakları uğuldadı. Uğultunun uzaklarda bir yerden mi yoksa kaburga kemiklerinin içinden mi geldiğini anlayamadı.

Ellerini parçalanmış mermer kırıntılarının ve taze toprak topaklarının arasında dolaştırdı. Uzun, ağır bir metal parçası eline geldi. Ghovan'ın okunu molozların arasından çekip aldığında, görüşü netleşti.

Bir yıkım tablosunun içinde oturuyordu.

Kütüphane yok olmuştu, kalıntıları da yıkılmıştı. Toz yığınları ve taşlar, kökünden sökülmüş temelleri kar gibi kaplamıştı. Rielle'nin parmakları siyah duman bukleleriyle taçlanmıştı. Oku kucağına aldı ve gülümsedi. Teni vızıldıyordu. Aziz Marzana'nın kalkanı, Aziz Grimvald'ın çekici, Aziz Tokazi'nin asası ile bağlantıya geçen Aziz Ghovan'ın okunun tellerinin yerlerine yerleştiklerini hissediyordu. Kendi gücünü besleyen ve tenini parlak renkli damarlarla boyayan bir güç ağı.

Rielle ağır bir şeyin çekildiğini duydu. Dönüp bakınca, birkaç adım önünde Corien'in diz çöktüğünü gördü. Bir beden bulmuştu, hâlâ sağlamdı. Obekslerden biri diye düşündü Rielle. Bir tanesini kaçırmıştı.

Corien Obeksi yok etmeden önce Rielle'nin bileğini yakaladı.

"Bekle," dedi Corien. Sesi, çalkantılı bir renk denizinden geliyordu. Rielle gözlerini kırpıştırdı, sonra bir kez daha kırpıştırdı. Belki görüşü henüz o kadar netleşmemişti. Corien'in tanıdık formunun siyah ve beyazını, yeri kaplayan kırmızı tabakayı görebiliyordu ama tüm bunların ötesinde her şey altındı, gözlerinin arkası altın, tırnaklarının altı altın, Corien'in ağzının kenarları altın. Rielle öne doğru atıldı ve Corien'i öptü. Oburca ve ateşli. Corien'in dudaklarını ısırdı, kucağına çıktı. Aç bir kurt gibiydi. Sağ elinde Aziz Ghovan'ın okunu tutuyordu.

"Rielle, bekle, beni dinle." Corien'in sesi bulutlardan aşağıya süzülüyordu. Corien nazikçe kendini Rielle'den kurtardı. "Senden benim için bir şey denemeni istiyorum. Şimdi, hâlâ sıcak ve uğulduyorken. Benim güzel kızım." Rielle'nin alnından öptü. Sesi telaşlıydı, heyecanla patırdıyordu. Yoksa patırdayan kendi miydi? Bütün *dünya* patırdıyordu ve bunu o yapmıştı.

Rielle gülümseyerek Corien'in yüzüne dokundu. Daha önce şaraptan ve siyah biradan sarhoş olmuştu ama kendi gücünün coşkusuyla sarhoş olmak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Rielle belli belirsiz bir şekilde, daha önce hiç bu kadar iyi, bu kadar istekli veya hızlı ve bu kadar kafa karıştırıcı olmadığını hissetti. Ne kadar da ani patlamıştı; ne kadar da şiddetli gelmişti.

Rielle avuçlarını yere bastırdı "Ne istiyorsun?" Toprağın içindeki ellerinin saçma şekline güldü. "Ne olursa. Ne olursa yapabilirim."

"Yapabilirsin, biliyorum." Corien Obeksin vücudunu iterek ona yaklaştırdı. "Burada arkadaşlarım var. Çok fazla. Onları görebiliyor musun?"

Rielle'ye bir düşünce gönderdi. Rielle düşüncenin ne kadar belirsiz ne kadar özenli olduğunu hissetti. Corien ona karşı hiç olmadığı kadar özenli davranıyordu.

Corien korkuyordu.

Rielle bunu ona daha sonra sorabilirdi ama şimdilik Corien'in kendine gönderdiği düşüncelerden büyüleniyordu. Yeni varlıkların farkına vardı, *onlarcası*, hepsi de civarda dolanıyorlardı. Bilinçler. Yüce olanlar.

"Melekler," diyerek nefes aldı Rielle. Hayranlıkla çevresine bakındı. "Burada melekler var."

Empirium ona, gözlerinin asla sahip olamayacağı bir görüş vermişti. Havada hayal meyal şekiller dolaşıyordu. Karanlık ve soluk, biçimsiz ve ıstıraplı. Fısıltılı sesleri çok fazlaydı. Elleri ya da kolları yoktu. Yine de Rielle kendine uzandıklarını, yakardıklarını hissetti. Bir uyumları yoktu. İçlerinde ışıldayan empirium altını solgun ve yıpranmıştı.

"Dip Dünya'dan kaçanlar," dedi Corien sessizce. "Ama asker olacak kadar güçlü olamayanlar. Onları buraya gönderdim, Gökler Şehrine, saklanıp beklemeleri için. Senin için benim kötücül mucizem." Gergin, umut dolu bir an boyunca sustu. "Deneyecek misin? Şimdi, benim için? Şu anda gücün çok canlı, ben zar zor... Rielle sana güçlükle bakabiliyorum. Parlıyorsun. *Işıldıyorsun.*"

"Ben Bozucuyum," dedi Rielle basitçe ve nazikçe. Bir açıklama olarak. "Ayrıca Kralkatiliyim. Ama benden korkmanıza gerek yok." Rielle bunu havaya söylemişti. Kendini kendi teninin içine yerleşmiş hissetti, mutlu bir şekilde sakindi. "İçinizden hangisi yeniden doğacak ilk melek olacak kadar cesur? Öne çıksın. Bana gelsin." Meraklı ve ürkek bir zihin, korkusunu saklamaya

çalışarak ona yaklaştı. Bir çocuk, diye düşündü Rielle. Bir oğlan. Rielle'ye bir gerçeklik görüsü geldi: İlk Çağ'da bir melekken, bu çocuk bembeyaz tenli, omuzlarının altına dökülen kestane rengi dalgalı saçları, parlak yeşil gözleri olan bir yaratıkmış. Dip Dünya onu alıp, vücudunu söktüğünde, bir melek için çok genç sayılan onlu yaşlarındaymış.

"Malikel," diye fısıldadı Rielle. "Korkma. Yeniden doğ."

Parlak empirium görüşü Rielle'yi ele geçirdi. Ona oğlanın, Malikel'in, salt yıldız tozundan oluşan çekirdeğinin içinde olduğunu gösterdi. Milyonlarca dönen küre, her biri güneşten de parlak, her biri diğerleriyle, Rielle'nin diz çöktüğü zeminle ve ayaklarının dibindeki cesedin kararan şekliyle bağlantılı. Bu ceset iğrençti. Rielle cesedin görüntüsünden nefret ediyordu. Yeniden kolayca bir bütün haline getirilebilecekken, neden önünde bu kadar ölü, karanlık ve cansız halde yatıyordu?

Hızla çalıştı. Gücü sonsuzdu, fırtına gibi şiddetleniyordu. Gücünün Malikel'e uzantısını takip etti, onun zihninin ipliklerini çekiştirdi. Yakındaki bazı iplikler kaygan ve ele gelmesi güçtü. Onlara henüz dokunamıyordu; burası ile orasını bağlayan iplikler, ilerideki anlarla arkadaki anları bağlayan iplikler.

Gizemli bir şekilde Obritsa'yı düşündü. Kızın, Rielle'nin sahip olduğu ayrıcalıklardan faydalanamaması haksızlıktı.

"Bir gün, herhangi bir yere ve her yere seyahat edeceğim," diye mırıldandı. Dokunabildiği iplikleri düğümlüyordu; cesedin fiziksel durumu, Malikel'in zihninin hevesi. Dokunamadığı ipliklerin hayalini kurdu. "Bir gün, her şeyin sonuna ve sonra geriye en başına seyahat edeceğim. Bir gün, melezler onlardan iyi olduğum için dizlerinin üstüne düşerek beni kıskanacaklar."

"Konsantre ol, Rielle," dedi Corien, telaşla. Sesi aynı anda hem yakından hem uzaktan geliyordu. "Süratle sönüyorsun."

Corien haklıydı. Bir şey öyle hızlı değişmişti ki Rielle'ye gücünü kaybettirmişti. Malikel'in zihni, onun tüm eski düşünceleri bu cesede, bu parlak ışıklı vücuda yarı düğümlenmişti. Örülmüş bir yol onları yavaşça bir araya getiriyordu. Empiriumun kendisinin bir bağlantısı, melekten cesede, coşkun bir ruhtan ölü ete. Rielle'nin iradesiyle işlenen, yeni bir hayatın başlangıcı.

Ama sonra Rielle'nin parmakları bir imparatorluk düğümüne takıldı. Dokuduğu enerjinin kumaşında bir çıkıntı. Rielle bocaladı. Venteralı Obeksleri öldürürken gelen enerjisi süratle akıp gitti. Sanki bir sarayı iki eliyle tutup havaya kaldırmış, sonra kasları hiçbir belirti vermeden pes etmiş ve bütün yapı yere devrilmiş gibiydi. Düğümler çözüldü; zihinden ete, etten zihne olan iplikler ellerinden kayıp gitti.

Rielle, Malikel'in çığlıklarını duymadı. Çünkü Malikel'in ağzı, sesi yoktu. Ancak onun paniğini, korkusunu ve acısını hissetti. Çözülen, sadece onun yarattığı dikişler değildi.

Malikel'in *kendisi* de çözülüyordu.

Rielle Malikel'in zihninin gösterdiği özü hissetti. Malikel'in bilincinin özünde bir şey açılmış ve kopup gitmişti, bir infilak. Malikel'in parçaları uçtu, düşünceleri saf korkuya dönüştü. Sonra Malikel gitti.

Rielle olduğu yere çöktü.

Ayağının dibindeki cesetten buhar tütüyordu. Ceset artık kan, kemik ve delik deşik olmuş organlardan bir havuz haline gelmişti. Cızırdayan yarıklar kümesi, bir zamanlar üst bedeni olan yere dağılmışlardı. Bu yarıklardan altın sarısı bir ışık parladı ve çabucak soldu.

Rielle bir bitkinlik tülünün ardından Corien'e baktı. Yorgunluk bastırırken, olup bitenleri anlamaya başlamıştı. Diğer meleklerin düşünceleri ona çarpıyordu. Hepsi de dehşet içindeydi, hepsi de şaşkın ve ürkekti.

"Henüz hazır değilim," dedi Rielle en sonunda. "Yapabileceğimi sandım; kendimi çok yakın *hissettim*. Çok *yaklaşmıştım*." Hiç istemediği gözyaşlarını döktü. Kendine çok uzak olduğunu düşündüğü bir keder hissediyordu. Zihni kalın pamuklu çarşaflara sarılmıştı. Toprağın üstüne yatmak ve orada aylarca uyumak istiyordu. Ağzı, burnu kan kokusu ve tadıyla dolmuştu. Düşünceleri yükselip dalışa geçiyor, bir arzudan diğerine fırlıyordu. Rielle onları nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

Corien hiçbir şey söylemedi. Rielle'yi kollarına aldı, göğsüne yasladı.

"Dinlenmen gerek," dedi sessizce. "Gerçek bir dinlenme. Artık dört güç elementimiz var. Diğerlerini bulmamız için daha zamanımız var." Rielle'nin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra fısıldadı, "Sana evimi göstereceğim. Bir endüstri ve devasa güzellik merkezi. Su siyah ve soğuk. Hiç yok olmayan ve temiz kar."

Rielle onu güçlükle duyuyordu. Görüşü karardı, sallantılı bir yarı bilinçlilik denizine daldı. Onu Corien'in sesi takip ediyordu. Bir görü onu kovalıyordu: ışık haleleri olan kırmızı bir cüppe giymiş. Açtığı avuçlarına yıldızlar ve aylar yağıyor, karanlık gökyüzünden yapılmış şelaleler. Ayaklarının dibinde Corien diz çökmüş, arkasında melekler ordusu var. Hepsi de kanatlı, hepsi de zırhlı.

*Geçit'i açacaksın*, dedi Corien ona. *Ve dünyayı yeniden yapacaksın.*

Fakat Rielle onun sesindeki şüpheyi, korkuyu ve kaygıyı duydu.

Rielle karanlığın girdabına düşerken, gücünün uzaklardaki okyanusundan bir başka ses geldi. Gümbürdeyip sarsan bir ses. Kalabalığın ve yalnız birin sesi. Rielle hemen tanıdı. Bu, Atheria'nın gözlerinin dipsiz kadim siyahıydı. Bu, gölge ejderhanın yutmak için Büyük Yargıç'ın yanağını yalamasını izlerken kendi kanının kükreyişiydi. Bu, ateşi tüye dönüştürdüğünde, okyanusları evcilleştirdiğinde, öldürdüğünde, öldürdüğünde ve yine öldürdüğünde damarlarındaki gücün uğultulu patlayışıydı. Bu, empiriumun sesiydi ve soğuk, acımasız sözlerini Rielle'nin zihnine kaçamadığı bir damga gibi yakarak kazıdı:

*Bu güç senin*
*Sen benimsin*
*Benimki senin*
*Onu al*
*Beni al*
*Ben seni alıyorum*
*Yükseliyorum*
*Yükseliyorum*
*YÜKSELİYORUM*

# 11
# SIMON

*"Bu fermanı yazmak istediğimi mi sanıyorsun? Daha fazla ölüm için yanıp tutuştuğumu mu sanıyorsun? Hayır, arkadaşım. Ama bize nasıl seslenıyorlar, duyuyor musun? Görkemli Aziz Katell. Kudretli Aziz Grimvald. Yine de bu dünyadan geriye kalanları sadece yorgun ellerimizle bir arada tutuyoruz. Geçit dayanır mı, bilmiyorum. Ama ben ne gördüğümü biliyorum. Melezlerin gerçek tehlikesini, senin de çok iyi bildiğin gibi ben de biliyorum. Tüm bunların yeniden gerçekleşmesine izin veremeyiz. Dünya bundan sağ çıkamaz."*

–Quelbani Birinci Büyük Kütüphanesinin arşivlerinden çalınmış, Aziz Katell'in Kudretli Aziz Grimvald'a yazdığı tarihsiz mektup

Simon, İmparator'un özel çalışma odasının hemen önünde bir sandalyede oturmuş, elindeki kitabı okuyormuş gibi yapıyordu.

Ama onu asıl ilgilendiren şey, karşısında gergin bir halde oturan genç kadındı.

Kadının ismi Jessamyn'di. İmparator'un hepsi acımasız, hepsi kendini melek davasına adamış insan suikastçılarından oluşan özel birliği Invictus'un bir öğrencisiydi. Genç kadının hafif çilli buğday teni ve parlak kırmızıya boyanmış düzgün bir saç örgüsü vardı. Hiç kuşkusuz bu renk yakın zamanda değişecekti. Invictus barakalarına ve eğitim alanlarına ev sahipliği yapan Lyceum'da bir oyun evindeki kadar çok saç boyası, maske ve kostüm vardı.

Simon kadını inceledi. Kadın, İmparator'un çalışma odasının dışında oturmak korkunç bir dertmiş gibi tırnaklarını

kemiriyordu. Ama Simon işin aslını biliyordu. Invictus ajanlarının hepsi aynıydı. Simon kadının saç hizasındaki ter tabakasını gördü. Kadının gergin bakışlarının çalışma odasının kapalı kapısında, İmparator'un masasında oturan sekreterinde, dış kapılarda nöbet tutan yardımcılarda sonra yine tırnaklarında gezindiğini gördü.

Çok korkuyordu.

Korkması gerekiyordu.

Simon kendi kendine gülümsedi. Corien, kadının kıvranmasını izlemekten zevk alacaktı.

"Sen, Invictus öğrencisisin, değil mi?" dedi Simon. "Jessamyn miydi?"

Kızın yüz ifadesi ekşidi. Ama hemen sakinleşti.

Simon da bunu bekliyordu. Kızın öğretmeni Varos'tu. Corien'in çok sevdiği ve Festival'deki saldırı sırasında öldürülen suikastçı. Onca insan içinde, *Harkan* tarafından. İyi bir suikastçıyı kaybetmek çok yazıktı ancak Varos'un ölmeden önce o Venteralı aptaldan kurtulmayı başardığını bilmek rahatlatıcıydı.

Bunların hepsi Jessamyn'in raporunda yer alıyordu. Simon'ın İmparator'un adına el koyduğu Varos'un günlüğünde ise Jessamyn hakkında birçok not vardı. Kız kendini İmparator'a ispat etmek için can atıyordu. Çabuk öğreniyor, hızlı saldırıyor ve insan isminden nefret ediyordu.

Varos'un bilmediği ve Jessamyn'in hâlâ bilmediği şey, Eliana'nın Jessamyn'i tanıdığı, onunla dövüştüğüydü. Veya Eliana bir zamanlar var olan ama artık olmayan bir Jessamyn tanıyordu.

Simon sayesinde.

"Evet, Jessamyn," dedi kız gergin bir şekilde. "Doğru."

Simon kızı baştan ayağa inceledi. "Bu kadar önemsiz biriyle konuşmak istemesi ilginç."

Jessamyn tevazuuyla başını öne eğdi ancak Simon onun çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü.

"Yine de umarım ona hizmet edebilirim," diye cevap verdi kız. "Beni niye görmek istiyor, biliyor musun?"

"İmparator senin hakkında çok şey duydu ve seni merak ediyor. Lyceum'un hangi öğrencilerinin özellikle takdire değer olduklarını bilmek istiyor. Seninle şahsen görüşmek ve öğretmeninin ölümü için taziyesini bildirmek istiyor. Ayrıca sana bir tavsiye: Böyle sorular sormamalısın." Simon kitabını kapattı ve buz gibi bakışlarını kıza dikti. "Bu sorular seni bir katil gibi değil, bir çocuk gibi gösteriyor."

Corien'in çalışma odasından kırılan camların patlama sesi geldi. Jessamyn kalçasındaki hançere sarılarak ayağa fırladı. İmparator'un siyah gözlü sekreteri sandalyesinde sıçradı. Bu tür şeylere alışkın olan Simon bile görüşünü düzeltmek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı çünkü sekreterin vücudu kayıp bulanıklaşmış, teninde siyah bir hale oluşmuştu. Sekreter sandalyesinden aceleyle kalktı. Boynunu, göğsünü, kollarını sıkıca tuttu ve bekleme salonundan koridora doğru koşmadan önce boğuk bir çığlık attı. Hafifçe midesi bulanan Simon adamın gidişini izledi. Bu sekreterin, küçük bir aksaklık tarafından ilk sarsılışı değildi. Bir insan vücuduna belli bir süre boyunca tutunacak kadar güçlü bir melekti ancak bir şey dikkatini dağıtınca tutunmaya devam edebilecek kadar güçlü değildi. Empiriuma tutunuşu sağlıksızdı. Tıpkı Kan Kraliçesinin Düşüşünden sonra en güçlü melekler dışında hepsinin olduğu gibi.

"Onu izleyin," diye emretti Simon, bekleyen yardımcılarına. "Uyumunu kaybediyor."

Yardımcılar hemen söyleneni yaptılar. Simon ve Jessamyn yalnızlardı.

"Bir kopuş mu?" dedi Jessamyn çok kısa bir süre sonra. "Sadece irkilmek yüzünden mi?"

Simon hızlıca sekreterin ardında bıraktığı kâğıtları düzenledi. "Genç biri. Daha kötülerini de gördüm. "

"Bu haksızlık." Jessamyn Simon'ın yüzüne baktı. Çenesi dik, gözleri parlaktı. "Bu şekilde yaşamamalılar, bir vücuttan diğerine geçmeye çabalayarak. Onlar, Tanrı'nın seçilmişleri. Daha iyisini hak ediyorlar..."

Çalışma odasının kapısı açıldı.

İmparator kapıya sertçe yaslanarak orada durdu. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı, uçları dışarıda duran beyaz gömleği kandan sırılsıklam olmuştu.

Gözlerini Simon'a dikti. Gözler, siyah camdan kesilmiş gibi ışıldıyorlardı. Her zamanki gibi Corien gözlerini üstüne dikince, Simon kesici bir soğukluk hissetti. Bu, İmparator'un en güvendiği, en sevdiği olarak tekrar tekrar aranmanın verdiği zevkti. Uğruna çalıştıkları onca şeyden sonra Simon'ın onu yüzüstü bırakmaya devam edeceği korkusuydu.

"Haçlı hakkında çenelerini kapatmayacaklardı," diye dalaştı Corien. "Onları *yüzyıllardır* uzak tuttum ve mecbur kalırsam yine tutarım. Ama mecbur kalmayacağım."

Simon, Corien'in arkasındaki çalışma odasına baktı ve katliamı gördü. Kan izleri duvarları ve halıları boyamıştı. Yırtık siyah üniformalarının içindeki sakatlanmış vücutlar, zemine moloz gibi dağılmışlardı. Simon bu vücutların üç melek generale ait olduklarını fark etti. Bu generaller daha dün, İmparator'un Geçit'ten gelebilecek herhangi bir şeye karşı savunmasının ilk hattı olan kuzey sınırında konuşlanmış diğer generallerin nöbetlerini devralmışlardı. Şimdi ise generallerin vücutları mahvolmuş halde yerde yatıyorlardı. Üstelik Corien'in yüzündeki ifadeye bakılırsa meleklerin kendileri de bu toplantıdan sağ çıkamamışlardı.

Simon kelimelerini dikkatle seçti. Onun bile İmparator'un bunun gibi anlardaki gazabına karşı bağışıklığı yoktu.

"Ekselansları," dedi Simon. "Bu, Festival'deki savaşta yer alan Invictus öğrencisi Jessamyn..."

*Bana zaten bildiğim şeyleri söyleme*, dedi Corien. Öyle hiddetli bir güç kullandı ki acı, Simon'ın kafasının içine bir bıçak gibi saplandı. Ayakta kalmak ve özür dilememek için tüm gücünü kullanması gerekti. Çok az şey Corien'i özürlerden daha fazla kudurturdu. Bu yüzden, Simon ıstırabını bastırdı ve Corien'in bakışlarını Jessamyn'e çevirişini izledi.

"Generallerimin üçü, haçlı savunmamızın yetersiz olduğu ve yakında istila edileceğimiz konusunda ısrar ediyorlardı,"

diye başladı Corien. Sesi artık esrarengiz bir şekilde sakindi. "Ödlek zihinlerine girdim ve onları öldürdüm. Sonra seçilmiş vücutlarını parçalara ayırdım." Abartılı bir tavırla kendini gösterdi. "Karmaşanın sebebi. Söylesene, Jessamyn, bu konuda ne düşünüyorsun?"

Jessamyn bir an için sadece bakakaldı. Sonra dizlerinin üstüne çöktü ve başını eğdi. Yere koyduğu elleri titriyordu.

"Ekselansları, generalleriniz sizden şüphelenerek aptallık etmişler," dedi.

"Ama tamamen yanılıyor olamazlar, değil mi?" Corien kızın önünde diz çöktü. "Başını kaldır. Seni görmek istiyorum. Böyle daha iyi. Generallerim tamamen yanılmıyorlar. Her geçen gün daha fazla haçlı Geçit'i delip geçiyor. Bazılarını öldürebiliyoruz. Diğerleri kaçıyor."

"Evet, Ekselansları," diyebildi Jessamyn. "Doğru."

Simon öne doğru çıktı. Corien bu sohbeti nereye götürüyordu, bilmiyordu ama Simon onun solgun cildinde minik kıpırdanmalar, daha önce orada olmayan gölge benzeri şeyler görüyordu ve bu görüntü onu huzursuz ediyordu. Sekreter ve yardımcılar her an geri dönebilirlerdi. Hizmetçiler, Corien'in Amiral Ravikant ile yiyeceği özel yemeği getirebilirlerdi. Daha da kötüsü, amiral erkenden gelebilirdi.

Corien'i bu şekilde, askerlerinin kanlarıyla kaplı, gözlerindeki delilik yıldızlar gibi ışıldarken göremezlerdi. İmparatorluğun esenliği, onların bilmezliğine bağlıydı.

Simon, birazdan mutlak kesinlikle olacakları bilerek öne doğru çıktı.

"Ekselansları," diye söze başladı Simon, "belki yemekten önce çalışma odanızı düzenlesek iyi olur..."

Simon'ın kafatası yarılarak açıldı, siyah bir ateşin dilleri içeriye girerek boğazından aşağıya daldı ve kaburga kemiklerinin arasından omurgasını çekti.

Görü çok olağandışıydı. Öyle ayrıntılı ve şiddetliydi ki Simon bir an için kendini kaybetti ve sallandı. El yordamıyla tutunabileceği bir şey aradı ve kapıyı buldu.

On yedi yıldır bu sarayda yaşıyordu ama efendisinin cezaları onu hâlâ şaşırtabiliyordu.

*Sen daha iyisini bilirsin*, dedi Corien. Sesinde, Simon'ın güvenmemeyi öğrendiği pişmanlık ve acıma vardı.

"Benim lafıma karışma, Simon," dedi Corien yüksek sesle. "Lafıma karışılmasından hoşlanmam."

Simon burnundan sakince nefes aldı. Misafirlerinin önünde güçlükle nefes almak istemiyordu. Kız onun hissettiği şeyin sadece anlık bir sancı olduğunu düşünse de olurdu. Simon Corien'in Jessamyn'in çenesini eline alışını izledi. "Bana haçlı hakkında bildiklerini anlat," dedi.

"Dip Dünya'nın yaratıklarılar," diye cevap verdi kız. Yüzünde ateşli bir kararlılık vardı. "Melekler zindanlarından kurtulduklarında, bizi haberdar ettiler."

"Rielle Geçit'i açtığında," diye düzeltti Corien.

Jessamyn kızardı. "Evet, Ekselansları."

"Peki, yaratıkların dünyamızı istila etmesini kim engelliyor?"

"Siz, Ekselansları," diye fısıldadı Jessamyn. "Sizin zihniniz, dünyamıza girer girmez onları vuracak makineler tasarladı."

"His emiciler. Tanrı'nın seçilmişlerinin silahları."

"Evet, Ekselansları."

"Evet ve zihnim o makineleri kontrol ediyor," dedi Corien. "Zihnim, bu saraydaki muhafızları kontrol ediyor, Astavar'daki generallerimle konuşuyor, Namurain Denizindeki komutanlarımla konuşuyor, Orline caddelerinde devriye gezen Adatroxlarla konuşuyor. Benim zihnim, Kâhin için dünyayı dolaşıyor." Gülümsedi. "Benim zihnim sonsuz. Hâlâ hayatta olan herhangi birinin anlayışının ötesindeyim."

Jessamyn'in gözleri hayranlıkla parladı. "Evet, Ekselansları."

Acı, Simon'ın bir şeylerin ters gittiğini sezebileceği kadar azalmıştı. Simon zihninin içinde nadiren yalnız olurdu. Simon, kadim melek zihninin kendi üzerindeki kontrolünün gevşediğini ancak Corien derin işlere daldığında veya içki ya da müzikten kendinden geçtiğinde veya odasına kapanıp anılarını düşündüğünde hissederdi.

Ama şimdi, Corien bu yabani bakışlı kızın önünde yerde diz çökmüşken de aynı şey oluyordu. Zihni, Simon'ın zihninde kudurduktan sonra ortadan kaybolmuştu. Sanki parlak bir bıçak bağlantıyı kesip Simon'ı serbest bırakmıştı. Simon, Corien'in omuzlarının çöktüğünü, gülüşünün titrediğini gördü. Aniden bir görü geldi; Corien Jessamyn'in yüzünü dişleriyle koparmak için öne doğru atılıyordu.

"Farklı görünüyorsun, Jessamyn," diye mırıldandı Corien. Kıza biraz daha yaklaştı. "Onun hatırladığından daha farklı görünüyorsun. Seni yakınımda tutmak istiyorum. Sanırım seni görmek onun canını yakar ve ben de onun canını yakmaya devam etmek istiyorum. Ta ki dayanamaz hale gelinceye dek." Sessizce güldü. Jessamyn'in yüzüne dokundu. Sonra kendi yüzüne dokundu. "Ta ki ben dayanamayıncaya dek."

Sonra uzunca bir süre kızı inceledi. Gülüşü giderek azaldı. "Aslında, benim bir fikrim var. Büyük bir fikir. Biliyorsun, bir oğlan var. Remy."

Jessamyn kaşlarını çattı. Simon'a doğru hızlıca bir bakış attı. Sonra yine Corien'e baktı. "Eliana Ferracora'nın erkek kardeşi mi?"

"Doğru. Vaera Bashta'nın merkezinde bir tecrit hücresinde çürüyor. Onu Lyceum'a getireceksin ve Varos'un sana öğrettiklerini ona öğreteceksin." Corien gülümseyerek uzaklara baktı. "Onu soğuk ve kalpsiz biri yapacaksın. Bir katil, sadece bir bıçak. Kraliçe muhafızı olarak hizmet edecek. Eliana bana karşı geldiği her gün, canavarlaşmasına yardım ettiği kardeşinin gözlerine bakmak zorunda kalacak."

Corien Jessamyn'in omuzlarından tuttu ve başını öne eğdi. Sessiz kahkahasıyla omuzları sallanıyordu. "Evet. *Evet*. Bu suçluluk duygusunun bir tesellisi olmayacak. Şimdiden, kendi yüzünden Remy'nin başına gelenler için ümitsizlik çekiyor. Yakında, kardeşine yaptıklarını fark ettiğinde bu işkence büyüyecek ve içi parçalanana dek filizlenecek. Ben de onun bütün lanet olasıca içini söküp alacağım."

Bakışlarını bir kez daha Jessamyn'e çevirdi. "Onu kıracağım. Aşkımı yeniden göreceğim ve sonra her şey olması gerektiği gibi olacak."

Jessamyn'in yüz ifadesi sert ve hevesliydi. "Elbette, Ekselansları. Emirlerinizi yerine getireceğim."

Sonra Corien sallanarak ayağa kalktı. Alnı acıyla kırışmıştı. Çalışma odasına gidecekmiş gibi döndü ve sertçe Simon'ın göğsüne düştü.

Simon onu yakaladı. Ayakta durmasına yardım etti. Corien sürekli olarak Lissar dilinde iki kelimeyi tekrarlıyordu: *Onları yak.*

Simon, Jessamyn'in bulunduğu yerden onlara baktığını gördü. "Git buradan. Eğer gördüklerini birine söylersen, gözlerini çıkartır sana yediririm."

Jessamyn hemen kaçtı. Kız gittikten sonra Simon Corien'in çalışma odasına girmesine yardım etti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Çıplak zemin yapış yapış kan olmuştu. Halılar kandan kabarmıştı. Simon bir zamanlar General Bartamos'a ait olan vücuda değmemeye çalışarak Corien'i ateşin en yakınındaki sandalyeye oturttu.

Simon kısa bir süre Corien'in yanında durdu, onun nefes alıp verişini izledi. Corien sanki ellerinin ağırlığı altında yırtılacaklarmış gibi yavaşça şakaklarına dokundu. Bu, ilk kez olmuyordu, son da olmayacaktı.

Simon, Corien'in zihni böyle yüzyıllık kederle zehirlenerek öfke ve bitkinlik arasında bölündüğü zaman, onu sakinleştirmenin sadece bir yolu olduğunu biliyordu. Her gün, Geçit'ten saha fazla haçlı kaçıyordu. Dip Dünya her gün kendi dünyalarına yaklaşıyordu.

İmparatorluğun bir komutana ihtiyacı vardı, bir çılgına değil.

Simon, Corien'in nefesi düzelene, düşüncelerini toplayana ve bir sonraki adımı için hazır hissedene kadar bekledi. Corien çelik gibi pürüzsüz ve temizdi. Alması gerekeni almaya hazır, içi boş bir kaptı. "Kendini çok sert cezalandırıyorsun," dedi Simon en sonunda. Sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Ne kadar kudretli olursan ol, sen bile yıkılmaz değilsin. Bin yıllık yeniden doğuş ve zaferden sonra değil."

Corien yavaşça güldü. "Bunu bir keresinde ona söylemiştim.

Ona, onun bile ölüme dayanıklı olmadığını söylemiştim. Ona çok şey söylemiştim."

Simon her biri akşamın ilk sarı ışıklarıyla parıldayan pencerelere baktı. Amiral Ravikant gece çöktüğünde gelecekti. Halıların kaldırılması, mobilyaların değiştirilmesi, yerin ovalanması gerekiyordu. Corien'in önünde diz çöktü ve onun kırmızı parmak eklemlerini öptü. Tıpkı bundan daha karanlık ve daha kanlı odalarda yaptığı gibi.

"Ve Lordum," dedi yumuşak bir sesle, "geçerli bir endişeyle ofisinize gelen her general öldürürseniz, İmparatorluğunuzun size sadık kalmasını sağlamakta güçlük çekeceğinizi belirtmek zorundayım."

Simon'ın bu sözlerinden sonra odanın havası değişti. Corien'in ona bakmak için kafasını kaldırdığını hissetti ama kendi kafasını öne eğik tuttu. Sakinliğini bir korku dalgası sardı. Bir an, Corien'in zihnine ilk kez işkence yaptığı, buzlar altındaki Vindica yaylasını düşündü. Günler sonrasında ıstırap içinde uyandığını, zihni binlerce kez sökülüp yeniden dikilmiş gibi hissettiğini anımsadı. Sonrasında Corien'in ne kadar sakin, ne kadar nazik, yumuşak ve şefkatli olduğunu anımsadı.

"Sen ne diyorsun, Simon?" diye sordu Corien sakince. "Benim artık hükümdarlığa uygun olmadığımı mı? Haklı öfkemi kontrol altına almamı, yoksa benim kumanda ettiğim ve ben olmasaydım hâlâ Dip Dünya'da çürümeye devam edecek olanların bana karşı ayaklanacaklarını ve bir şekilde başarılı olacaklarını mı?"

Simon kafasını iki yana salladı. "Hayır, lordum. Ben sadece endişelendiğimi söylemek istedim."

"Ben *senin* için endişelenirken, senin bunu söylemen çok ilginç." Corien düşüncelere daldı. "Eliana geleli haftalar geçti ve biz hâlâ buradayız. Gücün isteksiz gibi görünüyor." Yapış yapış ve iğrenç, soğuk parmaklar Simon'ın yanaklarını tuttu. "Bence gücünün biraz cesaretlendirmeye ihtiyacı var."

Sonra Simon başka bir şey söyleyemedi. Kan lekeli beyaz ellerin içinde, o artık Simon değildi. Istırap içinde bir zihindi. Yerde atıl yatan bir vücuttu.

O, sahibinin ellerinde parçalarına ayrılmış bir silahtı.

# 12
# ✦ AUDRIC ✦

*"Bunu yazıyorum çünkü ben ölürsem ve biri benim cesedimi bulursa, benim nerede olduğumu ve ne gördüğümü bilecek. Bir zamanlar evim olan ama asla evim olmayan yerden yola çıkarak kuzeye seyahat ettim ve şimdi Villmark isimli bir kuzey sıradağına geldim. Buz ejderhalarını, Aziz Grimvald'ın meleklerle savaşa giderken sürdüğü kadim tanrısal yaratıkları araştırmak için bu tepeleri hep keşfetmek istemiştim ama prenslerin ve kralların vahşi hayatın içinde çağlardır kimsenin görmediği yaratıkları aramak için dolaşmalarına izin verilmiyor. Neyse ki ben artık bir prens veya kral değilim. Yalnız bir erkekten başka bir şey değilim."*

–Ilmaire Lysleva'nın günlüğü, Aralık 999, İkinci Çağ

Audric Evyline'in kılıcından kaçtı. Sonra hızla döndü ve hamleyi savuşturdu. Illumenor'un bıçağını onun kılıcına çarptı.

Evyline, tahta eğitim kılıçları ile dövüşmeyi önermişti ama Sloane ve Audric buna karşı çıkmışlardı. Audric, Mazabat taburlarını etkileyecek ve belki de içlerinden bazılarını seçim öncesinde senatörleri ile konuşmaya ikna edecekse, kendini iyi bir şekilde göstermeliydi. Ayrıca askeri yardım ricasına Mazabat Senatosunun evet oyu vermesine ihtiyacı vardı. Eğer Sloane bunu elde edebilmek için barakaların avlusunda halka açık bir dövüş gerektiğini düşünüyorsa, Audric bunu yapacaktı.

Sadece Illumenor'un bu kadar *ağır* olmamasını dilerdi.

Bir başka dönüş, bir başka savuşturma. Audric ve Evyline birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Çarpışan kılıçları sabah

güneşinde parlıyorlardı. Şişmanlığına rağmen Evyline hızlıydı, ayak hareketleri etkileyiciydi. Kılıcını savurdu; Audric yönünü değiştirdi ama inceliksizdi. Evyline onu yere doğru bastırmak için kılıcının ağırlığını kullanarak üzerine eğildi. Audric onu itti ve kenara kaçtı. Çevresinde dönerken botları toz kaldırınca, kılıcını Evyline'e doğru çaresizce salladı.

Evyline'in eğitim kılıcını kullanma önerisini reddettiği için pişman olmaya başlıyordu. Dövüşmek her zaman bu kadar zor olmuyordu.

Fakat sekiz haftalık kederden sonra Audric kendini ince ve narin hissediyordu, kasları zayıftı, dayanıklılığı yok olmuştu. Bunu Sloane'a belirttiğinde, Sloane onun endişelerini gidermişti.

"Sen Işıkgetiren'sin," demişti Sloane, hafifçe gülümseyerek. Audric'i neşelendirmeye çalıştı. "Yatakta geçen birkaç hafta seni mahvetmemiş."

Sloane haklıydı; Audric mahvolmamıştı.

Yine de bitkindi.

Evyline ise yorulmak bilmiyordu. Kılıcını sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havada savurdu, birbiri ardına acımasız baş üstü hamleler yaptı. Audric hamlelerin hepsinin önünü kesti. Ama sadece bu kadarını yapabildi. Tuhaf bir biçimde döndü, dizleri boşaldı, sendeledi. Audric dövüşün akışının değiştiğini hissetti. Evyline'in açık kahverengi gözlerine bakınca, onun da bunu hissettiğini anladı. Evyline ağırlık merkezini bir kez daha değiştirip, kılıcı ile bir hamle daha yaptığında, Audric'i yenmiş olacaktı.

Audric Evyline'in omzunun üstünden baktı, Sloane ile göz göze geldi. Sloane bir sütuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Audric onun takındığı endişeli yüz ifadesini iyi biliyordu.

Sonra Evyline merhamete geldi, Audric'in rahatlıkla savuşturduğu sarsak, etkisiz bir hamle yaptı. Audric'in yeniden avantaj kazanmasını sağladı. Audric'in kazanmasına izin verdi ancak Audric umursamayacak kadar yorgundu.

Evyline Audric'e doğru atıldı fakat yeterince hızlı değildi. Audric döndü ve Evyline'in kılıcını kendi kılıcı ile yakaladı.

Ağırlığını ona doğru verdi. İzleyiciler, Audric'in kılıcının baskısı ile Evyline'i kapana kıstığını düşüneceklerdi ama bu bir yalandı. Bunun sona ermesi gerekliydi.

"Teslim oluyor musun?" diye seslendi Audric.

"Oluyorum," diye cevap verdi Evyline. Güçlükle nefes alarak birbirlerinden uzaklaştılar. Evyline kılıcını kınına soktu ve başını öne eğdi.

"Güzel bir dövüştü, Yüce Majesteleri," herkesin duyabileceği şekilde duyurdu.

Ancak Evyline'in duyurusunun ardından bir alkış gelmedi. Audric avlunun her tarafından dövüşlerini izleyen askerlere bakmaya cesaret ettiğinde, midesine ağrılar girdi. Barakaların pencerelerinde, avlunun çevresindeki geçitlerde onlarca asker toplanmıştı ve hiçbiri gülümsemiyordu.

*Endişelenme,* diye rahatlattı Ludivine. *Onları etkilemek için başka fırsatlar olacak.*

Audric, Ludivine'i bir sinek gibi ezme arzusunu bastırdı. *Senden, benimle böyle konuşmamanı istemiştim. Bu benim zihnim ve senin istediğin gibi girebileceğin bir yer değil.*

Ludivine başka bir söze gerek kalmadan gitti. Kalbindeki küçük sancı, Audric'i çileden çıkartıyordu. Ludivine ne zaman onunla konuşsa, Audric ne zaman onu kovsa, Ludivine'in yalanlarının tamamı gün yüzüne çıkıyordu: Rielle Audric'in babasını öldürmüştü, Ludivine'in babasını öldürmüştü, *kendi* babasını öldürmüştü. Hem Rielle hem de Ludivine bu sırları Audric'ten saklamışlardı. Ona yalnızca doğruyu söyleyeceklerine söz vermişler ama onu aldatmaya devam etmişlerdi.

Prenses Kamayin, Ludivine'i affetmesi için Audric'i ikna etmeye çalışıyordu. Yaklaşan savaşta, Ludivine'e bir müttefik olarak ihtiyaçları olacağını belirtiyordu. Audric buna karşı çıkmıyordu. Zamanı gelince Ludivine'in yardımını kabul edecekti. Ama onu affetmek zorunda değildi. Toplanan askerler Mazabat dilinde tek ses olarak tek bir kelimeyi haykırdılar: "Hain!"

Şok içinde bir sessizlik. Sözcük, Audric'in kulaklarında bir

çan gibi çınlıyordu. Evyline kılıcını çekti ve öne doğru iki büyük adım attı. Yakındaki askerlerin gerilemesini sağladı. "Celdara kralına hitap ediyorsunuz," diye bağırdı Evyline. "Ona gereken saygıyı göstereceksiniz yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

Audric kalabalığın kenarında duran Evyline'in yanına giderek, "Sorun yok, Evyline," dedi.

Evyline isteksizce kılıcını indirdi ve Audric'i korumak için bir adım geri gitti. "Benimle konuşmak isteyen biri varsa, öne çıksın konuşabilir. Anlayışla karşılarım."

Orada toplanan herkesin nefesini tuttuğu bir an geçti. Sonra, Audric'in sağında, bakır rengi tenli, parlak siyah saçları sıkı sıkı örülmüş genç bir asker öne çıktı. Gözleri parlak ve vahşiydi. Asker arkadaşlarından biri, kızı kolundan yakaladı, onu geri çekmeye çalıştı. Kız kendini kurtardı.

"Benim adım, Sanya," dedi kız. "Konuşmak istiyorum."

Audric başını salladı. "Lütfen."

"Siz geleli sekiz hafta oldu," diye söze başladı asker. "Kraliçemizin sarayında uyuyorsunuz. Onların masasında yemek yiyorsunuz. Saatlerce konsey toplantısında oturuyorsunuz. Ama biz komutanlarımıza neler konuştuğunuzu sorduğumuzda, sorularımızı geçiştiriyorlar ve bakışlarını kaçırıyorlar. Kraliçeniz gelip hepimizi öldürene dek bizleri oyalamadığınızı nereden bilelim? Kraliçesi tarafından tamamen aldatılan bir krala nasıl güvenelim?"

Kalabalıktan onaylama mırıltıları yükseldi. Askerler ağırlıklarını bir o yana bir bu yana verdiler, huzursuzca birbirlerine baktılar. Diğerleri sessizce Audric'i izlediler.

Audric'in içinde bir şey sessizce ufalandı. Kendine böyle bir kuşkuyla, böyle bir düşmanca güvensizlikle bakılacağı hiç aklına getirmemişti. Ama dünyası artık böyleydi. Yaptığı seçimlerin ve kendi kontrolünde olmayan başkalarının seçimlerinin sonucu buydu. Bu kadına dürüstlükle cevap vermeliydi.

"Bana güvenebileceğinizden kesin emin olamazsınız," dedi sakince. "Hayal kırıklığınızı ve korkunuzu anlıyorum ve bunun için üzgünüm."

Bir başka asker, Sanya'nın onu durdurmaya çalışan solgun ve kızgın arkadaşı öne çıktı. "Arkadaşınız, Leydi Ludivine'in insan değil, bir melek olduğunu duyduk."

"Bu doğru."

Kalabalık öfkeyle gürledi. Corien'in arkasından, yukarıdan başka sesler de geldi: "Hain! Yalancı!"

Evyline Audric'e doğru eğildi. "Lordum, gitmeliyiz."

Audric ondan uzaklaşarak, "Öfkelerinde haklılar," dedi.

"Bizi sizler için ölmeye mi yollayacaksın?" diye seslendi Sanya. Gözlerini hedefe saplanmış oklar gibi Audric'e dikti. "Kraliçen burada, başkentte göründüğünden beri yurdumuzu harabeye çeviren fırtınalara, depremlere ve sellere maruz kaldık. Şimdi de ülkemizi korumak yerine gidip, senin tahtın için savaşmaya mı zorlanacağız?"

"Bu, benim tahtımdan daha fazlasını ilgilendiriyor," diye cevap verdi Audric. Bundan daha iyi bir şey söylemesi, giderek yaklaşan düşmanı savuşturmak için tüm ulusların bir olmasının önemi hakkında etkili bir konuşma yapması gerektiğini biliyordu.

Ama yorgundu ve askerlerin ortak öfkelerinin giderek artan gücünü, göğsünde biriken taşlar gibi hissediyordu.

"Birçok olasılık, dikkatle ve en ince ayrıntısına dek incelendi ve tartışıldı," diyebildi. "Şu an size söyleyebileceğim tek şey, kraliçenizin bana güvendiği."

Sanya dudaklarını büktü, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Halkınız da güveniyordu. Şimdi duyuyoruz ki evlerinden kovuluyorlar, büyü yapma suçuyla tutuklanıyorlarmış. Üstelik, tek yapabildikleri şey mum yakmakken. Bizim başımıza da bunlar mı gelecek? En sonunda melekler gelince büyümüz bizden zorla mı alınacak?"

Kalabalık bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Audric konuşamadan Sanya'ya baktı.

Çünkü Sanya haklıydı: Halkı, Audric'in onları koruyacağına güvenmişti ve Audric onları yüz üstü bırakmıştı. Halkını, kazanılamayacak bir savaşın eşiğindeki bir ülkenin kaosu içinde kendi kendilerini korumaları için terk etmişti.

Birdenbire hızla dönen bir gölge bulutu üstlerine indi, Audric ve Evyline'i çevreledi. Gölgelerin içinde dişlerini birbirine çarpan kurtlar ve parlak siyah kürkleri olan leoparlar vardı.

Karanlıklarının içinde gizlenen Audric, arkasında Evyline, barakalara giden en yakın kapıya koşturdular. Gölge Muhafızlarının geri kalanı içeride bekliyorlardı. Gölgeler dehşet ve korku ile izliyorlardı. İçlerinden biri, Maylis, bir dua mırıldandı ve Gecenin Evi'ni şereflendirerek ensesine dokundu.

Barakaların kapısı çarparak kapandı. Sloane, bir dokunuşla dağılan gölgelerin arasından çıktı. Abanoz bir asa olan ateş elementinin üstündeki cam küre, bir alevin mavi kalbi gibi parlak bir şekilde ışıldıyordu.

"Bu benim hatamdı," diye mırıldandı Sloane. Bir yandan da barakaların içinden saraya doğru hızla gidiyorlardı. "Oraya hiç çıkmamalıydık. Buna hazır değildin."

Sanya'nın öfkeli sesinin hatırasından kurtulmaya çalışan Audric itiraz etti. "Kılıç becerim paslanmış. Bunu kabul edebilirim ama..."

"Senin kılıç becerinden bahsetmiyorum," diye çıkıştı Sloane. "Başına gelebileceklerle yüzleşme ve bunlardan sağ çıkabilmek için yardımlarına ihtiyacın olacak insanları teşvik etme becerinden bahsediyorum."

Audric'in solundaki Evyline homurdandı. Sloane iç çekti ve yüzünü ovalayarak koridorda bir dönüşün önünde durdu.

"Özür dileme," dedi Audric uyuşmuş bir halde. Sloane'a bakamıyordu. Odasına dönmek istiyordu; uyumak istiyordu. Belki uyku, bu günü hafızasından silebilirdi. "Haklısın, elbette."

"Beni dinle, canım." Sloane kendine bakması için nazikçe Audric'in yanağına dokundu. "Büyük bir üzüntü yaşadığını biliyorum. Zihninin sana karşı çıktığını biliyorum ve bunun nedenini anlıyorum. Ama birçoğumuz üzüntü içindeyiz ve ufukta daha fazla keder var. Bu yüzden kendini toplayıp savaşmana ihtiyacım var, *ihtiyacımız* var." Hüzünle gülümsedi. "Sen Işıkgetiren'sin ve dünyamız giderek kararıyor."

Audric gözyaşı tabakasının altından Sloane'a baktı. Boyu

ondan çok daha uzun olsa da kendini Sloane'ın yanında küçülmüş hissediyordu. Sevgili teyzesi tarafından incelenen, ancak yetersiz bulunan bir çocuk.

"Vakit geldiğinde, tabii gelirse," dedi Audric tok bir sesle, "yapılması gerekeni yapamazsam ne olacak?"

Sloane bakışları ciddi, kolunu aşağıya indirdi. "O zaman, ölürüz, Audric. Hepimiz."

Sarı saçlı, pembe yanaklı bir kraliyet uşağı koridorun ucunda nefes nefese belirdi ve telaşla yanlarına geldi.

"Sizin için bir mesaj, Yüce Majesteleri," dedi başını eğerek ve geldiği kadar hızla geri gitti.

Audric kalbindeki korku hızla yükselerek mektubu okudu. Mesaj kısa ve netti. Harfler aceleyle karalanmıştı.

"Kraliçeler, sabah ilk iş olarak bir toplantı istiyorlar," dedi ve kâğıdı avcunun içinde buruşturdu. Yarın, Mazabat Senatosu Audric'in askeri yardım isteğinin kabulü ya da reddi için oylama yapacaktı. "Kuzeyden haber var."

Bu haber her ne ise, Audric onun iyi olduğunu düşünmüyordu.

Ertesi sabah saat dokuzda, savaş konseyi kraliçelerin orta avlusunda toplandı. Burası, başlarının üstünde sallanan ağaçların yeşil rengini alan, güneş ışığının içeriye akmasına izin veren cam tavanlı, daire şeklinde bir odaydı. Duvarlar kızıl balçık, zemin inci ve kobalt karoluydu.

Parlak kırmızı meşe ağcından yontulmuş heybetli yuvarlak bir masa odanın tam ortasında duruyordu. Masanın etrafında savaş konseyi oturuyordu; Audric, Kraliçe Bazati ve Kraliçe Fozeyah, Prenses Kamayin, kraliyet ordularının baş komutanı General Rakallo, yedi yüksek büyücü, Ludivine, Sloane ve Audric'in yanından ayrılmayı reddeden Evyline.

Bu sabah, ek olarak, Audric'in kendinden on yaş büyük olduğunu tahmin ettiği solgun bir adam vardı. Adam, beyaz eklemli elleriyle sıkı sıkı tuttuğu masaya bakıyordu.

Audric'in adam hakkında bildiği tek şey, Jazan isimli bir casus olduğuydu. Aylar önce, Kirvaya'da kaybolan çocuklar hakkındaki söylentiler Prenses Kamayin'in merakını çekmişti. Prenses olayları araştırmak için dört özel dedektifini göndermişti ve sadece bir tanesi, Jazan geri dönmüştü.

Jazan konuşurken, odada nefes bile alınmadı.

"Onları küçük odalarda tutuyor," diye fısıldadı Jazan. Sesi titriyordu. "Alçak tavanlı odalar, ayakta duramayacak kadar küçük. Onları çağırdığında, dağın altında bir yere götürülüyorlar. Laboratuvara."

Jazan Kamayin'e baktı. "Tam bir şehir gibi Leydim. Buzun ve siyah dağların içine oyulmuş bir şehir."

Kraliçe Bazati sandalyesinde dikleşti, siyah gözleri alev alevdi.

"Çocuklarla ne yapmak istiyor?" diye sordu Sloane. Yüzü korkuyla gerilmişti. "Neden çocuklar?"

"Elemental çocuklar," diye düzeltti Jazan. "Leydim. Affedersiniz. Çocukların hepsi elemental. Çoğunun büyüleri kendilerine henüz gelmemiş. Sanırım, onun bu çocuklarda sevdiği şey de bu. Onlara yaptığı şey, şifacılarının ve askerlerinin yardımıyla çocukların büyüsünü doğal yollardan daha erken uyandırmak. Büyü uyandığı zaman da hemen onu kontrol altına alabiliyor. Şekillendirebiliyor. *Onları* şekillendiriyor." Jazan'ın sesi çatladı. "Bunu yapmasının bir nedeninin de çocukları kaybolunca ailelerin çok korkması olduğunu düşünüyorum." Jazan titreyen elini yüzüne götürdü. "Ah, Tanrım. Bizden nefret ediyor. Hepimizi öldürecek. Her birimizi. Bunu, mümkün olan en kötü biçimde yapacak. Yanarak öleceğiz. Çığlık atarak öleceğiz."

Audric öne doğru eğildi. "Jazan. Onlarla ne yapıyor? Deneyler mi demiştin?"

"Dip Dünya'da canavarlar var," diye fısıldadı Jazan parmaklarının arasından. "Şifacılarının bu canavarlardan bahsettiklerini duydum. Ama bunlar bizim bildiğimiz şifacılardan değiller. Kesiciler. İnsan teninde melekler ama hepsi vücutlarına bağlı kalacak kadar güçlü değiller. Bazıları güçlü ve

aynı tende haftalarca kalabiliyorlar. Birkaç tane hiç değişmeyen gördüm. Fakat bazıları askerlerin eldiven değiştirmeleri gibi ten değiştiriyorlar."

"Canavarlardan bahsediyorlardı, demiştin," Audric sorusunu nazikçe yineledi. "Ne tür canavarlar?"

"Bilmiyorum. Onlara tuhaf bir isim veriyorlar: haçlı. Bildiğim kadarıyla, Dip Dünya'da yaşıyorlar. Şimdi onları yeniden yaratmaya çalışıyor veya onlara benzer bir şeyi. O ve şifacıları serumlar yapıyorlar, şu rezil iksirleri. Zehir gibi kokuyorlar. Dağların altındaki tüm tüneller ve mağaralar bu pis kokuyu yayıyorlar. Ve..."

Jazan başını kaldırıp sessizce Audric'i inceledi. "Ejderhalar da var. *Ejderhalar*." Ufak bir kahkaha attı. "İlk başta gözlerime inanamadım ama doğru: Dünyada hâlâ ejderhalar var. Borsvall'den buz ejderhaları. Kürklü yakalı falan, tıpkı tablolardaki gibi. Ve o..." Jazan ellerini avuçları yukarıya gelecek şekilde iki yana açtı. Çaresizce masanın etrafındakilere baktı. Sanki birinin ona tüm bunların bir rüya olmasını söylemesini istermiş gibiydi. "Onlardan *canavarlar* yapıyor. Ejderhaları yarıp açıyor ve sonra birlikte geri dikiyor. Başka yaratıklar da var. Şifacılar onlarla oynuyorlar ve ejderhalarla birlikte dikiyorlar. Veya... Tanrım, yardım et, nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Ama bu yaratıklar, onlar iğrenç.

Ve çocuklar... Onları güç elementleri dövmeleri için zorluyor ve çocuklar bunu yaparken onların zihinlerini kontrol ediyor. Bu, sapıklık. Doğru değil. Çocukların yaptıkları güç elementleri... bazıları kendileri için bazıları yaratıkların da kullanabilecekleri şekilde tasarlanmış. Çocuk ve canavar arasında paylaştırılmış bir zırh seti gibi. Ve... Yüce Majesteleri, onlardan bir ordu kurmayı planladığını düşünüyorum. Zihinleri onun tarafından kontrol edilen elemental çocuklar. Onlar ve onların güç elementleri ile kuşanmış yaratıkları. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama... Bu yaratıklar, bunlar, onları süren çocuklar gibi ateş fırlatabiliyorlar. Çocuklar dünyayı sallayıp kılıçları bükebiliyorlar, yaratıkları da yapabiliyor. Herhangi bir elemental gibi. Sanki çocuk ve yaratık, iki vücuda bölünmüş bir varlık gibiler."

"Bu imkânsız," diye mırıldandı Kaplıcalar Yüce Büyücüsü. Çilli ellerini ovuşturdu. "Yanlış görmüşsünüzdür."

"Ben yanlış görmedim." Jazan sargılı parmaklarıyla gözlerini sildi. Aldığı yaraların sayısı çok azdı.

Ve bu en çok Audric'i rahatsız ediyordu.

"Neden seni hayatta bıraktı?" diye sordu Audric.

"Orada değildi bile. Gerçek anlamda. Bedenen." Jazan sertçe göğsüne vurdu. "Bu şekilde değil. Dünyanın başka bir yerindeydi ve onun yokluğunda işleri generalleri yürütüyordu. Ama onu duydum." Jazan ufak bir kahkaha atarak başını salladı. Gözyaşları döküldü. "Onu duydum. Ben onun ulağıyım. Başınıza gelecekleri bilmenizi istiyor."

"Ne dedi?" Audric öne eğildi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Patria'da," dedi Ludivine.

Herkes ona bakmak için döndü. Ludivine solgun ve hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Ellerini masanın üstünde birleştirmişti. Ludivine, Audric ile göz göze geldi ve ona bakmaya devam etti. "Rielle'yi Patria'ya götürdü. Azizlerin güç elementlerinin peşindeler. Celdaria'dan ayrıldıklarında, yanlarında üç tane vardı. Şimdi, dört tane var."

Audric bir an için gözlerini kapattı. Elbette Rielle hâlâ güç elementlerini arıyor olacaktı. Belki şimdi onlara Geçit'i onarmak için değil, açmak için ihtiyacı vardı.

Masanın etrafında birkaç kişi keskin nefesler aldılar.

"Aziz Marzana'nın kalkanı onda," dedi Audric sessizce, hatırlayarak. "Aziz Grimvald'ın çekici."

"Aziz Tokazi'nin asası," diye ekledi Kamayin. Rielle'nin asayı ele geçirmek için katlettiği Obeks'ten bahsetmedi. Ama Audric onun katı yüzündeki hatırayı gördü.

"Ve şimdi, Aziz Ghovan'ın oku," diyerek sonlandırdı Ludivine. Yüzünde vahim bir ifade vardı.

"Yedi güç elementini de bulduğunda," diye ekledi Audric. Sözcüklerin her biri dilinde ağırlık yapıyordu. "Hepsinin gücü, Rielle'nin Geçit'e istediğini yapmasına yetecek."

Odayı bir sessizlik kapladı.

Kraliçe Fozeyah kızgın bakışlarla Ludivine'e baktı. "Patria'da olduklarını nereden biliyorsun?"

Ludivine duraksadı. "Rielle ile konuşmaya çalıştım. Ona ulaştım. Onu... onu gördüm."

Audric şokla sarsıldı. "Yaralı mı? İyi mi?"

"Yaralı değil," dedi Ludivine yavaşça. "Düşündüğün anlamda değil."

"Bilmece gibi konuşmayı kes ve bize doğruyu söyle," diye çıkıştı Audric.

Ludivine'in sakinliği çıldırtıcıydı. "Empirium ile olan bağlantısı, haftalar öncesine göre şimdi çok daha kuvvetli. Ondaki değişikliği algılayınca çok şaşırdım. Sanki kudurmuş altın bir ateşin içine atılmış gibiydim." Biraz duraksadı. Audric'in görmekten hainee zevk aldığı ufak bir seğirme. Tıpkı kendi gibi Ludivine'in de asla iyileşmeyecek bir şekilde acı çektiğini umuyordu.

"Gücü çok hızlı yükseliyor," diye sözlerini tamamladı Ludivine. "Bu gücü daha ne kadar kontrol edebilir, bilmiyorum."

Sessizlik korkunçtu. Audric kendini şiddetli bir şekilde masaya bıraktı, saçlarını ellerinde gezdirdi.

Audric haftalardır ilk kez beceriksizce ve çaresizce Ludivine'in zihnine ulaştı. *Korkuyor mu?*

*Evet.* Ludivine'in sesi saf fısıltı halinde bir düşünceydi. *Ve evine hasret duyuyor.*

Audric masayı iterek kalktı ve en yakın pencereye gitti. Neşe saçan sabaha, bereketli saray topraklarına gözlerini yumdu ve Rielle'yi yabancı bir ülkede, Corien kulaklarına vaatler fısıldarken ve empirium onu içinden dışına doğru yakarken hayal etmemeye çalıştı.

Ne yazık ki hayal gücü hep muhteşem olmuştu.

"Ejderhalar, çocuklar ve yarattıkları şeytani yaratıklar haricinde, yedekte kaç tane birlikleri var?" dedi Sloane. Sesi öfkeden titriyordu.

"Son saydığımda, beş yüz melek askeri vardı," diye cevap verdi Jazan, boşluktan gelen bir sesle.

"Daha fazlası gelecek," dedi Ludivine alçak sesle. "Rielle Geçit'i açınca, milyonlarca olacak."

"*Eğer* Geçit'i açarsa," diye belirtti Ateşin Evi'nin Yüce Büyücüsü.

"Ama başkaları da var," diye devam etti Jazan. Hiç durmadan giysisinin kollarının kenarlarını çekiştiriyordu. "Binlerce insan. Onları melekler kontrol ediyorlar."

Audric masaya geri döndü. Olanları anlamaya başladıkça kalbi ağırlaşıyordu. "Ateş sınavının olduğu gün, Sauvillier askerlerine de bunu yaptı. Onları kontrol etti, kendi halklarıyla karşı karşıya getirdi."

"Gözleri griydi." Bakışları uzaklara dalan Sloane nefes aldı. Audric gibi o da hatırlıyordu. "Gri ve boş, içlerini sis basmış gibi."

"Melekler onlara adatrox diyorlar," dedi Jazan. "Generalleri onları toplamak için dünyayı geziyorlar. Binlercesi. Zihinlerinin içine sızıyorlar ve uygun gördükleri anda onları yeniden yaratıyorlar. Onlara ne yapacaklarını söylüyorlar ve adatrox kendine söyleneni yapmak zorunda kalıyor. Ne yaptıklarını bildiklerini sanmıyorum. Umarım bilmiyorlardır." Jazan'ın yüzü düştü ve gölgelendi. "Meleklerin onların birbirlerine yaptırdıkları şeyler... bize yapmalarını sağladıkları şeyler..."

Jazan hıçkırıklara boğuldu. Kamayin nedimelerini çağırıp onu sarayın hastane kanadına yolladıktan sonra Kraliçe Bazati ona döndü ve toplantı başladığından beri ilk kez konuştu.

"Sana soracağım çok soru var, kızım," dedi. Sesi alçaktı.

Kamayin gözlerinde küstahça bir ışıldamayla annelerine baktı ve "Üç yıl önce, yirmi dört casus işe aldım," dedi. "Sığırcıklar. Çok iyiler. Senin casuslarından da iyiler, Anne. Merak etme. Onların parasını ben ödüyorum."

Kraliçe Fozeyah'ın ağzı kıpırdadı ancak bu tebessüm gözlerinde yansımadı. "Ne kadar da girişkensin."

"Her prensesin kendine özel casusluk ağına hakkı vardır," dedi Kamayin, enerjik bir şekilde. "Kirvaya'daki kayıp çocukları

duyduğum zaman kuşlarımı oraya göndermek zorunda kaldım. Yaptığım iyi bir şey. Şimdi ne ile karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

Sahilde Audric'i karşılayan süslü komutan General Rakallo sandalyesinde somurttu. "Evet, şimdi biliyoruz ve şimdi her şey değişti."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi Sloane. Sesinde bir acılık vardı. "Corien'in bize karşı ayaklanmak için ordular topladığından şüpheleniyorduk."

Kanlı canlı yüzü yara izleriyle bozulmuş, Toprağın Evi'nin Yüce Büyücüsü dingin bir sesle konuştu. "Fakat kuvvetlerinin ne kadar büyük olacağını bilmiyorduk. Ayrıca yarattığı canavarlar hakkında da hiçbir şey bilmiyorduk."

"Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum," diye mırıldandı Kraliçe Bazati. Ellerini yumruk yapmıştı.

"Sıradan melek zihni, Yüce Majesteleri, olağandışıdır," dedi Ludivine. "Corien'in zihni ise sıradanın çok ilerisindedir. Savaşlardan önce Corien güçlüydü. Şimdi, Dip Dünya'da intikamını planlayarak geçirdiği yüzyıllardan sonra, herhangi birimizin çok ötesinde. Benim bile."

"Rielle hariç," dedi Audric hiç vakit kaybetmeden. Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez, gözlerinden yaşlar boşaldı. Bu, haftalardır Rielle'nin ismini yüksek sesle ilk kez söyleyişiydi. Sevgiyle anılan bu sözcük nefesini kesmişti.

General Rakallo sertçe iç çekti. "Evet, bizi yok etmeye azmetmiş melekten daha güçlü tek varlık, ona katılmak için evini ve sevdiklerini terk eden kadın. Bunu özellikle rahatlatıcı bulmadığım için beni bağışlayın, Yüce Majesteleri."

Kamayin aniden ellerini masanın üstüne koyarak ayağa kalktı. "Bu tür konuşmalar gerekli de değil verimli de değil, General Rakallo."

Toprağın Evi Yüce Büyücüsü kafasını iki yana salladı. "Katılmıyorum, Ekselansları. Rielle'yi bir müttefik veya casus olarak göremeyiz. O bir silah ve şu anda Corien'in cephaneliğinde."

Kraliçe Fozeyah parmaklarını hafifçe dudaklarına vurdu. "Öldürülebilir mi?"

Bu kez ayağa fırlayan kişi Evyline oldu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Audric ona uzandı. "Evyline, lütfen otur."

Kraliçe Fozeyah ellerini kaldırdı. Saçlarının parlak siyah bukleleri sarımsı kahverengi omuzlarının üstünden arkaya doğru salınmıştı. Elbisesinin geniş boynu çıplak kalmıştı. "Kraliçe Rielle bu odadaki birçok kişi tarafından seviliyor. Ama bu soruları kendimize sormalıyız ve eğer bu durumdan kurtulmak istiyorsak böyle bir sona hazır olmalıyız."

"Her şey öldürülebilir," diye duyuldu Ludivine'in kederli sesi. "Ama onu öldürebilecek kadar ona yaklaşabilir miyiz?" Üzgün bakışları Audric'e döndü. "İşte bunu bilmiyorum."

"Onu öldürmek gerekmeyebilir," dedi Audric sakince. Ludivine'in cevaben onu onaylayan tebessümünü görünce duyduğu sevinçten nefret etti.

Çileden çıkan General Rakallo'nun ağzı ipince olmuştu. "Yüce Majesteleri, bu adama strateji sürecimizin bir parçası olarak gerçekten güvenebilir miyiz? Aşktan gözleri kör olmuş. Kraliçe Rielle tarafından daha önce aldatılmış, tekrar aldatılabilir."

"Evet, onu seviyorum," dedi Audric. Bu sözcüklerin bu kadar tutkulu çıkmasını istememişti. Sanki onu, bu korku duyulan, yaratılışı, cesareti ve şaşırtıcı, ışıltılı zihni anlaşılmaz bu kadını sevmek bir suçtu.

"Ve evet," diye devam etti Audric, "beni aldattı ve ben onun yalanlarının derinliklerini keşfedince, öfkemin ve korkunun beni alt etmesine izin verdim. Ona, olmaktan korktuğu şeye dönüştüğünü söyledim, bir canavara. Onun insanlığını reddettim; Onun içindeki iyi olan her şeyi yok saydım." Sesi çatladı. "Onun içinde çok fazla iyi şey var. Cesaret, direnç, onun güvenini kazanacak kadar şanslı olan birinin sadece onun hayranlığının gücü ile yaşayabileceği kadar sevgi." Konseydekilerin her birine, tek tek, anlamaları için onlara sessizce yalvararak baktı. "Onu uzaklaştırdım. Ve şimdi o, bizim en büyük düşmanımızla birlikte. Yargılamadaki hatam, zayıflığım olmasaydı, şimdi hâlâ bizim yanımızda olurdu."

Audric sakinleşmeye çalışarak yavaşça bir nefes aldı. "Doğduğu günden itibaren çok büyük ve çok korkunç bir gücün yükü altındaydı. Aylarca yargılandı, işkence gördü, ibadet edildi ve hakaret edildi. Tüm bunlara rağmen bizimle kaldı. Ta ki ben onu suçlama hatasını yapana dek. Sevgi olmadan onu geri kazanamayız. O olmadan da kazanamayız."

Konsey üyeleri onu acımanın, utancın, üzüntünün, öfkenin farklı dereceleriyle izlerlerken oda sessizdi.

"Kraliçe Bazati," dedi Audric. Sesi istikrarlıydı ama midesi düğüm düğümdü. "Kraliçe Fozeyah, kuzeyden gelen bu haberin, bugünkü oylamayı etkilemesine izin veremezsiniz. Size yalvarıyorum, oylama başlamadan önce meclisle konuşun. *Benim* onlarla konuşmama izin verin. Celdaria, bu savaşta ilk cephe olacak, size bunun sözünü verebilirim. Corien, zaferinin benim gücümün koltuğunda başladığı bir şiirsellik isteyecektir. Merovec tahttayken, şehir süratle düşecektir. Merovec, böyle bir orduyla karşılaşmaya hazırlıklı değil. Kızıl Taç'tan gelen mektupların da bildirdiği gibi Merovec paranoyak ve korkak. O mektupları sizlere de gösterdim. Onları okudunuz, kendi yeraltı ekiplerinizden raporlar aldınız. Merovec melekleri anlamıyor. Ben anlıyorum. O, Rielle'yi tanımıyor." Audric yumuşak bir şekilde gülümsedi, kalbi paçavraya dönmüştü. "Ben tanıyorum. Onun bize geri dönmesini istiyorsak, onun geri dönebileceği bir evi olması gerek."

Sonra hepsine baktı. Anlamalarını istiyordu. "Önümüzdeki gerçek savaşa hazırlanmak için Corien'in hiç kuşkusuz ilk saldıracağı yerde, Âme de la Terre'de, mümkün olduğunca güçlü bir kuvvet toplamalıyız. Bunu yapabilmemiz için benim tahtımı geri almam gerek. Ben bunların hiçbirini sizin ordunuz olmadan yapamam. Hep birlikte, Corien geldiğinde ona karşı dünyamızın ilk savunma hattı olabiliriz. Tabii Merovec'in bir araya getirdiği düzensiz orduyla yüzleşmesini tercih etmezseniz."

Kraliçe Bazati'nin yüz ifadesi acımazsızdı. "Savını anlıyorum, Audric. Karım gibi ben de senin Senato'ya sunduğun dilekçeyi destekledim." İçini çekerek masaya baktı. Sonra tüm konseye

hitap etmek için doğruldu. "Ama oylamadan önce Senato ile konuşamam. Çünkü oylama çoktan yapıldı."

Odada bir şok dalgası yayıldı.

Kamayin kafasını yavaşça sallayarak annelerine hayretle baktı.

"Ne?" diye fısıldadı Audric. Korkudan kendini uyuşmuş hissetti. "Ne zaman? Neden?"

"Dün gece geç saatlerde, Senatonun on temsilcisi ve Jazan ile birlikte konuştuk," diye açıkladı Kraliçe Fozeyah. "Onun raporunu sizden önce dinleme ve durumu özel olarak değerlendirme fırsatımız olmasını istedik."

"Adama başına gelenleri on iki saat içinde iki kez tekrar mı yaşattınız?" dedi Audric kızgınlıkla. "Sizin bu kadar zalim olduğunuzu düşünmezdim."

"Bu, zalimlik değil, Audric." Kraliçe Bazati'nin bakışları acıma doluydu. "Hayatta kalma."

Gergin sessizliğin içinde, kapıdan bir tıkırtı duyuldu. Kraliçe Fozeyah ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Mazabat Senatosunun baş temsilcisini odaya aldı. Tombul, haşin yüzlü, koyu kahverengi tenli, sıkı gri bukleleri olan bir kadındı. Kadın odayı inceledi. Keskin bakışları Audric'in üstünde takıldı.

"Bizim için bir haberin var," dedi Kraliçe Bazati sakince.

Baş temsilci başını salladı ve sonra deri bir paketi açarak okumaya başladı.

"Senato," dedi baş temsilci tiz ve berrak sesiyle, "olası melek işgalcilere karşı bir savunma temeli kurma kapsamlı amacıyla ülkesinin sermayesini ele geçirmek ve gaspçı Merovec Sauvillier'yi kovmak için askeri yardım talep eden Celdaria ulusunun Kralı Audric Courverie'nin dilekçesi hakkında tartıştı ve oylama yaptı. Kraliçelerimizin, kutsal büyücülerin ve bize gücümüzü ihsan eden Mazabat halkının tavsiyelerini dikkate aldık. Ulusumuz, son aylarda eşi benzeri görülmemiş felaketlerle yıprandı. Sahillerimizi temizlemek, çiftliklerimizi yeniden inşa etmek ve ölülerimizi toplamakla uğraşırken başka ülkelere yollayacak kaynağımız veya insanımız yok."

Baş temsilci durakladı. "Doksan ikiye sekiz olan yüz oyun son kez sayımı neticesinde Celdaria dilekçesinin reddine ve tacın askeri yardım talebini geri çevirmesine karar verdik."

Audric sertçe sandalyesine oturdu. Baş temsilcinin paketi kraliçelere sunuşunu uyuşuk bir halde izledi.

"Bu ret talebi ile hemfikirseniz, Yüce Majesteleri," diye devam etti kadın, "oylama imzalarınızla onaylanacak. Değilseniz, özel bir oturumda oylamayı temyiz edebilirsiniz."

Audric konuşmaya cesaret edemeden nefesini tuttu. Sonrasında, kraliçelerin ülkesini sonunu getiren ve yakın zamanda tüm ülkelerin sonunu getirecek olan belgeyi imzalamalarını bir rüyadaymış gibi izledi. Diğerlerinin tepkilerini hayal meyal gördü: Annelerine koşan, tutkuyla itiraz eden Kamayin; ciddi bir dua ederken boğazına dokunan Kaplıcalar Yüce Büyücüsü.

Kraliçe Bazati, merhametli ama aynı zamanda kararlı yüz ifadesiyle Audric'i izliyordu. Kraliçe Fozeyah, bağıran Kamayin'i odayı çevreleyen özel çalışma bölmelerinden birinin içine soktu.

İşin en kötüsü, en korkuncu da Audric'in onların kararını anlamasıydı.

Ona neden güvensinlerdi? Neden hiçbiri doğmadan yüzyıllar önce başlayan anlamsız bir savaşta çarpışmaları için binlerce asker göndersinlerdi?

Eğer Audric ülkesini geri alacak ve Avitas halkını Güneş Kraliçeleri ve gelecekleri için savaşmak üzere bir araya getirecekse, bunu yalnız yapması gerekecekti.

# 13
# ← RIELLE ←

*"Dip Dünya'daki gözlemlerimize dayanarak, haçlıyı Avitas'ta bilinen yaratıklara en benzer yönlerine göre beş farklı gruba ayırdık: engerekler (sürüngen), yırtıcı kuşlar (uçucu), yaban kedileri (kedigiller), boğalar (büyükbaşların ve ayıların özelliklerinin tuhaf bir bileşeni) ve kemirgenler (böcekçil ve örümceğimsi, Avitas'ta tipik olarak görünenlerden çok daha büyük). Açıkçası, kemirgenler diğerlerinden daha küçük olmalarına ve grupları daha az kalabalık olmasına rağmen (bu, onların Dip Dünya'da yollarını bulmayı zorlaştıran bir güç eksiklikleri olduğunun göstergesi olabilir) en yırtıcılardan çok daha yırtıcılar."*

–Kuzey Sahası cerrahı melek Kasdeia tarafından yazılmış bir rapor, 17 Ağustos 994, İkinci Çağ

Rielle günlerce siyah ve altın rengi bir okyanusta var oldu. Orada, vücudunun en hassas ve dipsiz derinliklerinde, empirium kükredi ve çalkalandı.

Kısa uyanıklık anları, gerçeği aydınlatıyordu: Kuzeye doğru seyahat ediyorlardı. O ve Corien. Kız, Obritsa; muhafızı, Artem. Hızlı ilerliyorlardı. Işık halkaları yanarak açılıyor ve sonra kapanıyorlardı. Her aydınlanmada belli belirsiz bir duman kokusu.

Artem'in taşıdığı, artık dört tane olan güç elementleri yeni ve daha güçlü bir güç yayıyorlardı. Bu güç Rielle'nin teninde, fırtına patlamak üzereyken havanın uğuldaması gibi uğulduyordu.

Corien yakınındaydı. Rielle onun ağzını yanağında, kollarının sıcaklığını vücudunda hissediyordu. Bazen onun

yakınlığının farkına varıyor, dudakları buluşuyordu. Bazen denizde kayboluyor ve Corien'e sesleniyordu. Ama Corien bile onu parıldayan karanlık derinliklerde bulamıyordu. Rielle orada empiriumla tamamen baş başa kalıyordu. Empiriumun yorulmak bilmeyen sesi, Rielle'nin çözemeyeceği kadar acayip ve korkunç, bitmek bilmeyen bir sözcükler korosuydu. Rielle kulaklarını tıkayamadı, bunu yapmak da istemedi. Empiriumun dalgalarıyla sarmalanmış halde yüzdü, daldı, battı ve boğuldu. Ciğerlerini ezen her bir acı anını sevgiyle karşıladı. Ağzını açtı ve siyah suları yuttu. Gözlerini açtı ve göklerin altın yıldızlarla kaplandığını gördü. Uzandı, parmaklarıyla kavradı ve karanlığın içine çekildi. Düşüşü de sevgiyle karşıladı çünkü cevap, karanlığın içinde bir yerdeydi.

Bu sonsuz empirium dünyasının bir yerinde *daha fazlası* vardı; daha fazla güç, daha fazla anlayış.

*Neden beni seçtin?* Rielle bunu defalarca sormuştu. *Benden ne istiyorsun?*

Empirium, Rielle'nin kemiklerini sarsan, omurgasını çatlatan anlaşılmaz kelimelerle cevap verdi. Ama Rielle acı hissetmesi gereken yerde sadece sıcak zevk dalgalarını hissetti. Dev dalganın içine döndü, dalganın onu coşku verici siyah suyla yıkamasına izin verdi. Dalga onun çevresinde kırıldı, soğuk iğnelerden bir perde.

*Sensin*, diye homurdandı bir ses. Tek bir ses değil, tüm sesler, sonsuz bir koro.

*Evet?* Rielle nefesini tuttu, dinledi.

Rielle'ye kalbinin sabit atışı, siyah dalgaların çalkantısı dışında hiçbir şey cevap vermedi.

Sonra empirium bir kez daha konuştu. Rielle'nin kulaklarında patlayan sessiz bir ses bombası:

*Uyanacağım*

Rielle'nin gözleri açıldı.

Rielle beyazla kaplıydı ve Corien'in kollarındaydı. Siyah saçları karlarla beneklenen Corien onu göğsüne bastırdı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı Corien. Yüzündeki rahatlama apaçıktı. "Bana geri döndün."

Rielle'nin akciğerlerini hava kapladı. Öksürdü, aslında orada olmayan suları çıkarttı ve Corien'in göğsüne yaslandı. "Beni yere bırak!"

Corien afallamış halde kendine söyleneni yaptı. Rielle geniş siyah basamaklı merdivenlerin yanında, yerdeydi. Kilometrelerce altındaki taş onu çekerken hava Rielle'yi geri itti. Ölçülemeyecek kadar küçük sayısız nem tanesinin etrafında süzüldüğünü hissetti. Onu çağıran güç elementlerinden, hepsinin içinde yaşayan empiriumdan uzağa, içine döndü. Kafasının içinde siyah dalgaların patlayışını duydu. Onlarla boğuşunca, dalgalar daha da yüksek sesle gümbürdediler.

"Ben yalnızca bir kızım," diye fısıldayarak dua etti. Bu bir yalandı ama yine de onu rahatlattı.

Nasıl nefes alacağını anımsayınca çevresine baktı ve ardına kadar açılmış iki devasa kapının arasında kıvrılıp yattığını gördü. Solunda, dağlar ve buzlardan oluşan yayılmış bir manzara. Sağında, demir kollara takılı meşalelerle aydınlatılmış karanlık bir giriş salonu.

Rielle alnını soğuk zemine yasladı. Cilalı, beyaz damarlı, siyah mermer karolar. Yumruklarını bir kez yere vurdu.

Corien yanında sessizce diz çökmüş duruyordu. "Ne var? Ne oldu?"

"Neredeyse giriyordum," dedi Rielle. Güçlükle konuşabiliyordu. "Neredeyse anlıyordum. Görebiliyordum. *Hissedebiliyordum.* Ona doğru yüzüyordum ve sonra birdenbire buraya, senin yanına geldim." Rielle gözyaşlarının arasından Corien'e baktı. "Beni sen mi uyandırdın?"

"Hayır," dedi Corien sakince. "Sen kendin uyandın. Ben endişelendim..." Corien duraksadı, çenesi kıpırdandı. "Ben, senin bir daha uyanamayacağından korktum."

Rielle gözlerini kapattı. Alnını sertçe mermere yasladı. Zemin

buz gibi soğuktu ve çılgına dönmüş zihnini yatıştırıyordu. "Bir okyanus vardı. Altınla aydınlanan, büyük, siyah bir okyanus. Okyanusun içindeydim. Beni alıyordu..."

"Seni nereye götürüyordu?"

"Hayır, anlamıyorsun. Beni *alıyordu*. Nefes almak istiyordu. Konuşmak, benim gözlerimle görmek istiyordu." Oturmak için debelendi. Corien'in yardım etmeye çalışmamasına mutlu oldu. Hareketsiz geçen günlerden sonra kendini hantal hissediyordu. Vücudu garip ve ağırdı. Farkında olmadan bir elini karnına götürdü. Dağdaki kız zihninde dolanıyordu. Rielle'nin peşinden gitmeyi reddettiği bir hatıra.

"Empirium beni kendisi için istiyordu," diye mırıldandı Rielle. "Ben de onun beni almasını istedim."

Corien onu merakla izliyordu. "Empirium seni alsaydı, sana ne olacaktı?"

"Bilmiyorum. Beni öldürebilirdi. Beni daha iyi ya da daha güçlü yapabilirdi. Veya benim tadımı beğenmez ve tükürüp atabilirdi. Ama en azından ben bilirdim, beni öldürmüş olsa bile bilirdim. Anlardım."

"Neyi anlardın?"

Rielle'nin için sabırsızlık kapladı. "*Bu*. Tüm bunlar." Kendini gösterdi. "Ben neden böyleyim. Neden benim. Benim ne demek istediğimi anlayamıyor musun?"

Rielle Corien'in düşüncelerine ulaştığında, şaşırtıcı gerçeği hissetti: İçinde sadece Corien'in en çıplak izi kalmıştı. Varlığının geri kalanı gitmişti. Zihninin manzarasında en uzağa gitmişti. Görünüşe göre soylu, hatta el değmemiş. İtinalı. Ketum.

Rielle Corien'e baktı. Minnettarlık ve kırgınlık arasında kalmıştı. "Korktun mu? Bu yüzden mi benim düşüncelerimden çıktın?" Rielle çenesini havaya kaldırdı. "Empiriumun sana zarar vermek için beni kullanabileceğini düşündün. Benden iğrendin."

"Asla. Ben..." Corien sustu, söyleyecek bir sözü olmadığı nadir anlardan biriydi. "Senin mahremiyet isteyebileceğini düşündüm. Kollarımın arasında o kadar sıcaktın ki bu beni korkuttu. Ben orada olursam, sen nereye gittiysen orada olursam, sadece

olanları karıştıracağımı düşündüm. Ben istedim ki..." Ellerini iki yana açtı, ufak bir kahkaha attı. "Rielle, sen benim ilerimdesin. Umarım, günün birinde beni de oraya götürürsün ve birlikte aradığımız tüm cevapları alabiliriz."

Corien yere baktı. Alnı kırış kırıştı. Kirpikleri kalın ve siyahtı: Rielle onları öpmek için ani bir arzu duydu. Bu düşünceyi Corien'e gönderdi ve Corien'in ısınan bakışları ona döndü.

"Senin başına gelen şeyi anlıyormuş gibi yapmayacağım," diye fısıldadı Corien. "Ama kendimi senin için değerli hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağım."

Rielle uzun bir süre konuşamadı. Dengesizce ayağa kalktı ve başını Corien'den çevirerek dünyaya doğru baktı.

Taş merdivenlerin en üstteki kocaman basamağında duruyordu. İleride uçsuz bucaksız buz, ateş ve teçhizat ağı vardı. Askerler delgilerle çalışıyorlardı. Diğer işçiler sandıkları taşıyorlar, toprağın içine yerleştirilmiş büyük kapıları açmak için devasa metal çarkların kollarını çeviriyorlardı. Sıradan giysiler giyiyorlar ve askerlerin Rielle'nin melek dilinde olduğunu düşündüğü bir dilde bağırarak verdikleri emirleri yerine getiriyorlardı. Rielle'nin arkasında siyah taşlardan heybetli bir kale vardı. Giriş salonunda, sessiz ve maskeli muhafızlar rüzgârlı merdivenlerde duruyorlardı.

"Kuzey Sahası," diye fısıldadı Rielle. Nefesi bulutlara dönüştü.

Corien onun yanına gelip durdu. "Ev."

Rielle Corien'e baktı; seyahatte yıpranmış yakasına, gergin çenesine, hiçlikten inşa ettiği bu buz krallığını incelerken solgun gözlerinde oluşan gururlu ışıltıya.

İçini bir yumuşaklık kapladı. Corien'in çenesini çekerek dudaklarını kendi dudaklarına getirdi. Audric'in hatırası kendiliğinden zihnine geldi; Corien'in irkildiğini hissetti ancak özür dilemedi.

"Onu hâlâ seviyorum," diye hatırlattı Corien'e. Corien'in zihninde rahatlıkla görebilmesi için geçmeyen kederini düşündü. "Ama burada, senin yanındayım. O benden korkuyor. Sen korkmuyorsun. O bana arkasını döndü. Sen dönmedin. Şimdilik bu yeterli olmalı."

Corien'in yüz ifadesi sertleşti. "Çıldırtıcı zıtlıklarla dolu bir yaratıksın," diye mırıldandı. Parmaklarıyla Rielle'nin saçlarını taradı.

"Ve sen de beni bunun için seviyorsun," diye cevap verdi Rielle. Siyah dalgaların belli belirsiz patlayışı kafasının içinde yankılanıyordu. Ayak parmaklarında sonsuz altının soğuk şıpırtısını hissetti. Çarptığı yerleri aramak için başına dokundu.

"Senin için süit oda hazırlattım," dedi Corien gergin bir şekilde. Rielle'den uzaklaştı. "Sanırım dinlenmek istersin."

"Hayır." Audric zihninde kalmıştı. Hatırası sıcak ve sürekliydi. Rielle ona çok dikkatle bakarsa, acı göğsüne ve gözlerine bir diken gibi batıyordu.

Fakat Audric uzaktaydı; Audric onun bir canavar olduğunu düşünüyordu.

Rielle'nin zihni ürperdi, kendi tereddütlerinden yorgun düşmüştü. Çaresizce affedilmek istiyordu. Corien'in elini tuttu, ona bir elmas kadar berrak ve sert bir düşünce yolladı: İstediğim şey dinlenmek değil.

Rielle'nin önerisinin kuvveti Corien'i şaşırttı. Rielle onun keyiflendiğini, tüm hayal kırıklıklarının yumuşadığını hissetti.

Sonra Corien parmaklarını Rielle'nin avuçlarına bastırdı. Muhafızlara soğuğa karşı kapıları kapatmalarını söyledi ve Rielle'yi üst kata çıkarttı.

Corien canavarlar yapıyordu.

Bir tanesi tavana asılıydı. Gerçi bu, onun yaptığı değildi. Onun modeliydi, ilham kaynağıydı.

"Onlara haçlı diyoruz," diye açıkladı Corien. Rielle'yi laboratuvar dediği büyük bir odada gezdiriyordu. Taş tavandan sarkan bir dizi ince bakır tel ve çelik levhaya korunmuş bir yaratık cesedi asılmıştı. Yaratığın yanlara doğru yayılmış altı bacağı, kızıl pullu bir postu, uzun bir sürüngen burnu vardı. Boş göz yuvaları, uzun kancalı bir kuyruk, küçük tırtıklı sivri uçlarla çıkıntılı bir omurga. Çenesi zorla açılmıştı, birkaç sıra diş görünüyordu.

Corien donuk ince bacakları gösterdi. "Bazıları uçabiliyorlar. Diğerleri ağır ağır yürüyorlar. Bu bir engerek. En büyük silahı, hızı. Kendilerini yerde süratle ileri itiyorlar. Tıpkı kertenkeleler gibi. Ayrıca neredeyse mutlak sessizlikle hareket ediyorlar."

Corien konuşurken yavaşça odada yürüyordu. Uzun, siyah paltosu arkasından sürünüyordu. Birlikte geçirdikleri geceden sonra banyo yapmıştı ve saçlarının siyah dalgaları, laboratuvarın meşale ışığında parlıyordu.

Corien konuşurken Rielle onu dinledi. Gerçekten, cidden dinledi.

Ama bakışlarını onun kuzgun siyahı buklelerinden kaçırmakta zorlanıyordu. Önceki gece bu buklelerin bacaklarında nasıl ipeksi bir his uyandırdığını hatırlıyordu.

"Sizin azizleriniz Geçit'i yarattıklarında," diyordu Corien, "Dip Dünya'nın kumaşını yırtıp açma eylemi, bütün aleme kaos dalgaları gönderdi. Bizim hapsedilmemiz suçuyla, sonsuza dek değiştirilen ölçülemez bir enginlik." Sesi karardı. "Geçit'in yapılışı, sayısız dikişi attırdı. Çoğu dikkat çekmeyecek kadar belirsizlerdi. Ancak onlardan biri, bu yaratıkların kökenlerinin bulunduğu dünyaya açıldı. Çatlak küçük ama var ve giderek genişliyor. Haçlılar kurnaz ve içlerinden en güçlüleri, en şanslıları kendi dünyalarından kaçıp, Dip Dünya'ya kaçmanın bir yolunu buluyorlar. Bu, onların yüzyıllarını aldı. Çok azı Dip Dünya'yı geçmeyi, Geçit'ten çıkmayı ve buraya gelmeyi başardı. Ama daha fazlası gelecek. Bu sadece bir an meselesi."

Rielle'nin zihni, kendi dünyalarının ötesinde, hatta Dip Dünya'nın ötesinde başka dünyalar olduğu fikrini kabullenmekte zorlandı. Corien sayısız dünya olduğunu tahmin ediyordu. Hepsi de empiriumun büyüklüğüyle birbirlerine bağlıydı.

Başka dünyalar. İşte, Ludivine'in onunla paylaşmayı ihmal ettiği bir başka bilgi.

Ludivine. *Ludivine.* Bu ismi kendi kendine ne kadar tekrar ederse, onu hatırlamak o kadar az canını yakıyordu. Günün birinde Ludivine'in yüzünü hayal edecekti ve hiçbir şey hissetmeyecekti.

Günün birinde. Ama henüz değil.

"Ama Dip Dünya sizin vücutlarınızı sıyırıp aldı," dedi Rielle, odaklanmaya çalışarak. "Haçlılar Dip Dünya'ya girdiklerinde aynı şey onlara olmuyor mu?"

Corien'in yüzündeki ifade sertti. "Hayır. Bu tür küçük düşürücü hareketlere bağışıklar."

"Belki de empirium, insanlara karşı savaş başlattıkları için melekleri cezalandırmayı uygun görmüştür," dedi Rielle kaygısızca. Corien'i kışkırtmak, zihnini berraklaştırıyordu. Buna karşı koyamıyordu. "Belki haçlılar böyle bir suç işlememişlerdir."

Corien ona tehlikeli bir bakış attı. "Belki de."

"Haçlıları daha önce de duydum," dedi Rielle. Corien'in önüne geçti. "Onların kökeninin Dip Dünya olduğunu duymuştum."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Jodoc Indarien, Sunderlands Obeks'inin temsilcisi. Ludivine'i garip bir metalden yapılma bir okla vurmuştu. Bu oka, *yıkımbıçağı* diyordu."

Rielle'nin hafızasını okuyan Corien gerildi. "O, sana sadece bildiklerini anlatmış. Bildikleri de eksikmiş."

"Jodoc, haçlı kanının melekler için ölümcül olduğunu da söylemişti. Bu doğru mu?"

"Çok üzücü ama evet." Corien asılı yaratığa baktı. Düzgün bir siyah dikiş çizgisi yaratığın karnını ikiye bölüyordu. "Bu engerek, yıllar önce Geçit'ten sürünerek girdi ve akıllı şey, Sunderlands'e Obeks için malzeme taşıyan bir ticaret gemisiyle gizlice geldi. Obeksin bu yaratığın geldiğinden haberi bile olduğunu sanmıyorum. Yaratık yakalanırken ve buraya getirilirken birçok melek öldü. Bu, kanla ilgili bir şey. Onu kesmek güvenli hale gelinceye dek kanının tamamen akıp kurumasını beklemek zorunda kaldık. Buharları bile zehirli olabiliyor."

"Sizin için," dedi Rielle. "İnsanlar için değil." Samimi bir şekilde Corien'e göz kırptı. "Jodoc öyle söyledi."

Corien'in ağzı inceldi. "Bu konuda haklı. Avcılarım, yaratığın kanına bir kez maruz kaldıklarında, içinde bulundukları insan vücudundan atıldılar ve uyumlarını tamamen kaybettiler.

Neyse ki onların yerini diğerleri aldılar. Er ya da geç, kendimizi gelecekte daha sık karşılaşacağımız haçlıların zehirlerinden korumanın yollarını bulacağımıza eminim."

Corien'in sesindeki ima, Rielle'nin keyfini kaçırdı. Dimdik Corien'e baktı. "Eğer ben Geçit'i açarsam, demek istiyorsun."

Corien gergin bir şekilde gülümsedi. Rielle'nin *eğer* kelimesini kullanması dikkatinden kaçmamıştı. "Evet, öyle demek istiyorum."

Rielle bu düşünceyle ürperdi. Empirium içinde dalgalandı, kara bir sarsıntı. Bu korku muydu, heves miydi? Cevap bulmak için kendi yüreğini araştırdı ama bulamadı.

"Dip Dünya'da bana sadık olanlar çok sayıda," diye devam etti Corien. "Sen ve senin Geçit'i onarmadaki başarısız çabaların sayesinde, sevgilim, artık onlarla iletişim kurabiliyorum. Bana, haçlının büyük çoğunluğunun kendi dünyalarında kaldığını söylüyorlar. Oraya Hosterah ismini verdik. Sen Geçit'i açarsan, bir haçlı işgali olma ihtimali çok zayıf. Eğer istersen, benim halkım serbest kaldığında, o lanet şeyi yeniden mühürleyebilirsin. Sen mühürleyemeden, bizimle birlikte gelen haçlı olursa da onları yok ederiz."

Rielle bir hatıra algıladı. Zihninin yüzeyinde süzülüyordu ve ona doğru ilerliyordu. Bu, kendisiydi. Aylar önce Sunderlands'de Geçit'i onarmaya çalışıyor ama aksine daha da fazla çatlatıyordu.

"Bu yüzden mi beni ona doğru ittin?" Dikkatle Corien'i inceledi. "Benim ona dokunmamı istedin. Benin onu açabilecek kadar güçlü olup olmadığımı görmek istedin."

"Kısmen," diye onayladı Corien.

"Ama benim hazır olmadığımı ve bana zarar verebileceğini düşündün."

"Sana zarar vereceğini *tahmin ettim* ve senin başarısızlığının bana faydası olacağını biliyordum. Dolayısıyla *sana* faydası olacağını."

Rielle geri adım attı. Corien'in zihnine uzandı ve onu buldu. Corien'in doğruyu söylediğini anladı. "Beni şaşırtıyorsun."

"Ayrıca sen kendin de tamir etmek istedin." Corien ona yavaşça

yaklaştı. "Ben seni teşvik etmesem de aynı şeyi yapacaktın. Zaten hareket halinde olan bir durumdan neden yararlanmayayım ki?" Artık Rielle'nin yanındaydı. Gözlerinde tutku vardı. "Benim düşünmem gereken bir halkım var, Rielle. Tutsak milyonlarca melek benim onları kurtarmamı bekliyorlar. Bunu unutma."

Corien'in söyledikleriyle birlikte, Rielle'nin aklına acı bir düşünce geldi; Audric, kendi halkına yardım etmek için bile olsa, herkes ondan bunu bekliyor bile olsa, Rielle'yi asla ona zarar vereceğini bildiği bir şeyi yapmaya zorlamazdı.

Bu düşünceyi Corien'e yolladı ve öfkenin, uçuşan gölgeler gibi üstüne dökülüşünü izledi.

Tatmin olan Rielle çenesini havaya kaldırdı ve Corien'e baktı. "İnsanları kontrol edebildiğin gibi haçlıyı da kontrol edebiliyor musun?"

Corien'in hiddetli bakışları Rielle'nin yüzünde dolaştı. Rielle'nin zırhında bir delik arıyormuş gibiydi. "Hayır. Onların zihinleri çok tuhaf."

"Bu yüzden kendininkileri yaratıyorsun." Rielle, haçlının katı kuyruğuna dokunmak için parmaklarının ucuna kalktı. "Kanlarıyla sana zarar vermeyecek yaratıklar. Zihinlerini etkileyebileceğin yaratıklar."

Corien'in gözleri, Rielle'nin bütün hareketlerini takip ediyordu. "Kesinlikle. Fakat zihinlerini tamamen kontrol altına alma konusu hâlâ zor. Onları yönlendirmek için başka yöntemler geliştiriyoruz."

Rielle bir an için engereğe baktı. Onu canlı ve vahşi halde hayal etti; altı metrelik kas yığını ve pullu post, Rielle'nin kolu kadar uzun pençeleriyle hızla yerde ilerliyor.

"Eğer Geçit'i açarsam," dedi Rielle yavaşça, "azizlerin verdiği zararı daha da kötüleştirebilirim."

"Evet," diye onayladı Corien.

"İstemeden, Dip Dünya'daki çatlakları büyütebilir ve haçlıyı buraya getirebilirim."

"Ve onları yok edersin, daha önce söylediğim gibi. Bir göz kırpışıyla onları küle çevirirsin." Sinir, Corien'in sesini

renklendiriyordu. "Sen, bu dünyanın halkı için endişeleniyorsun. Senin için endişelenmeyenler için endişeleniyorsun. Neden?"

Çünkü hayat kıymetli.

Çünkü yapılacak doğru şey, bu.

Çünkü ben Güneş Kraliçesiyim. Korurum ve savunurum.

Üzerinde kafa yorduğu bu cevapların hiçbiri doğru değildi. Sınavlarda, bu tür şeylere inanıyordu, hatta herkesin duyması için bunları ilan etmişti. Ama belki o zaman bile kendine yalan söylüyordu.

Corien onu dikkatle izliyordu. "Senin acımanı veya korumanı hak etmiyorlar. Sen, onlardan çok bize benziyorsun. Senin yerin bizim yanımız." Kısa bir suskunluk. "Senin yerin benim yanım, onun değil."

Rielle bu açıklamayı zihninde tutmaya çalıştı fakat sağlam bir dayanak bulamadı.

Corien'e arkasını dönerek yaratığa baktı. Birdenbire yaratıkla arasında mide bulandırıcı bir yakınlık olduğunu hissetti. "Ben hiçbir yere ait değilim," diye fısıldadı.

Bu, uzun süredir söylediği en doğru şeydi.

Corien'in parmakları sırtında dolaştı. "Bu gerçeğe kendi başına ulaşman gerektiğini biliyorum ve onu bulmanı bekleyeceğim. Ama şunu sana şimdi göstermeliyim: senin yerin benim yanım."

Rielle cevap vermeyince, Corien onun elini buldu ve başparmağını Rielle'nin avcuna bastırdı. "Ben bu savaşı yüzyıllardır planlıyorum. Bu savaşın sonunda, sen ve ben, var olan yaratıkların bize ait oldukları ve bizim her emrimize itaat edecekleri yeni, görkemli bir dünyaya hükmedeceğiz."

Rielle derin bir nefes çekti ve Corien'e döndü. "Göster bana."



Corien dağların altına eksiksiz bir şehir oymuştu. Beyaz önlüklü melek bilginlerin çalıştığı, metal masaların, şeytani görünüşlü aletlerle dolu rafların, tıpalı şişelerin dizili oldukları mükemmel laboratuvarlar. Gece gündüz yanan madenler ve demir ocakları.

Corien'in adatrox olarak adlandırdığı gri gözlü, dilsiz askerlerin barakaları.

Corien onu heybetli bir taş koridordan geçirirken, "Onlar insan," dedi Rielle sessizce. Koridor boyunca her iki yanda da adatroxlar sıralanmıştı. Esmer ve soluk, şişman ve zayıftılar. Borsvallı erkekler, Kirvayalı kadınlar. Mazabatlılar, Celdarialılar. Bir çocuk tarafından dizilmiş bebekler gibiydiler; dimdik, biraz tuhaf, biraz çarpık.

Rielle geçerken, bulutlu gözler onu takip etmedi.

"Onlar, bizim ilk dehşet dalgamız olacaklar," dedi Corien. "Aptal vahşiler. Çok yaratıcı değiller fakat kesinlikle etkililer."

"Kaç tane var?"

"Yedi bin. İki ay içinde on bin olacak."

Corien'in çalışmasının kapsamını kavramaya başladıkça, Rielle'yi bir korku ürpertisi kapladı. Ateş sınavındaki Sauvillier askerlerini, onların gri gözlerini, dilsizliklerini, hiçbir ihtarda bulunmadan kendi komşularına saldırmalarını anımsadı.

Sonra, onlarca asker olmuştu. Burada binlerce vardı. Evlerinden kopartılan, melekler tarafından sahiplenen binlerce insan.

"Ve sen de hepsinin zihninde yer mi alıyorsun?" diye fısıldadı Rielle.

"Çoğunun. Komutanlarımdan her biri birkaç bölüğü kontrol ediyorlar." Corien Rielle'ye doğru baktı. Düşünceleri keyifle aydınlandı. "Bu seni korkutuyor."

Corien Rielle'nin elini kaldırıp dudaklarına götürdü. "Seni etkilemeyi seviyorum. Ve itiraf ediyorum, seni korkutmayı da seviyorum. Benim de sık sık senden korktuğum gibi senin de benden korkarak titrediğini hayal etmek bana zevk veriyor. Ah. İşte."

Corien ona yanıt verme fırsatı vermedi. Rielle, Corien'in onun rahatsızlığını, onu ne kadar sinirlendirdiğini fark ettiğini ve buna rağmen neşeyle devam ettiğini sezdi. Bu, onların arasında bir oyundu, it ve çek. Rielle laboratuvarda onun hakkından gelmişti, şimdi de Corien avantajı eline geçirmişti.

*Amacın kazanmak olmadığı bir oyun*, diye düşünce gönderdi Corien ona. *Amaç eşit zaferler kazanmak.*

Rielle bakışlarını önlerindeki yoldan ayırmadı. *Ya artık oynamak istemediğime karar verirsem?*

Corien cevap vermedi, Rielle'yi loş koridorlara doğru götürdü. Onlar yürüdükçe, hava sıcaklaştı ve kötü kokmaya başladı. Demir kafeslere asılı meşalelerle yukarıdan aydınlanan mağara gibi bir odaya girdiklerinde, koku neredeyse Rielle'nin ayaklarını yerden kesecekti. Ama Rielle bunun için memnundu. Dikkatinin başka yere çevrilmesi iyiydi, aralarındaki gerilimi yok ediyordu.

"Bak," diye fısıldadı Corien, abartılı bir hareketle. "Küçük sanat eserleri, öyle değiller mi? Özellikle ejderhalar bize faydalı oldular. Ejderhaların genetik yapıları sağlam ve çok yönlüdür."

Rielle, Corien'in ne demek istediğini anlamadı ama yine de yere oyulmuş çukurun kenarına yaklaştı. Korkunun sıcak ipleri boğazını sıkıyorlardı. Çukurun kendisi de çok büyüktü, iki yüz elli metre kareye yakındı. Çukurun üstü kalın demir ızgarayla kapatılmıştı. Çukurun kenarında çocuklar vardı ve hiçbiri on yaşından büyük olamazlardı. Hepsinin perdelenmiş gri gözleri vardı. Fakat onlarda adatroxlarda olmayan bir güç vardı. Bazıları ayakta duruyordu, bazıları çömelmişlerdi. Hepsi de çukurun içine bakıyorlardı.

Hepsinin de güç elementleri vardı.

Hepsi birbirinin aynısıydı; el bileklerinde ikiz altın bantlar, boyunlarında altın bir tasma. Havada, kötü kokuyu delip geçen tanıdık kokular süzülüyordu. Nemli toprak. Güneşte pişmiş taş. Yağmur suyu, duman, dağ rüzgârı. Gölgelerin buruk ısırığı, metalin acı tadı.

Hızla akan çağlayana benzer bir tiksintisiyle Rielle bakakaldı.

Bu çocuklar elementaldi. Güç elementi kullanamayacak kadar küçüklerdi. Rielle'nin ve Audric'in büyü deneyimleri istisnaydı. Normalde, bir çocuk elemental gücü öğrenmeye küçük yaşta başlardı ancak en azından ergen oluncaya dek güç elementlerini dövmezlerdi.

"Güç elementlerini burada mı dövdüler?" diye sordu Rielle belli belirsiz bir sesle.

"Evet." Corien'in sessiz keyfi, Rielle'nin düşüncelerini öptü. "Bazıları diğerlerinden daha iyi aldılar."

"Peki, itiraz ettiklerinde?"

"Onları ikna ettim."

Sözleri uçup giden Rielle, çukura yaklaşmayı ve içeriye bakmak için diz çökmeyi tercih etti.

Izgaranın altında, birbirlerine vuran ve pençe atan yaratıklar vardı; haçlı cesedini anımsatan ancak daha korkunç yaratıklar. Rielle onların yaratıklığını soluksuz inceledi: iri ve hantal omuzlar, kasları tel tel belli; etten ve tüyden güdük kanatlar; dağınık siyah postlar ve pullu deriler; gagalar ve pençeler. Örs gibi küt ve büyük kafalar. Izgaraya çarpan ve çakmak taşı gibi kıvılcımlar çıkartan boynuzlar. Dişlerini gösteriyorlar, kafalarını sallıyorlar, öfkeli bir ıstırap içindelermiş gibi inliyorlardı.

Her ne kadar biçimsiz ve çarpık olsalar da her biri bir dehşet deseninin parçalarıydılar. Hepsinin belirli ayırt edici bir özelliği vardı. İlk olarak kuyruklarında ve kanatlarında, kaba ve tüylü postlarında.

"Bunlar ejderhalar," diye fısıldadı Rielle. "Onları değiştirmişsin."

"Grotesk bir geliştirme." Rielle'nin yanında diz çöken Corien düşünceli bir şekilde yaratılarına baktı. "Generallerimden biri onlara sürünenler ismini verdi. Ne de olsa artık onlara ejderha diyemezsin, değil mi? Bu isim onlara daha çok uydu. Ancak şimdilik bir tanrısal yaratığın zihnini tamamen kontrol edebilmem imkânsız, bizim tedavilerimiz onların uysal durmalarını sağlıyor ayrıca çocukların güç elementleri, bir koşum takımının bir atı zapt edişi gibi onları zapt ediyor. Elbette, çocukları ben kontrol ediyorum. Şunu izle."

Corien parmaklarını şaklattı. Rielle bunun gösteri olduğunu biliyordu. Corien'in becerilerinin dışarıdan tetiklenmesine gerek yoktu.

Çukurun çevresindeki elemental çocuklar dikkat kesildiler. Boğuk çığlıklarının yankıları sessizlikte çınladı. Corien ızgaraya bağlı bir mekanizmaya uzandı ve bir mandala bastı. Izgaranın içinde bir kapı ardına kadar açıldı.

"Göster ona," diye emretti Corien. Sesi heyecanla titriyordu. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, çocuklardan biri, açık tenli ve açık renkli saçlı, gri gözlü, tombul yanaklı genç bir oğlan, bantlı bileklerini havaya kaldırdı.

Bir sürünen çukurun içinde sıçradı ve çatlak pençeleriyle kenara tutundu. Koca ağzını açarak ve uluyarak orada asılı kaldı.

Izgaranın üstünde asılı olan meşalelerin hepsi canlandı. Meşalelerden kükreyen alev dilleri saçıldı ve mağarayı kor gibi parlayan bir ışık ve sıcaklıkla kapladı. Yaratığın göğsündeki, karnındaki ve omzundaki metal plakalar eridi, ateşle sıvıya dönerek parladı. Oğlanın güç elementlerinin parlaklığına uyum sağladı.

Rielle cehennemden uzaklaştı. Gerçekleri daha net anlamaya başladıkça kalbi de gümbürdüyordu.

Sürünenin zırhı, çocuğun güç elementinin bir parçasıydı. Onları bir arada tutuyordu. Bir çift katil, bükülgen ve acımasız. Ayrıca, tanrısal yaratığın içinde yaşayan güç her ne ise bu güç hiç şüphesiz çocuğun sahip olduğu elemental büyüyü çoğaltıyordu.

Ve Corien...

Corien onları kontrol edebiliyordu, çocukları ve onların yaratıklarını.

Corien hepsini kontrol edebiliyordu.

# 14
# ← JESSAMYN ←

*"Resmi Qaharis dilinden çevrilince, 'Vaera Bashta' 'keder ini' anlamına geliyor. Cennet şehrinin altında yayılan beş kilometrekarelik bu kocaman, mağaramsı tesis Avitas'taki her ülkeden tutsağa ev sahipliği yapıyor. İmparator bu şehri, insanlara onarılmayacak zararlar verecek şekilde işkence etmek üzere sonsuz bilgeliği ile tasarlamıştır."*

–Lyceum öğrencileri için Invictus Beşli Konseyi tarafından derlenen, Cennet'in Görkemi: İmparator'un Şehrine Giriş

Ayda iki kere olurdu, büyük pirinç hapishane kornasının beş tiz ötüşü ile duyurulurdu. Kornaların bir kısmı yeraltında, diğerleri yukarıdaki şehrin çatılarında duruyorlardı.

Jessamyn, Vaera Bashta hapishanesindeki tüneğinde sindi ve kaosun yayılışını izledi. Ortak dilde buna ayıklama diyorlardı. Lissar dilinde, *cinyayat* ve Qaharis dilinde *praeori kyta*. Hapishanenin on beş koğuşunun tüm kilitlerinin ve tüm kapılarının açıldığı bir zaman.

Üç saat boyunca, binlerce tutsak istediklerini yapmakta, istediklerini öldürmekte, gölgelere saklanıp kimsenin onları bulmamasını ummakta özgürdüler. Sonra melek gardiyanlar onları zorla hücrelerine sokardı.

Jessamyn, kornaların ötüşlerinin sonlanmasını bekledi. Sonra sessizce, E3 bölümüne bakan taş çıkıntıdan aşağıya atladı. Aşağıdaki yürüyüş ızgarası boştu. Ayıklamanın kaosu buraya dokunmamıştı. Bu yol, tecritlere gidiyordu. Orada tutulan mahkûmların da diğerleri gibi eğlenmesine izin yoktu.

Tecritler özeldi. Birçoğu İmparatorla şahsen karşılaşmışlardı. Komplocular. Muhalifler.

Güçlerini gerektiği gibi kullanmayı reddeden inatçı prenseslerin kardeşleri.

Gardiyanlar ellerinde yiyecekleri ve içecekleri ile ofislerine çekilmişlerdi. Varos uzun süre önce Jessamyn'e, hiçbirinin susuzluklarını dindirmeyeceğini ya da açlıklarını bastırmayacaklarını ama tüketme eyleminin yeterince tatmin edici olduğunu söylemişti. En azından bir süreliğine. En azından artık tatmin etmeyene kadar.

Jessamyn boş yolda yürürken, şiddetin sesleri kulaklarında çınladı. Avcılar avlarının üstüne atladıklarında çıkan vahşi çığlıklar. Ölüm, zayıf olanı ele geçirirken boğuk, ıslak bağrışlar. Jessamyn aşağıdaki loş mağaralardan sürü halinde geçen mahkûmları sadece göz ucuyla gördü. Cılız bir oğlan, kürek kemikleri çıplak sırtından bir çift gizli bıçak gibi çıkıyordu. Gölgelerinin içinde sürünüyor, kimsenin onu bulmaması için delice dua ediyordu. Ama biri buldu; Jessamyn onun bastırılmış çığlığını, taşa çarpan kemiklerinin sesini duymuştu. Jessamyn'in sağ tarafında, alt koğuşlara yürüyen bir grup adam Borsvall dilinde şarkı söylüyorlar, duvarlardan söktükleri meşaleleri sallıyorlardı. Sol tarafında, pis paçavralara sarılmış, yarı çıplak bir grup çocuk, yaşlı bir adamın üstüne atladılar ve onu yere indirdiler.

Açlardı. Bazıları için bu, zevk için öldürme zamanı değildi. Sadece karınlarını doldurmak içindi.

Jessamyn nihayet tecritlere vardığında, ayıklama bir yankıya dönüşmüştü. Koridor, siyah taşın içine oyulmuştu. Kusursuz ve sessizdi. İki adatrox muhafız, 14 numaralı kapının önünde bekliyorlardı. Jessamyn onlara kenara çekilmelerini emretmeye hazırlandı ama daha o bir şey söyleyemeden muhafızlar kenara çekildiler.

Muhafızların yanından hızla geçerken dişlerini sıktı. İmparatorluk eski ihtişamına ulaştığında, adatrox askerlerinin kullanılmasına artık gerek kalmayacağını umuyordu. Adatroxlar işe yara araçlar olabilirlerdi ama Jessamyn onların bakışsız

gri gözlerinden, aptalca sıçrayarak yürüyüşlerinden nefret ediyordu. Melekler tarafından kontrol ediliyorlardı. Kendi insan beyinleri yassılaşmış ve tahrip edilmişti. Adatroxlar ona kendi insanlığını, ne kadar zayıf olduğunu anımsatıyorlardı. Eğer İmparator'a kendi değerini gösteremezse, nasıl kolayca ele geçirilip yönlendirileceğini, bir kuklaya dönüştürüleceğini anımsatıyorlardı.

Bir gün, melek ismini ve bu isimle birlikte İmparator'un danışmanı olarak yerini kazandığında, bunu ona söyleyecekti. İmparator da onu dinleyecekti.

Jessamyn hayal ettikçe kollarından aşağıya bir zevk ürpertisi yayıldı. Önceki günkü İmparator'la olan randevusundan beri onu aklından çıkaramaz olmuştu. Üstüne kan sıçramış halde, vahşi bakışlı, güzel, *birlikte* yürütecekleri planı Jessamyn'in kulağına fısıldıyor. Remy isimli oğlanı bir silaha dönüştür. Onu, Eliana'nın iradesinin kalanını kırmak için kullan.

Küçük pislik prensese, dünyada ona kalan tek kişinin düşmanının oyuncağı haline geldiğini göster. Hepsi de Jessamyn sayesinde.

Jessamyn'in göğsü gururla coştu. Keşke Varos bugünü görebilseydi. Bir daha asla Jessamyn'den kuşkulanmazdı.

Jessamyn, Remy'nin hücresinin kapısında dimdik durdu. Remy bir köşede kıvrılmıştı. Hava pis kokulu ve soğuktu.

"Uyan," diye emretti Jessamyn.

Bir saniye geçti. Remy kımıldamadı.

Jessamyn hışımla onun yanına gitti, mahkûm tuniğinin yakasına yapıştı ve onu ayağa kaldırdı.

"Uyan," diye tekrar etti. Hırıldayarak Remy'yi itti.

Remy sendeledi, gözleri kocaman açıldı. Doğrulmayı başarabildi. Çıplak ayakları şap diye odanın ortasındaki atık su giderinin kenarındaki sığ, koyu renkli su birikintisine girdi.

Jessamyn sessizlik içinde oğlanı değerlendirdi. Cılız bir kuş gibiydi. Kafası Jessamyn'in omuzlarına zar zor geliyordu. Keçeleşmiş saçları vahşice uzamıştı; alt dudağı şiş ve kanlıydı. Kolları ve ayakları çiziklerle lekelenmişti. Omuzlarının kamburu

çıkmıştı. Karnını korumak istermiş gibi vücudu öne doğru kıvrılmıştı.

Jessamyn bir sinir dalgasını bastırdı. Uyuz, yarı ölü bir çocuğu Beşli Konseye yeni öğrencisi olarak sunmak, İmparator'un emirleri ne olursa olsun, onu bir alay konusu yapacaktı.

Lyceum'dan biri onu görmeden önce Remy ile baş başa zaman geçirmesi gerekliydi. Tehlikede olan sadece onun itibarı değil, aynı zamanda Varos'un da itibarıydı.

"Benim adım Jessamyn," dedi. "Sen benimle geleceksin."

Jessamyn döndü ve kapıya gitti. Fakat Remy onu takip etmedi. Jessamyn eşiğe gelince öfkeyle arkasına baktı.

"Yoksa burada kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu sakince. "Karanlığın içinde yalnız başına ve çürüyerek? Yemek olarak kokuşmuş artıkları ve her sabah seni dövmeye gelen muhafızları mı tercih edersin?"

Remy nihayet konuştu. "Beni götürdüğün yer daha mı kötü?"

Bu, Jessamyn'i şaşırttı. Ne sefil görünüşlü bir yaratık; hiç aklı kalmış gibi görünmüyordu.

"Bazı yönlerden iyi, bazı yönlerden kötü," diye cevap verdi Jessamyn. Yalan söylemenin bir manası yoktu. Sesini tatlılaştırmak için kendini zorladı. Remy'nin onunla arkadaş olabileceğini düşünmesini sağlamalıydı. "Ama ablanı göreceksin. Aslında, sana söylediklerimi yaparsan, kısa sürede onu her gün görebileceğin bir vakit gelecek."

Remy'nin yüzü aydınlandı. Gözlerinde küçük bir umut ışığı parladı.

Remy topallayarak onu takip ederken, Jessamyn kaşlarını çattı. Demek hâlâ çocuğun içinde bir yumuşaklık vardı.

Bu uzun sürmeyecekti.

O gece, Remy Jessamyn'in Lyceum'daki odasında bir taburede oturdu ve onu aynadan dikkatle izledi.

"Senin en büyük zayıflığın, yüzün," dedi Jessamyn. Gümüş

makasıyla bir kırpma hareketi. Remy banyo yapmıştı. Şimdi de Jessamyn onun saçlarını kabul edilebilir bir uzunlukta kesiyordu. "Sormak istediğin her soruyu, hissettiğin her duyguyu görebiliyorum."

Jessamyn onun yüz hatlarını soğuk bir maskeye dönüştürmeye çalışmasını izledi. İmparator'un sözleri hâlâ düşüncelerinin içinde fısıldaşmasalardı, bu eğlenceli bir iş olabilirdi.

Belki de İmparator şu anda onları izliyordu.

Jessamyn, makasın bıçaklarındaki karışık yansımasına baktı.

"Anlıyorum," dedi Remy. Sesini itinayla pürüzsüzleştirdi.

"Hiçbir şey anlamıyorsun." Jessamyn eserini incelemek için bir adım geri gitti. "Hayatta kalmak istiyorsan, sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Çalışacaksın, alıştırma yapacaksın, antrenman yapacaksın. Ben ne yiyorsam, onu yiyeceksin. Ben ne zaman uyursam, o zaman uyuyacaksın."

Remy sessizleşti, Jessamyn odayı toplayıp yerdeki saçları süpürürken onu izledi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu sakince.

Jessamyn ona bakmadı. Varos'a teslim edildiğinde, henüz bir çocuktu. Varos'un odasının zemininde duran sert bir döşekte uyumuştu. Gece boyunca birçok kez uyanır, Varos'un nefesini dinler ve uykuyla savaşırdı. Çünkü Varos'un elleri boğazında uyanacağını ve onunla dövüşmek zorunda kalacağını yoksa bir derste daha başarısız olacağını bilirdi. İlk başlarda, bu tür testlerden korkardı.

Daha sonra bu testlere can atar hale gelmişti.

Remy de aynı olacaktı. Ve bir gün, Eliana Ferracora Remy'nin gözlerindeki o ışığı görecek ve her şeyi kaybettiğini anlayacaktı. Savaşmaya gerek yoktu. Yalnızca İmparatorluk ve Yüce Majesteleri, Ölümsüz İmparator'a hizmet etmenin yüce amacı vardı.

Jessamyn yatağın altında eski döşeğini buldu ve yere fırlattı. Tozdan kararmıştı; kenarları yıpranmış ve yamanmıştı.

Sonra döndü ve Remy'nin hemen dibinde durduğunu gördü. Yüzünde uysal bir ifade vardı.

Aynaya tek bir bakışla, Remy'nin arkasında tuttuğu makası gördü.

Aptal çocuk.

Hatıraların dikkatini dağıtmasına izin verdiği için kendisi daha da aptaldı.

Jessamyn hırıldayarak elini Remy'nin boğazına götürdü ve nefes borusuna batırdı. Remy makası düşürdü ve geriye doğru sendeledi. Nefes almaya çalışıyordu. Jessamyn onu takip etti. Avcunu sertçe Remy'nin kulağına vurdu, göğsünün tam altına yumruk attı. Remy acıyla bağırdı ve dizlerinin üstüne düştü. Jessamyn onun sol tarafını koruduğunu gördü; kaburga kemiğinin berelenmiş olduğunu düşündü.

Aniden, saçlarından tutarak Remy'nin kafasını geriye doğru çekti. Diğer eliyle kemerindeki bıçaklardan birini çekti. Bıçağı Remy'nin boğazına dayadı ve dudakları yanağına değecek şekilde eğildi.

"Bunu neden mi yapıyorum?" diye sordu Jessamyn, Remy'nin sorusunu tekrarlayarak. "Çünkü çalışmalarını korumam için O beni seçti."

Remy'yi hızla ayağa kaldırdı, bacağını tekmeledi. Remy bir kez daha düştü. Bu kez, Jessamyn'in onun için serdiği döşeğin üstüne.

Jessamyn onun peşinden gitti. "O, beni Onun yüceliğini almam için seçti," diye devam etti. Bu, Invictus andının girişiydi. Varos arkasında gururla dururken, Beşli'nin önünde söylemek zorunda olduğu ant.

Jessamyn yaklaşınca Remy çırpındı, kaçmaya çalıştı. Jessamyn tabureyi kaptı ve Remy'nin üstünden kapıya fırlattı. Tabure duvara çarptı ve parçalandı. Remy, havada uçan tahtalardan kaçmak için başını öne eğdi.

"Ben, gece kesen bıçağım," dedi Jessamyn, Remy'yi takip ederek. "Ben, O'nun hikâyesinin gardiyanıyım."

Remy'yi omuzlarından yakaladı, zorla aynaya geri götürdü. Sertçe kollarından tutarak arkasında durdu, kocaman açılmış

gözleriyle yüzü yaşlı yansımasına zorla baktırdı. Remy'nin boğazında ince bir çizgi halinde kan vardı.

"Bir gün sen de olacaksın," dedi Jessamyn, Remy'ye. "Yani emri veren, İmparator. Bitti, Remy. Emir verildi."

Jessamyn daha sonra Remy'yi çevirdi, çenesinden tuttu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Remy'nin ağzı titriyor, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Bunu atlatmana yardım edeceğim," dedi Jessamyn. En azından bu kadarı doğruydu. "Ama bir daha bana zarar vermeye kalkışırsan, seni o hücreye geri gitmek ve karanlığın içinde çürümek için yalvartırım. Anlıyor musun?"

Kısa bir an sonra Remy başını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Jessamyn bu yüzden onu azarlamamak için kendini zor tuttu. Remy sıradan bir öğrenci değildi. Jessamyn dikkatli adımlarla ilerlemeliydi.

"Güzel," dedi Jessamyn. Başını lavaboya doğru salladı. "Bu bizim ilk dersimizdi. Şimdi temizlen."

# 15
# ELIANA

*'Bana iki yüz müzisyen getirin. En son ortadan kaldırdıklarımız tamamen yetersizlerdi ve siz onları bana sunarken bunu biliyordunuz. Bana, çaresiz faniliklerini her melodiye işleyen bestekârlar, akciğerlerinde keder fırtınaları olan şarkıcılar getirin. Bana, kanlarında kaynayan müziği artık dinlememeyi isteyen ama bunu yapamayan ve bu yüzden onu bildikleri tek yolla, havayla, tellerle, davullarla ve kalemle söküp atan insanlar getirin."*

–Yüce Majesteleri, Ölümsüz İmparator'dan, Amiral Ravikant'a mektup, 11 Mayıs 1018, Üçüncü Çağ

Kelimeler Eliana'nın zihninde belli belirsiz bir esintiyle sürüklendi: *Onu geri almak için bana mı zarar vereceksin?*

Eliana derin bir uykudan silkinerek uyandı ve gözlerini yoğun, beyaz bir sise açtı. Dili kurumuş ve şişmişti. Kolları, bacakları ağırlaşmıştı. Yürümek istedi ama ayağa kalkamadı.

Bunun üzerine süründü.

Eliana önce avluya, sonra kalın mavi bir halıyla kaplı temiz bir koridora ulaştı. Kenarları renkli camlarla çevrili kemerli pencerelerden içeriye güneş ışığı akıyordu. Eliana ayağa kalkabilecek gücü buldu. Koridorun sonunda bir kapı vardı ve bu kapıdan geçince, Simon'ın ofisi.

Kapıyı görünce, Eliana'nın avuçları karıncalandı.

İçeride, Simon'ı açık pencerenin yanında, göğsünde açık duran bir kitapla bir şezlongda uyuklarken buldu. Hafif bir rüzgâr sayfaları havalandırıyordu.

Eliana sırıtarak kitabı kenara çekti, Simon'ın üstüne çıktı ve yüzüne uzandı. Sonra ellerini çok yavaşça Simon'ın teninin üzerinde gezdirdi.

Simon gözlerini açtı ve uykulu bir gülümsemeyle Eliana'ya baktı. "Uyanmak için ne güzel bir manzara," dedi yumuşak bir sesle.

Eliana sendeleyerek kalktı ve kalbi hızla çarparak odadan çıktı. Ellerini yumruk yaptı ve vızıldayan avuçlarına sakin olmalarını emretti. Ellerinin çevresinde, güç elementlerinin dalgaları titreşip kıvılcımlar saçtılar.

*Burada değil.* Düşünceyi oluşturdu ve onu kollarından aşağıya doğru itti. *Bir daha asla.*

Eliana gözlerini açtı.

*Onu geri almak için bana mı zarar vereceksin?*

"Senin kim olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı Eliana. "Sen kimsin?"

Kimse cevap vermedi.

Tuhaf, yapraksız bir ormanın kenarında duruyordu. Ormanın görüntüsünden hoşlanmamıştı ama oraya girmekten başka seçeneği yoktu.

Ağaçların arasında ilerlerken, onların aslında ağaç olmadıklarını çok geç fark etti. Her renkten ve boyuttan, çıplak ve dik dik bakan vücutlardı. Gözleri siyah ve kapaksızdı.

Melekler, onları kurtarması için Eliana'yı bekliyorlardı.

Empirium onları cezalandırmış, dünyadan büyüyü söküp almıştı.

"Sadece sen geri getirebilirsin," diye fısıldadı vücutlardan biri. Her ne kadar hareket etmese de Eliana onun parmaklarının saçlarına yapıştığını hissetti. "Onu sadece sen geri getirebilirsin."

"Bizi kurtar," diye sızlandı bir diğeri. "Görmemize yardım et."

"Kurt gibi açız."

"Susadık."

Bir tanesi, Eliana yanından geçerken titredi. "Bana dokun. Yeniden hissetmemi sağla."

"*Onu bul.*"

Eliana elleriyle kulaklarını kapattı ve koştu. Meleklerin bağrışları arkasından geliyordu. Avuçlarındaki sıcaklık tenini yaktı. Dudakları kanla ıslanmıştı. Ama Eliana ellerini sıkıca kafasına bastırdı.

Eğer yanacaksa, bunu yalnız başına yapacaktı.

Eliana gözlerini açtı.

*Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?*

Ayaklarının dibinde, yerde büzüşmüş yatan adama dehşetle baktı. Adam dövülmüştü; siyah çürükler solgun teninde harita çizmişti. Adam bir eliyle midesini tutarken, diğeriyle Eliana'ya uzandı. Karnına bastırdığı parmaklarının arasında, hayatının sonu kızıl renkte fokurduyordu.

"Bu bir aldatmacaydı, Eliana," dedi Simon. Sesi perişandı. "Lütfen, bana yardım et. Hepsini senin için yaptım."

Eliana ondan uzaklaştı. Gözleri de elleri gibi yanıyordu. "Yapamam. Yapmam." Gökyüzüne baktı. Çıplak sıradağlara bakan bir uçurumdalardı. Gün batımında gökyüzü kırmızıydı. Kan halkaları avuçlarını damgalıyor, güç elementlerini süslüyorlardı. Sıcaklardı, hazırlardı. Eliana onları yok saydı. *Burada değil.* Ellerini buz gibi bir suya daldırdığını, güç elementlerinin buhar çıkartıp büzüştüğünü hayal etti.

"Beni duyuyor musun?" Eliana sesini yükseltti. Hava garipti; yoğun ve alçaktı. Eliana bağırır bağırmaz sözcüklerini yutuyordu. "Sana yardım etmeyeceğim. Sana yardım etmeden önce öleceğim. Bunu sonsuza dek yapabilirim."

Simon ona doğru süründü. "Bana yardım edecek misin?

Remy'ye yaptığın gibi. Hatırladın mı?" Sonra Simon acıyla keskin bir çığlık attı. Gözlerini kırpıştırdı, kafasını iki yana salladı. "Acele et, Eliana. Açıklamak istiyorum. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Lütfen, bana yardım et."

Eliana arkasını döndü ve uzaklaştı. Simon'ın bağırdığını, onun geri gelmesi için yalvardığını duydu. Simon'a bir şey saldırıyordu; böcek sürüsü gibi vızıltılı bir ses duydu. Sonra çıplak ete hızla vuran ayakların ve yumrukların sesi. Bir kemik çatırdadı ve Simon'ın çığlığı acıyla boğuldu.

"Eliana, *lütfen!*"

Eliana gözlerini kapattı ve botlarının altı delinip, ayak tabanlarında kırmızı lekeler oluşuncaya dek yürüdü. Bu gerçek değildi. Bunu biliyordu. Bunların hiçbiri gerçek değildi.

Yine de Simon'ın ıstırap çığlıkları onu dünyanın sonuna kadar takip etti.

*Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?*

Eliana gözlerini açtı ve genç bir kadının kendine baktığını gördü.

Saray muhafızları tarafından giyilen kare omuzlu, siyah üniformaya bürünmüş kadının teni bal rengiydi. Yanakları çilliydi. Uzun saç örgüsü koyu, parlak kızıldı.

Jessamyn.

Çok hızlı hatırladı: Karlaine şehrinin dışındaki o kulübede öpüşürlerken, Jessamyn'in teninin pürüzsüz sıcaklığı. Rahatlatan dokunuşları, arkasından gelen huzur; neredeyse Remy'nin canını alacak olan o saldırıya kadar.

Eliana kendini çabucak topladı. "Seni son gördüğümde," dedi doğrularak, "beni yumrukluyordun. Festival'deki iskeledeydik."

"Hatırlıyorum," dedi Jessamyn. Kelimeleri yutarak. "Ayağa kalk."

"Neden buradasın?"

"İmparator beni sana eşlik etmem için görevlendirdi," diye cevap geldi, duygusuz bir şekilde. Jessamyn Eliana'nın bileğini

tuttu, yatağın kenarından hızla ayağa kaldırdı. "Bu geceki konsere senin katılımını emretti."

Yani bu Jessamyn, Eliana'nın tanıdığı Jessamyn kadar acımasızdı.

İki adatrox yardımcısı, Eliana'yı banyoya götürdüler. Zarif, güzel kadınlardı. Her ikisi de gri gözlü ve dilsizdi. Birinin pürüzsüz teni kahverengiydi. Diğerinin teni tuhaf bir şekilde soluktu. Beyaz elbiseleri, ayak bileklerinde dalgalanıyordu. Boyunlarında ışıldayan yaldızlı tasmalar vardı.

Adatroxlar artık omuzlarına gelen gevşek bukdelerini tarayıp şekillendirirlerken, Eliana dikkatle Jessamyn'i izledi. Herhangi bir muhafız gibi banyonun kapısında dikilen Jessamyn tedirgin ve huzursuz görünüyordu. Bir parmağıyla bacağına vuruyordu. Çenesini sıkıyordu.

Eliana'nın yorgun zihnine bir düşünce geldi. Zamanın mekaniği hakkında çok az şey biliyordu ama yine de merak etti: Jessamyn ile ilgili herhangi bir şeyin bu zamanda var olması mümkün müydü? Eğer nereye bakacağını bilirse, bulup kullanabileceği bir ortak nokta?

Eliana onu konuşturmalıydı. Kancada takılı bekleyen gece elbisesine baktı. "Demek, bu gece başka bir konser var. Orkestra mı? Koro mu? Bir solist olabilir mi?"

"İmparator'un planlarının sırdaşı değilim," dedi Jessamyn. "Olsaydım bile bunları seninle paylaşmazdım."

"Seni neden benim muhafızım yaptı?"

"İmparator'dan emirlerini açıklamasını istemem. Sadece onları yerine getiririm." Eliana'nın yardımcıları, onun ayağa kalkmasına yardım ettiler. Sonra onu yumuşak beyaz havlularla kuruladılar ve belini sımsıkı saran şık bir iç çamaşırı giydirdiler.

"Merak etmiyor musun?" diye ısrar etti Eliana.

Jessamyn ona kayıtsızca baktı. "Hayır."

Yardımcıları Eliana'yı göğüs dekolteli, kırmızı kadife bir elbiseyle sarmaladılar. Elbisenin kolları elmaslarla bezenmişti. Etekleri üstüne kaplanmış altın rengi organze ile ışıldıyordu. "Senin yerinde olsaydım, ben ederdim," dedi Eliana. "Sen bir

Invictus adayısın, değil mi? Dünyanın herhangi bir yerinde, görevini yerine getiriyor olmalıydın. Benim kıyafetlerimle ilgilenmek, beni konserlere götürmek, sen de bunları biraz aşağılayıcı bulmuyor musun?"

Jessamyn ona cansız bir bakış attı. "O, beni O'nun çalışmalarını korumam için seçti. O, beni O'nun yüceliğini almam için seçti. Ben, gece kesen bıçağım. Ben, O'nun hikâyesinin gardiyanıyım."

Jessamyn'in sesindeki saygı, Eliana'yı ürpertti. Omzunu silkeleyerek bunu gizledi. "Madem öyle diyorsun,"

Elbiseye uygun mücevherler vardı. Yassı yıldız buketleriyle taçlandırılmış iki ağır altın yüzük. Yardımcılar yüzükleri takmak için eğildiler. Eliana'nın güç elementlerinin altın zincirleri ışıldayınca irkilerek ellerinden uzaklaştılar. Düzgün alınları hafifçe kırıştı. Biri ağzını açtı ve sessiz bir korku çığlığı attı.

Jessamyn'in kaba emri duyuldu, "Bana bırakın." Yardımcıları gönderdi ve yüzükleri Eliana'nın parmaklarına kendi taktı.

"Eskiden seni tanıyordum," dedi Eliana. Jessamyn'in yüzünde eskiden tanıdığı kadından bir iz aradı. "O zamanlar bana karşı naziktin. Dövüştüğün kadar iyi öpüşüyordun."

Jessamyn Eliana'yı incelemek için geri adım attı. Kaşlarını çattı. "Küpelerini unutmuşlar."

Eliana hüsranın neden olduğu sızıyla yutkundu ve bakışlarını yere indirdi. Jessamyn bu tür tuhaf sözlerle ilgili bir merak hissediyorsa da bunu ele vermiyordu. Taş gibi duygusuz yüzü, bir yabancınınkinden daha tanıdık değildi ama tam o anda, görünüp kaybolan o umutsuzluk sancısıyla, Eliana ne beklediğini anladı.

Eğer tanıdığı Jessamyn'e ulaşılabiliyorsa, belki Simon'a da ulaşılabilirdi.

"Söylesene," dedi Eliana tok bir sesle. "Ne zamandır buradayım?"

Jessamyn ışıltılı küpeleri yerdeki bir yastıktan aldı. "İki ay."

Eliana yeniden konuşabilinceye kadar kısa bir süre geçti. İki ay, onun tahmininden daha uzundu. Sekiz haftayı, Corien'in tasarladığı kâbusların içinde geçirmişti ve hâlâ gördüğü Remy'nin, onun dövülmüş vücudunun, korkunç çığlıklarının

doğru mu yalan mı olduğundan emin değildi.

Eliana'nın gözleri yaşlarla doldu; gözlerini hızla kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı. Simon'ın odanın bir ucundan diğer ucuna seyahat ettiği, yatak odasındaki o günden beri güç elementlerini kullanmamıştı. Bu bir zaferdi. Bu, her türlü fedakârlığa değerdi.

Ama fedakârlıktan ne kadar da yorulmuştu.

*Bunu bitiririm, Eliana.* Corien'in fısıltılı hatırası tatlı bir şekilde geldi. *Bu hayatını, tüm şiddetini, tüm fedakârlıkları. Kardeşin güvende olur. Çok mutlu olur, sen de olursun. Hayatta, sağlıklı, güvende. Güvende, hayal edebiliyor musun? Hayatında bir kez olsun.*

Eliana yumuşak, titrek bir nefes verdi. Avuçlarını sertçe bacaklarına bastırdı.

"Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?" diye fısıldadı.

Eliana'nın küpelerini takmakta olan Jessamyn cevap vermedi.

"Sürekli bu sözleri duyuyorum," dedi Eliana. Allığı umursamadan yanaklarını kuruladı. "Neden duyduğumu bilmiyorum. Birinin bana bir şey söylemeye çalıştığını düşünüyorum ama kim olduğunu veya ne demek istediğini bilmiyorum. *Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?* Bu ne demek? Bir uyarı mı? Bir mesaj mı?"

Bir anlığına, bakışları kilitlendi. Eliana Jessamyn'in yüzünü çıldırmanın bir nefes uzağında bir ümitsizlikle inceledi.

Jessamyn'in yüzünde bir duygu titreşti ve hızlıca yok oldu. Ağzı, kızgınlığın düz çizgisi halindeydi.

"Belki bir hatıradır," diye tahmin yürüttü Jessamyn. "Burada bu kadar çok melek olunca, sapmalar da çok oluyor." Umursamazca kaşını kaldırdı. "Üzerinde durmamanı öneririm. İmparator dikkatinin dağılmasını hoş karşılamaz."

Bakışları Eliana'nın arkasına doğru kaydı. Düzgün bir şekilde bir dizinin üstüne çöktü ve başını öne eğdi.

Eliana arkasını dönünce Corien'in eşikte durduğunu gördü. Eğlenerek onları izliyordu. Yüksek yakalı, siyah brokar bir yelek, siyah kadife bir palto ve kan kırmızısı bir ceket giyiyordu.

"Bu nasıl bir görü," diye mırıldandı Corien. "Gözlerimi kısıp, birkaç içki daha içsem, sanki buradaymışsın gibi davranacağım."

Kolunu uzattı ama Eliana onu reddetti. Gözleri yorgunluktan yansa da ani bir sakinlikle ısındığını hissetti.

*Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?*

En azından, bu sesi tanıyordu.

"Simon'ı görmeliyim," dedi Eliana. Parmaklarını esnetti; güç elementleri soğuk ve karanlıktı.

Corien'in gülümsemesi genişledi. "Kraliçem nasıl arzu ediyorsa."

Simon onları sarayın kuzey kanadında bir oturma odasında bekliyordu. Koyu renk bir merasim üniforması giymişti. Boynuna kadar düğmelenmiş diz uzunluğunda paltosu düzgün vücudunu rahat bir şekilde sarmıştı. Pencerenin önünde duruyor, geceyi izliyordu. Onlar girince, döndü ve başını eğdi.

"Ekselansları," dedi düzgün bir şekilde. Bakışları İmparator'un üstündeydi. Eliana'ya bakmaktan kaçınıyordu.

Ama Eliana odaya girdiği andan itibaren gözlerini onun üstünden çekmiyordu.

"Konser ertelendiği için affedersin, Simon," dedi Corien. Sakin, neşeli bir enerji yayıyordu. "Bu bestekârı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ama kraliçemiz seni görmek istedi ve oldukça ciddi görünüyordu. Onu geri çeviremezdim."

Corien, bir servis masasının üstünde bir karafa buldu ve kendine bir kadeh kırmızı şarap koydu. İçkisini onlara doğru kaldırdı ve köşedeki şezlonga rahatça yerleşti. Bir hizmetçi küçük bir ateş yakmıştı; odanın bronz ışığı gölgelerle oynaşıyordu.

Eliana bir saniye sessizce, belirsizliğin verdiği gerginlikle durdu. Belki de burada olmak bir hataydı. En ufak bir öfke kırıntısı bile göstermemek için kendini tutmalıydı.

Ama öğrenmesi gereken bir şey vardı.

"Ben kendimim," diye mırıldandı Eliana. Her iki yanında

ellerini yumruk yapıp açıyordu. *Burada değil*, diye buyurdu güç elementlerine. *Bir daha asla.*

Simon sessizce izledi. Şezlongdaki Corien, kadehinin kenarından gülümsedi.

"Aslına bakarsan, bu konseri iple çekiyordum," dedi en sonunda Simon. Sesinde sabırsızlık vardı. "Yani konuşmaya niyetin yoksa..."

"Konuşacağım," dedi Eliana alçak sesle. Kolları kaskatıydı. "Karlaine'deki o gece. Saldırıya uğramıştık. Adatroxlar vardı. Sürünenler. Haçlı."

"Evet."

"Sanırım sen ve Remy beni takip etmiştiniz çünkü Harkan..." Harkan'ın ismi boğazına takıldı. "Çünkü Harkan bana ilaç vermişti ve beni Dyrefal'dan çıkarmıştı. İmparatorluk'un Astavar'ı işgal ettiği gün."

"Evet."

O içi boş ses, cansız ve soğuk. Eliana'nın tırnakları avuçlarına batıyordu. Simon aptal değildi. Eliana'nın ne demek üzere olduğunu anlamış olmalıydı. Simon'ın bu kadar sakin kalması onu deli ediyordu, öfkelenmemek için kendini tutmak zorunda olması ise daha çok deli ediyordu.

Sesini kontrol altına aldı. "Remy o gün vurulmuştu. Bağırsaklarından vurulmuştu. Öldü ve ben onu iyileştirdim."

"Evet."

" 'Ya onu kurtar ya da ölmesini izle.' Bana böyle söylemiştin." O anı hatırlayan Eliana'nın ağzı ekşidi. Kendi eski, aptal halini düşünmek, küçük düşürücüydü. "Beni tuttun. Beni bırakmayacağını söylemiştin."

Sessizlik. En ufak bir kıpırtı bile yoktu. Simon cansız bir tabloydu, Eliana'nın çözülüşünü izliyordu.

Eliana kelimeleri güçlükle çıkarttı. "Beni becermene izin verdim."

Simon'ın ağzının ucunda minik bir sırıtış göründü. "Bunun için sana teşekkür ederim. İhtiyacım vardı."

Simon'ın sözleri Eliana'yı dövdü. Onları duymak, Eliana'nın midesini çalkaladı. Ama Eliana yine de ayakta kaldı. Sıcaklık avuçlarında parladı fakat bunu zar zor hissetti.

"Kafamın içinde sürekli bir şey duyuyorum," dedi Eliana dişlerinin arasından. "İlk başta sesi tanımadım. Bozuktu, uzaktan geliyordu ve benim zihnim perişandı. Ama şimdi o sesin Remy'ye ait olduğunu biliyorum. Bu sesi..." Eliana tereddüt etti. Zihninin içinde günler haftalara, haftalar saatlere dönüşmüştü. Bu sesi ne zamandır duyduğunu *bilmiyordu*.

"Bunun neden olduğunu bilmiyorum," dedi Eliana en sonunda. "Ama Remy'nin aynı cümleyi onlarca kez söylediğini duydum. 'Onu geri almak için bana zarar mı vereceksin?'"

Simon'ın yüzündeki her bir yara izini, alt dudağının kıvrımını, çenesinin keskin hattını inceledi. Eliana'nın ensesinden aşağıya bir damla ter aktı. Ateşten yumruklarla Simon'a saldırmayı, yanınca yüzünün neyi ele vereceğini hayal etti.

"Onu geri almak," diye fısıldadı Eliana. "*Beni* geri almak. Çünkü beni Harkan almıştı. Benim peşimden gelirken, Remy'yi yanında getirmen bana mantıklı gelmişti. Beni sevdiğini düşünmüştüm. Kardeşimle birlikte olmamı istemiştin çünkü bu beni mutlu edecekti."

Eliana Simon'a yavaşça yaklaştı. Elbisesinin ağır kuyruğu yerde sürükleniyordu. "Ama şimdi anlıyorum. Şimdi, senin beni asla sevmediğini görüyorum. Bana dokunduğun her an bir yalandı. Peki ama onsuz daha hızlı ilerleyebilecekken, neden benim küçük kardeşimi peşinden sürükledin?"

Simon Eliana'nın kendine yaklaşmasını izledi. Yüz ifadesi dağlanmış gibi hareketsizdi.

"Çünkü benim gücümün yüz üstüne çıkması için her şeyi göze almıştın," diye cevap verdi Eliana. "Yarım yamalak bir araya gelmiş ateşler ve fırtınada batan gemilerden çok daha fazlasını görmek istiyordun. Benim *gerçek* gücümü görmek istedin, böylece senin gücün de uyanacaktı ve bunun en iyi yolunun beni ölesiye korkutmak olduğunu biliyordun."

Simon'a üç adım kala, Eliana durdu. Kulaklarında belli

belirsiz bir öfke gümbürtüsü koptu. Vücudu gerilimle sancıdı. "Onu vurdun."

Simon'ın pis sırıtışı geri geldi. Gözleri yırtıcı bir şekilde parladı. "Evet. Onu bağırsaklarından vurdum."

Korkunç tiz bir çığlıkla Eliana onun üstüne atladı. Saldırmak üzere yumruğu havaya kalktı. Simon onun saldırısını karşılamak için öne atıldı. Kendi yumruğu ile Eliana'nınkini engelledi. Simon'ın yumruğu Eliana'nın koluna geldi. Bir diğer yumruğunu da sertçe midesine vurdu. Eskiden olsa, Eliana bu darbeleri çabucak atlatırdı ancak denizde geçirilen haftaların ardından Corien'in zihninde hapis geçen haftalar, onu zayıf ve yumuşak hale getirmişti. Yumruklar yüzünden sendeledi, nefessiz kaldı. Fakat omurgasından yukarıya doğru alevlenen öfkenin beyaz sıcak bıçakları ona rahat vermiyordu. Simon'ın üstüne fırladı. Çılgınca tekmeler ve yumruklarla ona doğru ilerledi. Attığı çığlıklardan boğazı acıyordu. Simon onu kollarının arasına kıstırdı; Eliana dirseğiyle onun kaburgalarına vurdu. Sonra döndü ve Simon'ın çenesine şiddetli bir yumruk geçirdi. Simon sarsıldı; Eliana onun kasıklarına diz attı.

Simon sendelerken Eliana hızla çevresinde döndü ve masanın üstünden bir vazo kaptı. Simon'ın kafasına indirdi. Simon geri geri gitti. Eliana tekmeleyince, odanın diğer ucuna uçtu ve duvara yapıştı. Çerçeveli birkaç tablo yere düşüp kırıldı; Simon onların yanına yığıldı. Yüzü kanla kaplıydı. Sol tarafında şömine yanıyordu.

Eliana hızla halıya çöktü. Hiddet onu sarsarak kavradı, görüşünü kırmızı ve siyaha çevirdi. Pencereler pervazlarında çatladılar. Şöminenin üstündeki rafta mumlar alevden mızraklara döndüler. Terasın ötesinde, şehrin dışında, ince uzun beyaz bir kule sallanıp yıkıldı. Uzaklardaki korku çığlıkları havada süzülerek saraya ulaştılar.

*Burada değil.* Eliana yerde bir top şeklinde büzüştü. Kavuşturduğu ellerini göğsünün altına sakladı.

*Burada değil, burada değil.* Eliana kendisiydi. Bir kızdı, bir çocuktu, bir bebekti.

*Burada değil, bir daha asla.* Temizdi, bembeyaz kundaklanmıştı. Yumuşak ve korunaklı, gücü sadece bir fısıltı. Öfkeli değildi. Korkmuyordu. Çaresiz değildi.

Sarayın sarsıntısını dinlerken, yanaklarından aşağıya utancın sıcak gözyaşları aktı. Uzun süre boyunca, Corien'e kendinden bir parça verme isteğine karşı koymuştu, gücünü kapalı ve sakin tutmuştu. Bu geceye kadar. Onu kışkırtacağını umarak, zihnine Remy'nin sesini Corien mi yerleştirmişti? Yoksa hatıra bir başkasından mı gelmişti?

Eliana yukarıya bakınca, Simon'ın ayaklanıp, ipliklerine ulaşmak için kollarını kaldırdığını gördü. Oda bir kez daha kararmadan bir saniye önce parmak uçlarında solgun ışıklar kıvılcımlandı.

Eliana'nın gözleri çırpınarak kapandı. Güç elementleri, yumruklarının içinde karanlıktı. Gülümseyince, tuz tadı aldı.

Sonra havayı tanıdık bir öfke gümbürtüsü deldi. Onu kırılan camlar takip etti. Eliana'yı birisi saçından yakaladı ve hızla ayağa kaldırdı. Zihninde Remy'nin yüzü belirdi, sıska ve kanlı. Bir gözü mavi, diğeri zalimce bir yumruk yüzünden kızarmış ve altında mor halkalar oluşmuş. Eliana Remy'ye uzanmak istedi ama yapmadı. Gözlerini sıkı sıkı kapattı, ismini fısıldayan Remy'nin sevgili sesinin çekimine karşı koydu.

Bu gerçek değildi. Bir kâbusun içinde yaşıyordu. Hepsi buydu.

"Ona tekrar zarar vereceğim," diye tısladı Corien, Eliana'nın kulağına. Nefesi, şarapla ekşimişti. "Ve tekrar ve tekrar. Sana güzelliği gösteriyorum, en azından *haftalardır* huzur vaat ediyorum ve karşılığında aldığım şey bu mu? Seni lanet olasıca aptal kız. Kazanamayacağın bir savaşta çarpışıyorsun ve bunu biliyorsun. Ona senin gözlerinin önünde zarar vereceğim, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Evet, o gerçekti ve yine olacak. Sen pes edene dek onun üzerine ıstırap yağdıracağım. Bunu mu istiyorsun?"

Corien kendi kollarını Eliana'nın kollarının altına sıkıştırarak odada sürüklüyordu. Eliana ona karşı çıkmaya çalışsa da Corien'in zihni onu sıkıca tutuyor ve yürümeye zorluyordu.

Bacakları kendi iradesi dışında hareket eden Eliana'nın midesi korkudan bulanmaya başladı.

"Konseri izlemek istiyorum," dedi nefes nefese.

"Ah, hayır, tatlım," dedi Corien gülerek. "Güzel şeyler için artık çok geç. Sana verdiğim huzurlu hayatın ceza olarak elinden alındığını düşün."

Saray içindeki yürüyüşleri bir hareket ve renk karmaşasıydı. Ayakları, Corien'in yönlendirmesi altında beceriksizlerdi. Eliana tekrar kendine geldiğinde gözlerini hızlı hızlı kırptı, meşale ışıklarıyla yanan terasa çıktı. Rüzgâr uğulduyordu. Çevresine hızlıca göz atınca, sarayın en üst katlarından birinde, onlarca meşaleyle aydınlanmış bir yerde olduğunu gördü. Terasın iki yanında, iki beyaz nöbetçi kulesi vardı. Eliana, kulelerden birinden Remy'nin sarktığını görünce korkudan bembeyaz kesildi. Bir melek gardiyan onu yakasından tutmuştu. Kanlı yüzü, çökük yanağı düzgünce tıraş edilmiş siyah saçlarıyla çerçevelenmişti.

Diğer kulede de...

Eliana havada asılı duran adama baktı. Onu da aynı Remy gibi askıda tutmuşlardı. Adamın yüzünü tanıdı ama zihni bunun ne anlama geldiğini kabullenmeyi reddediyordu.

"Baba?" diye fısıldadı Eliana. Kolları buz kesti.

Ioseph Ferracora ona baktı. Yüzü yaşlardan ıslanmıştı, gözleri artık siyah değildi. Mavilerdi, tıpkı Remy'ninkiler gibi. Köşeli çenesi inatçı bir şekilde ileriye çıkmıştı, tıpkı Remy'ninki gibi.

"Ah, evet, sana bunu söylemek istiyordum," dedi Corien neşeyle. "Baban, özür dilerim, seni yetiştiren adam; senin gerçek babanın kim olduğunu biliyoruz, değil mi? O, sizin inandırıldığınız gibi Arxara Koyu Kuşatmasında ölmedi. Amiral Ravikant onu bulduğunda hayattaydı. Ve Amiral Ravikant bizim en yetenekli, en güçlülerimizden biri olduğu için baban hâlâ insan hayatını koruyup zihnini sağlam ve sağlıklı tutarak, onun vücuduna yerleşmeyi başardı. Elbette Amiral bizim bu geceki küçük toplantımız için kendin zarifçe geri çekti." Corien Eliana'nın yanağına nazikçe dokundu. "Ne mutlu bir haber, değil mi? Ioseph Ferracora her şeye rağmen hâlâ hayatta!"

Eliana sesini kaybetti. Bakışları babasının yüzüne kilitlenmişti ve çekemiyordu. Corien'in kendine gönderdiği görüyü düşünmeden edemiyordu; Remy, Simon, Ioseph ve kendisi güneşli bir evde mutlulukla gülüyorlardı. Bir de çocukluk hatıraları vardı: Savaşa giden Ioseph; Rozen ile mutfakta dans eden Ioseph; yılda bir yapılan Güneş Kraliçesi geçit töreninden sonra küçük Eliana'yı kucağına alan Ioseph; her ikisi de altın tozuyla ışıldıyorlar, Işıkgetiren'in heykeli başlarının üzerinde yükselirken güneşin doğuşunu izliyorlardı.

Dünya yavaşça döndü; korkunç bir şey olmak üzereydi ve Eliana onu durdurmaktan acizdi. Ellerini yumruk yaptı. Güç elementleri yeniden uyanırlarsa, bu kez güç selinin önüne set çekebileceğinden emin değildi.

Ioseph kafasını iki yana salladı. "Onu dinleme, tatlı kız. Sorun yok." Sesi titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya, Amiral Ravikant'ın düzgünce keserek şekilli tuttuğu sakallarının içine aktı. "Sorun yok."

"Ne mutlu bir haber, değil mi?" diye kükredi Corien. Sertçe Eliana'yı sarstı. "Söyle!"

Eliana'nın içinden bir hıçkırık koptu. "Evet. Evet!"

"Aklının başına gelmesini beklemekten sıkıldım, Eliana," dedi Corien. Sıcak nefesi Eliana'nın yanağına vuruyordu. "Sana keyif bahşetmekten, huzur vaat etmekten. Bundan böyle yok. Seni razı olmaya ikna edemeyeceksem, seni zorlayacağım." Corien başını Ioseph'in kulesine doğru salladı. "Seni sokaklarda bulan, besleyen, koruyan ve sonra benim başlattığım savaşa gidip, sonunda vücudu çalınan ve bir kukla gibi kullanılan adamı kurtar."

Corien Eliana'yı kabaca çevirdi, Remy'nin kulesine baktırdı. "Ya da masum küçük kardeşini kurtar. Senin için katlandığı acıların hiçbiri için şimdi bile seni suçlamayan kardeşin. İkisini de kurtarmaya çalışırsan, onlar yere çarpmadan önce her ikisinin de kafalarını parçalara ayırırım."

Sonra, Eliana yalvarmaya fırsat bile bulamadan, Ioseph ve Remy'yi tutan muhafızlar onları bıraktılar. Ioseph ve Remy'nin vücutları gecenin içine daldılar.

# 16
# TAL

*"Merovec, Büyük Yargıç'ın cesedini Işığın Evi'nin kapılarında buldu. Büyük Yargıç'ın kendi canını aldığını iddia ediyor ama bizim cesedi incelememize izin vermiyor. Son günlerde, Büyük Yargıç Merovec'e elementalleri sorgulamayı kesmesi için rica ediyordu. Büyük Yargıç, Merovec'in Baingarde'a girmesini izin verdiği tek Büyücü Konseyi üyesiydi. Artık kalede hiç müttefikimiz yok. Şehir kargaşa halinde. Merovec'e sadık olanlar tapınakları yağmalıyorlar, parça parça söküyorlar. Vefalılar çaresizler, gidecek yerleri yok. Merovec, Kızıl Taç söylentilerini duymuş ve hiç ihbarda bulunmadan asker taburlarıyla birlikte şahsen evlere giriyor, bodrum katları arıyor, aileleri sorguya çekiyor. Sanki Rielle'yi birilerinin tavan arasında sakladığımızı düşünüyormuş gibi. Kızıl Taç'ta birbirimizi cesaretlendirmeye ihtiyaç duyduğumuzda şunu söylüyoruz: Taç ve ülke adına gerçek ışığı koruyoruz."*

–Demir Ocağı'nın Yüce Büyücüsü Miren Ballastier tarafından sürgün kral Audric Courverie'ye yazılmış mektup, 3 Aralık 999, İkinci Çağ

Tal, dağ yolunda bir dönemece geldi ve soluklanmak için durdu.

Aşağıda, kırmızı kayalıklardan bir deniz yayılıyordu. Güney doğu Vindica'nın kanyonları ve dağları. Burası, bir zamanlar meleklere ait olan ve şimdi empirium orayı terk edince sadece boş ve ıssız bir güzelliğe sahip olan bir ülkeydi. Ufalanan şehirler, zamanın iştahına terk edilmişlerdi. Yalnızca leş yiyicilere, göçebelere ve nadiren de tek başına hac yolculuğuna çıkmış hırslı din görevlilerine ev sahipliği yapıyorlardı.

Tal yolun bu noktasından ufku, kendini çevreleyen dağları ve kararan menekşe rengi gökyüzünü gözden geçirdi. Kafasını ve boynunu saran uzun, kalın bir atkı takmış olsa da dudakları batıyor, boğazı kuruyordu. Kum taneleri taşıyan şiddetli dağ rüzgârlarının sonu gelmiyordu.

Sonra Ludivine'in panikli sesi zihninde patladı. Tal'in aşırı rahatsız olduğu ve sadece uzun zaman önce Rielle'yi tek başına bulamayacağını anladığı için izin verdiği bir algı. Tal yeterince güçlü değildi. Zihni donuk ve hayal gücü kıttı. Hep böyle olmuştu. Ona Yüce Büyücü pozisyonunu getiren şey düzgün bir elemental yetenek ve kendini acımasızca çalışmaya adayışıydı.

Bu gerçek onu hep yiyip bitirmişti. Şimdi de Tal haftalardır yalnız olduğu için iştahı iyice artmış, Tal'in ruh halini karartıp kırılganlaştırmıştı.

*Onu göremiyorum.* Ludivine'in düşünceleri, boğulan birinin canhıraş tutunuşları gibi Tal'i pençeliyorlardı. *Bir şey oldu. Artık onu göremiyorum.*

Tal zihinden konuşmaktan nefret ediyordu. *Nefret ediyordu.* Bu eylem ona ahlaksızca geliyor, onda kaynar suda banyo yapma isteği uyandırıyordu.

*Yaralandı mı?* Tal fırça gibi bir çimenlikte kaskatı bir şekilde durdu, güney ufkuna doğru baktı. İnce, siyah bir çizgi Namurian Denizi'ni işaret ediyordu. Arkasında da Patria vardı. Öldü mü?

Ludivine'in yorgun kahkahasını duydu. *Rielle'nin ölebileceğini ve dünyanın hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğini mi düşünüyorsun?*

*O zaman nerede?*

*Bilmiyorum. Bilmiyorum! Benden çok uzakta. Çok uzakta ve çok korkmuş, Tal.* Ludivine'in onun zihnine dövdüğü sapkınca bağlantıdan bir hıçkırık süzülerek geldi. *Rielle'yi benden saklıyor. Onu bulmalısın.*

Tal bir acı kahkaha attı. Onu haftalardır hareket halinde tutan şey çaresizlikti; dinlenmek için çok az durmuştu. Kar ve toz fırtınalarının içinden geçmişti. Ludivine'in hummalı fısıltıları ve hanlarda, seyyah yatakhanelerinde, göçebe kabilelerin ve hazine

avcılarının kamplarında kalmaya cesaret ettiğinde duyduğu bilgilerle bir araya getirdiği yamalı ipuçlarını takip etmişti.

Haftalardır nadiren uyumuştu. Hem rüyaları hem de uyanık düşünceleri Rielle ile doluydu. Rielle'nin Tavistere köyünün dışındaki o korkunç geceden kalan görüntüsü Tal'e işkence ediyordu. Corien onunla alay etmişti. Çok geç, Tal.

O çaresizlik, Rielle'nin yağmurun altında korku dolu yüzünün hatırası Tal'in uzun haftalar boyunca ilerlemesini sağlamıştı. Ağrıyan kaslarına, botlarının içindeki kabarcıklara, midesinin açlıkla kasılmasına aldırmadan.

Ama şimdi kalan tüm gücü birdenbire içinden akıp gitmişti. Yere çöktü ve rüzgâr insafsız kırmızı kumlarını tükürürken kımıldamadan oturdu.

Çok geç, Tal. Tal güldü. Atkısının altına uzandı ve pis elleriyle yüzünü ovaladı. *Bana o gece böyle söylemişti. Sanırım haklıydı.*

Ludivine'in sesi ciddiydi. Tal zihin gözüyle onun yeşilliklerle çevrili bir sandalyede, omuzları gergin, ellerini kucağında sıkıca birleştirilmiş bir halde oturduğunu görebiliyordu.

*Tal, onu bulmalısın*, diye düşündü Ludivine. *Ben onu göremezsem, sen bunu tek başına yapmak zorunda kalacaksın.*

"Sen benim ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" diye çıkıştı Tal. Daha fazla zihin konuşması yapmayı reddetti.

*Audric'i bırakamam. Onun, benim yardımıma ihtiyacı var. Dünyanın da onun tahtına ihtiyacı var.*

"Senden Audric'i bırakmamı istemedim." Tal ayağa kalktı. Bu basit hareket bile onun kuma yatmak ve içine gömülmek istemesine neden olacak kadar yorucuydu. Fakat yaklaşık bir kilometre aşağıda bir mağara görmüştü ve bu gece orada uyuyabilirdi.

"Bütün dünyada onu arayacağım," diye mırıldandı. "Ben, tek başına, basit bir ateşyakan, gelmiş geçmiş en güçlü yaratık çiftinin izini süreceğim. Bir melek ve Tanrının kraliçesi. Onları bulduğum zaman Rielle beni muhakkak dinleyecektir. Sence? Beni hep dinledi. Bana bir kez olsun karşı gelmedi."

Kısa bir süre sonra Ludivine sakince konuştu. *Biraz kendini kaybetmiş gibi görünüyorsun, Tal. Dinlenmelisin.*

Ludivine keşke gerçekten de yanında olsaydı da Tal ona bir şamar atabilseydi. "Dinlenmeli miyim? Biliyor musun, bu benim aklıma hiç gelmemişti. Teşekkür ederim."

*Yorgunken ona faydan olmaz.*

Tal hüsranının tüm kötücül kuvvetini düşüncelerine aktardı. *Sen en iyi halinde bile ona fayda etmedin.*

Ludivine geri çekildi. Tekrar konuşmaya başladığında, Tal yarım kilometre yürümüştü.

*Haklısın.* Ludivine'in sesi belli belirsiz geliyordu. *Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattım. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım.*

Ludivine'in ümitsizliği samimiydi. Bu ümitsizliğin Tal'in zihninde dalgalanan belirsiz yankısı bile onun gözlerini yakmaya yetti. Her ne kadar Ludivine bunu hak etmese de Tal ona rahatlatıcı bir düşünce göndermek istedi.

Ama bir şey dikkatini dağıttı. Dağın birkaç yüz metre aşağısında yanıp sönen bir ışık. İki saniye ışıdı, titreşti, parladı ve sonra kayboldu.

Tal donakaldı. Aşırı ısınmış tenini ürperti kapladı. Güneş ışığı azalmıştı, çevresindeki kayalıklar tuhaf al bir ışıltı almışlardı. Tal aniden ne kadar yalnız ve ne kadar savunmasız olduğunu fark etti.

Elini paltosunun cebine attı. Sert kumaş kumlanmıştı. Parmaklarıyla hançerini kavradı. Sırtındaki kalkana uzandı. Vücudu ile güç elementi arasında gerilen kuvveti hissetti.

*Ne oldu?* diye sordu Ludivine.

İyi bir şey olmadığına eminim, diye cevap verdi Tal. *Beni rahat bırak. Dikkatimi dağıtıyorsun. Ayrıca yardım edemeyecek kadar uzaktasın.*

Ludivine'in tereddüdünü hissetti.

*Bana ne bulduğunu söyle*, dedi Ludivine en sonunda.

*Ya bulduğum şey, ölümümse?*

Ludivine'in sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı. *Üzgünüm, Tal.*

Sonra, Tal'in zihninde güçlükle algılanan bir kıpırtı hissiyle gitti. Kendini kayaya yaslayan Tal, iki sarp kayalık arasında dar bir uçuruma dönüşen dağ yolundan aşağı indi.

Uçurumun ağzında nefessiz bekledi. Sarp kayalıkların ardında, patikanın yeniden genişlediği yerde tedirgin edici bir iniş vardı. Sonra bir grup kaya parçasıyla örselenen küçük, düz, taşlık bir açıklık vardı.

Bu açıklıkta bir ışık halkası belirdi. İlk başlarda küçük ve sönüktü. Sonra süratle büyüdü ve parlaklaştı. Ortasında kıpırdayan bir karanlık vardı. İlk ışık titreşiyordu ama bu sabitti.

Halkanın içinden biri çıktı. Onu ikincisi izledi. Kısa bir an sonra ışık kayboldu, dağı yeniden karanlığa gömdü. Gece iniyordu; sadece gün batımının kızıl alevi kalmıştı.

Tal'in kalp atışları kulaklarında patlıyordu.

Bu insanlar kimdi, bilmiyordu. Ama en azından biri bir melezdi ve Rielle bir melezle seyahat ediyordu.

Tal karanlığı taradı. Rielle oradaysa, Tal çabuk davranmalıydı. Eğer orada değilse, Tal buna katlanamazdı.

"Bu uzun sürdü," dedi aşağıdakilerden biri. Boğuk, bir yerlerden tanıdık bir erkek sesiydi. "Deprem..."

"Beni öldürmeye çalıştı ve başarısız oldu," diye çıkıştı ikincisi. Bir kadın, diye düşündü Tal. Kadın pelerininin kapüşonunu geriye itti ve uzun, açık renk saçlarında ellerini gezdirdi. "Bütün dünya çıldırmış, Garver. Dünya ve içindeki insanlar."

Taze bir umutsuzluk içini parçalasa bile Tal'in dizleri rahatlıkla titredi. Bunlardan hiçbiri Rielle'nin melezi değildi. Alnını hâlâ güneşin sıcaklığını taşıyan arkasındaki taştan duvara yasladı. Avuçlarını kayaya yaslayarak dua etmeye başladı.

Ömürsüz alev, ne öfkeyle ne de coşkuyla parla.

*Saf ve doğru yan, temiz ve parlak yan.*

Zihni berraklaşan Tal, Garver ismini bildiğini hatırladı. Tabii bu gerçekten de o adamsa. Garver Randell, Audric ve Rielle'nin saraydaki tüm şifacılara tercih ettikleri bir şifacı ve eczacıydı. Rielle ona, Garver'in bir oğlu olduğunu söylemişti. Simon isimli, sekiz yaşında bir oğlan.

Tal, Garver'in aşağıda, "Avura?" dediğini duydu.

"Gitti," diye cevap verdi arkadaşı. "O sarsıntılar her şeyi yerle bir etti, lanet olasıca dağları bile."

Tal afallayarak dinledi. Avura, Vindica'nın batısı boyunca kuzeyden güneye doğru uzanan Maktari Dağlarının batı eteklerindeki en büyük yerleşim yerlerinden biriydi.

Tal sadece dört gün önce oradaydı, Rielle'nin izinin düzensiz yolunu takip ediyordu. Şehrin nüfusu yüzlerce binle ifade ediliyordu. Tarihte o bölgede meydana gelen bir depremden hiç söz edilmiyordu. Bu kadar büyük bir şehri yıkacak kadar şiddetli bir deprem kesinlikle olmamıştı.

*Geçit düşecek.* Tam da Aryava'nın kehanetinde söylediği gibi oluyordu.

İki Kraliçe yükselecek. Biri kandan. Diğeri ışıktan.

Tal yıllar boyunca, Rielle'nin Güneş Kraliçesi olması için dua etmişti. Öyle coşkuyla ve öyle sık dua etmişti ki sonunda Rielle'nin iyi olduğuna, kötü veya bozulmuş olmadığına canı gönülden inanmıştı. Rielle'yi vicdanlı bir şekilde yetiştirebilirse, onun için yeterince inanarak dua ederse, Rielle'nin onları kurtaracak kişi olmasını sağlayabilirdi.

Ama bunların hiçbiri yeterli olmamıştı. Rielle'yi yüz üstü bırakmıştı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. En önemli olan şeyi koruyamamıştı, Ludivine'den daha iyi değildi. Şimdi de Rielle kaybolmuştu. Sonuçta, görünüşe göre kan kraliçesiydi. Çoğunluk ona Kralkatili diyordu.

Tal sadece, tüm olanlara rağmen kendini buna inandıramıyordu. Rielle olamazdı. Ona yıllarca öğretmenlik yapmıştı, onun cesaretinin tomurcuklanışını izlemişti. Rielle güçlüydü, evet, ama *iyiydi.* Neyin doğru olduğunu biliyordu ve her zaman onu yapmak için can atıyordu. Tal onu, bir meleğin kolunda kana susamış bir kraliçe olarak hayal etmeye çalıştı ama her ne kadar görüntüler zihnine kolayca gelse de bunlara inanmayı reddetti.

"Ömürsüz alev," diye fısıldadı Tal. Elleri, güneşin ısıttığı taşın üstünde titriyordu. "Ne öfkeyle ne de coşkuyla parla. Saf ve doğru yan. Temiz ve parlak yan."

Sonra göz kapaklarında ışık patladı. Etrafındaki hava sallandı.

Tal hızla arkasını döndü ve tan ışığın kaybolduğu anda

gözlerini açtı. Kolları iki kuvvetli el tarafından tutuluyordu. Boğazına soğuk bir bıçak dayanmıştı.

"Güç elementleri var," dedi kollarını tutan kişi. Bu, gördüğü tiz sesli kadındı. "Arkasına bağlı bir kalkan var. Gücünü çağırırsan, elemental," dedi kadın sessizce. "Bu hançeri boğazına saplarım."

"Bu kayalarda ateş yok," diye cevap verdi Tal bitkin bir halde. "Benden yana güvendesiniz, melez."

Ufkun batısında, Tal'in boğazına bıçak dayayan adamı görebilmesine yetecek kadar ışık sağlayan belli belirsiz bir güneş kızartısı kalmıştı. Adamın beyazlaşmaya başlamış kahverengi saçları, kanlı canlı teni, hafifçe sakalı ve delici bakışları olan mavi gözleri vardı. Adam gözlerini kıstı. Boşta kalan eliyle Tal'in kafasındaki atkıyı çekip aldı.

"Seni tanıyorum," dedi adam Tal'in yüzünü inceleyerek. "Taliesin Belounnon. Ateşin Ocağının Yüce Büyücüsü."

"Ve sen de Garver Randell'sın," diye tahminde bulundu Tal. "Celdaria'nın gerçek kralının şifacısı."

Garver bir duraksamanın ardından gaddarca gülümsedi. "Gerçek kral," diye onayladı ve bıçağını indirdi.

Kadın Tal'i serbest bıraktı ve ona bakmak için çevresinde dolaştı. Teni de saçı da açık renkliydi. Bakışları, Garver'ın bakışlarından da deliciydi. Kemikli ve keskin hatlı bir vücudu vardı.

"Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?" diye sordu kadın.

"Dua ediyorum," dedi Tal duygusuzca.

"Evet, seni yamacın aşağısından duyduk. İleride buna dikkat etmen gerekir. Ya seni öldürmek isteyen biri olsaydım?"

"Annick," diye ikaz etti Garver.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu Tal.

"Şu anda değil," diye cevap verdi Annick. "Ama her an değişebilir. Söylesenize, lordum." Konuşurken dudakları büzüştü. Tal onu suçlamıyordu; Melek Savaşları boyunca, melez korkusu en ateşli zirvelere ulaştığında, kilise onları etkili bir şekilde ortadan kaldırmıştı. Katliamdan sağ kurtulanlar, derinliklere gizlenmeye gitmişlerdi.

"Birkaç haftadır, bir melezin izini sürüyorduk," diye devam etti Annick. "Bu karanlık ve belirsiz zamanların içinde bir müttefik bulmayı umuyorduk Bu melez her kimse, hızlı ve güçlü. Ona ayak uydurmak çok zor. Şimdi izini tamamen kaybettik. Tam da seni, Celdaria kilisesinin Yüce Büyücüsünü, meleklerin yabani doğasında bulduğumuz gece. Bu dikkat çekici tesadüf için bir açıklaman var mı?"

Tal sert bir şekilde Annick'in yüzüne baktı. Güvenilmeyecek kadar itinalı bir şekilde ifadesiz bir yüzdü. Garver'a baktı.

"Ben de bir melezi takip ediyordum," dedi Tal. "Onu Tavistere'den beri takip ediyorum. Sonra Terenash, sonra Gormar Yaylaları ve Zhirat. Yalnızca birkaç gün önce Avura'daydım. Siz de bu yolu mu takip ettiniz?"

Annick bir kaya gibi sessizleşti. Garver kaşlarını çatarak Tal'i inceledi.

Tal ısrarla bastırdı. "Onların izine ulaşmak için size yardım edebileceğim bir şey varsa, lütfen söyleyin. Onu bulmalıyım."

"Senin bir melezi bulmana yardım edelim?" diye sordu Annick. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen, kilisedensin. Burada, Kilise *sensin*."

"Cezalandırma sırasında hayatta bile değildim! Sizin kavganız benim atalarımla."

"Ve sen de onların suçlarını telafi etmek için elinden geleni yaptın, öyle mi?" dedi Annick. Gözleri ışıldıyordu. "Büyücü arkadaşlarından, sırtımdaki kanatları göstermeme izin verecek ve hiçliğin ortasında bir mağarada saklanmaktansa dünyada özgürce yaşamamı sağlayacak kanunlar çıkartmalarını mı rica ettin?"

Garver burun kemiğini sıktı. "Annick..."

"Hayır, etmedim," dedi Tal.

"Öyleyse masum rolü yapma," diye çıkıştı Annick. "Kanında, benim kanımın lekesi var."

"Evet, tamam, haklısın elbette," dedi Tal çabuk çabuk. "Yaklaşan kıyametten sağ çıkarsam, sana ant içerim ki Büyücülük Konseyini toplayacağım ve Yetki doktrinlerini ve sicilleri

yeniden gözden geçirmelerini isteyeceğim. Ama ilk önce hayatta kalmamız gerek. Sizin de aradığınız melezi bulmalıyım ve siz, onun izini sürmek için bana kendimden daha faydalı olursunuz."

Tal sustu, söylemek istediği şeyin risk almaya değeceğine karar verdi. "Bence siz de onu benimle aynı nedenden dolayı takip ediyorsunuz. Kendinize müttefik bulmak için değil, Rielle'yi bulmak için."

Üstlerini kaplayan sessizlik, gerginlikle titreşiyordu. Annick'in yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Ama Garver yumuşadı. "Kraliyet düğününün olduğu gece, şehrin yakınlarında bir melez hissettim. Şok edici bir şeydi çünkü başkentte sadece iki tane melez olduğunu biliyordum. Bunlardan biri de bendim. Sonra Kraliçe Rielle ortadan kayboldu. Melez de onunla birlikte gitti."

"O zamandan beri onların peşinde misin?" diye sordu Tal.

"Yardım alarak ve istediğimden çok daha yavaş bir şekilde." Annick'e baktı. "Bu günlerde melezler tek başlarına bu kadar uzaklara seyahat edemiyorlar. Kraliçenin yanındaki her kimse, olağandışı bir gücü var."

"Peki, bu melez ile Kraliçe Rielle'yi bulduğunuzda," dedi Tal, "tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Garver cevap vermeye fırsat bulamadan Annick güldü.

"Henüz o kadar ileri gidemedi," diye cevap verdi Annick. "Bu gözü karalığı neden yapmaması gerektiğinin sebeplerini ona birer birer saydım ve listenin başında bu vardı. *Bir planı yok.*"

Garver'ın tüyleri kabardı. "Hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım."

"Hayır, bu yüzden habersizce benim yatak odama girmeye, şoka giren karıma aldırış etmeden oğlumu üzerime atmaya ve sonra da beni yanında sürüklemekten başka hiçbir planın olmadan, bir meleğin peşinde dünyayı dolaşmaya karar verdin."

"Size *yardım edebilirim*," dedi Tal ısrarcı bir şekilde. "Sizin melezinizi bulabilirsek, Rielle'yi de bulabiliriz. Ve ben Rielle'yi bulabilirsem..." Boğazında sesini kısan bir yumru oluştu. "Eğer Rielle'yı bulabilirsem, ondan kurtarabilirim. Evine, Celdaria'ya,

ait olduğu yere geri götürebilirim. Ancak o zaman güvende olabiliriz. Bunu yapamazsak, korkarım ki Rielle sonsuza dek kaybolur ve dünya düşer. Tıpkı Aryava'nın bildirdiği gibi."

"Peki ya Kraliçe Rielle ondan kurtulmak istemiyorsa?" diye sordu Garver sessizce. "Ya gönüllü olarak gittiyse? Onu terk etmesi için Rielle'yi ikna edecek neyin var?"

"Onu seviyorum." Boğuk sözler Tal'in ağzından döküldü. "Onu seviyorum, o da beni seviyor. Ona bildiği her şeyi ben öğrettim. Onu bütün hayatı boyunca korudum."

"Eline yüzüne bulaştırmışsın," diye mırıldandı Annick.

"Annick!" diye azarladı Garver.

"Onu tanıyorum. Onu *tanıyorum*." Tal, kendine inanmaları için dua ederek ikisine birden baktı. "Ona ulaşabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Sadece onunla konuşmam gerek. Beni dinlerse, anlar. Ona dokunabilirsem, ona sarılabilirsem, yuvasını hatırlar. Mecbur kalırsa, ondan kurtulmak için savaşır."

Uzun bir andan sonra, Garver Annick'e baktı. Annick ciddi yüz ifadesiyle hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Pekâlâ, lordum," dedi Garver. "Birlikte seyahat edeceğiz. Şafağa kadar dinleneceğiz. Sonra günün ilk ışığıyla başlayacağız."

Tal'in yorgunluk içindeki rahatlaması kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüktü. Onları bulduğu mağaraya götürdü. Sonra, mağaranın dışındaki sert zemine, yıldızlarla dolu büyük siyah ağzın altında oturdu. Kolunu, cilalı bir kabuk gibi gövdesini kaplayan kalkanının kayışından sağlam bir şekilde geçirdi.

Mağaranın içinde, Garver sertçe yere oturdu ve kafasını ellerinin arasına aldı. Annick onun yanına yerleşerek dışarıya, gecenin içine doğru baktı.

Garver uzun bir aradan sonra kısık bir sesle, "Simon'ın bu kadar uzağında olmaktan nefret ediyorum," dedi. "O, her ne kadar öyle olmamaya çalışsa da yumuşak kalpli bir çocuk. Endişelenecektir."

"Ona Quinlan bakıyor," diye cevap verdi Annick. "Güçlü arkadaşları var. İyi olacaklardır."

"Karın senin için fazla iyi."

"Çok doğru," dedi Annick. Sonra sesinde bir muziplikle ekledi, "Biliyor musun, böyle zamanlarda, keşke seninle birbirimizi sevmekten vazgeçmeseydik diyecek gibi oluyorum."

"Böyle zamanlarda, ben de keşke hiç gücüm olmasaydı diyorum. Böylece dünyayı kurtarmaya senin o üzgün kıçını yollardım ve ben de evde oğlumla kalırdım."

"*Bizim* oğlumuz, alçak herif," dedi Annick sevgiyle ve Garver'ın burnunu öptü.

Tal, gözleri kapanmaya başlayana dek onların alçak sesli sohbetlerini dinledi ve Celdaria'dan ayrıldığından beri ilk kez kalbinde temiz ve parlak yanan bir umut ışığı hissetti.

# 17
# ELIANA

*"Cesaretimi kaybettiğim günler oluyor. Ölenlerin çığlıklarını duyuyorum ve her şeyi kaybettiğimizi düşünüyorum. Ancak benim yazılarımdan bir şey öğreneceksiniz, umarım öğrendiğiniz şey bu olur: Size verilen acı ne olursa olsun, Güneş Kraliçesi geldiğinde çok daha fazlasını taşıyacak. Ve eğer boyun eğerse, bunu yaşayan her şeyin pahasına yaptığını bilecek."*

*–Kâhinin Sözü*

Çok çabuk olup bitti.

Eliana dehşetle ne yapacağını bilmez halde terasta yalpaladı ve dizlerini alçak taş parmaklıklara çarptı. Ioseph ve Remy hızla yere düştüler, vücutları karanlığın içinde bulanık şekillere dönüştü.

Eliana, Corien'in niyetini kavradığı andan itibaren, seçiminin ne olacağını biliyordu. Dolayısıyla hiç tereddüt etmedi. Eliana, Corien'in sözlerindeki doğruluğu hissedebiliyordu: Eğer ikisini birden kurtarmayı denerse, Corien ikisini de öldürecekti ve Eliana'nın elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Ama Corien bunu önceden biliyordu ve Eliana'nın bu tehdide nasıl karşılık vereceğini, onun şu anda yaptığı şeyden başka hiçbir seçeneği olmayacağını doğru tahmin etmişti. Dönerek hızla düşen Remy'nin vücuduna uzanacak, içinde bulunduğu çaresizlik güç elementlerini alevlendirerek hayata döndürecekti.

Eliana'nın komutuyla empirium kımıldandı, Remy'nin etrafındaki hava parlak, yastıklı bir ağa dönüştü. Gözleri kor

gibi, görüşü altın ve bükülgen olan Eliana, bir başparmağın tene bastırışına benzer şekilde havanın değiştiğini görebiliyordu. Dünyanın eti esneyip buruşuyordu.

Remy'yi nazikçe aşağıdaki avluya indirirken yanaklarında aşağıya sessiz gözyaşları aktı. Temiz beyaz taşlar artık Eliana'nın bakamadığı bir şey tarafından lekelenmişti. Bunun yerine, iki muhafızın Remy'yi ayağa kaldırışlarını ve gölgelerin içinde kaybolana dek ona eşlik edişlerini izledi.

Eliana terasta büzüşerek çömeldi, titreyerek parmaklıklara yaslandı. Ioseph'in vücudunu taşıyan askerlerin seslerini dinlerken yanağını pürüzlü, soğuk taşa bastırdı. İçinde bir şey parçalandı. Bir çatırtı olmamıştı, yumuşak bir yıkılış gibiydi. Sanki sert rüzgârların karşısında duran yarı çürümüş ve yumuşamış bir ağacın artık kendi ağırlığını taşıyamaması gibiydi. Üzerine daha önce hissettiklerine hiç benzemeyen bir yorgunluk çöktü, düşüncelerinin üstüne kalın bir uyuşukluk yorganı çekti.

Corien'in kalkması için kendine yardım ettiğini güçlükle fark etti. Corien Eliana'nın saçlarını yüzünden çekti, gözyaşlarını sildi.

"Sana bunları yaşatmak, nasıl da bir ziyan," dedi Corien. "İzin verseydin, mutlu bir aile olurduk. Sen, ben, Remy. Onu bulduğumuz zaman, annen. Eğer istersen, sana Simon'ın derisini yüzmen için izin verirdim ve onu her saniye ıstırap içinde yaşatırdım."

Corien başparmağıyla Eliana'nın çenesini okşadı. Tepelerindeki gökten bile siyah gözleriyle Eliana'yı izledi. "Beni geri gönder, Eliana. Bir daha asla bunları yaşamak zorunda kalma."

Daha sonra Corien arkasını döndü ve gitti. Eliana yaşamdan yoksun sessiz, karanlık bir tünelin içine doğru kayıp gitti. Yeniden ışığa kavuştuğunda, temiz beyaz odasındaki temiz beyaz yatağındaydı. Her yer yumuşak ay ışığıyla kaplanmıştı. Titreyerek, battaniyelerin üzerinde kıvrılarak yattı. Odaya bir çatırtı sesi yayıldı, Eliana'ya galvanizli ışıkların keskin tıslayışını anımsatan çarpık bir vızıltı. Odanın bir köşesinde tepeye, bir demet kalın telin üstünde duvara monte edilmiş pirinç bir borudan, alt

kattaki sahnede çalan orkestranın yükselen melodileri geliyordu. Pirinç aygıt sesi bozuyordu, orkestra müziği uzaklardaki yüksek bir dağda çalıyormuş gibi yapıyordu.

Eliana Corien'in bunu nasıl başardığını ne biliyor ne de umursuyordu. Müzik, kötü ellerin küt ayaları gibi kulaklarına çarptı. Eliana müziğin kendini uykuya daldırmasına izin verdi.



Eliana getirilen kahvaltının mide bulandırıcı kokusu ile uyandı.

Beyaz önlüklü yardımcıların kahvaltısını güneye bakan pencerelerinin yanındaki küçük beyaz yemek masasına taşımalarını izledi; bir tabak, bir kâse, bir sürahi, bir kadeh. Yemeğin kokusu ağzını ve burnunu keskin bir tabaka halinde kapladı. Eliana özenle kurulan masaya arkasını döndü. O masaya bir saniye daha baksa, kusacak gibiydi.

Bir sessizlik oldu, sonra kapı eşiğinden sabırsızca bir puflama duyuldu. Jessamyn göründü, derli toplu siyah üniformasının içinde Eliana'nın yatağına doğru yürüdü. Kemerinden küçük bir kılıflı bıçak koleksiyonu sarkıyordu.

Eliana'yı hızla doğrultarak, "Her lokmasını yiyeceksin," diye buyurdu. "Ekselanslarının emri."

Eliana direnmedi. Ayağa kalkıp, Jessamyn'in ardından masaya gitti. Zihni allak bullaktı; bacaklarını hareket ettirmek, düşünmek, bataklıkta yürümeye benziyordu. Dar bir yarığın içinden ne uyku ne de uyanıklık olan tuhaf bir halin içine çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Yine de gözleri Jessamyn'in hançerlerine takıldı. Düşünceleri hemen Arabeth, Nox ve Whistler'a, uzun zaman önce kaybettiği sevgili bıçaklarına gitti. Yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı.

Eliana kahvaltısının önünde oturdu, nefesini düzenledi, fikrin gelişmesine izin verdi. Hızlı davranırsa, zihnini uyuşuk tutan sisi dağıtırdı ve Corien onun ne planladığını anlayıp, durdururdu.

"Ye," diye çıkıştı Jessamyn. Masanın yanında dimdik duruyordu.

Eliana bir kaşık dolusu püreyi ağzına götürdü. Pencerelerden içeriye sabah güneşi süzülüyordu. Camlar lekesizdi. Bir güvercin oluğun kenarına ilişmiş, tüylerini düzeltiyordu.

Eliana'nın fikri döndü, keskinleşti, istikrarlı bir şekil aldı. Corien'e yardım edemezdi, *etmeyecekti.* Yine de tüm bunlara daha fazla katlanamazdı. Remy'nin önüne getirdiği ve onu taciz ettiği sonsuz gece işkencesi, kendi aklına güvenememe.

Cevap buydu. Eliana bu oyunu, Corien kazanamadan önce bitirmek zorundaydı ve oyunu bitirmenin tek yolu buydu.

Jessamyn'in dikkatli bakışları altında kahvaltısını yaptı. Tertemiz olana kadar, kaşık kâseden ağzına. Sonra meyvelerini yemeye başladı. Bir yemişi dişlerinin arasından ağzına attı.

"Remy nerede tutuluyor?" diye sordu Eliana. Eğer Remy'yi burada bırakacaksa, onun kaderi hakkındaki gerçekleri duymalıydı. "Yaralı mı? Karnı tok mu?"

Kısa bir duraksamanın ardından, "Tok, evet," dedi Jessamyn. "Yaralı, evet. Fakat berbat bir şey değil. İmparator, işe yaradığı sürece onun güvende olmasını sağlayacaktır." İşe yaradığı sürece. Eliana belli belirsiz bir rahatlamayla gülümsedi. Gittiği an, Remy'yi öldüreceklerdi. Remy de böyle olmasını isterdi. Eliana'nın bunu yapmasını isterdi. İki hayat karşılığında, sayısız hayatlar? Basit bir denklem. Remy de onun gibi kazanmanın tek yolunun bu olduğunu bilseydi, bıçağı kendi tutardı.

"Bunu düşünmüştüm," diye fısıldadı Eliana. Meyvesini bitirdi. "Ben hayatta olduğum sürece o da hayatta tutulacak."

Elini bir dilim tereyağlı ekmeğe uzattı. Jessamyn'in kemerine bağlı olan üç hançeri gözünde canlandırdı ama onlara bakmaya cesaret edemedi. Üzerine garip bir huzur indi. Çabuk davranmalıydı. Orline'ın Kâbusu için son bir cinayet.

*Remy, beni affet,* diye dua etti.

Sonra süratle sandalyesinden kalktı ve sertçe Jessamyn'in boğazına vurdu. Jessamyn bunu beklemiyordu. Eliana zayıftı. Kuvvetini kaybetmişti; haftalardır eline hançer almamıştı. Katil olmak bir yana, bir insan gibi bile görünmekte zorlanıyordu. Ancak çaresizlik ona yeni bir güç vermişti. Jessamyn'in

kemerindeki en kısa hançeri buldu ve kılıfından çekip aldı. Zihni beyaz ışık ve çıtırtı sesleriyle çılgına dönmüş, kanı zaferle alev almış halde, bıçağı kendi karnına doğru savurdu.

Bıçak vücuduna değmeden önce bir şey onu yakaladı. Onu uçurumun kenarından tutup çekmek için bileğini yakalamış bir el gibi zihnini yakalayan sıkı ama nazik bir varlık.

*Hayır, küçük. Henüz değil. Daha yapacak işlerimiz var, senin ve benim.*

Bu kişi her kimse, Eliana'nın düşüncelerinin içinde onunla zihin konuşması yapıyordu ve bu, Corien değildi.

Eliana bıçağı düşürdü.

Odayı çevreleyen adatroxlar sessiz ve sakin kaldılar. Jessamyn bir eliyle masaya yaslandı, diğerini yakasına götürdü. Karşı saldırıda bulunmak için Eliana'nın üstüne atlamadı. Adatroxların hiçbiri onu yakalamak için koşuşturmadı.

Eliana yavaşça doğruldu, nefes almaya çalışan Jessamyn'e baktı. Pencere pervazındaki güvercin şakıyarak uçup gitti.

*Rahatsız edilmeden konuşacağımız bir dakikamız var*, dedi ses Eliana'ya. *Muhafızlarının gözlerini aldatıyorum ama bizi çok uzun süre perdeleyemem.*

*Sen kimsin?* Eliana Jessamyn'den uzaklaştı, kalbi kulaklarında atıyordu. *Sen bir meleksin.*

*Ben bir dostum.*

Eliana etrafında döndü, üstüne saldıracağı bir şey aradı ama oda hâlâ sessiz ve sakindi. Duyulan tek ses, Jessamyn'in perişan nefesiydi. *Bu, benim soruma cevap vermiyor.*

*Bütün melekler aynı değildir ve hepsi İmparator'un ayaklarının dibinde tapınmazlar.* Kısa bir an durduktan sonra ses daha yumuşak bir şekilde konuşmaya devam etti. *Senin böyle bir arkadaşın yok muydu? Sevdiğin, Zahra?*

Eliana konuşan seste bir sevecenlik ve büyük bir hüzün algıladı. Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. *Onu durdurmamı istemez misin? Tek yol bu.*

*Hayır. Bir yol daha var. O benim burada olduğumu anlamadan önce çok az vaktimiz var. Benim hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor,*

*bu yüzden sana kendimi daha önce göstermedim.* Hüznüne rağmen seste Eliana'yı ürküten demirden bir azim vardı. Hatta sevecenliğine rağmen. Bu bakımdan, ses Corien'inkiyle uyuşuyordu. Yılmaz bir irade. Yüzlerce yıllık amaç.

*Senin yanına gelmeden önce, senin iyiliğin için, daha fazla zamanım olmasını isterdim,* diye devam etti ses. *Bu aylar senin için çok yorucu oldu. Büyük kayıplar yaşadın. Hepimizi korumak için gücünle özenle ve sebatla mücadele ettin. Öyle ki onu şimdi sadece büyük tehdit, acı veya korku anında bulabiliyorsun. Bu yüzden seni bu kadar çok yaralıyor. Bu yüzden sana mutluluk vaat ediyor, gücünü ellerinden almak için.* Kısa bir duraklama. Sonra muazzam bir şefkat. *Yaşamak zorunda bırakıldığın şey affedilemez. Keşke sana daha fazlasının olmayacağını söyleyebilseydim.*

Eliana şaşkınlık içindeydi. Gün ışığından bir havuzun içinde duruyordu, görmeyen muhafızları heykel gibi boş boş bakıyorlardı. Eliana bu kez yüksek sesle, bir daha sordu. "Kimsin sen?"

*Birçok ismim var,* diye cevap verdi ses. *Ama sen beni Kâhin olarak tanırsın.*

# 18
# ➸ RIELLE ➸

*"Aziz Tameryn'in elinde hançeri olmadan bilinen tek bir ilmi tasviri vardır – Astavar'ın az bilinen çocuk masallarının özenle bir araya getirildiği derleme kitabın ilk sayfasında. Sadece doğrudan gelen güneş ışığıyla aydınlatılınca görünen bu resimde, Tameryn bir çocuktur ve normalde tasvirlerinde ciddi bir ifade kullanılsa da bu örnekte, kutsayandır. Bir çimenlikte çiçeklerin arasına uzanmış, bir eliyle göğsünde yavru bir kedi tutarken, diğer elinde bir ışık huzmesi vardır. Onu koruyan kara leopar tanrısal yaratığı yoktur. Düşmanlarını yere serdiği hançeri yoktur. Görünen tek bir gölge bile yoktur."*

–Azizler Kitabı'ndan bir dipnot

Rielle, terzinin yeni gece elbisesinin kumaşını düzeltmesini giderek artan bir sabırsızlıkla bekliyordu. Ancak sabırsızlanmamalıydı. Yüzü gibi zihnini de terbiye etmeliydi; çoğunlukla ifadesiz, hafif bir zorbalık. Terzi Rielle'nin etrafında hızla hareket ediyor, kumaşı iğneliyor, ölçüler alıyordu. Corien, Rielle'nin harika bir dolabı olması için ısrar etmişti ve bu görev için işe alınan terzi Kirvaya'dan gelmişti. Işıltılı bir yeteneği var, demişti Corien. Adam gerçekten de enfes bir şey yaratmıştı; biçimlendirilmiş omuzları ve minik altın mücevherlerin ustaca kıvrımlarıyla parıldayan uzun rahat kolları, yüksek belli ve büyüyen göbeğine yer açan geniş, etkileyici bir eteği olan yüksek yakalı siyah bir elbise. Enfes bir elbiseydi ama yine de Rielle elbiseye doğrudan bakamıyordu. Elbisenin yayılan siyahlığı, eteğindeki ışıltılı altın köpükler, ona empiriumun sonsuz denizini ve orada neredeyse boğulmak üzere olduğunu anımsatıyordu.

Boğulmayı ne kadar *istediğini*.

Terzi, koyu gri bir kürk şalı omzuna sarmakla meşguldü.

Rielle gözlerini aynadaki yansımasına dikti. Aynalarda sürekli olarak gördüğü yeşil şimdi dönen kalın altın şeritlerle ışıldıyordu. Değişim, son birkaç ay içinde yavaşça gerçekleşmişti ve Rielle onu görmezden gelmişti. Fakat artık bunu yapamıyordu. Yakında altın rengi yeşile baskın gelecekti.

Aniden, artık orada durmaya katlanamaz oldu. Midesi rahatsızdı; artık midesi bulanmadan hiçbir şey yiyemiyordu. Ayrıca çevresini dehşet sarmıştı. Ejderhalardan dönüştürülen canavarlar, büyüye zorlanan çocuklar. Geçit'te yumruklaşan canavarlar. Bir an onu öpen ve bir sonraki an iğrenç şeyler yapan bir canavar.

Ve kendi, hepsinden daha canavar.

"Sonra bitirelim," dedi Rielle. Bir elini karnına koydu. "Kendimi kötü hissediyorum, dinlenmem lazım."

Neredeyse onu güldürecek olan yarı yalan. Hiçbir zaman dinlenemeyecekti.

Hizmetçileri onun soyunmasına, geceliğini giymesine ve kürklü terliklerini bulmasına yardım ederken, Rielle yüksek sesle nefes almaktan bile korkarak düşüncelerinin bir mengeneden kurtardığını hayal etti. Corien, Kuzey Sahasının iç kısımlarının henüz Rielle'ye göstermediği derinliklerinde bir şeylerle uğraşıyordu. Corien'in zihni dünyanın her yerindeki meleklere emirler yağdırmakla, hâlâ Dip Dünya'dakilerle iletişim kurmakla, kesip biçme işleri için doktorlarıyla konuşmakla meşgulken, Rielle'nin zihni hiç olmadığı kadar berraktı.

Ama çabuk olması gerekliydi.

Yalnız kalır kalmaz, bulabildiği tüm sıcak tutacak giysileri topladı. Kürklü, sağlam botlarını aldı. Corien onu pis kokulu ejderha ahırında gezdirirken giydiği botları. Kalın taytlar, kalın yün çoraplar, tunik, pantolon ve diz altına inen uzun bir kürk palto. Başına ve boynuna saracağı bir atkı ve onun üstüne bağlayacağı bir kürk.

Çarşaflardan biriyle bohça yaptı. Corien'in ağzı tenini yakarken

o çarşafa dolandıkları anıyı zihninden çıkartmaya çalıştı. Eğreti çantasına giysileri doldururken elleri titriyordu. Sonra, Corien'in çalışma masasındaki defterden boş bir sayfa kopardı. Bir de kalem alarak korsesine tıkıştırdı. Banyodaki aynanın arkasında başlayıp, Corien'in özel odalarına giden gizli merdivenlerden hızla indi. Öğleden sonraydı, laboratuvarlar ve barakalarda, madenler ve döküm ocaklarında hummalı bir çalışma olmalıydı. Ama kale sakindi. Rielle telaşla mutfağın yanındaki kilerlerden birine girdi. Patates, esmer ekmek, birkaç dilim kurutulmuş geyik eti kaptı. Ne tür yiyecekler bulabileceklerdi, yolculukları onları nereye götürecekti tahmin edemiyordu.

Corien'in kendini izleyip izlemediğini merak ederek zihniyle aradı.

Sessizlik. Corien oradaydı ama zihninde uzak, belirsiz bir gölge halindeydi. Hâlâ çalışıyordu. Hâlâ vakit vardı.

Corien'in komutanlarından biri olan Anadirah'a ait boş bir ofiste, bedenine bağlamak için kayışları olan küçük deri bir sırt çantası buldu. Yiyecekleri sırt çantasına aktardı. Giysileri hazır bir şekilde yerde bıraktı. Sonra, gümbürdeyen bir kalp ve buz gibi soğuk bir yüzle, kalenin doğu kanadında Obritsa'nın yaşadığı küçük odaya gitti.

"Melezi göreceğim," dedi Rielle, kapıda bekleyen iki adatroxa. "Derhal."

Adatroxlar kafaları karışık bir halde gri ve donuk gözlerini kırpıştırdılar. Fakat Rielle dimdik durdu, gözlerini onlara dikti ve kısa süre sonra adatroxlar kapıyı açıp, kenara çekildiler.

Kan beynine hücum eden Rielle odaya girdi ve kapıyı kapattı. Buradaki adatroxları kontrol eden melekler her kimseler, çok kısa sürede Corien'e olanları bildirirlerdi. Bu, Corien'i rahatsız etmeye yetecek bir tuhaflıktı.

Obritsa, yanan şöminenin yanında bir sandalyede oturuyordu. Uzun halkalı, kalın zincirlerle sıkıca bağlanmıştı. Belli ki kız sıcaktan bunalmıştı. Buğday teni terden yapış yapış olmuştu. Gözleri kızarmıştı. Bu şekilde bağlı olduğu için iplik bükemezdi. Bu büyü, ellerin kullanılmasını gerektiriyordu.

Rielle içeriye girince, Obritsa başını kaldırıp baktı. Gözleri ağlamaktan şişmişti ancak yüzü nefretle kaskatı kesilmişti. "Sonunda beni öldürmeye mi geldin? Yoksa sadece sevgili Artem'in öldüğünü mü söyleyeceksin?"

Rielle onu duymazdan geldi ve süratli bir güç darbesiyle zincirleri anında parçaladı. Obritsa'yı rengârenk bir kül bulutu içinde oturur halde bıraktı.

"Fazla zamanımız yok," dedi Rielle. Korsesine soktuğu kâğıt ve kalemi çıkarttı. Kalenin haritasını çizmeye başladı. "Çok geçmeden peşimize takılacaktır. Beni, elinden geldiğince buradan uzağa götürmelisin. Yolumuzun çok uzun olacağını aklında tut. Gücünü koru. Yiyecek ve giysi aldım, koridorun ucunda bir dolaba sakladım. Buradan gitmeden önce onları alacağız. Hemen giyin. Bence bizim için en iyisi kuzeyden gitmek. Beyaz Issızlar'dan gitmek. Buzulları ve kutbu geçeceğiz. Sonra Astavar'a kuzeyden gireceğiz."

"Bu ani değişimin şaşırtıcı." Obritsa'nın gözleri yeni ve keskin bir ışıkla parladı. "Sana gösterdi, değil mi? Onun ne yaptığını gördün. Benim ülkemden çaldığı elemental çocuklar. Onları kafeslerde tutuyor. Laboratuvarlarda, onlarım büyülerini çarpıtıyor. İşkence ettiği tanrısal yaratıkları canavarlara dönüştürüyor. Hepsini gördün."

Rielle yaptığı işi bıraktı. Son birkaç gün içinde yaşadıkları, zihninde kâbus parçaları olarak kalmıştı. Onların peşinden gitmek, Corien'in yaptıklarını incelemek ve bu yaratıcılığa hayret etmek için can atıyordu.

Bu yaptıkları için Corien'i lanetlemek, onun cezasını çektiğini görmek için can atıyordu.

Yüreğindeki zıtlıklar yüzünden çığlık atmak istiyordu.

Rielle, Obritsa'ya bakmayı reddederek, "Geçit açılmamalı," dedi. Kızın yüzünde tek bir küstahça tebessüm kırıntısı görürse, yüzünü yakardı. "Yaptığı bu iğrenç şeyler, empiriuma karşı bir suç."

Sonra, sanki söyleyeceği sözler Corien'in kapıyı kırarak içeriye girmesine neden olacakmış gibi sessiz ve sağlam durarak kendini hazırladı.

Odadaki tek ses, ateşin çıtırtısıydı. Titrek bir nefes verdi.

"Aldığımız güç elementlerini yok edeceğiz. Onları nerede tuttuğunu biliyorum." Çiziktirdiği haritada gösterdi. "Beni ilk olarak oraya götüreceksin. Sonra da güç elementlerine. Bu, dikkat dağıtacaktır. Belki de onu yavaşlatır. Sonra Astavar'a gideceğiz. Tameryn'in hançerini bulmaya."

"Onları yok edebilir misin?" diye sordu Obritsa. Dikkatle Rielle'yi izliyordu. "Onları azizler dövdüler."

Rielle ufak bir kahkaha attı. Alnını kaşıdı. "Ben her şeyi yapabilirim. Şimdi, çabuk ol. Ben hâlâ kendimdeyken. Kimse benim içime girmeden." Gözlerini kapattı, empiriumun uzaktan gelen uğultusunu, siyah ve altın sarısı dalgalarının ısırıklarını uzaklaştırdı. Alnını kaşıdığı parmakları kan oldu.

"Bana dokunamazsın," diye fısıldadı. "Bana sahip olamazsın, henüz olmaz."

Obritsa biraz endişelenmiş görünüyordu. "Kiminle konuşuyorsun?"

Rielle onu duymazdan geldi. "Eğer onu durdurmak istiyorsan, benim emirlerimi yerine getireceksin. Şimdi."

Kız sandalyesinden kalktı. Sonra durdu.

"Artem çok sıkı korunuyor," dedi Rielle. "Zaten çok vakit kaybettik. Onu arkamızda bırakmalıyız." Haritayı Obritsa'ya doğru itti. Kontrolünün kenarlarının aşındığını, düşüncelerinin dökülmeye başladığını hissetti. "Acele et, lanet olasıca! Her an beni almaya gelebilir!"

Obritsa, ağzı ince bir çizgi halinde, bakışları sert ve ışıltılı, hızla çalışmaya başladı. Marifetli parmakları havadan parlak iplikler topluyor ve onları uğuldayan bir ışık halkasına dönüştürüyorlardı. Rielle'ye baktı.

Rielle ışıktan içeriye adım attı. Hemen ardından Obritsa girdi. İplikler kaynayan bir tıslamayla çözüldü, halka dağıldı ve şaklayarak kapandı.

Anadirah'ın ofisinde çabucak giyindiler. Obritsa, büyük kürklerin altında cüce gibi kalıyordu. Rielle'nin zihninde hafif bir baskı oluşuyordu. Düşünceleri tanıdık bir şekle bürünüyordu.

"Acele et," diye fısıldadı Rielle. Atkısını bağlayıp, şapkasını takarken parmakları titriyordu. "Geliyor."

Gözleri kocaman açılan Obritsa, biraz daha iplik topladı. Halkadan adım atarak, kalenin kulelerinden birindeki küçük, döşenmemiş bir taş odaya tam Rielle'nin talimatlarındaki gibi girdiler. Ancak, gerçeğin farkına varınca Rielle'nin içini korku kapladı.

Odada yalnızca bir güç elementi vardı: Aziz Marzana'nın kalkanı tek başına odanın ortasında duruyordu. Kış güneşinin solgun ışıkları, dört farklı pencereden içeriye girip kalkanın yıpranmış yüzeyinde kesişiyordu.

Obritsa ipliklerini kapattı ve döndü. "Diğerleri neredeler?"

Rielle kalkana baktı. İçinde sıcak, beyaz bir öfke yükseliyordu.

Corien güç elementlerini ayırmıştı. Kalenin içinde ayrı ayrı saklamıştı ve bunu Rielle'ye söylememişti.

Kontrolünün son bağcıkları da koptu.

Hiddetle çığlık attı ve ellerini kalkana doğru salladı. Akkor halindeki bir güç dalgasıyla empiriumu çağırdı. Oda altın halinde patladı. Her bir toz tanesi, her bir hava ve nem zerresi parlak bir ışıkla aydınlandı.

Obritsa gözlerine siper etmek için kollarını havaya kaldırdı.

Tiz, çarpık bir uğultu havayı deldi. Kalkan yerde titredi. Sonra yüksek sesli bir çatırtıyla, havaya fırladı, toz halinde parçalandı ve yok oldu. Geriye kalan tek şey, yerdeki kömürleşmiş leke ve duvardan duvara çarptıkça oluşan örümcek ağına benzer çatlaklardı. Oda şiddetle sarsıldı, başlarının üstündeki tavan sallandı.

Rielle yere çöktü. Zihninde yıldızlar uçuşuyordu. Kemikleri ve kasları ağrıyordu. Dişleri, gözlerinin arkası acıyla zonkluyordu. Ama bunların ardında, baştan çıkmış, kıpırtılı bir keyif vardı. El ve ayak parmaklarında hoş bir karıncalanma vardı. Saçlarının ucunda oynaşan ve teninin yumuşak hatlarında çıtırdayan bükülgen bir enerji vardı.

Yakınında bir ışık hissetti. Sanki suyun içinde hareket ediyormuş gibi yavaşça döndü.

"Hadi, Rielle," dedi Obritsa. Sesi korkudan gerilmişti. "Acele et. Kule yıkılıyor."

Güçlü bir şaklama havayı yardı. Rielle, sol tarafında havada süzülen ışık halkasından içeriye adım atarken zemin çöktü. Obritsa'nın hemen arkasında olduğunu ve ipliklerin kapandığını hissetti. Hep birlikte, beyaz bir kar dünyasının içine düştüler.

Hava öyle soğuktu ki Rielle'nin nefesi kesildi. Ayağa kalktı, güçlükle nefes aldı ve beceriksizce eldivenlerini giydi. Yanında duran Obritsa, omzundaki sırt çantasını düzeltti.

Bir buzdağının üstünde duruyorlardı. Arkalarında, gri beyaz, alçak bir sıradağ vardı. Birkaç yüz metre ilerilerinde, buzdağlarının arasında kapkara sırıtarak ışıldayan sular vardı. Ve uzaklarda, bulutları delen koyu renkli dağlar vardı.

Manzaraya bakan Rielle'nin kalbi hızla atmaya başladı. O dağlar, Kuzey Sahası'na işaret ediyorlardı. Rielle oradan kaçmıştı, *ondan* kaçmıştı.

Rielle'nin zihninde bu düşünceler oluşur oluşmaz, Corien onu buldu.

*Rielle, sen ne yaptın?* Ellerini Rielle'ye uzattı, parmakları Rielle'nin bileğine değdi. Sesi, Rielle'nin boynunu okşadı. Öfkesi, Rielle'nin göğsünü çekiştirdi; Rielle kapana kısılmıştı. *Kalkan, Rielle! Bana bunu nasıl yaparsın? Bize nasıl yaparsın?*

Rielle bağırdı, "Bir kez daha Obritsa! Kuzeye!"

Obritsa itaat etti. Kürk katmanlarının ardından görünen tek şey, kocaman açılmış korku dolu gözleriydi.

İlk olarak Rielle gitti. Obritsa hemen ardındaydı. Rielle ışık halkasından geçer geçmez, Corien'in öfkeli kükreyişi ensesine bir kamçı gibi indi.

Derin bir kar birikintisinin içine indiler.

Rielle karların içinde boğuluyordu. Taze beyaz tozlar çenesine kadar çıkıyordu. Elleriyle Obritsa'yı aradı. Kızın eldivenli elini buldu, sıkıca tuttu ve sonra, durdukları yerin üç metre yakınındaki her kar tanesini eriten bir güç patlaması yolladı. Su, kısa süreli soğuk bir sel halinde çorak kara toprağa aktı. Öksüren ve güçlükle nefes almasına ve sırılsıklam olmasına rağmen

Obritsa durmadı. Kar bir kez daha hızla etraflarını kaplarken, her biri bir buhar bulutunun içinde süzülen iplikleri topladı.

Rielle'nin gözlerinin önüne bir görü geldi: Kuzey Sahası'ndaki siyah kale, yıktığı kulenin bulunması gereken köşede büyük bir delik.

Gözlerini kırpıştırdı ve Corien yanında belirdi. Siyah ve gri kürk pelerin giymişti. Yüzü açıktaydı. İnsafsızca yağan karda, soluk gözlü güzelliği daha da ürkütücüydü.

"Bunun amacı ne, Rielle?" diye sordu Corien. "Ne elde etmeyi umuyorsun?"

Gerçekte orada olmamasına rağmen, Rielle onun varlığını zihninde oldukça gerçek hissediyordu. Corien'in kollarının sıcaklık vaadine doğru sallandı.

Ama sonra aniden Corien'e arkasını döndü. Tavanda asılı duran haçlı bedenini, kafeslere tıkıştırılmış çalıntı Kirvayalı çocukları, çukurlarında uluyan sürünenleri hatırladı.

"Bana yalan söyledin," dedi Rielle, Corien'e. "Bana, ne yaptığını, gerçekleştirdiğin vahşetleri hiç anlatmadın. Ben bir canavar olabilirim ancak çocukların ve tanrısal yaratıkların istismarına izin verecek kadar canavar değilim." Corien yavaşça güldü. "Kafan karışmış, sevgilim. Yorgunsun. Anlıyorum. Eve, benim yanıma dön. Eve gel ve dinlen." Corien'in sözleri Rielle'nin sırtının kıvrımından aşağıya döküldü. "Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi, ellerimin altında nasıl tekrar tekrar parçalandığını hatırlıyor musun? Bunun gücünü, *doğruluğunu* hatırlıyor musun? Sen, buraya aitsin. Benim kollarıma aitsin, Rielle." Dişleri soğuktan takırdayan Rielle Obritsa'ya bağırdı. "Lütfen, daha hızlı!"

"Tahtımız bizi bekliyor," dedi Corien ısrarla. "Bunu elde etmek için canavarca hareket etmek gerekiyorsa, öyle olsun. Bana ve benim halkıma yapılan şey de canavarcaydı. Bütün mükemmel işler, bir yerden başlamak zorundadır. Geleceğimiz, grotesk ve zalimliğe dair her türlü anıyı yok edecek kadar görkemli olacak. Bunu her şeyden çok istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum. Seni *tanıyorum*, Rielle."

Obritsa arkasına baktı. "Hazır!"

Rielle, karların üstünde parlayan ışık halkasına doğru koştu.

"Kendine yalan söylüyorsun!" diye kükredi Corien. "Ben olmazsam, senden geriye ne kalır? Yalnız kalacaksın! Asla..."

Rielle ipliklerin içine adım attı ve Corien'in sesi yok oldu.

Buzlu, dik bir yamaca indiler. İndikleri anda, Rielle kaydı ve yakınındaki bir kayaya tutundu.

Fakat Obritsa tutunacak bir yer bulamadı ve tiz bir korku çığlığıyla Rielle'nin yanından kayarak geçti.

Rielle uzanarak onu tuttu. Obritsa, onu karın içinde hareketsizce serili halde tutan bir güç ağının içinde dondu.

Rielle, kendinin de kaymaya başladığını, kayaya tutunduğu elin çözüldüğünü fark edince, bir ilham geldi. Empiriuma dokundu ve üstünde durdukları dağ uzantısına nazik bir güç dalgası yolladı. Kar ve buz, kır çiçekleriyle bezenmiş tüylü çimen yığınları haline geldi ve hava yumuşacık, tatlı bir hal aldı. Rielle, yoncalarla kaplı serin bir toprak parçasının içine yığıldı. Yeşilin kokusunu içine çekti.

Corien'in alçak sesi duyuldu. *Seninle konuşma şeklimden utanç duyuyorum. Beni terk ettiğini anladığımda, korktum. Özür dilerim. Zalimce davrandım ve sana yalan söyledim. Rielle, sen asla yalnız kalmayacaksın.* Sesinde bastırılmış gözyaşları vardı. *Ben seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Asla seni terk etmeyeceğim, senden kaçmayacağım ya da korkuyla uzaklaşmayacağım. Kalbimin kraliçesi, ben bunun için yaratılmışım. Bu dünyaya seni sevmek için getirilmişim.*

Obritsa çimenlerin üstünde sürünerek Rielle'nin yanına geldi. Onun oturmasına yardım etti. Biraz daha iplik toplamıştı. Rielle'nin ayakucunda bir ışık halkası neşeyle vızıldıyordu.

"Zamanı geldi," dedi Obritsa, nefes nefese. "Hadi. Çabuk yok oluyor."

Kız haklıydı. Rielle bulanık gözlerle çevresine bakındı ve çimenliğinin solduğunu, açan çiçeklerin karardığını gördü. Odağı çok dağılmıştı, korkusu ve öfkesi başını almış gidiyordu.

Rielle ayağa kalktı, Corien'in şefkatli yalvarışlarına arkasını döndü ve Obritsa'nın ipliklerinden geçerek ötesinde neresi varsa oraya doğru doğru adım attı.



Berrak bir Beyaz Issızlar gecesinde, Rielle ve Obritsa sırtlarını alçak bir uçuruma yaslamış oturarak, karlı tarlaların olağanüstü manzarasına bakıyorlardı. Dünya, Rielle'nin görebildiği kadarıyla bembeyaz ve düzdü. Üstlerinde yıldızlardan ve dönen ışıklardan oluşan bir gökyüzü vardı; yeşil, mor, turkuaz, amber. Efsanevi Astavar göğü.

Yorgun ve gücü bitmiş olan Obritsa, başını Rielle'nin omzuna yasladı. Rielle kürklerin arasından kızın kolunu okşadı.

Corien sessizdi. Zihninin ufkundaki çıplak bir gölgeydi. Rielle, bunun gelebileceği anlamdan endişelenmesi gerektiğini biliyordu. Ama endişelenemeyecek kadar yorgundu. Günlerdir Beyaz Issızlar'da kendilerini acımasızca zorluyorlardı. Bu, yıldızları ilk görüşleriydi.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Obritsa'ya. Obritsa uyku bastırdıkça ağırlaşıyordu.

Rielle'nin farkındalığının kenarında ince bir güç damarı kıpırdandı. Dirsekleri karıncalandı. Huzursuzca botlarını birbirine sürttü. Güç elementi yakındaydı ve onu çağırıyordu. Zihin gözüyle Aziz Tameryn'in savaşta siyah leoparına bindiğini ve simsiyah kabzalı, zarif bir hançer olan güç elementi ile çağırdığı gölge kurt sürüsünün ona eşlik ettiğini gördü.

Rielle gözlerini kapattı. "Çok yakındayız," diye fısıldadı. "Bunu hissedebiliyorum."



Rielle, onu Aziz Tameryn'in güç elementine götüren son ışık halkasından adımını attığında, gergin ve hazırdı. Gücü, parmak uçlarında sabırsızca vızıldıyordu.

Uçsuz bucaksız, berrak bir gölün kıyısındaki kocaman bir mağarada duruyordu. Mağaranın duvarlarını cömert bir

yeşillik kaplamıştı. Parlak yeşim yapraklı, birbirlerine dolanmış ormanıcı sarmaşıklar, bulut gibi sarkan minik beyaz çiçek topları. Göl kıyısı, ametist taneleri ile ışıldayan geniş bir siyah taşlıktı. Hafif bir rüzgâr suyu dalgalandırıyordu. Dış dünyaya açılan bir pencere olmamasına karşın, gün ışığı Rielle'nin görebildiği her şeyi nazikçe kaplıyordu.

Obritsa sessizce yanına geldi. Kürklü kapüşonunu indirdi. Yere kar parçaları döküldü. "Aziz Tameryn'in mağarası," diye fısıldadı.

Rielle gözlerini kapattı. Yumuşak havayı içine çekti. Burada, güç elementinin çağrısı ısrarcı ve netti. Gücü, Rielle'ye bir görü gösterdi: Aziz Tameryn, Aziz Nerida ile uykulu gözlerle kucaklaşıyor. Biri altın sarısı kumral tenli ve kabarık siyah dalgalı saçlı. Diğeri güneşin altın rengi dokunuşlarını yansıtan açık renk tenli, simsiyah saçlı. Yapraklardan bir kubbenin altında duran beyaz bir yatakta birbirlerine dolanmışlardı. Mutlulukla ışıldıyorlardı.

Onların sevgilerinin yankısı, Rielle'nin kalbinde tomurcuklandı. Bu hatıra, güç elementinin güç akımıyla geliyordu. Çok yoğun ve baskın, saflığı ile çok canlıydı. Rielle kendini boğulmuş gibi hissetti. Gözlerindeki yaşları silerek buradan elinden geldiğince çabuk çıkmaya karar verdi. Çünkü burası, Audric'in anılarını da getiriyordu.

Bakışlarını mağarada gezdirdi ve suyun üstüne çıkan bir kaideye yerleştirilmiş taş taraçayı gördü. Kıyıya alçak bir duvarla bağlanıyordu.

Taraçanın kolonlarının ortasında, gri cübbeli üç adam duruyordu. Hepsinin de göğsüne bilindik bir arma işlenmişti; yüksek, kare bir kule ve onun üstünde duran bir göz. Adamlardan biri çoktan havadan iplik toplamaya başlamıştı. Obritsa keskin bir nefes aldı.

Astavar Obeksleri ve onlara hizmet eden bir melez.

Rielle bir hışımla onlara doğru koştu. Obritsa da hemen ardındaydı.

"Onu hemen bırakın," diye seslendi Rielle. "Yoksa sizi yok ederim."

Obekslerden biri, Tameryn'in hançerini arkasında tutuyordu. "Leydi Rielle, lütfen, dinleyin..."

"Sizi uyardım," dedi Rielle. Onlarla tartışmaya veya uğraşmaya zamanı yoktu. Kırk beş metre mesafeden onlara güç yumrukları fırlattı. Alevli elleriyle kalplerini kavradı ve onları durdurdu. Tıpkı babasına, Kral Bastien'e, Lord Dervin'e yaptığı gibi. Ama şimdi çok daha iyiydi, daha süratli, daha etkili. Ölümleri acısız oldu; bundan emindi. Tameryn'in hançeri yere düştü. Melezin iplikleri çözüldü ve yok oldu.

Rielle hançeri almak için duvardan geçti. Sonra kıyıda Obritsa'nın yanına gitti. Kız, Rielle'nin yaptığı şeye şaşırmış görünmüyordu. Aksine, belli belirsiz bir gülümseme yorgun yüzünü aydınlatıyordu.

"Yaptık," dedi Obritsa nefes nefese. "Yaptım."

"İyi iş çıkarttın," dedi Rielle. Hançeri havaya kaldırdı. Işığı yakalamak için bıçağını döndürdü. Audric'in Aziz Tameryn'in sevgili inziva yerinde bulunmaktan ne kadar mutlu olacağını düşünmemeye çalıştı ama zihni kötü kalpli bir haindi.

"Bizi yüzeye çıkart," diye emretti Rielle. "Issız bir yere. Dağlarda yanından geçtiğimiz o şelaleye. Bizi oraya götür."

Obritsa kaşlarını çattı. "Burada yok etmeyecek misin?"

Rielle hançeri daha sıkı tuttu. Kıyıda dehşet içinde dururken, gözlerinin kurumasını ve zihninin Audric hayalinden kurtulmasını bekledi.

Sonra sessizce, "Hayır. Burada değil," dedi.

Astavar'ın başkenti Vintervok'un biraz kuzeyindeki dağlarda, bir çam ormanının altında durdular. Yakınlarında bir yerde, siyah bir kayalıktan aşağıya cılız bir şelale dökülüyordu. Havayı ince bir sis kaplamış, her yaprağı ve dalı yumuşatmıştı.

Obritsa, Rielle ve yosun kaplı büyük bir taşın arasında kürklerinden yaptığı yatakta derin derin uyuyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler daha da büyümüş ve kararmıştı. Yanakları, Kuzey Sahası'ndakinden daha çöküktü. Ama Rielle'ninkiler de

öylelerdi. Civardaki bir nehirde kendi yansımasını görmüş ve ona geri bakan bu kişiyi tanımakta zorlanmıştı.

Rielle, Obritsa'yı uyur halde bıraktı ve çam ağaçlarıyla çevrili küçük bir açıklık bulana dek ağaçların arasında dolaştı. Sonra taytını ve ince tuniğini çıkarttı. Tek başına, kalın giysi katmanlarından kurtulmuş haldeyken ve ağaçlardan başka bir yoldaşı olmadığında kendini daha az kırılgan hissediyordu. Ayrıca daha kolay nefes alıyordu. Yosunların yumuşak yataklarına oturdu. Başını bir çam ağacının gövdesine dayadı. Başının üstünde sallanan çam iğnesi denizine baktı. Hançeri yok ettiği için avuçları hâlâ karıncalanıyordu. En az bir ay, hiç uyanmadan uyumak istiyordu. Ama çok uzun süre dinlenemezlerdi. Corien'in uzayan sessizliği, onun bir şey planladığı anlamına geliyordu. Ya da Rielle'nin bilmediği bir şeyi biliyordu.

Rielle bir elini karnına yerleştirdi. Bazen karnının yeni şekli onu iğrendiriyordu. Gücünü çağırıp, içindeki yaratıktan tek seferde kurtulmaya çok yaklaşıyordu. Dünyada oradan oraya gitmenin getirdiği yorgunluğun içinde, Rielle'nin bu yeniliğin vücuduna getirdiği değişiklikler için ne zamanı ne de enerjisi vardı. Ayrıca bu sadece kendine ait değildi, aynı zamanda Audric'e de aitti ve çevresini saran bu özel zincir yüzünden hiçbir zaman Audric'ten tam anlamıyla kurtulamayacaktı.

Diğer zamanlarda, içinde taşıdığı ve onu halsiz bırakan bu çocuk için bir şefkat hissediyordu. Böyle çılgın yolculuk günlerinden sonra nasıl gittiğini merak ederek, dalgın dalgın parmaklarını derisinin üzerinde gezdirdi. Bir şifacıyla görüşmesi gerekip gerekmediğini merak etti ve bu, ona Garver Randell'i, onun ot ve reçine kokan küçük mağazasını ve parlayan gözleriyle Güneş Kraliçesine bakan Simon'ı düşündürdü.

Âme de la Terre'deki yemek masalarında otururken kim bilir ne düşünüyorlar, nasıl böylesine aldatılabildiklerini merak ediyorlardı.

Rielle'yi nasıl da hor görmüş olmalılardı.

Rielle, başı ellerinin arasında, yanan gözlerini kurutmak için gözlerini kırpıştırdı. Buyurmamasına rağmen birdenbire görüşü

titreşti. Kendine geldiğinde, çevresindeki orman altının sürekli bir hareket halinde olan tonlarına bürünmüştü.

Zihni arzuyla canlanırken bile vücudunu bitkin bir korku kapladı.

*bu güç senin*

Rielle kulaklarını kapatarak, "Hayır," diye inledi. "Şimdi değil."

*uyanıyorum*

Empiriumun varlığı soğuk ve sonsuzdu. Fısıltısı yaşsızdı, kudreti akıl almazdı. Hava almak için denizin yüzeyine çıkan deniz canavarı gibi empirium da Rielle'nin yüzeyine yükseldi. Rielle gözlerini kapattı, görüşünün yeniden küçülmesini ve solmasını diledi.

*bu güç senin*

*onu al*

*beni al*

*YÜKSELİYORUM*

"Yapamam," diye fısıldadı Rielle. Gözyaşları kirpiklerinin ucundaydı. "Bu çok fazla."

Elleri sıcaktan çıtırdadı. Rielle onları yere koydu. Toprağın baskısının, ellerinin açlığını gidereceğini umdu.

O sırada havada bir kıpırtı oldu. Dünyanın yoğunlaşan sessizliği, diğer bütün sesleri bastırdı. Şelalenin telaşı, donuk bir gümbürtüye dönüştü; ormanın gevezeliği sustu.

Rielle başını kaldırdı ve belli belirsiz bir görü gördü: Uçuşan perdelerle çevrili havadar bir oda. Pencereler, beyaz bir şehre çerçeve olmuşlar. Çiçekli bir teras.

Ve karşısında Ludivine duruyordu. Süzgündü ama gülümsüyordu. Altın rengi saçlı, açık gül rengi elbisesinin içinde solgun. Ludivine'in yanında yeşil tunikli bir adam duruyordu. Siyah lüleleri dağılmış, esmer teni güneşten ısınmış.

Rielle'nin nefesi kesildi. "Audric?"

# 19
# NAVI

*"Gemin yolunu şaşırmasın*
*Ve ateşin parlak yansın.*
*Yıldızların ışıkları parlarken*
*Yüreğin beni ansın."*

–Geleneksel Vespers yolcu duası

Malik beş gündür yoktu. Laranti adasına gidip, Hob'un görüşme ayarladığı Kızıl Taç lideri Ysabet ile geri dönmesi için gereken süreden iki gün fazla. Hob'un yeraltı bağlantıları, Vespers'teki etkisi benzersiz olan bir kadın demişlerdi.

Ama Malik henüz dönmemişti. Navi onun için endişelenmekten uyuyamıyordu.

Eski püskü branda çadırında geç saatlere kadar oturdu. Masanın üstündeki, Hob ile birlikte yaşlı bir ağaç kütüğünden yaptıkları nemli ve kıvrılmış kâğıt yapraklarına baktı. Çadır eteğinin ardında, öfkeli sinek bulutları uçuşuyordu. Rehberleri Bazko'nun Navi'ye göre fahiş fiyata sattığı kötü kokulu yağ sayesinde çadıra fazla yaklaşmıyorlardı. Her ne kadar Astavar'dan kaçırmayı ve istila söylentileri yayılmadan önce Vespers parasına çevirmeyi başardıkları nakitleri hızla tükense de Navi bu yağı memnuniyetle harcıyordu. Her biri bir başparmak büyüklüğünde olan bataklık sinekleri çok saldırganlardı.

Önündeki şifreli isim listesine bakan Navi, "Kırk yedi," diye nefes aldı. Küçük sahipsizler ordularına aldıkları kişilerin son

sayımı. Kızıl Taç'a sadık olanlar, sığınmacılar, yetimler. "Yeterli değil."

"Hayır," dedi Hob sadece. "Değil."

"Bir yolunu bulup daha hızlı hareket etmeliyiz. Bu korkunç yerde sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum."

"Burada kalmak ve yarığa göz kulak olmak, en doğru karardı." Navi uzun ve yavaş bir nefes çekti. Bunun kendine sakinliğe benzer bir şey sağlamasını umdu.

Sağlamadı.

Dip Dünya'nın yarığı ile kendi arasında çadırın brandası ve birkaç yüz metrelik bataklık vardı. Ama Navi yarığın kendini çekiştirdiğini hissedebiliyordu. Yarığın karanlık, tırtıklı gözü sanki uzun süre parlak ışığa bakmış gibi Navi'nin zihnine kazınmıştı. Yarıktan dışarıya hiçbir şey çıkmamıştı, açıklık da daha fazla büyümemişti.

Ama yarık belirdikten sonra bataklık tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Navi, nefesini tutup bir sonraki sarsıntıyı ve onun getireceklerini bekleyenin bir tek kendi olmadığını seziyordu.

Çadırın eteği açıldı ve Miro eğilerek içeriye girdi. Çok acınası görünüyordu. Kıyafetinin koluyla pis suratını temizledi. "Leydim, bir sonraki nöbetime kadar burada uyuyabilir miyim? Sinekler beni canlı canlı yiyorlar."

"Evet, elbette." Navi ihtiyacı olanlara yatak görevi gören yıpranmış deri tenteyi gösterdi. Oğlanın nefesi yavaşladığında Hob'a geri döndü. Cebinden çıkarttığı bir paçavrayla alnını sildi ve sonra yüzünü bu nemli kumaş parçasına gömdü.

Miro'nun hafif horultuları, sineklerin vızıltısı, kampta hareket halinde olanların kıpırtıları ve çıtırtıları dışında bir ses yoktu. Herkes bataklığın doğal olmayan sessizliğini rahatsız etmekten korkarmış gibi susmuştu. Yakınlarda bir yerde, nöbetçiler suda yavaşça devriye geziyorlardı.

"Ben ne düşünüyorum ki, Hob?" diye fısıldadı Navi. "Bu, çılgınlık."

"Ben olsam, aceleci cesaret derdim," dedi Hob sakince. "Ama çılgınlık değil."

Navi ona baktı. Yorgunluk gözyaşları gözlerini yakıyordu. "İmparatorluğu yıkacak bir ordu. Bunu kuracağımı söyledim. Astavar'a kaçarken, Malik'e bunu söyledim. Şimdiyse, böceklerle kaplı bir bataklıkta, Dip Dünya'ya açılan bir kapı gece gündüz bize bakarken ve sözde müttefikimizle buluşmaya giden Malik'in çoktan dönmüş olması gerekirken, benim olağanüstü bir şey yapmamı bekleyen kırk yedi kişi var. Malik'i de ölüme mi yolladım?"

"Varsayımlara yer yok. Ysabet bize yardım edecek."

Navi yorgun bir kahkaha attı ve gözyaşlarının kurumasını dileyerek gözlerini ovaladı.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" dedi Hob nazikçe.

"Bana söylediğin şeyin doğru olduğunu düşündüğüne mi? Evet, buna güveniyorum. Ama hiç karşılaşmadığım bir kadına?" Navi isim listesine boş boş baktı. "Eliana'yı yüz üstü bıraktım."

"Henüz bir şey yapmadık. Onu yüz üstü bırakacak bir fırsatın olmadı."

Navi hüsranla yumuşak bir ses çıkarttı. "Ve bu eylemsizlik onun ölüm nedeni olabilir, hepimizin ölüm nedeni olabilir. Ya da belki..." Navi içini çekti. Yüzünü bir kez daha kuruladı. Hayatında hiç bu kadar çok terlememişti. "Belki de ona yardım edebileceğimi düşünmek, küstahlıktı. Hatta aptallık."

"*Olabilirdi* ve *belki* diye düşünerek kendini delirteceksin."

Navi onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de dünya genişlerken bile onun etrafında küçülüyordu. Kendi küçüklüğünün gerçekliğini, dünyanın muazzamlığını, içinde ne kadar acı ve keder barındırdığını hissetti.

Omuzlarını çevirerek ayağa kalktı. Sineklerle karşı karşıya gelmesi gerekse bile bir yürüyüş zihnini açabilirdi.

O sırada çadırın dışındaki, kampı loş ateşböcekleri gibi süsleyen lambalar birer birer söndü. Gecenin içinden boğuk, korku dolu çığlıklar yükseldi.

Hob hemen ayağa kalktı. Kendi lambalarını üfleyerek söndürdü. Kılıcını çekti ve Miro'yu kaldırdı. Navi, Morsia'nın yeraltı pazarından satın aldıkları ilkel bir şey olan tabancasını

çekmek için eğildi. Işıklarını söndürdüğü için Hob'a minnettardı; gözleri şimdiden uyum sağlamaya başlamıştı.

Kampın ortasından bir ses yükseldi. "Sen, bu kampın sahibi. Sen, kendine Jatana diye adlandıran. Rovan'ın yaşamasını istiyorsan, taşıdığın silahları ellerinden bırak ve hemen öne çık."

Navi çadırın eteğinde durdu. Kalbi hızla atıyordu. Jatana ve Rovan: kendinin ve Malik'in sahte isimleri.

Bu insanlar her kimlerse, kardeşi onların ellerindeydi.

Navi tabancasını çamurun içine düşürdü. Hob'un fısıltılarını duymazdan gelerek dışarıya çıktı.

Hemen o an biri Navi'yi yakaladı ve sertçe başına bir çuval geçirdi. Bir tekme savurdu ve bir incik kemiğine vurdu. Dirseğini etli bir şeye geçirdi. Ama o sırada bazı eller onun kollarını kavradı ve Navi artık ayakta duramaz hale geldi. Sendelerken, onu bayıltmak için çuvalın keskin, kötü kokulu bir maddeyle ıslatıldığını fark etti.

Hayal kırıklığıyla hırıldadı. Hob'un kendi peşinden koştuğunu duydu. Çuvalın dokuma kumaşının arasından uzaktaki iğne ucu kadar moraran mavi ışığı gördü; yarığın gözü, kapaksız gözünü dikmiş, Navi'nin mücadelesini pişmanlık duymadan izliyordu.

Sonra başka bir şey görmedi.

Navi ferah bir esinti ile uyandı. Güneş kollarını ve boynunu öpüyordu. Artık başında bir çuval yoktu. Onun yerine, gözlerine sıkıca bir paçavra bağlanmıştı. Burnu ve ağzı tuzlu havayı soluması için serbest bırakılmıştı. Sert sandalyesinde kıpırdandı; elleri bir çaputla bağlanmıştı. Dünya sallanıyormuş gibi geldi.

Başının üstünden huysuz bir ses duydu. "Uyandı."

Sert ve otoriter bir başka ses, "Bakayım," dedi.

Göz bandı kaldırıldı. Navi, parlak ışık karşısında gözlerini kıstı. Kısa bir süre sonra küçük, dar bir kayıkta oturduğunu gördü. Karşısındaki alçak sırada toprak rengindeki şallara sarınmış biri oturuyordu. Şalların bazıları boncuklu püsküllü,

bazılarının uçları pembe ipekliydi. Ama hepsi birlikte, kişinin gerçek şeklini ve bedenini gizliyorlardı. Başına, tüm kafasını ve saçlarını örten siyah bir eşarp örtmüştü. Yüzüne, birbirlerine zincirlerle bağlanmış, küçük metal tabakalardan yapılmış oval bir maske takmıştı. Delikler, burnunu ve ağzını gösteriyordu.

Navi, sağa ve sola attığı hızlı bakışlarla yanlarında yüzen diğer kayıkları gördü. Her birinde üçer kişi vardı. Bir kişi küreklerde oturuyordu. Diğer iki kişi, ellerinde Navi'ye çevirdikleri mızraklarla ayakta duruyorlardı.

Maskeli kişi alçak ve tok bir sesle konuştu. "Sen, Meridianlı Jatana'sın."

Navi sakince maskeye baktı. "Evet."

"Neden buradasın?"

"Beni kampımdan aldınız ve buraya getirdiniz."

Maske uzunca bir süre sessiz kaldı. "Kızıl Taç'tan Ysabet ile görüşme umuduyla Vespers'ten geldin. Asker istiyorsun. Silah istiyorsun. İmparatorluğa zarar vermek istiyorsun."

Navi hiçbir şey söylemedi.

"On dört yıl önce, İmparatorluk, Yüce Majesteleri Ölümsüz İmparator adına Vespers'i aldı," diye devam etti maske. "Ona karşı çalışanlar, İmparatorluk haini olarak kabul edileceklerdi. Bizler, onun naçiz hizmetkârları, yargılanmaları için hainleri başkente götürmekle yükümlüyüz. Ama pekâlâ kendi başımıza da infaz yapabiliriz."

Navi'nin sırtından aşağıya terler akıyordu. Esinti, güneşin yakıcılığına çok az fayda ediyordu. Navi, kayıkların hiçbirinde Malik'i ya da Ysabet ile buluşmaya giderken yanında götürdüğü iki kişiyi görmediğini fark etti. Onların ölülerinin denizin dibinde olup olmadığını, kendinin de yakında onlara kavuşup kavuşmayacağını merak etti. Kayığın yanından aşağıya eğilip, suyun içinde kardeşini arama arzusunu bastırarak dilini tuttu.

"İmparatorluğa sadakatini açıkla, yoksa hayatını benim muhafızlarımın elinde kaybedeceksin dersem," diye devam etti maske. "Bana ne derdin?" Askerler mızraklarını kaldırdılar, atmaya hazırlarmış gibi vücutlarını gerdiler.

Kayık dalgalarla sallanırken, Navi okyanus zemininin soğuk ve mavi dünyasını hayal etti. Bir dinlenme yeri olarak o kadar da korkunç sayılmazdı.

Ve eğer ölecekse, bunu dudaklarındaki Eliana sevgisi ile yapacaktı.

"Bana, Kraliçe'nin ışığının kılavuzluk ettiğini söylerdim," diye cevap verdi Navi. Maskenin ne olduğu anlaşılmayan plakalı yüzüne bakarak. "Ve onun ateşinin İmparatorluğun kül edeceğini."

Tam o anda, şaşırtıcı bir şekilde, maskeli kişi, "Mükemmel," dedi.

Glysisinin altından bir hançer çıkarttı ve Navi'ye doğru sıçradı. Onun üstüne atladı, oturduğu yere bastırdı. Hançerin bıçağını boğazına sertçe batırdı.

Boğuşma dürtüsüyle savaşan Navi donakaldı. Maskenin tabakalarının arasındaki boşluklardan görünen kahverengi gözlere kenetlendi.

O parlak bakışlar, uzun süre Navi'nin yüzünü inceledi. Sonra maskeli kişi rahatladı, ayağa kalktı, hançerini kılıfına soktu. Navi göz ucuyla parıltılı bakır bıçağı gördü; Zahra'nın esir alındığı kutuyla aynı metaldendi.

Navi acı bir özlem duydu. Tayfın sesinin aniden gökten döküldüğünü duymak için neler vermezdi.

Maskeli kişi, Navi'nin bilmediği bir Vespers lehçesinde bir emir verdi. Yanlarındaki kayıklarda duran askerler rahatladılar, mızraklarını indirdiler. Kürekçiler işlerine geri döndüler, kayıklarını ufuktaki küçük, siyah adaya yönelttiler.

Navi'ye saldıran kişi maskesini açtı, eşarbını çözdü. İnce, kırmızı yüzlü bir kadındı. Yüzünde çiller ve büyük, beyaz bir yara izi vardı. Çene hizasındaki dağınık, güneşten sararmış saçlarını salladı. Omzunu silkerek şalları üzerinden attı. İnce ve biçimli bacaklarına, üstüne oturan kahverengi bir pantolon geçirmişti. Dizlerine kadar gelen çizmeleri yıpranmıştı. Beyaz tuniğinin açık yakasından boynuna bağlanmış iki düğümlü deri kordonu ortaya çıkıyordu.

"Dramatik oyun için özür dilerim," dedi kadın. Elini öylesine hafifçe salladı. "Ve bıçak için. Fakat gözlerinin içine bakıp, boğazlarına yıkımbıçağı dayamadan kimseye güvenmiyorum. Anlarsın."

Bu konuşma karşısında şok olan Navi, "Aslına bakarsan, anlıyorum," dedi. Sonra merakla sustu. Bu, beklediğinden çok daha genç bir kadındı, belki de kendinden bir ya da iki yaş ancak büyüktü. "Sen, Ysabet misin?"

Ysabet tek kaşını kaldırdı. "Ve sen de Navana'sın. Astavar prensesi."

"Benim ismim Jatana." Navi kafası karışmış numarası yaparak alnını kırıştırdı. Ama kalbi, ani bir korkuyla sarsıldı. "Bunu biliyorsun."

"Benim bildiğim şeyler," dedi Ysabet. Giderek büyüyen ve yaklaşan adaya doğru bakıyordu. "Kuzeyde duyduğum hikâyelerden ibaret. Lord Arkelion'un hareminde, Kızıl Taç casusu olarak çalışan bir prenses. Ölüme meydan okuyan bir kaçış. Kötü şöhretli Kurt ile ittifak. Ayrıca mucizevi güçlere sahip bir kız hakkında söylentiler. Bazıları onun Güneş Kraliçesi olduğunu söylüyorlar. Karajak Koyu'nda acayip bir fırtınada batan imparatorluk savaş gemisi filosu. Canavarlar ordusu. Sonunda işgal edilip düşen Astavar. Krallar ölü ancak kraliyet çocuklarından hiçbiri bulunamamış. Ve şimdi, Jatana isimli bir kız ve onun erkek kardeşi, benim adalarıma geliyorlar ve beni görmek istiyorlar. Bir ordu kurmak istiyorlar."

Ysabet sustu. Sonra arkasına bakmak için döndü.

Navi'nin göğsü taze bir kederle ağrıdı. Ama Ysabet'in meraklı bakışlarından ne kaçtı ne da irkildi.

"Burada, Vespers'te dağınık halde olabiliriz," diye devam etti Ysabet. "Sayımız da benim istediğimden çok daha az. Kızıl Taç bu adalarda zayıf ama yine de var ve benim kargalarım uzaklara uçarlar." Ysabet tereddüt etti. Sesi sertti ama dilinin ucunda bir şey vardı. "Aileni kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim, Navana. Bunun haksızlığını. Yasın ıstırabını. Ben bu yüzden savaşıyorum. Burada, dostların arasındasın. Ben sadece emin olabilmek için seni görmeliydim."

"Ya erkek kardeşim?" diye sordu Navi, çenesini havaya kaldırarak. Şaşkınlığını ve kalp kırıklığını gizlemeliydi. Bu Kızıl Taç kraliçesi onu bozamayacaktı. "Onun yoldaşları?"

"Büyük ihtimalle *dinleniyorlardır*, mantıklı insanlar olarak. *Kardeşin* hiç kuşkusuz benim katımda volta tarak senin gelişini bekliyordur. O ve ben, gerçek dost olabilir miyiz, emin değilim. Seni böyle korkuttuğum için beni affedeceğini sanmıyorum. Ah, neyse." Navi'ye gülümsedi. "Onun yerine sen ve ben dost olabiliriz."

Navi nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin olamadığı için cevap vermemeyi seçti. Kayıkları artık uzakta olmayan adaya doğru yaklaşırken, sessizce oturdular. Dalgalar onları adaya daha da yaklaştırırken, Navi Ysabet'in pruvada rahatça oturup sabırla adayı izlediğini fark etti.

O sırada suyun derinliklerinde bir gümbürtü oldu. Hava bile titredi. Navi, adanın siyah tepelerinden birinden buhar çıktığını gördü. Ysabet onun bakışlarını yakaladı. Dudakları seğirdi. "Endişelenme, prenses. Raratari üç ay daha patlayacak durumda değil. Emrimde çalışan iki Saterketa bilgesi var. Yerküreyi okurken hiç yanılmadılar."

"Umarım, bu onların ilk hatası olmaz," dedi Navi. Uyarının çok açık olması, onu huzursuz etmişti.

Ysabet güldü. Sonra pruvada ayağa kalktı ve diğer kayıklara emirler yağdırdı. Geniş bir kaya ağzından geçerek siyah bir mağaraya girdiler. Navi'nin ağzı açık kaldı. Karşılarındaki yüksek kayalıklar açılmaya başladılar; Navi'nin zihninin keşfetmek için can attığı gizli bir mekanizma tarafından kenarlara çekilen iki devasa kapı. Kapılar ağır hareket ediyorlardı fakat boyutlarına göre oldukça iyilerdi. Kayaya benzemeleri için ustaca işlenmiş, kir örtüsü ve bitkilerle saklanmış kapılar gizli bir iç koya açılıyordu. Suyun içinde yarı inşa edilmiş kocaman siyah bir gemi duruyordu. Geminin alt güvertelerinde toplar parıldıyordu. Navi pruvadaki Ysabet'in yanına gitti. Geminin yanından süzülerek geçerlerken hayranlıkla izledi. Devasa bir gemiydi, bir imparatorluk savaş gemisinin boyutuna kolayca uyum sağlayabilecek büyüklükteydi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Navi.

Ysabet gemiye baktı. "Annem tasarlamıştı. Ölmeden önce sonuncu planları çizmişti. Dayımın annemin varlıklarından kurtarabildiği tek şey. Onun fikirlerini ben kendim geliştirdim. Dayım, annemin yeteneklerinin bende de olduğunu söyler. Tasarımcı gözü. İnşaatçı zihni."

Bu, Navi'nin zihninde bir şeyleri, daha yakından bakması için dırdır eden uzak bir anıyı karıştırdı. Uzun zaman önce, Vespers'te gemi yapımıyla ünlü bir kişiyi duymuştu. Ama bu düşünceyi aklından çıkartmış, dikkatini dağıtmasına izin vermemişti. Her ne kadar denizcilik hakkında çok az şey bilse de geminin çarpıcı, zarif hatlarını takdir etti. Etkililik ve güven yayıyordu. Her ne kadar orada bağlı bir şekilde duruyor olsa da *hareket etme* arzusuyla uğulduyormuş gibiydi.

"Süratli görünüyor," dedi Navi.

Ysabet muzipçe gülümsedi. "Gemilerden anlıyorsun, değil mi?"

Navi utançla yutkundu. Belki de Ysabet'in şakalaşması iyi bir şeydi. "Hayır," diyerek itiraf etti. "Ama bunun görünüşünü hoşuma gitti." Bu, Ysabet'in ışıldamasına neden oldu. "Birbirimizi çok kısa zamandır tanıyoruz ve sen şimdiden beni nasıl pohpohlayacağını biliyorsun."

Ysabet'in geniş gülümsemesini görünce savunma mekanizmasını tamamen terk eden Navi, zekice bir yanıt aradı. Tam o anda bir bağrış duydu.

Başını kaldırıp bakınca, içi rahatlayarak çığlık attı. Malik, koyun dik duvarları arasında asılı olan halat köprülerden birinde duruyordu. Malik'e el salladı, sonra ellerini göğsünde kavuşturarak hoş bir dua fısıldadı.

Ysabet onu dikkatle izliyordu. Sırtını pruvaya yaslayarak oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Onu inşa etmeye, onunla ne yapacağımı bilmeden başladım," dedi sakince. "Yıllardır küçük çaplı çarpışmalarda savaştım, bir adadan diğerine seğirttim, bir sivrisinek gibi İmparatorluk'u orasından burasından soktum. Silah çaldım, depolarına baskın yaptım. Daha

fazlasını yapamadığım için kendimden nefret ettim. Daha sert savaşmadıkları için Vespers halkından nefret ettim. Bu bana haksızlıktı, ama işte. Ve sonra," dedi Ysabet. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. "Şu şaşırtıcı kızı duydum. Hâlâ empiriuma dua edenler, onun bir gün geri geleceğini umanlar ona Güneş Kraliçesi diyorlar. Sonra Astavar'ın düştüğünü duydum ve bir şeylere yaklaştığımızı anladım. Belki derin bir uçuruma. Ya oturup, dünyanın altımdan kayıp gitmesini bekleyecektim ya da ne kadar aptalca ve çılgınca olsa da bir şey yapacaktım. Bunun üzerine, annemin planlarını yıllardır kilitli oldukları yerden çıkarttım. İnşa etmeye başladım. Ne amaçla, bilmiyordum. Ama bir gemiye ihtiyacım olursa, elimde bir tane olacaktı. Sonra seni duydum ve uzun zamandır ilk kez hoşuma giden bir şey hissettim. Yeniden umutlandım."

Ysabet'in kahverengi gözlerinde coşkulu bir ışık vardı. "Sen ne istiyorsun, prenses?" dedi sessizce. "Neden savaşıyorsun? Bir ordun olsaydı, onunla ne yapardın?"

Küçük bir iskeleye geldiler. Kayıklarındaki iki asker iskeleye atladılar ve kalın düğümlü halatlarla kayığı bağladılar. Navi, yüreği ağzında Ysabet'e bakarak kayıkta kaldı. Haftalardır bu enerji dalgalanmasını, bu umut etme arzusunu hissetmemişti. Güçlükle buna güvenmeye cesaret etti.

"Güneş Kraliçesi yaşıyor," diye cevap verdi Navi sessizce. "O, benim için çok kıymetli. Bütün kalbimle sevdiğim bir dost. Ve benim yardımıma ihtiyacı var. Bir ordum olsaydı, Cennet'e yelken açar ve onun için savaşırdım. Ona yalnız olmadığını gösterirdim."

"Peki, bu arkadaşın için ölür müydün?"

"Onun için," dedi Navi, "ve herkes için."

Ysabet'in askerlerinden biri, onun iskeleye çıkmasına yardım etmek için aşağıya uzandı. Ysabet elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Bakışlarını Navi'ye dikti.

"Bu gemi, inşa edildiğine," dedi, "üç haftada okyanusu geçebilecek kabiliyette olacak. Silahları var, bir imparatorluk generalinin ağzını sulandıracak cephaneliği var."

Navi şaşkınlıkla güldü. "Üç hafta mı? Bu, bir imparatorluk gemisi kadar süratli."

Ysabet sırıttı. "Annem, yaptığı işte iyiydi. Ben daha da iyiyim. Ama süratli bir gemi, ona yol gösterecek bir görevi olmaksızın hiçbir işe yaramaz."

Navi arkasına dönüp, güvertelerinde gururla dikilen toplara baktı. Tasarımı tanıdı. "Bunlar imparatorluk topları."

"Halkımı meşgul tutmayı severim."

Navi onun sesindeki küçük karanlık tonu duydu, bir savunma duvarı belirtisi. Ysabet'in gözlerinin içine baktı ve bir elini nazikçe onun koluna koydu.

"Ben de çok fazla kayıp verdim," dedi sessizce. "Diğerleri öldüğü için senin yaşadığını bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kederin, kımıldatamadığın bir taş gibi içine nasıl oturduğunu biliyorum. Eğer şimdi bizi görebilselerdi, bizim bu savaşımızdan gurur duyacaklarına ve bundaki rolleri için pişmanlık duymayacaklarına inanıyorum."

Gözleri yaşlarla paralayan Ysabet çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçek bir prenses. Ağzınız iyi laf yapıyor, Yüce Majesteleri."

"Ayrıca benim bir görevim, senin bir gemin var."

"Ve senin de bir ordun."

"Küçük bir ordu."

"Benimki gibi." Ysabet Navi'nin ellerini tuttu ve sıktı. "Ama birlikte olunca, askerlerimiz az olmayacak. Hep birlikte, daha güçlü olacaklar."

Navi sırıttı. Yükselen sevinci onu nefessiz bırakmıştı. Artık bu kadar yalnız olmamak, nasıl da bir ferahlıktı. "Öyleyse, bize yardım edecek misin?"

"Evet, prenses. Birbirimize yardım edeceğiz. Halkımı, beni daha az sevmeyi dileyince kadar zorlayacağım. Öyle ki, benden nefret edebilecekler. Sanıyorum, bütün ihtiyacımız bir ay."

Ysabet dudaklarını Navi'nin parmaklarına dokundurmak için eğildi. Sonra kayıktan iskeleye atladı. Yakınlarında bekleyen askerlere emirler yağdırdı.

fazlasını yapamadığım için kendimden nefret ettim. Daha sert savaşmadıkları için Vespers halkından nefret ettim. Bu bana haksızlıktı, ama işte. Ve sonra," dedi Ysabet. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. "Şu şaşırtıcı kızı duydum. Hâlâ empiriuma dua edenler, onun bir gün geri geleceğini umanlar ona Güneş Kraliçesi diyorlar. Sonra Astavar'ın düştüğünü duydum ve bir şeylere yaklaştığımızı anladım. Belki derin bir uçuruma. Ya oturup, dünyanın altımdan kayıp gitmesini bekleyecektim ya da ne kadar aptalca ve çılgınca olsa da bir şey yapacaktım. Bunun üzerine, annemin planlarını yıllardır kilitli oldukları yerden çıkarttım. İnşa etmeye başladım. Ne amaçla, bilmiyordum. Ama bir gemiye ihtiyacım olursa, elimde bir tane olacaktı. Sonra seni duydum ve uzun zamandır ilk kez hoşuma giden bir şey hissettim. Yeniden umutlandım."

Ysabet'in kahverengi gözlerinde coşkulu bir ışık vardı. "Sen ne istiyorsun, prenses?" dedi sessizce. "Neden savaşıyorsun? Bir ordun olsaydı, onunla ne yapardın?"

Küçük bir iskeleye geldiler. Kayıklarındaki iki asker iskeleye atladılar ve kalın düğümlü halatlarla kayığı bağladılar. Navi, yüreği ağzında Ysabet'e bakarak kayıkta kaldı. Haftalardır bu enerji dalgalanmasını, bu umut etme arzusunu hissetmemişti. Güçlükle buna güvenmeye cesaret etti.

"Güneş Kraliçesi yaşıyor," diye cevap verdi Navi sessizce. "O, benim için çok kıymetli. Bütün kalbimle sevdiğim bir dost. Ve benim yardımıma ihtiyacı var. Bir ordum olsaydı, Cennet'e yelken açar ve onun için savaşırdım. Ona yalnız olmadığını gösterirdim."

"Peki, bu arkadaşın için ölür müydün?"

"Onun için," dedi Navi, "ve herkes için."

Ysabet'in askerlerinden biri, onun iskeleye çıkmasına yardım etmek için aşağıya uzandı. Ysabet elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Bakışlarını Navi'ye dikti.

"Bu gemi, inşa edildiğine," dedi, "üç haftada okyanusu geçebilecek kabiliyette olacak. Silahları var, bir imparatorluk generalinin ağzını sulandıracak cephaneliği var."

Navi şaşkınlıkla güldü. "Üç hafta mı? Bu, bir imparatorluk gemisi kadar süratli."

Ysabet sırıttı. "Annem, yaptığı işte iyiydi. Ben daha da iyiyim. Ama süratli bir gemi, ona yol gösterecek bir görevi olmaksızın hiçbir işe yaramaz."

Navi arkasına dönüp, güvertelerinde gururla dikilen toplara baktı. Tasarımı tanıdı. "Bunlar imparatorluk topları."

"Halkımı meşgul tutmayı severim."

Navi onun sesindeki küçük karanlık tonu duydu, bir savunma duvarı belirtisi. Ysabet'in gözlerinin içine baktı ve bir elini nazikçe onun koluna koydu.

"Ben de çok fazla kayıp verdim," dedi sessizce. "Diğerleri öldüğü için senin yaşadığını bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kederin, kımıldatamadığın bir taş gibi içine nasıl oturduğunu biliyorum. Eğer şimdi bizi görebilselerdi, bizim bu savaşımızdan gurur duyacaklarına ve bundaki rolleri için pişmanlık duymayacaklarına inanıyorum."

Gözleri yaşlarla paralayan Ysabet çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçek bir prenses. Ağzınız iyi laf yapıyor, Yüce Majesteleri."

"Ayrıca benim bir görevim, senin bir gemin var."

"Ve senin de bir ordun."

"Küçük bir ordu."

"Benimki gibi." Ysabet Navi'nin ellerini tuttu ve sıktı. "Ama birlikte olunca, askerlerimiz az olmayacak. Hep birlikte, daha güçlü olacaklar."

Navi sırıttı. Yükselen sevinci onu nefessiz bırakmıştı. Artık bu kadar yalnız olmamak, nasıl da bir ferahlıktı. "Öyleyse, bize yardım edecek misin?"

"Evet, prenses. Birbirimize yardım edeceğiz. Halkımı, beni daha az sevmeyi dileyince kadar zorlayacağım. Öyle ki, benden nefret edebilecekler. Sanıyorum, bütün ihtiyacımız bir ay."

Ysabet dudaklarını Navi'nin parmaklarına dokundurmak için eğildi. Sonra kayıktan iskeleye atladı. Yakınlarında bekleyen askerlere emirler yağdırdı.

Navi biraz daha oturarak nefesini düzenledi. Ysabet'in dudaklarının sıcaklığı teninden gitmemişti. Ellerini kıvırarak göğsüne koydu ve düşünceleri sakinleşinceye kadar orada tuttu. Malik hızla iskeleye iniyordu. Gülüşü parlak ve kocamandı. Kardeşi hâlâ hayattaydı ve aynı şekilde Navi de hayattaydı.

*Eliana*, diye dua etti, *demir yüreğine sıkı tutun. Güçlü kal. Geliyoruz.*

# 20
# AUDRIC

*"Olağanüstü bir şey oldu. Bir buz ejderhasıyla karşılaştım. Bir tanrısal yaratık, etten yapılmış bir irfan yaratığı. İsmi, Valdis ve efsanevi ejderha sözcüleri olan Yoldaşlardan biri, Leevi isimli bir adamla birlikte seyahat ediyor. Audric'in yaşlarında görünüyor, belki ondan bir ya da iki yaş küçüktür. Bana şaşırtıcı bir hikâye anlattı. Leevi ve Valdis, Kuzey Sahası denilen bir yerden kaçmışlar. Haftalarca seyahat edip, Yukarı Villmark'a, diğer Yoldaşların gizlice yaşadıkları ve ejderha ahbaplarını koruduklarını yere gitmeye çalışmışlar. Valdis hastalanmış, melekler tarafından zehirlenmiş. Sanırım ben onların yoluna çıktığımda, benim Grimvald'ın kanından olduğumu hisseden ve Leevi'nin söylediğine göre aylardır gösteremediği gücünü gösteren Valdis olmasaydı, Leevi beni öldürebilirdi. Yarın, hep birlikte Yoldaşlara gideceğiz. Leevi, Yoldaşlarının bu melek kalesinde tutsak olan diğerlerini de kurtarmaya yardım etmelerini istiyor. Benim, Borsvall kralı olarak onları ikna etmeye yardım edebileceğimi söylüyor. Ama bu kadar zalim ve zeki olan varlıklara karşı bir savaşı kazanacağımızı nasıl umarız? Cevabı bilmiyorum ama şunu biliyorum: Yarın, azizler aşkına, bir ejderhaya bineceğim."*

–Ilmaire Lysleva'nın Günlüğü, Ocak 1000, İkinci Çağ

İşte oradaydı; Rielle, uzak bir Astavar ormanında, çevresi eğreltiotları ve çalılarla dolu. Nemli bukleleri yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Bir yosun yatağında oturuyordu. Sadece siyah bir tayt ve ince beyaz bir tunik giyiyordu. Ellerinde ve giysilerinde çamur lekeleri vardı.

Audric bu görüntü karşısında neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. Rielle'ye doğru atılmamak için sahip olduğu tüm

güdülerle mücadele etti. Onun ismini söylemeye çalıştı ama ancak bir fısıltı çıktı.

"Audric?" Rielle ona baktı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözleri gölgeli ve uykusuzdu.

"Evet, buradayım. Ama uzun süre değil." Öne doğru tereddütlü bir adım attı. Ludivine'in uyarısını anımsadı: üçü arasında yeniden uyandırdığı zihinsel bağlantının sınırlarını zorlamak, görüyü sınırlarının ötesine geçmeye zorlamak, bağlılığın hemen kopmasına neden olabilirdi. Veya daha da kötüsü, Corien'in dikkatini çekebilirdi.

"Beni yakında bulacaktır," dedi Ludivine. Audric'in arkasında ve solundaydı. Zihin bağlantıları aracılığıyla, Audric onun gösterdiği çabadan titrediğini hissedebiliyordu. Özlem dalgaları onu yavaş yavaş dövüyordu ama Ludivine'in de Rielle'yi görüp ona dokunamamak yüzünden ıstırap çektiğini bilmek onu rahatlatıyordu. Audric'in nefesini kesen bir işkence.

"Çalışıyorum, Rielle," dedi Ludivine. "Güçleniyorum, zihnimin erişimini ve gizliliğini genişletmek için çalışıyorum ama yine de..." Sustu. Audric onun bitkin nefesinin kendi içinden geçtiğini hissediyordu. "Çok fazla çaba gerekiyor ve benim hâlâ öğrenmem gereken çok şey var."

Rielle onları sessizlik içinde izliyordu. Bulunduğu yerdeki ışık hareket ediyor, Rielle'nin gözlerinde tuhaf pırıltılar oluşturuyordu.

"Sevgilim, yaralı mısın?" diye sordu Audric. Sesini sakin tutmak için çabalıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Herhangi bir yara belirtisi için Rielle'nin vücudunu inceledi ve özlediği her şeyi içine çekti. Çılgınca uzanan siyah saçları, çenesinin kıvrımı, dünyada işgal ettiği alan. Onun sıcaklığını, yanında yatan vücudunun tatlı ağırlığını, başını onunkinin altına sıkıştırdığını hayal etti. Gölgeli yüzü endişe verici bir şekilde zayıf olmasına rağmen, bir şekilde daha yumuşak görünüyordu. Belli ki ne uyuyor ne de yemek yiyordu.

Birdenbire Audric artık orada daha fazla duramaz ve güçlü numarası yapamaz hale geldi. Her ne kadar solgun ve yarı geçek

bir zihin görüntüsü olsa da ona dokunamazsa, ona uzanamazsa, yüzünü ellerinin arasına alamazsa, alnını onun alnına dayayıp onun nefesini hissedemezse, göğsündeki bu acı onu yok edecekti. Onu koruyamasa da, ona yardım edemese de en azından ona ulaşmayı deneyebilirdi. İleriye doğru atıldı, boğuk bir sesle ismini söyledi. Ludivine'in onu uyararak geriye çekmesine aldırmadı. Ama Rielle ondan uzaklaştı. Sanki Audric ona zarar verecekti, sanki Audric onu köşeye kıstırmıştı.

Audric hemen geri adım attı. Midesi utançla bulandı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Ellerini havaya kaldırdı. Gözlerinin pınarında yaşlar birikti ama Audric onları geri çevirdi. "O gece sana söylediğim şeylerin bir özrü yok. Senin neden gittiğini anlıyorum. Rielle..." Fakat düğün gecelerinin hatırası, olabilecek şeylerin yankısı çok korkunçtu, çok ağırdı. Audric'in sesini çatlattı. "Çok özür dilerim, sevgilim."

Rielle onu sessizce izledi. Bakışları parlak ve sertti. Titreşerek Ludivine'e döndüler. Sonra yine Audric'e baktı ve sonra, hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Elleriyle tuniğini düzeltti ve gövdesine sardı.

Onun ayakta, omuzlarının dik ve gergin durduğunu görünce rahatlayan Audric neredeyse kahkaha atacaktı. Çünkü sevgilisi, Rielle'si oradaydı. Kolları, boynunun çukuru, vücudunun her kıvrımı oradaydı.

Sonra birdenbire değişimi gördü. Yuvarlak karnını, şişmiş göğüslerini. Ne kahkaha ne de hıçkırık olan grip bir ses çıkarttı.

Rielle'nin yüzünde bir tebessüm belirip yok oldu. Gözlerinde hafif bir ışık vardı. Bunu görmek, Audric'i sevindirdi.

Fakat aniden zihnine sıçrayan korkuyu atamıyordu. Şu anda hiç yeri olmayan bir kıskançlıkla merak etmek, feci bir şeydi.

Çocuk onun muydu? Yoksa Corien'in mi?

Audric bu düşünceyi oluşur oluşmaz aklından çıkarttı. Çocuk, Rielle'nindi ve Audric onu tüm kalbiyle sevecekti.

"Ah, Rielle," diyerek nefes aldı, gülümsedi. Onu kollarının arasına almak için çaresizce duyduğu arzu, göğsüne saplanan bir mızrak gibiydi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Bir şifacın var mı? Biliyorum, korkuyorsundur ve endişelisindir. Kehanet..."

"Onu gördüm," dedi Rielle. Uzaktan gelen sesi sivri bir diken gibiydi. "Senin yüzünü gördüm." Ellerini yumruk yaparak kollarını iki yana sarkıttı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra aklına gelen ilk şey *bu mu*? Çocuğun senden olup olmadığı."

Audric'in kalbi paramparça oldu. "Hayır, Rielle, bu benim için önemli değil. Düşündüğüm ilk şey, senin yaralı olmadığını gördüğüm için ne kadar rahatladığımdı."

"Yalancı," dedi Rielle soğuk bir tavırla. Bakışlarından kızgın altın renginde kıvılcımlar çıkıyordu. "İçin rahat olsun, Audric. Bunu bana yapan *sendin*. Tüm bunları."

Şiddetli bir kuvvet, anı ikiye böldü. Bir balta gibi aralarına saplandı.

Audric geriye doğru sendeledi ve yere yığıldı. Başı ve omuzları yere çarptı. Yeniden hareket edebilir hale geldiğinde, orman da Rielle de yok olmuşlardı.

Kraliçe Bazati ve Kraliçe Fozeyah'ın sarayındaki dairesindeydi. Ludivine yoktu, yalnızdı.

Baktığı yer fırıl fırıl dönüyordu, ümitsizlik boğazını tıkıyordu. Audric alnını ve yumruklarını yumuşak halıya bastırdı. Hayal meyal, Ludivine'in hareket ettiğini duydu. Ludivine onun yanına otururken, Audric başını kaldırıp baktı. Ludivine'in yüzü terliyordu ve solgundu. Arkasında, açık pencereler sakin bir denizi çerçeveliyorlardı. Güneş suyu, harap olmuş sahili, şehri neşeyle aydınlatıyordu. Karanlık, açık denizi öpen ufukta demleniyor, gökyüzünü yapmacık bir kurşuni maviye boyuyordu.

"Onu buldu," dedi Ludivine. Nazikçe Audric'in dizine dokundu. "Özür dilerim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Titrek bir nefes aldı. "Corien artık hiç olmadığı kadar güçlü."

Audric hiçbir şey demedi. Halının, saniyeler öncesinde Rielle'nin görüntüsünün olduğu kenarını buldu. Avuçlarını bastırdı. Umutsuzca, Rielle'nin vücudunun sıcak yankısını aradı.

Uzunca bir andan sonra, Ludivine yumuşak bir sesle konuştu. "Çocuk senin, Audric."

"Bunun benim için önemli olmadığını söylerken, yalan

söylemiyordum." Sözcükler ağzında kül gibiydi ve çok geç çıkıyorlardı. "Ne olursa olsun, çok korkacak. Hem nefret edecek hem de sevecek. O bunları yaşarken benim ona yardım edememem, ikimizin payına düşen büyük şefkatsizlik. Benim hak ettiğim ama onun hiç hak etmediği."

"Rielle'nin bunu benim gibi düğününüzden önce bildiğini söylemeliyim."

Audric acı acı güldü. O ve Rielle'nin birlikte kutlama yapabilecek ve birlikte endişe edebilecekleri bir dünya hayal etmek tam bir ıstıraptı. Audric onun üzerine titrer, her arzusunu yerine getirirdi. Âme de la Terre'deki herkes onu el sütünde tutardı. Ya da eğer Rielle aksini tercih ederse hiç kimse tutmazdı.

"Bilmenin benim için önemli olduğu bir bilgi parçasını benden sakladın," dedi Audric. "Yine de benden sakladın, öyle mi? Şaşırtıcı. Hiç beklenmedik."

Ludivine suskundu. "Sana söylemememi istedi. Bunu duymazdan gelemezdim."

"Bilseydim..."

Audric kendini tuttu ve bakışlarını kaçırdı.

"Bilseydin," dedi Ludivine, "bahçelerde ona daha mı iyi davranırdın? Düşünmeyi bırakır mıydın? Karına bahşetmediğin merhamet ve anlayışı çocuğuna mı gösterirdin?"

Audric sesini toplayıncaya kadar yere baktı. Sonra gözlerini Ludivine'e dikti. Kanı, sessiz bir öfke davuluydu.

"Bilseydim," dedi Audric gergin bir şekilde, "aramızda bu sevinçli şey olurdu, o günün karanlığını aydınlatan bir ışık olurdu. Fırtınaları atlatmamıza yardım edecek bir çıpa. Beni düşüncesizlikle, aptallıkla, hatta şefkatsizlikle yargılamakta haklısın. Ama ben, hatalarımda yalnız değilim. Ve bunların hiçbiri seni aklamıyor."

Ludivine uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. Kendi utancı yükselerek Audric'inkiyle yüzleşti.

"Aklanmak," dedi en sonunda Ludivine. "Bu benim ne beklediğim ne de hak ettiğim bir şey."

"Bu konuda anlaşabiliriz," dedi Audric. Bu belki haksızlıktı fakat Audric, Mazabat'taki o ilk uzun haftalarda hayatına hükmeden sessiz, kara derinliklere doğru kayıp gittiğini hissediyordu. Bu duygunun umutsuzluğu, kaçınılmaz ağırlığı Audric'e uyuşturucu etkisi gösteriyordu. Dilini büküyordu.

Sesini toplayarak ayağa kalktı. Ludivine'i sessizce uzaklaştırdı.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi yüksek sesle. "Onun yüzünü tekrar görmek bir armağandı."

Ludivine önce tereddüt etti, sonra onu yalnızlığına ve kaçış uykusuna terk etmeden önce tüm sevgisini nazikçe yolladı.

İki saat geçmeden, Audric yüzünde yağmur hissiyle uyandı.

*Audric, acele et,* dedi Ludivine'in telaşlı sesi. *Sana ihtiyaçları var.*

Dairesinin kapısı paldır küldür açıldı. Evyline, diğer Güneş Muhafızlarıyla birlikte hışımla içeriye girdi.

"Kralım, çabuk hareket etmeliyiz," dedi Evyline. Bakışları pencereleri tarıyordu.

Audric doğruldu ve yüzünü kuruladı. Atheria yatağının yanında duruyor, kanatlarını ve yelelerini sallıyordu. Burun deliklerini kabartarak halıyı pençeledi.

Audric Atheria'nın arkasına doğru baktı ve hemen tüm bunların nedenini gördü.

Hızla pencereye gitti. Dünya kararmıştı, dalgalar yüksek ve öfkeliydi. Çalkalanan büyük dalgalar kıyıya dökülüyordu. Ağaçlar kükreyen rüzgârda sallanıyorlardı. Hatta kale bile sallanıyor gibiydi. Gökyüzünde, şimşeklerin tırtıklı dişleriyle aydınlanan kara bulutlar girdap yaparak dönüyorlardı. Şehrin yedi tapınağının çanları, uğuldayan fırtınanın içinde belli belirsiz çaldı.

Audric hızla giysilerini buldu, ceketini üstüne geçirdi, botlarını giydi.

"Şehri boşaltıyorlar mı?" diye sordu.

"Evet, kralım," diye cevap verdi Evyline. "Ama çok fazla karmaşa var. Ayrıca yolların çoğu sel altında. Daha önce de kasırgalarla karşılaşmışlar, kralım. Özellikle de son aylarda ama her zaman hazırlanacak zamanları olmuş."

Audric yatağının yanında Illumenor'u buldu. Elleri kabzasını kavrayınca, o tanıdık güç sarsıntısı avcundan omzuna doğru aktı. "Neden kimse beni daha erken uyandırmadı?"

"Dakikalar içinde geldi, kralım. On dakika önce hava açıktı, bulutlar uzaktaydı."

Audric'in göğsünde kötü bir his büyümeye başladı. Bu, Geçit'in işiydi. "Öyleyse bu sıradan bir fırtına değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm, kralım," dedi Evyline ciddiyetle.

Dışarıdan gelen bir çığlık dalgası onları terasa çıkarttı. Yağmur tabakaları siyah peçeler gibi dökülüyordu. Atheria onları en kötüsünden korumak için kanatlarını açtı.

Audric fırtınanın içinde görebilmek için gözlerini kıstı. Yıkılan sahilden kalanlar, boyu otuz metreyi aşan dalgaların altında kaybolmuşlardı. Sudan çok köpük vardı. Dalga büyük enkaz yığınlarını süpürürken, Audric dehşetle izledi. Bungalovlar, iskeleler, sahil şeridini süsleyen seyir kuleleri, pazar alanı, yüksek binalardan oluşan bir mahallenin tamamı. Her bir dalgayla, şehrin bir başka parçası denize düşüyordu.

Ludivine ciddi bir ifadeyle yanında belirdi.

"Kaç kişi öldü?" diye sordu Audric.

"Beş yüz iki," dedi Ludivine sessizce.

"Kamayin nerede? Kraliçeler?"

"Suyun yakınındaki elementallerini organize ediyorlar, en kötüsüne engel olmaya çalışıyorlar."

Audric hızla döndü ve Atheria'nın sırtına bindi. Ludivine'e uzandı, arkasına yerleşmesine yardım etti.

Evyline öne doğru atıldı. "Kralım, hayır!"

Ama Atheria çoktan kudurmuş havaya kalkmıştı. Kısa süre içinde, teras onların çok uzağında kaldı. Griffon, moloz parçalarından, kökünden sökülmüş ağaçlardan, parçalanmış ahşap panjurlardan, kiremit parçalarından, toprak ve kaya

sağanağından kaçınarak yağmurun ve rüzgârın içine daldı. Uçarlarken, Audric aşağıdaki yıkımı inceledi. Çalkalanan sular, sel altındaki caddelere doğru, enkaz parçalarını ve boğulmuş hayvanları sürükleyerek kabarıyordu. Quelbani halkı çıldırmışçasına yüksek yerlere tırmanıyorlardı.

Atheria onları yeni sahil şeridi haline gelen geniş bir yola getirdi. Yol yosunlarla, deniz kabuklarıyla ve kıyıya vurmuş balıklarla kirlenmişti. Kraliçe Bazati ve Kraliçe Fozeyah elemental birliklerini yönlendiriyorlardı. Yersarsanlar, sulardan iyice yumuşayan yolları sağlamlaştırmak için çabalıyorlardı. Rüzgaruçuranlar, kolları havada tutabildikleri rüzgârları tutmaya çalışıyorlardı.

Ve elbisesi vücuduna yapışmış, bileklerinin çevresindeki güç elementleri tuzağa düşmüş yıldızlar gibi parlayan Prenses Kamayin bir üçgen şeklinde bir araya toplanmış suişleyenlere emirler yağdırıyordu. Gösterdikleri gayret, ezici bir dalgayı yatıştırdı, denize geri gönderdi. Ama onun hemen arkasında başka dalgalar vardı. İnsafsız ve kudurmuş dalgalar. Kamayin'in elementalleri her ne kadar yiğitçe savaşsalar da çaresiz panikleri yüzlerinden açıkça okunuyordu.

Bunun, doğal dünyanın bir fırtınası olmadığını biliyorlardı.

Bundan sağ çıkamayabileceklerini biliyorlardı.

Audric Atheria'yı kraliçelerin yanına inmesi için yönlendirdi. Sonra yere atlayarak Illumenor'u çekti. Güneş uzaktı, saatin geç olması ve fırtına yüzünden sönmüştü. Fakat yine de Audric çevresindeki her yerde ışığı hissetti. Bulutların ötesinde daima parlak olan ışığın sonsuz ve bildik sıcaklığı, uzun zamandır sevilen bir şarkının ritmi gibi kalbini çekiştiriyordu.

Audric ışık ile arasındaki bağlantıya, vücudunda giderek daha da süratlenen güce odaklandıkça, Illumenor ışıldamaya başladı. Parlak bir ışıltıya eriştiğinde, Audric vücudundaki gerginliği serbest bıraktı, gücünü dışarıya yönlendirdi ve kendisi alevli bir merkez olup, daire şeklinde geniş güneş ışınları yaydı.

Zihniyle gücünün titreşen dizginlerini sıkıca kavrayarak ışığı yerinde tuttu. Sıcaklık, yağmuru yere değmeden önce buhara

dönüştürdü. Audric'in ışığının sınırları içinde duran elementaller yüzlerini kurulayıp, nefeslerini düzenleyebildiler.

Audric gücünü sabit tutarken, soluna baktı ve Sanya'yı, eğitim sahasında kendine karşı gelen askeri gördü. Anlaşılan Sanya bir elemental değildi. Diğer askerlerle birlikte kum torbaları ve molozlarla yüksek yığınlar inşa ediyordu.

"Sanya!" diye seslendi Audric. "Bana zincir, halat, rüzgâra karşı dayanabilecek bir şeyler getir. Bulabildiğin en güçlü şeyleri!"

Kırbaçlayan yağmurdan yüzü mahvolan Sanya, söyleneni yapmak için fırladı. Yardım etmeleri için diğerlerini çağırdı.

Kamayin onlara doğru koşuşturdu. Bileklerindeki güç elementleri hâlâ hafifçe parlıyordu. Sırılsıklam esmer teni, Audric'in yaydığı ışıkta ışıldıyordu. Onun arkasında, kraliçeler bağırarak emir vermeye devam ediyorlardı.

"Ne planlıyorsun?" dedi Kamayin ağlayarak.

Audric sesinin duyulması için bağırdı. "Sanırım fırtınayı parçalara ayırabilirim."

Kamayin'in bakışları, Audric'in kılıcında ve kollarında gezindi. "Buna yetecek kadar güçlü müsün?"

Audric'in zihninde bir görüntü canlandı; Rielle, Borsvall'in kıyılarını tehdit eden dev dalgayla karşılaşmak için Atheria'yı sürüyordu. O kapkara su duvarına karşı ne kadar da zekice yanmıştı. Onu gören herkes için bir umut ateşi olmuştu.

Aşktan içi sızlayarak o görüntüye tutundu. "Yapabilirim. Lu, elinden geldiğince onlara yardım et. Zihinlerine odaklan, özgüvenlerini güçlendir."

Ludivine'in itiraz etmesini bekledi ama solgun gözlerinde bakışları ciddi, altın rengi bukleleri yanağına yapışarak koyulaşmış Ludivine sadece başını sallamakla yetindi.

Bir çığlık patlaması Kamayin'in umutsuzluk içinde dönüp haykırmasına neden oldu.

Audric tam zamanında arkasını döndü ve heybetli bir dalganın yaklaşık dokuz yüz metre ileride sahilin bir kısmını çökerttiğini gördü. Dalga kükreyerek zirve yapmış sonra da sertçe yere çarpıp yolundaki her şeyi dümdüz etmişti.

"İşte!" Sanya yanında bir başka askerle birlikte koşarak geldi. Aralarında, kum kaplı uzun, büyük bir zincir ve bir kangal sırılsıklam ip taşıyorlardı.

Audric toplanmaları için herkesi çağırdı. "Işığı serbest bırakacağım! Kendinizi hazırlayın!"

Elementaller ve askerler yüzlerinde kararlı bir ifadeyle fırtınaya doğru geri döndüler. Rüzgaruçuranlar kollarını kaldırdılar. Onlar güçlerine odaklanırlarken, Audric havanın gerildiğini hissetti.

Sonra kendi gücünü serbest bıraktı. Illumenor da sahil gibi karardı. Yağmur yine büyük bir hızla indi, askerler kendi duvarlarını örmeye devam ettiler.

Audric Atheria'ya bindi. Yağmurun ve rüzgârın içinden bağırdı. "Zincir! Bizim etrafımıza bağlayın! Sıkıca bağlayın ama ona zarar verecek kadar sıkı olmasın!"

Sanya ve diğer asker, Kamayin ve Ludivine hep birlikte ileriye atıldılar. Audric'in zinciri bacaklarına, beline, Atheria'nın karnına bağlamasına yardım ettiler. Sonunda Audric, Atheria'nın titreyen kanatlarının arasına sıkıca tutturuldu.

Audric'in niyetini anlayan Atheria diz çöktü, Sanya'ya baktı ve homurdandı.

Sanya tereddüt ederek ip kangalını elinde tuttu. "Lordum... Fırtına yaratığınızı gökyüzünde savuracak."

Audric iki eliyle Illumenor'u tutarak havaya kaldırdı. "Elinden geldiğince sıkı, Sanya. Düşündüğünden daha sıkı."

Sanya ona kaygıyla baktı ve sonra emri yerine getirmek için koştu, ipi birkaç kez Audric'in elinin ve Illumenor'un kabzasının çevresinde doladı. O kadar sıkıydı ki Audric'in elleri acıyla kızardı.

Arkadan, şehrin kenarından gelen çığlıklar arttı ama Audric dönüp bakmadı.

Ludivine ona keskin, sıcak bir cesaret dalgası gönderdi. *Git, sevgilim.*

Audric gözlerini kapattı ve Atheria'ya sessiz bir özür gönderdi.

"Gün doğumuyla yükselirim," diye dua etti. "Gün ile ışırım."

Sonra kükredi. "Uç!" Atheria kumu sertçe iterek havalandı. Rüzgâr anında onları şiddetli bir şekilde yana devirdi. Atheria çabucak kendini topladı. Kanatlarını hiddetle çırptı.

Fırtına ölçülemez derecede büyük, devasaydı. Rüzgâr uğulduyor ve inliyordu. Aşağıda dalgaların kıyıyı dövdüğü gibi rüzgâr da onları yumrukluyordu. Atheria havada kalmak için tüm gücüyle çabalıyordu. Başını rüzgâra karşı öne eğmişti. Kanatlarından tüyler kopuyor, bulutların içinde dönerek kayboluyorlardı. Vücudu, Audric'in altında sarsıldı. Audric, daha küçük bir yaratığın çoktan yok olacağını biliyordu.

Karşılarında, siyah bulutlardan bir duvar dikiliyordu. Şimşeklerle aydınlanıyordu.

*Fırtınanın gözü,* dedi Ludivine Audric'in zihninde, *onu geçince. Orası daha sakin.*

Audric gözlerini kapattı. Vücuduna işkence eden korkuyu bir kenara iterek düşüncelerine odaklandı ve onu bekleyen görevi gözünde canlandırdı. Çılgınca bir teoriydi. Muhtemelen çok yanlıştı: eğer yeterince güçlü olursa, doğru yere çarparsa, saf bir güç patlaması empiriumu harekete geçirebilir ve fırtınayı temel parçalarına ayırabilirdi.

Böyle bir hareket, Audric'i de öldürebilirdi. Eğer gücünün her bir kırıntısını fırtınaya atarsa, Audric'ten geriye ne kalırdı?

Fakat ölüm düşüncelerine dalamazdı. Bunun yerine Audric, kendini ve Atheria'yı o kalın bulut duvarından aşıp ışığa ve diğer tarafa güvenle geçtiklerini hayal etti.

Rielle'nin görüntüsü, kalbinin içinde bir kabarık bir sıcaklık gibi duruyordu. Rielle ve Atheria, Kuzey Denizi'ndeki öfkeli su duvarı ile savaşan küçük bir ışık patlaması.

Audric güçlükle gözlerini açtı. Hiddetli kara bulutlardan başka hiçbir şey göremedi. Atheria'ya bir rüzgâr çarptı, yollarından saptırttı ve Audric'in midesini parmak uçlarına kadar indirdi. Sonra Atheria kendini doğrulttu, rüzgârın insafsız yumruklarıyla çarpıştı.

Bir yıldırım o kadar yakınlarında patladı ki Audric'in kafası, yıldırımın çıtırtılı sıcaklığıyla yankılandı. Dişleri acıdı. Ağzı ve

burnu, Rielle Geçit'i onarmaya çalışıp başaramadığında havayı yakan barut kokusuna benzer ekşi, sıcak bir koku ile doldu.

Vücudu, ona ait olmayan bir enerjiyle uğuldadı. Enerji fırtınadan, Geçit yapımı kasırgadan geliyordu. Audric'in tenine saldırıyor, akciğerlerini yakıyordu. Audric, bunun korkunç bir hata olduğundan, yapabileceği şeylerin böylesine tanrısal bir güce karşı yetersiz kalacağından korkmaya başladı. Geçit, bir katliam ve çaresizlik zamanında inşa edilmişti. Bu fırtınanın doğası, kökeni o öfkeye dayanıyordu.

Titreyerek, zihniyle bağlantı kurdu. *Lu?*

*Buradayım,* dedi Ludivine'in sağlam sesi. *Ve sen de buradasın, Işıkgetiren. Göster kendini.*

Audric bir kez daha gözlerini kapattı, derin bir nefes çekti ve aralarına Illumenor'un sıkıca tutturulduğu ellerini havaya sapladı.

Rüzgâr hemen geniş kılıcı yakaladı ve onları döndürerek uzaklaştırdı. Atheria kendilerini düzeltti ve havayı delen bir çığlıkla ileriye atıldı.

Audric'in başı sanki vurulmuş gibi sersemledi. Tüküren bulutlarla mücadele ederken dua etmeye başladı. *Gün doğumuyla* yükselirim.

Hatıralar sel gibi üstüne yağmaya başladı: çocukluğu, Büyücü Guillory ile birlikte kraliyet bahçelerinde eğitimde, o yeşil dünyadaki tüm çalılar ve çamlar onun gökten indirdiği güneş ışıklarıyla süslenmiş.

*Gün ile ışırım.*

Sekiz yaşındaki elleri tombul ve terli ama yine de havada sabitler. Sayısız ışıkları havada asılı tutuyorlar ve yavaşça döndürüyorlar. Yan tarafta, babası ve annesi kol kola girmişler, gururla onu izliyorlar.

O anda, kırbaçlayan fırtınanın içinde, Audric güneş ışığının etrafında yükseldiğini, gücünün çağrısına cevap verdiğini hissetti.

Illumenor ellerinde ışıdı. Öyle parlaktı ki Audric başka bir şey göremiyordu. Bu parlaklık onun tüm dünyası oldu, şeklini gözlerine kazıdı.

Sonra arkalarında yoğun bir rüzgâr canlandı. Onları siyah bulut duvarına doğru itti.

*Gün doğumuyla yükselirim.*

Audric, Güneş Ayini düşüncelerinin içinde hızla akıp giderken, onları iten rüzgârın doğal olmayacak kadar keskin ve odaklanmış olduğunu fark etti. Umut ve minnet dolu olan ve güçle titreşen bu his, Audric'in tahminini doğruladı.

Ona bu rüzgârı aşağıdaki Rüzgaruçuranlar göndermişti. Hep birlikte, ona ve Atheria'ya son çaresiz hamlesini yapmasına yardım etmeye yetecek bir güç toplamışlardı.

*Gün ile ışırım,* diye düşündü Audric. Elleri güç ile karıncalanıyordu. Atheria ile birlikte bulut duvarına çarpıp, fırtınanın gözüne girdiklerinde, öyle yoğun bir rahatlama yaşadı ki haykırdı. Gücü, sevinçle patladı. İçinden akan enerji o kadar şiddetli ve canlıydı ki Audric vücudunun ikiye ayrılacağından neredeyse emindi. Fırtınanın tam genişliğini, kapkara ve kızgın bir şekilde denizin üstünde yayılışını, fırtınanın içine altın cam levhalar gibi örülmüş sonsuz empirium katmanlarını hayal etti. Kılıcı elinde, gücü damarlarında, bulutlara ve şimşeklere dokundular. Illumenor'dan geniş ışık ışınları patladı. Dünya beyaz ve sıcak ışıdı.

Bunun ardındaki çınlayan sessizlikte, Audric'in görüşü yavaş yavaş geri geldi. Her ne kadar başı, dünyanın yarısını karartan bir acıyla zonklasa da Atheria'nın çaresizce kıyıya geri uçtuğunu fark etti. Audric gözlerini kırpıştırarak karanlığı kovarken, çevresine bakındı. Fırtına bütünlüğünü kaybetmişti. Bulutlar dağılmış ve hızla çözülmüşlerdi. Atheria suya doğru hızla inerken, içinden geçtikleri sakin rüzgârlar Audric'in yanan yanaklarını serinletti.

Audric kollarındaki donuk acıyı hissetti ve ellerine baktı. Illumenor'un kabzası kan damlalarıyla kaplıydı. Avuçları, dişlerine vuracak kadar şiddetli bir ıstırapla çığlık atıyorlardı.

Ludivine, tüm duyuları susturan şefkatinin nazik dokunuşuyla ona ulaştı. Az sonra, Audric hiç acı hissetmeyecekti.

*Bırakabilirsin, Audric,* dedi Ludivine. *Güvendeler.*

Audric kollarını düşürerek bıraktı. Atheria'nın sırtında sersem bir şekilde sallanarak, gözlerinin önünde uçuşan renkli ateş

çarklarını izledi. Ölüyor muydu, Rielle'yi bir daha görecek miydi ve Rielle onun bu yaptıklarını öğrendiğinde ne düşünecekti, merak ediyordu. Sonra Atheria'nın boynuna yığıldı.

İsmini seslenen tanıdık bir ses duyan Audric yavaşça kıpırdanmaya başladı. Rielle'nin sesi olduğunu anlayınca uyanarak doğruldu.

Sesi göğe doğru takip etti. Üstüne bastıran, onu gömmek isteyen acı verici ağırlığı itti. Sonsuz bir bitkinlik.

Sonra onu gördü; aşkı, Rielle'si, beyazlar içinde, saçları açık, yüzü aşkla parlıyor. Audric'e uzandı; tırmanmasını istedi.

Ama Audric, dudaklarında Rielle'nin ismiyle gözlerini açınca, görü kayboldu. Sadece ona bakan Ludivine vardı. Yatağın yanında oturuyordu. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ludivine. "Seni uyandırmak zorundaydım. Gözlerini yeniden görebilmek için daha fazla bekleyemezdim."

Audric ona arkasını döndü. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu.

Ludivine yatağın diğer tarafına gelip onun yanına oturdu. Sargılı ellerinden birini özenle kavradı. Bileğini dudaklarına götürdü ve öptü.

"Başardın," diye fısıldadı. "Fırtına kırıldı. Onu senin gücün parçaladı. Onu *yok ettin*, Işıkgetiren. Deniz sakin. Şehri kurtardın."

Audric, keder kara ellerini gevşetinceye dek nefes alıp verdi. Yüreği hâlâ acısa da aklına bir soru geldi.

Ludivine onun aklındaki sorusunu okuyarak hafifçe gülümsedi. "Evet. *Evet*, Audric. Hepsi senin yaptığını gördü. Atheria'nın uçuşunu izlediler. Şimdiye kadar hiç görmedikleri bir şeydi. Sahilde durdular. Senin gücün patladığı anda, elementaller bunu hissettiler. O şok, vücutlarında çınladı ve kendi güçleri ışıdı. Onlar askerlere söylediler, askerler halka

söylediler. Şimdi bütün şehir senden ve azizlerden bahsediyor." Ludivine Audric'in yüzüne dokundu. Audric o kadar yorgundu ki ona öfkeli olduğunu unuttu ve yanağını avcuna bastırdı.

Ludivine Audric'in alnını öperken titredi. "Hadi, gel. Seni bekliyorlar."

"Kimler?"

"*Herkes.*"

Audric'in içinde küçük bir umut kıvılcımlandı, onu ayağa kaldırdı. Ludivine'in giyinmesine yardım etmesine izin verdi. Tüm bu süre boyunca, Audric ellerine baktı ve Ludivine'e sessiz bir soru gönderdi.

"İyileşecekler," diye cevap verdi Ludivine nazikçe. "Kraliçenin özel doktorları seni tedavi ettiler. Son derece yetenekliler. Empiriumun da onların tedavilerine yardım ettiğini söylediler. Bir hafta içinde sargılarını çıkartabileceğini söylüyorlar. İki hafta içinde, Illumenor'u yeniden tutabileceksin."

Audric yalpalayarak ve ağzı kuru bir halde başını salladı. Aşağıya inerlerken, Ludivine'e yaslandı. Evyline ve Güneş Muhafızları arkalarındaydı. Senato salonuna vardıklarında, Audric Ludivine'den uzaklaştı. Kendi kendine yürümeye hazırdı.

Sonra kapılar açıldı. Audric nabzı yükselerek içeriye baktı. Sadece bölgelerinin renklerinde cüppeler giymiş iki yüz üyesiyle Senato'nun tamamı toplanmamıştı. Aynı zamanda onların yardımcıları, danışmanları, Büyücüler Konseyi de toplanmıştı. Yüzlerce asker ve sivil. Yanından geçerken, General Rakallo elini Audric'in göğsüne koydu ve eğilerek selam verdi. *Herkes* eğilerek selam veriyordu. Dizlerinin üstüne çöktüler, dua ederek dudaklarına, göğüslerine, alınlarına dokundular.

Salonun ortasındaki platformda, kraliçeler koltuklarından kalktılar. Prenses Kamayin ışıldayarak öne çıktı ve Audric'in ceketinin yakasına mavi bir süsen taktı. Tacın sembolü ve Mazabat'ın en değerli çiçeklerinden biri.

Senato'nun baş temsilcisi elinde bir fermanla öne çıktı. Temsilcinin sesi salonda yankılanırken, Audric yılgın bir şokla onu dinledi.

"Senato olarak, Celdaria ulusundan Kral Audric Courverie'nin," dedi temsilci, "olası melek işgaline karşı bir savunma üssü kurmak adına geniş kapsamlı bir amaçla ülkesinin başkentini ele geçirmek ve gaspçı Merovec Sauvillier'yi kovmak için askeri yardım istediği dilekçesi hakkındaki son kararımızı yeniden gözden geçirmeye karar verdik. Kraliçelerimizin, yüze büyücülerin ve sözleri bize iktidar koltuklarını bahşeden Mazabat halkının tavsiyelerini dikkate aldık."

Baş temsilci yüzünde anlaşılmaz bir ifade ile Audric'e baktı. "Ayrıca, neredeyse başkentimizi imha edecek olan kasırga ve o kriz anında Celdaria kralının kendi hayatına mal olabilecek eylemleri de dâhil olmak üzere son olayları da dikkate aldık."

Baş temsilci durakladı. "Son kararımız oy birliğiyledir. Sonuç olarak, öncelikle Celdaria tahtını geri almak ama daha da önemlisi melek Corien'e karşı yapılacak savaşta ve onun ardından gelebilecek her türlü çatışmada yardım etmek amacıyla Celdaria dilekçesini gözden geçirdik ve tahtın askeri yardım için kralın ricasını onaylamasını kabul ettik."

Baş temsilci daha sonra fermanı cilalı ahşap kürsünün üstüne sererek kraliçelere sundu. Son olarak da Audric'e hafifçe tebessüm etti.

"Kraliçelerim, Celdaria dilekçesini onaylama kararı ile aynı fikirdeyseniz," dedi temsilci, "imzalarınızla bizim kararımız tasdik olacaktır."

Kraliçe Bazati başı yukarıda, öne çıktı. Abartılı hareketlerle kâğıdı imzaladı. Sonra Kraliçe Fozeyah yüzünde geniş bir gülümsemeyle kendi ismini ekledi.

Kamayin Audric'in yanına koştu ve kollarıyla sardı. Audric, salondaki herkes ayağa kalkıp gök gürültüsü gibi alkış patlatırken, Kamayin'in omzunun üstünden kafasında kükreyen kuşkuyla onlara baktı.

# 21
# JESSAMYN

*"Cennet'in beyaz kulelerine, onlara bütün kemiklerimi vaat ediyorum. Bir zamanlar olan zafere ve gerçekleşecek olan zafere, buna tüm kaslarımı sunuyorum. Ona, Ölmeyen Işığa, etimin her bir zerresini adıyorum."*

–Invictus düzeni acemi birliğinin göreve başlama ayinlerinden

Jessamyn, Nevia'nın dövüş asası havayı yardığı anda başını eğdi. Sonra hızla doğruldu ve asayı kendi asasıyla karşıladı.

Dövüş iyiydi. Dövüş, yaptığı korkunç şeyleri unutmasına yardımcı oluyordu.

Neredeyse tam bir saattir, Lyceum'un idman sahalarından birinde Nevia ile dövüşüyordu. Yüzünü silmek için bile olsa hiç durmak istememişti. Bu da iyi bir şeydi çünkü Nevia acımasızlığı ile ünlüydü ve dinlenmeyi asla kabul etmezdi.

Jessamyn'in dersin ortasında Remy'yi odasında bırakmasının, barakalara yürümesinin ve Nevia›ya bir asa fırlatarak yaşlı kadının bir kurt gibi sırıtmasına neden olmasının sebebi bu acımasızlıktı.

Şimdi dövüşüyorlardı. Sahaya bakan kapılar ve pencereler izleyicilerle doluydu. Acemiler, Jessamyn pes ettiği anda sahaya atlamaya hazır bir şekilde, ellerinde kendi asalarıyla bekliyorlardı. Ama Jessamyn'in pes etme olasılığı yoktu.

Attığı ve aldığı her bir vuruşla, her bir darbeyle içindeki kontrolsüz korkunun bir kısmının azaldığını hissediyordu. Oysa önceki gün Eliana'nın odasında olanları hatırladıkça, zihni hâlâ bükülüp duruyordu.

Her ne kadar Jessamyn hayal edemese de bir zamanlar dehşet verici bir katil olduğu anlaşılan bu kara kuru, sessiz kız müsveddesi, nasıl olur da onu alt ederdi? Jessamyn'i, Invictus için çalışan en muhteşem katillerden birinin öğrencisini? Jessamyn'i, Varos'un virashtasını? Jessamyn kendi kendine, dikkatini dağıtan şeyin Varos'un ölümünün verdiği keder olduğunu söylüyordu. Ama bu rahatlatıcı bir şey değildi. Çünkü bu, uzun zamandır kendi üzerinde bir etkisi olmadığını düşündüğü bir yumuşaklığa işaretti. Varos'un ondan yok etmeye çalıştığı, insani bir yumuşaklık.

Nevia'nın asası kolunu sıyırıp geçti. Jessamyn homurdanıp sendeledi. Kendini yeniden topladı, sandaletin ince, esnek tabanında döndü ve sertçe Nevia'nın omzuna ve sonra kalçasına vurdu.

Yine de Eliana kendini öldürmeyi başarabilseydi neler olurdu, İmparator'un cezası ne olurdu, düşünmeden edemiyordu.

Şimdiki cezası ne olabilirdi.

Bunu düşününce dikkati dağıldı. Nevia süratle döndü, asasını Jessamyn'in kafasına sertçe indirdi. Sonra Jessamyn'in ayaklarını yerden kesmek için bacaklarına vurdu. Jessamyn düştü, çenesini yere çarptı. Gözünün önünde yıldızlar uçuştu. Ağzına kan tadı geliyordu ama utanç çok daha kötüydü.

Nevia onun çevresinde dolaştı. "Varos sende ne gördü, hiç anlamıyorum," dedi. Sesinde hiç kötü niyet yoktu, sadece şaşkın bir merak vardı.

O sırada, Jessamyn'in sağ tarafındaki kapılar ardına kadar açıldı. Jessamyn dışında herkes, Nevia ve onları izleyen öğrenciler, aynı anda sessizce yere düştüler.

İmparator hışımla sahaya girdi. Omuzlarına kenarları kürklü bir pelerin atmıştı. Jessamyn onunla göz göze geldiğinde, vücudu kasıldı, kemikleri kaskatı kesildi. Gözlerini kırpıştırdı ve dünya kaydı.

Jessamyn sahada yalnızdı. Gökyüzü griydi. Lyceum'un binaları siyah ve penceresizdi. Dünya, hava, Lyceum, ayağının altındaki taşlar titriyordu. Öfkeli bir hayat verilmiş bir çocuk resmi.

Bu tuhaf, gölgeli dünyada İmparator ihtişamlı görünüyordu; iki metre uzunluğunda, ince, uzun kollu ve bacaklı, yüzü keskin elmacık kemikleri ve parlak açık renk gözlerin enfes bir dizilimi, saçları kıpırdanan siyah bulutlar. Giysileri, karanlık kıvrımlar halinde etrafında uçuşuyordu. Arkasından kocaman kanatlar çıkmıştı; omzundan çıktıkları yerde parlak, uçlara doğru gölgeli.

Jessamyn dizleri bükülerek çığlık attı. Çaresizce başka yere bakmak istiyordu. İmparator çok güzeldi, çok parlaktı. Jessamyn ona bakmamalıydı. Onun insan gözleri, İmparator için çok küçüklerdi.

Fakat İmparator zihniyle onu olduğu yerde tutuyor, kendine bakmaya zorluyordu. Jessamyn onun, taşın içindeki bir çatlaktan içeriye kayan bir yılan gibi düşüncelerinin içine sızdığını hissediyordu. Birazdan paramparça olacaktı, dudaklarında onun öfkesinin kan gibi metalik ve ekşi tadı vardı.

"Onun odasına bıçak götürdün," dedi İmparator. Sesi pürüzlü ve gürül gürüldü.

Jessamyn için çok büyüktü. Kendi zihninin içinde onun zihni, Jessamyn'in başını ağrıtıyor, kavurucu bir sıcaklıkla gözlerini yakıyordu. İmparator'un parmakları düşüncelerinin kıvrımlarının derinliklerindeydi, kazıyor, karıştırıyordu.

Dünya titreşti, sonra değişti.

Nevia ve diğerleri yeniden belirirlerken, Jessamyn onları korkuyla izledi. Ama şimdi hepsi zayıflamışlar, çıldırmış gibi bakıyorlardı. Yüzleri kanla kaplanana kadar kafalarını duvarlara vuruyorlardı. Birbirlerinin üstüne atlıyorlar, dişleriyle parçalayıp yiyorlardı.

Jessamyn boğuk bir sesle konuştu, "Lordum, lütfen..."

"Sen benim en iyi dövüşçülerim tarafından eğitildin," dedi İmparator. "Buna rağmen Eliana'nın yanına silahlarla gidecek kadar aptalca davrandın. Senin salaklığın beni hayrete düşürüyor."

Bir karga gökyüzünden uçarak geldi ve küçük bir ötücü kuşun üstüne atladı. Jessamyn, karganın küçük kuşun göğsünü deşişini, boğazını kopartıp atışını izledi. Karga büyük siyah gagasıyla kuşun etini didikleyip tüylerini yoldu.

Jessamyn'in kalbi daha hızlı ve daha sert atmaya başladı. Umitsizce kulaklarını tıkamak istiyordu ama kollarını hareket ettiremiyordu çünkü artık kolu yoktu. Kollarının yerinde kanatları çırpınıyor ve pır pır ediyordu. Toprağın içindeki ötücü kuş kendisiydi. Karga onu gagalıyor, kaburgalarını kırıyor, etinden parçalar kopartıyordu. Karganın gözleri, İmparator'un melek gözlerinin eskiden oldukları gibi yakıcı parlak beyazdı. Jessamyn, bu karanlığın, üzerine binen, onu pençeleyen bu kocaman, kükreyen ağırlığın karga olduğunu ama aynı zamanda zihnini zorla açan İmparator olduğunu biliyordu.

"Beni affedin, Ekselansları," diyebildi Jessamyn. Boğazı parça parçaydı. "Varos'un yasını tutuyorum..."

"Senin yasın, benimkinin yanında çok gülünç kalır," diye cevap verdi İmparator. Hareket halinde bir siyahlık sütunu gibiydi. Öpüp öpmemeye karar veriyormuş gibi Jessamyn'in yüzünün üstünde süzülüyordu. Jessamyn onun beyaz gözlerini gördü, kendi gözlerini kapatmak istedi fakat gözkapakları yoktu. Çığlık atmak istedi ama dudaklarını açamıyordu. Yüzüne dokunduğunda, ağzının kaybolduğunu fark etti. Ağzının yerinde düz bir et parçası vardı.

"Söyle bana," diye mırıldandı İmparator. "Neden durdu? Ne gördün?"

Jessamyn kendi vücudunun içinde tek parça duruyordu. Ağzı, gözkapakları olmayan, İmparator'un ellerinde kıvranan diğer kendini izliyordu.

"Boğazıma bıçak dayadı," dedi Jessamyn, sakince izlemeye devam etti. "Kemerimden bir hançer çekti. Bıçağı kendi karnına dayadı ama tenine değmeden önce durdu."

"O anda nasıl görünüyordu?"

"Gözleri pusluydu." Vücudu ıstırap içindeyken neye benzediğini görmek, Jessamyn için büyüleyiciydi. Kasları nasıl da şişmişti, ne kadar da çok ağlıyordu. "Bıçağı düşürdü." Jessamyn hatırlayarak durakladı. Hatırladıkları, sanki bir peçenin ardından izliyormuş gibi biçimsizdi. "Bir soru sordu. 'Kimsin sen?'"

Dünya parlak beyaz bir ışıkla patladı. Hava, Jessamyn'in kulaklarında çığlık attı.

En sonunda, karanlık.

Jessamyn gözlerini açtı. Güçlükle nefes alarak öğle göğüne baktı. İmparator gitmişti. İmparator'un botlarının taşlara vururken çıkardıkları sesleri duyduğunu sandı. Nevia ve diğerleri, İmparator'un onları içinde tuttuğu baygınlıktan çıktılar. Hepsi de akılları karışmış halde gözlerini kırpıştırıyorlardı.

Jessamyn ancak o zaman, İmparator'un ona Eliana'nın odasında ne olduğunu sormasının ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Ne de olsa, Eliana'nın düşüncelerinin içinden çok nadir çıkıyordu. İmparator'un zihni bu cevabı ona göstermeliydi.

Bunun anlamı, her ne kadar Jessamyn İmparator'un gücüne erişebilecek herhangi biri olabileceğini asla düşünmese de bir şeyin ya da birinin, bir şekilde gerçeği ondan sakladığıydı.

Ertesi akşam, Jessamyn Lyceum'un içinden geçerek kütüphaneye gitti. İçi içine sığmıyor, kendini gergin hissediyordu. Bütün günü, İmparator içeride işini yaparken, Eliana'nın kapısının önünde nöbet tutarak geçirmişti.

Kızın çığlıklarını dinlemenin kendini bu kadar etkileyebilmesinden rahatsız olmuştu. O bir Invictus'tu, Varos'un öğrencisiydi. Çok daha kötülerini işitmişti. Çok daha kötülerini *yapmıştı*.

Yine de önceki gün idman sahasında İmparator'un ona yaptığı şeyi aklından çıkartamıyordu. Sanki Jessamyn, İmparator'un ellerinin altında orada ölmüştü ve sonra kendinin titrek, ürkek bir türevi olarak yeniden doğmuştu.

Lyceum'un gölgelerinin arasında hışımla ilerlerken, Jessamyn'in boğazında sert bir öfke yumrusu oluştu. Tüm bunlar Eliana'nın suçuydu. Eliana teslim olmayı reddediyordu, İmparator'un da öfkesi saçılıyordu.

Jessamyn son birkaç haftadır Lyceum'da korkulu ve öfkeli fısıltılar duymuştu: Her geçen gün Geçit'ten daha fazla haçlı kaçıyordu. Sunderlands kaybedilmişti, Kuzey Denizi yaratıklara boğulmuştu. Binlerce melek, Cennet ve canavar istilası arasında

durarak Celdaria ve Borsvall kıyılarında devriye geziyorlardı. Gökyüzündeki yaratıkları birer birer indirmek için İmparator'un his emicisini kullanıyorlardı. Henüz hiçbiri ön cepheyi geçip anakaraya ulaşamamışlardı ancak melekler çalıntı insan kaplarını onar onar kaybediyorlardı. Haçlıların zehirli kanları, onları vücutlarını terk etmeye zorluyordu. İmparatorluk onlara yeni vücutları zamanında teslim etmekte güçlük çekiyordu. Meleklerden bazıları, yaratıkların zehirli kanlarına dayanamamışlar ve soyut, bedensiz zihinleri onarılamayacak şekilde parçalanmıştı.

Ön cephe, sonsuza dek dayanmayacaktı.

Jessamyn gözleriyle kütüphaneyi tarayarak Remy'yi aradı. Kalbi, içinden atamadığı yabancı bir öfkeli korkuyla atıyordu. Zihni bu duygu yüzünden yanıyor ve boğuluyordu. Eliana'nın Geçit'i mühürleyecek ve İmparatorluk'u bu sorundan sonsuza dek kurtaracak gücü vardı ama bunu kullanmayı reddediyordu. Eğer İmparator ona zamanında boyun eğdiremezse, Eliana'nın eylemsizliği hepsinin sonunu getirecekti.

Jessamyn, İmparatorun artık yeteri kadar güçlü olmamasının veya Eliana'nın savunmasını yıkmaya yetecek kadar zihnine seslenememesinin mümkün olabileceğini düşündü. Eliana geleli aylar olmuştu ama yine de bu küçük kayıp prenses yenilmemişti.

Jessamyn nefesini tuttu, göklerden cezanın inmesini bekledi. Melekler onun hainçe düşüncelerini duyabilir ve onu saraya, götürmeye gelebilirdi. Amiral Ravikant da onu parçalara ayırırdı.

Ama kütüphane karanlık ve sessiz kalmaya devam etti. Kütüphanenin diğer ucunda küçük bir lamba yanıyordu. Siyah saçlı biri, bir kitabın üstüne eğilmişti. Remy, en sevdiği masada çalışıyordu. Jessamyn ağır ağır nefes verdi.

Varos hayattayken, Jessamyn'in sadakati mutlaktı, şevkle ve düşünmeden itaat ediyordu. Ama şimdi Varos ölmüştü. Jessamyn, İmparator'un dengesiz ruh haline ilk elden tanık olmuştu. Lyceum fısıltılarla doluydu ve canavarlar dünyaya akın ediyorlardı.

Jessamyn ilk defa yavaşça dönen kuşku girdaplarını

hissediyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Kuşku, zayıflıktı; kuşku, ihanetti.

Yapılacak tek bir şey vardı. Remy'yi eğitiminde çok daha fazla zorlamalıydı. Onu Beşli'nin, İmparator'un ve sonra Eliana'nın karşısına çıkartmalıydı. Jessamyn, kardeşine neler yapıldığını anlayınca, Eliana'nın yüzünün nasıl düşeceğini hayal etti. Yüzüyle birlikte, karşı koyma isteği de düşecekti.

Kendine güveni yeniden gelen Jessamyn, toz silkelermiş gibi kollarını salladı. Kitap raflarının uzun, karanlık sıralarının arasına daldı ve onu habersiz yakalama niyetiyle süratle Remy'nin oturduğu yere gitti.

Masasına geldiğinde, Remy gitmişti. Kitap hâlâ açıktı, lamba yanıyordu.

Jessamyn alçak sesle sövdü, botunun içinden bir hançer çıkarttı ve hızla etrafında döndü. Ama Remy'nin dikkati fitneci düşüncelerle dağılmadığı için çok daha hızlı hareket ediyordu.

Remy gölgelerin arasından fırladı ve Jessamyn'i yakaladı. Bıçak boğazına dayalı, karın boşluğuna sert bir yumruk. Remy Jessamyn'in kolunu büktü, neredeyse silahını düşürtüyordu.

Neredeyse.

Jessamyn çabucak toparlandı, koluna hızlı bir darbe indirdi.

"Çok gürültülü yürüyorsun, kaeshana," dedi Remy. Jessamyn'i serbest bıraktı. Sesinde gümüş tınılar vardı. "Kütüphanenin kapısından bir hayvan gibi geçtin. Benim duymayacağımı mı düşündün?" İki gün önce İmparator'un ona yaptıklarından sonra ilk kez konuşuyordu. Eliana'nın canına kıymak istemesine neden olan şey.

"Kendimi cömert hissettim," dedi Jessamyn. "Sana dövüşmek için bir şans vermem gerektiğini düşündüm."

Jessamyn dağılan düşüncelerini toplayarak, Remy'nin onu tamamen savunmasız yakalayabilmesi yüzünden içinde kabaran sinirle savaşarak, masanın karşısına geçip ona baktı.

Remy Cennet'e geldiği aylar içinde uzamıştı. Yaklaşık beş santimetre diye tahmin etti Jessamyn. Ve şimdi, Lyceum'da yaşamaya başladığı haftalar içinde bir tutsak gibi kambur

hissediyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Kuşku, zayıflıktı; kuşku, ihanetti.

Yapılacak tek bir şey vardı. Remy'yi eğitiminde çok daha fazla zorlamalıydı. Onu Beşli'nin, İmparator'un ve sonra Eliana'nın karşısına çıkartmalıydı. Jessamyn, kardeşine neler yapıldığını anlayınca, Eliana'nın yüzünün nasıl düşeceğini hayal etti. Yüzüyle birlikte, karşı koyma isteği de düşecekti.

Kendine güveni yeniden gelen Jessamyn, toz silkelermiş gibi kollarını salladı. Kitap raflarının uzun, karanlık sıralarının arasına daldı ve onu habersiz yakalama niyetiyle süratle Remy'nin oturduğu yere gitti.

Masasına geldiğinde, Remy gitmişti. Kitap hâlâ açıktı, lamba yanıyordu.

Jessamyn alçak sesle sövdü, botunun içinden bir hançer çıkarttı ve hızla etrafında döndü. Ama Remy'nin dikkati fitneci düşüncelerle dağılmadığı için çok daha hızlı hareket ediyordu.

Remy gölgelerin arasından fırladı ve Jessamyn'i yakaladı. Bıçak boğazına dayalı, karın boşluğuna sert bir yumruk. Remy Jessamyn'in kolunu büktü, neredeyse silahını düşürtüyordu.

Neredeyse.

Jessamyn çabucak toparlandı, koluna hızlı bir darbe indirdi.

"Çok gürültülü yürüyorsun, kaeshana," dedi Remy. Jessamyn'i serbest bıraktı. Sesinde gümüş tınılar vardı. "Kütüphanenin kapısından bir hayvan gibi geçtin. Benim duymayacağımı mı düşündün?" İki gün önce İmparator'un ona yaptıklarından sonra ilk kez konuşuyordu. Eliana'nın canına kıymak istemesine neden olan şey.

"Kendimi cömert hissettim," dedi Jessamyn. "Sana dövüşmek için bir şans vermem gerektiğini düşündüm."

Jessamyn dağılan düşüncelerini toplayarak, Remy'nin onu tamamen savunmasız yakalayabilmesi yüzünden içinde kabaran sinirle savaşarak, masanın karşısına geçip ona baktı.

Remy Cennet'e geldiği aylar içinde uzamıştı. Yaklaşık beş santimetre diye tahmin etti Jessamyn. Ve şimdi, Lyceum'da yaşamaya başladığı haftalar içinde bir tutsak gibi kambur

dövüşmeni izledim. Senin için geldiğinde, onu gördüm. Benim orada olduğumu göremeyecek kadar dikkati dağınıktı, sanırım. Diğerlerinin düşüşünü gördüm. Sana saldırışını gördüm."

Remy'nin ağzı büküldü; dudaklarının içini ısırıyordu, birlikte geçirdikleri ilk hafta Jessamyn'in ona bıraktırdığı gerginlik alışkanlığı. Jessamyn bu yüzden ona vurmalıydı ama hareket edemeyecek kadar şoktaydı.

"Eliana'ya olanları da duydum," diye ekledi Remy. Gözleri parlıyordu. "Neredeyse kullanacağı bıçağın sana ait olduğunu duydum. Herkes bunu konuşuyor."

"Herkes," dedi Jessamyn. Hafifçe sendeledi.

"Burada, Lyceum'da, sen yokken ben bazı şeyleri fark ediyorum. Her yere sızıyorum ve casusluk yapıyorum, bana öğrettiğin gibi." Jessamyn'i şaşkınlığa uğratan bir gaddarlıkla tekrar Jessamyn'e baktı. "Bence bu gece benimle dövüşmemelisin. Bence dinlenmelisin, bence tetikte olmalısın."

Jessamyn en sonunda hafifçe gülmeyi başardı. "Ne kadar da sadakatli bir öğrencisin. İlginden etkilendim. Benden nefret eden ve Beşli Konsey tarafından infaz edildiğimi ya da sürüldüğümü, beni parçalamaları için sığınmacıların çadır kantine fırlatılıp atıldığımı görmekten muhtemelen keyif alacak olan, sen."

"Senden nefret edip etmediğim önemli değil," diye cevap verdi Remy. "Hayatta kalmalı ve İmparator'un gözüne girmelisin. Ayrıca senin hayatta olman, benim işime yarar." Kütüphanenin gölgeleri aniden bunaltıcı gelmeye başladı. Sanki birçok bakan gözün ağırlığı vardı. Demek Remy de fısıltıları duymuştu. Jessamyn'in arkadaşları hiç kuşkusuz onun başarısızlığı hakkında dedikodu yapıyorlardı. Jessamyn güldü. Yüzünü görmemesi, ne kadar sarsıldığını anlamaması için Remy'nin çevresinde dolaştı. Sonra aniden kendi çevresinde döndü ve sırtına tekme attı. Onu masaya doğru uçurdu.

"Tetikte mi kalmalıyım?" diye patladı Jessamyn. Boğazında çöreklenen isyankâr korkuyu yutkunarak yok etti. "Sen de aynı şekilde, küçük virashta. Ayrıca bu gece bir kavgadan sıyrılabileceğini sanıyorsan, büyük bir yanılgı içindesin."

Remy öfkeli gözlerle arkasına baktı. Dudaklarındaki kanı sildi.

Sonra Jessamyn'in üstüne atıldı. Jessamyn, Remy'nin kafasına ilk acımasız yumruğunu atınca kendini rahatlamış hissetti. Jessamyn dinlenme vaktinin geldiğine karar verinceye dek dövüşeceklerdi.

Remy kendi yerini hatırlayana kadar, Jessamyn de kendininkini hatırlayana kadar dövüşeceklerdi.

# 22
# RIELLE

*"Empiriumun bilinçli bir kuvvet olduğuna inanan bilgeler var, nazik ve merhametli, yüce gönüllü bir Tanrı'dan bir armağan. Diğerleri, yaratmış olduğu hayata doğası gereği kayıtsız kaldığına inanıyorlar. Ben, empirium ve Tanrı'nın bazılarının tasavvur ettikleri gibi bir ve aynı olduklarını varsayıyorum. O, basitçe, bilerek dokunamadığım için memnun olduğum, anlaşılmaz bir özdür."*

*–Bilinmeyen Öz: Elemental Büyüsü Olmayan İnsanların Empirium İncelemesi, İlk Loncalar Birliği adına Celdaria Kütüphanecisi Vaillana Morel tarafından bir araya getirilen denemeler*

Yağmur damlaları, Rielle'nin yanaklarına iniyordu. Rielle onları karşılamak için başını havaya kaldırdı.

Kollarını ardına kadar açtı çünkü korkunç bir sıcaklıkla çevrelenmişti ve kanı bir cehennem gibi kaynıyordu. Yağmurun serin serpintisine çaresizce ihtiyacı vardı. Ama yağmur sıcaktı. Dudağına çarpan damlalarda kekremsi bir yoğunluk, kırmızı bir tat vardı. Göğsünde sıkıca çöreklenen bir şey vardı. Gözlerini açtığında, yüzünü ıslatan damlaların su değil, kan olduklarını gördü.

Kayalıklı koy silsilesine bakan bir uçurumun üstünde duran sığ bir kan havuzunda duruyordu. Hafızası yavaş yavaş geri gelirken, Obritsa'nın onu Meridian Obeksini ve Aziz Nerida'nın üç uçlu mızrağının izini sürmek için Meridian'ın doğu kıyısına getirdiğini anımsadı. Aşağıdaki okyanustan gelen rüzgâr, kandan keçeleşmiş saçlarına doğru esiyordu. Dalgalar, et için savaşan yaratıklar gibi patlıyor ve kükrüyordu. Ufuk, şimşeklerle aydınlanıyordu.

Rielle düz su tabakasına gücünü uygulayarak ve empiriumun suyun üstüne kazıdığı kelimeleri okuyarak birçok fırtına olduğunu öğrendi. Binlerce fırtına Geçit'ten çağlayarak akmış, tüm dünyada göğü kaplamıştı.

Rielle dudaklarını yalayarak güldü. Avuçlarını kaygan zemine sıkıca yerleştirdi. Rielle'nin dokunuşuyla dünya dalgalandı. Elleri hâlâ sımsıcak kor gibiydi. Aziz Nerida'nın imha edilmiş üç uçlu mızrağının uğultusu hâlâ teninde yankılanıyordu. Ayaklarının dibinde parçalanmış bir ok yatıyordu. Aslında Obeks, sanki Rielle sıradan bir saldırganmış gibi onu vurmaya çalışmış. Rielle onları yok etmeden önce nasıl da çığlık atmışlardı.

Rielle arkasına baktı ve Obritsa ile göz göze geldi. Küçük gezgin, Kirvaya kraliçesi, karman çorman beyaz saçlı ve açık kumral tenli kız, fırtınada beti benzi atmıştı. Kız ışıldıyordu. Dokuması için yerde onu bekleyen empirium ellerini altına boyamıştı. Titizce odaklanan zihnini altına boyamıştı. Okyanus altındı, gökyüzü altındı. Siyah kayalıkların ve huzursuz okyanusun altında altın sürekli yükselerek nabız gibi atıyordu.

"Evet?" dedi Rielle alay edercesine. "Diyecek bir şeyin mi var?"

Obritsa'nın kürkleri de kan lekesi olmuştu. Kömürleşmiş deriler pul pul havada asılı kalmıştı. Ama Obritsa onlardan kaçmıyordu.

Aksine, Rielle'nin gözlerinin içine baktı ve "Onu öldürmeyi hiç düşündün mü?" dedi.

Rielle kahkaha attı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Onu öldürmek mi?"

"Bence yapabilirsin." Bir kül tanesi, kirpiklerine yapıştı. Ama Obritsa aldırış etmedi. Yüzü, beyaz bir taş gibi ifadesizdi. "Belli ki vücutları yok edebiliyorsun. Bence, eğer istersen onu da yok edebilirsin. Onun gerçek özünü ters yüz edip yok edebilirsin. Bir zihin, bir vücut; ikisi de aynı şey değiller mi? En derin seviyede, ikisi de empirium. Tıpkı diğer her şey gibi."

"Onu öldürebilir miyim?" Rielle kelimeleri ağzından çıkartmaya çalıştı ancak düşünce zihninin içinde sivri dişli,

saldırgan ve tutulamaz bir yılan balığı gibi süzüldü. Rielle'nin içine kıvrılarak yerleşti. Gözleri, ay ışığı ile aydınlanan odasındaki Corien'in gözleri gibi solgundu. Dolgun eti, Corien'in parlak siyah saçları gibiydi. Her ne kadar beceriksizce ve istemsizce olsa da Malikel ve Patria'yı yok etmişti. Çok daha güçlü olan Corien'e de aynısını yapabilir miydi? Corien ona bu fırsatı tanır mıydı?

Hiddet hızlı bir şekilde içinde alevlendi. Obritsa'nın üstüne yürüdü ve vurarak yere serdi. Kızın kafası, taşların arasında yumuşak bir noktaya, siyah bir çamur parçasına çarptı. Rielle kızın kafasındaki acının kızgın kırmızı, siyah parıltısını ve gözünün önünde hızla yanıp sönen yıldızları gördü.

"Bir daha asla bu konudan ya da ondan söz etmeyeceksin," diye tısladı Rielle. Yalnızca bir saat önce, kemiklerine kadar yorgundu. Şimdi, her yeri kanla kaplıyken ve damarları yıkımın şiddetiyle cızırdarken yeniden doğmuş gibiydi.

Obritsa nefes almadan ona baktı. "Obeksi öldürmeden önce seni durdurmalıydım. Sen, kendin değilsin. Gözlerin çok çabuk değişiyor. Altın, yeşili yutuyor."

"Beni durdurmak mı?" Rielle kocaman gülümsedi. "Asla yapamazdın."

Sonra, havada bir değişim hissetti. Ona itaat eden, onun içinde ve ondan olan bu havada, eğer Rielle arzu ederse, bir sopa şeklini alacak ve Obritsa'yı yere serecek bu havada. Hava kıpırdandı ve katlandı. Denize dalan bu siyah uçurumda üç vücuda daha yer açtı. Rielle başını kaldırınca, iki ışık halkasının şaklayarak kapandığını gördü. Burun delikleri, ipliklerin tanıdık isli kokusu ile yandı. Ama bu iplikler Obritsa'ya ait değillerdi.

İki meleze aitlerdi; Rielle'nin tanıdığı bir adam ve tanımadığı bir kadın. Adam uzun boylu, mavi gözlü, hırpani yüzlü ve saçlıydı. Kadın uzun boylu, ince ve solgundu. Adam parlayan ellerini indirdi. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Ve yüzü, diye düşündü Rielle, korktuğu çok belli olsa da acıma duygusuyla yumuşadı.

"Garver?" diye fısıldadı Rielle. Onu görmek, yersiz ve derinden rahatsız ediciydi. Rielle, havada bir kol savuruşuyla

onun dünyasını yerle bir ettiğini hayal etti. Evini ve yüzünü buruşturan o kıskanç sorusuyla birlikte Audric'i düşünmek istemiyordu. Ama işte, Garver oradaydı ve sadece var olarak tüm bunları Rielle'ye hatırlatıyordu.

Garver'ın yanından bir adam öne çıktı ve bu çok daha kötüydü. Bu, dengesini kaybettiren ve peşinden geldiği, onu bulduğu için Rielle'yi öfkeyle sarsan bir darbeydi. Her zamankinden daha hırpani ve zayıftı. Karmakarışık sarı saçları dağınık bir topuz yapılmıştı.

*Tal.* Rielle'nin yüreği bu sözcüğün etrafında sıkışıp kaldı.

Tal telaşla ona doğru geliyordu. Yüzü, sevinçli bir rahatlama ile aydınlanmıştı. Rielle birdenbire onun ne göreceğini hatırladı; Rielle, üstüne kanlar sıçramış, elleriyle Obritsa'yı yere bastırırken. Kül ve ölüm enkazıyla çevrili halde.

Tal'i en son düğün gecesinde görmüştü. Rielle yaldızlı bir yaratıktı, dantel ve kadife ile bağlanmış, aptal ve mutlu. O zamanlar hâlâ zayıftı, karnı ve yüzü şimdiki kadar şişkin değildi.

"Rielle! Ah, sevgili azizler, Tanrı'ya şükür iyisin," dedi Tal. Kelimeler içinden fışkırıyordu. Tal yanına vardığında, korku Rielle'nin içinde şimşek gibi çaktı.

Rielle, "Benden uzak dur," diye hırladı. Obritsa'yı tutmaya devam ediyordu. Kız kaçardı; ikisinin arasındaki bu garip küçük ittifak kuşkusuz ki Rielle ona saldırdığında dağılmıştı. Kız olmazsa ve kendilerini güvenli bir yere iplikle göndermeden önce Rielle Garver'ı veya kadını yakalayamazsa, bu berbat, fırtınalı sahilde mahsur kalırdı. Corien'in onu geri alması aylar sürerdi.

Tal afallayarak durdu. Yüzündeki sevinç kayboldu. Bakışları uçurumda, kan sıçramış kayalıklarda gezdi.

Göz göze geldiler. "Rielle, sorun yok," dedi Tal. Sanki çocuk avutuyordu. "Burada neler olduğunu anlıyorum."

Rielle güldü. Sanki Tal, yalın zihni ve sıra dışı olmayan yetenekleriyle, Rielle'nin ne hissettiğini ya da ne olduğunu anlayabilecekti.

Tal elleri havada, ona yaklaştı. "Utanmana gerek yok. Azizlerin güç elementlerini imha ediyorsun, değil mi? Geçit'i

açmamayı seçtin." Dudaklarında bir tebessüm vardı. "Ona yardım etmeyeceğini biliyordum. Aklının başına geleceğini biliyordum. Kızgındın ve korkmuştun. Bunu anlıyorum."

"Aklımın başıma gelmesi mi?" Rielle uzun kirpiklerinin arasından öfkeyle Tal'e baktı. Dünya amber ve bronz tonlarında atıyordu. "Benim zihnim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve asla bilemeyeceksin."

"Ama bilmek istiyorum, Rielle." Tal yavaşça diz çöktü, böylelikle gözleri aynı hizaya geldiler. "Senin ne gördüğünü bilmek istiyorum. Senin canını yakan her şeyi anlamak istiyorum."

İkisinin arasında, Obritsa Rielle'nin ellerinde zayıf ve hızlı nefeslerle çırpınıyordu.

"Anlayamazsın." Rielle'nin içinde büyük bir hüsran şahlandı. Tal'in bilgisizliği onu iğrendirdi. "Benim kudretim, yaşayan tüm insanların kavrayışlarının ötesinde."

"Belki, benimle birlikte eve gelirsen..."

"Ev mi?" Rielle'nin ağzından küçük bir kahkaha kaçtı. Gözlerine yaşlar getiren ürpertili bir nefes aldı. Sesi titreşimden başka bir şey değildi. "Benim bir evim yok."

"Evet, var." Tal'in sesinde sonsuz bir nezaket vardı. Rielle buna katlanamıyordu. Rielle, bu kadar asabiyken, kandan yapış yapış olmuşken, onun bu kadar nazik olmasına katlanamıyordu.

"Benden uzak dur, Tal. Beni sevdiğini söylemiştin. Bana bunu göster ve arzularımı yerine getir."

"Senin evin Âme de la Terre," dedi Tal, hiç yılmadan. "Benim, Audric'in ve Ludivine'in yanı. Kraliçe Genoveve, Sloane, Miren." Tal arkasına, gaddarca ayakta duran Garver'a baktı. "Arkadaşın Garver Randell ve onun küçük oğlu."

Rielle, Corien'in Obritsa'nın zihnini ele geçirdiği anı hissetti. Kızın vücudu, ellerinin arasında gevşedi. Rielle rahatlayarak kızdan uzaklaştı ve onu yere serili halde bıraktı. Garver hemen Obritsa'nın yanına koştu fakat Rielle kolunu ona doğru savurdu ve uçurumun kenarından uzağa, karmakarışık çalılığın içine itti. Garver'ın arkadaşı, soluk tenli kadın tiz bir çığlık atarak onun

yanına koştu. Tal gerildi. "Rielle, lütfen. Benimle birlikte eve gel. Artık kaçmana gerek yok."

"Peki, seninle birlikte eve gidince ne yapacağım?" Toprağın içine çömeldi. Tebessümü kötülüğe dönmeye başlamıştı. "Caddelerde geçit töreni yapıp, çok sayıdaki hayranlarımı mı selamlayacağım? Bana edecekleri küfürleri bir araya getirip şarkı mı besteleyeceğim? Söylesene Tal, Kralkatili ile kafiyeli kelimeler neler?"

"Rielle. Böyle olmayacak."

"Bana yalan söylüyorsun." Rielle kafasını iki yana salladı. Huysuzca kahkaha atarak ağrıyan şakaklarına dokundu. "Herkes daima bana *yalan söylüyor*. Audric, umursamadığını, önemli olmadığını söyledi ama öyle değil. Bunu benden saklayamaz."

"Eğer eve gelirsen, eğer herkese olanları anlatırsan, anlayacaklardır. Seni kabul edeceklerdir."

"Benden nefret ediyorlar," diye fısıldadı Rielle. "Her zaman da edecekler, bunu sen de biliyorsun."

Tal kollarını Rielle'ye açtı. Yüzü sevgiyle öyle yumuşak ve öyle açıktı ki yorgun olan, başı ağrıyla zonklayan ve ağzı ölümle ekşiyen Rielle onun gelmesine izin verdi. Tal onu göğsüne yasladı, temkinli bir şekilde elini başına koydu. Kanlara aldırış etmeden, dudaklarını kafasına bastırdı.

Bir an için, Rielle gözlerini kapattı ve buna izin verdi.

Ama sonra Tal konuşmaya başladı.

"Aklın karışmıştı," dedi yumuşak bir sesle. "Kafanın içine girdi ve seni kandırdı. Anlıyorum."

Rielle onu itti ve sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri, yaşlardan bulanık görüyordu. Tal'in bunu görmesinden ve onun rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu. Gözyaşlarını avuçlarına aldı ve onları ateşe çevirdi. Yere fırlattı. Ateş yere yapıştı ve büyüdü.

Tal alevleri hayranlıkla izledi. Sırtına bağlı olan kalkan, bu alevlerin yanında zavallıca görünüyordu. Bir çocuk oyuncağı.

"Kandırılmadım," diye patladı Rielle, berraklaşan gözleriyle. "Gitmek istedim. Onu istedim. O, benden korkmuyor. Benim

yapabildiklerime hayranlık duyuyor, benim daha fazlasını yapmamı istiyor."

Kayaların orada sıkışan Tal, Rielle'ye baktı. "Elbette, ister! Seni kullanmak istiyor!"

"Birlikte çalışmamızı istiyor, bir olmamızı."

"Peki, bu çalışmanın sonunda ne var? Sevdiğin her şey yok olacak. Bildiğin her şey gidecek."

"Herhangi birini korumaya karar verirsem, buna izin verir."

"Ağzından çıkanı, kulakların duysun!"

"Beni seviyor, Tal."

"Biz de öyle." Tal ayağa kalktı. Öfkesi kabardıkça, kalkanı da ateşleniyordu. "Seni seviyoruz, Rielle ve senden katliam yapmanı istemiyoruz."

"Peki ya ben katliam istiyorsam? Beni o zaman da sevecek misiniz?"

Tal tereddüt etti, bu kadarı yeterdi.

Rielle ondan uzaklaştı. "Yüzünde görüyorum. Olduğum şey, seni ürkütüyor. Seni iğrendiriyor."

"Hayır, canım..."

"Gölgelerin içinde bir hayat, huzurlu odalarda saklanmak, sükûnet için dua etmek, sadece ölen mahsulleri sulamak ya da sıcak yaz rüzgârlarını serinletmek için ortaya çıkmak, benim istediğim yaşam bu değil. Ben o hayat içinde ölürüm. Beni ne kadar sevginin sarmalayacağını iddia etmen önemli değil."

Tal'in yüzünde bir şey oluyordu, bir küçülme. Kasları sıkışıyor ve inceliyordu. Gözleri hüzünle parlıyordu.

"Rielle, hayatın böyle olmayacak," dedi. "Herkesin koruması altında yaşayacaksın. Seni halkın arasına yavaş yavaş yeniden katacağız. Soru sormaları, kaygılarını dile getirmeleri için huzuruna dilekçecileri çıkartacağız."

"Ve yeniden özgürce yürümek benim için güvenli olana kadar, kucağımda çocuğumuz, Audric'in yanında uysal bir şekilde oturacak mıyım? Sadık bir eş ve kraliçe. Utançla susacak mıyım? Af mı dileyeceğim? Bana tiksinerek bakan herkesi, kucağımdakinin bir melek çocuğu olmadığına ikna etmeye mi

çalışacağım? Her ay, sırtında kara kanatlar oluşmadığını ikna etmek için çocuğumu büyücülere mi göstereceğim?"

"Hayır, Tanrım, hayır, bu olmayacak. Sana yemin ederim, Rielle. Zaman alacak ama..."

"Bana *yalan söylemeyi* kes!"

Tal'in dizlerinin bağı çözüldü. Rielle onun düşüşünü, vücudunun öfkeyle kasılışını izledi. Yaralanan yerlerini gördü; kafası, göğsü, karnı. Rielle'nin gücünün yakaladığı yerlerdeki kara yara izleri. Tal'in ışığı çok soluk ve çok sıradandı. Onun içindeki empirium, sadece solgun bir ışıltıydı. Rielle, bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı.

"Orada benim için hiçbir şey kalmadığını biliyorsun," diye fısıldadı Rielle. "Belki de hiç yoktu."

Tal güçlükle nefes alarak, "Ailen orada," dedi. Rielle'ye uzandı. "Arkadaşların, öğretmenlerin. Corien seni neye inandırmış olursa olsun, sen tek gücü yıkım olan bir canavar değilsin. Sen *seviliyorsun*, Rielle."

"Yalan söylüyorsun!" Kollarını Tal'e doğru savurdu. Avuçları öfkeyle kasılmıştı. Tal ayakta durmaya çalıştı. Rielle onu yere geri itti. Tal faydasızca havayı itti, elini boğazına attı. Gözleri pörtlemişti; damarları yarıklar gibi ortaya çıkmıştı. "Senin için ölürdüm," dedi nefes nefese. Yerde debeleniyordu. Tal'den korkunç kara bir ses çıktı, kederli açık bir yara. Rielle, bastırılmış bir şekilde haykırmadan önce Tal'in gözlerinde gücün yanıp sönüşünü gördü. Tal kolunu arkasına doğru büktü, Rielle'nin tutuşu ile öyle şiddetli savaştı ki kemiğini kırdı. Sonra yüzü acıyla bembeyaz kesilmiş bir halde kalkanını tuttu.

Kalkan alevden bir çelenk halinde ışıldadı. Rielle, Garver'ın birkaç metre uzakta, çalıların arasında büzüştüğünü gördü. Solgun kadın onun oturmasına yardım ediyordu. Garver'ın ellerinde küçük bir alev titredi; üstünkörü yapılmış bir meşale. Ayaklarının dibinde yırtık pırtık bir malzeme çantası vardı.

Rielle Tal'in ona attığı ateşi karşıladı. Tek bir berrak an boyunca, gözleri dipsiz ve acımasız oldu. Gözlerinin önünde binlerce minik bağ belirdi. Dönen milyonlarca empirium yıldızı,

hepsi de Rielle'nin komutlarını bekliyordu. İçinde, yüzlerce kapı menteşelerinde açıldılar.

Ateşi kalkanına geri yollamak, kolaydı. Tal boğuk bir çığlık attı, süratle sustu.

Rielle, hızlı bir yanış olmasını sağlamıştı.

Canavarlar bile her zaman merhametsiz olmazlardı.

Saatler sonra, bir fısıltı Rielle'yi ayağa kaldırdı.

Rielle dudaklarını yaladı, küllerin tadını aldı. Sonra Corien'in uçurumun kenarında durduğunu gördü. Zihnini dikkatle araştırdığını hissetti. Fırtınadan sonra yavaş yavaş çayıra yaklaşan bir erkek geyik. Corien onun yeniden kaçmasından korkuyordu.

Rielle güldü, belli belirsiz bir hava patlaması. "Artık kaçacak hiçbir yerim yok," diye fısıldadı. Islak pelerinine dokundu. Parmakları kalıntılar yüzünden simsiyah oldu.

*Kaçmana da gerek yok*, dedi Corien. Görüntüsü kucak açıyordu. Rielle yanağını onun göğsüne bastırdı, Corien'in nazikçe zihnine yolladığı sıcaklık fikrini aradı. Ama bu bile ona çok az rahatlık verdi. Rielle hissizleşmişti. Parmakları ateşle karıncalandı. Boş bakışlarını, önceden Tal'in olduğu yerdeki sönmekte olan altın noktaya dikti.

Kendi grotesk imkânsızlığının tüm gerçeğini anlamak, nasıl da bir yalnızlık hissiydi. Aynı zamanda, kürkünde Tal'in külleri ile bir daha asla eve gidemeyeceğini nihayet anlamak sapkınca bir rahatlıktı.

Corien ona sarıldı, Rielle'nin duymadığı şeyler fısıldadı. Ama sonra bir başka ses konuştu. Soğuk bir boru sesinin çağrısı. Rielle kuzey doğuya döndü ve dinledi.

Rielle onu uçurumun en kenarına iterken, Corien'in görüntüsü onu belirsizlikle izledi. *Ne duyuyorsun?*

Rielle bunu ona nasıl anlatacağını düşündü. Sesin, içini alt üst eden sonsuz şeylere ait olduğunu, Tal'in ateşinin yanığıyla açılan gözleriyle artık bunu daha net anlayabildiğini. İçindeki bu şey,

yıllardır uyanış halindeydi ve şimdi, en sonunda, uzuvlarını iyice uzatmış, geniş, kara ağzını açmıştı.

Rielle, Patria'daki Obeks'i öldürdükten sonra onu içine alan siyah, altın rengi denizi hatırladı. Şimdi bu deniz geri dönmüştü. Dalgaları Rielle'ye çarpıyordu ve Rielle ondan korkmuyordu. Damarlarında yaşıyordu ve Rielle onun sonsuz iradesine kucak açıyordu. Rielle'yi çekiştiriyor, dişliyordu. Rielle'yi hem doyuruyor hem de onun açlığını çekiyordu.

Rielle dönünce Corien ile yüz yüze geldi. Obritsa, ayaklarının dibinde dümdüz ve hareketsiz yatıyordu. Arkasındaki çalılık boştu. Garver ve arkadaşının kaçtıklarını düşündü Rielle ya da belki onları da öldürmüştü. Düşündü, hiçbir şey hissetmedi. *Rielle, bana ne düşündüğünü söyle*, diye ısrar etti Corien. Sesi endişeyle renklenmişti.

"Geçit'e gitmeliyim." Rielle'nin ağzı hareket etti. Kendi vücudunun içindeydi ve her yerdeydi. Fırtınaların arkasından dünyaya dökülüyordu. Kendiydi, içindeki aç siyah denizdi. Aşağıdaki kayalıkları döven okyanustu. Güldü. Geçit. Elbette. "Bana kalan tek şey bu," diye fısıldadı. "Seçimimi yaptım. Şimdi sadece bu var. Ben, gücüm ve ona yapmasını emrettiğim şeyler."

*Ve ben*, diye ekledi Corien sessizce.

Rielle onu duymazdan geldi. Dalgalara baktı. Sonsuz altın katmanlardan başka bir şey görmedi. Bir yıldız denizi dünyayı biçimlendiriyordu. Rielle'yi kör ediyorlardı ama yine de bakışlarını kaçıramıyordu.

"Beni çağırıyor," dedi Rielle. "Cevap vermeliyim."

Corien başını salladı ve yok oldu. Hemen ardından Obritsa doğruldu. Bakışları donuktu, boğazında Rielle'nin parmak izleri vardı. Rielle, kızın Corien'in emirlerine direnmeye çalıştığını görse de kız ellerini havaya kaldırmış, iplikleri toplamış, onları halka halinde dokumuştu. Rielle ipliklerden geçerek okyanusun ortasında ıslak, siyah bir adaya gitti. Rüzgâr onu dizlerinin üstüne indirdi.

*Korkma*, dedi Corien. Sesi, Rielle'ye yol gösteren bir sevgi ipiydi. Rielle bu ipe tutundu. *Burada, senin yanındayım. Haftalardır senin peşindeyim. Seninle burada buluşacağım, sevgilim.*

Rielle onu güçlükle duyuyordu. Obritsa onun arkasından ipliklerden geçerek siyah adaya geldi. Sonra tekrar başladı. Bezgin yüzü, konsantrasyonla donmuştu. Gözlerinde Corien sarhoşluğu.

Başka bir ışık halkası. Rielle halkanın içinden geçti ve Corien onun zihnine Büyük Okyanusun haritasını yolladı. Dalgalar arasında dağınık bir yol izleyen, titizlikle çizilmiş uzun bir adalar zinciri.

*Buna ihtiyacım yok*, dedi Rielle. Kendi haritası daha doğruydu. Onlar seyahat ettikçe, empirium kaburgalarının içinde siyah, altın rengi dalgalanıyordu. Rielle güldü, korku ve özlemle ağladı. Empiriumu hiç bu kadar bariz ve rahat hissetmemişti. Gölge ejderhası Büyük Yargıç'ın yüzünü yaladığında bile hissetmemişti. Meridian'da Obeks'i öldürmesinden saatler önce bile. Zihninde Tal'in yüzü belirdi. Istırap içinde ve sevgi dolu. Ama empirium yükselerek Tal'in yüzünü yuttu.

Kuzey Denizi'nde bir başka ada. Sağ tarafında, Celdaria kıyıları belli belirsiz koyu renkli bir kurdele gibi uzanıyordu. Bunu görmek, Rielle'ye hiçbir şey hissettirmedi.

Bir sonraki ışık halkası onu Iastra'ya, Sunderlands'in en büyük adasına ve Geçit'in üstünde durduğu devasa taş kaideye götürdü.

Obritsa dizlerinin üstüne düştü. Yüzü acıyla burkuldu. Corien onu serbest bırakmıştı. Yerde büzüştü ve göğsü inip kalkmaya başladı.

Rielle onun üstünden geçti ve hiç acele etmeden Geçit'e doğru yürüdü. Oklar üstüne uçtu; çevreden çığlıklar yükseldi. Nöbetçi Obeks onun geldiğinden şüphelenmişti. Bir boru sesi ve taşın üstünde koşan ayak sesleri duyuldu.

Rielle kolunu kaldırarak hepsini susturdu. Onu durdurmaya çalışmaları, Rielle'nin hoşuna gitmemişti. Bu sadece zavallıcaydı. Kırkının da vücudu, Rielle'nin arkasında yere düştü.

Geçit, göğe doğru yükseliyordu. Taşlarla çevrili, hareket eden ışıklardan bir anıt. Rielle ona doğru havada süzüldü. Ayakları yere güçlükle değiyordu. Empirium onu ileri itiyordu, ışıltılı kasları onu taşıyordu. Aylar önce tam bu noktada durmuş olması, onu şaşırtıyordu. Geçit'e bakmıştı. Alevlere benzeyen siyah, mor

ve beyaz-mavi, tuhaf ışıklı yüzeyinde onlarca gedik süzülüyordu. O kız, kendini azizlerin yaptığı bu şeyi tamir edebilecek kadar güçlü zannetmişti.

Pek çok yönden ne kadar aptallık etmişti. Rielle bunu düşününce, bir yıldız ateşi gibi soğuk ve saf bir öfkeyle yandı.

Empirium kulaklarına doldu, onun için kükredi.

*Ben, seninim*

Arzu ettiği şeyi yapmak ya da yok etmek için insani derme çatma güç elementlerine ya da çıplak elleri haricinde herhangi bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Bu şimdi ne kadar gülünç geliyordu. Şaşkınlıktan sersemleyerek kahkaha attı.

*sen, benimsin*

Rielle antik kaideye çıktı ve ellerini Geçit'e daldırdı.

Güç, içinde dolaştı, kanını sımsıcak yakan ve kemiklerini sarsan ezeli bir akıntı. Empiriumun kumaşını tuttu. Burada, Geçit'te bu kadar yoğun oluşuna, bu kadar sıkı bağlanışına, çözmenin zorluğuna hayret etti. Büyük bir canavarın yanağı gibi dalgalanıyordu. Rielle iterek vücudundan uzaklaştırdı. İlerlediği her bir santimetrede, Geçit'te yıldırımlar patlıyor, onu tekrar tekrar çarpıyordu. Alnını, göğsünü, kalçalarını. İçinde çocuğunun büyüdüğü karnını.

Kalbini kıran, beklenmedik, çaresiz korku.

Geçit onu yakarken, *Onun ölmesine izin verme*, dedi Rielle empiriuma. Empiriumun gök gürültülü açlığının içinde hiçbir yerden ve her yerden gönderilen bir güven hissetti:

*kız yükselecek*

Demek bir kız, diye düşündü Rielle. Geçit'i ardına dek açarken gülümsedi. Bütün azizlerin başarmak için bir sürü kan döktükleri Geçit'i parçalara ayırırken. Geçit'in ağzında duruncaya kadar itti ve parçaladı. Katı kollarını uzattı ve başını arkaya, göklere savurdu. Öfkeli güç dalgaları her dikişini yırttı ve onları altın dikişlerle yeniden yaptı.

Rielle'nin içinden bir uğultu yükseldi. Sanki bütün rüzgârlar kutlama için bir araya gelmişlerdi. Rielle gözlerini güçlükle açtı, yanaklarından aşağıya yaşlar aktı. Bulanık olmalarına karşın,

kaçan melekler olağanüstülerdi. Süratli bir gölge çağlayanı, eklemli siyah kanatların yankıları.

Geçit'in ışığından döküldüler, zincirlerinden kurtulan bir nehir. Bazıları uçarlarken, zihinleriyle ve soğuk hiçlikleriyle Rielle'ye dokundular. Çılgınca bir şükran, muzaffer bir öfke barajı; yanından akıp giderlerken Rielle onları üstünden silkeledi. Görüntüler üstüne yağdı: parlak kanatların çırpınışı, onlarla birleşip foklar gibi pürüzsüz ve ışıltılı vücutlara dönüşen kor alevli ışıklar. Gümüş dereler gibi akan saçlar. Sarmal kulelerle kaplı yükselen şehirler.

Rielle orada ne kadar zamandır durduğunu hesaplayamıyordu. En sonunda elleri ve dizlerinin üstüne düşünce, ağlayarak yere uzandı. Gözyaşlarının arasından gülümsedi. Bedeni, binlerce bere ile sarsılıyordu; teni ateşle tıslıyordu. Yine de hayattaydı, elleri çıplaktı ve ne olduğunun kanıtı ortadaydı: bu korkunç şeyi yapmak için sadece kendine ihtiyacı vardı.

Corien yanına geldiğinde, çıldırmış haldeydi. Rielle onun gururlanışını, özgürleşen halkını gördüğündeki göz kamaştırıcı sevincini hissetse de kalbindeki o küçük aksaklığı, ona ihanet eden korkuyu duyabiliyordu.

*Aşkım, güzelim*, diye bir şarkı mırıldandı Corien. Rielle'ye huzur yolladı. Düşünceleri Rielle'yi serinletti, Rielle'nin yanıklarına sahte bir merhem oldu. Rielle'ye bir görüntü gönderdi: etten kemikten hali, çalınmış güzel vücudu, siyah bir gemiyle Kuzey Denizi'nden ona doğru yanarak geliyordu. Rielle'yi eve götürmeye geliyordu.

Çok şey yaptın, dedi Rielle'ye. Şu haline bak, benim *görkemlim*. *Neredeyse geldim sayılır*.

*Ben bundan çok daha fazlasıyım*, diye cevap verdi Rielle. Düşüncelerinin bu kadar derinleşmesine, irileşmesine, farklı bir sese bürünmesine şaşırdı. Corien'in irkildiğini hissetti ve içinde yaşadığı öforik acı sisi arasında, gelecekte bir gün konuşmayı tamamen bırakıp bırakmayacağını merak etti. Bir gün ağzını açtığında, sadece empirium mu konuşacaktı, kendi sesi kesilip, susturulacak mıydı, merak etti.

# 23
# ELIANA

*"Korkusuz Aziz Ghovan, güç elementini şiddetli bir fırtına sırasında batı Ventera'nın yüksek uçurumlarında dövdü. Okyanus uzak, vahşi sonsuz ve korkunçtu. Güç elementini dövdüğü ateş öyle büyüktü ki ellerini yaktı. Ama acıya dayandı. Çünkü bu ona, yapmak zorunda olduğunu anlamaya başladığı şeyi anımsatıyordu. Babasının gözlerindeki karanlığı, babasının sarayındaki sırları görmüştü. Böylece kendi sırlarını üretmeye başladı."*

–Azizler Kitabı

Eliana terden sırılsıklam, yere düştü.

Halıda dümdüz yattı ve düzensiz nefesler alıp verdi. Başı, Corien'in biraz önce dağladığı yerlerde zonkluyordu. Gümleyen bir acı davulu.

Corien yanında çömeldi, Eliana'nın yüzündeki ıslak saçları düzeltti.

"Bir kez daha deneyelim," dedi nazikçe. "Kendini öldürüyordun. Sonra durdun. Neden?"

Eliana'nın sesi güçlükle çıktı. "Remy'yi bırakamazdım. Bunu anlayamazdı."

"Yalancı. Anlardı. Daha büyük bir iyilik için fedakârlığı artık anlayamayacak kadar değişmedi." Corien'in sesi alaycıydı. "Bana doğruyu söyle."

Eliana gözlerini kapattı. Ateşli ürpertilere kapılan vücudu sarsıldı. "Yapamam," diye fısıldadı. Bu doğruydu. Ne zaman olanları düşünmeye çalışsa, bir gölge karmaşası yolunu

kapıyordu. Düşüncelerine erişti, Corien'in onları görebilmesi için düzenlemeye hazırdı. Çünkü Corien'in zihni onunkinin içinde fır döndüğü, Corien'in acımasız kara bakışları üstündeyken yerde acı içinde kıvrandığı bir güne daha katlanmak zorunda kalırsa ölürdü.

Yeter ki Corien ona fırsat versin.

Ama her zamanki gibi hafızası kayıp gitti.

"Sana söyleyemem," dedi Eliana bir kez daha. Kendini gözlerini açıp ona bakmaya zorladı. İçinde bir isyan kıvılcımı yandı. Soğuk güç elementlerini yere bastırdı ve zincirlerinin acısının keyfini çıkardı. "Yapabilseydim de söylemezdim. Bana istediğin her şeyle saldırabilirsin. Aradığın şeyi asla bulamayacaksın ve annemi bir daha asla göremeyeceksin. O öldü. Şimdi elindeki tek şey benim ve ben, sen bir gün kendini kaybedip beni öldürene dek eninle savaşacağım. Sonra sen sonsuza dek yalnız kalacaksın."

Eliana gülümsedi. Boğazında bitkin bir kahkaha köpürdü. "Tadını alamayacağın yemekleri yiyerek, dilinde küle dönüşecek şaraplar içerek, siyah gözlerin ardındaki dokunamayacağın bozuk büyülerle dolu gri bir dünyada kapana kısıldığın bir sonsuzluk. Her sabah, seni çaldığın bedenden nihayet koparıp, bir başkasını daha alamadan, sudan çıkmış balık gibi mahsur bırakacak gün bugün mü olacak diye merak edeceksin. Sana imrenmiyorum. Zavallı şey."

Corien uzunca bir süre Eliana'yı izledi. Sessizlik, Eliana'nın içini yavaşça artan bir dehşetle kapladı.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı. Tamamen pişmandı. "Böyle demek istemedim."

"İstedin, seni rezil kahpe," dedi Corien. "Umarım, seni tatmin etmiştir."

Sonra yeniden Eliana'nın üstüne geldi. İradesi, av için keskin tutulan bir bıçak kadar soğuk ve sertti. Eliana'nın kafatasını ve onun içinde yaşayan her şeyi dilimlere ayırdı. Eliana'yı katman katman soydu. En sonunda Eliana savaşma kararlılığını unuttu. Hayvani çığlıklarla kaskatı kesildi.

Gece olunca, Eliana acı düğümleri içinde ağladı veya yattı. Arada sırada ağladı fakat uyku ona Corien'den görüler getiriyordu. Bunlar, Eliana'yı öldüğüne, zihninin ıstırabının sonunda onu öldürdüğüne ikna eden tarifsiz kâbuslardı. Eliana daha sonra hâlâ hayatta olduğunu anlıyordu ve çaresizlikle deliriyordu. Ama muhafızı onu dikkatle izliyordu. Ayrıca, gözleri kızarmış, benzi tuhaf bir şekilde sararmış, uykuyu güvensiz bulan Jessamyn de artık bıçaklarını yanında taşımıyordu. Eliana'nın bir silaha dönüştürebileceği hiçbir şeyi ona yaklaştırmamaya dikkat ediyorlardı. Bütün yemeklerini elleriyle yiyordu.

Arada sırada, belli belirsiz fısıltı halinde bir düşünce ona sürtünüyordu ve Eliana onunla nazikçe konuşan bir sesi, o gün yanında kalan o kibar zihni hatırlıyordu.

Eliana bunu bir yanılsama olarak reddediyordu.

Onun dünyasında nazik ya da kibar bir şey yoktu.

*Uyan*, dedi ses Eliana'nın düşlerinde. *Ama yavaş yavaş.*

Eliana düz, gri bir sahilde yürüdü. Deniz köpükleri her yere yayılmıştı. Eliana su kafasının üstüne çıkana kadar dikkatle suyun içine girdi.

Gözleri açıldı.

Corien'in sarayındaki odasındaydı ama odada yeni bir durağanlık, yoğun bir sessizlik vardı. Bununla birlikte belirsiz bir hatıra geldi.

Corien'in duyabilme ihtimali yüzünden kelimeyi düşünmeye bile korkuyordu. Yine de sorusunu yolladı: *Kâhin?*

*Buradayım*, diye cevap verdi sesi. Öncekinin tıpatıp aynısıydı. *Sessizce hareket etmeliyiz Eliana. Senin yanında uzun süre kalamam. Henüz olmaz.*

Eliana yatağında taş gibi yatıyordu; ıslak çarşaflar ona yapışıyordu. Sabah güneşi odayı sırılsıklam yapmıştı, sıcakla boğmuştu. Ama hareket ederse, Corien onu bulurdu.

*Neredeydin?* Corien'in sarayında yaşarken, onun varlığı kendinden hiç uzaklaşmazken, günleri Corien'in zihninin bitmek bilmeyen gazabı ile doluyken, zihin konuşmasının çok iyi odaklanmak gerektirdiğini artık biliyordu. *Kendimi öldürmemi engelledin. Yapacak işlerimiz olduğunu söyledin. Sonra beni bıraktın.*

*Biliyorum.* Kâhinin sesi ne erkek ne de kadındı. Yumuşak ama sağlamdı. Eliana'ya büyük katmanların arasından geçerek geliyordu. Eliana, Kâhinin saklanmaya çalıştığını sezdi. *Bunun için üzgünüm. Onun öfkesi dinene kadar uzakta durmalıyım. O gün olanlardan sonra beni arayacağını biliyordum.*

Corien'in ismi, Eliana'nın düşüncelerinin üstünde donu bir korku dalgası oluşturdu.

*Dikkatli ol,* diye uyardı Kâhin. *Biz konuşurken onu çok fazla düşünme. Eğer düşünürsen, onu varlığım konusunda uyarabilirsin. Düşünmek zorunda kalırsan, taşların üstünden akan sular gibi düşüncelerinin onun kavramının üstünden kayıp gitmesine izin ver.* Ama akan sular için artık çok geçti. Eliana'nın kulaklarında panik davulları çalmaya başladı. Tek düşünebildiği, onun ismiydi. *Corien.* Corien'in düşünceleri kafasının içini sert parmaklar gibi sıkıştırıyordu. *Corien.* Corien'in varlığı düşlerine parlayan dişli ve yapış yapış elli yılanlar gibi giriyordu. *Corien.*

*Geliyor.* Kâhinin sesi azalmaya başlamıştı. Özür dilerim. Geri döneceğim, küçüğüm.

Eliana, Kâhinin yastığından kopan bir iğne gibi gittiğini hissetti. Corien yanına geldiğinde, amacı ona zarar vermek değildi. Sessizce, yatağa girdi, bir âşık gibi Eliana'yı kollarıyla sarmaladı. Eliana'nın vücudunun yanında kıvrıldı.

Eliana'ya saatlerce sarıldı. Ensesine melek ninnileri mırıldandı. Eliana ondan kaçma arzusuna direndi. Uykunun çekiciliği ile savaştı. Pürüzsüz gri taş yatağında sakince akan bir nehir hayal etti. Kısa bir süre sonra, bulanık ve soluk bir şekilde siyah gözlerin, yumurtlayacak böceklerin yuvalarını oymaları gibi kafasının arkasını deşmeye başladığını fark etti.

*Uyan ama yavaş yavaş.*

Eliana gözlerini açınca, odasının ay ışığı ile gümüşe boyandığını gördü.

*Bana yüzünü gösterecek misin, melek?* Kâhin'in sesini en son duyuşundan bu yana on iki gün geçmişti. Özellikle günleri saymıştı. Bu, uzun zaman önce bıraktığı bir şeydi. Çünkü her bir gün onun için dayanılmaz bir yüktü.

Şimdi, Kâhin'in dönmesini beklerken, her bir an umutla çınlıyordu. Bitmek bilmeyen günler daha hafif geliyordu.

*Henüz değil,* dedi Kâhin. Sesi pişmanlık doluydu. *Sohbet edelim, sen ve ben. O karışmadan önce ne kadar konuşabileceğiz, merak ediyorum.*

*Ne hakkında konuşmak istersin?* Eliana kapının yanında bekleyen adatroxlara baktı. Jessamyn orada değildi ama sabah gelecekti. *Yaşadığım her günün nasıl bir işkence olduğunu mu? Zihnen ve bedenen ne kadar zayıf düştüğümü mü? Güçlerimin benden ne kadar uzaklaştığını mı?*

*Ben zaten bunları biliyorum,* dedi Kâhin yumuşak bir şekilde. *Ama sana yardımı dokunacaksa, lütfen anlat.*

Eliana birkaç dakika boyunca sessizce nefes aldı. Taşların üstünde sakince akan küçük nehrini hayal etti.

*Her gün, hayatıma son verdiğimi hayal ediyorum.* Bu düşüncenin, nehrin sakin akıntısıyla akmasına izin verdi. *Beni bırakmalıydın. İnsanların dostu olduğunu iddia ediyorsun ama aslında hepimizin sonunu getirdin.*

*Senden sabırlı olmanı istemek, çok zalimce ama yine de istiyorum.* Kâhin yukarıya doğru akan ve Eliana'nın ayak parmaklarına çarpan bir duygu yolladı. Rahat anlaşılamayacak kadar zordu ama Eliana'yı ısıttı. Eliana sonsuza dek bu duygunun içinde saklandığını hayal etti.

*Ne bekliyorum? Ne yapacağız?*

*Ne yazık ki yavaş hareket etmeliyiz. Aramızdaki suda kayarak ilerlemeli ve derinlerde yatan yaratığı uyandırabilecek dalgalara karşı dikkatli olmalıyız. Anlıyor musun?*

Eliana itinayla yastıklarına yerleşti, uyuyormuş gibi yaptı. *Ya sonra? Yavaş hareket ediyoruz dedin. Nereye doğru?*

Bir anlık sessizlikten sonra Kâhin'in düşünceleri gümuş balıkları gibi Eliana'nın zihninin yarıklarından içeriye süratle daldılar.

İkinci bir şans.

Eliana'nın vücudundan bir ürperti geçti. *Ne demek istediğini anlamıyorum.*

*Bana evini anlat,* dedi Kâhin. *Orline'i.*

*Anlatamam. Canımı yakıyor. Çok fazla ölüm, çok fazla hüzün.*

*Peki, ya güzel şeyler? Bana Remy'yi anlat. Harkan'ı anlat. Kederi geç, sadece hatıralarda da olsa hâlâ bir ışık var. Bana o ışığı anlat.*

Eliana tutarlı bir düşünce oluşturabilene kadar bir iki dakika bekledi.

*Remy küçükken,* diye anlatmaya başladı. *Fırtınalardan çok korkardı. Uyandığımda, onu yatakta yanımda titrerken bulurdum. Bazen ne hikâyeler ne de şarkılar yeterli olurdu. Bir gece, yorganımdan bir çadır yaptık. Odanın köşesinde çeşitli uzunluklarda iplerle astık. Çadırın içine battaniyeler, yastıklar yığdık. Onun kitaplarını, babası onu denize götürdüğünde Harkan'ın benim için topladığı deniz kabuklarını koyduk. Orası bir kaleydi ve kalenin içinde hiçbir fırtına bize dokunamazdı.*

Eliana, konuştukça Kâhin'in varlığının kucağına yerleşti. Corien'den o kadar farklıydı ki. Kararlı ama asla istilacı değil. Zihninin kuytularında yavaşça kıvamlanan bir köpük.

Eliana sessizleşince Kâhin, Çok güzel, dedi. *On beş dakika. Geliyor ama bu, mükemmel bir başlangıçtı. Güvenli olduğunda geri geleceğim, Eliana. Bana güven.*

Eliana fısıldadı, *Nasıl güvenebilirim?*

Ama Kâhin çoktan gitmişti.

Kâhin'in ziyaretleri arasındaki günler, sonu olmayan karanlık yollar gibi uzayıp gidiyordu. Haftalarca gizli gizli buluştular ve Corien bir türlü bulamadığı bir şeyi aramak ve Eliana'nın dokunmayı reddettiği gücünü çıkmaya zorlamak için onun düşüncelerini parçalara ayırırken, sohbetlerinin itinayla sakladıkları hatıraları Eliana için tutunacak bir dal oldular.

Kırk beş dakika. Bir saat. İki saati, sonra Corien'in müdahalesi olmadan veya muhafızlar bir şey fark etmeden üç saati başardılar. Ve nihayet bir gün, Kâhin, *Güzel. Şimdi harekete geçebiliriz*, dedi.

Eliana, Cennet'e geldiğinden beri ilk kez odanın bir ucundan diğer ucuna kadar süründü, kendi başına banyo yaptı. Kalbi gümbürdeyerek odasının kapılarını açtı, soldan sağa doğru uzanan gölgeli, geniş koridorda göz gezdirdi. Soluk halılarla kaplı pırıl pırıl mermer zeminlerin üzerinde kemerli beyaz kirişler yükseliyordu.

Bütün bunlar olurken, adatroxlar hareketsiz ve sessiz kaldılar. Jessamyn bile ilgisiz görünüyordu. Eliana çıplak ayaklarla odasından çıktı, Jessamyn'in yüzünün önünde el salladı. Hiçbir şey olmadı.

Kâhin onu odasına çok da uzak olmayan, kullanılmayan bir oturma odasına yönlendirdi. Süslü kumaşlarla kaplı ve altın çerçeveli melek ihtişamı tablolarının asılı olduğu bir odaydı.

Kâhinin sakin varlığı ile koruma altına alınan odanın içinde, kalbi göğsünün içinde telaşlı bir kuş gibi çırpınan Eliana bilinçli bir amaçla gücüne erişti. Öfkeyle patlamasına veya korkusunun amacının önüne geçmesine izin vermeden, gücünü onun izni olmadan çıkmaya zorlamadan. Cennet'e geldiğinden beri ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Zihni uzanıp, gücünü aranırken, kendini beceriksiz gibi hissetti. Güç elementlerinin ellerindeki ve bileklerindeki narin ve soğuk, tanıdık hatlarına yoğunlaştı. Düşüncelerini taş zeminden havaya doğru itti.

Basit bir amaç: havayı hareket ettir, masanın üstünde gururla duran altın şamdanı devirmesini emret.

Basitti ama yine de yapamadı. Hava hareketsiz kaldı. Gücü, saklanmaya alışmıştı ve Eliana'nın onu tıkıştırdığı o derinliklerden çıkmaya gönülsüzdü. Eliana'nın zihninin gerisinde belirsiz bir uğultu ve avcundaki çizgiler boyunca hafif bir karıncalanma dışında hiçbir şey olmamıştı. Eliana arkasına baktı. Korkudan ağzı kurumuş bir halde, Corien'in kapıyı çarparak içeriye girmesini bekledi ancak odaya onlardan başka kimse gelmedi.

*Güzel,* dedi Kâhin. Şimdi tekrar dene. O küçük nehirden asla dışarıya çıkma. Ayaklarını serin ve sağlam tut. Ellerin yanarken bile. Seni bur*ada bulamaz, küçüğüm, bu suların içinde bulamaz.*

Eliana kendine söyleneni yaptı ama yine aynısı oldu. Gücü beceriksiz ve uzaktaydı. Elleri kaşındı. Onları kaşımanın bir yolu yoktu.

Şimdi, çabuk. Odana dön. Kâhin'in sesi telaşlıydı ama korku dolu değildi. Sanki Eliana'nın göremediği, umut dolu bir geleceği görüyordu.

Eliana söyleneni yaptı. Koridordan hızla geçerek yatağına girdi. Nehrin sakin akışına odaklansa da kanı damarlarını yumrukluyordu. Bu, Eliana'nın Kâbus olarak yaptığı her şeyden daha zorlu bir egzersizdi; acı ve çaresizliğin içine batmış tutuklu Eliana ile parmaklarını bir kez daha güç havuzuna daldırmaya başlayan yeni Eliana'yı dengelemek. Gücünün dokusunu ve ritmini ne kadar da özlemişti.

Onu yeniden uyandırmaktan ne kadar da çok korkuyordu.

Yatağına yerleştiğinde, tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. *Ben yokken, muhafızlarım ne gördüler?*

*Odan olması gerektiği gibiydi,* diye cevap verdi Kâhin. *Sen, yatağında tam da onların bekledikleri şekilde düzensiz bir uykudaydın. Ama şimdi ben gitmeliyim. Uyu, Eliana. Buna ihtiyacın olacak.*

*Bekle. Biz ne için çalışıyoruz? Ne yapacağız? Anlat bana.*

*Henüz olmaz,* diye cevap verdi Kâhin kısa bir duraksamadan sonra. Şimdilik güvenli değil. Sen yeterince güçlü değilsin. Ama olacaksın.

Corien arada sırada his emici denilen devasa parçalı silahların haçlıları uzakta tuttukları Sunderlands'i ziyaret ederdi. Bazen saray, günler süren gürültülü eğlencelerle patlardı. Corien Eliana'yı bu eğlenceye sürükler, onun ağzına yiyecek ve içecek dayar, Eliana başı dönerek kollarına yığılana dek vızıldayan avizelerle ışıldayan bir tavanın altında onunla dans ederdi. Eliana, Corien'in onun tükettiği her şeye içindeki karışımların Eliana'nın gücünü ortaya çıkartacağını umarak ilaç kattığını biliyordu. Saatler sonra odasında boğazı ağrıyarak, tırnaklarının altında kanla ve ona merhamet etmesi için yalvaran birinin belli belirsiz hatıralarıyla uyanırdı. Sendeleyerek banyoya gider, hiç olmadıkları kadar tedbirli davranan muhafızlarının gözetiminde kaynar sularla kendini ovalardı. Jessamyn de Eliana'nın hiç görmediği kadar keskin bakışlı ve huzursuz olurdu.

Bazen şans Eliana'dan yana olurdu ve eğlenceler onsuz gerçekleşirdi. Veya Corien kendini odasına kapatır, dünyanın dört bir yanındaki generallerine ulaşırdı ya da aceleyle bir araya gelmiş orkestra aşağıda hararetle çalarken, konser salonunun asma katında kendini doyururdu.

İşte, Kâhin bu saatlerde gelirdi ve Eliana kaçış alıştırmaları yapardı.

İlk önce, odasının hemen önündeki koridor, sonra küçük oturma odası. Sonra, koridorun kuzey ucundaki merdivenler. Corien'in içindeki büyük piyanonun tuşlarına vurmayı sevdiği alt kattaki müzik odası. Pembe, gece mavisi ve koyu sarı balo salonu. Saray hizmetkârlarının uyudukları yatakhaneler. Rielle'nin benzerleri ile dolu olan karanlık, korkunç galeri.

Günler geçti, haftalar geçti. Odasının dışına yaptığı her yolculukla, Eliana'nın kaslar eski güçlerini hatırlamaya başladılar. Henüz şamdanı devirmeyi başaramamıştı ancak heybetli saray, sarayın kıvrımları ve dönemeçleri hakkında çok şey öğrenmişti.

Zihninde olduğu kadar bedeninde de kendini daha sağlam hissetmeye başlamıştı.

*Güzel,* dedi Kâhin. *Bu saraydan ayrılacağın gün geldiğinde, bunu en iyi nasıl yapacağını ve kendini nasıl savunabileceğini bileceksin.*

Eliana dilini ısırdı. Kâhin'e defalarca bu çalışmanın amacını, ne beklediklerini, Kâhin'in ne gibi planlar tasarladığını sormuştu.

Ama her seferinde, Kâhin cevap vermeyi reddetmişti. *Henüz değil. Sen daha fazla güçlenene, ben de senin zihninin her yeni köşesinin ondan korunduğundan emin olana kadar olmaz.*

Eliana, *Bunun, senin çılgın bir oyunun olmadığını nereden bileceğim?* diye sordu. *Her gece beni sarayda gezdiriyorsun; beni zihin ve güç egzersizleri için zorluyorsun. Ama ne için?*

Kâhin ona tatlı bir rica gönderdi. Bunu, Eliana'nın çok ihtiyaç duyduğu, sıcaklığı herhangi bir şaraptan çok daha tatlı olan bir şefkat takip etti.

*Lütfen, güven bana, küçüğüm,* dedi Kâhin. *Hayatımda çok fazla kişiyi kandırdım ama seni değil. Seni asla kandırmam.*

Eliana'nın yüzünü bile bilmediği bu tuhaf dosta inanmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bir kez daha bir maskenin ardında yaşayan birine güvenmeye cesaret ederek aptallık etmediğini umdu.

Sonra bir gece, Kâhin'in tanıdık selamı geldi. Eliana'yı çok canlı bir rüyadan çekerek uyandırdı.

Göğsünün içine çöken bir gerginlik, dilinin ucundaki bir sözcüğü hatırlamaya çalışırmış gibi onu ileri doğru çekti. Parmakları karıncalandı. Gözlerini kapatırsa, yaklaşan bir fırtınaya benzeyen zayıf kara bir gümbürtü duyuyordu. Gözlerini açarsa, görüş alanının kenarlarında altın dalgalar dans ediyordu.

*Bu gece nereye gideceğimizi biliyorum,* dedi Eliana ve yatağından kalktı.

Kâhin'in meraklandı. *Nereye?*

*Rüyamda gördüm.*

*Bana söyleyecek misin?*

*Kendin bul.*

*Bunu yapmayı sevmediğimi biliyorsun*, dedi Kâhin kibarca. *Eğer mecbur değilsem.*

*O zaman ben sana göstereyim.*

Önce söyle. Lütfen. Nereye gittiğimizi bilmeliyim. Bir suskunluk oldu. *Senin zihnini ele geçirmek istemiyorum, Eliana. Ben onun gibi değilim.*

*Bana ne için çalıştığımızı söylersen, sana bunu söylerim. Benim için ne planların var. Neredesin ve senin yanına gelebilir miyim?*

Kâhin sessizleşti.

Eliana koridorda sürünüp, Jessamyn'in surat asan suretinin önünden geçerken zalimce gülümsedi. *Haftalardır birlikte çalışıyoruz. Zihnim hiç olmadığı kadar güçlü. O farkına varmadan konuşabiliyoruz. Ben sarayda dolaşırken, beni beş saat boyunca saklayabiliyorsun, değil mi?*

*Doğru*, dedi Kâhin. Düşünceler dikkatlice boşaltılmış.

Eliana bir köşeyi döndü. Devriye gezen bir çift muhafızın yanından görünmeden hızla geçti.

*Haftalarca önce, bana o bıçağı belli bir neden için bıraktırttın. Sanırım bu nedeni bilmeye hakkım var. Yaptığımız bu çalışmanın amacı neydi? Zaman geçirmek için bir oyalama taktiği mi?*

*Oyalama değil.*

*Peki ya ne?*

Sessizlik devam etti.

Eliana sarayın ikinci katına bir gölge gibi daldı. Rüyasının tuhaf hatırası ona karo taşlı odalardan ve perdeli koridorlardan bir labirentin içinde yol gösteriyordu. En sonunda yeşil yumuşak bir dünyaya girdi.

Burası bir avluydu. Corien'in en büyük balo salonu kadar genişti. Çiçeklerle dolu duvarlar, demir kafeslerden aşağı dökülen sarmaşıklar, yemişlerin parlattığı çalılar. Kırmızı çiçek dizileri, cam şişelerde kökleri büyüyen fidelerin bulunduğu yağlı ahşap masalar. Titreyen kocaman eğreltiotları, meyvelerle

dolu parlak yapraklı ağaçlar. Eliana renkli camdan tavana baktı. Kızıl ve altın camlar. Gece havasının içeriye girmesi için açılmış havalandırmalar.

En yakınındaki kırmızı çiçeği eline aldı. Odasından tanıdığı tatlı kokuyu hissetti. *Demek bu çiçekleri burada yetiştiriyor.*

Kâhin gergin ve biraz da afallamış hissediyordu. *Rüyan sana bunu mu gösterdi?*

*Evet, tam olarak bu. Tüm ince ayrıntılarıyla. Ve... işte orada. Bana bunu da gösterdi.* Fide masalarının altında emekledi ve avlunun yoğun yeşilliğinde kayboldu. Yaptığı şey saçmaydı. Sanki bir çocuk oyunu oynuyordu. Ama göğsünde garip bir gerginlik oluşmuştu ve onu çekiştiriyordu. Eğer onu takip etmezse patlayacaktı. Tuhaf bir titreşim dişlerini takırdatıyordu. Güç elementlerini dövüşünü, ellerini Remy'nin yaralarına daldırışını anımsadı. Bu, aynı duyguydu, aynı zindelikti, kemiklerinin içinde gerilip gelişen altın rengi güç liflerinin aynısıydı.

*Sanırım, bu empirium*, diye düşündü. *Sanırım, bana bir şey göstermek istiyor.*

Kâhinden hafif bir telaş dalgası geldi. *Neden böyle söylüyorsun?*

Eliana bir sarmaşığı çekerek içinden geçti. Şimdi avlunun derinliklerindeydi. Çevresinde yoğun bir sessizlik vardı. Ellerinin altında yumuşak yosunlar, ciğerlerinde yeşil hava.

Sonra rüyasındaki yeri gördü; eğreltiotlarından ve sarmaşık dallarından oluşan küçük, karanlık bir çalılık. Pürüzlü siyah bir gövdesi, aşağıya sarkan çiçekli dalları olan bir ağacın kökleriyle çevriliydi. Ancak Eliana'nın içinde kıvrılabileceği bir büyüklükteydi. Yine de yabani otları iterek içeriye girdi ve ürpererek tam ortasında çömeldi.

"Hava burada daha hafif," diye fısıldadı Eliana. Parmaklarını yavaşça havada hareket ettirdi. "Sanki yan tarafa itebileceğim ve arkasında başka bir şey bulacağım."

Kâhin çok sessizleşti. *Denemek ister misin?*

*Evet*, diye cevap verdi Eliana titreyerek. Güç elementleri teninde ısınmaya başlamıştı. *Ama yapabileceğimi sanmıyorum.*

*Belki ilk başta küçük bir şey. Doğal bir şey. Bir şamdan değil ama bir ağaç. Ağacın köklerini topraktan kopartabilir misin?*

Eliana denedi. Kısa sürede teni terden yapış yapış olmuştu. Kökler kara toprağa takılı kaldı fakat hava değişti. Uğuldayan sıcak bir elektrik yüküyle canlandı. Eliana gücüyle uzandı, hisse tutunması için yol gösterdi. Dünya, Eliana'nın teni gibi sıcaklıkla vızıldadı. Eliana, havanın yeni akımını takip etmek üzere ayaklarının yerden kesilerek yükseldiğini hissetti.

Sonra tutuşunu kaybetti ve yere düştü. Yorgun ve üşümüştü. Güç elementleri kararmıştı, başı ağrıyordu.

Çok güzel yapıyorsun, küçüğüm, dedi Kâhin. Eliana bu sözlerin sıcaklığına tutundu.

Bahçeye tekrar tekrar geldiler. Eliana her seferinde elleri ve dizleri üstünde sessiz, karanlık çalılığına emekledi. Eski gücünün ufak bir parçasının kendine döndüğünü hissetti. Yavaş bir ilerleme oluyordu. Corien'in cezaları eskisinden daha kötü bir halde devam ediyordu. Corien ondaki değişikliği sezebiliyor ama kaynağını keşfedemiyordu. Öfkesini Eliana'ya yumruklarıyla ve zihniyle yönlendiriyordu. Bu işkencelerden sonra, zihni ve vücudu dayak yiyen Eliana yavaş hareket ediyordu. Bazen, düşünceleri düzgün odaklanamayacak kadar dağılmış oluyordu.

Bazı geceler, yatağından bile kalkamıyordu. Kâhin sadece onu rahatlatıyor, Eliana'nın miskin zihninin anlayamadığı kelimeler fısıldıyor, sırtına dokunan yumuşak eller sanrısı yolluyordu.

Bir keresinde Corien, Eliana'nın zihninde yirmi saat geçirdi. Burnunun dibinde neler olduğunu öğrenmek için tüm kıvrımları araştırdı. Eliana, çentikli acı çubukları kafatasını parçalarken tüm gurur ve benlik duygularını kaybetti. Corien'in ellerinde, yerde bükülüp sıçrayarak hıçkırıklara boğuldu. O kara ıstıraba saplandı. Çağırabildiği tek kelime *Simon* oldu.

Tekrar tekrar bu kelimeyi haykırdı. Sanki Simon hemen arkasındaymış gibi kapıya seslendi. Eğer yeterince yüksek sesle bağırırsa, Simon onun için gelirdi. Eliana ona yalvarırsa, Simon onu kurtarırdı.

Sonra kapı açıldı ve Simon onun yanına geldi. Yerden kaldırdı, dudaklarını alnına değdirdi. Eliana onun orada olmadığını biliyordu. Corien'in şeytani neşesi, sırtını bir baltanın bıçağı gibi

oyuyordu. Yine de Simon çok gerçekçi, çok tanıdık geliyordu. Öyle ki Eliana yüzünü onun göğsüne yasladı, ona tutundu.

Simon onu Söğüt'teki, eğimli tavanın altındaki küçük yatağına götürdü. Köşede kor alevli mangal, camlara vuran yağmur. Simon'ın kollarında güvende, sıcak yataklarında. Eliana bir anlığına yalanın keyfini çıkartmakta sakınca görmedi.

Sonra kıvrılarak uzaklaştı, Simon ona uzanınca onu tekmeledi. Mangaldan sıcak kömürleri aldı ve Simon'ın yüzüne fırlattı.

Karanlık ve sonra Eliana yere düşerken, Corien'in alaycı sesi.

Günlerce, gevezelik eden rüyaların içinde dolaştı. Uyandığında ise odası sessizdi.

Eliana doğruldu, geceliklerinden birini giydi ve kapıya doğru dengesizce yürüdü.

Özür dilerim, küçüğüm, dedi Kâhin. Sesi kederle kalınlaşmıştı. *Seni tüm bunlardan kurtarabilecek olsaydım, yapardım.*

Özrüne ihtiyacım yok, dedi Eliana sertçe. *Beni gizlemene ihtiyacım var.*

Bahçede, Kâhin'in şevkli pelerinine sarınan Eliana, sadece gücüyle toprağı yararak açtı ve kökleri çekip çıkardı. Havaya uzandı, onu eğreltiotlarının arasında bahçenin derinliklerine giden bir yol açmak için kullandı. Toprağı kazdı, suyu çekti. Çevresinde soğuk, çağlayan bir havuz oluşturdu.

Güç elementleri solgun bir şekilde parladı, çalılığı soluk altın rengine boyadı.

*Seni kırmaya çalışıyor*, dedi Kâhin. Sesi gururla doluydu. *Ama tamamen başarısız oluyor. Aferin.*

Simon'ın yankısı saçlarında fısıldadı. Eliana kararlı bir şekilde onu kovdu.

*Yeni bir şey denemek istiyorum*, diye düşündü. Solgun ışık şeritleri damarlarında aralıksız akıyordu. Gücü, zihninin yeni kuvvetini yansıtıyordu. Vücudu ve zihni bağlantılılardı. Aynı zamanda ayak parmaklarındaki suyla ve ağacın su içebilmesi için yeniden toprağa diktiği kökleri ile bağlantılılardı.

Eliana köklerin oburca içtiklerini duydu. Empiriumun

dalgaları onların ilkel, düşüncesiz iştahlarına ihanet ediyordu. Eliana bu hissi anlıyordu.

Gücü hazırdı ve çelikle kaplanmıştı. Açtı. Eliana onu doyurmaya can atıyordu.

Kâhin temkinliydi. *Ne yapacaksın? Söyle bana.*

*Daha önce söylediğim gibi*, diye cevap verdi Eliana. *Dünya burada çok ince. Hava kırılgan.*

Parmakları çıtırdıyordu. Sıcaklardı. Güç elementleri, ışıklarını yeniden öğrenen küçük yıldızlar gibilerdi. Eliana ellerini öne fırlattı. Sonra avuçlarını açarak yanlara itti. Bir enerji dalgası patladı ama Eliana onu durdurdu. Sarayı sallamaması için kendi eti ve kanıyla enerjiyi yuttu.

Kâhin hayran kaldı. *Ah, Eliana. Senin çalışmanı izlemek, hayatımda hiç hissetmediğim bir zevk.*

Elleri hâlâ havaya gömülü olan Eliana yarım kulakla dinledi. Empiriumun altın damarları parmaklarının çevresinde çatırdıyordu. Çalılığı altına boyayan her bir ışık tanesi ona fısıldıyorlardı ve Eliana onları dikkatle dinliyordu. Tam önündeki imkânsızlığa bakıyordu.

Havada bir şekil süzüldü. Siya ve inceydi. Bir kedinin göz bebeği gibiydi. İçi, fırtına rengiyle bulanıyordu; lacivert, mor, neredeyse beyaz olacak kadar parlak bir mavi. Eliana birdenbire ona doğru çekildiğini hissetti. Onu yutmak için sabırsızlanan bir ağız gibiydi.

Eliana ayak parmaklarını suya daldırdı, ellerini toprağa yasladı. Kâhin'in şaşkınlığı, zihninde bir çan gibi çınlıyordu.

*Bu ne?* diye sordu Eliana.

*Bir dikiş*, dedi Kâhin dikkatlice. *Korku ve öfkeyle gücünü çağırdığın zamanlarda, dünyanın her yerinde farkında olmadan birçoğunu açtın. Ama bu... baksana ne kadar düzgün, ne kadar belirgin. Bu kapıyı açan şey senin odaklanmış iradendi, Eliana.*

Eliana baktı. Bir şey onu omuzlarından çekiyordu, onu ileriye doğru çağırıyordu. Eliana karanlığın içini inceledi. İçeride kızgın bir ışık hareket ediyordu. Alçak tepelerin, çevreye yayılmış çam ormanlarının ve alacakaranlıkta mor bir gökyüzünün

belli belirsiz manzarasını gördü. *Nereye açılan bir kapı?* Kalbi gümbürdeyen Eliana meraklandı. Kâhin cevap veremeden önce Eliana'nın elleri dikişe doğru aktı. Kenarlarını tuttu ve içeri girmesi mümkün olana kadar çekerek açtı. Kâhin paniğe kapıldı. *Eliana, bekle!*

Fakat Eliana'yı buraya empirium çekmişti ve şimdi altın fısıltılar onu ileriye doğru çekiştiriyorlardı.

*burası*

*Burası*

*gel gör*

*her yerdeler*

*acele et*

Kâhin onu durduramadan önce Eliana nefesini tuttu, gözlerini kapattı ve önünde uzanan yarıktan içeriye adım attı.

Ayakları sert zemine çarptı. Gözlerini açtı ve mor gökyüzünde gri bulutların hızla hareket ettiklerini gördü. Tepeler sığlardı. Tüy gibi yeşil otlarla kaplı halde yuvarlanıyorlardı. Görünürde yaşayan başka hiçbir şey yoktu. Ne hayvan, ne insan. Rüzgâr bile yoktu. Sadece doğal olmayan sakin bir rüzgâr vardı. Esrarengiz, soluk bir ışık fırtınalarla renklendirilmiş bir alacakaranlık gibi her şeyi kaplıyordu. Siyah bulutlar, ufkun tamamına hizalanmışlardı. Ayaklarının altında, yeşil otların ötesinde, geniş bir karanlık hareket ediyordu. Sanki bu çimenlik ve tepeler, korkunç ve ışıksız bir şeyi örten ince bir tülden başka bir şey değillerdi.

Sonra bir kuş öttü. Eliana ona bakmak için kafasını kaldırınca, çok üstünde bir yerde, kanatlı kocaman bir yaratığın kıpırdayan solgun biçimini gördü. Yaratık kanatlarını çırparak geçti, gökyüzüne dalgalana bir karanlık bıraktı ve gitti. Ama onun hemen ardından bir diğeri geldi, sonra bir başkası ve sonra üç tane daha. Hepsi de devasaydı, sürünerek ve kıvrılarak ilerliyorlardı.

Eliana korkuyla bakarak geri geri gitti. Gri bulutlar zannettiği şey, aslında bu yaratıkların gölgeleriydi. Ufku bir uçtan bir uca doldurmuşlardı.

Göğüs kemiğinde mide bulandırıcı bir sıcaklık ortaya çıktı ve parmaklarına doğru aktı. İyice öne eğildi ve nafile bir şekilde arkasında saklanabileceği bir şey aradı. Doğal olmayan sessizlik devam ediyordu. Eliana tekrar gökyüzüne baktı. Tıpkı eskisi gibi olduğunu gördü. Canavara benzeyen şekiller artık yakınında değillerdi. Sanki Eliana ve bu garip yeşil dünya, ötesinde devasa yaratıkların kıvrandığı bir baloncuğun içinde yaşıyorlardı. Ama yaratıklar uzaktalar mıydı, yakındalar mıydı, bunu tahmin edemiyordu. En azından Eliana'ya erişemeyecek gibi görünüyorlardı.

Eliana yavaşça doğruldu. Nefesini düzene sokmaya çalıştı. Soğuk ter damlaları ensesine batıyorlardı.

Sonra, gırtlaktan çıkan bir çığlık havayı yardı. Esrarengiz sessizliği deldi. Ufukta, uzun, karanlık ve burkulan bir şey bulutlardan düştü ve uçmaya başladı. Bu, uzaktaki gri şekil değildi. Bu, net ve keskindi. Geniş siyah kanatlı, uzun kuyruklu bir şeydi ve hızla yaklaşıyordu.

Eliana hızla döndü ve Corien'in sarayına dönüş yolunu gösteren gür yeşillikli ince dikey parçaya doğru koştu. Büyük bir kuvvet onu geri çektiği için bu parçayı itip açabilmesi uzun dakikalarını aldı.

Ama son bir kontrollü güç patlamasıyla açabildi ve avludaki bahçeye devrildi. Eliana, dikişin kenarlarını tutmak için arkasını döndü. Parmakları sanki yakacak kadar sıcak bir suya girmiş gibi karıncalandı. Dikiş onu emiyordu; burası neresiyse, Eliana'yı geri istiyordu. Ancak Eliana onun kuvvetiyle savaştı, cızırdayan kenarlarını bir araya getirip büktü ve yarığı mühürleyerek kapatmak için kendi gücünü kullandı. Havada yalnızca hafif bir ışıltı kaldı ve sonra da kayboldu.

Eliana toprağın üstünde nefes nefese ve terden sırılsıklam halde Kâhin'e ulaştı. *Burası neresiydi? Ben ne gördüm?*

Kâhin'in sesi rahatlama ve şaşkınlıktan nefes nefeseydi.

*Haçlıyı gördün*, diye cevap verdi. *Dip Dünya'daydın.*

# 24
# RIELLE

*"Kammerat'ın kurduğu memleket müthiş; dağın yükseklerindeki mağaralara ve kanyonlara inşa edilmiş, gelişen bir ejderhalar ve ejderha sözcüleri şehri. Aşağıda bereketli, yeşil bir vadi onlara yiyecek ve sıcaklık sağlıyor. Melek Savaşlarından sonra bu cenneti yaratmaları için azizlerin yardım ettiklerini söylüyorlar. O zamandan beri de burada rahatsız edilmeden yaşıyorlarmış. Şimdiye kadar. Kammerat'ı Kuzey Sahası'na uçmak ve türdeşlerini kurtarmak için ikna etmek zor. Kendilerini soyutlamak, onlar için kutsal. Kendi yakalanmış halkları pahasına bile olsa. Kendilerinin ötesinde olan bu savaş için daha fazla bir şey yapmayacaklarını söylüyorlar. Bunun için onları suçlayamam. Ancak Leevi, benim onları ikna edebileceğime hâlâ inanıyor. Sanırım buna beni de ikna etmesi gerekecek. Bu sığınağı, umutsuz bir savaş için neden terk etsinler? Ama Leevi kararlı ve içindeki zafer umudu o kadar güzel ki benim nefesimi kesiyor."*

–Ilmaire Lysleva'nın Günlüğü, Şubat 1000, İkinci Çağ

Rielle, Kuzey Sahası'nda uyandı.

Gözlerini açar açmaz, Corien ile paylaştığı yatak odasını tanıdı. Siyah taş duvarlarını, yataklarını kaplayan kalın beyaz kürkleri, buzulları çerçeveleyen geniş pencereleri, güneş ışıklarının karardığı gökyüzü. Dağlar ve deniz, sanayi ve ateş.

Olan biten her şey, zihninin kenarında duruyordu, kendi tasarımının canlı bir portresi. Ona bakınca tüyleri ürperiyordu. Külün acı tadı hâlâ dilindeydi. Kulaklarında, karanlık denizin dalgalarının gümbürtüsü yankılanıyordu.

Corien yanında oturmuş, sessizce onu izliyordu. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi; brokar yelek, bileklerinde obsidyen taşlarla ilikli tunik, yüksek kare yaka, abanoz iğnelerle omuzlarında bağlanmış pelerin.

Rielle doğruldu, vücudu acıyla çarpıldı. Çatlak bir sesle, "Kıza şimdiye kadar verdiğinden daha fazla zarar verme. Obritsa'nın bana itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Ona zarar verirsen, seni öldürürüm," dedi.

"Ona bir şey yaptığımı varsayıyorsun," dedi Corien gözlerini kırpmadan.

Rielle kahkaha attı. Bu kahkaha, boğazını acıttı. "Masumiyetin inandırıcı değil."

Rielle kendisi için koşuşturan üç hemşireyi ancak o zaman fark etti. Vücudunun büyük kısmına sarılı olan sargıları değiştiriyorlardı. Üç insan, iki kadın ve bir erkek. Sevdiklerinin hayatlarına karşılık olarak mı meleklere hizmet etmeyi seçmişlerdi? Gergin gözleri, Rielle'nin yüzünde dolaştı ve sonra yeniden işlerine döndüler. Merhem sürdükleri yerlerde, teni acıyordu. Uzun, beyaz bez parçalarıyla kaplanmıştı.

Yine de Corien solgun ve sessiz halde onu izlemeye devam ediyordu. Ama Rielle ondan ürkmedi. Geçit'i çıplak elleri ile açmıştı. Gururla ışıldıyordu; o, eşi benzeri olmayan bir kuvvetti. Ve Corien ona baktığında, onun da aynı şeyi sezdiğini biliyordu: ikisinin arasında bir değiş tokuş. Yeni bir gerilim dalgası, akıntının yolunu değiştiren bir set.

Rielle'nin gösterdiği güç, ikisinin de beklentilerinin ötesindeydi.

Rielle hemşireleri itti. Ani ve sert hareket yanıklarının çığlık atmasına neden oldu. "Bizi yalnız bırakın. Ben kendime bakabilirim."

Sonra sendeleyerek ayağa kalktı ve sargıları derisinden birer birer söktü. Acı, ilk başta çok keskindi. Sanki kabarcıklı, kararmış etinden parçalar kopartıyor gibiydi. Ama Rielle dişlerini sıktı ve kendini eskiden olduğu gibi tam ve sağlam hayal ederek ıstırabı öteledi. Vücuduna yukarıdan aşağıya düşünceler yolladı. Biçimlendiren hızlı güç dalgaları yolladı.

Son sargıyı çıkarttığında, cildi iyileşmişti ve tüm acıları yok olmuştu.

Rielle, Corien'in ve donmuş bir şekilde kapıda durup Rielle'nin onların işlerini yapmasını izleyen şaşkın hemşirelerin önünde hiç utanmadan odanın diğer ucundaki duvara asılı devasa aynaya gitti. Büyülenmiş bir şekilde kendi çıplaklığını inceledi.

Teninde altın ışıltısı vardı. Saçlarının uçlarından ve parmaklarından dövülen örs gibi kıvılcımlar çıkıyordu. İrisleri, dönüp duran ikiz altın fırtınasıydı. Fakat ince yeşil şeritler hâlâ duruyorlardı. Dudakları solgun, ısırılmış ve yarılmıştı. Gözlerinin altındaki gölgeler uzamış ve derinleşmişti. Yüzünde yeni bir çöküklük vardı. Sanki içindeki önemli bir şey oyulup alınmıştı. Her ne kadar başı zonkluyor ve yorgunluktan kemikleri ağrıyor da olsa, bunun eksikliğini hissetmediğini fark etti.

Çünkü zihninde daha önce hiç olmayan bir berraklık, amaç tekilliği vardı. Celdaria'da doğduğunu, Audric isimli bir adamla evlendiğini, Tal isimli bir öğretmeni öldürdüğünü hâlâ biliyordu ancak düşüncelerini o yöne çevirdiğinde, onların yüzlerinin ayrıntılarını, onların kendisi hakkında neler hissettiklerini, kendisinin onlar hakkında neler hissettiğini anımsamaya çalışınca, çok az şey hatırlayabiliyordu. Sadece belli belirsiz renk şeritleri ve hisler. Eskiden ona işkence eden her bir hatıra, şimdi zihninin gölgelerinde soluyorlardı.

Onların yerini alan kudurmuş, hararetli ve iştah dolu altın fısıltılar, şu an haricindeki her şeyi dışarıya atıyorlardı. Bu donmuş kale, yatağından onu izleyen melek. Geçit yüzünden hâlâ cızırdayan parmakları. Geri kalan günlerinde o şiddetli yaşsız enerji yükünü hissedeceğini biliyordu. Dişlerindeki soğuk acı, Geçit'in özünü tutup iterek açan avuçlarındaki huzursuz uğultu. Bunlar, sonsuza dek onun yoldaşı olacaktı.

Rielle hafifçe gülümsedi, hayranlıkla yüzüne dokundu. Sonra yan döndü ve şişkin karnının yuvarlaklığını inceledi. Görüntü, içinde yeni bir sevgi uyandırdı. Ellerini karnına bastırdı ve büyüyen çocuğunun sıcak nabzını hissetti. Geçit'ten sağ çıkan bu çocuk. Hayatına son vermeyi düşünebileceği hayal edilemezdi. Bu dünyada başka hiç kimse Geçit'in gücünün dokunuşunun

nasıl bir his olduğunu bilemeyecekti. Çocuğun kısmen Audric'e ait olduğu gerçeği artık Rielle için önemsizdi.

Çocuk diğer her şeyden çok *ona* aitti ve kimseyle, hatta Audric ile arasındaki bağ değildi.

Rielle Corien'e döndüğünde, onun mest olmuş bir şekilde kendine baktığını gördü. Hemşirelere sessiz bir bakış attı. Hemşireler telaşla odadan çıktılar.

Rielle dolabına doğru yürüdü. Her adımının pırıldadığını hissetti. "Kaç meleği serbest bıraktım?"

"Beş yüz bin," diye cevap verdi Corien sakince.

Altın kuşaklı, girift kanat, çiçek, diken nakışlı siyah kadife elbisesini giydi. "O kadar az mı? Dip Dünya'da milyonlarcası olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Sen ne kadar yıpratmış olsan da Geçit hâlâ kuvvetli. En zayıf türdeşlerim, Geçit'in çekiminden kaçmakta zorluk yaşıyorlar."

"Belki bu kuvvetin kökünü kurutabilirim," dedi Rielle düşünceli bir şekilde. "Diğerlerinin seyahat edebilecekleri güvenli bir geçiş yaratabilirim."

Corien ayağa kalktı ve onu yavaşça yatağa çekti. "Yapabilirsin... bundan eminim. Sen her şeyi yapabilirsin, yıldızım, ateşim." Rielle'nin boyun çukurunu buldu ve öptü. "Ama önce başka bir şey yapmalıyız."

Hafif sinirlenen Rielle, onu reddetmeyi düşündü. Zihninin yarısı uzaklardaydı, Geçit'i ve diğer meleklerin geçişleri için onun özünü en iyi nasıl değiştirebileceğini düşünüyordu. Ama Corien'in elleri sıcaktı ve tenine nefis şeyler yapıyorlardı. Rielle gülümsedi, parmaklarını Corien'in göğsünden aşağıya doğru indirdi. Bu da hasret duyduğu bir keyifti.

Geçit hakkında sonra konuşacaklardı.

"Bundan mı bahsediyorsun?" diye mırıldandı Rielle.

"Sana dokunabileli, Rielle, çok uzun zaman oldu."

Corien'in sesinin pürüzlülüğü, Rielle'yi ürpertti. Corien'den uzaklaştı ve önünde diz çökmesini istedi. Corien onun kalçalarını

kavradı, elbisesinin kıvrımlarını kenara çekti ve inleyerek yüzünü Rielle'nin bacaklarına gömdü.

"Ve sonra, muhteşem işimize başlayacağım," dedi Rielle. Parmaklarını Corien'in parlak siyah saçlarında dolaştırdı.

"Ve sonra, muhteşem işimize başlayacağız," diye onayladı Corien. Sonra Corien ağzını onun üstüne koydu. Rielle, içinde mutlu bir şekilde uzanan kıvrak yeni kuvvetten, teninin parlak ışıltısından, Corien'in dudakları ile buluşmak için yükselen güçten başka bir şey bilmiyordu.



Corien'in kalesinin altında, odalardan ve koridorlardan oluşan uçsuz bucaksız bir yeraltı peteği vardı. Silah dolapları, tahıl ve şarap mahzenleri, hizmetkârların uyudukları dar ve karanlık odalar. Dışarıdaki laboratuvarlara, adatroxların barakalarına, Borsvall'in buz ejderhalarının kafese konuldukları, parçalandıkları, zehirlendikleri ahırlara giden onlarca geçit.

Bu büyük taş labirentin merkezinde yere bir halka oyulmuştu; dönen kocaman bir kanat çemberi. Her biri bir koçbaşı gibi uzun ve kalın olan sütunlar dairenin içinden yelpaze gibi dışarıya çıkıyordu.

Rielle, tüylü çemberin içinde durdu. Corien ona, kale ilk inşa edilirken bu çemberi kendinin oyduğunu söylemişti. Şimdiye kadar içinde kimse durmamıştı. Rielle'ye kadar.

Bu, diriliş için hazırlanmış bir sunaktı.

Rielle'nin ayaklarının dibinde, Kirvaya'nın batısındaki kırsal bir şehirden güzel, genç bir erkek yatıyordu. Çırılçıplak soyulmuştu. Soğuk zeminde titriyordu. Cildi soluk ve pürüzsüzdü. Kolları ve bacakları uzun, sağlıklıydı. Çemberin çevresindeki meşalelerin ışıkları onu altın rengine boyuyorlardı. Yakışıklılığı ve gücü için seçilen, hevesli bir melek zihni tarafından yatağından koparılan genç adam, bir et parçası gibi yerde yatmasına rağmen ince bir güzelliğe sahipti. İsmi, Tamarkin'di.

Rielle'nin yanında, ellerini arkasında birleştirmiş halde duran Corien adamı sıkıca tutmuş, bekliyordu.

Rielle gözleriyle, Tamarkin'in vücudunun hatlarını takip etti; her bir kası, her bir lifi, her bir kemiği. Derisinin altını, nabız gibi atan organlarını, kanlarla dolu damarlarını gördü. Temel yapısında, bir altın denizi çarpıp çekiliyor, adamın bütününü oluşturuyordu. En parlak olduğu yer, zihni ve kalbiydi. Akciğerlerinin ikiz ağlarını aydınlatıyordu.

Rielle ona saatlerce bakabilirdi. Aslında telaşlı ve heyecanlı düşünceleri olan ışık ve enerji atımlarını, hızlı kalp atışını hayranlıkla izleyebilirdi. Bunları, bedenin ve kanın bu en derinlerdeki çalışmalarını sadece Rielle görebilirdi; melekler bile tanık olamazlardı.

"Hazır mısın, sevgilim?" diye sordu Corien nazikçe.

Rielle hülyalı bir şekilde, "Neredeyse," dedi. Tamarkin'in yanında diz çöktü. Parmaklarını adamın pelvisinin çukurlarında, kaburga kemiklerinin çıkıntılarında gezdirdi. Rielle dokundukça, Tamarkin'in teni seğirdi. Corien'in hâkimiyetinde, sessiz ve dehşet içindeki Tamarkin'in gözleri kocaman açılmıştı. Rielle'nin parmaklarına pençelere bakar gibi bakıyordu.

Etraflarında, oda zangırdadı. Işık dalgaları havaya döküldüler. Bir ağırlıkları vardı. Zekâları, Rielle'nin zihnine kazındılar. Saygılı ama açgözlülerdi. Hava, onlara yer açmak için büküldü.

İzdiham halindeki melekler bekliyorlardı. Enerjileri, ahırdaki kasları titreyen, böğürleri terleyen yaratık sürüsünün enerjisi gibiydi.

İçlerinden biri, Rielle'nin başının üstünde süzüldü. İsmi, Sarakael'di. Corien'in isteği üzerine ilk diriltilecek olarak seçilmişti. Rielle, Sarakael'in coşkusunu, ateşli bir hayranlıkla onun önüne düşmeyi nasıl da arzu ettiğini sezebiliyordu.

Ama Rielle onu güçlükle fark edebiliyordu. İzleyen her bir meleği, zihinlerinin havada nasıl kaydığını, fısıltılarının nasıl hışırdayıp tıslandığını sezebilmesine rağmen dikkatini tamamen önünde yatan adama vermişti.

Gergin mi olmalıydı, merak ediyordu ama gergin değildi. Omurgasında gezen ürperti, onu uyanık tutan parmaklar gibiydi.

Corien yaklaştı. *Rielle, şimdi mi?*

Rielle başını salladı. Şimdi.

Corien adamı çabucak öldürdü. Zihnini kolay bir şekilde parçaladı. Zihin olmadan, diğer her şey de solacaktı. Rielle'ye, bir an için ıstırap olacağını ama sonra bir hiçlik, uzun, karanlık bir ölüme dalış olacağını söylemişti. Rielle, Tamarkin'in güzel mavi gözlerinden ışığın ayrılışını izledi.

Tamarkin'in boş vücudu, Rielle'nin başlamasını bekliyordu.

Nasıl olacağını düşünmek kolaydı ancak Rielle, bunu yapmanın zor olabileceğinden kuşkulanıyordu. Her şeyi düşünüp planlamıştı. Corien uyurken, pencerenin yanındaki kürk kaplı sandalyeye oturmuş, uçsuz bucaksız buza bakmış ve yöntemini tasarlamıştı.

Şimdi de kendi talimatlarını takip ediyordu. Nefesi titredi, kapıyı yumruklar gibi vuran bir sıcaklıkla vücudu canlandı. Gücüne ulaştı ve melek Sarakael'e, bedene girmesini emretti. Sonra belirsiz gölge her bir deliğe, hafifçe açık ağıza, burun deliklerine, kulaklara girene dek bekledi. Rielle ellerini kafatasına yerleştirdi. Çünkü burası en önemli bağlantı noktasıydı. Yaşayan zihnin, ölü beyine. Parlak gözlerin, donuk gözlere.

Rielle işin sırrının, empirium hâlâ cesedin içinde parlarken çalışmak olduğunu düşündü. Tamarkin'in bedeni sıcaktı, altın deniz içinde atmaya devam ediyordu ama yakında zayıflayacaktı. Empirium ne kadar canlı olursa, bağ o kadar güçlü olurdu.

Böylece örmeye başladı.

Ellerini kullandı çünkü fiziksel hareketin en işe yarar odak olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda etkileyici ve bilinmez görünmek istiyordu. Rielle ölü adamın yanında diz çöküp, onu sadece marifetli parmaklarıyla yeni ve ihtişamlı bir şeye dönüştürürken, melekler yukarıdan ona bakacaklar ve hayranlık duyacaklardı. Aradaki bağ, Sarakael'in sadece canlı bedene sahip olmasından daha güçlü olacaktı. Rielle zihni bedene dikecekti, ikisini birlikte eritecekti. Öyle ki bir insan ya da melekten daha kuvvetli tek bir varlık olacaklardı. Rielle'nin kendi yaratımı olan yeni bir yaşam türü.

Rielle kafatasının her bir santimetresinde hareket etti. Parmaklarının ötesini gücü araştırdı ve keşfetti. Sarakael'in nefessiz bir şekilde bekleyen varlığının serin, kıvrak dokusunu hissetti. Empirium, meleklerin zihinlerinde parladılar. Genç, zayıf ve yardım almadan bir insan vücuduna gerçekten tutunamayan Sarakael de aynı şekilde ışıldadı.

Eskiden, ona bakmak Rielle'nin gözlerini acıtabilirdi. Şimdi, yanan cehennemin tam içine gözlerini dikebiliyordu.

Elinde iğnesiyle bir terzi gibi gücünü çalıştırdı ve meleği yeni bedenine dikti. Rengârenk ışıktan, solgun mat ışığa. Santim santim, altın zerresi altın zerresi. Her biri küçük ve sonsuz, milyonlarca ilmek.

Sırtından ve kollarından aşağıya terler aktı. Belli belirsiz bir serinlik hissetti. Corien onun ensesine ve alnına ıslak bir bez yerleştiriyordu. Rielle onu, zihnine karışmaması için uyarmıştı. Çünkü bu, konsantrasyonunu, parmaklarından meleğe ve bedene akan gücü bozabilirdi.

Ama çalıştıkça, Corien'in tanıdık dokunuşlarını özlemeye başlamıştı. Diriliş, onun tam anlamıyla hazırlanmadığı bir enginlikti. Her bir ilmek ile kendinden bir parça kaybediyor ve sonra onu yeniden elde ediyordu. Kasları binlerce kez yırtılmış ve yeniden yapılmıştı. Nefesi hızlı ve keskin hale gelmişti.

"Sevgilim, dursan mı?" Corien'in sesi endişeyle gerilmişti. "Geçit'ten sonra çok mu erken?"

"Beni kendi halime bırak," diye emretti Rielle. Kelimeleri, hayal gibi bir sisin arasında oluşturdu. "Ben hem Yapıcı hem de Bozucu'yum. Yok eden şey ve yaratan şey."

Rielle'nin görüşü bulanıklaştı ve yeraltındaki tüm odaların içindeki her şeyi aynı anda görebilecek kadar genişledi. Sonra, bir ressamın tuvali boyutunda küçülen Kuzey Sahası'ndaki her şeyi. Yoksa büyüyen ve kendi bedeninin sınırlarını aşan kendi miydi? Onları çevreleyen dağları, uçsuz bucaksız donuk denizi, Beyaz Issızları gördü. Gökyüzündeki yıldızları ve onların ardında dönen dünyaları gördü. Bu çok fazlaydı, çok akıl karıştırıcıydı. Korkmuş ve merak dolu bir halde gezgin görüşünü dizginledi. Yeniden hummalı bir şekilde ören ellerine odaklandı.

Nihayet bitirdi.

Görüşü hâlâ empiriumun etkisindeydi. Kıvançlı ve yorgun bir halde, önündeki vücudun, kadim güçlü zihni ve kıvrak insan uzuvları olan bu yeni yaratığın ayağa kalkışını izledi. Sarakael bacaklarını denedi, kollarını yüksek tavana kaldırdı ve zafer çığlığı attı.

Işıldıyor, parıldıyordu. Koşmayı, sıçramayı, ileri fırlamayı denedi. Tamarkin'in hiç olamadığı kadar süratliydi. Güzel bir çevikliği, nefes kesici kuvveti vardı. Yanındaki sütuna takılı meşale yuvasını tuttu ve kendini taş kirişe savurdu. Çıplak ve ihtişamlıydı. Altına batırılmış gibi hafifçe parlıyordu.

Rielle onu oturduğu yerden, hiç kımıldamadan izledi. Corien'in gergin bir şekilde arkasında durduğunu hissetti ama dönüp ona bakması mümkün değildi. Bitkinlikten dağılırdı ve bu halini Sarakael'in arkasından koşan bu melek ordusunun görmesini istemiyordu. Onların sevinçli ulumaları, Rielle'nin zihninde bir yaygaraydı.

Sarakael yere atladı ve Rielle'nin yanına koştu. Onun önünde yere kapandı. Rielle'nin parmaklarını, elbisesinin etek uçlarını öptü.

"Teşekkür ederim, kraliçem," diye mırıldandı Sarakael. "Görkemli kraliçem. Minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Yeniden hareket etmek, koşmak ve sıçramak. Bu taşın soğuğunu, havanın rutubetini, üstümdeki dağın ağırlığını, mükemmel tenimin yumuşak kayganlığını hissetmek. Kraliçem," dedi boğuk bir sesle. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

"Bu kadarı yeter, Sarakael," diye buyurdu Corien. Sesi yine deneyimli bir komutanın sesine dönüşüyordu. Rielle rahatlıkla onu savaşta melek alayına emriler veren melek Kalmaroth olarak hayal edebilirdi. "Diğerleriniz, kendinize işe yarar bir şeyler bulun. Sizin hepinizden güçlü olan generallerimin, yeni evimizi inşa etmeye başlarken bana yardım etmek için uzun süre önce Geçit'ten kaçabilecek ve kendi rızalarıyla bedenlere sahip olabilecek kadar güçlü olan generallerimin her birinize verecek

görevleri var. Diriliş için çağırılmadığınız sürece onların tüm emirlerine itaat edeceksiniz."

Rielle sesler çok uzaktan geliyormuş gibi onları dinledi. Başı, yere yığılmanın eşiğinde, bir girdap gibi dönüyordu. Belli belirsiz bir şekilde, Corien'in ona ayağa kalkması için yardım ettiğini, kolunu ona dolayarak ağırlığına destek olduğunu fark etti.

En sonunda yatak odasına ulaştıklarında, Rielle kendini yere bıraktı.

Corien onu yakaladı ve hafifçe öptü. "Güzelliğim, cesurum. Artık burada, benimlesin. Dinlenebilirsin."

Rielle gergin kaslarını gevşetti, Corien'in kollarında sallanmaya başladı. Corien onu yatağa götürürken, Rielle aynadaki yansımasını gördü: teni kadar solgun dudakları, tüm renkleri çekilmişti. Ama gözleri sanki içlerinde köz yanıyormuş gibi parlıyordu. Rielle ağzını açıp ateş soluduğunu hayal etti. Corien'in boynunu ısırıp, ona zehir zerk ettiğini hayal etti.

Böylesine titremesine ve ayakta durmak için Corien'in ellerine ihtiyacı olmasına karşın kendini geçmişteki hallerinin tümünden daha güçlü hissetmek, tuhaf bir şeydi. Sanki onların hepsi değiştirmesi gereken derileriydi ve şimdi, onların altındaki gerçek Rielle'yi ortaya çıkarmaya başlamıştı. Kabuğunda parıldayan tatlı bir güç yemişi.

Rielle, sıska ve ışıltılı yansımasına sırıttı. Köprücük kemiğini, avuçlarını, yavaşça atan şakaklarını bulanan siyah ve altın rengi gölgeleri izledi.

"Yeterince güçlendiğimde," diye fısıldadı Corien'in göğsünde, "onların hepsine kanat vereceğim."

# 25
# ELIANA

*"Azizlerin Dip Dünya hakkındaki yazılarının çoğu, zaman içerisinde veya Anima Primoria gibi melekleri destekleyen ve Geçit'in yaratımını kınayan insanların radikal hiziplerinin vandallıkları sonucunda kaybolmuşlardır. Çalınmamış olan yazılar, genellikle onları elinde bulunduran ülkenin kutsal otoriteleri tarafından yakın koruma altında tutulurlar ve ziyaret eden bilgelerin çalışmaları için kullanıma açık değillerdir. Bu durum, özellikle bu bilim insanının sadece saldırgan değil, potansiyel olarak tehlikeli bulduğu bir gerçektir. Bunların yeniden gerçekleşmesini, ancak o günlerde neler olduğunu anlayarak önleyebiliriz."*

*–Derin Dip Dünya: Bilimsel İnceleme, İlk Loncalar Birliği'nden Tasha Kirdova*

Kâhin Eliana'nın yanına geri döndüğünde, Eliana'nın Dip Dünya'ya yaptığı yolculuğun üstünden yedi gün geçmişti.

Eliana'ya temkinli rahatlatma dalgaları yollayarak, İyi iş başardın, dedi. *Senin içinde Dip Dünya ile ilgili hiçbir şey görmüyor ve bundan şüphelenmek aklına bile gelmiyor.*

Corien'in onu bıraktığı yerde kıvrılmış yatan Eliana gözlerini araladı. Yutkundu, bakır tadı aldı; ağzının içini kanatana dek ısırmıştı. Cam kırıkları, zemine kar taneleri gibi saçılmıştı. Corien sinirli olduğu zamanlarda bir şeyler kırmayı severdi. Pencere camları tırtıklı kenarlarıyla akşama açılmışlardı. Muhafızlarının yarısı, görev bilinciyle kalıntıları faraşlara süpürüyorlardı. Diğer yarısı ise tekdüze dikkatli ifadeleriyle ileriye doğru atılıp

bir cam parçasıyla boğazını kesmesin diye Eliana'ya göz kulak oluyorlardı.

Jessamyn botlarının ucuyla yeri işaret ederek, "Halının altı," diye emretti. Eliana'ya baktı. Yüzünde gölgeli bir ifade vardı. "Bütün halıları kaldırın."

Eliana onların temizlik yapışlarını izledi, sonra yatağa çıkıp uyuma numarası yaptı. Yüzünü saçlarının altında sakladı ama aslında Corien'in hışımla geri gelmesini bekleyerek odasının kapısını gözetliyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı ama onları neredeyse hissetmiyordu bile. Muhafızlardan gelen her bir ses, onun irkilmesine neden oluyordu. Bir saat geçti, sonra iki saat. Nöbet değişimi. Jessamyn uyumak için Lyceum'a, Invictus'un yuvasına gitti.

Eliana nihayet güvende olduğunu hissetti.

*Geri gitmek istiyorum*, diye Kâhin'e düşünce gönderdi. Oluşturduğu her bir kelime onun için bir zaferdi. *Bir fikrim var. Sence yapılabilir mi?*

Sonra Kâhin'e planını, sonu için öngördüğü şeyi yolladı.

Kâhin'in gururu oldukça aşikârdı. *Ah, küçüğüm, senin düşünce biçimin hoşuma gidiyor. Evet, bunun mümkün olduğuna ve keşfetmeye değeceğine inanıyorum. Bu gece başlayacağız.*

Avluda, ilk kez Dip Dünya'ya girdiği çalılığın içinde, Eliana bağdaş kurarak toprağa oturdu. Önünde, havada asılı duran kara dikişi inceledi. Dikiş, lezzet için can atan bir ağız gibi onu çekiyordu. Hazır olana dek kendini uzak tutmak için dizinin yanındaki ağaç köklerine tutunmak zorunda kaldı. Dikişin yanındaki her şey, yosunlar, yapraklar, toprak, çakıl taşları, kararıp solmuşlardı. Yarığa doğru çekilen kurumuş kalıntılar, yutulmaya direnirmişçesine titrediler.

*Unutma*, dedi Kâhin, *artık beni duyamaz olduğun anda, Avitas'a geri dönmelisin, tıpkı daha önce yaptığın gibi.*

Eliana bu kadar korkmasaydı, sinirden kabarırdı. *Bunu daha önce de söyledin.*

*Ve yine söyleyeceğim. Planın çok etkileyici ama risksiz değil.*

Risk. Yapmak üzere olduğu şey için ne kadar da küçük bir kelime. Geçit'i yaratmak, yedi azizin tüm güçlerini almıştı. Daha sonra annesi onu sadece çıplak elleri ile açmıştı.

Ve şimdi, Eliana Ferracora buradaydı. Elleri terden nemlenmiş ve altın zincirlerle sarılmış.

*Bana bunun ne olduğunu tekrar anlat*, dedi Eliana. *Dip Dünya.*

Kâhin tereddüt etti. *Tekrarlamanın sadece senin korkunu artıracağından endişeleniyorum.*

*Lütfen. Bundan söz etmek, beni yatıştırıyor.*

Çok iyi. Dip Dünya, esasında bir abis. *Zahra'nın sana aylar önce anlattığı gibi dünyalar arasında bir boşluk. Görüntü veya ses yok. Fiziksel hiçbir şey yok. Ham ve dizginsiz empiriumdan başka hiçbir şey yok. Bu, en azından melekler için böyle. İçlerinden nadiren biri yanıp sönen bir renk, bir fısıltı sezebilir. Boş karanlık geri dönmeden önce sadece saf düşünceler gibi geçen görüntüler. Ama görünüşe göre senin gücün sana farklı bir deneyim yaşatıyor. Dip Dünya senin için sürekli ve cismani yanılsamaların olduğu bir yer.*

*Aynı zamanda sayısız devasa yaratıkla dolu, bunu unutmayalım*, dedi Eliana kuru bir sesle.

Kâhin bir keyif çırpınışı yolladı. *Evet. Kendi dünyalarından Dip Dünya'ya giren ve meleklerin Hosterah olarak adlandırdıkları Haçlılar, orada hayatta kalabiliyorlar. Meleklerin bile anlayamadıkları tuhaf, kadim yaratıklar. Ama başka çok az yaratık Dip Dünya'da hayatta kalabiliyor. Melekler kalamadılar ve bedenlerini kaybettiler.*

Eliana avuçlarını toprağa yerleştirdi. Altındaki zemin tanıdık bir çıpaydı. Panik, kalbinde ateşli bir davul gibi gümlüyordu. Zihninde, kendini parçalara ayıran vücudunun görüntüleri belirip kayboluyordu.

*Sen, melekler gibi vücudunu kaybetmeyeceksin*, diye hatırlattı Kâhin. Ancak sesi gerginlikle titreşiyordu. *Onlar zarar görmeden Dip Dünya'dan geçemiyorlar ama görünüşe göre sen yapabiliyorsun. Sanırım, deneme fırsatı olsaydı annen de yapabilirdi.*

Sanki bu bir rahatlıktı. Eliana kararlı bir şekilde omuzlarını çevirdi. *Güvenemeyeceğim şeyler göreceğim ama onlara güvenmek zorundayım.*

*Sanırım, ilk günkü gibi, bizim dünyamızın ötesindeki dünyalardan olduğuna inandığım belirsiz görüntüler göreceksin. Sanki bir hatıranın içinde yürüyormuşsun gibi. Ama bence, bu bir hatıra değil; şimdi oluyor ya da oldu ya da olacak. Birçok dünya, hepsi de zamanın bir anlamı olmadığı Dip Dünya'da birleşiyorlar.*

Eliana sakin nefesine odaklanmıştı. *Sanıyorsun.*

*Bu bir teori,* diye kabullendi Kâhin. *Tarih boyunca, hem insan hem melek, birçok bilge tam da bu benim tarif ettiğim kavramı ortaya koydular. Bunu bir düşün. Saf yanılsama, Dip Dünya'nın yankıları olmalarına rağmen o tepelerde durabildin. Yani, bugün gördüğün şey ne olursa olsun, ister yol, ister dağ, ister orman olsun, ona güven. Kullan. Yanılsamaya inan. Gücünün sana gerçekliği sunmasına izin ver.*

*Yoksa dipsiz abise mi düşerim?* diye sordu Eliana alaycı bir şekilde. *Dip Dünya tarafından tüketilir miyim?*

*Bundan kaçınma konusunda başarılı olacağından eminim.*

Kâhin tarafından istikrarlı bir akım halinde yollanan bu güveni Eliana hissetti.

Aynı duyguyu paylaşabilmeyi dilerdi.

Aksine, karnında mide bulandırıcı bir korku içini kemiriyordu. Yaratıkların gölgeleriyle griye çalan mor gökyüzünü aklından atamıyordu. Dip Dünya'ya yaptığı ilk yolculuktan sağ çıkmış olmasına rağmen, ikincisinden de sağ çıkacağının garantisi yoktu. Ama biraz daha beklerse, kendi yaptığı bu şeyin görüntüsünden korkmaya başlayacaktı.

Eliana nefesini tuttu. Ağaç köklerini bıraktı. Seri bir şekilde yarığa doğru ilerledi. Kendini aynı yumuşak tepe ve boş tarla manzarasının karşılayacağını umuyordu.

Bunun yerine, yıldızlarla dolu karanlık bir gökyüzüne doğru uzanan dar siyah kulelerle dolu bir şehir gördü.

Eliana olduğu yerde, insanların tıkadığı geniş ana caddede donup kaldı. El arabasında mallarını taşıyan satıcılar, parlak

kürelerini havaya atan hokkabazlar, düğümlü halatlarla hayvanlarını gezdiren çocuklar. Eliana hayvanların bazılarını tanıdı; diğer tombul ve benekli hayvanları tanımadı. Eğer bir şeye gözlerini dikerek bakarsa, baktığı şey gözünün önünde kayıyor, grileşip bulanıklaşıyor ve sonra görüş alanından çıkıyordu. Her şeyde bir belirsizlik, hafif bir renksizlik vardı. Sanki gerçek bir şeye değil, bir rüyanın kalıntılarına bakıyor gibilerdi.

*Beni görmüyorlar*, dedi Eliana. Kalabalık caddede yavaşça ilerledi. Gözlerinin kenarlarında koyu gölgeler kıpırdandı. Huzursuz bir şekilde, çok büyük bir şeyin üstüne doğru yaklaştığını sezdi. Eliana gözlerini dimdik karşıya doğru odaklaması gerektiğini çabucak öğrenmişti. Yoksa dünya hızla dönmeye başlıyordu. Onu aslında nelerin çevrelediğini bilemiyordu: hiçlik, sonsuzluk ve karanlık. Kendine, ayağını bastığı hayali yolun gerçek ve doğru olduğu yalanını söylüyordu.

*Nasıl yaptıklarını şimdi anlıyorsun.* Kâhin'in sesi ciddiydi. *Dip Dünya her şeye dokunuyor. Burada, dünyalar arasındaki birleşim yerleri ince ve bükülgen. Empirium, bunu yapmaya gücü olanlar tarafından şekillendirilebiliyor. Elemental yeteneklerini tüm bir ırkın sonunu getirmek için kullanan eski azizleriniz gibi.*

*Zahra bana bunun bir barış antlaşması olduğunu söylemişti*, diye düşündü Eliana. Kelimelerini ileriye doğru attığı ölçülü adımlarla eşleştiriyordu. *Melekler başka bir dünyaya gireceklerdi, kimsenin olmadığı bir dünyaya. Orayı kendilerine ait yapacaklardı. İnsanlar Avitas'ta kalacaklardı ve Melek Savaşları sona erecekti.*

*Zahra doğruyu söylemiş*, diye cevap verdi Kâhin. *Bu, korkunç bir aldatmacaydı.*

*Ama azizler Dip Dünya'ya girmediler, yoksa ölürlerdi. Değil mi?*

*Büyülerini Avitas'tan yaptılar, evet.* Bir duraklama. *Hemen hemen.*

*Bu nasıl başarıldı?*

Kâhinden sessizlik geldi.

Eliana bir sabırsızlık dalgasıyla mücadele etti. *Tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?*

Esrarlı bir cevap geldi. *Ben, birçok hikâyenin bekçisiyim.*

Dilinin ucunda birçok soru olan Eliana, koşarak geçen bir oğlan çocuğuna baktı. Beyaz örgüler, oğlanın göğsüne iniyordu. Soluk tenini çiller süslüyordu. Eliana ona çok uzun süre baktı; çocuğun biçimi bulanıklaştı ve soldu. Sonra, yere düşen bir gölge gibi düzleşti ve yok oldu. Parke taşları yağmurdan kayganlaşmıştı. Eliana yağmur damlalarının düştüklerini gördüğünü sandı ama bunu doğrulamak için daha dikkatli bakınca gözlerinin arkasına bir acı saplandı.

Başı ağrıyarak arkasını döndü. Neyin gerçek olduğunu, neyi olmadığını bilmemek, midesini düğümlüyordu.

*Bunların hiçbiri gerçek değil,* diye cevap verdi Kâhin. *Ama buna karşılık hepsi gerçek. Gördüğün şeyin, bir başka dünya olduğuna inanıyorum. Buradan çok uzakta ama buna rağmen çok yakında. Öyle ki ellerini buradan, Cennet'ten uzatsan, ona dokunacaksın ve bunun farkına varmayacaksın.* Kâhin yumuşak ve hayranlık dolu sesiyle tekrarladı. *Birçok dünya, hepsi de Dip Dünya'da birleşiyorlar.*

Üstünde, bakış açısının sınırında belli belirsiz bir hareket, Eliana'yı yukarıya bakmaya zorladı. Ama Eliana göreceği şeyden korkarak bakmayı reddetti. Ayaklarının dibinde kıvranan Remy'yi, yukarıdan soğuk bir tavırla onları izleyen Corien'i hatırladı.

*Acıdı mı?* Eliana cevabı bilerek düşündü. *Vücudunu kaybettiğin zaman?* Bir başka sessizlik. Kâhin'in kimliğinden çok nadir söz ederlerdi.

Eliana, bu tür sorularla çok derinleri araştırmanın aralarındaki her şeyi mahvedeceğinden korkardı.

Fakat konuştukları ilk andan itibaren, Eliana doğruyu biliyordu: İster bundan söz etsinler, ister etmesinler, Kâhin bir melekti.

Yukarıdaki hareketlilik bir kez daha kıpırdandı. Eliana yukarıya baktı. Başının üstünde Avitas'ta tanıdığı yıldızlardan çok daha fazla sayıda yıldız bulunan bir gece göğü vardı. Dalgalar, sanki siyah su üzerinde köpürüyormuş gibi yıldızların arasından

geçiyorlardı. Suyun içinde görünmez yaratıklar yüzüyordu. Eliana gözlerini kısarak baktı ve belirsiz karanlık şekilleri gördü.

Kanı dondu. *Haçlı mı?*

*Evet*, diye cevap verdi Kâhin.

*Beni görüyorlar mı?*

*Olabilir.*

Eliana boğazını sıkan, vahşice bir içgüdüyle bir demir kapıya geldi ve telaşla kapıdan geçerek küçük bir parka girdi. Ağaçlar, yağmurla ağırlaşmışlardı. Eğilerek birinin altına girdi ve gövdesine tutundu. Sular damlatan yaprakların altında saklandı.

Sonra, korku dolu bir halde anımsadı: Bunların hiçbiri gerçek değildi. Bir ağacın altında, bir evin içinde, bir mağaranın derinliklerinde saklanabilirdi ve bunların hiçbiri bir anlam ifade etmezdi. Çünkü aslında yine sadece kendi olurdu. Eliana, hiçbir şeyin arkasında büzüşmüş, Dip Dünya'da pusuya yatmış şey her ne ise onun tarafından görünmüş olurdu. Saklanamazdı; sonu olmayan bir abisin içinde yalnız ve savunmasızdı. Bu ağaç, bir ağaç değildi ve üstünde durduğu zemin, bir zemin değildi. Hiçliğin içindeydi ve hiçlik etrafını sarmıştı.

Birdenbire parmakları ağacın içinden geçti ve sendeleyerek yere düştü. Beyninin inatçı bir bölümü, yere çarpmayı bekledi ama bunun yerine düşmeye devam etti. Aslında orada olmayan zemini geçti, bir karanlık girdabının içine yuvarlandı.

Bir fırtınanın içinden geçiyormuş gibi ışıklar yanıp sönüyordu. Işıklar çok parlaktı ve canını yakıyorlardı. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama yapamadı. Her yerdelerdi. Yakacak kadar parlaklardı. Sanki biraz önce gördüğü yıldızlar, şimdi renk spreyleri halinde patlıyorlardı. Şimşeğin sıcak beyazı, çürüyen bir erik, yeni bir yumruk beresinin siyahımsı mavisi. Çığlık atmaya çalıştı ama hava sesini çalmıştı. Hayır, hava değil. *Hiçbir şey.* Empirium, demişti Kâhin, ham ve dizginsiz.

Uzaktan gelen çığlıklar ve uğuldayan kükremeler birbirleriyle çarpışıyorlardı. Kulaklarına tekrar tekrar çarpan berbat, ahenksiz bir kakofoni oluşturuyorlardı. Sanki düzensiz dağ rüzgârlarının içinde, yüksek bir uçurumdan düşüyordu. Nefesi

kesildi ve boğuldu. Nefes alabilmek için çabaladı. Yüzüne, acı veren dalgalar halinde sıcak çarpıyordu. İçinde patlayan bir dehşetle, bunun sonun başlangıcı olup olmadığını merak etti. Tıpkı melekler gibi vücudunu kaybedecekti, Dip Dünya derisini yüzecekti.

*Eliana, benim sesimi dinle.*

Eliana Kâhin'in belli belirsiz çarpılmış kelimelerini sanki karanlıktan kurtulmak için kullanabileceği birer tutamaçlarmış gibi el yordamıyla aradı. *Neler oluyor? Anlamıyorum!*

*Beni dinle ve söylediklerime yoğunlaş. Gördüğün şehri, yürüdüğün yolu hatırlıyor musun? O yanılsamayı yeniden yaratmalı, dengeni sağlamak ve bir kez daha basabilecek bir yer bulmak için onu kullanmalısın. Küçük nehrin, Eliana... onu hatırla. Seni gücüne nasıl demirlediğini hatırla. Seni, canını acıtacak her şeyden nasıl koruduğunu hatırla.*

Eliana, şehri ve şehrin siyah kulelerini, beyaz örgülü oğlanı, hokkabazın parlayan kürelerini düşünmeye çalıştı. Görüntüler yuvarlanarak ve çılgınca ona doğru koştular. Eliana onları yakaladı. Güç elementlerinin ve onların taşıdıkları gücün dünyayı yerine geri tutturacak çıpalar olduklarını hayal etti. Parlak ışıklar söndü; dönen karanlık yavaşladı ve sabitlendi. Vücudunun sınırlarının geri dönmeye başladıklarını hissetti; geceliğinin etekleri bacaklarını öpüşü, omzuna sürtünen saçları, güç elementlerinin soğuk kucaklayışları.

İşte buradasın. Kâhin'in sesi istikrarlıydı, artık uzaktan gelmiyordu. *Bir adım at.*

Eliana itaat etti ve ayağını kuleli şehrin yağmurlu yolunun ıslak parke taşlarına yerleştirdi. Eliana bir an için titrek bacaklarının üstünde durup nefes almaktan başka bir şey yapmadı. Kendi fiziksel varlığının verdiği hisse yapıştı ve bunun onu yerde tutmasını umdu.

*Yanılsamaya güven*, dedi kendi kendine. Gücünün her damarında uğuldayan şarkısına tutundu ve zihninde daha önce görmüş olduğu dünyanın resmini çizdi. *Yeniden yarat.*

Beyaz örgülü oğlan hızla koşarak yanından geçti. Başı

dönen Eliana onun kalabalık caddeye dalışını, bir dükkânın önünde diz çökmüş, onu kucaklamak için bekleyen bir adamın kollarına atılışını izledi. Adamın beyaz saçları birçok düğümle bağlanmıştı. Eliana onun oğlanın babası olduğunu düşündü.

Baba ile oğlu izlerken gözleri yaşlarla doldu. Sevdiği biri tarafından kucaklanmayalı ne kadar da uzun zaman geçmişti.

Şimdi eve gel, diye emretti Kâhin. *Buna hiç izin vermemeliydim.*

Eliana evin yolunu gösteren uzaktaki dar yeşil ışığa arkasını döndü. *Yapamam. Henüz olmaz. Yapmak için geldiğim şeyi yapmadım.*

*Eliana, az önce Dip Dünya'da neredeyse kendini kaybediyordun. Bu, benim için de yeni bir şey. Yeniden olursa veya daha kötü bir şey gerçekleşirse, sana yardım edemeyebilirim.*

Eliana parmaklarını esnetti. Güç elementlerinin zincirleri ellerinin çevresinde nazikçe hareket etti. *Ama şimdi geri dönersem, orada da ölebilirim. Bu yüzden burada kalıp işimi bitirebilirim.*

Kâhin sustu. Onun sessiz öfkesi, Eliana'nın zihninin ufkunda bir buluttu. Fakat Eliana bunu yok sayarak gözlerini kapattı. Avuçlarında dinlenen altın disklerin hafif ağırlığına yoğunlaştı. Nazik bir kuvvet göğsünü çekiştirene dek gücünü yükselmeye zorladı. Eliana'yı havanın ince olduğu avludaki bahçeye de aynı içgüdü getirmişti. Şimdi, göğsündeki, omuzlarındaki, parmaklarındaki bu çekim onu ileriye doğru hareket etmeye zorluyordu. Ağır ağır gözlerini açtı. Siyah şehrin, empirium altınının parlak tonlarına boyandığını gördü. Bakışlarını odakladığı yerde en parlak, görüş alanının çevresinde daha loş.

*Empirium burada çok aydınlık*, diye düşündü Eliana Kâhin'e. *Avitas'ta gördüğüm her şeyden daha parlak.*

*Olması gerektiği gibi. Dip Dünya, empiriumun fiziksellığin yükünden kurtulmuş hali.* Kâhin'in sesi yumuşadı. *Sanırım sen, Rielle'nin kızı, burada bu yüzden acı çekmeden yürüyorsun. Empirium, Tanrı'nın ayak izidir. Dünyaları yapan şeydir. Ve sen içinde şimdiye kadar yaşamış olan tüm canlıların taşıdıklarından çok daha fazlasını taşıyorsun.*

*Annem hariç.*

Sanki Kâhin hafif bir acı hissetmiş gibi çırpınan bir nabız. *Evet, küçüğüm. Annen hariç.*

Eliana rüzgârlı şehir caddelerinde yürüyüp empiriumun çağrısını takip ederken, çevresindeki binalar uzadı ve ona yaklaştılar. Zihnini keskin tutarak, onu ayağının altındaki yol gerçek olmasa da gerçek olan bir izlek yaratmak için kullandı. Bu bir yanılsama olsa bile, ulaşamayacağı kadar uzakta yaşayan bir dünyanın sadece bir yankısı olsa bile, buna inanırdı. İzlek onu kapıları gecenin içine açılmış bir eve çıkan dar, taş bir merdivene götürdü.

*Acele et, Eliana*, dedi Kâhin en sonunda. Göz açıp kapayıncaya dek saatler geçmişti. *Birazdan gelir. Eğer mecbur kalırsak, bir başka gün deneyebiliriz. İnatçılığın veya gururun...*

İşte, diye düşündü Eliana. Evin içinde, kendine ait olmayan uzak bir dünyada var olan bir oturma odasının köşesinde, aradığı şeyi bulmuştu.

*Ah*, dedi Kâhin. Eliana'nın gözünden bulduğu yeri görebildiği için düşüncelerinde hayret vardı: Dip Dünya'nın özünde bir incelik, empiriumun bir bükülgenliği. Tıpkı Eliana'nın Avitas'ta keşfettiği gibi. Fakat burada, Dip Dünya'da, havaya hafif sulu bir parlaklık yayıyordu. Güneş ışığını yakalayan bir prizma gibi binlerce renkten oluşuyordu.

Eliana biraz daha bekledi. Gözlerinin odağının bozulmasına ve düşüncelerinin içine dönmesine izin verdi. Böylece empirium onun altın görüşünü parıltının içinden arkasında yatan şeye götürebilirdi. Eliana görünce gülümsedi, gücünü çağırdı. Elleri alev aldı. Küçük bir dikiş izi tıslayarak açılıp parmaklarına sıcak beyaz, mavi bir ışık sıçratana dek önünde ışıldayan havayı iki yana çekti.

Dikişin arkasında, Eliana'nın altında, sanki alçak bir buluttan bakıyormuş gibi çevreye yayılan, beyaz bir şehir vardı. Tepesinde kanatlar olan dönen kuleler, parlak şafak göğüne uzanıyorlardı. Şehri çevreleyen geniş bir uçurum ve onun üstünden geçen köprüler vardı.

Ve Corien'in sarayı oradaydı. Cilalı kubbeleri ve ince işlenmiş parmaklıkları, gün doğumunun yumuşak ışığında daha göz kamaştırıcıydılar.

Eliana yere çöktü ve topuklarının üzerine sertçe oturdu. Ellerini bacaklarına dayadı. Sarf ettiği çaba yüzünden başı dönmesine rağmen kuvvetli nefes almaya korkuyordu. Çevresindeki dünya tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Gözlerini sertçe kırpıştırdı. Işıltılı bir pus içinde yarattığı deliğe baktı. Ne kadar kuvvetsiz görünüyordu, ne kadar küçük ve solgun. Çevresinden ışık parmakları çıkıyordu ama öyle yavaş ve belirsizlerdi ki Eliana yırtığın kısa süre içinde kendini onarmasından korktu.

*Bugünlük bu kadar yeter*, dedi Kâhin. *Acele et, küçüğüm, yalvarırım.*

Eliana hafifçe sallanarak ayağa kalktı. *Daha geniş yapmalıyım. Daha fazla açmak için yarmalıyım. Şimdi çok küçük. Haçlı buradan geçemez. Ben gittiğim anda, yamanabilir.*

Şimdi buna zaman yok. *Yeterli oluncaya kadar yeniden geliriz, tekrar tekrar deneriz. Veya tamamen farklı bir plan tasarlarız.*

Cennet'in belli belirsiz şekillerine bakan Eliana kendini çılgına dönmüş hissetti. *Daha fazla bekleyemem!*

*Gücünün hepsini birden çok fazla zorlarsan, Dip Dünya'da kendini kaybedebilirsin ya da hazır olmadan, ben hazırlanamadan haçlıyı çekebilirsin. Veya Corien'in bizim yaptığımız şeye uyandırabilirsin. Sonra da senin peşine düşer, benim peşime düşer. Her şeyi kaybederiz.* Kâhin'in sesi katıydı. *Gücünün kullanımını insafsızca ölçmelisin. Yoksa güce en çok ihtiyacın olduğu zaman savunmasız kalırsın. Ağır ağır çalışmalıyız. Bu sırada da eğersizlerimize devam etmeli, dayanıklılığını güçlendirmeliyiz. Sen planını bana ilk anlattığında, buna karar vermiştik.*

Eliana bunun doğru olduğunu biliyordu. Yine de dikişin yanından hüsran gözyaşlarıyla ayrıldı. *Geliyor mu?*

*Birazdan, sanırım. O seni görmeden önce, tamamen kendin olmalısın.*

Kalbi göğsünde ağırlaşan Eliana, evden çıktı ve hızla geldiği yoldan geri döndü. Dış taraftaki caddelerden geçerek şehrin

merkezine gitti. Avitas'a geri dönen dar kapıyı gördü. Kızgın morarmış ışıkla çevrelenmiş belli belirsiz yeşillik.

*Bu gerçek*, dedi Eliana kendine. Çıkışa doğru hızla ilerledi. *Bu gerçek, bu sağlam.* Yavaşladı, kendini yolda attığı her adımı hissetmeye zorladı. Kısa süre sonra dikişin yanındaydı. Dikişin ışığı teninde vızıldarken içinden kayarak geçti. Yere, kömürleşen güvenli çalılığına inince arkasını döndü ve titreyen parmaklarıyla dikişi kapattı. Yalnızca hafif bir iz kaldı, kolaylıkla gözden kaçabilecek bir ışık oyunu. Eliana izin soluşunu izledi. Dip Dünya'daki ufak deliğin görüntüsü aklında kalmıştı. Geriye ne kadar çok iş kaldığını ve bu sırada nelere katlanacağını düşünmek onu hasta ediyordu.

İşte buradasın, dedi Kâhin. Sesinde rahatlamanın verdiği bir titreşim vardı. *Tanrıya şükür. Eliana, Bence bu çok fazlaydı, çok cüretkârdı. Bir daha geri dönmemelisin. Onunla savaşmanın başka yolları da var. Açtığın delik, zaman içinde kendiliğinden genişleyebilir. Haçlı oradan sızar.*

"Ama bu ne kadar zaman alır?" diye fısıldadı Eliana. Zihin konuşmasına geri dönemeyecek kadar yorgundu. Kendi sesinin perişanlığıyla eğlendi. "Bunun olması için bekleyemem. Onunla olan savaşım benden kalanları yok etmeden önce bunu ben kendim yapmalıyım."

Kâhin buna cevap vermedi Fakat Eliana sarayın içinden odasına giderken onun düşüncelerinin koruyucu pelerinini üzerinde hissetti. Odasının iki gri gözlü muhafızın beklediği kapısını görünce, ağzına kötü bir tat yayıldı.

*Sonsuza dek sürmeyecek*, Eliana, dedi Kâhin'in kederden kalınlaşan sesi. *Sana yardım etmek için henüz senin bilmediğin şekillerde yorulmaksızın çalışıyorum. Ama zamanlama çok hassas yapılmalı yoksa elimize geçen fırsatı kaybederiz. Güvenli olur olmaz senin yanına döneceğim. İkimiz birlikte geri gideceğiz.*

Eliana cevap vermedi. Bunun yerine odasının kapısını açtı ve arkasından sessizce kapattı.

# 26
# SIMON

*"Ormana çok dikkatli bakma, sevgilim,*
*Yüksek sesle konuşma, olunca gece*
*Yatağımızın ateşinde kal, sevgilim,*
*Mumumuzu hep tut görünürde."*

—Geleneksel Astavar halk şarkısı

Corien şehrini kaçırılmış güzelliklerle doldurmuştu; dikkat çekici simetrileri olan yüzler, yetenek saçan zihinler. Şairler ve müzisyenler, sanatçılar ve marangozlar. Binaların hepsi kusursuzdu. Her biri melek zihinleri tarafından tasarlanmış ve Cennet'te yaşarlarsa ve Yüce Majesteleri Ölümsüz İmparator'un emirlerini yerine getirirlerse, kendilerine ve ailelerine güvenlik vaat edilerek yataklarından çalınan zanaatkârlar tarafından inşa edilmişlerdi.

Simon şehrin içinden geçip Lyceum'a giderken, Corien'in topladığı tüm halkın gökyüzüne baktıklarını fark etti. Kimi merakla kimi de korku ile bakıyordu.

Onların yanından geçen Simon gözlerini önündeki yoldan ayırmadı. Diğerleri gibi hayretle göğe bakmayı istemiyordu. Fakat havada beliren bu şeyden gelen ışık görmezden gelinemezdi. Her şeyin üstüne çökmüştü. Şehri garip ışıklarla aydınlatıyordu. Beyaz ve mavi, lacivert ve vişneçürüğü. Gece olmasına rağmen şehir, gündüz gibi parlak ışıkla uğulduyordu.

Simon sadece bir kez, Lyceum'un kapısında yukarıya baktı.

Şehrin üstünde, tam merkezinin tepesinde, bulutların arkasında kalmış kırpışmayan parlak bir ışık ışıldıyordu. Birkaç hafta önce belirmişti ve bir iki günde bir büyüyor ve daha parlaklaşıyordu. Patlamaya hazırlanan şiddetli bir fırtınanın kafası gibiydi. Bazıları bunu bulutlarda bir yırtık veya bir bere olarak tanımlıyorlardı. Diğerleri ise büyük bir göz olduğunda ısrarcılardı. Simon devriyeleri sırasında insanların fısıldadıklarını duyuyordu; tüm şehir bu ışığın gizemiyle kaynıyordu.

Melekler bu oluşuma bir isim vermişlerdi: *Ostia*.

Köprülerin karşı tarafında ve daha ötedeki kayalıklı ovalar boyunca, şehre girmek için feryat eden mülteciler, şehrin çevresine yerleştirilmiş melek muhafızların gözüne girmek için özenle hazırlanmış fedakârlıklar yapmaya başlamışlardı. Havadaki ışığın, İmparator'un büyük bir merhamet ya da katliam eylemi yapma vaktinin iyice yaklaştığının bir işareti olduğuna inanıyorlardı. İmparator'u etkileyebilirlerse, hayatları kurtulabilirdi.

Keşke onları izleyen melek muhafızların bunu sadece acımasız bir eğlenceyle izlediklerini ve şiddet içerikli hareketlerinin karşılıksız kalacaklarını bilselerdi.

Simon gökyüzüne son bir bakış attı. O da Lyceum'da yaşayan birçok melek gibi Ostia'nın ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu, empiriumda bir yırtıktı. Beceriksizce açılmış olmasına rağmen büyüyen ve ardında Dip Dünya'nın olduğu bir yırtık. Çok yakında, korumaları gereken yalnızca bir değil, iki Geçit olacaktı. Soru, bunu kimin yaptığıydı.

Cevap, Simon için çok açıktı fakat Corien Eliana'ya işkence yaparak haftalar geçirmiş ve onu Ostia'ya bağlayan herhangi bir delil bulamamıştı. Eliana'nın çığlıkları bulunduğu kanatta, nadir sessizlik aralıklarıyla gece gündüz yankılanıyordu.

Simon Lyceum'a girdi ve arkasına bakmadı.



Simon, Lyceum'un Pembe Oda olarak bilinen kabul salonunda oturdu ve Beşli Konsey olarak adlandırılan Invictus yönetimini

dinledi. Dinlendiklerini anlamaları ne kadar sürecekti, merak etti.

Cilalı kiraz ağacı kapılara baktı. Kapının arkasında, Jessamyn yere çömelmiş içeriyi dinliyordu. Hareketleri fark edilmeyecek gibi değildi. Simon onun ayağını yere sürttüğünü duydu. Kuşkusuz o da diğer herkes gibi havada asılı duran tuhaf ışık yüzünden gergindi. Artık hiç gerçek gece yaşamıyorlardı; en karanlık saatler bile gümüşe boyanıyordu.

Simon Beşli'ye baktı. Onlar Jessamyn'in varlığından habersizdiler. Bu, Simon'ın biraz midesini bulandırdı. Beşli'nin en üst düzeyde suikastçılar olması gerekliydi ama onlar kapılarının önünde kıpırdanan öğrencilerini bile duyamıyorlardı.

Beşli'den biri, Vezdal isimli açık tenli, kaslı bir kadın öfkeyle konsey masasının üzerine eğildi. "Sen de görüyorsun, Simon, daha fazla erteleyemeyiz," dedi telaşla. "Geçen her dakika, bizim son dakikamız olabilir. Gökyüzünü gördünüz. Biz harekete geçmediğimiz için meleklerin ölümlerini ve İmparatorluk'un yıkılışını izlemeyi reddediyorum."

" 'Onun işlerini korumam için beni O seçti,'" dedi Beşli'den bir başkası. Mirzet, yaşın getirdiği çizgileri olan esmer bir kadındı. Yine de hâlâ bir kılıç ustasıydı. " 'Onun görkemini almam için beni seçti.' Invictus yemini böyle söylüyor. *O* seçti. *Onlar* değil. Sadakatimiz, İmparator'a olmalı."

"Ama yemin aynı zamanda, 'Ben, Onun hikâyesinin koruyucusuyum,' diyor," dedi Beşli'den bir diğeri. Sesi pürüzsüz ve rahattı. İsmi Kalan'dı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir erkek. "Onun hikâyesinin, meleklerin, İmparatorluk'un, bir meleğin değil tüm ırkın hikâyesi olduğu öne sürülebilir ve biz bunun sona ermesine izin verirsek, tam anlamıyla korumuş olmayız. Bu, ister İmparator'a ihanet anlamına gelsin, ister gelmesin."

Mirzet homurdanarak sandalyesini iterek masadan uzaklaştı ve pencerelerden birinin yanına gitti. Odada açık olan tek pencere buydu ve Ostia'nın tuhaf mavi ışığından bir ışının içeriye girmesine izin veriyordu.

Kalan Simon'a döndü ve yeniden konuşmaya başladı.

"Jessamyn'in raporları bize, onun kendini kızın odasına tek seferde saatlerce kapattığını söylüyor. Jessamyn kızın çığlıklarını duyuyormuş ve sonrasında İmparator'un telaşlı ve delirmiş bir şekilde çıktığını görüyormuş. Ama kız ona direnmeye devam ediyormuş. Bu doğru mu, Simon?"

Simon soğuk bir tavırla adamı izledi. "Doğru."

"Ve Ostia her geçen gün büyüyor. Ravikant, yakın zamanda empiriumun oradaki kumaşının yırtılacak kadar çok açılacağını düşünüyor. Oradan da haçlılar doğrudan şehrimizin caddelerine dökülecekler. Öyle değil mi?"

"Eğer beni lorduma ve İmparator'a ihanete doğru yönlendirmeye çalışıyorsanız, başaramayacaksınız," dedi Simon. Sesi alçak ve rahattı. Sandalyesinden kalktı. "Buraya gelmem bir hataydı. Sizin bu toplantıyı düzenlemeniz daha da büyük bir hataydı. Bu sözleri korkunuz ve Invictus yeminini yanlış yorumlamanız yüzünden söylemiş olduğunuza beni ikna etmeniz için size bir şans vereceğim. Eğer beni ikna edemezseniz, bu gece İmparator'u buraya getireceğim ve sizi katlettireceğim."

Kalan'ın gözleri alevlendi, ellerini masanın üstüne yerleştirdi. "Onun aklı başka bir yerde, Simon. Bunu biliyorsun. Her gün kendi gözlerinle görüyorsun. Hepimiz görüyoruz. Geçmişe seyahat etme ve kaybettiği aşkıyla yeniden birleşme takıntısı... Bu onu mahvetti. Eğer kendi olsaydı, eğer zihni eskisi gibi olsaydı, Ferracora kızını çok önce kırabilirdi. Ama öyle değil ve canavarlar gökten ve denizden bize iyice sokuluyorlar. Harekete geçmeliyiz. Kız Geçit'i mühürlemeli, Ostia'yı da elbette. Yoksa bu, hepimiz için ölüm anlamına gelir."

Simon bekledi. Dikkatinin yarısı gergin konseydeydi.

Diğer yarısı Jessamyn'i dinliyordu.

"Amiral Ravikant çoktan işe koyuldu," diye devam etti Kalan. Artık sesi daha özgüvenli çıkıyordu. Dile getirdiği fikirlerin işe yaradığını düşünüyordu. "En kuvvetli yüzbaşılarını topladı. Zihinlerinin birleşmiş gücünün onu yok etmeye yeteceğini düşünüyorlar. Ama bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacımız var."

Aniden, Vezdal masadan kalktı ve hışımla kapıya gitti. Kapıyı tekmeleyerek ardına kadar açtı. Jessamyn yere devrildi.

Vezdal elinde parlayan uzun, ince bir bıçakla saldırırken, kız ayağa fırladı. Jessamyn bıçaktan kurtuldu, döndü ve tekme attı. Ancak tekmesi boşa gitti ve Vezdal onu bacağından yakalayarak sertçe yere savurdu.

"Aptal kız!" diye kükredi Vezdal. "Hain pislik!"

Kalan Vezdal'ı odaya geri çekti. Yüz yüze gelmek için hızla döndürdü.

"Onu kullanabiliriz, Vezdal," diye tısladı Kalan. "Kızın muhafızı olarak görevlendirilmişti. Onun kardeşine göz kulak olmak için görevlendirilmişti. Jessamyn bu sarayın içinde değerli bir çift göz."

Vezdal kolunu Kalan'ın ellerinden kurtardı. "Şimdi de bir tehlike ve biz onu ortadan kaldırmalıyız."

Ama Jessamyn çoktan koridorda kaçmaya başlamıştı.

Vezdal kemerindeki bir diğer bıçağa uzanarak onun arkasından koştu. Beşli'den bir başkası, Telantes isimli harika bir okçu, Vezdal'ın hemen peşinden gitti. Simon taş zeminde bıçakların tıngırtısını ve okların zayıf vınlayışlarını duydu.

Kalan Simon'a döndü. Yanakları öfkeyle parlıyordu. Ama Kalan bir şey söyleyemeden önce Simon kalçasından tabancasını çekti ve onu vurdu.

Kalan daha yere düşmeden Simon hızla döndü ve diğerlerini tam gözlerinin ortasından vurdu. Mirzet pencerede, Praxia hâlâ masadaydı.

Simon odanın diğer tarafına yürüdü ve fışkıran karnını sıkıca tutan Kalan'ın başına dikildi. Öldürücü bir el ateş için silahını kaldırdı.

"Özür dilerim, Kalan," dedi Simon. "İmparator'a karşı çalışmanıza izin veremezdim. Sence Ravikant, İmparator'un yapamadığı şeyi yapabilir mi? Onun zihni bir sopa gibi. Kızın düşüncelerine girdiği anda kızı öldürür. Biz de yaklaşan akına karşı savunmasız kalırız."

Bunun ardından Simon tetiği çekti. Silah sesinin yankısı sönmeden önce odadan çıkmıştı.

Diğerlerinin peşinden Lyceum'dan koşarak çıkarken, zihninde tek bir düşünce çığlık atıyordu. Silahı elinde, ayakları taşları sertçe döverken bile aklından atamıyordu:

*Onu tam karnından vurdum.*

*Onu tam karnından vurdum.*

İmparator'un sarayını avlulardan oluşan bir labirent çevreliyordu ve Simon bunu çok iyi biliyordu.

Bakışlarını Jessamyn'den ayırmadan, bir avluyu diğerine bağlayan bir taş kemerin altından geçti. Jessamyn çok ileride değildi; kalçasından bir ok aldı ve yavaşça ilerlemeye devam etti.

Vezdal gölgelerin arasından sıçradı ve Jessamyn'in kolunu yakaladı. Onu döndürdü. Jessamyn Vezdal'ın bıçağından kaçtı, sonra kendi bıçağının kabzasını mide bulandırıcı bir çıtırtıyla Vezdal'ın burnuna tıktı. Vezdal sendeledi, burnundan kan fışkırıyordu. Ama Jessamyn'in topallayan siluetinin peşinden koşmaya başlamadan önce yalnızca kısa bir an duraksadı.

Avlu duvarlarının üstünde bir gölge hızla onları takip ediyordu; Telantes ve sırtında bir ok sadağı.

Simon bir başka avluya girdi. Sonra tam Jessamyn beyaz merdivenlerden aşağıya inerken, üstünden çiçekler sarkan demirden bir kemerin altından geçerek ortaya çıktı. Jessamyn ona doğru koştu. Kız yere düşmeden önce Simon onu yakaladı.

"Invictus," dedi kız nefes nefese. Gözleri kocaman büyümüştü. Kan kaybı yüzünden yüzü solmuştu. "Ravikant."

"Biliyorum," dedi Simon sakin bir tavırla. "Hatırlarsan, ben de oradaydım."

Sonra kızı yana çekti, nişan aldı ve kızın arkasına doğru ateş etti. İki el; biri Vezdal, diğeri Telantes için. Okçu duvarın üstünden bir çiçek yığınının içine düştü.

Simon Jessamyn'i sırtından sıkıca tutarak saraya gitmesine

yardım etti. Aşağıya doğru baktı. Jessamyn'in bacağı kandan sırılsıklam olmuştu. Gözleri bulanık, bakışları boştu.

"Doktorlar senin yaralarına bakacaklar," dedi Jessamyn'e. Sonra bir durağanlık oldu. Simon'ın zihnine bir perde indi. Simon bunu iyi biliyordu. Tadını, kokusunu. İradesinin şaşırtıcı gücünü.

Simon düşüncelerini Corien'e açtı. Dilediği gibi incelemesine izin verdi. Pembe Oda, Invictus hüsranı, Ravikant'ın ihaneti.

*Anlıyorum.* Corien'in kelimeleri beyaz bir nehirde süzülüyordu.

Sonra saraydalardı. Güney doğu girişinin yakınındaki küçük bir odadalardı. Corien volta atıyordu. Beyaz gömleğinin önü açık ve siyah pantolonunun üstüne dökülmüş. Saçları keçe halinde bir karmaşa. Eliana'nın yanından geliyordu; gözlerinde sadece kızın odasında geçirdiği bir günden sonra beliren delice bir parıltı vardı.

Saray hemşireleri telaşla koştular. Jessamyn'i divana yerleştirdiler ve hemen yaralarıyla ilgilenmeye başladılar.

Corien onun başında dikildi. Gerçi Simon onun kıza bakmadığını biliyordu. Corien'in zihninde iyice şiddetlenen dikkat dağınıklığını, düşüncelerinin tamamen biri ölü diğeri ölmek üzere olan iki kadın tarafından ele geçirildiğini biliyordu.

"Beni uyarmaya geldiğin için teşekkür ederim, Jessamyn," dedi Corien sakince. Dudaklarını kızın eline bastırdı. Bu biraz uzun sürünce, boş bakışlı, şifa becerileri için çalınmış olan insan hemşireler birbirlerine gergin bakışlar attılar.

Simon boğazını temizledi ve bir adım öne çıktı. "Lordum? Emirleriniz neler?"

"Emirlerim mi?" Corien dönerek ona baktı. Ostia'nın ışığı pencereden süzülerek onu zarifçe boyuyordu. Yanakları, yıldızlardan yapılma bir allık sürmüş gibi parlıyordu.

"Emirlerim, Vaera Bashta'nın tüm kapılarının açılması," dedi sakince. Sesi, ağzından çıkan her kelimeyi titretiyordu. "Her bir tutsak, istediğini yapmak için özgür olacak. İstedikleri tüm evler, tüm vücutlar ve tüm yataklar onların olacak. Artık hücre

yok. Gardiyan yok. Beyaz caddelerimin, onun şerefine kırmızı akmasını istiyorum. Belli ki bu şehir, benim fark etmediğim bir biçimde kirliymiş. Temizlemenin zamanı geldi."

Sonra paltosunu yerden aldı ve süzülerek odadan çıktı. Simon onun arkasından yürümeye başladı ama yanından geçerken Jessamyn onu kolundan yakaladı.

"Fakat Remy hâlâ Lyceum'da," dedi. Nefes nefeseydi, gözleri acıdan puslanmıştı ve terden saçları ıslanmıştı. "Onu al, lütfen. Hapishane açılmadan önce buraya getir. Eğer Eliana Ostia'yı mühürlemeden önce ölürse..."

Simon en yakınındaki hemşirenin elinden içi yatıştırıcı dolu bir şırıngayı kaptı ve Jessamyn'in koluna boşalttı. Jessamyn divanın üstünde gevşedi. Simon onu sessiz hemşirelerle birlikte bırakarak sarayın koridorlarında Corien'in peşinden koştu.

# 27
# NAVI

*"Yas tuttuğunu biliyorum. Yaşadığımız hayata ve dünyanın nasıl bir yer haline geldiğine baktığını biliyorum ve yüreğinde yanan öfkeyi hissediyorum. Ama bunun yerine seni ne kadar sevdiğimi, Nerida'nın Tameryn'i nasıl sevdiğini ve gördüğümüz ailelerin her zamanki gibi birbirlerine ne kadar değer verdiklerini düşün. Sevgi, şiddet ya da ümitsizliğin azaltamadığı tek sabit kuvvettir. Cat, dünya kararsa da bu gerçeğin ışığına tutunmalıyız. Özellikle de böyle zamanlarda."*

–Korkusuz Aziz Ghovan'ın kız kardeşi Catarina'ya yazdığı tarihsiz mektup, Ventera'nın başkenti Orline Asırlar Külliyesi arşivi

Geçen ay boyunca, Navi ve küçük ordusu yetersiz erzaklarının neredeyse tamamını ve askerlerinin çoğunu Kavalia Bataklığından Ysabet'in saklı koyuna taşımışlardı.

Gemi dört gün içinde yelken açmaya hazır olacaktı. Koyu ve bataklığı gergin bir enerji ile uğuldatan, inanılmaz bir başarı.

Navi ayrıcalıklı değildi. Çok az dinlenerek ve görevlerinin arasında terinin kurumasına pek fırsat tanımayarak çalışıyordu. Bez tomarlarını, şişelenmiş otları ve keten brandaları hazırlıyordu; kuru et paketlerini, çekirdekleri ve pirinç keklerini istifliyordu; tahıl ve yulaf çuvallarını kutuluyordu. Geçen ayın büyük kısmında zaman dikkatli bir şekilde kullanılmış, Hariaca ve Laranti adalarındaki pazarlara stratejik olarak anlamsız bir örüntü kullanılarak ziyaretler yapılmıştı. Hatta nadiren de olsa Meridian'dan ilk ayrıldıktan sonra ilk yaklaştıkları liman olan Algare limanına geri gitmişlerdi.

Şimdi, Ysabet'in malzemelerine ekleyebilecekleri kendilerine ait yeterli malzemeleri vardı ve Navi halkının artık bir yük olmayacağını bilerek daha rahat nefes alıyordu. Ysabet ve onun mürettebatını okyanusun karşı kıyısındaki Cennet'te ölümcül bir göreve sürükleyecekse, en azından bu süre içinde hepsi düzgün beslenmeliydi. Tabii ambarlarda bir sorun çıkmazsa ve her şeyi bir fırtınada kaybetmezlerse.

Navi bu kaygıları aklından attı ve çadırına girdi. Not almak için bir kâğıt parçası aradı. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu ama ne zaman uyumayı denese parça parça uyuyabiliyordu. Hepsi de gerginliği hissediyorlardı; yorgunluk, korku ve uçarı bir neşe. En azından, denize açılacaklar, İmparator'un evine saldıracaklar ve Güneş Kraliçesi için savaşacaklardı. Geriye hangi dünya kalırsa kalsın, efsane olacaklardı. İsimleri masalarda fısıldanacak, dualarda mırıldanacaktı.

Elbette ilk olarak, Eliana'ya gerçekte nasıl ulaşacaklarını bulmaları gerekiyordu. İmparator'un şehrinin duvarlarını yarmak kolay bir iş olmayacaktı.

Navi alnını silerek kendi kendine güldü. Çaresizce uyumaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, bir plan yapmak için önlerinde kocaman bir okyanus yolculuğu vardı. Çadırının önünde şen bağrışlar yankılanıyordu. Bunları, kampın çamurlu kıyısına çekilen kayıkların sesi takip etti. Ysabet'in mürettebatı o günkü sevkiyattan dönüyordu. Navi, elinde kâğıtla donakaldı. Aniden hızla atmaya başlayan kalbinin sesini bastırarak dışarıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştı ama tek duyabildiği kendi sabırsızlığı ve kanındaki sıcak nabızdı. Kısa bir an sonra, çadırın eteği açıldı ve Ysabet tuzlu deniz kokusunu yanında taşıyarak içeriye girdi. Islak beyaz saçları çene hizasında kıvrılmıştı. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı.

"Her şey yolunda," dedi Ysabet. Elleri kalçasındaydı, kınındaki kılıcı kemerinden sallanıyordu. Beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıyırmıştı. Navi'nin tertipli küçük çadırını sanki kendi gemisinin güvertesiymiş gibi inceledi. "Dört gün içinde gitmeye hazırız. Akşam yolculuğu olacak. Bunu tercih etmem ancak adalardan uzaklaşana dek imparatorluk gemilerine çok

Şimdi, Ysabet'in malzemelerine ekleyebilecekleri kendilerine ait yeterli malzemeleri vardı ve Navi halkının artık bir yük olmayacağını bilerek daha rahat nefes alıyordu. Ysabet ve onun mürettebatını okyanusun karşı kıyısındaki Cennet'te ölümcül bir göreve sürükleyecekse, en azından bu süre içinde hepsi düzgün beslenmeliydi. Tabii ambarlarda bir sorun çıkmazsa ve her şeyi bir fırtınada kaybetmezlerse.

Navi bu kaygıları aklından attı ve çadırına girdi. Not almak için bir kâğıt parçası aradı. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu ama ne zaman uyumayı denese parça parça uyuyabiliyordu. Hepsi de gerginliği hissediyorlardı; yorgunluk, korku ve uçarı bir neşe. En azından, denize açılacaklar, İmparator'un evine saldıracaklar ve Güneş Kraliçesi için savaşacaklardı. Geriye hangi dünya kalırsa kalsın, efsane olacaklardı. İsimleri masalarda fısıldanacak, dualarda mırıldanacaktı.

Elbette ilk olarak, Eliana'ya gerçekte nasıl ulaşacaklarını bulmaları gerekiyordu. İmparator'un şehrinin duvarlarını yarmak kolay bir iş olmayacaktı.

Navi alnını silerek kendi kendine güldü. Çaresizce uyumaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, bir plan yapmak için önlerinde kocaman bir okyanus yolculuğu vardı. Çadırının önünde şen bağrışlar yankılanıyordu. Bunları, kampın çamurlu kıyısına çekilen kayıkların sesi takip etti. Ysabet'in mürettebatı o günkü sevkiyattan dönüyordu. Navi, elinde kâğıtla donakaldı. Aniden hızla atmaya başlayan kalbinin sesini bastırarak dışarıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştı ama tek duyabildiği kendi sabırsızlığı ve kanındaki sıcak nabızdı. Kısa bir an sonra, çadırın eteği açıldı ve Ysabet tuzlu deniz kokusunu yanında taşıyarak içeriye girdi. Islak beyaz saçları çene hizasında kıvrılmıştı. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı.

"Her şey yolunda," dedi Ysabet. Elleri kalçasındaydı, kınındaki kılıcı kemerinden sallanıyordu. Beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıyırmıştı. Navi'nin tertipli küçük çadırını sanki kendi gemisinin güvertesiymiş gibi inceledi. "Dört gün içinde gitmeye hazırız. Akşam yolculuğu olacak. Bunu tercih etmem ancak adalardan uzaklaşana dek imparatorluk gemilerine çok

dikkat etmeliyiz. Bu, *Kraliçeninışığı* kendi için savaşamaz demek değil, savaşabilir. O azılı, dişi kurt bir gemi. Ama savaştan elimizden geldiğince kaçınmalıyız."

Navi çadırın içinde faydasızca hareket ediyordu. Kâğıtları düzenliyor, Hob'un defterini battaniyesinin altına tıkıştırıyor, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Ysabet'e bakmaya dayanamıyordu. Bir aydır, on dört yaşındayken bir kızla ilk kez yattığından beri hissetmediği bir özlemle kaynıyordu. Arzusunun hemen ardından, eğer bunu itiraf ederse Ysabet'in onun yüzüne güleceği korkusu geliyordu. Ysabet'in gözlerini sık sık üstünde hissetmesinin ve bazen elleri birbirine dokunduğunda ortamın kav gibi alev almasının bir önemi yoktu.

Sonra Ysabet'in kelimelerinden biri Navi'nin huzursuz zihnine kazındı. *Kraliçeninışığı*. Kendini beğenmiş sırıtışıyla yüzü aydınlanan Ysabet'e bakmak için doğruldu.

"Ona isim vermişsin," dedi Navi zor duyulan bir sesle. İçindeki tüm hava boşalmıştı. "Ona Eliana'nın ismini vermişsin."

"İyi bir isim, değil mi?" Ysabet göz kırptı. "En azından bir öpücük hak etmişimdir, değil mi?"

Navi'nin bacaklarından aşağıya yavaş bir sıcaklık yayıldı. Gözleri yaşlarla doldu. Bakışlarını Ysabet'in yüzünden çekemiyordu. Bu yüzün zindeliğine açlık duyuyordu. Sivri çenesine ve elmacık kemiklerine, canlı kahverengi gözlerine.

Ysabet'in kendini beğenmiş ifadesi bocaladı. "Ağlıyorsun. Bu gözyaşları iyi mi kötü mü?"

Navi kafasını iki yana salladı ve ona doğru koştu. Sanki tüm hayatları boyunca o yolda ilerliyorlarmış gibi çarpıştılar. Ysabet'in sırıtan ağzını kendininkinin yanında, kendi kollarını Ysabet'in omuzlarına sarılmış halde buldu.

Ysabet, dudakları Navi'nin dudaklarının üstünde, elleri belinde, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı. Sonra hava konuşamayacakları kadar tükendi. Ysabet yaptığı tüm diğer şeyler gibi öpüşüyordu: Navi'nin dizlerinin bağını çözen bir özgüvenle. İlk başta yumuşak, Navi'nin dudaklarını şişiren ve sızlatan muzip ısırıklar. Sonra sıcak bir bakışla, Ysabet elini Navi'nin başının arkasına götürüp avuçladı. Navi ona yetişmek

için parmaklarının ucunda yükseldi. Bu çok derindi, çok ateşliydi. Navi'nin elleri Ysabet'in kollarına yapıştı. Ysabet'in dili açılana kadar Navi'nin dudaklarıyla oynadı.

Ysabet inleyerek Navi'yi nazikçe çadırın köşesindeki küçük sandık yığınına doğru götürdü. Navi, dünyadaki en doğal şeymiş gibi sandıkların üstüne çıktı. Bacaklarını Ysabet'in bacaklarının çevresine doladı, kendine yaklaştırdı. Ysabet'in sıcaklığı, vücudunun güçlü, sıcak hatları. Ysabet Navi'nin kalçasını tuttu ve yakına çekti. Ysabet'in ağzı boynunda dolaşırken, Navi başını arkaya attı. Parmaklarını Ysabet'in saçlarına doladı. Yumuşaklığına bayıldı. Yüzünü o saçların içine gömmek istedi.

Tuniğinin kolu sıyrıldı. Ysabet onun çıplak omzunu öptü.

"Ona bu ismi sadece senin yatağına girmek için vermedim," diye ağzının içinde geveledi Ysabet.

Navi gülümsedi. Gözlerini kırpıştırarak kapattı. "Yatağım yok."

"Benim var, gemimde." Ysabet onun yüzünü kaldırdı. Gözleri yıldızlarla doluydu. "Büyük. Kaptan köşkü falan."

Sonra Ysabet'in yüzü durgunlaştı. Alnını Navi'nin alnına yasladı, nefeslerini düzelttiler. Navi'nin ipeksi siyah saçlarını yumuşak bir şekilde yanağından arkaya doğru taradı. Fidelia tarafından kaçırılışından aylar sonra, saçları nihayet omuzlarına gelmişti.

"Seninle sadece yatmak istemiyorum, Navi," diye fısıldadı Ysabet. "Sadece bu değil."

Navi Ysabet'in yanaklarına yumuşak öpücükler kondurdu. Ysabet gözleri kapalı bir halde, güneşe dönen bir çiçek gibi yüzünü kaldırdığında Navi'nin yüreği sızladı.

"Biliyorum, "dedi Navi sessizce. "Benim için de aynı." Ysabet tuniğinin eteğini kaldırıp, parmaklarıyla onun çıplak teninde gezinirken, Navi ürperdi. "İstediğim biri tarafından bana bu şekilde dokunulanı çok uzun zaman oldu, ben çok gençtim. Bu kadar güzel olabileceğini unutmuşum."

Ysabet durdu ve sonra geri çekildi. Gözleri ciddileşmişti. "Birbirimize anlatmamız gereken çok hikâye var."

Navi yumuşak bir tebessümle Ysabet'in yüzüne dokundu. "Senin güzel geminde süratle okyanusu geçerken, birbirimize hikâye anlatacak çok vaktimiz olacak."

"Bir daha söyle."

Navi'nin gülümsemesi genişledi. "Senin güzel gemin."

Ysabet iç çekti. "Senin böyle güzel şeyler söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Bir çığlık havayı deldi, onu bir diğeri izledi. Navi bir an için Ysabet ile göz göze geldi ve telaşla çadırdan dışarıya fırladılar. Dışarıda, mürettebat silahlarını kapmış, malzemeleri saklamak için koşuşturuyorlardı. Malik acımasız ifadesiyle kılıcını çekmişti. Hob tabancasını hazırlamıştı.

Navi gözlerini kısarak bataklığın karanlığına baktı. Ysabet hemen arkasındaydı. Akşam olmuştu; başlarının üstündeki kalın dal ağından geçen ışıklar kuvvetsiz ve sarıydı. Navi yarığa baktı ama her zamanki gibi görünüyordu. Kımıldayan ışıklarla renklenen ince, siyah bir göz birkaç yüz metre ileride sessizce havada asılı duruyordu.

Bir kayık yaklaştı. Yarıktan çok uzakta oldukları için Navi onların yarığı görmemiş olabileceklerini tahmin etti. Kayığın içinde biri ayakta duruyordu, uzun bir kürekle tekneyi bulanık suda ileri itiyordu.

Navi gerildi. Tek bir kişi ve tek bir kayık mıydı? Yoksa birçok kayığın ilki miydi? Melek miydi insan mıydı?

Sonra sanki bir esinti varmış gibi hava kımıldadı. Bataklığın durağanlığı ile çerçevelenen bu hareketlilik hemen Navi'nin gözüne takıldı. Nefesi boğazına takıldı. Havada uçuşan, kımıldayan sürekli değişen bu bozulmanın, bu belli belirsiz lekenin ne olduğunu biliyordu.

*Ekselansları.* Zahra'nın sesi bir rahatlamayla çınladı. *Nihayet.*

Navi tiz bir çığlıkla ileriye doğru atıldı. "Ateş etmeyin! Silahlarınızı indirin!"

Malik ona baktı. Kılıcı hâlâ havada kaşlarını çattı.

Navi onu iterek önüne geçti. Boğazından kahkahalar fışkırıyordu. Kollarını sallayarak selamladı. Hob'un kısa

boylu, tıknaz, açık tenli, dağınık kızıl saçlı kürekçiyi tanıdığını duydu. Boğuk bir çığlıkla Hob kıyıdaki Navi'nin yanına gitti. Umursamadan çamurlu suyun içine daldı. Kayığı yakaladı ve karaya kadar kalan yolda çekti.

Patrik'in gülümseyişi doğan güneş gibiydi. Küreğini çamurlu sahile attı. Yanağı boyunca yabancı bir yara izi uzanıyordu. Navi elleriyle ağzını kapattı. Gözyaşlarının arasında gülümsüyordu. Aylar önce Kızıl Taç'ın Taç Çukuru isimli sığınağında karşılaştıkları günden beri Patrik çok değişmişti. Yıpranmış, siyah bir göz bandı takıyordu. O da zayıflamıştı. Vücudunda yeni yara izleri vardı. Ama sağlam ve hayattaydı.

Hob titreyen esmer elleriyle Patrik'in yüzünü avuçları arasına aldı. Sonra bir rüyanın sona ermesinden korkarmış gibi yavaşça onu kendine yaklaştırdı ve kolları arasına aldı. Hob yüzünü Patrik'in dağınık saçlarına gömdü, gömleğinin yırtık pırtık kıvrım yerlerini sıkı sıkı tuttu. Hob sessiz bir adamdı ancak yüksek sesli, kuşkucu kahkahalarla bölünen hıçkırıkları dizginsizdi.

Patrik yüzünü Hob'un omzuna dayadı. Gözlerini kapattı. Hob'un sesinin altında güçlükle duyulabilen bir şeyler mırıldanıyordu. Navi onu Hob'un ihtişamlı omzundan zar zor görebiliyordu. Ama yine de onunla göz göze gelmeyi başardı.

Navi diğerlerine, izleyen herkese döndü. Malik kılıcını unutmuş, ışıldıyordu.

"Hadi gidin," dedi Navi sadece ağzını oynatarak. Herkese gitmeleri için işaret etti. "Onlara biraz zaman verin."

Küçük sahipsizler ordusu hemen itaat etti. Ysabet'in mürettebatı ile birlikte işlerinin başına döndüler. Sadece Ysabet, ağaçların yukarısına öfkeli gözlerle bakarak orada kaldı.

"Burada bir şey var," diye mırıldandı. Eli kılıcının kabzasındaydı. "Meleklerle ilgili bir şey."

Navi onun koluna dokundu. "Evet, ama o bir dost. Zahra isimli bir tayf. Beni bir kez, Eliana'yı defalarca kurtardı."

Navi sonra Zahra'ya döndü. Havada yumuşak bir bulanıklık, yüzsüz ve biçimsiz. Eliana'dan farklı olarak Navi Zahra'nın gerçek

biçiminin yansımasını göremiyordu. Ama zihninde, Zahra bulutsuz bir gök gibi açıktı.

"En sonunda seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu söylemeden önce," dedi Zahra. Zihin konuşması yapmıyordu, yüksek sesle konuşuyordu. Derin, pürüzsüz sesi sevinç doluydu. "Nerede olduğumuzu ve neler gördüğümüzü söylemeden önce sizinle bazı haberleri paylaşmam lazım, Ekselansları."

Ysabet alçak sesle küfür etti. Gözleri kocaman açılmış halde, onu çok fazla göremese de Zahra'nın sürüklendiği yerden uzaklaştı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Ysabet. "Daha önce bir meleğin vücudu olmadan konuştuğunu duymamıştım."

"Eğer istersen, zihin bunu başarabilir," dedi Zahra resmi bir biçimde. "Sizin duyduğunuz şey, benim bir zamanlar sahip olduğum sesin bir benzeri, bir yansıması. Sizin zihniniz tarafından güçlendiriliyor ve bir araya getiriliyor. Tayfların hepsi bu tür şeyler yapamazlar ancak ne mutlu ki benim zihnim yeterince güçlü."

Ysabet ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Sonra Navi'yi güldüren, afallamış bir ifadeyle Navi'ye baktı.

"Daha sonra bunun hakkında bol bol konuşuruz," dedi Navi. Nazikçe Ysabet'in koluna dokundu.

"Şimdi. Benim haberlerim." Zahra'nın havadaki şekli bulanık olmasına rağmen güçlenmiş gibi görünüyordu. "Kâhin'den haber getirdim. Eliana hâlâ yaşıyor. İmparator'la mücadele ediyor. Kâhin'in rehberliğinde, gücünü gizlice kullanmayı öğreniyor. Avitas ile Dip Dünya arasında devasa bir yarık açmak için uğraşıyor. Yakında, Cennet'in üzerine haçlı sürüsü salacak."

Dinlemek için toplananların arasında bir heyecan dalgası dolaştı. Navi mutluluktan delirmiş gibi hissetti. Ellerini boğazına götürdü, Gözyaşları hızla yükseliyordu. "Ah, Zahra. Tanrıya şükür. Eliana yaşıyor. *Yaşıyor*, ah, sevgili azizler. Kâhin başka ne dedi? Ayrıca Kâhin kim? Sen tanıyor musun?"

"Tanıyorum," diye cevap verdi Zahra. Ama daha fazla bir şey söylemedi.

Navi umursamadı; vücudunda ışık patlamaları gerçekleşiyordu. "Bildiğin her şeyi bize anlatmalısın. Sen ve Patrik neredeydiniz, neler gördünüz? Eliana'ya nasıl yardım edebiliriz? Bir gemimiz var, oldukça süratli. Savaşmaya hazır onlarca askerimiz var." Çevresinde döndü, Ysabet'in ellerini buldu, gülümseyerek onları sıktı. "Eliana yaşıyor. *Savaşıyor.* Böyle olacağını biliyorum ve oldu da. Empirium ona rehberlik ediyor ve ..."

Navi'nin sesi kısıldı. Daha fazla konuşamıyordu. Ysabet onun yüzüne dokunarak yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ve şimdi de Kraliçe'nin ışığı bizi ona götürecek."

Navi Kavalia Bataklığını arkalarında bıraktıkları için üzgün değildi. Bunun, onu öldürmeye kararlı olan bir gemide yaşamak anlamına gelmesinin hiçbir önemi yoktu.

Ysabet'in ona verdiği fıçı birası yüzünden ağzı ekşiyen Navi nihayet hareket etmeye çalıştı. Demir aldıktan sonraki ilk iki günde, yanında kovası, yataktan çıkmayı başaramamıştı.

Fakat fıçı birası midesini yatıştırmış gibi görünüyordu. Navi kamarasından güverteye çıktı. Şimdilik rüzgârdan yana şansları iyiydi, Ysabet'i coşturan bir hızla onları Vespers'ten uzaklaştırıyordu. Navi gözleri kapalı bir halde ana ambarın kapısında durdu. Temiz havayla kaplandı. Tuz ve Ysabet'in mürettebatının güverteyi cilalamak için kullandıkları yoğun, yağlı reçine kokusu geldi.

Navi gözlerini açtı, emrindekilerin çalışmalarını izledi. *Onların* emrindekiler. Ysabet'in altmış mürettebatı ve kendi kırk yedi kişilik ordusu. Okyanusta yüz yedi insan ve bir tayf. İmparatorluk filosu ve onları Cennet'te bekleyen türlü dehşetler.

Kaygılarının çağırdığı karanlık görüntüleri bir yana attı ve güvertede yürüdü. Basamakları ve kıvrımları tanıdı. Parmaklıkların pürüzsüz pırıltısına hayran kaldı. Mürettebatın çalışkan gevezeliği devriyesi sırasında onu takip etti. Artık Vespers ufukta görünmediği için bazı neşeli sesler duymak hoşuna gitti.

Peşlerinde olan imparatorluk gemisi yoktu; ayaklarına dolanan herhangi bir tehlike yoktu.

Henüz.

Navi daha sonra geminin burnuna ve Ysabet'in iki ayağı bir pabuca girmiş marangozlarına en ince ayrıntılarına kadar talimat verilerek yaptırılmış oyma baş figürüne baktı. Yüzü yukarıya bakan, kollarını gererek göğe uzanan bir kadın. Saçları dalgalar ve lüleler halinde göğsüne dökülüyordu. Başının üstünde ışınlardan bir taç vardı.

Baş figürünün yanında, hava garip bir şekilde kımıldıyordu.

Navi bir an için duraksadı. Tayf ona, son görüşmelerinin ardından geçen aylar içinde olan her şeyi anlatmıştı. Navi hâlâ bunları sindirmeye çalışıyordu. Zahra, Eliana Remy'yi ölümden döndürüp, bu süreç içinde Zahra'yı kurtarana dek bir süreliğine bir Yıkımbıçağının içinde kapana sıkışması. Patrik ve Kızıl Haç casuslarının Festival şehrinde toplanmaları. Amiralin Jübile gecesi. Eliana'yı bulup onu İmparator'a götürme amacıyla melek güçlerinin Festival'i ele geçirmesi.

Şimdi, uzun haftalar sonra, Zahra ve Patrik, o korkunç günden tek sağ kalanlar, arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmişlerdi.

Navi, tüm bu sürede olan her şeyden kurtulabilmiş olmalarını diledi.

Zahra'nın yanına gitti. Geminin sallanan burnunda dengesini bulurken onun yanında sessizce durdu. Tayfla ilgili bu belirsiz hava akımından daha fazlasını görmeyi dilerdi.

Zahra'nın sesi özlem dolu çıktı. "Bunu ben de diliyorum, Ekselansları."

Aşağıdaki dalgalardan gelen deniz serpintisi Navi'nin yüzünü soğuk bir buğu ile öpüyordu. Navi vücudu gerginlikle canlanarak parmaklıklara tutundu.

"Burada benimle birlikte durmanıza gerek yok," dedi Zahra. "Aşağıda yatın, isterseniz."

"Ysabet, deniz bacaklarım çıkana kadar midemi yatıştırması için bana fıçı birası verdi," dedi Navi bitkin bir halde. "Daha önce deniz bacakları diye bir şey duymamıştım. Bu deyim gözümde

eğlenceli bir görüntü canlandırıyor. Nasıl bir şey olacaklarından emin değilim. Yüzgeçler belki. Ya da denizkızlarınınki gibi bir kuyruk." Burnunu büktü. "Umalım da dokunaç olmasınlar."

Zahra gönülsüzce güldü ve sonra bir kez daha sustu. Çevresinde o kadar çok kötü duygu vardı ki meleklerin duygularını çözmekte deneyimsiz olan Navi bile bu duyguların gücünü hissedebiliyordu.

Tayfa baktı. Biraz duraksadıktan sonra avcunu gökyüzüne uzattı. "Yapabilir miyim, Zahra?"

Bir suskunluğun ardından Zahra tok bir sesle, "Lütfen," dedi.

Navi havada Zahra'nın yansımasının süzüldüğü yerde parmaklarını hareket ettirdi. Zahra'nın görüntüsünü yorgun zihnine, Eliana'nın görülerine dayanarak tasvir edişinden görünüşünü bildiği kadarıyla yerleştirdi. Parlak esmer tenli, uzun boylu, süzülen beyaz saçları ve alevli kanatları olan bir melek hayal etti. Sonra o meleği sımsıcak kucakladığını hayal etti. Eğer yapabilseydi, Zahra'nın yanağını öperdi. Uyuyana kadar onun kollarını okşardı.

Navi ürperdi. Zahra'nın soğuğu, tenini karıncalandırmıştı. Ona dokunmak, parmaklarını kadifemsi ve akıcı buzlu suda dolaştırmak gibiydi.

Zahra'nın sesi duygulanarak gıcırdadı. "Teşekkür ederim, Navi. Bu çok tatlı bir kibarlık. Çok canlı gördüm. Benimle bu şekilde konuşmaya alışık olmayabilirsiniz fakat sizin zihniniz keskin ve berrak. Çalışarak başarabilirsiniz."

"Benim zihnimle doğrudan konuşman için sana izin veriyorum, Zahra," dedi Navi. "bu şekilde konuşmak senin için daha yorucu olmalı."

"Yorucu, evet ama kendimden en azından bir parçayı fiziksel dünyaya yansıtabilmek hoşuma gidiyor. Ayrıca bu şekilde konuşmanın, mesafeyi korumanın daha saygılı olduğunu düşünüyorum. Özellikle de benim türümün birçoğu saygıdeğer değilken."

"Pekâlâ." Navi sözcüklerini dikkatle seçerken suyu izledi. "İstersen, gidebilirsin. Sen bizden daha hızlı seyahat edersin. Onu görmeye can atıyorsun, biliyorum."

Zahra'nın kahkahası acıydı. "Can atmak mı? Bu, benim hissettiklerimi anlatmaya yetmez. Kendi kızım gibi sevdiğim bir kız gözlerimin önünde benden zorla alınıp götürüldü. Onu Festival'in sahilinden götürüşlerini izledim. Amiralin gemisinin benden uzaklaşmasını izledim ve hiçbir şey yapamadım. İmparator onu benden sakladı. Ona yalvardım. Eliana için inledim. Hiçbir işe yaramadı. Onu yüz üstü bıraktım."

"Ah, Zahra, sen..."

"Hayır. Beni bu konuda rahatlatmayın."

Navi bir süre bekledi. "Söylediklerimde ciddiyim. Sana iyi gelecekse, ona git."

"Gidemem. Kâhin yasakladı."

Bu, Navi'yi şaşırttı. Zahra'nın yüzünün olabileceğini tahmin ettiği yere doğru kaşlarını çattı. "Neden?"

"Sizinle kalmam gerek," dedi Zahra duygusuz bir sesle. "Ve geminizi saklı tutmalıyım. İmparatorluk gemileriyle dolu olacak olan Sillara Denizinde yolunuzu bulmanıza yardım etmeliyim. Bunu başarmak büyük çaba gerektirecek ama yine de yapmalıyım. Eliana'nın Cennet'te dostu yok. Kızıl Taç yok, onu seven kimse yok. Yapılması gereken şeyi tek başına yapamaz. Siz ve Ysabet, mürettebatınız, sahipsizler ordunuz, Patrik, Hob... Zamanı geldiğinde, hepinize ihtiyacı olacak. Ona hak ettiği orduyu veremeyiz ama kendimizi verebiliriz. Yani ben burada kalacağım ve sizleri meraklı siyah gözlerden saklayacağım."

Navi bu duyduklarını sindirene kadar kısa bir süre geçti. "Bunu yapabilir misin? Bir geminin tamamını saklayabilir misin?"

"Ben bunun için doğmuşum. İnsanlardan intikam almak ya da çılgın bir imparatora hizmet etmek için değil. Ben *ona* hizmet etmek için doğdum, *onu* sevmek için. Ben buna inanıyorum. Sizi Güneş Kraliçesi'nin yanına götüreceğim, böylelikle onun yanında savaşabilecek ve onun nihayet bu savaşı kazanmasına yardım edebileceksiniz. Bu, benim uzun yıllarımın varacağı en son noktadır, Dip Dünya'daki sonsuz asırların ödülüdür. Dünyanın büyük umuduna hizmet etmek ve sahip olduğum gücün verdiği tüm güçle onun arkadaşlarını korumak."

Navi bir gözyaşı tabakasının arasından ellerine baktı. Gururu kırılmış bir halde alçak sesle konuştu. "Sen çok cesursun, Zahra. Bu konuda bana karşı çıkarsan, sana kızarım."

Zahra güldü. Yumuşak bir serinlik Navi'nin koluna sürtündü.

Güneş arkalarında ufukla buluşurken kararan dalgaları sessizce izlediler. Işık loşlaşırken, Navi zihninde bir görüntü sabitledi ve onu beceriksizce Zahra'nın olduğu yöne yolladı: O ve Zahra eskisi gibi Eliana'nın yanında duruyorlardı. Navi'nin başı onun kolundaydı. Parmakları dostlukla birleşmişti. Adanmış yürekleri, doğunun hasretini çekiyordu.

Navi sonunda kendini kaptan köşkünü ziyaret edecek kadar iyi hissettiğinde, gece en derin karanlığındaydı. Gece sessizdi. Mürettebat nöbet yerlerindeydi. Çarpıp kıvrılan dalgalar düzenliydi.

Navi kendi kalbinin de düzenli olmasını isterdi. Kalbi nasıl da çarpıyordu, göğsünde ve boğazında nasıl da sıkışıyordu. Ysabet'in kapısının sürgüsüne dokundu. Zahra'nın yanından ayrıldıktan sonra zihnini sorular sormak için, muhtemel her kötü sonu ve olası zaferleri hayal ederek güvertede dolaşmıştı. Olan her şeyi ve olabilecek her şeyi düşünmüştü. Zahra ona Harkan'ı, onun bakımı altındayken nasıl öldüğünü anlatmıştı. Simon'ın iskelede soğuk bakışlarla nasıl da durduğunu, arkadaşlarını ve müttefiklerini nasıl katlettiğini anlatmıştı. İmparator'un bir kuklası, ihaneti planlarken bile bağlığını ilan ediyordu.

Navi bunu düşünemiyordu. Eliana'nın Simon'a olan hislerini biliyordu. Sahildeki ölüme tanıklık etmek korkunç bir şey olmalıydı. Yanıldığını fark etmek, karnına bir yumruk yemek gibi olmalıydı. Ama Simon'ın arkadaşlarını öldürdüğünü izlemek, onun gerçek sadakatinin kime olduğunu anlamak en şiddetli yıkım olmalıydı. Güvenecek, senin sevgini alıp onu koruyacak birini bulmak nadir rastlanan bir şeydi. Navi bu gerçeği de çok iyi biliyordu. Sonra bu güvenin yıkılması, gösterilen sevginin bir yalan olması...

Navi elinden gelse şiddeti yok ederdi. Fakat Simon ile bir daha karşılaşırsa, onu öldürecekti.

Ysabet'in kapısını çaldı ve içeriye girdi.

Ysabet üstü yiyecek envanterleri, silah kayıtları, denizlerin ve yıldızların haritalarıyla dağılmış masasında oturuyordu.

Geniş bir gülümsemeyle başını işinden kaldırdı. "İşte buradasın. Kendini nasıl hissediyorsun? Benim harikulade içeceğimden biraz daha ister misin?"

Navi sinirleri boşalmadan önce kendini biraz daha zorladı. Güvenecek, senin sevgini alıp onu koruyacak birini bulmak gerçekten de nadir rastlanan bir şeydi.

"İstediğim şey," dedi, sesi sadece biraz titreyerek, "küstahça karşılanacağından korktuğum bir şey yapmak."

Oda birdenbire değişti. Aralarındaki hava gerildi. Gergin ve tıngırdayan yaldızlı bir tel gibi.

Ysabet sandalyesinin arkasına yaslandı. Kahverengi gözleri mum ışığında parlıyordu. "Cüretini görelim, prenses."

Navi nefes almak ve ellerinin titremesini geçirmek için bir saniye bekledi. Sonra pelerininin tokasını açtı. Pelerin ayaklarına düştü. "Savaşa doğru yelken alıyoruz ve muhtemelen ölümümüze doğru."

"Evet," dedi Ysabet, mest olmuş bir halde.

"Sana çadırımda, nazikçe sevilmeyeli çok uzun zaman olduğunu söylemiştim." Navi botlarını çıkarttı, pantolonunu açtı ve aşağıya kaydırdı. Tuniğinin içinde çıplak bacaklı bir halde Ysabet'in ağzının açılışını, dudaklarının kıvrılışını izledi.

Ysabet'in göğsü hızla yükseldi. "Evet."

Navi tuniğinin yakasının düğmelerini çözdü. Sonra başından çekip çıkarttı. Çıplak bir şekilde Ysabet'e sessiz bir soru sordu.

"Evet," diye fısıldadı Ysabet. Sonra yavaşça kucağına yerleşen Navi'yi hayranlıkla izledi.

Ysabet'in elleri Navi'ye gitti. Biri kalçasının üstüne, diğeri saçlarının uçlarına. "Tanrım, Navi," dedi çatlak bir sesle. "Bu gece beni öldüreceksin. Şu haline bir bak."

"Evet, bana bak. Sana şunları söylerken de beni gör." Navi Ysabet'in açık renkli kaşlarının ipeksi yaylarını okşadı. "Çadırda sana bunun sadece seninle yatmakla ilgili bir şey olmadığını da söylemiştim. Sen de aynısını söyledin."

Ysabet'in yüzünü hiç bu kadar yumuşak görmemişti. Sanki bütün dikenleri, bütün kabadayılığı, Navi'nin dokunuşuyla eriyip gitmişti.

"Evet," diye fısıldadı.

Navi ağzını Ysabet'in şakağına indirdi. "Yalnızca birkaç haftadır tanıdığın birini sevmek mümkün müdür?"

"Evet. Evet." Ysabet el yordamıyla Navi'nin yüzünü buldu. Navi'nin çenesini, yanağını, boynunu öptü.

"Yakında öleceksem," dedi Navi gözleri kapanarak, "ölümü zihnimde senin hatıranla karşılamak isterim."

Ysabet'in duyguyla kalınlaşan sesi ona doğru süzüldü. "Evet." Elini Navi'nin çıplak sırtına kaydırdı, omurgasının yaralı çizgisini takip etti. "Evet." Öpmek için Navi'yi aşağıya çekti. Navi hafifçe inledi. Ysabet'in kollarında kendini ipeksi ve coşkulu hissetti. Çok nadir hissettiği güvenliği hissetti. Savaşta bile bu bulunabiliyordu; aşk, umut ve hazzın basitliği.

Navi ayak parmakların kadar köpüren bir neşeyle güldü. "Başka bir şey söyleyebiliyor musun?" diye şakalaştı.

Ysabet Navi'nin yüzüne dokundu. Sanki bir dünya harikasına bakarmış gibi baktı. "Öp beni," dedi. Sesinde ufak bir yakarış, kuşkucu bir kavis vardı. Sanki tuttuğu şeye inanamıyormuş gibiydi.

Navi gülümsedi. Parmaklarını bir kez daha Ysabet'in yumuşak beyaz saçlarında gezdirdi ve söyleneni yapmak için eğildi.

# 28
# ELIANA

*"Babama veya ağabeylerime henüz söyleyemiyorum çünkü onların umutlarını zamanından önce yeşertmek istemiyorum. Fakat İmparator'un subaylarından biri tarafından gizlice ziyaret edildim. Bana, İmparator'un sarayında ayrıcalıklı bir misafir olarak yer edinebilecek kadar güzel olduğumu söyledi! Aslında beni bugün çağırabilir ve ben ne giyeceğimi biliyorum, kırmızı..."*

–Cennet'in insan halkı Demetra Vassos'un günlüğüne son yazılanlar, 3 Nisan 1018, Üçüncü Çağ

Eliana'nın biçimsiz, sessiz rüyasında tek bir kelime vardı: *Koş.* Gözleri ardına dek açıldı. Biri onu yatağından çekiyor, yastıklarını ters çeviriyordu. Kurtulmaya çalıştı ama yapamadı. Ayak bileğindeki el katı ve soğuktu.

Corien'in yüzünü, onun ne kadar uçarı olduğunu, gülümsemesindeki deliliği gördü. Çarşafları bacaklarına dolanmıştı. Eliana'yı yatağın kenarından sertçe çekerek geri çekildi. Eliana'yı yere düşürdü.

"Kalk. Ve şu karmakarışık saçına bir şeyler yap. Vahşi görünüyorsun." Eliana'nın kocaman dolabını talan ediyor, elbiseleri birbiri ardına itiyordu. "Sana bir armağanım var ama onu almak için düzgünce giyinmelisin."

Eliana sendeleyerek ayağa kalktı. Gözlerini çabucak odada gezdirdi. Adatrox yardımcıları, beyaz cüppeleri içinde boş gözlerle duruyorlardı. Jessamyn orada değildi. Kuşkusuz, Lyceum'da uyuyordu. Ostia'nın ışığı pencereleri boyamıştı,

zeminde uzun gölgeler oluşturuyordu. Gururunu derinlere gömdü ve pencereden bakıp gece göğünde sabitlenmiş kızgın ışığın devasa kara lekesini görünce bir şey hissetmedi.

Görüş alanının kenarında bir gölge hareket etti. Dönünce, odasının kapısının açık olduğunu ve burada tanıdık bir siluet olduğunu gördü.

Simon'ı sayamayacak kadar çok gün önce görmüştü. Buna hazırlıklı değildi. Göğsü beyaz, sıcak alev alarak Simon'ın üstüne atıldı. Öfkesi saf ve keskindi. Vurmak için yumruğunu kaldırdı. Farkına varmaksızın gücünü çağırmayacaktı, bu gece olmazdı. Hiddeti, kırılamaz bir kafesin içinde yandı. O Eliana'ya ulaşamazdı ama Eliana *ona* ulaşacaktı.

Simon koluyla Eliana'yı engelledi. Sonra bir şey Eliana'yı yakaladı, Simon'dan kurtardı ve yere fırlattı.

Eliana sertçe yere düştü, kafasını karoya çarptı. Sonra yan yatan dünyaya bakınca Corien'in gaddar yüz ifadesini gördü. Beyaz bıçaklar gibi elmacık kemikleri, Ostia'nın ışıklarını yansıtmayan kara gözleri. Her zamanki gibi giyinmemişti. İnce beyaz gömleği solgun gövdesinden gevşek bir halde sarkıyordu. Saçları darmadağındı. Dudaklarında bordo bir leke vardı.

"Giyin," diye çıkıştı.

Yatağının üstünde Eliana'yı bekleyen bir elbise vardı. Mücevherlerin soyulmuş yüzeyleri gibi ışıldıyordu. Eliana bu elbisenin dolabında asılı olduğunu görmüştü ancak ona hiç dokunmamıştı. Yüksek yakalı, kırmızı bir korsaj, bir kan gölü kadar koyu renkli, boncuklu işlemeler yüzünden ağır. Belde kalın bir siyah ipek kuşak, altın tüylerden bir toka ile bağlanmış. Boyun hizasına geçirilmiş ince siyah bir dantel. Etek, koyu kızıl ipekten katmanlı bir deniz gibiydi.

Bu, Kan Kraliçesi'ne uygun bir elbiseydi.

Eliana tereddüt etti. Elbiseden mantıksızca korktu.

Hızlı adımlar odanın diğer tarafından geldiler. Sonra Corien onu yatağa itti, geceliğinin kollarını yırttı. Eliana kendini ondan kurtardı ve sonra hiç düşünmeden kendi çevresinde dönerek Corien'e tokat attı.

Corien sırıttı. Eliana'nın güç elementinin kestiği yanağındaki ince kırmızı çizgi hemen gözden kayboldu. Corien Eliana'yı tuttu ve çevirdi. Onu yüz üstü şekilde, elbisenin ışıltılı kumaşına doğru itti.

"Bekliyorum," diye tısladı Eliana'nın kulağına. Nefesi sıcak ve kötü kokuluydu. İçmişti. Belki de o gecenin eğlencesine katılmak için seçilen şanslı kent sakini ile yemek salonlarından birinde ziyafet yapmışlardı.

Corien sonra Eliana'yı çekerek kaldırdı ve odanın ortasına itti. Elbise ellerindeydi. Eliana Ostia'nın ışığında utanç duymadan giyindi. Simon'ın siluetini, gözlerinin belirsiz ışıltısını yakaladı. Bakışlarını ona dikti. El yordamıyla korsajının kancalarını takarken gözlerini Simon'dan ayırmadı. Her ikisinin de kendine bakmasını sağladı. Her bir yara izini, her bir kıvrımını görmelerini sağladı. Kendi çıplaklığından duyduğu tüm utanç ondan uzun zaman önce sökülüp alınmıştı. Ama kuşağı bağlarken parmakları titriyordu. Vücudunu saran elbisenin kıvrımları onu daha kötü hissettiriyordu. Bu elbise ona Corien'in galerisindeki tabloları anımsatıyordu. Eliana hiçbir şey giymemeyi tercih ederdi.

"Nihayet." Corien Eliana'nın kolunu tuttu, kapıya doğru yürürken onu da kendiyle birlikte çekti. Eliana'nın ayakkabı bulmasına izin vermedi. "Bir randevumuz var. Senin yüzünden neredeyse geç kalacağız."

Odadan koridora çıktılar. Saray gürültüyle uğulduyordu. Hizmetçiler ve eğlence düşkünleri düz tunikleri ve düzgünce ütülenmiş paltolarıyla yanlarından geçiyorlardı. Yüzleri gergin, Corien'e doğru ümitsiz gülücükler atıyorlardı. Eliana ve Corien sarayın büyük merdivenlerinden aşağıya inerlerken Simon onları takip etti. Bir giriş salonu parıldıyordu. Balo salonları, bir tacın değerli taşları gibi çevreledikleri girişi parlak bir şekilde aydınlatıyorlardı. Eliana'nın içinde soğuk bir korku oluşuyordu. Bu korku öyle şiddetli ve süratli gelişiyordu ki Eliana saçma bir şekilde kahkaha atmak istedi.

Corien onu merdivenlerden aşağıya çekiştirdi. Giriş salonundan ve bir dizi kapıdan geçerek geceye çıktılar. Corien'in Eliana'nın bileğini tutan eli bir ceza gibiydi. Adımları acımasızdı.

Eliana onun ardından nefes nefese tökezliyordu. Sarayı çevreleyen avlu ve bahçe labirentlerinin içinde ilerliyorlardı. O sırada Simon sıra dışı bir şey yaptı.

Corien'in kollarını tuttu ve hepsi durdular.

"Lordum," dedi Simon yaklaşarak. "Bence bu ciddi bir hata. Eğer Eliana ölürse..."

Corien ona elinin tersiyle o kadar sert vurdu ki Simon sendeledi. Sonra düzgünce budanmış kare bir çalılığın ince gövdesine tutundu.

"Ölmeyecek," diye bağırdı Corien. Eliana ile birlikte öfkeli yürüyüşüne geri döndü. "Seni öldürmek istemiyorum. İstiyor muyum, sevgilim? Hayır. Sadece daha iyi bir gözle bakman gerektiğini düşünüyorum. Bence bunu kemiklerinde hissetmeliydin. Bence, senin için geldiklerinde onların savaşmalarına yardım edemeyeceksin. Mecbur kalacaksın yoksa seni dişleriyle parçalayacaklar. Ya sonra? Patlayacaksın, seni yaramaz çocuk. Gücün her caddede akacak."

"Kim benim için ne zaman gelecek?" diye sordu Eliana. Omzunun üstünden arkasındaki Simon'a bakmaya çalıştı ama o sırada avludan dışarıya çıktılar. İmparatorluk zırhına bürünmüş melek muhafızlarından oluşan bir koruma ordusu, her iki yanında da hizaya girerek önündeki sokaklar dışında her şeyi görmesini engelledi.

Çadırlar ve mumla aydınlatılmış derme çatma sunaklarla dolu her bir cadde ve sokak, binaların arasına sıkışmış her bir bahçe, bir kutlama için aydınlatılmıştı.

Çıtırtılı galvanize ışık dizileri, yuvalarında neşeyle yanan meşaleler, serin havanın içeriye girmesi için açılmış kapılar ve pencereler. Göğsüne kayışlarla bağlı kâğıttan kanatlar takan bir konuşmacının yönlendirdiği bir grup bir çeşmenin yanında diz çöktüler. Anlamadıkları bu şeye yakararak esrarengiz şekilde parlayan göğe doğru kollarını kaldırırlarken Eliana onları hayranlıkla izledi. İkinci bir ay, büyük, yakın ve can sıkıcı. Meleklerin ona verdikleri isimleri duymuşlardı. Partilerdeki fısıltılar, söylentiler saraydan pazarlara, askerlerden hizmetçilere

yayılmıştı. *Ostia*. Belki de bir başka Geçit. Meleklerin ya da yaratıkların ikinci bir geliş yolu.

Corien kalabalığın arasından denizi yararak ilerleyen bir gemi gibi geçti. O yaklaştıkça, çarpan dalgalar kenara çekiliyorlardı. Cennet halkı çadırlarını, eğlencelerini terk ederek onların peşinden koşuyorlardı. İmparator'a sesleniyorlar, O'nun lütfu için, saraya davet edilmek için yalvarıyorlardı. Hatta Eliana'yı şaşırtan bir şekilde onun ismini de haykırmaya başladılar. İsmini biliyorlardı: *Eliana. Eliana.*

*Güneş Kraliçesi* diye seslendiler ona. Öfkelidoğan Çocuk! Çınlayan sesleri Eliana'nın kulaklarına çarpıyordu. Avuçları, güç elementlerinin kafeslerinin içinde yapış yapış olmuşlardı. Eliana çaresizce, Kâhin'e ulaşmayı, ona Corien'in ne planladığını sormayı diliyordu. Ancak Corien bu kadar yakınındayken cesaret edemiyordu.

Sonra hava inleyen bir ses ile patladı.

Eliana'nın kanı damarlarında dondu. Vaera Bashta'nın kornaları. Acıklı notalar, ince iğne bacaklarıyla Eliana'nın kolundan yukarıya doğru yavaş yavaş ilerlediler. Kâhin ona hapishanenin tahliyesini anlatmış, Remy'nin hâlâ hayatta olduğunu söylemişti.

Ama Eliana ne zaman kornaları duysa, Remy'nin yeraltındaki bir oda hakkında fısıldadıklarını hatırlıyor ve onun bir mahkûmun elinde öldüğünü hayal ediyordu; boğazı yarılmış, kafası taşa düşmüş. Eliana'nın iyileştirdiği karnı karanlığın içinden gelen kara bir bıçak tarafından yeniden açılmış.

Simon'ın acımasız sözleri zihninde belirdi: *Onu tam karnından vurdum.*

Corien beşgen bir meydanda durdu. Her kenar, zarif bir şekilde simetrik, beyaz taştan yükselen kemerlerle işaretlenmişti. Her köşede, üstünde uçan ya da savaşan bir melek heykeli bulunan büyük sütunlar vardı. Meydanın diğer ucunda, birkaç melek koruma çift kanatlı geniş siyah bir kapının yanlarında bekliyorlardı.

Corien kollarını havaya kaldırmak için Eliana'yı bıraktı. Çevrelerindeki meraklı kalabalık sustu. Bazıları Corien'e uzandı; diğerleri dizlerinin üstüne düştü.

"Cennet!" diye bağırdı Corien. "Çürüğünüz kesilip atılacak! Pisliğiniz ovalanarak temizlenecek! Söylediğiniz her yalan, benden sakladığınız her sır ifşa olacak!" Döndü, yüzünde parlayan beyaz ihtişamı, çılgın sırıtışını herkesin görmesini sağladı. "Nazik bir efendi bile köpeklerini zincirleri kimin tuttuğunu hatırlatmak için arada sırada dövmek zorundadır."

Kalabalık kıpırdandı, gülüşleri soldu.

Vaera Bashta'nın kornaları bir kez daha duyuldu. Tahliye için son çağrı.

"Dikkatle bakın!" diye bağırdı Corien. Kahkahaları sesini titretiyordu. "Ve arının!"

O sırada siyah kapılar açıldı Karanlık, dişsiz bir ağız ve gölgelere inen taş basamaklar ortaya çıktı.

Toplanan kalabalık o anda anladı. Çığlıkları, avlanan hayvanların aptalca bir korkuyla havlamaları gibi yükseldi. Birbirlerini iterek kaçtılar, yavaş olanları yere düşürüp çiğnediler. Hızla kaçan büyük bir izdiham.

Ama yeterince hızlı değildi.

Kapılardan dışarıya karanlık bir sel aktı; bükülmüş ve sıska, kabuklanmış ve uluyarak. Sürünenler değillerdi, haçlı değillerdi ama bunlar uzun süredir yeraltında tutulan insanlardı. Onlarcası. *Yüzlercesi.* Meydanın ötesinden daha fazla kapının açıldıklarının tıngırtısı ve gıcırtısı, kabaran çığlık sesleri duyuluyordu.

Dehşet, Eliana'nın içini soğuk dalgalar halinde kapladı. Geri geri gitti ama Corien hemen arkasındaydı. Eliana'nın kollarını yakaladı ve yanağını onun yanağına bastırdı.

"Onlara, istedikleri her şeyi yapabileceklerini söyledim." Fısıltısı, korkunç bir boğuk sevinçle titriyordu. "Her birinin zihnine girdim ve onlara eğer hücrelerinden sonsuza kadar kurtulmak istiyorlarsa beni etkilemeleri gerektiğini söyledim. Eğlendirilmeyi çok severim."

Eliana Remy'yi düşündü ve sinirden midesinin bulandığını hissetti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Corien yavaşça ona döndü. Sanki çok belli bir şeymiş gibi "Senin yüzünden Eliana," dedi. "Sen benden bazı sırlar saklıyorsun. Bunu biliyorum. Sorun değil. Ben de senden sırlar saklıyorum. Ama senin cezasız kalmana izin veremem. Ayrıca ben yapamazken, kanla kırmızıya boyanmış caddelerde savaşmak seni uyandıracak mı merak ettim. Bugün şehirde senin yüzünden kaç kişi öldürülecek benim için önemli değil ama senin için önemli olduğundan eminim. Benim yufka yürekli prensesim. Onların sana, Öfkelidoğan Çocuk diye seslendiklerini duydum. Çağrışım yapıcı. Şiirsel bir ifade tarzını takdir ederim."

Koruma ordularındaki muhafızlardan birine işaret etti. Muhafız Corien'e kumaşa sarılı bir paket verdi. Corien paketi Eliana'nın eline bıraktı ve yanağından öptü. "Endişelenme," dedi Corien. "Kimsenin seni öldürmesine izin vermem. Ama diğerleri..."

Göz açıp kapayıncaya kadar Corien ve muhafızlar gitmişlerdi. Tek başına, kan gibi parlak kırmızı elbisesinin içinde gözden kaçırılamaz halde olan Eliana, onlarca gözün üzerinde olduğunu hissetti.

Elindeki paketin şekli tanıdıktı. Paketi çabucak açtı.

Arabeth. Nox. Whistler. Tuora ve Tempest.

Bıçakları, temiz ve kılıflarında, deri bir silah kemerine takılmışlardı. Bunları kendine armağan ettiği için Corien'den nasıl da nefret ediyordu. Ancak bu kaosun, bu berbat gecenin içinde onları gördüğü için mutluydu. Eliana'nın hayatta kalan tek arkadaşları.

Eliana ağzı kuru, elleri titrer halde kemeri beline bağladı ve koştu. Dirsek atarak kaynayan kalabalığın içinde yolunu açtı, onu tanıyan ve eteklerine yapışan insanları iterek geçti. Biri onu bırakmadı, pırıltılı sırmalı giysilerin içinde kırılmış yaşlı bir adam. Eliana'nın kuşağını yakaladı, onu kendine çekti.

"Bize yardım et!" Adamın yüzünü kan damlalarıyla boyanmıştı. Eliana'nın güç elementlerini elledi. "Onları yok et!"

Eliana Arabeth'i kılıfından çekti ve adamın göğsünü yardı. Adam geri geri sendeledi, sövdü ve Eliana'yı bıraktı. Eliana döndü ve nereye gideceğini bilmeden ancak Kâhin'e ulaşmayı da istemeden kaçtı. Corien hâlâ yakınlarda olmalıydı. O bir melez değildi; havada yok olamazdı. Kendini basitçe gizlemiş olmalıydı.

Bacaklarını daha hızlı hareket ettirdi. Kasları şimdiden titriyordu. Kâhin ile geçirdiği haftalar boyunca güçlenmişti ama eski gücü hâlâ uzak bir hatıraydı. Orline Kâbusu onu şimdi görse nasıl da gülerdi.

Uzun kemerden çıktı. Hırpalanmış çıplak ayaklarının yanması yüzünden dişlerini gıcırdatarak bir caddeye girdi ve sonra ilkinden daha büyük bir başka meydana girmeden başka caddeye döndü. Taşın üstünde iki metal dehliz kapağı açık duruyordu. En yakınındaki kapağın yanından koşarak geçerken içinden keçeleşmiş saçlı, solgun bir kadın sıçrayarak çıktı. Bir el, Eliana'nın ayak bileğini yakaladı. Eliana sertçe yere düştü. Elinden deri parçaları koptu. Arkasını döndü ve Arabeth'i kadının boğazına daldırdı. Boğuk bir çığlık ve kadın boğazındaki kırmızı nehri tutarak yere yığıldı. Eliana yuvarlanarak kadının altından çıktı, Arabeth'i çekip aldı ve ayağa kalktı. Soyulmuş avuçları acıyordu; gözlerindeki terleri sildi.

Arkasında güm diye bir yumruk. Eliana hızla döndü ve eğilerek bir başka mahkûmun vahşi yumruğundan kaçtı. Elinde beyaz bir bıçak olan, yara izleriyle dolu, açık renk tenli bir adamdı. Bıçak Eliana'nın koluna geldi ve dirseğinde ince bir kesiğe neden oldu.

Eliana bağırdı, adamın ikinci yumruğundan kaçtı, Arabeth'i boynuna savurdu. Ama adam hızlıydı. Arabeth'i kendi bıçağıyla havada engelledi ve sonra Eliana'nın üstüne atlayarak onu yere devirdi. Eliana'nın görüşü titreşti. Adam Eliana'nın elbisesini pençeledi. Dilini yüzünde gezdirdi. Nefesi, çürümeye bırakılmış et parçası gibi kokuşmuştu.

Eliana gücünü toplarken, boğazındaki adamın salyalarının akmasına izin verdi. Sonra dizini adamın kasığına geçirdi. Adam acıyla uludu. Eliana Nox'u kaptı, iri bıçağı adamın bükülmüş karnına daldırdı.

Adam Eliana'nın üstüne düştü. Sıcak fışkıran kanı Eliana'nın elbisesini ıslattı. Eliana adamı üstünden itti. Nox bir elindeyken, beyaz kaldırımın üzerinde çarpık bir şekilde gülümseyen Arabeth'i buldu ve koştu.

Ama Varea Bashta'dan kaçış yoktu. Nereye baksa, perişan haldeki mahkûmlar saldırıp pençe atıyorlardı. Vahşi çığlıklar havayı yırtıyordu. İki adam merdivenden aşağı yuvarlandılar ve sonra takırdayan bir tabancanın arkasından gittiler.

Eliana tabancaya ilk kimin ulaştığını görmedi fakat koşarak giderken silah sesini duydu. Yanından süratle bir oğlan geçti, bir yağmur oluğuna tırmandı. Oğlanın vücut biçimi Eliana'yı sarstı. Her ne kadar oğlanın teni biraz daha esmer olsa da bir an için onun Remy olduğunu sandı. Koşarken, buz gibi bir yumruk kalbini tutup sıkıştırdı. Remy'yi bulmamayı umdu. Onun bir hendekte ya da karanlık bir merdiven altında saklanacağını umdu. Bir köşeyi dönüp, Remy'yi değişmiş halde görürse ne olacaktı? Artık tanıdığı kardeşi değil de hikâyeler yerine kanla ilgilenen bir katil olmuşsa?

Eliana koştukça bu düşünce onu yıprattı. İçinde bir akıntı gibi yükselen, girdap halinde dönen bir korku vardı. Avuçlarında bir yanma hissetti ve bakınca güç elementlerinin hafifçe korlaştığını gördü.

Ellerini güç elementlerinin çevresinde yumruk yaptı. Geniş basamaklı beyaz merdivenlerden koşarak çıktı. Sonra her köşesinden haçlı canavarının uzandığı büyük bir apartmanın duvarının içine gömülmüş dar bir merdivenleri tırmandı. Yüksek bir terasa çıkıncaya kadar tırmandı. Terasın duvarları beyaz taş işçiliği ile süslenmişti. Hava burada daha sakindi. Cennet'in çığlıkları uzaktan gelen bir kakofoniydi. Sarmaşıklarla perdelenen bir çardağın altına kalbi gümbürdeyerek çömeldi. Arabeth'i sağ eliyle sıkıca tutuyordu. Güvende olduğundan emin olana dek, kulaklarında atan nabzı yavaşlayıncaya kadar nefes aldı. Sonra tek bir net düşünce oluşturdu:

*Lütfen, bana yardım et.*

Cevap hemen geldi. *Buradayım.*

Eliana yere çöktü. *Konuşmak güvenli mi?*

*Daha çok akşamın etkinlikleriyle ilgileniyor,* diye cevap verdi Kâhin kuru bir sesle. *Zihni her zamanki halinde. Kendi sapkınlıkları kolayca dikkatini dağıtıyor. Ama benimle konuşmadan önce buraya koşarak iyi yaptın.*

*Sana gelebilir miyim?* Eliana kendini korkmuş, bir kâbusun ardından rahatlatılmak için yalvaran bir çocuk gibi hissediyordu. Başı ilkel bir korkuyla zonkluyordu. Başka bir şey düşünemiyordu. *Nereye gideceğimi bilmiyorum.*

O sırada Eliana'ya bir duygu geldi. Gözlerini yakan bir şefkat.

*Biraz daha beklemeliyiz,* dedi Kâhin nazikçe. *Sen bana gelince, beni hemen bulacak. O zamana dek her şeyin hazır olması gerek. Her parça yerine oturmalı. Arkadaşların yoldalar ancak onlar gelene dek savaştan kaçınmalısın.*

Eliana kollarını karnına doladı. Ağzından boğuk bir hıçkırık çıktı. Kendini kırılgan hissetti. Sanki gecenin dehşeti, tutukluluğunun ateşinde dövdüğü zırhın her bir tabakasını ondan söküp almış gibi korkudan yok olmaya hazırdı. Kâhin'in hangi arkadaşlardan bahsettiğini bile soramıyordu. Bunun yerine, sıçrayıp duran zihni Eliana'ya Corien ile yatak odasına geçirdiği zamanları, onu boğmak istermişçesine yüzünü boncuklu elbiseye nasıl gömdüğünü yeniden yaşatıyordu. Eliana ona bakarken yüzü gölgelerin içinde saklı, kapıda duran Simon.

*Odaklanmalısın, Eliana.* Kâhin'in sesi ciddileşti. *Düşüncelerin ne kadar dağınık olursa, seni bulması ve dolayısıyla beni bulması o kadar kolay olur.*

Eliana'nın bitkinliği bir uçurum gibiydi; yakında içine düşecekti. *Biri daha beni öldürmek isterse, ona bunu yapması için izin verebilirim.*

İzin vermez. Ben de vermem.

*Kendi ölümümü seçmeye hakkım var.*

*Hayır, yok,* dedi Kâhin. *Sana bağlı olan çok şey var. Bu yükü kendin istemediğini biliyorum ama yine de sana ait. Dikkatle dinle. Senin Dip Dünya'ya girmen için bundan iyi bir fırsatımız olmayacak. Ostia büyüyor. Empiriumun oradaki özü inceldi ve hassaslaştı. Bir kez daha deneyerek yapabileceğini düşünüyorum. Bence kendi Geçit'ini tamamlayabilirsin.*

*Saraya geri dönemem*, diye cevap verdi Eliana. Şehre ve uzaktaki kulelere baktı.

*Hayır. Kaos şehre hızla yayılıyor. Onca yolu gitmek çok tehlikeli. Eğer yaralanırsan, yaptığımız gelişme bozulabilir.*

Eliana yüzünü sildi ve titrek bir nefes aldı. *Bunun yerine, empiriumun zayıf olduğu başka bir yer bulmalıyım. Dip Dünya'ya giden başka bir yol.*

*Evet ve süratle*, diye cevap verdi Kâhin. *Bu tahliyeden sıkıldığı zaman sona erdirecektir.*

Eliana bildiği gerçekleri saymaya başladı. Her bir düşünce, zihnine biraz daha denge getiriyordu. *Sarayda, empirium beni bahçedeki o yere götürdü. Dip Dünya'da bir yırtık açabileceğim bir yer. Beni çekti ve ben de onu dinledim.*

*Belki bu doğrudur*, dedi Kâhin düşünceli bir şekilde. *Veya belki de empiriumu yönlendiren sendin. Neye ihtiyacın olduğunu ve seni nereye götürmesi gerektiğini ona sen söyledin.*

Eliana ıslak elbisesinin içinde ürperdi. Kanla ıslanan kumaş şimdiden sertleşmeye başlamıştı. Sıkıca kapattığı parmaklarını açtı. Avuçlarında, güç elementlerinde sıcaklık belirtileri vardı. *Onlardan korkamam. Onları bana yardım etmeleri için kullanmalıyım.*

*Güç elementlerin senin birer parçan*, diye hatırlattı Kâhin. *Senin vücudunun, zihninin ve gücünün birer uzantısı. Ayrı bir şey değiller. Korkmaman gereken şey, kendinsin.*

Sanki bu kolay bir şeydi. Eliana işe yaramaz, kaba bir düşünceyi yarım yamalak oluşturdu ve sonra bir kenara attı. Çardağın yapraklarının altında, Cennet'in çığlıkları yükselerek kulağına gelirken nefes alıp verdi. Kollarındaki tüyleri havalandıran serin bir esinti vardı. Çatı beyaz taştan yapılmıştı. Eliana bu taşın kaç yaşında olduğunu, burada oyulmadan önce yeryüzünde ne kadar uzun süre yaşadığını hissetti. Başının üstünde titreşen yaprakların içinde su vardı. Ufkun ötesinde bir yerlerde güneş vardı. Gece değil gündüzdü.

Avuçları ısınmaya başladı. Gözleri kapalıyken bile ikiz alevleri, onların Eliana'yı görmek için nasıl ışıdıklarını

görebiliyordu. Eliana gücünü içtenlikle karşıladı. Avuçlarının içine aldı. Gücünün engin parlaklığının içinde haftalarca önce Kâhin ile birlikte oluşturduğu nehri buldu.

*O küçük nehirden hiç çıkma.* Kâhin'in zihninin oyuklarında dolaşan sözlerini anımsadı. *Ellerin yanmaya başlasa bile ayaklarını serin ve sağlam tut. Seni burada bulamaz küçüğüm, bu sularda bulamaz.*

Ayaklar soğuk suda. Zihin pürüzsüz ve taş kadar sert. Ellerinde ateş, gözkapaklarının ardında yıldızlar. Damarları bir ışık ağı.

*Yükseliyorum*

Empiriumun sesi içinde patladı, tek ve çok. Kıyıya aç, zirveyi tehdit eden bir dalga.

*Yükseliyorum*

*YÜKSELİYORUM*

"Hayır," diye fısıldadı Eliana. "*Ben* yükseliyorum."

Sonra ayağa kalktı. Gözlerini açtı ve bir kez daha esrarengiz, gümüş rengi geceye baktı. Ostia'nın ışığının gökte yavaşça kıpırdanışını izledi. Gücünün uğultusunu, vücudunun içinden havaya, oradan geri vücuduna gidişini dinledi. Kanı, dünyanın en kadim kalp atışıyla ahenkli bir şekilde aktı. Empirium haritası önünde açıldı. Parlak sonsuzluğu, Eliana'nın komutuyla önüne serildi. Işık kordonları sonsuz denizde dalgalanıyordu. Üst üste altın yüzeyler, aralarında sayısız yürüyüş yolları.

Bir kalp atışı, bir nefes. Bir şey Eliana'yı çekti; gökyüzünün bir şimşekle yarılmaya hazır sıkılığı. Elinde Arabeth, ihtiyacı olan yolu buldu ve İmparator'un şehrine doğru o yolu takip etti. Avlananların çığlıkları onu karşılamak için yükseliyordu. Güç elementlerinin altın gözleri avuçlarının içinde ardına kadar açıldı.

# 29
# RIELLE

*"Meridian'da ne gördüğümü kimseye söylememeye karar verdim. Rielle'nin Yüce Büyücü Belounnon'u öldürdüğünü bilmek, burada kimseye bir fayda sağlamaz. Ama onu yakıp kül ederken Rielle'nin yüzündeki o bakışı düşünmeden duramıyorum: Sıska yüzündeki gölgeler. Erimiş altından gözlerinin hiddeti. Bir an Yüce Büyücü oradaydı. Sonraki anda, ateş vardı ve Yüce Büyücü gitmişti. Annick ve ben kaçmadan önce, Rielle'ye baktım ve onun yağmurda titrediğini gördüm. Ağlıyordu, teni soluk bir altın tabaka ile ışıldıyordu. Denizin karşısına, doğunun siyah ufkuna bakıyordu."*

—Garver Randell'in Günlüğü, 17 Şubat 1000, İkinci Çağ

Rielle, ilk diriltişinden sonra yeraltında çalışmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Üstündeki onca ağırlık, dağın soğuk siyah cüssesi. Rielle gökyüzünü görmeliydi.

Corien daha fazla açıklama istemedi. Onlarca askerine ve yüzlerce adatroxuna, kalesinin arkasındaki dağa bir sunak inşa etmelerini emretti. Kalenin en yüksek katında, Corien'in kendine ait odaların yakınındaki pencerelerden birinden, karların üzerinden, dağın sonsuz beyazının üstündeki bu yüksek siyah yapıya taş bir geçit uzanıyordu.

Sunağın yapısı, Rielle'ye Geçit'i anımsatıyordu ve bu ona keyif veriyordu. Üç basamakla siyah taştan yapılma düz kaideye çıkılıyordu. Vücutların yatması için taştan bir masa ve Rielle'nin duracağı yerin iki yanında taş sütunlar vardı. Kaide kazınarak kanatlarla işlenmişti. Tüyler öyle narinlerdi ki Rielle kürkleriyle

yere diz üstü çökmüş, parmaklarını hassas oyukların üstünde gezdirmişti.

"Çok çabuk yaptılar," dedi Rielle, Corien'e bakarak. "Dört günde. Nasıl?"

Kar yağmaya başlamıştı. Ufak kar taneleri girdap halinde dönerek sunağın çevresinde dans ediyorlardı. Soğuk bir rüzgâr, Corien'in siyah pelerininin eteğini oynattı. Koyu renk kürkünün yakası beyazlanmıştı.

Rielle'nin sorusuna omzunu silkti. Elini uzattı. "Seçenekleri yoktu." Rielle onun elini tuttu ve ayağa kalktı. Işık kararıyordu. Ufkun yakınında, kar tüküren bulutların arkasında, lacivert gökyüzü parçaları güneşin altınlarının sonunu tutuyorlardı.

"Bana sıradakini getir," diye mırıldandı Rielle ve dalgın bir şekilde Corien'i öptü. Parmakları açlık ve sabırsızlıkla karıncalanıyordu. "Tekrar yapmak istiyorum."

Corien Rielle'nin yanına şafakta geldi. Karlar gökyüzünden sessizce dökülürken, gri ışığın içinde Rielle'nin yanında durdu.

Sessizce, Rielle'nin masasının üstünde yeniden doğan melek için kanat dokumasını izledi. Vücut yüzüstü, çıplak ve soğuktan bembeyaz katılaşmış halde yatıyordu.

Corien bir kere ona kanatların sırta nerede ekleneceğini göstermişti, kuşlar ya da yarasalar gibi etten ve kemikten eklemlerle değil, basit ışık pırıltılarıyla. Corien zihniyle Rielle'ye resimler çizmiş, uçan kanatların görünüşlerini göstermişti. Herhangi bir kanadı değil, uzun zaman önce kaybettiği kendi kanadını. Kendini ilk kez eskiden olduğu haliyle göstermişti: Kalmaroth, savaş çığırtkanı ve asi. Qaharis dilinde ismi, "ölmeyen ışık" anlamına geliyordu. Corien bunun büyüklük anlamına geldiğine inanıyordu. Açık renk tenli, koyu saçlı, uzun ve ince, parlayan mavi gözler, sırtından alevlenerek çıkan, kökleri ışıklı, uçları gölgeli kanatlar. Kanatları ve boyunun uzunluğu dışında, Kalmaroth Corien'in şimdiki haline oldukça benziyordu.

Rielle çalışırken bunu düşündü. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Yıllar öncesinin Corien'ini, onun Dip Dünya'dan kaçışını, kaybettiği güzelliğini yansıtan bir insan vücudu buluşunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Rielle, dokuma tezgâhının başındaki sabırlı bir dokumacı gibi havadan empirium sicimlerini çekiyordu. Gözleri altınları ve onun içinde birçok şeyi görüyordu. Cesedin omurgasının uzun, çıkıntılı omuriliği vardı. Kanatların başlaması gereken yerdeki kas ve sinir karmaşasının içinde fırtınalı, karanlık yerler vardı. Rielle'nin vücudu acıyla çalkalanıyordu. Sıcak gerilim pistonları omuzlarını, bileklerini, sırtının oyuğunu kazıyordu. Dağın acı soğuğuna rağmen ter boncukları alnının her köşesinden yarışırcasına akıyorlardı.

Fakat zihni berraktı. Düşünceleri süratli ve kehribar gözlü, bıçak kanatlı alıcı kuşlar gibi yükseliyordu. Rielle empiriumu gücünün iğnesiyle yönlendiriyordu. Her bir seri, gümüş iğne batışıyla kanı daha yükseğe sıçrıyor, daha fazlasını arıyordu. İşi bittiğinde, melek masadan kalktı ve sendeleyerek ayaklarının üstünde durdu. Kürklerinin içindeyken bile dişleri takırdayan saray görevlilerinden biri meleğe doğru hızla koştu ve üstünü örtmesi için meleğe bir giysi verdi.

Ama melek onu görmezden geldi ve coşkulu bir çığlıkla kendini havaya doğru attı. Kanatları pırıl pırıldı. Sırtında beyaz ışıklı ikiz yıldız takılıydı. Ötücü kuşların kanatları gibi haysiyetsiz çırpınışlarla hareket etmiyorlardı. Bunun yerine, uçuşun yönünü değiştirmek gerektiği zaman zarif bir biçimde açıları değişiyordu. Dalarken daralıyorlar, yükselirken genişliyorlardı.

Meleğin biçimi kısa sürede yok oldu. Sadece kanatlarının ışığı kaldı. Bir tepeden diğerine hızla kayıyordu.

Rielle çatlak dudaklarını yaladı. "Bana başka bir tane getir."

"Önce yemek yiyeceğiz." Corien onun kürk pelerinini yerden kaldırdı. "Dünden beri bir şey yemiyorsun."

"Yemeğe ihtiyacım yok."

"Var. Ayrıca bunu da giymen gerek." Pelerini Rielle'nin omuzlarına, günlerdir giydiği ince kırmızı elbisenin üzerine

yerleştirdi. Bir zamanlar güzel olan kumaş şimdi ter kokuyordu. "Yoksa hastalanacaksın."

Rielle onu itti. "Çalışmaya devam etmeyi tercih ederim. Bana başka bir tane getir."

Corien'in solgun gözleri çok hareketsizdi. "Yedi gündür çalışıyorsun, Rielle. Hem de çok az dinlenerek."

"Farkındayım Bana başka bir tane getir."

"Sen hâlâ bir insansın. Uyumaya, yemeğe ve ısınmaya ihtiyacın var."

Rielle güldü. "Bu ne yüzsüzlük. Ben sana gelene dek aylarca rüyalarımda bana fısıldadın, uykularımı çaldın. Şimdi de dinlenmem gerektiğini söylüyorsun."

Corien'e arkasını dönen Rielle, onun subaylarından birini buldu. Buz bakışlı, buğday tenli, örgülü siyah saçlı dişi bir melekti. Rielle onun ismini hatırlamıyordu ve bunu umurunda değildi.

"Sen," dedi Rielle. "Bana başka bir tane getir."

Subay saatlerdir Rielle'yi parlayan gözlerle izliyordu. Peşinde kendinden rütbece küçük iki melekle birlikte kaleye doğru telaşla koşmaya başlamadan önce Corien'e bakmadı bile.

Rielle gökyüzüne baktı. Sunak çevreye kımıldayan gölge halkaları yayıyordu. Sanki suyun altında, derinlerde gibiydi. Işıltılı dalgaların arasından ışığa bakıyordu. Yüzlerce vücutsuz melek onu izlemek için yanında toplanmışlardı. Onların hayranlıklarını hissetmekten nasıl da keyif alıyordu. Meleklerin sabırsız düşünceleri, ışığı yakalamada beceriksiz güvelerin pencereye çarpışları gibi zihnine vuruyorlardı.

"Hayır, Rielle," dedi Corien gergin bir şekilde. Rielle'ye yaklaştı. "Şimdi içeriye gireceğiz."

"Girmeyeceğiz. Ayrıca benim için bir melek seçmezsen, bunu ben kendim yapacağım."

Rielle bakışlarını bulanıklaştırdı. Dağı aydınlatması için gücünü gönderdi. Görüşünün altın âleminde, gücü meleklerin zihinlerine şiddetli akıntının kayalara çarpışı gibi çarptı. Dalgaların biçimleri büyüleyiciydi. Her bir dalgayla duyular

Rielle'ye geri dönüyor, ona bilgi veriyordu. Tatlar, sesler, dokular.

Ah. Beğendiği bir tane vardı.

Rielle gücünü sola yönlendirdi. Meleklerden biri diğerlerinin arasından sıyrıldı ve Rielle'nin açık kollarına doğru uçtu.

*Işık ve kan kraliçesi.* Rielle onu sunağın kara masasına indirirken, meleğin sesi titredi. *Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Kalbim size ait, kraliçem; sevgim ve sadakatim.*

Rielle meleği taşın üstünde sabit tuttu. Meleğin zihninin özü Rielle'nin ellerinde açılan bir tuval gibi uzadı. Sabırsızlıktan, Rielle'nin tüyleri diken diken oldu. Kaleye giden yola öfkeli gözlerle baktı. Kar daha hızlı yağıyor, siyah duvarları örtüyordu.

"Subayların yavaş," dedi Rielle. "Bir vücuda ihtiyacım var."

Corien'in omuzları öfkeyle kasıldı. "Onu bırak ve benimle birlikte içeriye gir, şimdi."

"Yeniden yapmak istiyorum."

"Yapacaksın da sevgilim. Ama yarından önce olmaz."

Rielle titreyen ağzını durdurmaya çalışarak kendini sıktı. Corien'in haklı olduğunu biliyordu; ellerinin ne kadar titrediğinin, dengesini sağlayamayıp sallandığının farkındaydı. Midesi ve boğazı çöküşün eşiğindeydi. Kuru ve büzüşmüş, yemek için can atıyordu.

Keşke Corien onu durdurmasaydı. Rielle çalışırken bunların hiçbirini fark etmemişti.

"Yalnızca üç yüz meleği dirilttim," diye mırıldandı.

Corien sessizce güldü. "Yedi günde. Dikkate değer bir başarı."

"Hayalini kurduğumuz her şey için bundan fazlasına ihtiyacımız var."

Corien'e basit bir düşünce gönderdi: *Fazlasına ihtiyacım var.*

"Celdaria bir yere gitmiyor," dedi Corien yüksek sesle. Rielle'nin sessiz yakarışını duymazdan geldi. "*Dünya* bir yere gitmiyor ve hiçbir şey bizi durduramaz."

"Zihnim bunun daha fazlası için can atıyor." Rielle hayal kırıklığı ile ağlamak istiyordu; taş masaya yumruk atıp ikiye ayırmak istiyordu. "Ancak vücudum bunun için çok zayıf."

"Sen sadece bir insansın," dedi Corien nazikçe.

"Ben insandan fazlasıyım!" diye kükredi Rielle. Sesinin altında daha derin, öfkeyle çarpılmış bir ses çınlıyordu. Okyanus zemininde hareket eden bir yaratığın gürleyişi. Rielle Corien'e asabi bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca sen hep bunu istememiş miydin?"

Corien çok sakindi. Başlarının üstündeki melek bulutu irkildi.

Corien Rielle'ye yaklaştı. Ağzını yanağını yanına getirdi. "Seni benimle birlikte içeriye zorla sokmak istemediğimi biliyorum. Ama bana başka bir seçenek bırakmazsan, bunu yapacağım."

"Yap da seni öldüreyim," diye gürledi Rielle.

Puflayarak bir kahkaha. "Yapmazsın."

Corien, Rielle Geçit'i açıp Saha'ya döndüğünden beri onun zihninden uzak durmuştu. Ama Rielle şimdi, düşüncelerinin dış hatlarını Corien'in dikkatle incelediğini hissediyordu. Corien yanılmıyordu. Rielle onu öldürmeyecekti. Onu öldürmek, Rielle'yi mahvederdi. Dünyada onu korkusuzca izleyen kimse kalmazdı.

Rielle'nin ellerindeki melek heyecanla titreşti. *Kanatlarımı rengârenk ışık yayacak şekilde yapabilir misin? Eskiden kanatlarım yıldız ışığında gök mavisi ve menekşe rengi, güneş ışığında kehribar ve lavanta rengi parlardı.*

Corien'in buz mavisi gözlü subayı kaleden çıktı. Yanında astları vardı. Kollarında, esmer tenli çıplak bir adamın vücudu vardı. Rielle kadının küstahlığına hayran kaldı. Normalde, insanın canını alan kişi olmak için Corien ısrar ederdi.

"Rielle, sana ant içerim ki bunu yaparım," dedi Corien. "Seni günlerce uyuşturururum. Bu sırada da seni ağzından kaşıkla beslerim."

"Bırak beni," diye tısladı Rielle. Sunağa yaklaşan vücudu sabırsızlıkla bekledi. Göğsünde bir kıpırtı vardı, kaynıyor ve köpürüyordu. "Çalışmak zorundayım." Subay kaideye çıkarken, Corien Rielle'nin kolunu yakaladı ve büktü.

Rielle'nin gözlerinin arkasında parlak beyaz bir öfke patladı. Tiz bir çığlıkla Corien'i itti. Kaide ikiye yarıldı. Corien sendeledi,

düşecek gibi oldu. Rielle bunu yapmadan önce düşünmemişti. Onu hiddetli bir içgüdü yönlendiriyordu ve Rielle de ona hevesle itaat ediyordu. İçinde kaynayan yakıcı güç taşıyordu. Kollarından ve bacaklarından aşağıya yanarak akıyordu. Ellerinin arasındaki meleği sanki örgülü bir halatmış gibi büktü. Meleğin zihninin telleri gerildi, aşındı ve sonra koptu. Rielle'nin avuçlarında topakları yırtılmış ve ezilmiş kil gibiydi.

Meleğin acı ulumasını duymazdan gelen Rielle avuçlarını çırptı ve meleği yok etti.

Dünya Rielle'nin ayaklarının altından kaçıp gitti. Önündeki manzara kayboldu. Onun yerine sonsuz siyah bir deniz, yıldızlarla dolu bir gökyüzü geldi.

Bulunduğu yerin büyüklüğünden, kendini bir girdap gibi içine çekmesinden korkan Rielle bu çekimle mücadele etti. Zihni ve elleri ile Corien'e uzandı ancak onu bulamadı.

Gözlerini açtı.

Patria'daki Obeks'i öldürdükten sonra kendini kapan siyah denizin içinde duruyordu. Kenarları altın renkli sığ dalgalar yavaşça bacaklarına vuruyordu. Denizin zemini yumuşaktı ve sürekli değişiyordu, kımıldayan minik çakıl taşlarından bir battaniye. Başının üstünde bir yıldız bolluğu; canlı mavi, ametist ve pembe, yaldızlı ve fildişi, isimlerini bilmediği daha bir sürü renk. Sayısız yıldız gökyüzünü öylesine boyamışlardı ki katı bir kütle gibi görünüyorlardı. Yalnızca birkaç taşı eksik, mücevherlerden bir çarşaf gibiydi.

"En sonunda geldin," dedi Rielle'nin arkasından gelen bir ses.

Rielle döndü. Düz beyaz elbiseli bir kız çocuğu ona çok uzak olmayan bir yerde duruyordu. Kız ufak tefek ve tombul yanaklıydı. Açık renk teni ve göğsüne kadar inen ele avuca sığmaz saçları vardı. Dudakları kıvrıldı, sinsi, tanıdık bir gülümseme.

Rielle geri geri gitti. Teni soğuktan uyuşuyordu. "Kimsin sen?"

Kız güldü. "Kim olduğumu biliyorsun."

Rielle biliyordu. Kendi sesinin tonları bu kelimelerde çınladı. Çocuk, kendisiydi. Beş yaşındaki haliydi. Tek fark, kendi gözleri

yeşilken, bu çocuğun gözleri parlak altındı. Çevresinde bir ışık aurası parlıyordu. Güneşi gölgeliyordu.

"Anlamıyorum." Rielle sanki Corien'i orada bulacakmış gibi arkasına baktı. Fakat sadece sonsuz ve ışıltılı denizi gördü. "Öldüm mü?"

"Henüz değil," diye cevap verdi kız ışıldayarak. "Vücudunun dış kabuğu orada ama özün, gerçek kendin burada, benimle birlikte. Bu, her ne kadar öyle görünse de ölüm değil. *O sonra.*"

"Kendimi görmek istiyorum," dedi Rielle. Korkudan midesi bulanıyordu.

Kız burnunu büzüştürdü. "Israr ediyorsan."

Rielle'nin gözlerinin önünde kendi görüntüsü belirdi. Dağın arkasında, hareketsiz ve donuk gözlü. Teni ve dudakları kireç gibiydi. Corien sunağın basamaklarına oturmuştu. Onu kollarında tutuyordu. Uyanması için yalvarıyordu. Subaylarına, laboratuvarlardan şifacıları getirmeleri için kükredi.

Rielle kendi hareket etmeyen halini izlerken ürperdi. Kesinlikle ölü *gibi görünüyordu.*

"Endişelenme." Kızın sesi daha yüksek ve berraktı. "Beni duymadın mı? Henüz ölmedin. Şimdi, gel. Senin gelmeni çok uzun zamandır beliyordum. Benimle birlikte yürü. Sana burada ne olduğunu göstermek isterim."

Rielle önce tereddüt etti, sonra kızın elini tuttu. Siyah ve altın rengi sığ denizde yürüdüler. Çocuğun beyaz elbisesinin eteği suyun yüzeyinde yüzüyordu.

"Korkma," dedi kız neşeyle, ona yol göstererek. "Burada yalnız ben varım ve sana zarar vermek gibi bir isteğim yok. Bence burayı çok seveceksin. Bence bunu tercih edeceksin."

Rielle ürperdi. Hem elini kurtarmak hem de çocuğu kollarıyla dolamak istiyordu. "Neredeyiz?"

"Her yerdeyiz. Lütfen, elimi bırakma. Böylesi senin için daha kolay olur. Zihnin, insanlığının içinde hâlâ oldukça ilkel."

Sonra kız Rielle'yi ileriye doğru çekiştirdi. Gökyüzü hareket etmeye başladı. Yıldızlar, parlak renk selleri halinde yanlarından geçtiler. Ama su sakin kaldı. Sanki attıkları her adım, birkaç

kilometre yukarıda ve sadece birkaç santim aşağıdaydı.

Rielle çığlık attı ve tökezledi. Zihni bu uyuşmazlığı kavrayamıyordu. Ancak kız onu kuvvetli tutuyordu. Kahkahası, gökyüzünün uğultusunun üstüne çıkıp çınlıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" dedi Rielle nefes nefese.

"Beni görmeni istiyorum," diye cevap verdi kız. "Ben güzel değil miyim?"

"Bakamıyorum." Rielle'nin yüzünden aşağıya yaşlar akıyordu. Göğsü sıkıştı. Yanlarından geçen yıldızların kuvveti, kızgın bir nehir gibi hızla akışları. Ses Rielle'yi eziyordu.

"Anlıyorum. Gözlerin ilkel ama hep öyle kalmayacaklar. Çoktan başladı bile."

Saatler geçti. En sonunda Rielle, ayaklarının titrek bir şekilde siyah suyun içinde hareket ettiklerini görecek kadar gözlerini araladı. Denizin yüzeyi, yıldızların ışıklarını yansıtmıyordu. Dalgaların kendi ışıkları vardı. Sanki suyun derinliklerinde yanan ateşlerle aydınlanıyorlardı.

Rielle, kullanmamaktan kısılan sesini geri buldu. "Sen empiriumsun, değil mi?"

"Yol boyunca gözlerini açmalı ve çevrene bakmalısın." Kızın fısıltısı, Rielle'nin sıçramasına neden oldu.

Hareket etmeyi bıraktılar. Artık sığ denizde oturuyorlardı. Bir şey, Rielle'nin ensesini gıdıkladı, onu yüzünü göğe çevirmeye zorladı. Direndi ancak bakmaya da can atıyordu. Gökyüzünde, başının üstünde asılı şeyi her ne ise onu gördüğünde bir daha gözlerini ondan ayırmak istemeyebilirdi. Bunun yerine, şişkin karnına vuran ılık suyu izledi.

Oyunbaz kız ellerini dalgalarda gezdirdi. Sonra Rielle'ye gülümsedi. "Senin ait olduğun yer burası. Yukarı bak ve bana bunu kabul ettiğini söyle. Senin kabul etmeni istiyorum."

Rielle tereddüt etti. Denizin dibindeki çakıl taşları, parmaklarının arasında ipek gibiydiler. Her biri, Rielle'nin kalp atışlarının süratli pıtırtısıyla birlikte atıyorlardı.

"Yukarı bakmayacak mısın?" dedi kız bir kez daha. "Pişman olmayacaksın."

Rielle daha fazla direnemedi. Bakışlarını göğe kaldırdı.

Yıldızların arasında, ışık ve kaya küreleri yavaşça dönüyorlardı. Bazıları büyük ve yakın, diğerleri küçük ve uzaklardı. Bazıları renkli şeritlerle kuşanmışlardı. Diğerleri sade veya bulutlarla kaplılardı. Rielle uzanmak ve onlara dokunmak için can atıyordu. Ellerinin üstüne oturdu.

"Bunlar ne?" diye fısıldadı.

"Dünyalar. Bir tane ister misin?"

Rielle soruyu duymazdan geldi. "Anlamıyorum. Benim dünyam böyle görünmüyor."

"Eğer yıldızlarda yaşayıp aşağıdaki dünyana baksaydın, böyle görünürdü. Avitas, sevimli bir şey. Yeşil, mavi ve beyaz. Bulutlarla kaplı değerli bir taş."

Rielle'nin kalbi, ondaki tüm mantığı söküp atmıştı. Düşünce oluşturmakta zorlanıyordu. "Bana söyle: Sen, empirium musun?"

Kız hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Her şey empirium."

"Ama diğerlerinden daha güçlü olan tek bir yer veya bir varlık olmalı. Her şeyin başladığı bir yer. Bunu başlatan bir varlık."

"Olmalı mı?" Kız başını yana eğdi. "Belki de bunu başlatan varlık sensindir. Çünkü sen empiriumdansın ve empirium bütün her şey. Belki onu başlatan hiçbir şey yoktu, ezelden beri vardı." Parlak altın gözlerini hiç kırpmıyordu. "Belki empirium benim, var olan birçoklarından biri ve şimdi benim için bir diğeri olarak yeniden doğma zamanı gelmiştir."

Rielle'nin nefesi güçsüzleşti. "Saçmalıyorsun. Sen empirium musun, değil misin? Bizi yapan şey sen misin?"

"Eğer bensem, beni öldürmeye çalışır mıydın? Yerimi mi ele geçireceksin?" Kızın sesi soğudu. "Melek sevgilin öldürmeni isteyebilir. Onun soruları cılız. Bakışı dar. Senin yardımın olmadan, o bir hiç."

Kız ayağa kalktı, Rielle'nin elini tekrar tuttu. "Daha görecek şeyler var. Bir çağdır, beni görecek kadar güçlü olan tek kişi sen oldun. Kendimin tamamını seninle paylaşmak isterim."

Dalgalar bacaklarına vurarak yürürlerken, Rielle yukarıya baktı. Gökyüzü rengârenk bir karmaşaydı. Renk tabakaları renk tabakalarının üstündeydi. Sanki yıldız nehri kristal yüzeyler halinde parçalanmıştı ve şimdi her biri farklı bir yöne doğru akıyorlardı.

"Eğer sen empiriumsan," diye söze başladı Rielle, "dolayısıyla ben de öyleyim ve o zaman gördüğüm yalnız sen değilsin. Ben, kendimi görüyorum. Tüm bunların içinde; bu yıldızların, bu dünyaların. Ben onlarda yansıyorum."

Kızın sesi keyifle köpürdü. "Şimdi anlamaya başladın. Hadi! Acele et!"

Rielle onu takip etti. Adımlarında yeni bir becerikli zarafet vardı. Gökyüzü ne kadar güzeldi, tuhaflığı içinde ne kadar da ihtişamlıydı. Elini göğe daldırdı, dönen dünyalardan birini çekip aldı. Küçük, mor bir mücevher. Yüzeyinin yarısında kızgın sarı bulutlar vardı.

"Dilediğini yap," diye fısıldadı kız. Denizin kenarında oturdular. Ayaklarını sarkıttılar. Aşağıda, bir şelale sessizce karanlığın içine dalıyordu. "Sevdin mi?"

Rielle dünyayı inceledi. Avuçlarının içinde yavaşça ileri geri yuvarladı. "Onunlar ilgili hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ya üstünde yaşayan varlıklar varsa?"

"Var mı? Kaç tane?"

"Milyonlarca."

Rielle telaşla dünyayı gökyüzüne geri koydu. Ayağa kalktı ve yıldızların dünyayı emmesini izledi. "Artık gitmek istiyorum."

Kız suratını buruşturdu. "Ama görecek çok şey var."

"Yorgunum."

"Sonsuza dek yorgun olmayacaksın."

Rielle'nin gözleri yaşlarla doldu. Bakışlarını gökyüzünden ayıramıyordu. Ona bakmayı asla bırakmak istemiyordu; Her bir dünyayı yıldızlardan toplamak ve onların dokularını ezberleyene dek parmaklarını üstlerinde gezdirmek istiyordu. Ama bir yandan da vücudu durgunluk istiyordu. Corien'in yatağının

sıcaklığını istiyordu. Bu çelişki, sanki dişlerini metale geçirmiş gibi dilinde bir ekşiliğe neden oldu.

Kız ayağa kalktı. Rielle'nin elini tutuşu demir gibiydi. Gülümsemesi ışıldıyordu. Rielle bu gülümsemeyi tanıdı; kendi de böyle gülümserdi.

Sonra baş döndürücü bir açıklıkla, empirium ile konuştuğunun farkına vardı. Evet ama aynı zamanda kendinin daha fazla şey görmek, yapmak, bozmak ve hiç durmamak isteyen parçasıyla da konuşuyordu.

"Benimle gel," diye yalvardı kız. "Göreceksin. Sen ve ben, biz yükseliyoruz. İkimizin yapacağı çok şey var."

Yeniden denize daldılar. Çalkalanan yıldızların altında denizi aştılar. Kızın adımları artık daha süratliydi. Yıldızlar ve dünyaları, anlaşılmaz renk tabakaları halinde bulanıklaşmışlardı.

Rielle'nin gözüne bir hareket takıldı. Sol tarafa baktı, kendinin ve elini tutan parlak bakışlı kızın yansımasını gördü. Ayakları siyah denizin içinde, başlarının üstünde kaos. Ufka kadar sayısız, sonsuz yansımalar. Sağ tarafında, önünde ve arkasında aynı şey vardı. Kendinin sonsuz prizması. Rielle hızla çevresinde döndü, arandı. Corien'e seslenince, korku dolu sesi kendine çarparak yankılandı. *Corien?* Tek hüzünlü kelime genişledi, Rielle'nin kulakları çınlayana kadar ses dalgaları çarpıştı.

"Sana gösterecek daha çok şeyim var," dedi kız suratını asarak. Rielle'yi daha hızlı çekiştirdi. "Gel. Bu taraftan. Yalnızım ve yorgunum. Bir arkadaşa sahip olmak çok hoş. Lütfen?"

Kızın küçüklüğü bir yanılsamaydı. Kızın Rielle'yi suda çekme kuvveti, on bin kasırga gücündeydi. Rielle durmaya çalıştı. Topuklarını yumuşak deniz tabanına sapladı. Fakat yansımalarının görüntüleri, hepsi birlikte aynı şeyi yapıyorlardı. Onun yönünü şaşırtıyorlardı. Rielle dengesini kaybetti ve düştü. Ama kız onu yakaladı.

"Bak!" Kız kolunu gökyüzünde savurdu. Yıldızlar kükreyen akışlarını kestiler. Sonra tek bir vücut olup küçüldüler. Boşalan gökyüzünü parlak ışık incileri süslüyordu. Her birinin çevresinde soluk bir ışıltı vardı.

Korkudan kolayca boyun eğen Rielle yine de onlara hayran kaldı. Tıpkı gökyüzünde yıldız nehirleri yanarken olduğu gibi kanı kulaklarında uğuldadı. Gücü göğsünden çıktı; arayış içinde onlarca parmak, hepsi de oburca daha fazlasını istiyordu. Gözleri kamaştıracak daha fazla ışık, dokunacak daha fazla dünya, daha fazla sürat. Ayaklarının dibindekinden çok daha büyük bir okyanusu geçmenin özlemini duyuyordu. Donuk ışıklı gözleriyle ona gökyüzünden bakan o inci tanelerinden inci tanelerine sıçramanın ve götürdükleri yere gitmenin.

"Bunlar ne?" dedi nefes nefese.

Kız yanağını onun koluna bastırdı. "Bir gün anlayacaksın," diye mırıldandı hülyalı bir şekilde.

*Rielle, lütfen! Bana geri dön!*

Corien'in uzaktan gelen sesini duyunca kalbi hopladı. Vücudunun acısı geri döndü. Sanki Corien'in sözleri onları sırtlarında taşımışlardı: aç midesinin spazmları, susuzluktan kavrulmuş ağzı. Rielle geri geri gitti. Bakışlarını gökyüzünden çekti.

Kız ağzını açtı ve öfkeli bir hüsranla uludu. Dünya karanlığa daldı.

Rielle suyun içinde kızdan kaçtı. Ancak kendinin çok saf ve tutkularıyla dalgalanmayan bu parçasını terk etmek kalbini kırıyordu. Attığı her adımda, bir başka uçuruma gelip, her şeyin kenarından düşüp düşmeyeceğini merak etti.

"Beni bırakamazsın!" diye inledi kız. "Buna izin vermeyeceğim!"

Rielle'nin kolunu, göğsünü, titreyen dizlerini sıcak ve keskin bir şey çekiştirdi. Arkasına baktı ama hiçbir şey görmedi. Siyah bir abis. Ayakları deniz tabanına batıyordu. Korkunç bir sessizlik onu boğmakla tehdit ediyordu.

Corien'e bir düşünce gönderdi. Kızdan uzağa kaçtıkça, daha net düşünebiliyordu. *Beni bırakma. Gitmeme izin verme.*

*Tutuyorum.* Corien'in sesi kararlı ve istikrarlıydı. Rielle'ye görü üstüne görü gönderdi. Zihnindeki görüler artık daha az çamurluydular. Kale kara ve dimdik yükseliyordu. Dağlar

kardan paltolarının içinde. Corien, kollarında Rielle'nin vücudu ile. Rielle kendi uyuşuk vücudunun titrediğini gördü. Rüzgârda dalgalanan mum alevi. Tüm vücudunun üstünden altın dalgalar geçti. Rielle onların yakıcı sıcak olduklarını biliyordu. Çünkü kavurucu sıcaklıklarını kanında hissedebiliyordu. Kaynayan su gibi kabardıklarını biliyordu. Yine de Corien kaçmadı. Onu tuttu, saçlarına ismini fısıldadı, onu denizin diğer ucundan zihniyle çağırdı. Kızın göğü delen inlemeleri girdap şeklinde yükseldi. Öyle sağır edicilerdi ki Rielle kaçamadan önce kafatasının parçalar ayrılacağını düşündü.

Sonra, bir bulut duvarı Rielle'ye çarptı. Soluduğu havayı ciğerlerine geri tıktı. Kendi içine düştü. Yanaklarındaki narin ıslak kar yağışını ve yanındaki Corien'in sıcaklığını hissetti. Gülmeye başladı. Gözyaşları yanaklarını ıslattı; hıçkırıklar göğsünü acıttı.

Rielle'nin gülmesi yavaşlayınca, "Nereye gittin?" diye sordu Corien sakince.

Rielle yüzünü Corien'in paltosuna yasladı. "Bir sonrasına gittim," diye fısıldadı. "Kendi içime gittim, ne olduğumu ve ne olacağımı gördüm. Yıldızlara baktım, onları aşağıya çektim ve ellerimde tuttum."

Corien suskundu. Rielle onun zihninin söylediği her şeyi incelediğini hissedebiliyordu.

"Geri gitmek ister miydin?" diye sordu Corien en sonunda.

Rielle gözleriyle Saha'yı taradı. Yokluğunda ne olduğunu merak ediyordu. Gücü empiriumun üstünde sekerek gezdi ve sonra ona görüntüler getirdi: Empirium onu aldığında Rielle'nin sebep olduğu çığ, çığın dağdan aşağıya düşüşü, onlarca adatroxu ezişi. İri buz parçaları, ölüme mahkûm edilmiş buz ejderhalarının tutuldukları bölmelerden birini parçalamıştı. İçlerinden bazıları serbest kalmış, dağlara kaçmışlardı. Yanlarında Kammerat yoldaşları, ejderhaların dostluğunu insanlarınkine tercih eden şu tuhaf, takıntılı, küçük Borsvall münzevileri vardı.

Rielle bir an onların yalnız olmadıklarını fark etti.

Obritsa ve muhafızı Artem de oradaydı. Ilmaire Lysleva ve yanında genç bir adam daha. Kammerat haricinde biri.

Rielle birdenbire Corien'in öfkesinin yükseldiğini hissetti. Artık Rielle güvende olduğuna göre Corien onları öldürebilirdi.

"Onlara zarar verme," diye emretti Rielle. "O adam kim? Ben onu tanımıyorum."

"İsmi Leevi," dedi Corien. Sesi öfkeyle gerilmişti. "Kammeratlardan biri. Buradaki eski bir mahkûm. Aylar önce kaçmıştı. Şimdi, Borsvall kralı ile birlikte geri dönüyor. Yanlarında başka Kammeratlar da var. Hep birlikte türdeşlerini kurtarmaya geliyorlar." Corien'in sesi büküldü. "Ne kadar kahramanca."

"Bırak gitsinler," dedi Rielle. Çılgın küçük gruba olan ilgisini kaybetmek üzereydi.

Corien'in düşüncelerinin tamamı yumruğa dönüştü. "Beni yendiklerini düşünecekler."

"Ne olmuş düşünürlerse?" Rielle onun yanağına dokundu, kendine çevirdi. "Bu, sonucu etkilemeyecek. Onları öldüreceğiz. Yaşayacaklar ve bizim yükselişimizi izleyecekler. Başarısızlıklarının ıstırabına katlanamayarak kendi kendilerine ölecekler. Bunlardan hangisi gerçekleşirse gerçekleşsin, sevinçleri kısa süreli olacak."

Corien'in yatıştığını hissetti. Omuzlarındaki gergin hatların çözülüşlerini izledi. Corien başparmağını Rielle'nin çatlak alt dudağına koydu.

Rielle ona gülümsedi. "Gördün mü? Onlar bizim için bir hiç. Bırakalım da ürkek tavşanlar gibi dağlarına kaçsınlar. Kaçmanın faydasızlığının farkına varışlarını izlemek istiyorum. Yüzlerindeki o aydınlanmayı izlemek istiyorum. Sen istemez misin?"

Corien alnını Rielle'nin alnına yasladı. Gözlerini kapattı. Zihni, Rielle'nin zihniyle buluşmak için yükseldi. Rielle'ye baktığında, artık sakinleşmişti.

Sonra Rielle'ye bir düşünce geldi. Elleri arasında ezdiği meleği düşünerek, "Onu öldürdüm mü?" diye sordu.

Bir duraklama. Corien'in parmakları, Rielle'nin kollarını okşadı. "Öldürdün."

"Nerdeyse hiç hatırlamıyorum." Ancak içindeki kız, sonsuz denizdeki ışıltılı gözler, meleğin her bir zerresini, içindeki güçle meleği yararak açmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordu. Ellerinde sadece kolayca süpürülen toz vardı.

Söylenmesi gerek şeyin bu olduğunu düşünerek, "Özür dilerim," dedi Rielle.

"Benim için pek anlamı yoktu. Sıradan bir ailenin çocuğu. Ne çok güçlü ne de çok zeki." Corien duraksadı. "Ayrıca, istemeden yaptın."

Corien haklıydı. O melek Rielle'yi koşuşturan yıldızların altındaki o yere göndermişti ve Rielle şimdiden geri dönmeye can atıyordu.

Ama bunu yapmadan önce zihnen ve bedenen daha güçlü olmalıydı. Böylece gördüklerini anlayabilir ve onlara layık olabilirdi.

Dahası, ondan korkanların gözlerine bir kez daha bakmalıydı. Onların hepsini düşündü, isimleri uzak hatırlardan kopup geldi: Audric, Ludivine, Büyük Yargıç, Miren Ballastier, Kraliçe Genoveve. Ellerinde ölen Tal.

Rielle hepsinin yüzünü zihninde çizdi ve soğuk beyaz bir öfke hissetti. Şimdi bile ona sövüyor olmalıydılar. Rielle'yi hâlâ bir insan olarak düşünüyorlardı, sanki Rielle onlardan biriymiş gibi görüyorlardı. Belki de hâlâ kendilerinin onu yumuşatabileceklerini hayal ediyorlardı.

Corien'in dudakları Rielle'nin alnına dokundu. Rielle onu ne kadar şaşırttığını, sanki çıplak ayaklarla kırık cam üzerinde yürüyormuş gibi zihninde ne kadar özenle gezdiğini sezebiliyordu.

"Senin istediğin nedir, Rielle?"

"Herkesin bizim yaptığımız büyük işin muhteşemliğini görmesini ve dizlerinin üstüne çökmelerini istiyorum," dedi Rielle. "Siyah denizde yürümek ve ötesinde ne olduğunu görmek için ışıklara tırmanmak istiyorum."

Rielle yukarıya baktı. Görüşü Corien'i altın tonlarına boyuyordu. Corien içine bir nefes çekti. Rielle, avuçlarının

içinde bir dünya tutarken ona nasıl göründüğünü merak etti. Kaleye döndüklerinde, bir lokma yemek yemeden önce aynasına bakmaya gidecekti.

"Benden korkanların gözlerinin içine bir kez daha bakmak ve onlara ne olduğumu göstermek istiyorum," dedi Rielle. Bunu düşündükçe sesi titriyordu. "Onlara, benden korkmakta haklı olduklarını ve bir daha asla gücümün gerçek etkisinden saklanmayacağımı göstermek istiyorum."

Rielle daha sonra Corien'in arkasına, donuk gri gökyüzüne baktı ve gökyüzünü uçsuz bucaksız, kükreyen ve rengârenk yıldızlarla dolu bir halde yeniden yarattığını hayal ederek kendini rahatlattı.

# 30
# LUDIVINE

*"Dünya henüz gençken, ateşle parlayıp ve fırtınalarla kararırken, empirium Patria'nın kuzey sahillerinin beyaz kumlarına dokundu ve tozdan, dünyanın bütün yaratıklarının bir an için nefeslerini tutacak kadar güzel bir yaratık meydana getirdi. Empirium bu yaratığın içine uzun ömür ayrıcalığı üfledi ve onu ayak bileklerine dek uzanan ışıktan ve gölgeden yeni kanatlarıyla bulutlara yükseltti. Ona melek ismini verdi."*

–Aydaki kız ve Diğer Masallar, melek folkloru ve mitolojisi derlemesi

Ludivine kayığının içinde, pelerini deniz suyundan sırılsıklam olmuş halde dalgaların üstündeki Mazabat savaş gemilerini izledi. Çalıntı insan gözleri rüzgârdan sulanıyordu. Kıvrımlı ahşap gövdeleri ve boş güverteleri parlayacak şekilde cilalanmış on beş gemi vardı. Direklerin her birinde camgöbeği ve zümrüt yeşili bir sancak gururla dalgalanıyordu. Gemiler denizin üstünde pupa yelken ilerliyorlardı. Ama gemiler mürettebatsızdılar. Ludivine'i çevreleyen kayıklara doluşmuş suişleyenler ve rüzgaruçuranlar tarafından ilerletiliyorlardı.

Yukarılarında bir yerde, koyu gecenin içinde görünmez ve sessiz bir halde Atheria gözcülük yapıyordu. Eğer gerekirse aşağıya dalıp, Audric'i çekip almaya hazırdı.

"Harika bir iş çıkartıyorsun, Lu," dedi Audric'in alçak sesi. Ludivine'in omzuna dokundu. Bu, Ludivine'i memnun etti çünkü pelerini ve elbisesinin üstünden bile olsa Audric'in güneşe doymuş teninin sıcaklığı göğsünü yakan tanıdık bir merhem gibiydi. Audric ona dokunmayalı çok zaman olmuştu.

Audric kayığın burnundaki duruşuna geri döndü. Audric bir denizci olmamasına karşın orada rahat duruyor gibi görünüyordu. Pelerini arkasında dalgalanıyordu. Ludivine askerlerin kayıkların küreklerini çekişlerini, elementallerin boş savaş gemilerini okyanusta itişlerini inceledi. Ne zaman yorgunluktan hızlarını kaybetseler, Audric'e, kendi kralları olmayan bu krala bakıyorlardı. Kraliçe Fozeyah Quelbani'de kalmıştı. Celdaria denizcilerinden bir misilleme ya da bir başka fırtına gelmesi halinde şehrin savunmasını yönetecekti. Kraliçe Bazati ve on bin Mazabat askeri Celdaria'ya karadan ilerliyorlardı. İki gün sonra başkente ulaşacaklardı.

Prenses Kamayin Ludivine'in arkasında oturuyordu. Komuta ettiği suişleyenler kadar sıkı çalışıyordu. Suişleyenler ona minnettarlardı. Düşünceleri Kamayin'e kaydığında sevgiyle parlıyorlardı.

Fakat Audric'i de seviyorlardı. Onu karanlığın içinde bukleleri rüzgârda uçarken, esmer teni dışarıdan ay ışığıyla içeriden güneş ışığıyla parlarken görüyorlardı. Zihinlerine ise kasırganın gözüne daldığı ve altın renkli gökyüzünde kanlı avuçlarında yanan kılıcı ile kasırgayı imha ettiği anı kazımışlardı.

O günden sonra Audric'in teninde yeni bir ışıltı oluşmuştu. Altın ışık iplikleri buklelerinde pırıldıyorlardı. Audric Ludivine için hep çok güzel olmuştu, o sıcak kahverengi gözler, o dolgun dudaklar, sert ve köşeli çene.

Şimdi o aziz öğretilerinin dışında bir şeydi. Işıkgetiren, Aziz Katell'in varisi, fırtınanın göbeğinde yeniden doğmuştu.

Ludivine'in elleri titredi. Kayıklarını gizlemek için oluşturduğu zihinsel kalkan sallanmadı. Ancak aylardır zihninde mayalanan karanlık düşünceler harekete geçip kabardı. Taşacak hale geldiler.

Bu karanlık düşünceleri uzakta tutmak için planlarının üstünden bir kez daha geçti.

Silarra Denizi, Celdaria'nın güney sahili ile Mazabat'ın kuzey sahili arasında küt uçlu bir mızrak gibiydi. Bir haftadır bu denizde seyahat ediyorlardı. Ludivine Celdaria sahilinin koyu hattını ufukta görebiliyordu.

Önden bir mesaj göndermişlerdi: *Gaspçılar düşecek. Güneş yükselecek.* Ve şimdi on beş savaş gemisi hızla Celdaria'ya doğru yelken alıyorlardı. Merovec Sauvillier'in yüzlerce askeri savunma oluşturmaları için başkentten güneye sevk edilmişlerdi. Ludivine onları şimdi bile hissedebiliyordu. Kıyıda bekleyen çok sayıda zihin, diğerleri ise kendi savaş gemileriyle onları karşılamaya geliyorlardı.

Merovec savaşçılarının birçoğunun ayrıldığı başkentte, Kraliçe Bazati'nin gelişine ve ordusunun ilk dalgasına hazırlıksız yakalanacaktı. Ludivine zihnini doğuya, kraliçenin ordusunun seyahat ettiği yola doğru çevirdi. Onları yollarında ilerlerken görmekten memnun oldu. Onlar Mazabat'tan Audric'in deniz kuvvetlerinden günler önce ayrılmışlardı ve iki günden daha az bir sürede başkente varacaklardı. Merovec'in sahile yolladığı askerlerinin savunmak için hızla başkente dönebilecekleri süreden çok daha önce.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Yine de rahatlatıcı değildi; Ludivine'in düşünceleri bir dehşet ve utanç düğümü halindeydi.

Ludivine üst dudağını yaladı. Terinin tuz tadını aldı ve hayret etti. Yıllardır bu vücudun içinde olmasına rağmen hâlâ onun tuhaflıklarına alışamamıştı. Endişenin buzlu damlaları, arzunun sıcak kızarışları, açlığın keskin sancıları. Ludivine yüzyıllar öncesinde bir melek olarak elbette bu tür şeyler hissetmişti. Ama bir insan olarak, her bir his çok daha şiddetli yaşanıyordu. Açlık daha çok bastırıyor, arzu daha doyumsuz oluyordu.

Gözlerini kapattı, hatıraların çağrısı ile savaştı. Audric'in Baingarde'daki yatağına yayılmış, Rielle ikisinin arasına sıkışmış. Audric mum ışığında okurken, Ludivine dalgın dalgın Rielle'nin saçlarıyla oynuyor. Rielle, yanağı Ludivine'in kolunda horulduyor.

Gözyaşları Ludivine'in boğazını sıkıştırıp yaktı. Böyle bir anın bir daha asla yaşanmayacağını biliyordu.

*Ne oldu?* Audric Celdaria kıyılarını taradı. *Tedirginsin.*

*Bir şey yok*, dedi Ludivine. Audric'in gönderdiği yalanı fark etmediğini hissedince rahatladı.

Rielle olsaydı hemen anlardı.

*Kalkanın dayanıyor.* Audric'in düşünceleri istikrarlıydı, Ludivine'e karanlık bir labirentte yol gösteren sağlam bir el. *Umarım çıkardığın işle gurur duyuyorsundur. Fevkalade.* Ludivine neredeyse gülecekti. *Ben daha güçlü olsaydım, o zaman fevkalade olurdu. Corien'in Rielle'nin üstündeki etkisini aşabilseydim ve Rielle'yi ondan kurtarabilseydim. Rielle'yi ondan uzaklaşmaya ve Geçit'i açmadan önce bizim yanımıza gelmeye ikna edebilseydim.*

Denizde ilerlerken, Ludivine Quelbani'deki göğün karardığı ve dünyanın hareketsizleştiği o günü hatırladı. Rielle'ye ulaşmış ve onun yaptıklarının loş yansımalarını görmüştü. Zorla açılan Geçit, serbest bırakılan yüz binlerce melek. Ludivine, Audric'in zihnindeki, düşüncelerini karartan hatıra yansımalarını da hissetti. Ludivine onun elini tutabilmeyi dilerdi.

Fakat Audric'e dokunmak sadece işleri daha da zorlaştırırdı.

Ludivine avuçlarını birbirine bastırdı ve düşüncelerini bir kez daha kalkanının kabuğuna yönlendirdi. Ne kadar gayretle çalışırsa, içinde suçluluk duygusuna o kadar az yer kalıyordu. Suçluluk duygusu zayıflayacak ve sona erecekti. Günün birinde artık hiç hissetmeyecekti.

Sonra bir ıslık, bir çıtırtı duyuldu. Elemental gücün sıcak bir mızrağı havayı deldi. Mazabat savaş gemilerinden biri alev aldı. Ufukta, yanan onlarca ışık vardı. Azgın ve hazır küçük ateşler.

Audric parmaklarını kıyı hizasında gezdirerek işaret etti.

"Buradalar," diye mırıldandı. "Ateşyakanları var."

Ludivine, Audric'in kendi babasının hizmete soktuğu gemilerin gecenin içinde düşmanın elleriyle kendi üstüne doğru geldiklerini görmekten ne kadar huzursuz olduğunu hissetti. Yelkenleri hayaletlerdi, yeni Sauvillier Hanedanı sancakları ay ışığında gri ve siyah dalgalanıyorlardı.

"Kürekçiler, sancak alabanda!" Audric'in sesi suyun üstünde çınladı.

Kürekçiler emri yerine getirdiler. Altı kayık, Ludivine'in kalkanının altında sıkı bir düzenle sağa dümen kırdılar. Kamayin elementallerine kuzey Mazabat şivesinde seslendi.

"Semadan semaya!" diye bağırdı. "Denizden denize! Ayaklarım yere sağlam basar! Asla kaçmam!"

Rüzgaruçuranlar çağrıyı aldılar. Rüzgâr Ayinini söyleyerek çalıştılar. Sonra suişleyenler başladılar. Kamayin'in ikinci duasını tekrarladılar:

"Ey denizler ve nehirler! Ey yağmur ve kar!" Sesleri dalgaların üzerinde sağlam bir zincir oluşturuyordu. "Bize düşmanlarımızın çığlıklarını getirin!"

Her bir yelkenli ateş alıp yansa bile boş Mazabat donanmasının hiç durmadan kuzeye doğru yol almasını sağladılar. Savaş gemileri, hiçbir ok atılmadan, hiçbir mancınık fırlatılmadan Celdaria filosunu karşıladı.

Audric, Celdaria gemileri üstlerine gelen gemilerden kaçmada yavaş kalınca, "Dönün, aptallar," diye mırıldandı.

Sırtı alevlere dönük olan Ludivine yine de kaptanların nasıl şaşkına döndüklerini hissedebiliyordu. On beş değerli Mazabat savaş gemisi yok olmak için pupa yelken üzerlerine mi geliyordu?

Altı küçük kayık, kaosun etrafında geniş bir daire çizerek Celdaria sahiline doğru ilerlerken Ludivine hafifçe tebessüm etti. Audric'in gözlerinden alevli Mazabat gemilerinin şaşkın Celdaria filosunu çembere aldıklarını gördü. Gemiler yerlerini alınca Audric bağırarak tek bir komut verdi.

Elementaller hemen kollarını indirdiler. Kafaları omuzlarına gömüldü. Bazıları suya eğildiler ve öğürdüler.

Ama yine de ulaşmaları gereken bir sahil vardı. Kısa süreli bir dinlenmeden sonra Kamayin onları yüreklendirdi ve gizli, yorgun filoları Celdaria yolculuklarına kaldıkları yerden devam etti.

Ludivine tam karşıdaki karanlık sahil şeridine baktı. Kalbi çılgın gibiydi, ritmi korkarak koşmaya başlayan bir atın nal seslerine benziyordu.

Audric onun yanında diz çöktü. "Biraz daha zaman, Lu," dedi. Audric'in düşünceleri yoğundu; Ludivine zihin konuşmasının onu ne kadar yıprattığını sezebiliyordu. "Sonra dinlenebiliriz, soluklanabiliriz. Çok iyi iş çıkarttın."

Ludivine Audric'in sesinin sıcaklığına karşı koymaya kararlıydı. Bu sıcaklığın geri dönmesi için haftalardır beklemişti. Şimdiyse onu zihninden atmak için çabalıyordu.

Evet, yakında kıyıya ulaşacaklardı. Dinleneceklerdi.

Ve sonra, Ludivine kaçacaktı.



Suişleyenler kayıkları sessizce Celdaria sahilinde küçük çiftliklerin ve uykucu keçilerin bulunduğu Luxitaine'in birkaç yüz metre uzağında derin bir koyda batırdılar. Bir zeytin ağacı bahçesinin yanındaki bir fundalıkta ilkel bir kamp kurdular. Hava ılıktı ancak Âme de la Terre'de, dağların yükseklerinde ilkbahar karları yüzünden ayaz olurdu.

Ludivine grubun çoğu uyuyana dek bekledi. Yalnızca iki kişi uyanık kalmıştı: açık renk tenli, iri yarı bir kadın ve esmer ince uzun bir erkek. İkisi de elemental değillerdi. Askerler acıyan kolları, kürek çekmekten su toplayan elleri hakkında alçak sesle birbirlerine söyleniyorlardı. Fakat Ludivine onların seslerinde çiçek açan gururu, Audric'in güvenle sahile çıktığını görmekten ne kadar memnun olduklarını hissedebiliyordu.

Ludivine boğazı yanarak onları uykuya gönderdi. Yaklaşık yarım saat sonra içleri geçtiği için utanarak uyanacaklardı. Birbirlerine bunu asla itiraf etmeyeceklerine dair söz vereceklerdi.

Kamp sessizdi, ay cılız bir tebessüm gibiydi. Bir keçi karanlık tarlasında meledi. Askerleri arkasında bırakırken Ludivine'in dizleri titredi. Sessizce hareket etmesine gerek yoktu; onları suda gizleyen güç, onu gizlemeye devam ediyordu. Ludivine'in ayak seslerini duymayacaklardı. Vücudunun hareket ettirdiği havayı bile hissetmeyeceklerdi.

Yine de donmuş bir gölde ilerler gibi yavaşça sürünerek hareket etti. Bir tür deliliğe kapılmıştı. Düşünceleri çığlık atıyordu; Ludivine onların vahşice dönüşlerini sakinleştiremiyordu.

Bükülmüş bir meşe ağacının yanında durdu. Ensesi terden kaşınıyordu. Bir an için karanlık kırlara baktı. Sağ tarafındaki tepede bir çiftlik evi vardı.

Ludivine o anda gidebilir ve her şeyi bitirebilirdi.

Ama ona son kez bakmaktan kendini alamadı.

Audric meşe ağacının altında uyuyordu. Güneş Muhafızları onu sıkıca çevrelemişlerdi. Sloane da çok uzakta olmayan bir yerde kollarını kavuşturmuş, kaşları çatık uyuyordu. Ludivine Audric'in yanında diz çöktü, yüzünü ellerinin arasına aldı. Audric'e, uykusunda ne kadar yumuşak ve güzel göründüğüne bakmaya dayanamıyordu. Burnunun zarif düz hattı, ciddi alnının kırışıklıkları. Dinlenirken bile bir kral gibi görünüyordu.

Audric'i uykusunda öptü; şakaklarını, yanaklarını. Alnını onun alnına dayayarak Audric'in verdiği nefesi içine çekti. Başparmağını çene kıvrımında dolaştırdı.

"Seni seviyorum, arkadaşım," diye fısıldadı Ludivine. "Seni asla sevmezlik etmedim." Ludivine, Audric'in Rielle'ye verdiği sözleri, onunla konuşurken yüzünün nasıl da şefkatli olduğunu hatırladı. "Işığım ve ömrüm," diye fısıldadı Ludivine. Sonra ağzını Audric'in yanağına bastırdı.

Ludivine'in yüzünden aşağıya gözyaşları döküldü. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki parçalanacağından korktu. Ayağa kalkarken Audric'e tekrar bakmadı. Ondan uzaklaşmak ölüm gibi geldi. Audric uyurken Ludivine'in korkaklığından habersizdi; uyandığı zaman yıkılacaktı.

Ludivine elini göğsüne koydu, kalbinin sancısının durmasını istiyordu. Ama bunun asla dinmeyeceğini biliyordu. Yine de Audric'in kendi koruması olmadan sinsice Âme de la Terre'den geçip Baingarde'a girebileceğine güvenerek onu orada bıraktı. Kendi kendine, Güneş Muhafızlarının onun yanında olduklarını söyledi. Kırk elemental, yirmi dört becerikli asker ve Mazabat prensesi vardı. *Bir meleğe ihtiyaçları yok*, dedi kendine. Hepsi uyudukları için, kendini tamamen gizlediği için kaçarken korkusuzca ağladı. Hıçkırıkları göğsünü çelikten bir eldiven gibi sıkıyordu. Küçük bir kayalığa tırmandı, çamurlu elleriyle yüzünü sildi.

Tepeye varınca, ortasında çatlak olan düz iri bir taş parçasına oturdu. Ludivine ağladıkça taş sallanıyordu. Kendini kucakladı

ve birlikte geçirdikleri yıllar boyunca sahip olduğu anıların tamamını Audric'e yolladı. Audric'in odasının açık penceresinin önündeki halıda uzandıkları her tembel öğleden sonrayı, yatağında kıvrıldıkları her sıcak geceyi. Audric'in kolları ona dolanmış, Rielle'ye dolanmış. Audric'in siyah saçları onun açık renk saçlarının üstünde. Rielle'nin yüzü Ludivine'in ya da Audric'in boynunda, uykuya dalmadan önce burnunu onlara sürtüyor.

Audric uyandığında anıları görecekti ve onlardan nefret edecekti. O anıları gönderdiği için Ludivine'den nefret edecekti, onu terk ettiği için daha da çok nefret edecekti. Audric anlamayacaktı ve Ludivine de ona bir açıklama yapmadan gidecekti. Çünkü gerçek çok ödlekçeydi.

Ludivine yıllarca onlarla bir gelecek hayal etmişti. Yaşlanacaklar ve çocukları olacaktı. Rielle'nin gücü gelişecek ve bu gücü kendi vücuduymuş gibi düşünmeye başladığı bu vücutta Ludivine'in varlığını sağlamlaştırmak için kullanacaktı. Rielle onun en sonunda bu vücutla gerçekten birleşmesine, en sonunda *insan* olmasına ya da en azından insan olmaya yaklaşmasına yardım edecekti. Uzun ömründen kurtulup, Rielle'nin tanrısal becerisiyle ilkel ve narin bir şeye dönüşecekti. Ludivine sonunda dinlenebilecekti, artık bir vücudun içinde sağlam bir şekilde yer almak için mücadele etmeyecek, sadece var olacaktı. Kimsenin korkmayacağı ya da hakaret etmeyeceği bir varlık. Kalan günleri boyunca Rielle'yi, Audric'i ve onların ailesini sevip koruyacaktı. Yaşlanacaktı, onlar gibi. Ölecekti, onlar gibi. Asla onlarsız yaşaması gerekmeyecekti.

Fakat bunun yerine ikisini de yüz üstü bırakmıştı. Bunu aylardır biliyordu. Yaklaşan savaşta ya biri ya da ikisi birden ölecekti. Belki de ölümleri birbirlerinin elinden olacaktı ve Ludivine bunu görmeye katlanamazdı.

Titrek bir şekilde ayağa kalktı. Eteğindeki çalıları silkeledi. Sonra döndü ve ağaçların arasında bir karartı gördü. Devasa bir uzunlukta, ürkütücü bir hareketsizlikte. Atheria'nın kara gözleri gölgelerin içinde bile görülemeyecek gibi değildi. Sanki bir avmış gibi Ludivine'e sabitlenmişlerdi.

Ludivine dondu. Ludivine'in zihin kalkanı, yaratığın bakışlarının altında acınası ve çocukça kalıyordu. Kendini hiç bu kadar korkak hissetmemişti.

Ludivine midesini tutarak, "Benim sevgim onları kurtarmaya yeterli değildi," diye fısıldadı. "Burada kalıp onların ölümünü izlersem, mahvolurum."

Griffon ona baktı. Kuyruğu vahşice yere çarpıyordu.

Ludivine arkasını döndü, süratle zeytin bahçesinden geçip arkasındaki tarlalara doğru kaçtı. Derme çatma bir tahta çitten atladı ve sonra küçük bir derenin kıyısından arkasına baktı.

Atheria onu takip etmemişti. Audric uyandığında Griffon'u yanında görecekti. Belki Audric onun büyük kara gözlerinde gerçekleri görebilirdi. Ludivine omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü kuzey ufkuna çevirdi. İleride tepeler ve dağlar vardı. Parça parça ağaçlıklar, denize doğru telaşla akan nehirler. Ludivine nereye gitmesi gerektiğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yalnızca kalbinin gümbürtüsünü, yere vurdukça *Korkak* diyen ayak seslerini, ona kaçmasını söyleyen sıcak korkuyu biliyordu.

Kaçarsa, saklanabilirdi.

Eğer saklanırsa, dünya sona erdiğinde, anılarının kozasının içinde mutlu mutlu yaşayabilir ve hiçbir şey duymamış gibi yapabilirdi.

# 31
# AUDRIC

*"Haftalardır, büyücüler ve ben Merovec'e senin son mektubunda ana hatlarıyla belirlediğin takviye ve savunma önlemlerini uygulamasını öneriyoruz ama o karşı çıkıyor. Gerçek tehlikenin Âme de la Terre duvarlarının içinde olduğunda ısrarcı. Elementalleri sorgulamaya devam ediyor ve sınırlarımızın ötesindeki gerçek tehlikelere bakmayı reddediyor. Bence bunun nedeni, gelmekte olan şeyin onu dehşete düşürmesi. Onunla yüzleşmekten aciz. Kaybolan birçok elemental var. Baingarde'ın içinde yığılı vücutların söylentisi sokaklara önüne geçilemeyen bir yangın gibi yayılıyor. Sana böyle bir haber yolladığım için kalbim acı içinde ancak sana şunu da söyleyebilirim: Kızıl Haç hazır. Senin dönüşün için her şey yerli yerinde. Birkaç farklı ulak tarafından gönderilen bir dizi talimat yakında sana doğru yola çıkacak. Sabır ve cesaret, kralım. Yakında, evinde olacaksın. Taç ve ülke adına, gerçek ışığı koruruz."*

–Miren Ballastier tarafından sürgün kral Audric Courverie'ye yazılan mektup, 21 Şubat 999, İkinci Çağ

Cibelline Dağı'nın altındaki dar, karanlık tünellerdeki dönemeçlerin her birinde, Audric nefesini tutuyor, bir sonraki karanlık geçidin Ludivine'i ortaya çıkaracağını umuyordu.

Ludivine heyecandan nefes nefese olmalıydı. Kuzeyden haber gelmişti. Ludivine kaçmamıştı; Rielle ile güvenli bir şekilde iletişim kurabilmek için gizlenmişti, o kadar. Ve şimdi, Rielle eve dönüyordu. Onu kurtarmak için bulutlardan aşağıya inen bir başka ihtişamlı tanrısal yaratığın üstünde hızla güneye

geliyordu. Bu da elbette Atheria'yı kıskandıracak, derdi Ludivine olsaydı. Audric güler ve onu kucaklardı. Ludivine de gecenin örtüsü altında Baingarde'a sızarlarken herkesi gizlerdi; Audric'i, Sloane'ı, Evyline ve Güneş Muhafızlarını, Kamayin ve onun askerlerini. Rielle eve geldiğinde de kale yine Audric'in olurdu.

Fakat tüneller karanlık kalmaya devam ediyorlardı. Kendi nefesi dışında duyulan tek ses, arkadaşlarının ve müttefiklerinin ayak sesleriydi. Audric'in bir parçası, daha az umutlu olan parçası ise gerçeği biliyordu:

Ludivine geri dönmüyordu.

Toprağın derinliklerine yerleştirilmiş bir dizi dar taş merdivenden çıkıyorlardı. Evyline önden gitmek için ısrar etmişti; Evyline, Sloane ve Güneş Muhafızları bu yoldan aylar önce geçmişlerdi ve çok iyi biliyorlardı. Audric zamanın nasıl geçtiğine şaşırdı. Talihsiz düğününden, ona bir asır gibi gelen uzun haftalardan bu yana sadece dört aydan biraz daha fazla zaman geçmişti ve Rielle ile Merovec'in darbesinin olduğu, kendinin de kaçtığı aynı gece evlenmiş olması ona garip, hatta imkânsız geliyordu.

Merdivenlerden çıkarken, ağzını utancın yakıcı asidi kapladı. Sloane, Evyline, Mazabat kraliçeleri ve Prenses Kamayin defalarca onu uzaklaştıran şeyin korkaklık olmadığını söylemişlerdi. Ama yine de Audric onlara inanmakta güçlük çekiyordu.

İşte tam bu anda Ludivine onun zihnine ulaşırdı. *Bu korkaklık değildi*, derdi o alçak, kararlı sesiyle. *Bu, bilgelikti. Kalan müttefiklerinin kimler olduğunu bilemezdin. Corien'in gönderdiği görü zaten geceyi kaosun içine atmıştı. Sen, tahtın varisisin. Eğer o gece orada kalsaydın ve ölseydin, işte o zaman Aziz Katell'in krallığı ve onun varisleri gerçekten de kaybederlerdi.*

Ama Audric'in zihni kendine kaldı, kendi fırtınalı düşüncelerinin dışında bomboştu. Dağa tırmanırlarken attığı her adımda, kendini daha henüz birkaç hafta önce çıkmaya başladığı o ağır, karanlık mekâna yeniden batıyormuş gibi hissediyordu. Uyumak, atalarının inşa ettiği bu tünellerin soğuk bir köşesine kıvrılmak ve gözlerini sonsuza dek kapatmak istiyordu.

Ama o sırada kafilelerinin başındaki Evyline dağın içine oyulmuş gizli kapıyı açtı ve Baingarde'ın arkasındaki bakımsız bahçelere çıktılar.

Audric diğerlerinin de geçmelerini sağlamak için tünelin ağzının yanında durdu. Çevresindeki tanıdık yeşil dünyaya uzun uzun baktı. Kalenin çok uzağındaki bu bahçeler yabanileşmişti. Karmakarışık gecesefası sarmaşıkları ve bol miktarda eğreltiotları gizli kapının etrafını yoğun bir şekilde kaplamışlardı. Çam iğnelerinden bir halı yeri yumuşatıyordu. Başlarının üstündeki ağaçlar uzamışlar ve iç içe geçmişlerdi.

Koku o kadar tanıdıktı ki Audric kendini çakırkeyif hissetti. Rüzgârda titreyen ağaçların koyu yeşil baharatları, toprakta çürüyen eski yaprakların tatlılığı. Kapının yanındaki yabaniliğin ilerisinde, yeşim rengi kasvetin uzağında, kederli bir ağaç duruyordu. İnce dalları parlak yeşil filizlerle ve minik pembe çiçeklerle ağırlaşmıştı. İlkbaharın ilk çiçekleri.

Audric gözlerini onlardan ayıramıyordu. Rielle'yi ilk kez o ağaçlardan birinin altında öpmüştü. Bunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de düşünmeden edemiyordu. Kollarındaki Rielle'nin sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı. Audric'in kulağındaki arzulu sesleri, saçlarının içinde titreyen elleri. Sonunda kendilerine öpüşmek için izin vermenin tatlı mutluluğu.

Sloane Audric'in omzuna dokundu. Audric gözleri kuruyana kadar bekledi. Sonra kederli ağaca arkasını döndü. Kamayin mırıldanarak, güç elementleri hafifçe parlayan elementallerine talimatlarını veriyordu. Evyline ve Güneş Muhafızları çember oluşturmuşlar, yedi elemental duasını ediyorlardı.

Audric onlara, kendi yanında savaşmaya karar veren bu insanlara bakmaya zar zor katlanabiliyordu. Bahçedeki loş ışıkta çok yumuşak, çok kırılgan görünüyorlardı. Eğer Audric Rielle'yi hiç sevmemiş olsaydı, yine de orada duruyor olurlar mıydı? Tahtında bir gaspçı oturur muydu? Babası ölür, annesi ise eski halinin bir kabuğu halinde yaşamaya devam eder miydi?

Audric, Rielle'yi hiç sevmemiş olsaydı her şeyin çok daha kolay olacağını biliyordu.

Buna rağmen, bir seçim hakkı verilseydi, başına neler geleceğini bile bile aynı şeyi yine yapardı. İlk önce onu sevme şansına sahip olacağı anlamına gelecekse, onu bin kez kaybederdi.

Yeraltı mezarlarına giden bahçeleri geçtiler. Orada, Baingarde'a giden bir başka tünel ağı vardı. Birkaç yeraltı kavşağı ile dağ tünellerine bağlanıyorlardı; yüzeye çıkmaya gerek yoktu. Ancak Audric, bunun canını acıtacağını bilmesine rağmen bahçeleri görmek istemişti.

Yeraltı mezarlarının yanında, yere döşenmiş cilalı taşlar gibi düz ve siyah bir şekilde parlayan havuzları görmek. Kendi, Rielle ve Ludivine'in genç ve umarsızlarken, havuzların yanında birer gölge gibi gezinmelerinin anıları.

Ağaçlara doğru hızla yürürlerken, Sloane Audric'i kendine yakın tuttu. Sloane'ın kısa siyah saçları, solgun ay ışığında mavi renkte parlıyordu. Asasının cilalı obsidyen topuzu gücü hazır bir şekilde vınlıyordu ve gölgeler, ebeveynlerinin bacaklarına yapışan çocuklar gibi ona yapışıyorlardı.

"Tuhaf, değil mi?" diye mırıldandı Sloane. "Buraya son gelişimizi hatırlıyor musun? Çılgın bir geceydi, çok uzun süre önce ve korku dolu. Baingarde'ın neye benzediğini zar zor hatırlıyorum."

"Ben hatırlıyorum," dedi Audric hemen. "Rüyalarımda görüyorum. Eskiden mutfaktan Rielle için çaldığım tarçınlı keklerin tadı damağımda. Kitaplarımın eski deri kokularını alabiliyorum. Azizler Salonu'nundaki Aziz Katell'in taş kısrağının soğuk toynağını hissedebiliyorum. Çocukken, uyuyamadığım zamanlarda, onun üzerine oturur ve dua ederdim. Sana, hizmetçiler kanadının çatırdayan her bir merdivenini sayabilirdim. İkinci katta, babamın eski çalışma odasının yanında bir duvar halısı var. Azgın bir denizin ortasında duran Aziz Nerida'yı resmediyor. Dalgalar yarılarak her iki yanına doğru ayrılıyorlar. Üç uçlu mızrağında gevşek bir altın iplik var. Tam mızrağın üstünde, ortadaki dişin altında."

Yeraltı mezarlarına ulaştılar. Sloane onu hiçbir şey söylemeden dikkatle izledi. Diğerleri silahları hazırda, ağaçlarda düşmanları arayarak gölgelerin içinde beklediler.

"Her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadı Audric.

Bir düdük, gecenin sessizliğini parçaladı: şehrin çevresindeki eski gözetleme kulesinden feryat eden üç uzun ötüş. Audric bu sesi sadece Miren ve onun Demir Ocağı'ndan yardımcıları tamirat yapmak ve metallere işlenmiş büyüyü yenilemek için düdükleri ziyarete gittiklerinde duymuştu.

Bu düdük, düşmanların görüldükleri anlamına geliyordu.

Ona bir başka düdük cevap verdi. Bu düdük, daha yüksek sesli ve daha gürültücüydü. Kamayin sırıtarak çenesini havaya kaldırdı. Askerleri duruşlarını dikleştirdiler. Bu, Mazabat Ordusu'nun Kraliçe Borazanıydı. Gelişlerini duyuruyordu. Kraliçe Bazati ve General Rakallo onlarla birlikte olacaklardı. Bin kişilik Mazabat birliği. Şehri geri aldıklarında daha fazlası gelecekti. Asıl savaş henüz gelmemişti.

Audric kendi küçük ordusuna döndü. Illumenor'un kılıfının tepesinden çok zayıf bir ışık şeridi çıktı. Tuhaf bir ışıltıyla çevresinde toplanan yüzleri aydınlattı.

"Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın," dedi Audric hiç sıkıntı duymadan. Rielle onları terk etmiş olabilirdi ancak onun adının geçtiği dualar güçlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Ayrıca, eğer kehanet doğruysa, bulunması gereken bir başka kraliçe vardı. *Karnında bir kız çocuğu taşıyor*, demişti Ludivine ona haftalarca önce. Audric bunu ne zaman düşünse yüreği sevgiyle sancıyordu. Şu anda takip ettikleri, çocuğunun ışığı mıydı? Yoksa sadece devam etmeleri için bir sebep olduğuna inanmalarından kaynaklanan bir ışık mıydı?

Audric Kamayin ile göz göze geldi. Güç elementleri bileklerinde uğuldayan Kamayin başını salladı. Audric'in gözleri daha sonra hepsinin yukarısında duran Evyline'i buldu. Ağzının etrafındaki çizgiler Audric'in hiç görmediği kadar derin görünüyordu, gri saçları beyaza çok daha yakındı.

Son birkaç ay hepsini ne kadar da yaşlandırmıştı. Kederden ne kadar da zayıflamışlardı.

"Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın," diye cevap verdi Evyline. Güneş Muhafızları onun duasını tekrarladılar.

Söylenecek başka hiçbir şey yoktu. Audric hızla yeraltı mezarlarının soğuk karanlığına indi. Hava, yaşanılıp kaybedilen hayatların ağırlıklarıyla yoğunlaşmıştı. Onu nihayet evine götürecek tünellerin içinde ateşli küçük ordusuna önderlik etti.

Baingarde kaos ile çınlıyordu.

Hizmetçiler silah ve erzak toplayarak odalarına kaçmışlardı. Dışarıda devam eden savaşı gözetlemek için pencerelerde nöbet tutuyorlardı. Sauvillier Hanedanı askerleri bir depodan diğerine koşuyorlar, sonra kalenin bahçesine çıkıyorlardı.

Audric, Kamayin, Evyline ve Sloane, her biri bir savaşçı ekibine liderlik ederek onları mağaraya benzeyen temellerin arasından kalenin içine çıkarttılar. Audric Baingarde'ın krokilerini çizmiş ve Silarra Denizi'ni geçen kayıklardaki herkes oda sayılarını, kaçınmaları gereken merdivenleri, muhafızların genelde nerede nöbet tuttuklarını ezberleyene kadar bu haritaların üzerinden tekrar tekrar geçmişti. Karşılaştıkları herkesi etkisiz hale getireceklerdi, eğer mümkünse öldürmeyeceklerdi. Tespit edilmemek için elemental büyülerini yalnızca gerektiği zaman kullanacaklardı. Audric onlara, Merovec Sauvillier'e hizmet etmek için yemin etmiş sıradan askerlerin lordlarının işlediği suçlar yüzünden suçlanmamaları gerektiğini söylemişti.

Audric Baingarde'ın yüksek giriş salonuna yaklaştı. Altı kişilik takımı hemen arkasındaydı. İkinci asma katın gölgelerinin içinde çömeldiler. Asma katın her koridorunda, koridorun uzunluğu boyunca cilalı ahşap bir kemer bulunuyordu. Kalın yeşil perdeler, özel oturma odalarını örtüyordu. Üç devasa merdiven, asma katı aşağıdaki cilalı mermer zemini ışıldayan salona bağlıyordu.

Audric, heybetli ön kapıları açılışlarını izledi. Kapılar taşlarla güçlendirilmiş, kalın ahşaptanlardı. Sauvillier askerleri komutanları emirler yağdırırken sel halinde gecenin içine aktılar. Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, Audric şehirden yükselen çarpışma seslerini duydu. Ön duvar boyunca yayılan pencerelerden dışarıya baktı. Şehrinin azizlerin yaptığı büyük

gölüne inen caddelerini, o gölün ardındaki geniş, çimenlik Flats'i gördü.

Flats büyüyle aydınlanmıştı. Kızgın ateş patlamaları, yükselen güneş ışınları. Mazabat ordusu, Taléa Dağı ile Sorenne Dağı arasındaki geniş geçitten dökülen büyük kara bir nehir gibiydi. Dağınık şekiller, onları karşılamak için Flats'e döküldüler.

Audric acımasızca izledi. Merovec'in askerlerinin çoğu hâlâ sahilden dönerlerken, başkentte kalanlar Kraliçe Bazati'nin bin kişilik birliğinin gaddarca etkinliğinde boğulacaklardı. Miren'in raporları, başkentte yalnızca yaklaşık birkaç yüz Sauvillier askerinin kaldığını bildirmişti. Onlar da Merovec'in tüm askerleri gibi dikkatsiz, endişeli ve disiplinsizlerdi.

Mazabatlılara karşı çok uzun süre dayanamazlardı. Bu, dikkatleri kaleden uzaklaştırmak ve Âme de la Terre halkına Merovec'in şehri melek istilasına karşı ne kadar yetersiz hazırladığını göstermek için mükemmel bir şaşırtmacaydı.

Fakat Audric'in yine de çabuk hareket etmesi gerekiyordu.

Savaşçıları arkasında gergince beklerlerken, pelerininin kapüşonunun altından gölgeleri izledi. Giriş salonunun diğer ucundaki Azizler Salonu'nun büyük cilalı kaplıları kapalı duruyorlardı. Kapıları bir düzine muhafız bekliyordu. İki düzine muhafız da giriş salonunun çevresine yerleştirilmişti.

Audric kaşlarını çattı, Miren'in şifreli talimatlarını anımsadı. *Azizler Salonunda olacak*, diye yazmıştı Miren. *Onu oraya götüreceğim ve orada tutacağım.*

Ama kapının çevresinde bu kadar asker varken mi? Miren, korumalarının zayıf olacağını temin etmişti. Ancak üç düzine tetikte savaşçı görmek, Audric'i huzursuz ediyordu. Acaba Miren'in mesajları yakalanmış mıydı? Casusları onlara ihanet mi etmişti?

Sinirleri, derisinin altında vızıldıyordu; harekete geçmeye can atıyordu. Asma katın karşı tarafında bir yumuşak bir ışık yanıp söndü. Arka arkaya hızla üç kez. Sloane'ın grubunun geldiğini gösteriyordu. Sonra bir dizi ışık yanıp sönmesi daha ve sonra bir üçüncüsü. Evyline ve Kamayin'in takımları. Aşağıdaki muhafızlar kılıçlarını çekerek yukarıya baktılar.

Audric tıslayarak savaşçılarına komut verdi ve süratle aşağıya indiler. Diğer üç grup da aynı şeyi salonun diğer tarafından yapıyordu. Audric Illumenor'u çekmedi. Merovec'in muhafızları onunda bu çatışmada bir yerde olduğundan şüphelenmiş olabilirlerdi. Ama Audric elinden geldiğince onları merakta bırakacaktı.

Sauvillier askerlerine saldırdıklarında, Audric kendini büyü saldırısı ve yanığına hazırladı. Ancak üstüne hiç büyü gelmedi.

Kendi ekibi üç düzine askerin işini rahatça bitirirken, Audric onları şok içinde izledi. Askerlerin arasında hiç elemental olmadığını fark etti. Miren'in mektuplarında, Merovec'in yeni büyü korkusundan, onun tüm elementallerin Rielle'nin gizli müttefikleri olduklarından kuşkulandığından bahsediliyordu. Ancak kendini büyüyle savaşacaklarına hiç kuşku olmayan saldırganlara karşı hiçbir şansı olmayan muhafızlarla korumak, inanılmayacak kadar şaşırtıcı bir aptallık gibi görünüyordu.

Kamayin ve elementalleri, askerlere rüzgâr ve su ile saldırdılar. Havadan nem çekildi, rüzgâr avuçlarında bekledi. Sloane'ın asası mavi ışık saçtı, askerleri ürküten gölge kurtları çağırdı. Evyline ve Güneş Muhafızları, Azizler Salonu'na doğru bir yolu alevlendirdiler. Ateşli bir fırtına gibiydiler. Tüm hiddetlerini ve kederlerini kılıçlarının darbelerine yüklüyorlardı. Evyline genzinden gelen şiddetli bir çığlıkla Merovec'in sonuncu muhafızını kesti.

Evyline arkasını döndü ve Audric'in salonun diğer tarafında olduğunu gördü. Zemin bedenlerle kirlenmişti. Askerlerin bazıları yaralarını tutarak inliyorlardı. Ama çoğu hareketsizdi. Evyline nefes nefese başını öne eğdi. "Onları öldürmemek için elimden geleni yaptım, kralım. Ancak biri üstünüze kılıçla koşarken yapmanız gerekeni yapıyorsunuz." Durdu. "Merovec'in ne yaptığını gördüklerinde, kaçabilirlerdi. Ona karşı gelebilirlerdi."

Audric ayağını dibindeki bir vücudun üstünden geçti.

"Hepsi yapamazdı," dedi sakince. "Merovec onların ailelerini tutsak alabilirdi. Onlara işkence yapmakla tehdit edebilirdi. Onları suçlamıyorum. Her birinin ölümü için yas tutuyorum."

Sonra, arkasında güç elementleri ve kılıçları hazır takımıyla, kapıları açtı ve Azizler Salonu'na girdi.

Heybetli odanın içerisinde gölgeler hüküm sürüyordu. Odayı yalnızca her devasa taş azizin tabanına yapıştırılmış dua meşaleleri aydınlatıyordu. Salonun karşı tarafındaki kürsüde Kraliçe Genoveve'in ve Kral Bastien'in boş tahtları duruyordu. Tahtların üstünde geniş bir balkonda, Yüce Büyücüleri, kraliyet danışmanlarını ve davetli soyluları bekleyen sıra sıra cilalı ahşap sandalyeler vardı. Balkonun arkasında ince işçilikli vitraylar Melek Savaşlarının çok uzaklarda olduğu, barış zamanındaki azizleri resmediyorlardı. Balkon ve tahtların arasında, beyaz kısrağının üstündeki Aziz Katell'in heykeli yükseliyordu. Başı, cilalı altın bir haleyle taçlanmıştı.

Burada, Audric'in babası Büyük Yarış'tan sonra Rielle'yi sorgulamıştı. Burada, Büyük Yargıç Güneş Kraliçesi'ne tacını takmıştı ve Ludivine ölümden geri gelmişti. Odanın geçmişinin ağırlığı Audric'in tenine basınç yapıyordu.

İzleyen azizlerin önlerinden geçerken hızla çevresine baktı. Balkonda, oklarıyla ona nişan almış bir düzine Sauvillier okçusu vardı. Odanın çevresinde kılıçlarını kaldırmış ve oklarını kirişe yerleştirmiş daha fazla asker Audric'in arkasından salona giren takımını takip ediyorlardı.

Merovec Sauvillier kürsüde ayakta duruyordu. Hanedanlığının kıyafetleri ve zırhının içinde ihtişamlı görünüyordu. Kızıl kahverengi kuşak, gümüş rengi püsküller, gece mavisine boyanmış kalın yünden şık bir cüppe. Sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Gözleri, Ludivine'in gözleri kadar tatlı bir maviydi. Ludivine'in yumuşak hatlı çenesine karşın Merovec'in sert ve köşeli çenesi haricinde benzerlikleri olağanüstüydü.

Merovec kollarında Kraliçe Genoveve'i tutuyordu. Kraliçenin sırtı Merovec'in önündeydi, boğazına ince gümüş bir bıçak dayanmıştı.

"Yaklaşırsan, onun boğazını keserim," diye seslendi Merovec. Sesi boş salonda patlıyordu.

Audric durdu, arkasındakilere de durmaları için işaret etti. Annesinin böylesine zalimce tutulduğunu görmek onu dehşete düşürmeliydi. Ancak Audric'in içini bir sakinlik kapladı, zihni keskinleşip berraklaştı.

"Sen zaten bir hain ve katilsin, Merovec," dedi Audric. "Bu listeye kendi teyzenin cinayetini de mi ekleyeceksin?"

"Hain teyzem." Merovec Genoveve'in başını kendine biraz daha yaklaştırdı. Ellerini saçına dolamıştı. "Benim, askerlerimle birlikte Mazabat ordusunu karşılamaya gitmek yerine burada kalmam için ısrar etti. İlk önce Bastien öldürüldü, sonra oğlu ve yeğeni kayboldu. Beni de kaybetmeye dayanamayacağını söyledi." Kraliçenin kulağına doğru tısladı. "Son zamanlarda gizlice ortadan yok olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyordun, sevgili teyzeciğim?"

Merovec'in ellerindeki Genoveve kıpırdamadı. Beyazlamaya başlayan kahverengi saçları, meşale ışığında bakır rengi parlıyordu. Gözleri ikiz çelik para gibilerdi.

"Bence sen birçok şeyin farkında değilsin," diye cevap verdi Genoveve rahat bir tavırla.

"Kızıl Taç diyorlar kendilerine. Courverie Hanedanına sadık olanlar." Merovec yere tükürdü. "Benim halkım, ben onları güvende tutmak için çalışırken, kendi prenslerinin ülkelerini maruz bıraktığı kötülüğü telafi etmeye çalışırken benim arkamdan iş çevirdi."

Audric annesiyle göz göze geldi ve ileriye doğru bir adım attı. Balkondaki gölgelerin içinde okçular kıpırdandı ancak oklarını fırlatmadılar.

"Peki, onları güvende tutmak için ne yaptın?" diye sordu Audric. "Ben şehir sınırlarında desteklenmiş bir savunma, dağlara inşa edilmiş ek gözetleme kuleleri görmedim. Halka melekler hakkında ya da zihinlerini nasıl güçlendirecekleri hakkında bir eğitim verildiğini duymadım. Ne de Merovec Sauvillier'in Borsvall veya Kirvaya ile müttefiklik kurduğunu duydum."

"Borsvall ve Kirvaya." Merovec'in yakışıklı yüzü buruştu. "Birinin kralı yok, diğerinin kraliçesi yok. İkisi de ülkelerini

kaosa sürükleyerek gecenin içinde kayboldular. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Audric bir adım daha attı. "Ilmaire Lysleva'ya ne yaptığını duydum. O senin evinde misafirdi. Sen onu dövdün, tutukladın." Bir adım daha, her bir adım ölçülü ve temkinli. "Kendinden utanmalısın derdim ancak buna kabiliyetin olmadığını biliyorum."

Merovec havlar gibi kahkaha attı. "Ilmaire mi? O zayıftı. Bizim Rielle'ye kucak açmamızı, onun her istediğini yapmasına izin vermemizi isteyen bir kral müsveddesi. *Rielle'yi iyi ve kötü arasında, ışık ve kan arasında seçim yapmaya zorlamak budalalık*, dedi. *Bizim felaketimiz olacak.* Onu neden sevdiğini anlıyorum. O da senin gibi koca bir aptal. Ayrıca tacı da istemiyordu. Ona iyilik yaptım."

"Şimdi de benim kalemde saklanıp benim halkıma korku saçıyorsun." Audric her cümleyle bir adım atarak ilerlemeye devam etti. Okçular, Merovec'in emri olmadan ona zarar vermeyeceklerdi. "Onları sorguluyorsun ve evlerini istila ediyorsun. Onların inançlarını sorguluyorsun ve aileleri parçalıyorsun."

"Sen mi yoksa seni terk etmeden önce cani gelinin mi, yozlaşmayı hanginizin başardığından emin değilim." Merovec başını yana eğdi. Keskin bir sırıtma ağzını genişletti. "Söylesene, onu yeni sevgilisinin kollarında inlerken hayal edip kendini tatmin ediyor musun?"

Ama Audric'in zihni kusursuz bir kalkan gibiydi, Merovec'ten etkilenmiyordu. "Korku seni tüketmiş, Merovec ve sen de Âme de la Terre'i bunun yuvası haline getirmişsin. Kuşku ve güvensizlik yeri. Halkımızı gelecek olana hazırlamak için hiçbir şey yapmamışsın."

Merovec gözlerini salonda gezdirdi. Bıçağı Genoveve'in boğazını kesti. İnce bir kan damlası beyaz boynundan aşağıya aktı fakat Genoveve bağırmadı; yüzü acıdan irkilmedi bile. Audric'in kalbi ona duyduğu sevgiyle kabardı.

"Kız kardeşim nerede?" diye çıkıştı Merovec.

Audric cilalı taş zemine nakşedilmiş güneşe varmıştı. Rielle ifadesi alınırken, kürsüden birkaç adım uzakta, tam burada durmuştu. Audric güneşin ortasında durdu. Illumenor yanında uğulduyordu.

"Burada değil," diye cevap verdi.

"Elbette burada." Merovec'in gülüşü acılaştı. "Onun artık ne olduğunu biliyorum. Kız kardeşimin bedeninin içinde melek var. Ludivine!" Merovec kükreyerek seslendi, bıçağını Genoveve'in boğazına daha sert bastırdı. "Ludivine veya gerçek iğrenç ismin her ne ise, yüzünü göster!"

"O gitti, Merovec. Yaklaşık iki gün önce gecenin içinde kayboldu. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yalan söylüyorsun. Yoksa Baingarde'a görülmeden nasıl sızabilirdin?"

"Burası benim evim." Audric öne doğru bir adım daha attı. "Burada doğdum, burada büyüdüm ve babam bana burada bir ülkeyi nasıl yöneteceğimi öğretti. Tıpkı ona annesinin, annesine de babasının öğrettiği gibi. Baingarde hakkında senin asla bilemeyeceğin sırlar biliyorum. Ayrıca halkımı da tanıyorum."

"Onu bir yerde rehin tutuyorsun. Annenin canıyla onun canını takas edebileceğini sanıyorsun."

Genoveve Audric'e baktı, içine kapanmıştı. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu; acı yoktu, korku yoktu. Bastien'in ölümüyle yıkılmadan önce olduğu kadını Audric'e hatırlatan gözlerindeki sert ışık haricinde hiçbir şey yoktu.

"Ludivine'i rehin tutmak mümkün değildir. Yakalanmamak için benim zihnime girer ve onu bağlamaktan beni vazgeçirirdi." Audric, Aziz Katell'in heykelinin arkasındaki vitraylı cama baktı. Biraz daha oyalanması gerekliydi. "Eminim, ne zaman olduğunu merak ediyorsundur. Lu on altı yaşındayken korkunç bir şekilde ateşlenmişti, hatırlıyor musun? Haftalarca ağır hasta kalmıştı."

Merovec'in yüzünde bir anı belirip yok oldu. "Sabrımı sınıyorsun."

"Bu hissi biliyorum. Lu o gece öldü. Bir melek onun bedenine ve ismine sahip çıktı. Geçiş kusursuzdu. Rielle'ye yakın olmak,

onu gözetlemek ve korumak istiyordu. Kız kardeşin acı çekmedi." Sonra sakince ekledi. "Seni ölüme en azından bunu bilerek göndereceğimi düşünmüştüm. Veya annemi bırakabilir, benden çaldığın tahttan elini çekebilirsin ve bu katliam sona erer. Bu konular hakkında konuşmaya devam edebiliriz. Sen ve askerlerin bana katılabilir, ülkemizi savaşa hazırlamamız için bize yardım edebilirsiniz."

Dışarıda bir patlama oldu, kale sallandı. Birbirlerine çarpan iki elemental büyünün yanlış anlaşılmaya yer vermeyen sesi. Ardından gelen sessizlik yün gibiydi. Audric'in sağında Sauvillier askerlerinden biri kımıldadı.

"Dokunup da kül etmediğin bir şey var mı?" dedi Merovec gözleri parlayarak. Ama şimdi sesi dalgalanıyor, altındaki korkuyu gösterircesine çatlıyordu. "Sen ve Rielle, ikinizde ardınızda ölüm bırakıyorsunuz. Gelen şeyi durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve bunu sen de biliyorsun. Rielle hayattayken biz yaşayamayız. Senin cesedini Baingarde'ın demir kapısına asacağım. Onun yanına da Kızıl Taç'taki herkesin cesetlerini. Askerlerim şimdiye kadar onları yakalamıştır. Suratları güneşte çürüyecek, şişecek ve kararacak. Ve bu yıkım anıtının önünden geçen herkes, ödlek Kral Audric'in ve onu seven herkesin başına neler geldiğini hatırlayacak."

Audric vitraylı cama bir kez daha baktı. Belli belirsiz bir gölge geçti. Audric'in eli yavaşça Illumenor'un kabzasına gitti.

"Cezalandırma, tarihimizin karanlık bir dönemiydi, Merovec," dedi Audric. "Bu kez melezlerin yerine sana karşı çalıştığından şüphelendiğin herkesin peşine düşerek bu dönemi yeniden yaşatmadaki ısrarcılığın, çalıntı tacını hak etmediğinin bir kanıtıdır."

"Bir adım daha atma!" diye feryat etti Merovec. Bıçağının üç hızlı darbesi, Genoveve'in kollarında ve yanağında kırmızı yarıklar açtı. Genoveve o zaman çığlık attı, Audric'in görüşünü kararan boğuk bir acı çığlığı.

"Onu deşeceğim ve benim hak etmediğimi düşündüğün bu tahtta kan kaybından ölmesini sağlayacağım!" Merovec'in yüzü vahşiydi. "Sen de yine başka bir hayatı mahvetmiş olacaksın!"

Havayı delen bir patlama Merovec'in sesini yuttu. Vitraylı pencere kırıldı. Renkli cam parçaları salona saçıldı. Atheria ürkütücü sivri dişini gösterecek şekilde ağzını açarak içeriye girdi. Audric'in kemiklerini buza çeviren bir öfke çığlığı attı.

Merovec Genoveve'i bıraktı ve eli kılıcına gitti. Genoveve onun kaburgalarına dirsek attı, sonra hızla arkasını dönüp yumruklamaya çalıştı. Merovec onu bileğini yakalayarak kırık camlarla parlayan yere fırlattı. Yan tarafını defalarca tekmeledi.

Balkondaki Sauvillier askerleri oklarını fırlattılar. Audric oklardan kurtulup kürsüye koştu. Sol tarafında, salonun köşelerinden gölgeleri çeken Sloane o gölgeleri sivri burunlu kurtlara dönüştürdü. Kurtlar hızla ileri atıldılar ve atılan her yeni oku geri püskürttüler. Evyline ve Güneş Muhafızları, kılıçları ile uçarak ileri koştular. Merovec'in askerlerinin bazıları kaçmaya çalıştılar, Atheria onlara saldırırken korkuyla çığlık attılar. Kamayin hızla dönerek geldi. Bileklerinden alevler çıkıyordu. Salonun kenarına dizili yedi dua teknesine ulaştı ve kaçan askerlere köpüklü su yumruklarıyla vurdu.

Balkonda çömelen okçulardan biri ayağa sıçradı ve Atheria'ya bir ok fırlattı. Ok, Atheria'nın sağ omzuna, kanat ekleminin yanına saplandı. Atheria ciyakladı ve okçunun üstüne daldı. Okçu onu bir kez daha vurdu. Bu kez, sol üst bacağındaki kalın kas dokusuna geldi. Fakat Atheria onun yanına gelmeden üçüncü bir oku kirişe yerleştirmeyi başaramadı. Atheria okçuyu boğazından yakaladı ve sert bir şekilde aşağıdaki zemine fırlattı.

Audric kürsünün basamaklarını hızla çıktı ve Illumenor'u kılıfından çıkarttı. Gücü süratle vücuduna yayıldı, kılıcına geçti ve oradan geri içine bağlandı. Damarlarında yakıcı bir sıcaklıkla aktı. Sonsuz bir güç döngüsü, kılıçtan kana, kandan yeniden kılıca. Gözlerinin önünde altınlar dans ediyordu ama görüşünü engellemek yerine onu güçlendiriyordu.

Illumenor'u salladı. Kılıcın parlaklığı patladı, odayı gölgelerden kurtardı. Çarpışan herkes sendeleyerek, gözlerini kapattılar.

Merovec Genoveve'i camla kaplı zeminde kan içinde bıraktı. Audric'in kılıcını kendi kılıcı ile karşılamak için döndü. Kılıçlar

çarpıştı. Audric Merovec'i aşağıya doğru bastırdı, Illumenor yakaladığı güneş ışıklarıyla çıtırdıyordu. Merovec bağırdı, bakışlarını sonsuz parlaklıktan kaçırdı ancak kılıcını sıkı sıkı tutmaya devam etti.

"Kazanamayacaksın, Merovec," dedi Audric. "Teslim olursan yaşarsın. Direnirsen seni yok ederim. Bunu ne senin için ne kendim için isterim. Biz bir aileyiz. Celdaria'nın çocuklarıyız."

Merovec, vücudunun ağırlığını Audric›in kılıcına bastırdı, birbirine giren kılıçlarını çözdü. Kılıcını Audric'in ensesine doğru savurdu fakat Illumenor'un pırıltısı yüzünden isabet ettiremedi.

Audric küfür etti. İleriki günlerde yeterince ölüm olacaktı ama Merovec ona bir seçenek bırakmıyordu.

Zihnini odakladı, kolundan aşağıya akan güç patlamaları yolladı. Illumenor beyaz sıcak alev aldı. Kılıç bir mızrak kadar sağlam ve kalın oluncaya dek gücünü yaydı.

*Gün doğumuyla yükselirim*, diye dua etti Audric ve Illumenor'u havaya kaldırdı. *Gün ile ışırım.* Illumenor'u Merovec'in göğsüne indirdi. Zırhını, kemiğini ve kaslarını biçti. Merovec'in vücudunun iki yarısı yere düştü. Kesilen yerlerden buhar çıkıyordu, hiç kan akmıyordu. Audric, Illumenor'un affı olmayan ışığının katliamına baktı. Şokla donan o cam gibi mavi gözlerin görüntüsünü asla aklından çıkaramayacaktı.

Salon sessizliğe büründü. Sauvillier Hanedanlığının askerlerinden hâlâ ayakta olanlar, silahlarını düşürdüler.

Audric kimsenin yüzünü göremeyeceği şekilde annesinin yanında diz çöktü. Yüzündeki ifadenin korkusunu, gücünün yıkıcı potansiyelinden ne kadar nefret ettiğini ve onu bu şekilde kullanmak zorunda kaldığı gerçeğini göstermeyeceğine güvenmiyordu.

Genoveve'in yaralarını inceledi. Boğazındaki kesikler yüzeysellerdi ama temkinli bir şekilde nefes alıyordu. Yüzü bembeyazdı. Audric daha kötü bir şey olmamasını umarak kaburga kemiklerinin kırıldığını tahmin etti. Annesinin başını tuttu. Genoveve yüzünü onun avucuna çevirdi ve ağzından kırık bir hıçkırık çıktı.

"Seni bir daha görmeyeceğimi sanıyordum," diye fısıldadı Genoveve. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Onu durdurmalıydım. Ona izin vermemeliydim..."

Genoveve güçlükle nefes aldı. Sesi acının içinde kayboldu. Audric alnını onun alnına yasladı. Yerde yanlarında, Illumenor camdan yatağın içinde titriyordu.

"Benden özür dilemene ihtiyacım yok," dedi Audric. "Senin yaşamana ve bu karanlık günlerde bize yardım etmene ihtiyacım var. Benim cesur annem. Seni seviyorum. Seni özledim."

"Baban öldükten sonra dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum," dedi Genoveve boğuk bir sesle.

Audric kafasını iki yana salladı, annesinin yanağını öptü. "Ben etmiyorum."

Sonra ayağa kalktı. Odadaki herkes ona bakıyordu; savaşçıları, dizlerinin üstünde teslim olmuş askerler. Hepsinin bakışları, arkadaşlarınınkiler bile Audric'in üstünde korkunç bir ağırlık oluşturuyorlardı. Bundan sonra ne yapacaklardı? Audric'in onlara söylemesini bekliyorlardı. Her zaman onun savaş ya da barış ilan etmesini, adalet dağıtmasını veya merhamet etmesini bekleyen biri olacaktı.

Audric tüm bunları yalnız başına yapacağını hiç hayal etmemişti.

"Evyline," diye başladı Audric. "İki muhafızını Garver Randell'e gönder ve ona Kral Audric'in onu kaleye beklediğini söyle. Kamayin, sen ve iki elementalin yakalanan askerleri koruyun, onları burada salonda tutun. Sloane, Atheria'nın yaralarını sarmama yardım et. Sonra bunu taşımak için bir çuval bulmalı ya da askı yapmalıyız."

Merovec'in gövdesinin yanında diz çöktü. Bu dehşete bakmak için kendini zorladı.

"Ben, Flats'e gitmeliyim," dedi sessizce. "O cesur Sauvillier Hanedanlığı askerlerine uğruna savaştıkları adamın artık var olmadığını göstermeliyim."

Sonra Merovec'in gözlerini kapattı ve Illumenor'u yerden aldı. Sıcaklık tüm kan izlerini yakmıştı. Bıçağı gümüş renginde ve temiz bir şekilde parlıyordu. Sanki hayatı boyunca hiç kan tadı almamıştı.

# 32
# ELIANA

*"Kalmaroth ve ben, sürekli birlikte olan iki oğlan çocuğuyduk. Hatta eskiden onu severdim. Evlerimize yaralı kuşları götürür, onları yabana salmadan önce yaralarını iyileştirirdik. Annelerimizin bahçelerinde oynar, kitap okurduk. Onun babasının çalışma odasında matematik çalışırdık. Evlerimiz mutlu, şişman kedilerle doluydu; Kal eve getirip şımartmak istemediği bir sokak çocuğuyla hiç karşılaşmamıştı. Ama o oğlan her kimse artık yok. Onun yerine tatminsizlikle, cevapsız sorularla, aklının uyuşmadığı herkese duyduğu nefretle yanan bir adam geldi. İnsanlara ve onların güçlerine karşı olan kıskançlığı onu tüketiyor. Artık onu tanıyamıyorum. Gözlerinde, kanımı donduran soğuk bir ışıltı görüyorum. Mutlaka durdurulmalı."*

–Melek Aryava'nın Birinci Büyük Quelbani Kütüphanesinde arşivlenen yazıları

Cennet'in devasa binaların gece gündüz duman ürettiği fabrika bölgesindeki dar bir sokakta, Eliana Dip Dünya'ya giden bir yol buldu.

Fabrika duvarlarının içinde, meleklerin tasarladıkları ve insan mahkûmların çalıştırdıkları mekanize icatlar şakırdayıp dönüyorlar, zırh ve silah üretiyorlardı. Caddeler kurum ve yağ yüzünden kayganlardı. Yine de lekeli tüm pervazlar mükemmellerdi.

Eliana, meleklerin güzelliklerinden bıktığı insanların atıkları ayrıştırıp, çöpleri küredikleri çöplüklerden birinin yanında diz çöktü. Sıcak, buruk hava gözlerini yaktı. Dilinde metal tadı vardı. Arkasında, beyaz şehrin tamamından şiddetli çığlıklar

yükseliyordu. Vaera Bashta'nın mahkûmları kan dalgaları içinde caddeleri süpürüyorlardı. Ostia, gökteki mavi beyaz büyük göz, ışığıyla her şeyi aydınlatıyordu.

Bu çürük ve yıkık yerde, Eliana titreyen yorgun kollarını havaya kaldırdı ve çekerek ayırdı. Zihni, Cennet'in yukarısındaki gökyüzünde önceden açtığı yarık görüntüsüne sıkı sıkı tutundu. *Oraya.* Düşünceyi yönlendirerek gücünün damarlarından gönderdi. Yalnızca Dip Dünya'ya açılan bir kapıya ihtiyacı vardı. Ama onu *oraya*, onu bekleyen, genişleyen uzayarak incelen yarığa götüren bir kapı olmalıydı. Güç elementleri avuçlarında alevlenmişlerdi; empirium göğsünde kor bıçaklara dönüşmüştü. Empirium onu bu duman dolu sokağa getirmişti ve Eliana buna tutunuyordu. Kül fırtınasında bir halat, gergin ve sert.

*Veya belki de empiriumu yönlendiren sendin*, demişti Kâhin ona. *Neye ihtiyacın olduğunu ve seni nereye götürmesi gerektiğini ona sen söyledin.*

Eliana ürperdi. Terden sırılsıklam olmuştu. Yıpranan elbisesi üstüne yapışmıştı. Mücevherleri zalimce ışıldıyordu.

Eğlencenin sonuna yaklaşan Corien bir yerlerde kara kara düşünüyordu.

Kâhin'in sesi gerginlikle incelmişti. *Acele et, Eliana. Dünya hiç olmadığı kadar hızlı dönüyor.*

Açıklık yeterince genişlediği anda, Eliana nefesini tuttu ve içeriye adım attı. Savaşan bir dünyanın içinde yürüdü.

Gördükleri yüzünden sarsıldı ancak kendini toparladı ve ilerledi. Dip Dünya'nın ona gösterdiği bu dünya, başka bir yerde var olan bir mekânın bu yansıması, daha önce gördüğünden farklıydı. Bol miktarda bronz heykel, altın işlemeli çatılar ve vitrinler. Fildişi örtülü bodur kuleler, zırhlı askerlerin ışıltılı çizgiler halinde yürüdükleri geniş, gri bir yolun iki yanına dizilmişlerdi.

Askerlerin ellerinde sivri uçlu mızraklar, mükemmel şekilde cilalanmış kılıçlar vardı. Üstlerine yürüdükleri insanlar, arkalarından çocuklarını ve hayvanlarını sürükleyerek çığlık çığlığa bir kaos içinde kaçıyorlardı. Bazıları omuzlarında

silahlarıyla diz çökerek ateş ediyorlardı. Fakat hedeflerini vurdukları zaman yere düşen askerler dakikalar sonra dengesizce yeniden ayağa kalkıyorlardı. Yaraları kapanmış oluyordu ve acımasız yürüyüşlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Askerleri gören Eliana'nın kanı buz kesti. Gözleri kara değildi ama yine de...

*Burada ne oluyor?* Yankılanan çığlıkları engellemeye çalışarak yolda tökezleyerek ilerliyordu. *Burası neresi?*

*Senin zihnin aracılığıyla gördüklerim şimdilik loş. Ama doğru görüyorsam, burası Sath isimli bir dünya,* dedi Kâhin. Sesi öyle uzaktan geliyordu ki Eliana'yı korkutuyordu. *Burayı tanıyorum. Kendim görmüştüm. Annen öldüğünde, şok Dip Dünya'da yankılandı. Birçok dünyaya delikler açıldı. Meleklerin bazıları Kalmaroth'a olan inançlarını kaybettiler ve Avitas'a dönmek istemediler. Başka yerlerde evler kurdular.*

Eliana'nın öfkesi kabardı. Öyleyse neden bazıları Avitas'a dönmek için Dip Dünya'da bekliyorlar? Başka dünyalara gidip, Dip Dünya'nın işkencesinden kurtulabileceklerken?

Kâhin'in sesi sakin bir şekilde geldi. Çünkü *Corien eşi olmayan bir kuvvet ve birçok meleğin içine dindirilemeyen bir intikam arzusu yerleştirdi. Çünkü bazı melekler binlerce yıllık işkenceye, bir gün eve dönebileceklerse katlanıyorlar.* Kısa bir duraklama. *Diğerleri, savaşın yıkıcı yararsızlığı karşısında umutsuzluğa kapılır ve insanları yok edilmekten korumak ister. Birçok sebep var.*

Eliana kendini büyük bir keder ve buz kadar saf bir öfke arasında sıkışmış gibi hissetti. *Annemin yarattığı yıkımın bir sonu yok mu?*

*Eliana, acele etmelisin. Dip Dünya'nın dikkatini dağıtmasına izin verme. Yapman gerekeni hatırla.*

Eliana itaat etti. Gözü ufuktaki soluk mavi beyaz parıltıya takıldı. Bakışlarını ona sabitledi ve koştu. Ayakları orada olmayan yola sertçe çarpıyordu. Uzaklardaki Sath dünyası yanından hızla akıp giderken, görüş açısının kenarlarında karanlık belirip yok oluyor ve dalgalanıyordu: gerçek Dip Dünya, soğuk ve sonsuz, yaratıklar ve ham güç tarafından istila edilmiş. Gökyüzü haçlılarla

kaynıyordu. O kadar yakınlardı ki Eliana'nın dili onların devasa vücutlarının sıcak iğrenç kokularıyla karıncalanıyordu. Kanatları tenine değiyordu; üst kolunu keskin ve ince bir şey kesti. Eliana koştukça, arkasındaki havanın kabardığını hissetti. Eğer arkasına bakarsa, hemen peşinde ürkütücü şeyler olduğunu göreceğini biliyordu.

Yaratıklar onu bekliyorlardı. Hazırlardı.

Eliana da hazırdı.

Kara gökyüzünü görmezden gelerek, bakışlarını Ostia'ya kilitledi. Eliana koştukça, Ostia'nın ışığı daha fazla parlıyor ve yakınlaşıyordu. En sonunda kendi yarattığı yarığa ulaştı. Dip Dünya'dan Avitas'a açılan tırtıklı parlak bir kesik.

Eliana yarığın cızırdayan kenarına gitti ve dikkatle dizlerinin üstüne oturdu. Kendi orijinal küçük kesiği, elli metre karelik bir açıklık halinde genişlemişti. Üzerinde ışık ve renk demetleri patlıyordu. Ardında ve aşağısında, Cennet'in belli belirsiz şekilleri dalgalanıyordu.

Eliana'nın nabzı boğazında hızla atıyordu. Bakışlarını bulanıklaştırdı ve empiriumun kendini kaplamasına izin verdi. Altın dalgalar parmaklarında kabarıyordu. Dip Dünya'nın özünün Ostia'nın tırtıklı çemberinde ne kadar inceldiğini görebiliyordu. Yalnızca ince bir güç zarı kalmıştı. Tuzla buz olmaya hazır, kırılgan bir cam.

Eliana başparmaklarını altındaki sert yola bastırdı ve onun gerçek olduğuna inandı. Bunun yeterli olması için sessizce dua etti. Gücünü zihninde topladı, onu sivri ve hazır bir mızrak gibi hayal etti.

Sonra ellerini Ostia'nın parlak kenarına daldırdı ve gücünün orada patlamasına izin verdi. Parmaklarının ucunda beyaz ışıklar çatırdadı ve kollarına doğru süzüldü. Sanki dirseklerine kadar köpüklü suya batmıştı. Güç elementleri alevlendi. Öyle sıcaklardı ki içinden onları söküp atmak geldi. Ama dişlerini sıktı ve ellerini dışarıya doğru itmeye devam etti. Kollarına tırmanan acı o kadar belirgin ve yumuşaktı ki zevk vermeye yakındı. Görüşünde altın haricinde tüm renkler kayboldu.

Sonra, nihayet, Ostia'nın ağzında ince bir şekilde esneyen Dip Dünya'nın kumaşı kendini bıraktı.

Eliana'nın ellerinin altında son nefesini veren bir yaratık gibi büyük, sıcak bir titreme oldu. Eliana'nın kollarında bir enerji patlaması oldu. Sırt üstü yola düştü. Avuçlarını hemen taş yanılsamasına bastırdı. Yalana tutunmaya devam etmeliydi çünkü gözlerinin önünde olan şey başını döndürecek kadar inanılmazdı.

Ostia açılmıştı. Ağzından kızgın şimşekler çıkıyordu. En sonunda, Eliana beyaz odasında ilk uyandığında umut ettiği, göğe oymak istediği şeye dönüşmüştü.

Geçit'i annesi açmıştı.

Şimdi de Eliana Ostia'yı açmıştı. Dip Dünya'da bir delik. Abisten dışarıya açılan bir kapı. Arkasında, Cennet lekesiz bir yansıma kadar netti.

*Başardın*, dedi Kâhin'in sesi. Uzaktan ama zafer dolu.

Sonra haçlılar dalışa geçti.

Gökyüzünü yırtarak Dip Dünya'dan aşağıya, Cennet'e daldılar. Korkunç bir öfke nehri. Haykırışları, sanki Avitas'taki tüm yaratıklar kafalarını havaya kaldırmışlar ve bir ağızdan uluyorlarmış gibi muazzamdı. Çığlık atıyorlar, inliyorlar, birbirlerini pençeliyorlardı. Oraya ilk uçan ve karnını doyuran olmak istiyorlardı. Bazıları kocaman ve yuvarlaktı, düz burunlu ve sopaya benzer pençeli dev gibi yaratıklar. Diğerleri ince ve yılan gibilerdi. Ötekiler ise kuşa benziyorlardı, derileri pul ve tüy karışımıydı.

Eliana yırtıcıların uçuşlarını izlerken, kanı buz kesti. Eliana onları Karlaine'in dışındaki saldırıdan da hatırlıyordu. Bir tanesi Patrik'i yakalamış, onu yere fırlatmış ve bacağını kırmıştı. Eliana bir diğerini hançeriyle öldürmüştü. Ostia'nın ışığı yanından geçerlerken onları yaktı, tüylerini kömüre çevirdi. Ama onlar, uzun dişli gagalarını kocaman açarak umursamadan uçtular.

Haçlılar bir başka dünyadan gelmişlerdi. Kâhin bu dünyaya *Hosterah* diyordu. Dip Dünya'da hayatta kalabilecek kadar kudretlilerdi.

Ama Cennet onlardan kurtulamayacaktı.

Aşağıda pençeler ve dişler arasında sona erecek masum hayatları düşününce, Eliana'nın karnı dehşetle kasıldı. Şimdiye kadar Dip Dünya'dan kaç tane yaratığı serbest bırakmıştı ve kaç tanesi daha buradan geçecekti?

Ama Eliana onunla savaşmak için başka bir yol bulamıyordu. Ona yardım edecek bu dikkat dağıtıcı şeyin olmadığı bir yol yoktu. Yalnızca bir kez, Remy'yi kan lekeli bir caddede dişlerini açmış bir canavar tarafından kovalanırken hayal etti. Sonra yavaşça, elleri titreyerek, tırtıklı ağzı cızırdayan Ostia'nın eşiğinde yere çömeldi. Ostia'dan çıkan güç onu Dip Dünya'ya savurmakla tehdit ediyordu. Ostia'nın parlak ağzına tutundu, çalkalanan haçlı akınını izledi. Dip Dünya'nın çekiminden hapsi kurtulamıyordu. Ostia'dan uzağa fırlatılıyorlardı; diğerleri hiçliği pençeliyor, mücadele edemedikleri bir kuvvet tarafından hareketsiz kılınıyorlardı.

Ama içlerinden en güçlü olanları kaçabiliyorlardı. Eliana yaklaşan bir yırtıcı kuşu gördü ve onun görünüşünden hoşlandı. Kâhin bir şey söyledi, bir uyarıda bulundu fakat Eliana onu duymazdan geldi. Kendini yanından geçen yırtıcı kuşun sırtına attı. Kuşun üstüne sertçe düştü. Kollarını etli ve pullu boynuna doladı. Kendini düşüşe hazırladı.

Dalış yaparlarken bir sıcaklık halkası onları yaktı. Yırtıcı kuşun derisinin üstündeki pulları ve tüyleri soydu. Ama halkanın içinden geçtiklerinde yaratık ciyaklayarak kanatlarının dengesini yeniden sağladı. Havada Eliana'yı sırtından atmaya çalıştı. Kuyruğu bir melek heykeline çarptı. Heykelin kırılan parçaları aşağıdaki yola düştü.

Rüzgârın neden olduğu yaşlarla gözleri bulanıklaşan Eliana yakınlarında bir çatı olduğunu gördü. Çatıya yuvarlanarak inmeye çalıştı ancak formda olmadığı için kötü bir şekilde düştü. Darbe dizlerini sarstı. Tırtıklı taş kiremit kolunu kesti. Çatıdan aşağıya kaydı, pervaza tutundu ve orada bacakları sallanarak asılı kaldı. Daha sonra zeminin çok aşağıda olmadığını fark etti ve ellerini bıraktı. Yola inince ileriye doğru sendeledi. Bacaklarına vuran acı patlamaları yüzünden dişlerini sıktı. Kâbus olduğu

zamanlarda, o çatıya atlayabilir ve hiçbir şey hissetmezdi. Bu düşünce geldiği gibi aynı hızla gitti, eski hayatının bir yansıması.

Nereye gideceğini bilmeden, Kâhin'e seslenmek için çaresizce can atarak Cennet'in sokaklarında koştu. Ostia'nın ışığı koyulaşmıştı. Şehri öfkeli bir morumsu kırmızıya boyamıştı. Sanki bütün kuleler kanla yıkanmıştı. Kâhin ona, arkadaşlarının yakında geleceklerini ve eyleme geçebileceklerini söylemişti. Ama ne zaman? Ve *kimler?*

Fakat Eliana Kâhin'e hiçbir şey sormadı ve zihnini sıkı sıkı kapalı tuttu. Corien onu arıyor olmalıydı. Eliana'nın zihnini kullanarak Kâhin'i araması, işaret fişeği gibi yanması anlamına geliyordu.

Bunun yerine nehrini hayal etti. Nehrin saten akıntısı onu süratle şehrin tıkalı merkezine götürüyordu. Alçak bir duvara tırmandı, şehrin yüksek seviyelerinden birine yavaşça dönerek giden merdivenlerden koşarak çıktı. Haçlılar üstünden akıp gidiyorlardı. Kuyrukları kamçı gibi vuruyor, vahşi çığlıkları açgözlü bir koro oluşturuyordu. Bazıları, kediye benzeyen, hızlı ve miyavlayanları çatılara ve duvar üstlerine rahatlıkla sıçrıyorlardı. Başının üstünden ciyaklayan yırtıcı kuş sürüleri hızla kayarak geçiyorlardı. Dalıyorlar, vuruyorlar ve hareket eden her şeyle, kendi cinayetlerini işlemiş olan Vaera Bashta mahkûmlarıyla, parçalanan görkemlerinin içindeki Cennet halkıyla ziyafet çekiyorlardı.

Hiçbiri Eliana'ya dokunmuyordu ama yaratıkların minnettarlıklarının sonsuza dek süreceğini sanmıyordu. Eliana onların ruh hali değişmeden önce güvenli bir saklanma yeri bulmalıydı.

O gece daha önce gittiği çatı katı bahçesini anımsayarak sert bir şekilde sola döndü, sonra sağa dönüp lekeli taş merdivenlerden iki kat yukarıya çıktı. Tanıdık dar merdivenleri, yaratık heykelli apartmanı görmenin verdiği rahatlıkla ağlayabilirdi.

Arkasına dönüp gökten sel gibi akmaya devam eden haçlılara baktı. Karanlık nehirler halinde şehrin her yanına yayılıyorlardı. Kısa süre içinde köprülere, şehrin arkasındaki taşlı tarlalardaki çadır kentlere ulaşacaklardı.

Eliana manzaraya arkasını döndü, ellerini yumruk yaptı ve koştu. Haçlılar amaçlarını gerçekleştirir gerçekleştirmez onları öldürecekti. İmparator yenilip, İmparatorluk yıkıldıktan sonra Eliana yaşayan her yaratığı öldürecek, hem Ostia'yı hem de Geçit'i kapatacaktı.

Yalnızca o zamana kadar hayatta kalmak zorundaydı.

Çatı katında, kıvrımlı beyaz taşlarla çevrili terasta, Eliana saatler önce altına saklandığı sarmaşık kaplı çardağı buldu ve donakaldı. Çardağın altında, yaşlı bir adamın kollarına sığışmış iki küçük erkek çocuk ve hamile bir kadın vardı.

Yaşça büyük olan oğlan eliyle küçük olanın ağzını kapatıyordu. Eliana ellerini havaya kaldırıp, kafasını iki yana sallayıp gülümseyinceye dek ona dik dik baktılar. Sonra rahatladılar ve ona gülümsediler. Hatta kadın ona yer açmak için yana kaydı.

Sonra Corien onu buldu.

Aniden ortaya çıktı ve terasta yürümeye başladı. Paltosu tertemizdi, uzun ve siyah, ütülü ve işlemeli, omuzlarına altın kanatlar iliştirilmiş.

Küçük çocuklardan biri çığlık attı. Corien ağzının içinde hırladı, kollarını savurdu. Bir an sonra, çardağın altında saklanan herkes boş gözlerle yere serilmişlerdi.

Eliana kaçmanın faydasız olduğunu biliyordu ama yine de denedi. Corien Eliana'nın bacaklarını tekmeledi ve yere çarptı. Eliana'nın donuk ve karanlık güç elementleri taşın üstünde tıngırdadı.

Corien onun saçını yakaladı, sertçe çekip ayağa kaldırdı. Kafa derisi acıyan ve gözleri dolan Eliana çığlık attı. Dönüp ona yumruk atmaya çalıştı. Yorgun zihni, beline bağladığı bıçakları çok geç hatırladı.

Bıçakları ilk önce Corien buldu ve kemeri çekip aldı. Arabeth taşın üstünde kayıp gölgelerin içine gitti. Diğer bıçakları çatının diğer yanına fırlattı. Hiçbir şey söylemedi ve bu da Eliana'yı dehşete düşürdü. Corien kendi konuşmasını duymayı, kelimelerinin insanları nasıl kıvrandırdığını görmeyi severdi.

Fakat Corien'in zihin konuşması bile yok olmuştu. Yüzü, güzel ve beyaz bir öfke maskesiydi.

Eliana'yı merdivenlere doğru çekti. Bir eli Eliana'nın saçlarındaydı, diğeri ile elbisesini avuçlamıştı. Zihninin sadece kafasına vurularak yakalanmış bir av olduğunu bilen basit ve ilkel kısmı, Eliana'ya çığlık atması için yalvarıyordu. Ama atacağı çığlık, çılgın bir arenaya dönmüş Cennet'te fark edilmezdi. Zihniyle bağırırsa da Corien Kâhin'i bulabilirdi.

Corien onu merdivenlerden aşağıya çekerken, Eliana nefes almak için çırpınıyordu. Corien'in demir gibi sıkı tutuşu, omuriliğine sıcak acı okları saplıyordu. Ama gücünün yükselmesine ve kendini korumasına izin vermeyecekti. Gücünün öfkesini hissedebiliyordu; son kullandığından beri çok zaman geçmemişti. Gücü ona, serbest bırakırsa çok kolay olacağını söyledi.

YÜKSELİYORUZ

Empirium kükredi, alevli yumruklarını Eliana'nın damarlarına vurdu.

"Hayır," diye fısıldadı Eliana. Sakinleşmesi için ona yalvardı. "Hayır, hayır, hayır."

İnsafsızca hızlı yürüyen Corien Eliana'yı umursamadı. Eliana hayatında hiç bu kadar çok dua etmemişti. Tek, basit bir kelime: *Hayır*. Güce hayır, ateşe hayır, ışığa hayır. Tüm vücudunu bu sözcüğün içine itti. Güç elementleri avuçlarının içinde soğuk kaldılar.

Gözlerinin önünde siyah bir bulut patladı. Corien onu yere fırlatınca dağıldı.

Rüzgâr onu bayıltmıştı. Gözlerini kırpıştırdı. Rielle'nin düz, pirinç gözleri ona bakıyordu. Saraya geri dönmüşlerdi. Annesinin galerisindelerdi. Corien kılıcını Rielle'nin bükülmüş cam tellerden heykeline doğru savurdu ve bıçağın ucuyla yağlı boya bir tabloyu kesti. Bu sırada Eliana hareketsiz yattı. Eliana'nın üstündeki kaideye iliştirilmiş olan pirinç heykeli aldı ve gölgelerin içine fırlattı. Gürültü sağır ediciydi, Corien'in sessizliği daha da sağır ediciydi.

Eliana nefes nefeseydi, ter gözlerini yakıyordu. Fazla hareket edemiyordu ama Corien'in onun yattığı yerin çevresinde bir boşluk açtığını, bir yıkım çemberi hazırladığını görebiliyordu.

Corien nihayet konuştu.

"Bu kadar, Eliana," dedi. Sesi, Eliana'nın adlandıramadığı bir şeyle titreşiyordu. İştah veya öfke veya belki de bitkinlik. "Oyunun sonu."

Eliana ona bakmamak için direndi. Yüzünü görseydi, onun ne hissettiğini anlar mıydı? Zihninin içinde onunla ilgili hiçbir şeyi sezemiyordu. Corien kendini ondan uzak tutuyordu.

Sonra Corien'in geniş sırıtışı belirdi. Yalnız değildi.

Yanında, Simon katı bir şekilde duruyordu. Corien'in eli sıkıca onun bileğini tutuyordu. Corien birkaç saat önce elinin tersiyle vurduğu için Simon'ın dudakları şiş ve kanlıydı. Kısacık bir an için Simon Eliana ile göz göze geldi. Buz mavisi, ateş mavisi. Görünüşü Eliana'yı sarstı. Yıpranmış sakinliğinden geri kalan her şeyi söküp attı.

"Simon?" diye fısıldadı Eliana.

"Evet, Simon da burada," dedi Corien. "Sanırım onun neler yapabildiğini hatırlıyorsundur. Şimdi burada benim için yapacak. Senin lanet olasıca gücünü ilk ve son kez damarlarından çekip çıkartacağım. Olduğun her şeyi parmağımda oynatana kadar zihnini hırpalayarak açacak ve kazacağım."

Eliana Corien'e baktı. Ağzı kurumuştu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki uğulduyordu. Corien'de Eliana'nın daha önce hiç görmediği bir seğirme vardı, yüzü şakaklarında, üst dudağının kenarlarında atıyordu.

Corien'in siyah gözlerinin içine sertçe baktı ve içinde kaç tane zihni barındırdığını ve bunlardan kaçının ellerinden kayıp gitmek üzere olduğunu merak etti.

"Ölürüm," dedi Eliana. "O zaman hiçbir şey elde edemezsin."

Corien Eliana'nın yanağını okşamak için çömeldi. "Simon beni onun yanına gönderdikten sonra, ne umurumda? Annen benim olacak. En sonunda senden kurtulacağım."

Eliana ümitsizce ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen onu görmek istemiyorsun. Onu bir kere yüz üstü bıraktın, onu bir kere kaybettin. Bir daha yaparsın."

Corien ayağa kalktı. Soğuk bakışlarla Eliana'ya baktı. Gözlerini bir delilik aydınlatıyordu. "Hayır, Eliana. Artık yaptığım hataları görüyorum. Bu kez onları yapmayacağım."

Sonra Eliana'nın içine daldı. Bir cehennem, zihninin tüm katmanlarını soyuyordu, gizlemek için ümitsizce çabaladığı tüm temiz köşeleri yakıyordu. Bu sarayda geçirdiği aylar boyunca yaptığı her şey bunun yanında bir hiçti. Acı, nefesini çekip aldı, Eliana'yı sessizce kıvranır halde bıraktı. Kaygan zemini pençeledi, boğuk ve tıkalı nefesler aldı. Tek bir kelime söylemeye, tek bir görüntüye odaklanmaya çalıştı. Bakışlarının kilitlendiği mavi gözler. *Hayır* duasını değiştirdi.

*Simon.* Zihni çığlık attı. Zihninin Simon ile ilgili sakladığı tüm görüntüler ona doğru aktı. Eliana bu görüntülere uzandı, birini yakalamaya ve yaklaştırmaya çalıştı. *Simon!*

"Hadi, Simon!" diye uludu Corien, zafer sarhoşluğuyla. "Onu bu haldeyken seyretmeye daha ne kadar dayanabilirsin? Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı? Ben yaşsızım. Ben sonsuzum. Dünya yıkılana kadar onu yakabilirim!"

"Sizin başarmanız ne kadar sürerse o kadar seyrederim, lordum," dedi Simon'ın duygusuz sesi.

"Ne sadık bir kuklasın sen, ne güzel bir adamsın. Ama buz gibi soğuk olan sen bile onun çığlıklarından yorulacaksın. İnsan zihni ancak bu kadar çok acıya tanık olabilir." Simon'ı itti. "Ellerini kaldır! Bana bir iplik bul, Simon! Yap şunu!"

Simon katı bir şekilde kollarını kaldırarak itaat etti.

Corien'in parmakları Eliana'nın düşüncelerinin derinliklerini kazıdı, vahşice karıştırdı. O sırada Eliana'dan bir çığlık geldi. Yemyeşil avlu bahçesindeki çalılığında saklanıyordu. Amiralin gemisindeki mavi odada. Festival'deki ışıltılı maskeli baloda. Söğüt'teki mum ışığıyla aydınlanan sıcak odasında. Orline'daydı, kapkara ve esnek, yanında Harkan ile çatıdan çatıya atlıyordu.

Odasındaydı, Remy'nin okuduğu azizler hakkındaki hikâyeyi dinliyordu.

Ioseph Ferracora'nın kollarında güneşin doğuşunu izliyordu. Mahcup bir şekilde, kanatlı atının üstündeki asil ve yorulmak bilmeyen Işıkgetiren'in heykeline bakıyordu.

Eliana'nın çığlığı bir sözcük buldu. "Simon!" Parmakları katılaşmıştı; yakında kemikleri derisini delip çıkacaklardı. "Simon, *lütfen*!"

"Simon, lütfen! Simon, lütfen!" Corien çılgın bir kahkaha patlattı. "İplikleri hissedebiliyor musun, Simon? Onların geldiklerini hissedebiliyor musun? Eliana çok dayanamayacak. Tüm kalkanlarının çatladıklarını hissedebiliyorum. Zavallı küçük Eliana." Eğilerek yaklaştı, Eliana'nın kulağına bağırdı. "Zavallı küçük Eliana! Çok cesur, çok asil, çok gereksizce aptal! Mutlu olabilirdin, seni salak kız. İstediğin her şeye sahip olabilirdin. Bunun yerine, kendi idrarının içinde bir solucan gibi kıvranıyorsun!"

Eliana yeni doğmuş bir çocuk gibi içine hava çekti ama bu yeterli değildi. Akciğerleri yanıyordu, zihni beyaz bir fırtına gibi feryat ediyordu. Güç elementleri ısınmaya başlamıştı; gücü bu onursuzluğa gereğinden fazla dayanmıştı. İçinde hızla kabarıyordu. Kıyıya doğru koşan fokurtulu bir deniz.

Eliana parmaklarını bükemiyordu; bunun yerine güç elementlerinin sönmelerini arzulayarak avuçlarını yere bastırmıştı. Bir görü geldi: kafasını patlayana kadar yere vuruyordu. Corien'in keyfi içine sızdı. Corien istediğini aldıktan sonra Eliana'nın bunu yapmasına izin verecekti. Eliana canın istediği kadar kafasını patlatabilirdi.

Yakında Eliana'nın zihni tamamen kayacaktı. Gücü patlayacak ve Simon'ın melez kanını uyandıracaktı. Bu da son olacaktı. Her şey bir hiç için olacaktı.

Aldığı nefes göğsünde tıngırdadı, içine doğru bir ağıt. "*Simon!*"

O anda Corien Eliana'dan uzaklaştı, zihni onu serbest bıraktı. Bir şey, ikisinin arasına girmişti; soğuk taş bir kapı Corien'in

sürünen parmaklarının üstüne kapanmıştı. Corien devrilen bir heykele takıldı ve inceliksiz bir şekilde yere düştü.

"Bu o," dedi nefes nefese. "O burada." Sonra kahkahalarla sarsıldı. Tiz ve canavarca bir kıkırtıya dönene dek güldü. Eliana Simon'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Güçsüz bir şekilde yerde yatıyordu. Sıcak, kırmızı siyah bir acı onu boğuyordu.

Corien'in vahşi uğultusu kanayan kulaklarını acıtıyordu. "Bana yüzünü göster, seni yılan! Neredesin? *Ne yaptın?*"

Ve sonra, yalnızca Eliana'nın duyabileceği sakin ve zayıf bir ses geldi: *Bizimle kal, küçüğüm. Biraz daha. Yardım geliyor. Yardım yakınlarda.*

Kâhin. Eliana'nın zihninin nazik bir elin, tanıdık bir şefkatin önünde oluşturduğu son kelime, onu mutlu bir unutuşa yönlendirdi.

# 33
# ➸LUDIVINE➸

*"Gece yatağınızda yalnız, her yer zifiri karanlıkken, içerisi ve dışarısı korku doluyken, merak edebilirsiniz: Hepsi bu mu? Savaş ve ölüm? Korku ve çaresizlik? Ama bu, yanlış soru. Bunun yerine kendinize şunu sorun: Benim için geldiğinde, ben ne yapacağım? Ölüm anımda, arkamda bıraktığım hayata bakınca, ne göreceğim? Yaptıklarımdan gurur duyacak mıyım? Yoksa yapmadıklarım için utanacak mıyım? Dikkatlice düşünün. Sizin hayal edemediğiniz utancı bilirim. Kanınızda bir hastalık gibi süzülen suçluluk duygusunu bilirim."*

*–Kâhin'in Sözü*

Ludivine, uçsuz bucaksız yeraltı labirentinin merkezindeki özel odasında en sevdiği sandalyesinde oturuyordu: lavanta rengi kadife yumuşak minderler, ışık altında kırmızı kırmızı parlayan cilalı kiraz ağacı. Cilalı taş kaidelerin üstünde üç kısa mum yanıyordu; biri sağında, biri solunda, biri önünde eğimli taş duvarın karşısında.

Biri Rielle için. Biri Audric için.

Biri Eliana için.

Odası hiç onlarsız olmuyordu.

Kucağında sessizce titreşen şatafatlı bir kılıç vardı. Kılıcın altın kabzası, oyma güneşlerden bir mozaikti. Kınının püsküllü koyu renk derisinin üstünde üç uçlu mızraklar, hançerler, mızraklar, oklar, çekiçler ve kalkanlardan oluşan bir desen vardı. Güneş ışınları, uçan tanrısal yaratıklar, bir Griffon, bir buz ejderhası, bir ateş kuşu.

Ludivine kıpırdandı, kendini rahat ettirdi. Taş koridorlar sessizdi ama bu uzun sürmeyecekti. Bu koridorlar eskiden Vaera Bashta'nın bir kanadıydı, yıkılmış ve terk edilmişlerdi. Şimdi, onlarca yıllık zahmetli bir çalışmanın ardından yeniden inşa edilmişler, yedi yardımcısı, onların silahları ve malzemeleri ve Ludivine'in muazzam kitap koleksiyonu dışında her şeyden temizlenip arındırılmışlardı.

Odasının önündeki koridordan, gelen misafirleri için hazırlık yapan yardımcılarının telaşlı koşuşturmalarının arasında rüzgârın fısıltıları duyuluyordu. Ludivine yanında hep yedi yardımcı olmasını sağlıyordu. Bu sayıyı seviyordu ve dikkatini dünyadaki işlerinden çok fazla uzaklaştırmasını gerektirecek daha fazla zihin olmasından hoşlanmıyordu.

Yardımcılarının heyecanı düzenli ama belliydi. Bugün için hiç durmadan hazırlanmışlardı. Ludivine onların zihinlerinin disiplinli olduğunu görmüştü ancak yine de hepsi insandı, dayanıksız, değişken ve ikilemlerle dolulardı. Onların çırpınan küçük korkuları ve umutları, Ludivine'in zihninde karanlık bir denizin içindeki minik bir Japon balığı gibi geziniyorlardı.

Yardımcıları odasına girerlerken, Ludivine onların gözünden kendini gördü. Sandalyesinde dimdik oturan solgun, genç, güzel yüzlü bir kadın. Altın sarısı uzun saçları örülerek ensesinde toplanmış. Boynuna kadar kapalı leylak ve gül renkli yün elbiseli. Elbisenin omuzları dik, üst kısmında sevimli bir göğüslük var. Ludivine vücudunun üst kısmını korumalıydı. Oradaki yaraların iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı.

Ludivine'e bakan yardımcıları, onun ne gördüğünü merak ediyorlardı. Ludivine'in çalışırken yarı kapanan siyah gözlerine bakıyorlar ve ürperiyorlardı. Onu sevmelerine rağmen, bazen görüntüsünden huzursuz oluyorlardı. Ne de olsa Ludivine'in gözleri de Corien'in gözleri gibi siyahtı. Zihni, onunki gibi yaşsız ve bilinmezdi. Ludivine sandalyesinde hareketsiz otururken ne gördüğünü onlara anlatsa bile bunu anlayamayacaklardı. Aynı anda bu kadar şeyi nasıl görebilirdi, zihni nasıl bu kadar kocaman olup da burnunun hemen altında gizli kalabilirdi.

Ludivine ne görüyordu?

Eskiden büyük ve beyaz, caka satan güzelliğiyle iğrenç olan ve şimdi canavarların istila ettiği bir şehir.

Şehrin üstünde havaya asılı duran bereli bir göz. Kenarlarında çatırdayan mavi ışıklar. Bu gözden dökülen, kanatlar ve pullardan, pençelerden ve kürklerden oluşan kara bir nehir. Gıcırdayan dişleri olan zeki kıvrımlı kafalar. Av için şaklayan sivri gagalar.

Eskiden, Corien'in neden olduğu yıkımı görmek Ludivine'i kızdırırdı. Halkın histerik korkusu, umutsuzca kapana kısılmaları. Cennet halkı ailelerini ve özgürlüklerini savaşın vahşetine değişmişlerdi.

Şimdi onların şu haline bakın.

Ama Ludivine kızgınlık safhasını geçmişti, bunu geçeli yüzlerce yıl olmuştu. Artık kederi ya da yalnızlığı tanımıyordu. Pişmanlığı, utancı, kaybedilen aşkın acısını hissetmiyordu. Bütün duygular içinde erimiş, içini çelikle kaplamıştı.

Kalan tek şey, sondu. Asırlardır göğsünde yanmıştı. O büyüdükçe büyüyen, yerinden oynamayan, Ludivine'in planının parçaları onlar için hazırladığı yerlere oturdukça daha da parlayan mavi bir alev.

Zihnini biraz daha genişletti.

Navi ve Kızıl Taç kaptanı Ysabet oradalardı. Hob, Patrik, Navi'nin kardeşi Malik ve diğer doksan ikisi. Zahra onları taşlı tarlalardan şehre götürüyordu. Görünmemeleri için gizliyordu. Ludivine Zahra'yı dikkatle izliyordu. Tayf, Silarra Denizi'nde ilerlerken *Kraliçeninışığı'nı* gizlemek, imparatorluk gemilerinden kaçmak için gücünün çoğunu kullanmıştı.

Çok yakında ölecekti. Ludivine bunu açıkça görebiliyordu. Tayfın zihnini tek parça tutan şey yalnızca ince güç iplikleriydi.

*Acele et, Zahra,* diye emretti Ludivine. Aralarındaki bağ sağlam kalmıştı, şehrin kargaşası içinde tayfa yol gösteriyordu. Ludivine asırlar önce böyle bir şeyi başaramazdı; zihinler denizinde tek bir tayfı, Zahra'yı bulmak, ona dünyanın diğer ucuna kadar yol göstermek.

Bin yıllık kalp kırıklığının neler yapabildiği şaşırtıcıydı.

Zihnini şimdiki haline getirmek için karanlığın içinde tek başına asırlar süren bir çalışma.

Ludivine hafifçe gülümsedi. Corien'in söylemeye bayıldığı şey neydi? *Ben sonsuzum.*

Şimdi, bu tür büyük iddialarda bulunabilen tek melek artık o değildi. Şimdi, Ludivine de ona eşdeğer güçteydi.

Belki onu yenebilecek kadar güçlüydü. Çünkü Corien'den daha zekiydi. Kimi ve neyi kontrol edeceğini seçmede daha dikkatli ve daha seçiciydi.

Zihnini biraz daha genişletti.

Remy oradaydı, cılız ve sessiz, şehrin içinde Ludivine'in yolunu takip ediyordu. Remy'nin açık bir zihni vardı. Zeki ve uysal. Ludivine'in rehberliğini kendi içgüdüsüymüş gibi kabul etmişti. Ludivine Cennet'in onun zihninde bıraktığı yara izlerini görebiliyordu. Vaera Bashta'nın dehşetleri, Corien'in işkencesi, anne ve babasının ölümü, Jessamyn'in vahşi eğitimi. Ludivine bundan memnundu, Eliana'ya bu şekilde daha fazla yardımcı olabilirdi.

Ve sonunda, eğer başarılı olabilirlerse, yara izlerinin bir önemi olmayacaktı.

Remy sarayın oluklarından birine tırmandı ve kırık bir pencereden içeriye girdi. Biri cama kafa atmıştı. Vaera Bashta'nın mahkûmları sarayın kapılarında toplanmışlardı, seslerini duyurmak için kükrüyorlar, duvarlara vuruyorlar, içeriye girmek için yalvarıyorlardı. Corien'in birlikleri haçlılarla savaşmak için şehre dağılmışlardı. Sıçrayan parlak mavi kanlardan çaresizce kaçınıyorlardı. Corien'in Geçit'e gönderdiği devasa mekanize topu his emici kullanıyorlardı. Bir grup melek Ostia'yı ve ondan çıkan haçlıları hedef alarak ateşlediler.

Remy'nin zihninin en dış kenarında sessizce oturan Ludivine onu sarayın üçüncü katındaki küçük bir odaya yönlendirdi. Corien'in doktorlarının sakatlanmış insan vücutlarını melek kullanımına uygun hale gelinceye kadar onardıkları hemşire koğuşu. Remy, mahkûmlar tarafından işgal edilmeden önce Lyceum'dan silah çalmıştı; iki küçük hançer ve sırtına bağladığı

bir kılıç. Birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca Jessamyn onu iyi eğitmişti. Ayrıca kapının önünde kayıtsızca süzülen dört adatrox, işe yaramaz savaşçılardı. Melekler artık onların hareketlerini kontrol etmiyorlardı. Sözcüksüz ıstırap çığlıkları atıyorlardı. Kör yumruklar atarak Remy'yi duvara çarpmaya çalışıyorlardı.

Remy onların arasında hızla hareket etti, boğazlarını kesti. Sonra hışımla odaya girdi.

Jessamyn oradaydı. Dişlerini sıkarak, sargılarının üzerine botlarını ve ceketini geçiriyordu. Ludivine onların gözlerini birbirlerinden ayırmadıklarını hissetti. Jessamyn: şaşkın bir rahatlama. Remy: bitkin bir memnuniyet. Remy onu bulacak kadar şanslı olabileceğini düşünmemişti.

*Haçlılar şehri işgal ettiler*, dedi Jessamyn'e.

*Bunu görebiliyorum*. Jessamyn'in cevabı alaycıydı.

Remy ona dikkatle yanaştı. Ludivine, eğer Jessamyn onu durdurmaya kalkışırsa Remy'nin onu öldürmeye ne kadar hazırlıklı olduğunu hissetti. Jessamyn yaralıydı; Remy başarabilirdi.

*Yardımına ihtiyacım var*, dedi Remy. *Ben sarayı bilmiyorum. Sen biliyorsun. Ayrıca benden daha iyi bir savaşçısın. Eliana'yı buradan çıkartmalıyız.*

Jessamyn başını salladı. *Bunu ben de düşündüm. Başka kim yaratıkları durdurabilir? İmparator kesinlikle yapamaz.* Remy'nin kemerine baktı. *Bıçağa ihtiyacım var.*

Remy ona bir bıçak verdi ve koştular. Ludivine onların sarayın içinde Corien'in en sevdiği tiyatro salonuna doğru ilerleyişlerini izledi. İkisinin hızlı ve hafif ayak seslerine müzik eşlik etmeye başladı. Kirişlere yerleştirilmiş pirinç borular sesle çatırdıyordu. Bu boruları birbirlerine bağlayan tellerin kesiştikleri her noktada ışıklar yanıp sönüyordu. Çalışırken kıvılcımlar saçan galvanize güç. Lambalar yuvalarında titreşiyordu.

Müzik çok sesli, coşkulu ve zafer doluydu. Ludivine bunun Corien'in son ele geçirdiklerinden birine bestelettiği senfoni olduğunu bildi. Mazabat'tan genç bir besteciydi, olağanüstü yetenekliydi, karısını korumak için teslim olmuştu.

Ludivine zihnini tiyatro salonunda dolaştırmaya cesaret etti. Şöylece bir dokundu. Corien'in en sevdiği perdeli locada uzandığını, şaraptan kıpkırmızı kesildiğini gördü. Kapıları kilitlemişti; kara kara düşünüyordu. Çevresindeki şehir yıkılıyordu ama o görmezden geliyordu. Eliana'yı neredeyse öldürecekti ve bunun kendisini ne kadar korkuttuğunu anlamıştı. Bu nedenle orada öfkeli ve korku içinde oturuyor, başarısızlığının gerçekliği ile yüzleşmekten kaçınıyordu.

Veya bu, Ludivine'in tahminiydi; Corien'in zihnine dokunmaya cesareti yoktu. Ama binlerce yılın ardından Corien'i bir tahminde bulunacak kadar iyi tanımıştı.

Aşağıda, Corien'in generalleri tarafından o akşamın eğlencesini arttırmaları için şehirden alıp getirilen üstleri başları kan olan, çıldırmış gibi bakan seyirciler orkestrayı çılgınca alkışlıyorlardı. Ludivine onların düşüncelerinin coşkun vızıltılarını hissetti: yeterince yüksek sesle tezahürat yaparlarsa, belki İmparator onların kilitli ve güvenli bir şekilde içeride kalmalarına izin verirdi.

Corien'in yanındaki sandalyede Eliana oturuyordu. Bilinçsizdi ve ürkütücü şekilde solgundu. Zihninin kırılgan camına Corien tarafından yerleştirilen kâbuslar yüzünden terliyordu.

Ludivine sadece Eliana'ya bakınca acı hissetti. Eliana'nın yüzü, Rielle ve Audric'in yüzlerinin mükemmel bir birleşimiydi. Audric'in dolgun dudakları, Rielle'nin yay kaşları. Rielle'nin sivri çenesi, Audric'in güzel kahverengi gözleri.

Ludivine kendini bıraksa, onların sıcaklıklarını, onu saran kollarını, tenlerinin yumuşak narinliğini hatırlayabilirdi. Rielle'nin hiddeti, Audric'in kederi. Rielle'nin tutkusu, Audric'in gücü. Yine dehşetli rüyalarla dolu bir gecenin ardından Rielle'yi uyuması için yatıştırması. Audric'in Mazabat'taki odasında, yerde, Ludivine'in kollarında inlemesi.

Ludivine onları ne kadar çaresizce ve ölümcül bir şekilde sevmişti.

Ama Ludivine bunların hiçbiri için kendini bırakmadı. Zihni ölüm kadar keskin, parlak ve temizdi.

*Bizimle kal, küçüğüm.* Eliana'ya dokunmaya cesaret edemedi. Corien bunu hissederdi. Bunun yerine kendi kendine konuştu. *Birazcık daha.*

Saraydan yavaş yavaş çekilmeye başladı. Çok süratli hareket etmeden, plansız hareketler yapmadan. Herkes olması gerektiği yere koşuyordu. Remy ve Jessamyn tiyatro salonuna doğru sarayda sinsice ilerliyorlardı. Navi, Ysabet, Zahra oradalardı. Patrik, Hob ve askerleri. Hepsi de şehre doğru yol alıyorlardı.

Ludivine'in bulması gereken bir kişi daha vardı. Belki de en temel parça buydu. Her zamanki gibi ona ulaşırken, talimatlarını sesiz bir özür ile yolladı. Ona yaptığı her şey ve onun kaybettiği her şey için.

Ama Ludivine mecbur kalırsa yine aynı şeyi yapardı ve o da bunu biliyordu. Mecbur kalırsa, onun zihnini binlerce kez imha edip yeniden oluştururdu.

*Zamanı geldi*, dedi Ludivine.

*Anlaşıldı*, diye cevap verdi. Sesinde minik bir sevinç ürpertisi vardı. Çünkü ona yaptığı tacizlerin hiçbiri içindeki sevgiyi, kanının yapabileceklerini, içindeki tüm korkunç sırları yok etmemişti.

Ludivine onun silahını çektiğini hissetti, sarayın koridorlarında yürüdüğünü duydu. İnleyen bir adatrox delirmiş ve dehşete düşmüş bir halde onun yolunu kesti. Yıpranmış mavi takım elbiseli bir erkek insan, travmanın sebep olduğu cesaret ve delilikle kırık pencereden içeriye süzüldü ve onun sırtına atladı. Ama onun atışları net, bıçakları hassas ve ölümcüldü. Ludivine bunu herkesten daha iyi biliyordu. Corien aynısını yapma fırsatını bulmadan çok önce onun bir adamdan çok bir silah olmasını sağlamıştı.

*Bu tek yoldu*, dedi Ludivine, tıpkı ona daha önce defalarca söylediği gibi. Ludivine'e cevap vermedi; Ludivine de bir cevap beklemiyordu. Onu işiyle baş başa bıraktı.

Ludivine sandalyesinde oturdu, üç mumun yanışını izledi. Ama zihni her yerdeydi. Kılıcını tutarak bekledi.

# 20
# ✦ AUDRIC ✦

*"Sevgili kız kardeşim, sana anlatmak zorunda olduğum hikâyeye inanmayacaksın. Bu yüzden seninle yüz yüze görüşünceye kadar bekleyeceğim. Böylelikle sen de benim yeni hayatımın olağandışı koşullarını kendin görebileceksin. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki ejderhalar var, bir oğlan var ve ben hepsini seviyorum. Eve, sana doğru yola çıktık. Gerçi doğrudan oraya gelmiyoruz. Yanımızda en kuzeydeki gizli bir melek hapishanesinden birlikte kaçtığımız bir melez, onun koruması ve birkaç kişi daha var. Bu sana çılgınca gelebilir ama hayatımda ilk kez kendimi kendim gibi hissediyorum. Çok yakında seni göreceğim. Senin güvenini geri kazanmak için çok şey yapmam gerektiğini biliyorum. Ama şunu bil: nihayet savaşa hazırım. Evimiz için dövüşmeye hazırım. Seni bir daha terk etmeyeceğim."*

–Ilmaire Lysleva'nın kız kardeşi Ingrid'e yazdığı mektup,
30 Mart 1000, İkinci Çağ

Annesi onu bulduğunda, Audric Baingarde'ın arkasındaki bahçelerde oturuyordu.

"Seni bu ağacın altında bulabileceğimi düşünmüştüm," dedi annesi hiçbir ima ya da surat asma olmaksızın. Audric'in yanına, yumuşak ilkbahar çimenlerine yerleşti. Toprak kara ve nemliydi. Ağaçlar, sabah yağmuru ile ağırlaşmışlardı. Alacakaranlık, kasvetli havayı yumuşak bir mora boyamıştı. Başlarının üstündeki keder ağacının pembe çiçekleri sonunda açmaya başlamışlardı.

Audric zorla gülümsedi. "Kralkatili'ni ilk öptüğüm ağacın altında bunalıma girdiğimi bir başkası görse, tacı benden yine almaya çalışabilirler."

Ludivine, diye bir kez daha denedi Audric, orada mısın?

Bütün öğleden sonra bunu denemişti. Güneş bal renginden lavanta rengine dönerken, bu ağacın altında saatler geçirmişti.

Ludivine her neredeyse, ona cevap vermeyi hâlâ reddediyordu.

"Mazabat askerlerinin hepsine kalacak yer verildi," diye söze başladı Genoveve. Keten elbisesinin gri kıvrımları ıslak çimenlerin üstüne dökülmüş çiçek yaprakları gibi yayılmıştı.

"Elbiseni mahvedeceksin," dedi Audric.

"Çok elbisem var," dedi Genoveve tatlılıkla. "Komutanlar ve piyadelerin barındırabileceğimiz kadarı barakalardalar. Geri kalanlar şehre yerleştirildiler. Birçok insan onlara evlerini açtı. Odo terasına lüks sayılabilecek geçici barakalar kurdu."

"Bizim barakalarımızda kalan komutanların, o yatakları alacak kadar şanslı olanları kıskanacaklarını düşünüyorum."

"Şüphesiz."

Audric hafifçe güldü. Prosedürlerden bahsetmek, sıkıntılı zihnini açmaya yardımcı olmalıydı ama düşünceleri hâlâ sisliydi. Düşüncelerini masasının üzerine düzgünce istiflenmiş not yığınlarına kaydırdı.

"Ingrid Lysleva'ya ve Kirvaya kraliyetine mektup yolladım," dedi Audric. "Kraliçe Fozeyah, hazır olduklarında, daha fazla taburla yanımıza gelecek. Mayısın birinde on bin olacak."

Genoveve başını salladı. Elleri kucağına beyaz ve hareketsizdi. Yanakları çökmüştü, tüm kemikleri çıkmıştı. Ama kumral saçlarının örgüleri kusursuz, gri gözleri çakmak çakmaktı.

"Büyük Yargıç'ın yokluğunda," dedi Genoveve, "Kilise'nin liderliğini Yüce Büyücü Guillory aldı. Diğer büyücüler bunu kabul ettiler. Oybirliğiyle."

Audric Yüce Büyücü Konseyi salonunda Tal'in boş sandalyesini, Miren'in sırtı ve omzu dik bir halde oraya bakmayı nasıl reddettiğini düşündü.

"Kilise'nin emrinde bir güneşeğiren," dedi Audric hafifçe tebessüm ederek.

"Katell'in tahtında bir güneşeğiren."

Genoveve artık Audric'e bakıyordu. Audric gözlerini yaklaşık altı metre ileride çim denizinin üstünde sessizce oturan siyah süs havuzlarına dikmişti.

"Peki, gözetleme kuleleri?"

"Şehri çevreleyen sekiz tanesinde inşaat başladı."

"Ya geri kalan on altısı için benim görevlendirdiğim inşaatçılar?"

"Onlar ve malzemeler, kuzey yollarına gönderildiler. Ay sonunda, buradan kuzey sınırına bir kule hattımız olacak. Hepsi de yersarsanlar ve metaldövenler tarafından büyülenecekler."

Audric başını salladı. "Tüm büyük hanedanların konutları için sabah atlıları yola çıkartacağım. Gourmeny ve Montcastel. Uzak Topraklar'daki Valdorais arazileri."

Kısa bir duraklamadan sonra Genoveve boğazını temizledi. "Peki, Sauvillier Hanedanlığının askerlerini ne yapacaksın? Hapishanelerimiz taşıyor."

"Onlarla yüz yüze görüşeceğim, sonra eğer yapabilirsem eski görevlerine getireceğim. Tek bir kılıcı bile boşa harcayamayız."

"Ya senin için savaşmak istemeyenler olursa?"

"*Ben de* benim için savaşmak istemiyorum."

Genoveve Audric'in eline uzandı. "Audric..."

"İstiyorlarsa gidebilirler. Arkamda savaşan isyankâr bir ordu olmaz. Ama buradalarken, diğer her yerden daha güvenli olurlar. Bunu onlara hatırlatacağım. Buradan Borsvall'e kadar var olan bütün elementaller Âme de la Terre'de toplanacaklar. Eğer ayrılırlarsa, meleklerle tek başlarına yüzleşmek zorunda kalacaklar. Bence çoğunluğu burada kalacak ve nefretlerini içlerinde tutarak savaşacaklar."

"Senden nefret etmiyorlar, Audric," dedi Genoveve incelikle. "Rielle'den nefret ediyorlar."

"Aslında, beni sevmiyorlar, bazıları benden nefret ediyor. Belki de Merovec'in beni ikiye bölmüş olmasını diliyorlardı. Çünkü ben, ona âşık olacak kadar aptaldım. Ayrıca Rielle'den söz etmemeyi tercih ederim, Anne."

Uzun bir sessizlik. "Sloane bana, Mazabat'a varışınızdan sonraki haftaları anlattı. Bana senin taşıdığın yükü anlattı. Senin içindeki değişikliği."

Audric'in içinde bir şey alevlendi, sıcak bir öfke kıvılcımı. Audric bunun için memnundu. Ne zaman öfkelense, başka hiçbir şey düşünemiyordu.

"Ben hâlâ aynıyım," dedi gergin bir şekilde. "Hâlâ savaşçılara liderlik yapabilirim. Hâlâ hain askerleri disiplin altına alabilirim." Merovec'in vücudunda hızla kayan Illumenor. Bu anı Audric'ten hoşlanmıştı, günde on kez kendini gösteriyordu. "Hâlâ öldürebiliyorum."

"Gözlerinde hüzün görüyorum, Audric."

En sonunda Audric annesine kızgın gözlerle baktı. "Ben de sende hüzün görüyorum. Bu sohbetin ne faydası var?"

Genoveve ona ısrarla baktı. "Yıllarca babanı kehaneti öğrenmesi için zorladın. Ona getirdiğin kitapları okuması, büyük elemental bilgelerinin yazılarıyla kendini eğitmesi için ona yalvardın. O bunu asla yapmadı. Neden, biliyor musun?"

Audric sohbetin bu şekilde dönmesini beklememişti. Gözlerini kırpıştırdı. "Hayır."

"Çünkü korkuyordu." Genoveve süs havuzlarına baktı. Yeraltı mezarları onların adında uzak, gri bir hayaletti. "Katell'in soyunda nesillerdir gerçek güneşeğirenler olmamıştı. Sonra sen doğdun ve henüz beşiğindeyken, daha güç elementini dövmemişken güneş ışıklarıyla onamaya başladın. Baban bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ben de öyle. Sana ne zaman baksa, onun ömrü boyunca gerçekleşmeyeceğine inandığı bir savaşın habercisini görüyordu. Dünyada barış hâkimdi. Geçit güçlü bir şekilde ayaktaydı. Sonra sen doğdun. Işıkgetiren. Babandan daha güçlü ve daha cesaretli. Her zaman en kötüsünü düşünmeye ve onunla doğrudan yüzleşmeye istekliydin. Gücünün getirdiği gerçeklik, savaş fikri, bunlar seni asla korkutmadı. Ne de Aryava'nın kıyamet sözleri." Audric kafasını iki yana salladı. Genoveve son söylediğiyle onu kaybetmişti. "Ben hep korktum."

"Ama senin için savaşan insanlar bunu bilmiyorlar. Onların gözlerinde, sen yeniden doğan Katell'sin. Şimdi de Mazabat ve Borsvall kraliyetlerini kendi yanına çektin. Bizim müttefiklerimiz, tıpkı senin gibi azizlerin varisleri. Borsvall neredeyse bizimle düşman olmuştu. Ama sen onlarla yeni bir dostluk kurdun." Genoveve durakladı. "İki yıl önce zavallı Prenses Runa'yı öldüren bir melek miydi?"

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Audric gaddarca. "Celdaria ve Borsvall arasında bir savaş kıvılcımlandırmak umuduyla."

"Ama sen bunun olmasına izin vermedin. Dostluk gösterdin ve şimdi Borsvall bizim yanımızda savaşmaya gelebiliyor. Gözetleme kuleleri inşa ediyorsun, demirdövenlerimize binlerce yeni kılıç dövmelerini emrediyorsun. Şehrinin sokaklarında yürüyorsun ve halkınla sen bir kral onlar senin tebaan değillermiş de sen de onlar da birer Celdarialıymışsınız gibi konuşuyorsun. Onlar korkuyor ama sen korkmuyorsun. Onların gördüğü şey bu."

"Ve Audric," diye ekledi Genoveve sakince. Parmaklarını nazikçe onun parmaklarına bastırdı. "En azından benimle veya Sloane, Miren ya da Prenses Kamayin ile onun hakkında konuşmazsan, tüm hislerinin yeniden yükseleceğinden ve seni çatlatacağından endişeleniyorum. Halkımız bunu göremez. Eğer melek kılıçlarının ucunda kendi ölümleriyle yüzleşeceklerse, asla sana bakıp senin ne kadar acı çektiğini görmemeliler. Sana bakıp bir simge görmeliler. Bir erkek değil, bir sembol. Audric'i değil, Işıkgetiren'i. Bu hiç adil değil ama taç da değil. Ama ancak o tacı giyersen, gelmekte olandan kurtulmak için bir umdun olabilir. İşte bundan eminim."

Genoveve içini çekti. Bunu bir sessizlik takip etti. Atheria'nın uzaktaki çam ağaçlarının arasında oynayışını, yuvalarındaki parlak alakargaları yakaladıkça mutlulukla şakıyışını izlediler. "Belki ona annelik yapsaydım," dedi Genoveve, "onu ailemize cana yakınlık ve sıcaklıkla kabul etseydim, şimdi burada olmazdık."

Audric kendine nefes almak için zaman tanıdı. Yalan söylememişti, Rielle hakkında konuşmak istemiyordu. Ama

annesi şimdi yanındaydı ve hep orada olmayacaktı.

"O kadar basit değil," dedi annesine duygusuz bir sesle. "Belki Büyük Yargıç onu sınavlar için zorlamasaydı. Belki Lord Dervin bizi bahçelerde öpüşürken yakalamasaydı. Belki düğün gecemizde onu kendimden uzaklaştırmasaydım."

Audric gözyaşlarının ardında gözlerini kırpıştırdı. "Veya belki bunların hiçbir önemi yoktu ve biz ne yaparsak yapalım, yine tam bu noktada olacaktık. Belki Aryava'nın kehaneti tam da söylediği şeyi kastediyordur: bir ışık kraliçesi ve bir karanlık kraliçesi vardır. Belki Rielle hep o ikinciydi ve ona söylediğimiz hiçbir şey bunu değiştiremezdi."

Genoveve hafif bir ses çıkarttı. Düşünüyordu. "Diğer kraliçenin nerede olduğunu hiç merak ettin mi? Eğer Rielle gerçekten de Kan Kraliçesiyse, o zaman..."

"Rielle hamile." Audric bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu. Kelimeler içinden bir şeyleri söküp aldı; onların yokluğunda içinde bir boşluk açıldı.

"Benim çocuğum," diye ekledi Audric sessizce. "Bizim çocuğumuz. Ludivine gitmeden önce söylemişti."

Genoveve parmaklarını ağzına götürdü. Küçük boğuk bir ses omuzlarını sarstı. Bir güvercin, keder ağacının çiçeklerinin içinde yaslı bir çığlık attı.

"Ludivine bana çocuğun bir kız olduğunu söyledi," diye devam etti Audric. "Belki bizim Güneş Kraliçe'miz odur. Bizim henüz doğmamış kurtuluşumuz."

Genoveve Audric'in parmaklarını dudaklarına bastırdı ve gözlerini kapattı. Audric'i bırakıp kendi yüzünü silene dek uzun bir zaman geçti.

"Ludivine'in burada olup sana yardım etmesini dilerdim," diye fısıldadı Genoveve.

"Onun hakkındaki gerçeği sana anlatmadığım için üzgünüm," dedi Audric. Oysa kendini hiç üzgün hissetmiyordu, sadece yorgun hissediyordu. Yatağını düşündü, ne kadar büyük ve yalnızdı, Audric onun içinde kendini ne kadar küçük hissediyordu.

"Neden anlatmadığını anlıyorum. Ona ihtiyacın vardı, ikinizin de ihtiyacı vardı. Ben doğruları bilirsem, onu sürgün ederdim, en azından bunu denerdim. Ondan kurtulmak için birçok farklı yol denerdim ve başarısız olurdum. Sonra da şimdi olduğumdan daha fazla acıma ve tiksinmeyle karşılanırdım."

Annesinin sesinde kendinden nefret ya da acı yoktu. Şimdi Audric onu dikkatle izliyordu; burnunun ince düz çizgisi, çenesinin sivriliği, böylesine bir dinginlikle kendine sahip çıkması. Bunun nedeni yıkılmaktan korkması mıydı? Yoksa o kadar çok yıkılmıştı ki artık bu fikir onu korkutmuyor muydu?

"Anne," diye söze başladı Audric. "Öyle değil."

Genoveve ona gülümsedi. "Rahatlatılmaya ihtiyacım yok. Sadece yanımda oturmanı istiyorum. Bu yük omuzlarına fazla ağırlık yaptığında benim yanıma gelmeni istiyorum. Yükü omuzlarından alamam ama Tanrı yardımcım olsun, bunu yapabilmeyi dilerdim."

Audric'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Yanaklarına dokundu, lülelerini gözlerinden çekti.

"Benim cesur oğlum," diye fısıldadı. Sonra alnını öpmek için başını öne eğdi.

Sessizlik içinde, el ele oturdular. Gecenin inmesini beklediler. Audric Atheria'nın ağaçların arasında yavaş gölgeler oluşturmasını izledi.

*Ne karanlıktan korkuyorum*, diye dua etti. *Ne de geceden.*

*Savaşıma yardım etmeleri için yardım istiyorum gölgelerden.*

# 35
# ELIANA

*"Okuduğum tüm o hikâyelerden sonra, bazen onları bir arada ve birbirlerine âşık olarak düşünmek tuhaf geliyor, Işıkgetiren ve Kan Kraliçesi. Biri nazik, biri zalim. Biri iyi, biri şeytan. Eğer doğsaydı, kızları neye benzerdi, merak ediyorum. Hangi ebeveynine çekerdi, merak ediyorum."*

–Remy Ferracora'nın Günlüğü, 24 Mayıs 1014, Üçüncü Çağ

Kâbuslar biçimsiz ve sonsuzdu ama Eliana onların kendi vahşi akıntılarında akıp gitmelerine izin veriyordu. Kendini temkinli bir şekilde yıpranmış bir ağın içinde tutuyordu. Eğer bağlarını çok sert çekiştirirse, eğer kâbuslara arkasını dönmeye ve onların arasından geçip kıyıya yüzmeye çalışırsa, ağ parçalanacak ve Eliana düşecekti.

*Eliana.*

Eliana sese arkasını döndü. Yine oydu. Yine Eliana'nın kafasını ezmeye gelmişti ama bu kez ona izin vermeyecekti.

*Eliana, lütfen, uyan!*

İsmini çağıran ses Corien'in sesi değildi. Tanıdık, yumuşak ve telaşlı bir sesti. O sesin ötesinde, teller üzerinde yükseklere taşınan, kornaların pirinç sesleriyle noktalanan müzik yükseliyordu.

Eliana ağır ağır gözlerini açtı ve Corien'in özel locasında sandalyesinin arkasına çömelmiş siyah, kabarık saçlı uzun boylu ve zayıf bir oğlan çocuğu gördü. Yüzü terden parlıyordu.

*Remy.*

Eliana ona baktı, yavaşça nefes aldı. Bu bir yanılsamaydı. Bir yalandı. Uyanmayı bekleyerek kendini sabit tuttu.

Ama orkestra çalmaya devam ediyordu, Remy onu çağırıyordu ve zihni berraktı. Corien hiçbir şey söylememişti, ne bir iğneleme ne de zalim bir kahkaha. Eliana kanı çağlayarak Remy'ye baktı. Saniyeler önce ismini çağıran o sesi hatırladı ve tanıdı.

Kâhin'in sesiydi, onu uyandırıyordu.

Eliana'yı böyle bir ana ancak Kâhin ile çalışarak geçirdiği o uzun haftalar hazırlayabilirdi. Her ne kadar zihni perişan bir halde, kasları da acıyla zonkluyor olsa da sakinliği aradı ve buldu. Küçük soğuk nehrini düşündü ve sessizce içine girdi.

Sonra kısa bir an Remy'nin gözlerinin içine baktı. Ona kımıldamamasını, her yerini sabit tutmasını söyledi ve Corien'e bakmak için sandalyesinde temkinli bir şekilde döndü. Gözleri yarı kapalı, sandalyeye yığılı halde kaldı. En ufak bir harekette bile görüşü yan yatıyordu. Acı, şakaklarına saplanıyordu.

Corien işte oradaydı, elinde içkisiyle cilalı parmaklıkların yanında duruyordu. Sahnedeki müzik sağır ediciydi ama Corien daha fazlası için bağırdı.

"Sizi duyamıyorum!" diye bağırdı. Sonra içkisinin kalanını kafasına dikti, boş bardağı sahneye fırlattı.

Aşağıdaki sıra koltuklarda oturan Cennet halkı Corien'in küçümsemesini taklit ettiler. Sahnede terleyen müzisyenleri yuhaladılar. Ayakkabı, yarı yenmiş yiyecekler, ne bulabilirlerse sahneye fırlattılar.

Fakat müzisyenler duramaya cesaret edemediler. Şefin kolları yorulmak bilmiyordu. Müziğin tatlılığı devam etti; zafer kazanmış ve sevinçli, dinleyicisiyle sapkınca uyumsuz.

Eliana Corien'in parmaklıklara yaslanışını, omzunun kamburluğunu, beyaz eklemli ellerini izledi. Corien kafasını öfkeyle salladı; patlamaya hazır görünüyordu. Her an, atmak için başka bir bardağa uzanabilirdi.

*Eliana'ya* uzanabilirdi.

Eliana kararsızlıkla donmuş, hareket edemiyordu. Ne yapmalıydı? Uyuyor numarası mı? Remy'nin kaçabilmesi için kendini bir kez daha mı Corien'e sunmalıydı?

Sonra, sahnenin üstündeki büyük, kıvrımlı balkondaki koro tek bir vücut halinde ayağa kalktı. Uzun ışıltılı paltolar giyen dört solist, kılıç tehdidiyle öğrendiklerinden hiç kuşku olmayan bir melek şarkısı söylemeye başladılar.

Eliana'nın solunda, Corien'in durduğu yerin arkasında iki adatrox, merdivenlerden Eliana'nın tanımadığı bir adamı sürükleyerek çıkarttılar. Adamın kafası sallanıyordu; adamın kara gözleri cansız ve bulanıktı. Bir melek ama kim?

Corien neşeyle ellerini havaya kaldırdı. "Ravikant! Bu akşam bize katılabilmen ne büyük bir zevk. Hem de final için tam zamanında. Ne şans!"

*Ravikant.* Eliana sert bir şekilde amirale baktı. Amirali, Ioseph Ferracora'nın bedeninde yaşadığı zamandan beri görmemişti. Görünüşe göre yeni bir beden bulmuştu; pürüzsüz esmer tenli ve kel kafalı, kısa boylu sıska bir adam. Adatroxlar Ravikant'ı serbest bıraktılar. Ravikant dizlerinin üstüne düştü. Bu etkinlik için kusursuz, krem rengi bir takım elbise giymişti.

Corien onun yanında diz çöktü, elini Ravikant'ın terleyen yanağına koydu. Amiral hıçkırmaya başladı.

Orkestra sustu. Müzik, küçük ritmik çanların eşlik ettiği eğlenceli, cıvıl cıvıl ve sinsi bir marşa dönüştü.

Corien başını yana eğerek, "Bundan kurtulabileceğini mi sandın?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Beni mahvetmeyi amaçladığını anlamayacağımı mı sandın? Ben de burada dost olduğumuzu sanıyordum."

Ravikant yerde çırpınarak nefes almaya çalıştı. Eliana'nın vücudu hatırladığı acıyla sarsıldı. Burnundan nefes alıp verdi ve ellerini sandalyenin kollarında rahat bir şekilde tutmaya devam etti.

O sırada savurganca düzenlenmiş locanın zeminini fark etti.

Cesetlerle doluydu.

Corien ayağa kalktı. Ravikant'ın vücudu hareketsizleşti. Kapıya yakın olan bir başka vücut kıvranmaya başladı. İpek elbiseli genç, açık renk tenli bir kızdı. Belki de aşağıdaki seyircilerin arasından seçilmişti.

Eliana, boğazını yırtarak Lissar dilinde yakaran Ravikant çığlık attıkça kızın vücudunun nasıl zangırdadığını izledi.

Corien kızın tepesinde dikilerek, "Sizi bir bedenden diğerine o kadar kolay atabilirim ki," dedi. "Bunu yapabilir miydin? Bence yapabilirdin. Bence hepiniz benim yanımda birer sıçansınız. Bence kendi aptallığınızdan utanç duymalısınız."

"Şehir... lordum..." Ravikant ortak dilde konuşmaya çalıştı. "İstila edildi..."

Corien öfkeyle homurdandı. Kızın vücudu yatıştı, bir sandalyede dimdik oturan beyaz saçlı, esmer tenli bir adam ıstırapla kıvranmaya başladı. Sesi derinden geliyordu; kelimeleri Ravikant'ın sözleriydi. Aşağıdaki orkestra çalmaya devam ediyordu, coşkun teller bir melodiyi daha da yükseğe çıkarıyorlardı.

Eliana sandalyesinde gerildi, sakin kalmak için çabaladı. Corien ona bakmıyordu. Dikkati dağınıktı, şaraptan ve şiddetten sarhoş olmuştu. Eliana kaçabilirdi. Remy hâlâ arkasında bekliyordu; Eliana onun gerilimini, ona ulaşmak için nasıl can attığını hissedebiliyordu. Eğer Remy bir şekilde içeriye girdiyse, çıkış yolu da olmalıydı. Eğer Remy gerçekse, yani Eliana gördüğü herhangi bir şeye inanabilirse.

Corien yeniden ona döndü ama tüm dikkatini vermedi. Zihni başka yere odaklıydı ancak Eliana hareket ederse çalıntı gözleri bunu görürdü.

Orkestra bir kez daha sustu, yalnızca kornalardan tereddütlü atışlar, üflemeli çalgılardan temkinli yankılar.

Eliana nefesini tuttu.

Sonra orkestranın ve koronun tamamı geri döndü. Coşkulu, vurucu bir pasajla tiyatro salonunu yerden tavana salladı.

*Kaç, Eliana.* Kâhin, hayal meyal, belirsiz.

Corien Ravikant'ın üstüne daha da eğildi. Meleğin hıçkıran ağzına değecek kadar başını eğdi. Yüzü tamamen görüş alanı dışındaydı. Ravikant gibi uluyor, onunla alay ediyordu. Sesi gülmekten bölündü. Eliana bir anı bile boşa harcamadı. Sandalyesinden kaydı ve Remy'yi gölgelerin arasında takip etti.

Müzik göğsünde atıyordu. Corien'in Eliana'nın anlamadığı dillerde amirale savurduğu hakaretler kulağında çınlıyordu.

Remy Eliana'nın elini tuttu, karanlığın içine giden bir merdivenden inmesine ve açık bırakılan kapıdan çıkmasına yardım etti. Dışarıya çıkar çıkmaz koştular. Tiyatro salonunu çevreleyen dar koridor tuhaf bir şekilde boştu. Tedirginlik Eliana'nın göğsünü sıktı. Remy her ne yapıyorsa, bunu yalnız yapmıyordu.

Gölgelerin arasında koşarlarken, "İçeriye nasıl girdin?" diye sordu Eliana sessizce. "Tüm kapıları kilitlemişti."

Remy ona göz ucuyla baktı. "Hepsini değil. Bir tanesi kilitli değildi."

Eliana'nın ensesi ürperdi. "Ve sen de buna mı güvendin?"

"Düşünecek vaktim yoktu. Tek bildiğim senin içeride olduğundu."

Remy'nin sesi çok garipti, hem onun sesiydi hem de değildi. Yeni bir sertlik vardı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Erkek kardeşi ve aynı zamanda bir yabancı. Eliana ona sımsıkı sarılmak ve o olduğundan emin olana dek bakmak için zamanının olmasını isterdi.

Koşarak merdivenlerden indiler. Merdivenlerin sonunda, Jessamyn karşıdaki duvarın arkasına saklanmış bekliyordu. Bacağı sargılıydı, benzi sararmıştı ancak kan sıçramış yüzü sert ve dövüşmeye hazırdı. Ayağının dibinde üç ölü adatrox yatıyordu.

"Çok uzun sürdü," diye tısladı Jessamyn. Sonra Eliana'nın nasıl olduğuna baktı. Eğer Jessamyn o beyaz acı odasında olanlara tanıklık etmekten utanç duyuyorsa da bunu belli etmiyordu. "Gittiğinizi gören kimse oldu mu?"

"Görselerdi, burada duruyor olmazdık," dedi Remy sertçe. Dışarıya göz atmak için en yakındaki pencereye gitti.

Eliana bakışlarını Jessamyn'den Remy'ye çevirdi. Remy'nin kırpık saçları, tuniği ve pantolonu kesinlikle hapishane kıyafeti değildi. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Remy sanki her şeyi açıklıyormuş gibi "Ben onun virashtasıyım," dedi.

Camın arkasında, Ostia'nın kızıl ışığı dünyayı yıkıyordu ama Eliana'nın gözlerini ayıramadığı şey Remy'ydi. Remy elinde bir hançerle ne kadar da rahat görünüyordu. Yüzündeki gaddar ifade, parmaklarındaki yara izleri. Jessamyn pencereye işaret ederek, "Gökyüzündeki şu şeyi kapatabilir misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Eliana ancak gerisini, Corien yıkıntıların arasında kalıp kendisi kazanıncaya dek böyle bir şey yapmayacağını anlatmadı.

"Seni oraya güvenli bir şekilde götürmemiz gerek," diye mırıldandı Jessamyn. Pencereden dışarıya baktı. "Tüm şehir çıldırmış."

Remy Eliana'ya bir bakış attı. Eliana Remy'nin yüzünde, söylemediği şeyleri onun anladığını gördü. Remy'nin ağzı hafif bir tebessümle seğirdi.

*Bana gelmen için sana yol göstereceğim.* Kâhin'in sesi sakindi. *Onlara nereye gitmeniz gerektiğini bildiğini söyle. Seni takip edecekler.*

"Oraya nasıl gidileceğini biliyorum," dedi Eliana sert bir şekilde. "En güvenli yolu biliyorum."

Jessamyn gözlerini kıstı. "Nasıl?"

Eliana kendini çarpık bir şekilde gülümsemeye zorladı. "Ben, Güneş Kraliçesiyim. Her şeyi bilirim."

*Corien'in dikkati dağınık ama uzun sürmez,* diye uyardı Kâhin. *Sarayın güney yanından çık. Dışarıda birkaç adatrox ile karşılaşacaksınız. Mahkûmlar da var. Yaratıklar saraya hücum ediyorlar. Bazıları ulaştı bile. İçeri girmeye çalışıyorlar. Vaera Bashta'yı açmadan önce Corien'in seni götürdüğü meydana git.*

Eliana derin bir nefes aldı, güç elementlerinin zincirlerini hissetmek için ellerini kımıldattı. *Gücümü kullanabilir miyim?*

*Kullanmamaya çalış. Ancak bu şekilde kaçtığından uzun süre haberi olmaz. Ondan ne kadar uzaklaşırsan, seni o kadar rahat gizleyebilirim.*

Eliana soğuk bir korku yumrusu yüzünden yutkundu. Kâhin'in varlığını, zihnini kaplayan esnek su katmanını hissedebiliyordu ama bu, rahatlık için çok inceydi. "Bir bıçağa ihtiyacım var,"

dedi Eliana. Jessamyn botunun içinden uzun bir hançer çıkarttı. Eliana adatroxların standart silahını tanıdı. Elinde hançerin ağırlığını denedi. Teşekkür etmek için Jessamyn'e başını salladı.

Eliana, "Beni takip edin," dedi ve koştu. Remy ve Jessamyn hemen arkasındaydı.

Saray devasa bir mezar gibiydi. Taş duvarlar, ardındaki kaosun sesini boğuyordu. His emici top ateşinin alçak sesli patlaması, hücum eden haçlıların ciyaklamaları. Eliana pencerelerle kaplı geniş bir koridordan aşağı koştu, kırmızı ışık ışınları gölgeleri yarıyordu. Adatroxlar koridorun ucunda soğuğa karşı bir araya toplanmış hayvanlar gibi bir araya gelmişlerdi. Melek efendiler tarafından terk edilen adatroxların zihinleri yıkıntı halindeydi. Eliana'nın sesine döndüler, sözsüz feryatlar ettiler. Eliana hızla onlara doğru koştu, bir tanesini deşti. Diğerlerini bulmak için döndüğünde, çoktan ölmüşlerdi. Jessamyn hançerini gömleğinin koluna siliyordu. Remy bıçağını kurbanının karnından çekiyordu.

Eliana ona arkasını döndü. Suçluluk duygusu boğazına oturmuştu. Yalnızca bir tane Orline Kâbusu olması gerekiyordu. Şimdi, Cennet şehri bir tane daha doğmasına neden olmuştu.

Koşarak iki kat merdiven indiler. Sarayın güney kanadındaki büyü salona çıktılar. Koyu renkli şekiller pencerelere vurdular, sonra üstlerinden sıçrayarak duvarlara tırmandılar.

Adatroxlar salondan koşarak doğrudan üstlerine geldiler. Eliana bıçağını bir tanesinin boynuna doğru savurdu. Bir diğerini Jessamyn tutarken Remy de hançerini onun karnına batırdı. Bir başkası gölgelerin içinden çıktı. Jessamyn Remy'ye bir şeyler tısladı. Remy ilk adatrox'tan bıçağını söktü, kendi çevresinde hızla döndü ve yeni adatrox'un ensesine sapladı.

Saraydan çıkana dek beş adatrox, sarayı çevreleyen avlularda altı tane daha yere düşürdüler. Paçavralar içindeki bir mahkûm Eliana'nın üstüne atladı. Bakışları korkuyla vahşileşmişti. Jessamyn şiddetli bir çığlıkla kendini adamın yoluna attı ve karnını yardı. Bir başka mahkûm çitlerin arasından atıldı ve Eliana'ya doğru kocaman bir sopa savurdu. Odun sopadan metal çubuklar çıkıyordu. Remy adamın sırtına atladı ve boğasını kesti.

Avlular kan için haykıran mahkûmlar, sendeleyip kılıçlarını sallayan adatroxlarla kaynıyordu.

Eliana, Jessamyn ve Remy'nin kendi için dövüşmelerine izin verdi. Ama başı dönüyordu, dünya kırmızı ve altın sarısı bir sise bürünmüştü. Gücü çaresizce serbest bırakılmayı bekliyordu. Gücünün yerine bıçağını kullandı ve yere serdiği askerlerin bıçaklarını topladı. Üzerinde hâlâ pis mücevherli gece elbisesi vardı. Bir kemer, gizli cepler, silah kılıfları ve yaralı herhangi bir şey için can atıyordu.

Şehir merkezinin sınırına geldiklerinde, avluların en dış duvarının arkasına saklanarak soluklandılar. Terden sırılsıklam olan Jessamyn sağ bacağını tutuyordu. Sıktığı yumruklarının içinde Eliana'nın güç elementleri ısrarla vızıldıyorlardı. Gökyüzü yırtıcı kuşlarla kararmıştı. Caddeler kaynıyordu. Yakınlarındaki iki sürüngen, aralarındaki ceset düğümünü parçalıyorlardı.

Eliana arkasına dönüp avlu kapısına baktı ve bir haçlı denizinin saraya doğru çitleri aştıklarını gördü. Karanlığın nehirleri sarayın duvarlarından ve kulelerinden hızla yükseliyor, pencerelerden içeriye sızıyor, kapıları yıkıyorlardı. Sarayın üstünde, kırmızı bulutlarla kaplı yeniay gülümseyerek parlıyordu.

"Bu onu bir süre oyalar," dedi Remy acımasızca. "Haçlı kanına dokunursa..."

"Dokunmaz," dedi Eliana hemen. "Öyle kolay yenilmeyecek kadar akıllı."

Ama canavarlarla dolu bir saray, en azından onu birkaç dakika daha oyalardı. Eliana bunu umuyordu.

*Acele et, Eliana*, dedi Kâhin'in sesi. Şimdi daha güçlüydü fakat gergindi.

Başlarının üstünde, avlunun kenarında tellerle sarılmış bir direğin üzerinde yüksekte duran pirinç bir huniden, pirinç kornaların kreşendo sesi çıkıyordu. Eliana sertçe nefes verdi ve kendini fırlatarak insafsızca koşmaya başladı. Arkasında Jessamyn'in yarım yamalak ama düzenli nefeslerini, Remy'nin hızlı adımlarını duyuyordu. Cesetler ve ziyafet çeken haçlılar şehrin geniş yollarını tıkamışlardı. Koku yakıcı ve berbattı. Eliana'nın dilinde ekşi kan tadı vardı.

Eliana bir sokağa saptı. İnsanlar gölgelere sığınmışlar, kulaklarını kapatmışlar, ölülerine ağıt yakıyorlardı. Eliana önlerinden geçerken çığlık attılar. Hepsinin kafaları kan içindeydi. Sonuna yaklaştıkça sokak daraldı. Eliana kaçmak için yana saptı. Yan yola girince, Ostia'nın kızgın ışığıyla kırmızıya boyanmış aşağı doğru inen bir yokuş gördü. Bakımlı bahçeleri ve fıskiyeli havuzları birbirlerinden ayıran alçak duvarlar ve kısa beyaz merdiven ağları. Eliana hızla aşağıya koştu, yolun sonundaki bir duvardan atladı. Sertçe yere düştü ve kalkıp koşmaya devam etti. Onun birkaç saniye ardından da Remy ve Jessamyn geliyordu.

Başlarının üstünde koyu renkli dalgalanan bir şerit vardı. Eliana yukarıya baktı. Kızıl kanatlı bir yırtıcı kuş onları bulmuştu. Siyah gagasını kocaman açarak gökten aşağıya süzülüyordu.

Eliana onun inişini izledi. Güç elementleri avuçlarında kıvılcım saçıyorlardı. Gücü serbest kalmak için kükrüyordu. Sonunda Eliana onu bıraktı. Empiriuma uzandı, altın parmaklarıyla yaratığı yakaladı ve öfkeyle yere çarptı. Daha fazla yırtıcı kuş inişe geçti. Eliana her birini gökten düşürdü. Yumrukları havada uçuyordu. Gökyüzü kısa sürede boşaldı. Eliana yaratıkların buhar tüten, parçalanmış bedenlerinden oluşan bir yığının üstünde durup nefes aldı.

Eliana'nın tam arkasındaki Jessamyn, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

*Meydan, hemen, acele et,* dedi Kâhin. Sesinde çaresizliğin gerginliği vardı. *Arkandan geliyorlar. Onlara yolu gösterdin.*

Eliana çılgınca etrafına bakındı. *Kim geliyor?*

*Melekler.*

*Ama o gelmiyor, değil mi?*

*O şimdi meşgul. Haçlılar sarayı kapladılar. Onları kontrol edemiyor. Haçlıların zihinleri çok garip, çok güçlü. Ama onun şehirdeki askerleri onu etkilemeye çok hevesliler.*

"Bu taraftan," dedi Eliana arkaya doğru. Sonra, Jessamyn ve Remy hemen ardında, yolda koşmaya başladı. Eliana bir kat merdiven indi, haçlılarla dolu bir yolun üstünden geçen

taş köprüden hızla geçti. Yaratıklar kapılara ve pencerelere saldırıyorlar, çığlık atan insanları sokaklara fırlatıyorlardı.

Eliana ileriye doğru baktı ve varış noktalarını çevreleyen beş melek heykelini gördü. Beşgen meydanı ve meydanın sınırlarını belirleyen beyaz sütunlu kemerleri hatırladı. İkiz siyah kapılar ve Corien'in emriyle o kapılardan fırlayarak çıkanlar.

Jessamyn'in bıçağı kulağının yanından vınlayarak geçti. Kaygan siyah kanatlı, sıska bir yırtıcı kuş gökten düştü. Eliana ondan kaçtı ve sonra dönerek inen beyaz taş merdivenlerden koşarak meydana indi. Durdu, yutkunarak nefes aldı. Remy ona çarpmadan son anda durdu. Jessamyn de hemen onun arkasında durdu.

"Bu çılgınlık," diye tısladı Jessamyn. Tanınamayacak hale gelmiş bir cesedin altına sıkışmış sahipsiz bir kılıç buldu, çıkarttı. Kafasını kırmızı gökyüzüne kaldırdı. "Şu lanet olasıca şeyi kapatacak mısın, kapatmayacak mısın?"

Eliana meydana baktı fakat Kâhin'den bir iz göremedi. Ne bir kaçış yolu, ne bir takviye. Bunların yerine melekleri gördü. On tane, yirmi tane, *elli* tane. Üst yollardan akın akın geliyorlar, meydana koşuyorlardı. Altın zırhlarının içinde göz kamaştırıcılardı. Onları hemen arkalarından haçlılar takip ediyorlardı. Meleklerden biri bir mızrak attı. Gümüş rengi mızrak havada dönerek geldi, yırtıcı bir kuşun pullu göğsünü deldi ve mavi kanının akmasına neden oldu. En yakındaki melek yere düştü, sonra bir diğeri. Bu yeterli değildi; yakında meydana ulaşacaklardı.

Eliana çok yakınında bunca göz varken gücünü tekrar kullanmaya cesaret edemedi. Corien bunu hissedebilir, içlerinden birinin zihnine sızabilir ve onu yakalayabilirdi.

*Buradayım*, diye düşündü Eliana. Gözlerindeki terleri sildi. Şimdi ne olacak?

Bir şey zihnini karıştırdı. Onu buz gibi üşüten, tanıdık bir varlık.

Kafatasının içinde yakıcı ve parlak bir acı patladı. Dünya bembeyaz oldu. Dizlerinin üstüne yığıldı. Savaşın solgun

çığlıkları etrafında dönüyordu ancak yalnızca bir şey görüyordu; başında dikilen zırhlı bir melek, ellerini uzatmış, bir kapı kolunu açarmış gibi döndürüyor.

Bu, tanıdığı bir melek değildi fakat Eliana meleğin miğferinin deliklerinden kara gözlerinin derinliğinde Corien'in gülüşünü gördü.

İşte buradasın, diye düşündü Corien. Eliana'nın zihninin enkaz halindeki kuytularına girdi. *Benim küçük kaçağım. Seni kaybettiğimi düşünmüştüm.*

Eliana güçlükle nefes aldı. Sırtında şiddetli bir ağrı vardı. Elleri kanla ıslanmış zeminde çırpındı. Vücudundaki kasların hepsi tenine karşı geriliyordu.

Yere çivilenmiş ve çaresiz bir halde gözyaşı tabakasının ardından en sonunda onu öldürecek olan şeye baktı. Asırlarca süren ıstıraptan deliye dönen bir başka melek tarafından kontrol edilen, daha önce hiç görmediği bu melek.

Meleğin boğazından tuhaf bir bıçak çıkıyordu. Üstünde gölgeler oynayan pırıltılı bir bakır. *Yıkımbıçağı*, diye düşündü Eliana. Titriyor, başı dönüyordu. Meleğin boğazından kan fışkırıyordu. Bıçak saplandığı yerden çıktı, vücut seğirdi ve yere düştü. Artık bomboştu, bir cesetten başka bir şey değildi.

Ve cesedin tepesinde imparatorluk siyahları içinde Simon duruyordu. Yaralı yüzü kan ve kirle lekelenmişti. Yüzünde öfke vardı. Kırmızı çizgili siyah bir pelerin dizlerine düşmüştü. Göğsünde kanlı bir tebessüme benzeyen kırmızı bir kuşak vardı.

Parlak mavi gözleri Eliana'yı buldu. Alevli bir an boyunca bakışları kilitlendi. Eliana'nın arkasına metal bir şey çarptı. Hâlâ dengesini bulamayan, hâlâ sersem gibi olan Eliana döndü. Ama Simon daha süratliydi. Eliana'nın önüne atıldı. Bir elinde yıkımbıçağı, diğerinde tabancası vardı. Eliana'nın üstüne sıçrayan üç meleği öldürdü. Üç bakır mermi de miğferlerinin onları savunmasız bıraktığı çenelerinin altına isabet etti.

*Karşıdaki duvarın içinde bir kapı var*, dedi Kâhin. *Dar ve düz. Beyaz taş. Şimdi oraya koş. Remy seni takip edecek. Ben onu korumalıyım. Kafaları karışık ama bu da yakında sona erecek.*

Sanki biri dünyayı ters yüz etmişti. Eliana gözlerini kırpıştırarak meydanı taradı. Simon tepesinde ardı ardına ateş ediyordu. Kurşunu bitince belindeki kemerden bir başka tabanca çekti. *Onu korumalıyım*, demişti Kâhin. Çünkü şimdi, onların tepkisini çeken kişi Simon'dı. Simon, İmparator'un gözdesi.

Eliana Kâhin'in kapısını bulduğunda, vücudunu sıcak bir mide bulantısı kapladı. Bir saniye öncesinde o kapı orada değildi. Eliana bundan emindi. Kapının üstüne hem kırmızı hem de mavi kalın kan şeritleri bulaşmıştı.

Şimdi, Eliana!

Eliana ayağa fırladı, Remy'yi aradı. Duvarlara tırmanan haçlılar artmıştı. Melekleri deviriyorlar, onları kuyruklarıyla kırbaçlıyorlardı.

Tam ortalarında, Jessamyn tek bir melek askerle çarpışıyordu. Kılıcını meleğe savurdu; kılıçlar çarpışıp kilitlendi. Melek Jessamyn'e sövdü. Meleğin öfkesinin dalgaları meydanda yankılanıyordu. Eliana bu bakışı biliyordu. Melek Jessamyn'in zihnine girmeye çalışıyordu ama başaramıyordu.

Eliana'nın teni karıncalandı. Gizli bir kapı. Engellenen bir melek.

Kâhin her yerdeydi.

Jessamyn ile dövüşen melek Lissar dilinde küfür etti. Eliana bu kelimeyi çok iyi öğrenmişti. Corien hizmetçilerine böyle bağırıyordu, Eliana'nın zihnine bir bıçak gibi saplıyordu. Kâhin bu kelimeyi Eliana'ya tercüme etmişti. Kaltak demekti.

Jessamyn saldırgana dişlerini gösterdi. Terli kızıl saç tutamları örgüsünden dökülüp boynuna yapışmıştı. "Benim adım," diye bağırdı. Sesi çatlıyordu. "Benim adım, *Jessamyn*."

Melek onu yere itti ve kılıcını havaya kaldırdı. Kılıç yere inmeden önce Eliana bakışlarını kaçırdı.

Simon Kâhin'in kapısına doğru koşuyordu. Omzunda, bilincini kaybetmiş Remy vardı. Eliana ile göz göze geldi. "Git, şimdi!"

Eliana kapıya koştu. Aniden kapının mandalı olmadığını gördü. Gücü, bir patlamanın sıcaklığı gibi yükseldi. Yumruklarını

kapıya vurdu. Güç elementleri, sıktığı parmaklarının arasında alev alevdi.

Kapı parçalandı. Taş parçaları havada uçtu. Kapının arkasında, dar taş merdivenler karanlığın içine iniyordu.

Eliana merdivenlere koştu, beyaz toz bulutları onu boğuyordu. Simon omzunda Remy ile birlikte eşikten geçer geçmez, Eliana hızla arkasına döndü ve avuçlarını kapıya doğru savurdu. Taşlar ve tozlar saniyeler içinde birleştiler ve geri uçarak sağlam bir taş duvar oluşturdular. Arkada kalan şehre karşı sıkıca mühürlendiler.

Eliana karanlığın içinde sadece kendi perişan nefesini, kendi zonklayan başını duyuyordu. Tünel, savaşın tüm seslerini yutmuştu.

Simon'ın omzunda sallanan Remy'yi buldu. Bir eliyle yanağını kavradı, diğer elini ağzının önünde tuttu. Belli belirsiz bir nefes sıcak hava, sonra bir tane daha. Remy nefes alıyordu. Rahatlamanın getirdiği halsizlikle, Eliana geri geri giderek Simon'ın bedeninin sıcaklığından uzaklaştı. Aralarındaki yoğun ve yakıcı sessizlikle, bir süre boyunca orada durdular. Eliana'nın güç elementleri, Simon'ın yüzündeki yara izlerine ve hâlâ elinde tuttuğu ve ucundan kan damlayan pırıltılı yıkımbıçağına solgun altın ışıklar saçıyordu.

Eliana yıkımbıçağına baktı. "Bunun içinde mi?" dedi gergin bir şekilde.

"Hayır." Simon ona bakmıyordu. "Uzun zaman önce denemiştim. Yıkımbıçakları için çok güçlü. Onu tutamıyorlar." Simon sanki küçümsüyormuş gibi bıçağı biraz salladı. "İçinde diğer melek var, seni bulmak için anlık olarak vücudunu aldığı melek. Gerçi bıçak onu güçsüzleştirmiş olmalı. Bu bize zaman kazandıracaktır."

Eliana Simon'a baktı, onu zar zor görebiliyordu. Neredeyse zifiri karanlık içinde onun yanında durmak çok tuhaftı. Sanki son aylar hiç yaşanmamış ve yeniden başladıkları yere dönmüşler gibiydi.

*Bana gel, küçüğüm.* Kâhin anlaşılamayacak kadar karmaşık bir his gönderdi. *Simon yolu biliyor. Buraya gelir gelmez sana her şeyi anlatacağım.*

Simon Remy'yi omzunda kıpırdattı ve Eliana'nın ellerinin sürekli yanan altın alevlerine arkasını döndü.

"Beni takip et," dedi Simon. Sesi duygusuz, anlaşılmazdı.

Eliana onu yakalamak, güç elementleriyle kendi gibi kıvranana dek, kendisi onun adını nasıl haykırdıysa o da Eliana'nın adını haykırana dek yüzünü yakmak istedi. Ancak Kâhin'in yumuşak sesi ellerini sakinleştirdi. *Mecburen bu şekilde olduğu için özür dilerim. Bundan ben de hiç zevk almadım.*

Eliana ikisine de hiçbir şey söylemedi. Güç elementlerinin ışığıyla, merdivenlerden inen Simon'ı takip etti. Savaştan dağılmış ve kanlar içinde olan başının koyu sarı tacından gözlerini ayıramıyordu. Eliana o başı tuttuğunu, yüzünü merdivenlere çarptığını hayal etti. Corien'in son saldırısı yüzünden başı ağrıyordu, ortadan ikiye ayrılacakmış gibiydi. Eliana neredeyse kafasının parçalanmasını isteyecekti. Böylece sonradan olacaklarla yüzleşmek zorunda kalmazdı. Hissizleşmiş gibiydi, sanki hiçbir şey anlamadığı başka bir dünyaya girmiş gibiydi. Bacakları kendi istemleriyle hareket ediyorlar, onu sonsuz bir karanlığın içine taşıyorlardı. Aldığı her soğuk nefes ile boğazı ağrıyordu. Hava giderek daha da soğuyordu.

Nihayet merdivenler bitti. Merdivenlerin ilerisinde tünellerden ve geçitlerden oluşan bir ağ döne döne gidiyordu. Askerlerin becerisine sahip üç kişi silahlar, erzaklar, düzgünce katlanmış çarşaflarla koşarak geldiler. Eliana askerlerin gözlerinin berrak olduğunu gördü.

Eliana'yı izlemek için durdular. Sonra dört kişi daha gölgelerin içinden çıktılar. Nefes nefeselerdi, gözleri parlıyordu. Eliana onların yanından geçerken dizlerinin üstüne çöktüler ve başlarını öne eğdiler. Parmaklarını öptüler ve kapalı gözlerine dokundular. Eliana'nın arkasından dualar mırıldandılar.

Simon bir odanın mum ışığıyla titreşen girişinde durdu. Hâlâ Eliana'ya bakmıyordu. Remy'yi geçidin dışındaki bir banka

yerleştirdi. Eliana'nın Jessamyn'in verdiği bıçakla neredeyse boğazını kesmesine neden olan kanat işlemeli yalın üniformasının içinde bile çok şefkatli ve itinalıydı. Eliana'nın hayal gücü öfkeyle berraklaştı, ona bıçağın Simon'ın göğsüne nasıl batacağını ve kemiği nasıl sıyıracağını gösteriyordu. Jessamyn'i, onun ölüm anında bile Eliana'nın Ostia'yı kapatıp şehri kurtaracağına nasıl hâlâ inandığını düşündü. Gözyaşlarının sert yükselişini hissetti.

"Nazikmişsin gibi davranmaya cüret ediyorsun," diye fısıldadı Eliana.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Simon ona döndü, bakışları yerdeydi. Eliana'nın nabzı boğazında atıyordu. Festival sahillerindeki o geceden beri yüz ifadesinde alnından çenesine kadar çelik gibi bir sertlik vardı. Şimdi, yüzünün tüm sert çizgileri yumuşamıştı. Bitkinlik ve bezginlik vardı.

Eliana çaresizce bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Simon ondan kaçınıyormuş gibiydi, sanki Eliana bakılamayacak kadar parlaktı.

"Bu tek yoldu, Eliana," dedi Simon. Eliana'nın adını aylardır ilk kez söylüyordu. Bu sözcüğün altında sesi ezildi, ona uzanmak istiyormuş gibi parmaklarını oynattı. "Bana öyle söyledi. Bu tek yoldu." Kesik kesik nefes aldı. Sonra Eliana ile göz göze gelmek için bakışlarını kaldırdı.

Eliana geriledi. O delici mavi, o mavinin göğsüne inen bir darbe gibi tüm gücü. Eskiden tutkunun ateşini, öfkenin kıvılcımını barındıran gözler.

Eliana şimdiye kadar onun gözlerinde saf keder görmemişti.

Odanın içinde bir ses konuştu. Nazik ve tanıdıktı fakat kafasının içinde hissettiğinden farklıydı. Şimdi seste bir açıklık vardı, sanki bir örtü kaldırılmış gibiydi.

Eliana minnetle Simon'a arkasını döndü. Dizleri tutmuyordu, boğazında bir ekşilik vardı. Odaya girdi.

Odanın merkezinde, titreyerek yanan üç mumun arasında, genç bir kadın cilalı bir sandalyede oturuyordu. Soluk tenli, altın sarısı saçlı kadın boğazına kadar ilikli, göğüs zırhı olan pembe ve

leylak rengi bir elbise giyiyordu. Kucağında kılıflı bir kılıç vardı. Gözleri ikiz mürekkep damlasıydı. Renksiz ve kadim.

Ama Eliana korkmuyordu.

"Sen Kâhin misin?" diye fısıldadı.

Kadın yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bana Ludivine diyebilirsin. Anne ve babanı tanırdım."

Kucağındaki kılıcı kaldırdı. Silahın gücü Eliana'nın teninde attı. Buna karşılık olarak Eliana'nın gücü dişini ağrıtarak, güç elementlerini yakarak yükseldi. Eliana daha önce görmemiş olmasına rağmen bu kılıcın ne olduğunu kesinlikle biliyordu. Kanı kılıcın tadını, kabzasına kazılı her bir çizgiyi biliyordu.

Ludivine kılıcı havaya kaldırdı, kılıfındaki kılıç avuçlarında dümdüz yatıyordu. Kılıcın altında siyah gözleri parladı. Tuhaf bir görüntüydü: Eliana daha önce herhangi bir şeye sevgiyle bakan bir melek görmemişti.

"Bu, yedi azizin hayattaki son güç elementi," dedi Ludivine. "Aziz Katell gökteki melekleri vurmak için kullandığından beri senin ailene aitti. Annenin ölümünden sonra hayatta kaldı. Ve şimdi, küçüğüm, bu kılıç sana ait."

# 36
# ← RIELLE ←

*"Elimizden gelen her şeyi yaptık. Gözetleme kuleleri dağlarda dimdik duruyorlar. Yersarsanlar ve suişleyenler gölü derinleştirdiler. Demir ocakları gece gündüz çalışıyorlar, silahları onar onar üretiyorlar. Yüzlerce sivil şehirden kaçıp Luxitaine'e doğru yola çıktılar. Ayakta durabilen ve savaşabilen herkes Celdaria ve Mazabat ordularını desteklemek için geride kaldı. Melekler yaklaşıyorlar. Evet, bırakın gelsinler. Hiç olmadığımız kadar hazırız. Taç ve ülke adına gerçek ışığı koruyoruz. Ve Tanrı ya da empirium ya da karanlık dalgaları üstümüze gönderen lanet olasıca şey her ne ise, herhangi bir şey yardımcımız olsun."*

–Tüccar ve Kızıl Taç üyesi Odo Laroche'un günlüğü,
24 Nisan 1000, İkinci Çağ

Rielle hayatta olduğunu biliyordu. Ayakta durduğunu biliyordu. Bunun ötesinde, vücudu hakkında çok az şey biliyordu.

Düşünceleri yıldızların arasında yalpalıyordu. Her biri ona batı kıtasındaki dağlardan, bulutların ötesindeki sonsuz kara boşluktan, boşluğun içindeki diğer dünyalardan yeni bilgi kırıntıları getiriyordu. Teni alev alevdi, kanı kaynıyordu. Empirium Rielle'nin zihnine dünyanın milyonlarca parçasını dökmekte ısrarlıydı. Bu çok fazla ve çok hızlıydı ancak Rielle onun döktüklerini içmeden yapamıyordu. Kulakları ağrıyordu, şakakları davul gibi gümbürdüyordu ama yine de içiyordu.

Corien yanına geldi. Onun varlığı, Rielle'nin düşüncelerini onun insan vücuduna geri çekti. Bu, Rielle'yi öfkelendirdi. Siniri

geçene dek ufka baktı. Artık bazı şeyleri, eskiden ilgilenmediği yakın şeyleri görebiliyordu.

Âme de la Terre'i çevreleyen dağlar vardı. Çam ağaçları ile kaplı on iki dağ. İçlerinden en yüksek olanı, ürkütücü büyüklükte ve tepesi karlı olanı, yamacındaki kalenin üstünde dikiliyordu.

Geçen haftalar ve aylar boyunca onun ve Corien'in oluşturdukları ordular vardı. Meleklerin yönettiği on bin gri gözlü adatrox. Vücutsuz kalan sayısız melek, tek silahları zihinlerinin şeytani gücü. Ayrıca Rielle'nin kendi elleri ile özenle meydana getirdiği, onlara ev sahipliği yapan vücutlara sağlamca bağladığı beş bin melek daha Celdaria kırsallarında yürüyorlardı. Bazıları kaçmıştı, diğerleri yürüyorlardı. Işıltılı ve uçarı, intikam açlığı içinde. Onların gelişini izleyen insanlar için melek zaferleri çok açık olacaktı. Gözetleme kulelerinde gergin bir halde titreyen askerler, şehirden denize doğru kaçarken ebeveynlerinin omuzlarının üstünden kocaman açılmış gözlerle bakan çocuklar.

Alacakaranlığın yumuşak ışığı vardı, batıda amber ve turuncu, doğuda mor. Başkente doğru net çizgilerle uzanan tarlalar vardı. İlkbahar tohumları toprağın içinde sessizce büyüyorlardı.

Bir de karnının yuvarlaklığı vardı. Onun içinde büyüyen küçük hayat. Rielle ona göz ucuyla baktı, avuçlarına sertçe çarpan şu minicik ışıklı lifler topluluğu. Belki her şeye rağmen onun yaşamasına izin vermek aptallıktı. İki kraliçe yükselecek, demişti Aryava. *Biri kandan, diğeri ışıktan.*

Rielle karnını kaşıdı, tırnakları elbisesinin narin ipliklerine takıldı. Dramatik bir giysiydi. Yakadan eteğe kadar sade, kan rengi parlak ipektendi. Bacaklarındaki uzun yırtmaçlar bacaklarının serbestçe hareket etmesine imkân veriyordu. Elbisenin eteği belinin üstünden başlıyordu, karnının çevresinden gevşek bir şekilde dökülüyordu. Ayakkabı giymiyordu; onlara ihtiyacı yoktu. İlkbaharda gece havası serindi ama Rielle'nin kanı yaz gibiydi. Ayak parmaklarını toprağın içinde kıvırdı. Ayak tabanları seyahat etmekten kararmıştı.

Rielle elbisesini bu sabah Kuzey Sahası'ndan ayrılmadan önce kendi tasarlamıştı. İlk beş taslak cinnetle sonlanmıştı. Çıkıntılı

karnının hatlarını yeniden her oluşturuşunda, üzerine bir delilik çöküyordu.

Dağdaki o kız. Korku dolu bir yüzde Audric'in gözleri. Audric'in teninden daha açık ama kendininkinden daha koyu bir ten, uçuk renkli kumlar kaplamış gibi açık kahverengi bir ten. Kalın, dağınık bir örgü içinde koyu kestane rengi saçlar, parmak uçlarında titreyen kararsız bir güç, ince altın zincirlerle süslenmiş eller. *Benim adım Eliana.*

Rielle, kız zihninden yok olup parmakları mürekkep lekesi olana dek yaptığı her çizimin üstünü karaladı. Kaleminin ucu, Corien'in cilalı masasında derin çentikler açtı. Sonunda bir tasarımı tamamlamayı başardığında, terzilerin gece boyunca elbiseyi bitirmek için çılgınca çalışmalarını izledi. Alınlarında biriken terleri gördükçe mutlu oldu.

Kendine karşı yükselecek kraliçe, kendi kızı mı olacaktı? Karnının üstündeki avuçları karıncalandı.

Corien soğuk ellerini onun ellerinin üstüne koydu, düşüncelerini dağıttı.

"Şunlara bak," diye fısıldadı Corien. İlerleyen asker denizini kapsayacak şekilde kolunu havada gezdirdi. Melek askerlerinin düzenli sıraları vardı. Generaller etekleri altın renginde siyah kadife pelerinler giyiyorlardı. Corien ve doktorlarının kuzey dağlarının altında ürettikleri yaratıklar vardı; biçimleri bozulmuş ve şişkin sürünenler, haçlı taklitleri. Çırpınan, etli kanatları. Zırh işlenmiş tüylü, pullu derileri. Melek zihinleri tarafından kontrol edilen, boş gözlü elemental çocuklar yaratıkların üstüne ata biner gibi binmişlerdi. Bilekleri ve boyunları güç elementleri ile bağlanmışlardı.

Rielle yaratığın altın gibi parlayan, karmaşık iç işleyişini inceledi. Borsvall buz ejderhasının kaslı gücüne sahiplerdi. Corien'in yeraltı cerrahlarının bıçaklarının bıraktığı yara izleri vardı. Elemental çocukların güçleri, sürünenleri ve onlar için dövülmüş zırhları bir ağ gibi sarmalıyordu. Sürüklemeye ve kırbaçlamaya, bir araya toplamaya ve patlamaya hazırlardı.

"Fevkalade iyi bir iş çıkarttın," dedi Rielle sakince. "Ama iyileştirme yapılabilecek yerler görüyorum."

Corien Rielle'nin ellerini dudaklarına götürdü. "Sırası gelince, aşkım. Dünyalar, unuttun mu? Bu dünyadan sonra diğer dünyaların tamamını bizim yapacağız."

"Uygun gördüğümüz şekilde bozup yeniden yapacağız," diye fısıldadı Rielle. Kemiklerinin iliklerinde doymak bilmeyen bir iştah hissetti.

"Kralkatili Rielle." Corien Rielle'nin yüzünü kendine çevirdi. "Bozucu Rielle."

"Ellerimin içinde bir dünya tuttum," diye fısıldadı Rielle. Corien'in dudakları çenesine sürtünürken gözlerini kapattı. O sonsuz ışıltılı denize, onu yıldızların içine çeken beyaz elbiseli kıza geri dönen düşünceleri şarkı söylemeye başladılar. "Yeniden yapmak istiyorum. Bana yapacağımızı söyle. Bana uzun sürmeyeceğini söyle."

"Kısa süre içinde arzu ettiğin her şeye sahip olacaksın," dedi Corien. Nefesi, Rielle'nin ağzının üstünde sıcacıktı. "Ben de öyle. Yıldızlardan dünyalar kopartacaksın ve onları istediğin gibi döndüreceksin. Tanrıyı bulacaksın ve bize verilenden çok daha iyisini isteyeceksin."

Sonra Rielle'yi öpmek için eğildi. Corien'in dudaklarının yumuşak sıcaklığı, Rielle'nin ağzını açan dili. Corien'in dokunuşuyla Rielle'nin kanı vahşice sıçradı. Corien'in boynundaki kollarını sıktı, bacaklarından aşağıya sıcaklık döküldü. Orduları etraflarında dağıldılar ve gürleyerek yanlarından geçtiler. Generalleri Azradil dilinde bir şey bağırdı; piyadeler koro halinde melek dillerinin en hareketli, en güzel olanıyla savaş naraları atarak cevap verdiler.

Rielle Corien'e ateşli bir görüntü yolladı. Yakınlarda bir tepede bir meşe koruluğu vardı. Corien orada otların içinde, Rielle'nin altında yatacaktı. Rielle hareket ettikçe Corien onun kalçalarını tutacaktı. Rielle Corien'e orada, gölgelerin içinde sahip olacaktı ve yüzü Âme de la Terre'e dönük bir halde ayağa kalktığında, kulaklarında Corien'in tutkulu çığlıkları yankılanacaktı.

Corien boğuk bir sesle onun ismini fısıldadı. Rielle'nin ardından yürüyen birliklerin arasından ağaçların içine doğru

gitti. Bitirdiklerinde, toprağın içinde titreyerek yattı. Parlayan gözleriyle, Rielle'nin yükselişini izledi.

Rielle onu güçlükle fark etti. Corien uzandığında, onu hafifçe tekmeledi. Şimdiden Corien'in ellerinin üstünde olmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Aşklarının barınağı olan ağaçların altında durdu, teni sımsıcak yanıyordu. Görüşü altın rengi davullarla yanıp sönüyordu. Son günlerde, bildiği çok az renk vardı. Kâbuslarını altın yaldızlar süslüyordu, dilinde bataklık tadı vardı. Amber bir tabakanın arkasından, eskiden yuva olarak gördüğü şehre ordularının süratli bir şekilde ilerleyişini izledi.

Gecenin içinde küçük ateşler yanıyordu. Dağların arasında kıvrılarak ilerleyen bir alev yolu. Kornaların zayıf iniltisi duyuldu, marş söyleyen ordu tarafından çabucak bastırıldı.

Rielle gözleri kapalı, yüzünü göğe kaldırarak gülümsedi. Sanki bu uyarının onlara bir faydası olacaktı. Sanki gözetleme kuleleri ve kornalar utançtan başka bir şey olabileceklerdi.

Corien Rielle'ye katıldı, hemen yanında sessiz ve karanlık. Rielle onun kokusunu teninde alabiliyordu.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı Corien.

Rielle gözlerini açtı ve Corien şaşkın, keskin bir nefes aldı. Rielle bunu anlayabiliyordu. Empirium önünde uçsuz bucaksız bir aynaydı ve bu aynada kendi yansımasını görebiliyordu. Vahşice göğsüne inen siyah saçlarını; vücudunu kucaklayan ipek elbisesini; çıplak ve kara ayaklarını. Damarlarının her biri altın kalemle boyanmıştı, gözleri için iki alevli ışık parçası.

"Ben sonsuzum," diye cevap verdi Rielle. Corien'in söylemeyi çok sevdiği sözleri kullanmıştı. Corien'in de aptalca bir duruma düşecek şekilde kendini sonsuz olarak görebileceği gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Durmaksızın ilerleyen ordusuna katılmak için Corien'den uzaklaştı. Rielle onların ardını, dağların ardını, bir araya gelip bekleyen Celdaria ve Mazabat ordularının ardını görebiliyordu. Hepsinin ardındaki karanlık ve gergin kaleyi, telaşlı fısıltılarla hışırdayan koridorlarını, cephaneliğin yanındaki avluyu ve o avluda kanatlı tanrısal yaratığa binmiş, onu savaşa sürmeye hazırlanan kralı görebiliyordu.

# 37
# ELIANA

*"Onun gelmesini senin kadar umutsuzca arzuladığımı düşünmüyor musun? Dostlar, tek bir günü, tek bir anı Güneş Kraliçesi'nin hırpalanmış, kan içinde ve ışıklar saçarak, yeniden yaşayabilmemiz için kendini düşmana vermeye hazır bir halde nihayet karşımıza çıktığını hayal etmeden geçirmiyorum. Rüyalarımda ve hayallerimde benimle birlikte. Eşsiz bir tutku gibi kanımda uğulduyor. Sizin de içinizde yaşamalı, siz de hepimizi beklediğini bildiğimiz hesaplaşma gününde onun yanında savaşmaya hazır olun."*

–Kâhin'in Sözü

Ludivine'e hizmet eden yedi yardımcı kedi kadar sessiz hareket ediyorlardı. Sığır etli ve sebzeli sıcak yahni, bardaklarca taze su, ikinci bir sandalye, küçük bir masa getirdiler.

Eliana'ya berbat haldeki elbisesinin yerine giymesi için yumuşak bir tunik ve pantolon vermişlerdi. Yardımcılar dairesel taş odaya girip çıkarlarken, Eliana hareketsiz oturdu. Ludivine'in neredeyse yanıp bitmiş üç mumu yeniden yerleştirişini izledi. Loş ışıkta, Ludivine'in solgun yüzünde gölgeler titreşiyordu. Düzgünce topuz yapılmış altın saçları yumuşak bir şekilde parlıyordu. Elbisesi ayak bileklerinde hışırdıyordu; hareket ederken çok az ses çıkartıyordu. Ludivine dinginlikte çok yetenekliydi, içinde seller biriktiren sakin bir nehir.

Gerginlikten soğuk soğuk terleyen Eliana Kâhin'in sesini anımsadı ve odanın içinde gezinen kadının sesi ile eşleştirmeye çalıştı. *O küçük nehirden hiç çıkma. O küçük nehirden asla dışarıya çıkma. Ayaklarını serin ve sağlam tut. Ellerin yanarken bile.*

Ludivine sandalyesine yerleşti, sessizce yahnisinden birkaç kaşık yedi, sonra kâseyi aralarındaki masaya koydu.

Ludivine sanki saatlerdir sohbet ediyorlarmış gibi "Seni Büyük Okyanus'tan geçirip bana getirmenin başka güvenli bir yol yoktu," dedi. "Ayrıca şimdi olduğun hale gelebilmen için de başka bir yol yoktu. Senin yıkılman ve sonra kendini daha önce olduğundan daha güçlü bir şekilde yeniden inşa etmen gerekliydi. Gücünün zirvesindeki annenle karşı karşıya gelebilecek bir şekilde. Daha önce olduğun halin yeterli değildi. Şu anki halin yeterli olacaktır, umarım."

Ludivine'in yüzü kendini topluyormuş gibi hafifçe kıpırdadı. "Katlandığın şeyler yüzünden ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Ama yaptıklarım için üzgün değilim. Pişmanlık zehirdir. Beni öldürür."

Ludivine'in kara gözleri Eliana'nın el değmemiş kâsesine kaydı. "Seni yemek yemeye zorlamak istemiyorum fakat mecbur kalırsam yaparım. İleride bizi bekleyen şeyler için güçlü olmalısın."

Eliana'nın içini sıcak bir öfke kapladı. "Kardeşimin karnı doyuruluyor mu?"

"Elbette. Yardımcılarım onun yaralarına da bakıyorlar. Hepsi de yetenekli doktorlar. Ve hayır, onun ne yardımcılarıma ne de Simon'a zarar vermesine izin vermeyeceğim, onun kaçmasına da izin vermeyeceğim. Rahatı yerinde. Zihni dinleniyor."

"Senin zihnin onu dinlenmeye zorluyor, demek istiyorsun. Onu uysallaştırıyorsun."

Ludivine başını öne eğdi. "Ye."

Eliana kâsesini alıp Ludivine'in suratına fırlattığını hayal etti. Yahni onu yakacak kadar sıcak olmayabilirdi. Yine de Ludivine'in görebilmesi için hayalin her bir parçasını ayrıntıyla düşündü. Ama Ludivine hiçbir şey söylemeden, sakince onu izlemeye devam etti. Eliana'nın kaşığı tutan eli titredi. "Soruların var." Ludivine ellerini kucağında birleştirdi. "Sor." İlk birkaç lokma, Eliana'nın şiddetli açlığını uyandırmıştı. İlk başta hiçbir şey söylemeden yemeği ağzına tıkıştırdı. Birkaç dakika sonra

ağzını tuniğinin koluna sildi, kaşığını boş kâseye bıraktı. Sonra gözlerini Ludivine'e dikti.

"Beni buraya güvenle getirebilmenin tek yolunun bu olduğunu söyledin," dedi Eliana. Aralarında titreşen ve gergin, söylenmemiş kelimeler havada asılı duruyordu. Görüntüler Eliana'nın zihnini dövüyorlardı: İskelenin kenarında durmuş, arkadaşlarını vuran Simon; Eliana'dan sürüklenerek uzaklaştırılıp amiralin gemisine götürülen Remy; ölüme atlayan babası.

Eliana sakinleşmeye çalışarak ayaklarını yere bastırdı. "Neden bana gelemedin? Corien'in algısından kaçabilecek kadar güçlü olduğun belli. Neden burada saklanıp, beni bekledin? Bir şey olabilirdi. Bir fırtına amiralin gemisini batırabilirdi. Ben kendimi öldürmeyi başarabilirdim."

"Bir fırtına olması pek mümkün değildi. Seyahatiniz bir sebeple iyi gitti. Ayrıca senin kendini öldürmene izin vermeyeceğimi gösterdim," dedi Ludivine. "Sana söylediğim gibi, yıkılman ve en gerçek halinle yeniden doğman gerekiyordu. Ben sana gelseydim, bunlardan hiçbiri olmazdı. Sen hâlâ küçük ve insan olurdun, kanındaki güçten korkardın." Ludivine başını yana eğdi. "Kirvaya ateş kuşunun efsanesini biliyor musun? Yükselmek için önce yanmalısın."

Eliana ona öfkeli gözlerle baktı. "Ben hâlâ insanım."

"Tamamen değil. İnsanlar senin yaptıklarını yapamazlar. İnsanlar senin annenin yaptıklarını yapamazlar. Sen bundan daha fazlasısın, o da öyleydi. Bunu biliyorsun."

"Bana gelebilirdin," diye ısrar etti Eliana. "Bana Corien'in yaptığı her şeyi yapabilirdin, beni uygun gördüğün şekilde yeniden yapardın. Beni buraya getirmene gerek yoktu. Remy yaşadıklarını yaşamazdı. Belki babam hâlâ hayatta olurdu."

"Asırlar öncesinde, bu topraklarda Âme de la Terre şehri vardı. Şimdi, ismi Cennet. Corien sarayını eskiden Baingarde kalesinin olduğu yerin yakınına inşa etti." Ludivine durdu. "En becerikli melezler için bile zamanda yolculuk yeterince zordur. Başarıyı sağlamak için, mekânsal yolculuk gerekliliğini yok ettim."

"Zamanda yolculuk." Eliana yutkundu, boğazı kurumuştu.

"Beni annemi bulmak için geri göndermek istiyorsun. Ya da onu öldürmem için mi?"

Ludivine'in durgun yüzünde bir duygu kıpırtısı göründü. "Umarım, bu noktaya gelmeyiz. Annenin karşısına bir barış anında geleceksin, onun zihni açık ve berrakken, Celdaria'ya hâlâ sıkı sıkıya sadıkken. Onu inandırmaya, Corien'e karşı gelip onu öldürmeye ikna etmeye çalışacaksın. Sana saldırırsa, o teslim olana dek veya sen bir çıkmaza girene dek onunla savaşacaksın. Ya da geri geleceksin ve sonra yeniden deneyeceğiz. Başka bir gün, başka bir an. Daha fazla yapamaz hale gelinceye dek deneyeceğiz. Zamanımız kalmayıncaya dek deneyeceğiz."

"Corien bizi bulana dek demek istiyorsun."

Ludivine başını öne eğdi.

"Ya sonra? Zamanımız kalmadığında?"

Ludivine tereddüt etti. "O zaman son bir kez geçmişe döneceksin. Onu ve Corien'i öldüreceksin. Geçit'i mümkün olan en kısa sürede, daha fazla melek Dip Dünya'dan kaçmadan kapatacaksın." Sessizlik gök gürültüsü gibiydi. "Söylediğim gibi umarım bu noktaya gelmeyiz."

Eliana'nın midesi bulandı. "Ama onu ben doğmadan önce öldürürsem, tüm bunlar nasıl işleyecek? Eğer hiç var olmazsam nasıl geri gidip onu öldüreceğim?"

"Zamanda yolculuk sanatını benden çok daha yakından tanıyan biri bana, iplikler doğru sırada çekilirlerse, büyünün büyüklüğü hassas bir şekilde ayarlanırsa, bu paradokstan kurtulmanın mümkün olabileceğinin güvencesini verdi. Onu öldürmek zorunda kalırsan, sana başka bir yol bırakmazsa, onu öldüreceksin. Dolayısıyla geçmişteki ve şimdiki kendini. İşin bu noktaya gelmemesini yürekten umuyorum. Bu noktaya gelmemesini sağlamalısın."

Eliana kendi ölümü hakkında hiçbir şey hissetmedi; böylesine ufak, çapsız korkuların üstesinden geleli çok olmuştu. Ama zamanda yolculuktan söz edilince, içinde bir baloncuk patladı. O soruyu daha fazla içinde tutamayacaktı. Tırnaklarını masanın cilalı ahşabına geçirdi, minik altın izler bıraktı.

"Simon," dedi dudaklarını ısırarak. "Anlat."

Ludivine su bardağını dudaklarına götürdü. "Daha açık konuşmalısın."

"Hayır, konuşmayacağım. Benim sorularımı sezebiliyorsun ve aptal değilsin. Ne sorduğumu biliyorsun." Gözyaşları hızla birikti ama Eliana onları gözlerinden akıtmayacak kadar öfkeliydi.

Ludivine onu düşünceli bir şekilde izledi. "Simon'ın seni Eski Celdaria'ya gönderdiği zamanı hatırlıyor musun? Rielle'ye ulaşmaya çalışmıştın. Seninle kavga etmişti ama sen onunla başa çıkamayacak kadar güçsüzdün."

"Elbette hatırlıyorum. Nasıl hatırlamam?"

"Corien o gün oradaydı, Rielle'nin zihninde. Sen gittiğinde, senin düşüncelerine de göz attı."

Eliana gerildi. O sözcükleri hiç unutmayacaktı. *Ah, Eliana. Anlaşılan, bu bizim ilk karşılaşmamız değil. Ne kadar ilginç.*

Ludivine başını salladı. "İmparator senin zihnine daha önceden dokunmuştu. Ama sadece uzaktan ve çok başarılı olamadan. Senin var olduğunu biliyordu ama senin düşüncelerini yalnızca kesik kesik alabiliyordu. Bu da onun için hayal kırıklığıydı."

"Senin yüzünden mi?"

"Benim yüzümden. Ama o gün, sen benden uzaktaydın, başka bir zamanda ve Corien bir anlığına bile olsa seni bulabilmişti. Sana başka bir şey de söylemişti, değil mi?"

Corien'in sözlerini hatırlayan Eliana'nın kollarından aşağıya bir ürperti indi. *Nasıl değişik bir hayat sürdürmüşsün. Nasıl ilginç yoldaşların var.*

Eliana fısıltıyla, "Hatırlıyorum," dedi.

"O anda, Corien bizim yaptığımız işlerin hepsini görmedi ama yeterince gördü," diye devam etti Ludivine. "Simon'ı gördü ve onun bir melez olduğunu anladı. Senin onu sevdiğini biliyordu ama onun seni sevip sevmediğinden emin değildi. Senin bu İmparatorluğu başlamadan bitirmeye kararlı olduğunu biliyordu. Corien yeterince şey biliyordu ve sen kendi zamanına döndüğünde, her şey değişmişti."

Ludivine sandalyesine yaslandı. Birdenbire bitkin göründü. "Elbette, bütün bunları ben de gördüm. O gece eve geldiğinde, Rielle'nin zihninde gördüm. Ama tüm bildiklerimi ondan ve Audric'ten sakladım. O zamanlar bir korkaktım. Tüm bunların ne anlama gelebileceğinden korkuyordum ve artık çok geç olana dek hiçbir şey yapmadım. Kendi başarısızlığımın kapsamıyla yüzleşemiyordum. Bunun üzerine, saklandım. Rielle'nin Audric'i öldürüşünü izledim. Meleklerin Âme de la Terre'i işgal edişlerini izledim. Dünyanın benim korkum yüzünden sona erişini, donakalışını izledim. İşgalden sonra Corien'in onu bulmaması için küçül Simon'ı korudum. Sonra Simon'ın iplikleri toplamasını ve seninle birlikte Borsvall krallığına seyahat etmeye çalışmasını izledim. Ona acele etmesini söyledim. Ona yeterince güçlü olduğunu söyledim. Öyleydi de. Ama bunu önemi yoktu."

Ludivine gözlerini kapattı. Sesi bir fısıltı haline geldi. "Rielle'nin ölümünün yol açtığı kuvvet, mekân ipliklerini bir yana fırlattı ve daha fazla zaman ipliğini bir araya getirdi. Uçucu ve öngörülemez. O ipliklerin seni ve Simon'ı karanlığın içine atışını izledim. Sonra Baingarde'ın yıkılışını, Âme de la Terre'in çevresindeki dağların ufalandığını, şehirdeki herkesin ortadan kaldırılışını izledim. Küllerin arasından sürünerek çıkan melekleri izledim. Çalıntı insan vücutlarına tutunmayı başaranlar, saniyeler öncesindeki gibi tat alamıyorlar, göremiyorlar ve hissedemiyorlardı. Gözleri kararmıştı, tabii benimkiler de. Onların ulumalarını dinledim. En çok da Rielle'yi kaybettiği için Corien uluyordu."

Uzunca bir süre geçti. Eliana'nın kalbi şakaklarında atıyordu. "Fakat Simon, değişiklikleri yalnızca bizim fark edeceğimizi söyledi. Bizim dışımızda geçmişteki dünyaya ait her şey değişmişti. Düşündüm ki..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Bunun anlamının..."

"Simon'ın değişen gelecekteki her şeyden korunacağı anlamına geldiğini mi düşündün? Öyleydi, Eliana. Ama anlamıyor musun? Tek yol buydu. Senin doğduğun gece, çocuk Simon'ın orada olmasını sağladım. Rielle onu seni güvenli bir yere götürmesi için zorladı. Ben de ikinizle daha sonra bir araya geleceğimi düşünerek onu cesaretlendirdim. Anneni korumakta

başarısız olsam da sizi koruyacağımı düşündüm. Dünya Rielle'nin ölümünün ardından iyileşirken, ben de seni ve Simon'ı kendi çocuklarım gibi yetiştirecektim. Sonra siz yeterince büyüyüp, yeterince güçlenince ikinizi birlikte geçmişe, kendini Corien'e ve empiriuma kaptırmadan önce Rielle'yi kurtarmaya gönderecektim. Ama Rielle, Simon seyahat edemeden öldü ve şok dalgası Simon'ın işini bozdu. Her ikiniz de zamanda ileriye fırlatıldınız. Ben de parçalanmış bir dünyada tek başıma kaldım."

Eliana'nın zihni süratle işliyordu. "Corien de ölmedi. Hayatta kaldı."

"Ölümü anında annenin yanındaydı, bu yüzden yaraları... çok ağır oldu. Tamamen iyileşmesi asırlar aldı. Zihni ise hâlâ güçlü olmasına karşın asla eskisi gibi olmadı. Rielle'nin seni dağda gördüğü zaman, ben seni, büyümüş Simon tarafından çekilen iplikleri biliyordum. Geleceğin doğru bir şekilde geldiğini biliyordum. Harekete geçmem gerektiğini biliyordum."

Eliana anlamaya başladıkça, mide bulandırıcı bir sıcaklık içinde süratle yükselmeye başladı. "Geçmişte, Corien Simon'ı bir anlığına görmüştü. Her ne kadar Rielle'nin ölümü onun zihnine zarar vermiş olsa da..."

"Bunun, zamanı geldiğinde Simon'ı korumaya yetmeyebileceğini biliyordum," diye onayladı Ludivine. "Onun gözetleyicisinin ben olmam gerektiğini, çabalarımı ve varlığımı Corien'den saklamak zorunda olduğumu biliyordum. Simon benim için yüzlerce yıl sonra, Corien için saniyeler sonra son kez ortaya çıktığında, onu Corien'den korumanın ve dolayısıyla zamanda geri seyahat etmek için tek umudumuzu korumanın tek yolunun onu doğrudan Corien'in ellerine göndermek olduğunu biliyordum. Corien onun tamamen kendine ait olduğuna inanmak zorundaydı. Simon düşmandan korunmak için düşmana hizmet etmeliydi."

Ludivine'in bakışları sabit ve parlaktı. "Ona disiplini öğrettim. Ona acıya dayanmayı öğrettim. Elimden geldiğince, ona verdiğim yara izlerinin daha önce gördüklerimle eşleşmesini sağladım. Aylar geçti. Sonra onu Vindica'nın yabanına bıraktım ve Corien'in onu bulmasını sağladım."

"Yabana," dedi Eliana uyuşmuş bir halde.

"Simon tam olarak benim verdiğim talimatlar gibi yaptı," dedi Ludivine. Hafifçe gülümsedi. "Anlatacağı hikâyeye kendi inanana dek çalışmıştık. Corien onu bulduğunda, Simon çaresiz bir yalnızlık içindeydi. Aylarca tek başına yaşamıştı. Zaman içinde kazara yaptığı yolculuktan yaralanmıştı ve işte nihayet karşısında kaybettiği yuvasından biri vardı. Rielle onun şehrini yok etmişti. Kralını öldürmüştü. Şehrine melekleri getiren şey, Rielle'nin ihanetiydi. Onu yalnız ve korkmuş halde anlamadığı bir geleceğe fırlatıp atan şey, Rielle'nin ölümüydü. Rielle'nin kızının da buraya gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Corien'in onu bulmasına yardım edecekti. Eğer bu, artık yalnız kalmayacağı ve Corien'in onun büyüsünü yeniden bulmasına yardım edeceği anlamına geliyorsa, sorgusuz sualsiz itaat edecekti. Simon'ın anlattığı hikâye buydu."

Ludivine'in gülümseyişi soldu. "Yıllarca uğraşmasına rağmen, Corien bu aldatmacaya dair bir kanıt bulamadı. Şüpheleniyordu. Seni dağda gördüğü, Simon'ı da senin aracılığınla gördüğü o eski hatıranın parçalarını aklına getirdi. Ama kalkıştığınız o zaman yolculuğunun sizin koşullarınızı değiştirdiğini belki de onun yararına değiştirdiğini biliyordu. Ayrıca Simon gibi bir armağanı geri çeviremezdi. Rielle'nin ölümü empiriumu bozmuştu. Rielle'nin kızı buradaysa, onun becerileri ortada olmayabilirdi; hatta derinlerde etkisiz halde olabilirdi. Kızı bulmak için yardıma ihtiyacı olacaktı, özellikle de İmparatorluğunu büyütme görevi zaten zarar görmüş zihnini iyice yıpratırken. Ayrıca büyük aşkını kaybettiği gece olan her şeyi gören bu oğlandan daha iyi bir yardımcı bulabilir miydi? Şekillendirebileceği bir oğlan. Seni kollarında tutmuş bir oğlan. Melek kanı olan bir melez."

Eliana gözlerini kapattı, sandalyesinin kollarını sıktı.

"Corien'in yanındayken," diye devam etti Ludivine, "Simon iki efendiye hizmet edecekti. Seni bulacak, uyanman için seni zorlayacak ve sonra senin yıkılmana yardım edecekti. Tüm bu süre boyunca, senin en büyük düşmanına sadıkmış gibi davranacaktı. Ama o hep benimdi. Onu karların içinde tek başına, senin küçük battaniye parçanı tutarken bulduğum andan itibaren."

Ludivine'in sesi merhametle yumuşadı. "Özür dilerim, küçüğüm. Tek yol buydu. Sana yardımı olacaksa, Simon'ın aşkı benim stratejilerimden biri değildi. Sana âşık olmasını umut etmiştim elbette. Aşk, onun sana zarar vermesini kolaylaştırırdı. Buna bağlı olarak senin yıkıma doğru gidişini ve yeniden doğuşunu hızlandırırdı." Eliana gözlerini açtı. Bir an için öfkesinden sıyrıldı. Ludivine yüce gönüllü bir şekilde gülümsedi. "Ve şimdi şu haline bak. Muhteşem bir yaratık."

O an sonra erdi.

Eliana bir ateş gibi hareket etti. Masayı ve kâseleri yana devirdi. Ludivine'in yüzüne sertçe vurdu.

Ludivine ses çıkartmadı, bir acı belirtisi göstermedi. Yanağındaki pembe iz çabucak geçti.

"Onu incittin," dedi Eliana. Sesi gergin ve yumuşaktı. "Onun zihnine öyle ağır zarar verdin ki gerçek sadakatinin kime ait olduğu anlaşılamadan hem sana hem de Corien'e hizmet etti. Onu karıştırdın, parçalara ayırdın, sonra yeniden bir araya getirip diktin."

Ludivine dudağındaki kanı sildi. "Doğru."

"Sanırım Corien de aldatılmadığından emin olmak için onu tekrar tekrar incitti."

"Simon Corien'in sarayında huzur içinde geçirdiği her bir geceye karşılık olarak on işkenceye katlandı," dedi Ludivine bir çırpıda. "Ama Corien hiçbir zaman yanlış bir şey bulamadı. Bunun böyle olmasını sağladım. Bugüne kadar, Simon'ın tamamen kendine ait olduğunu sanıyordu."

Yaşlar Eliana'nın gözlerini acıtıyordu. Onları fark etmemişti bile. Göğsü öfkeyle yanıyordu. "Sen bir canavarsın. Babasını ve evini kaybetmiş bu çocuğa işkence ettin. Sonra onu daha fazla işkence görmesi için başka bir canavara gönderdin."

Ludivine acımasızdı. "Bazen daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için zor seçimler yapmak ve şiddet eylemlerinde bulunmak zorunda olduğumuzu söylememe gerek yok. Orline'da yaşarken ailen için yaptıklarına bir bak. Kızıl Taç için, Remy için, bu dünya halkları için yaptıklarına bak. Sen fedakârlık yapmaya yabancı değilsin, Eliana, ne de gaddarlığa."

Aniden kapıda bir yardımcı belirdi. Kederi artan Eliana'ya baktı. Bu yardımcılar Eliana'ya göre çok sessizdiler, bakışları çok dikti. Eliana onların Ludivine'in elinde hangi işkencelere maruz kaldıklarını merak etti. Onları sadık kılan şey sevgi miydi, korku muydu?

"Buradalar, leydim," dedi yardımcı ve eğilerek selam verdi.

"Karınlarının doyurulduğundan ve yaralarının tedavi edildiğinden emin ol," diye emretti Ludivine. "Biz birazdan size katılacağız."

Yardımcı başını bir kez salladı ve gitti.

"Daha sonra konuşuruz," dedi Ludivine. Sandalyesinden kalktı. "O zamana dek, seni bu düşünceyle baş başa bırakacağım. Bunu, bu dünyadaki ve diğerlerindeki herkesi avcuna alan bin yıllık savaşı sona erdirmenin tek yolu, senin Eski Celdaria'ya dönmen. Rielle'yi Corien'i öldürmeye ikna et ve Geçit'i kapat. Mecbur kalırsan onunla savaş. İş o noktaya gelirse, onu yok et."

Eliana Ludivine'e baktı. İçi, birbirleriyle savaşan hüzünlerle doluydu. "Onu sevmiştin."

"Evet."

"Yine de ondan bu kadar soğuk söz edebiliyorsun."

"Onun için yas tutabileceğim asırlarım vardı," dedi Ludivine. Elbisesinin kolundan bir havuç parçası çekti. Bitirmediği yahnisi yere saçılmıştı. "Onun ölümünden artık eskisi kadar korkmuyorum."

Ludivine'in yüzündeki serinkanlı maske Eliana'nın sinirini bozdu. "Bunu nasıl yapacağımızı bile anlamıyorum. Simon sarayda birçok kez seyahat etmeyi denedi. Gücünü bulamadı."

"Çünkü sen ona izin vermedin."

Aralarına sağır edici bir sessizlik düştü.

Ludivine nazikçe gülümsedi. "Öyleyse, ne yapman gerektiğini anlıyorsun. Ona olan aşkın zirvesine yaklaşırken onun gücünü uyandırdın. Bir kez, Remy'yi iyileştirdiğinde. Sonra Söğüt'te geçirdiğin süre boyunca. Dünyanın büyüsü öldü, Eliana. Empirium bozuldu ve uzaklaştı. Yalnızca senin içinde yeniden yaşıyor. Simon'a olan güvenin kaybolunca, senin öfkenin demir

onun ölümüyle yeniden başlayacak. Barış olacak. Rielle Geçit'i tamir edecek ve melekler Dip Dünya'da kilitli kalacaklar."

*Hiç var olmayacaklar.* Dehşetle hissizleşen Eliana, tam bu konuda Simon ile yaptığı tartışmaları hatırladı. Söğüt'ün bahçelerinde, Simon iplik toplama çalışmaları yaparken, değişen geleceklerden, yok olan hayatlardan söz etmişlerdi. Eliana o zaman bu kavramı tam idrak edememişti. Şimdi de çok farklı değildi. Çok şaşırtıcı, çok korkunçtu. Navi, Patrik, Hob. Remy. Onun Remy'si. Hepsi değişecek belki de doğmayacaklardı. Belki hayatta olacaklardı, belki olmayacaklardı. Belki kendileri olacaklardı, belki olmayacaklardı. Bütün dünya halkları, göz açıp kapayıncaya dek yok olacaklardı.

Eliana'nın ağzı kurudu, içinde sıcak bir tiksinti saldırısı vardı. Kendini yerinden oymamış hissetti, Ludivine'in sözleri onun en derin temellerini sarsmıştı. Önündeki altın saçlı meleğe baktı ancak çelik gibi siyah bakışlarda bir rahatlık bulamadı.

Sonra Ludivine ayağa kalktı ve Eliana'nın sandalyesinden uzaklaştı. Yüz ifadesi değişti. Koridordan kısa bir kargaşa sesi geldi. Koşan ayak sesleri yaklaştı. Sıcak kahverengi tenli, omuzlarına düşen karmakarışık siyah saçlı bir kadın kapıda aniden durdu. Kıyafetleri pisti, kan ve çamurla lekelenmişti.

Eliana yaşadığı şok zihnini berraklaştırdı. Sesi bir nefes kadar yumuşaktı. "Navi?"

Navi boğuk bir çığlık attı ve Eliana'nın yanına koştu. Onu kendine çekti, ezerek kucakladı. Eliana Navi'nin omzunu sıkı sıkı tuttu. Navi yüzünü Eliana'nın boynuna bastırdı, sevinci kulaklarında bir zil gibi çaldığı için Eliana'nın güçlükle duyabildiği bir şeyler söyledi.

Eliana Navi'nin omzunun üstünden gölgelerin içinde solgun ve hareketsiz duran Ludivine'e baktı.

"Bu bir oyun mu?" diye fısıldadı Eliana.

*Hayır, küçüğüm,* diye cevap verdi Ludivine. Siyah gözleri mum ışığında parladı.

Navi kenara çekildi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. . Binlerce şey söyleyecekmiş gibi görünen Eliana'nın saçlarını

baskısı altında, onun gücü de bir kez daha etkisiz hale geldi. Senin de gördüğün gibi güvenilmez oldu. Onu bir kez daha kalbine gerçekten kabul etmelisin. Mecbur olduğumuz şeyi yapmak için bir umudumuz varsa, onun gücünü yeniden bulmasına izin vermelisin."

Eliana kafasını iki yana salladı. Sandalyesini buldu ve yavaşça çöktü. Dizleri aniden dengesizleşmişti. "Nasıl yapabilirim? Simon'ın yaptıklarından sonra, gördüklerinden ve duyduklarından sonra..." Eliana gözlerini kapattı. Sesini bulmaya çalıştı. "Boğazım kanayana dek, 'Seni affediyorum,' diyebilirim ama bu doğru olmaz. Senin ona yaptıklarını bilsem bile olmaz."

"Onu affet demedim. Kabul et dedim."

Ludivine'in önünde diz çöktüğünü duyan Eliana gözlerini açtı ve kaynayan bir nefret tarlasından ona baktı.

"Yapmamayı seçebilirsin," dedi Ludivine kibarca. Eliana'yı tarttı. "Onun gücünü reddetmeye devam edebilirsin. Bu odalarda oturup, Corien'in yıkımbıçağından iyileşmesini ve bizi bulmasını bekleyebiliriz. Seni, beni, Simon'ı, hepimizi öldürecektir. Çünkü akıl sağlığı pek kalmadı. O zaman tüm bunlar bir hiç için olur. Katlandığın her şey. Ben onun zihnini parçalarken, Simon'ın ayaklarımın dibinde hıçkırarak ağladığı her an. Olmasını istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

Eliana bakışlarını kaçırdı. Omuzları, yeni korkunç bir ağırlığın altında acıyordu. Ludivine ile tartışmanın bir faydası olmayacaktı. Ludivine Eliana'nın ne düşündüğünü en az onun kadar biliyordu.

"Peki, bunu yaparsak," dedi Eliana sakince, "şu an yaşayan herkese ne olacak? Remy, Navi, benim tanıdığım ve sevdiğim herkes?"

"Artık var olmayacaklar. Hiç var olmayacaklar. En azından şimdiki halleri gibi olmayacaklar. Remy günün birinde Rozen ve Ioseph Ferracora'nın çocuğu olarak doğabilir ama senin tanıdığın Remy olmayacak, tam anlamıyla değil. Ne Rozen, ne Ioseph ne de Orline şehri. Rielle'yi Corien'i öldürmeye ikna edersen, dünya

kulaklarının arkasına aldı. Navi kollarında kurumuş kanlarla, üstüne yapışan ölüm kokusuyla bile ne kadar güzeldi. Eliana Navi'nin yüzünü ellerine aldı ama hâlâ konuşamıyordu. Kafasını salladı, biraz güldü, arkadaşını bir kez daha yanına çekmeye çalıştı.

Ama Navi geri çekildi. Sıcak elleri hâlâ Eliana'nın ellerini tutuyordu. "Zahra burada. Sanırım seni görmek için bekliyor..."

Navi'nin sesi kısıldı. Koridora baktı. Arkada, çene hizasında beyaz saçları ve al yanakları olan, çilli bir kadın vardı. Eliana gözlerini kırpıştırdı. Zihni, gördüğü her şeyi kapmak için hızla çalışıyordu. Patrik oradaydı, Hob, Navi'nin kardeşi, Malik ve Eliana'nın tanımadığı onlarcası.

Yavaşça kapıya doğru süzülen belirsiz ve gri bir şekil vardı. Rüzgârın dalgalandırdığı suya benzeyen saçlar, siyah ve titreşen gözler. Gölgelerin içine çizilmiş, eskiden olduğu meleğin bir yansıması.

"Zahra," diye fısıldadı Eliana, ona uzandı. Bu tek kelimeyle, Zahra hafif bir çığlık attı, soldu ve sonra sadece yerde süzülerek yeniden ortaya çıktı.

Eliana onunla buluşmak için yere çömeldi. Zahra'nın küçülmüş biçiminden görebildiklerinin üstünde ellerini gezdirdi. Zahra bir çocuğun büyüklüğüne inmişti. Vücudunun kımıldayan hatları, dağılan bir dumanın kıvrımları gibiydi.

"Ne oldu, Zahra?"

"Kraliçem," diye geveledi Zahra. İnce bir gölge el, Eliana'nın yanağına doğru hareket etti. "Kraliçem, kraliçem. İşte buradasınız."

Navi onların yanında diz çöktü. Ela gözleri parlıyordu. "Zahra harikaydı, Eliana. Okyanustaki yolculuğumuz boyunca gemimizi sakladı. Silarra Denizi'nde bize yol gösterdi. Onlarca imparatorluk savaş gemisinden kurtulmamıza yardım etti. Cennet yolunda, şehirde, buraya senin yanına gelirken bizi gizledi. Kâhin..." Navi kaşlarını çatarak Ludivine'e baktı. "Senin yolunu ona Kâhin gösterdi. Hepimiz bu seyahatten sağ çıktık. Yüz yedi kişi, hepsi sağ. Zahra sayesinde."

Zahra harikasın, böyle bir şeyi nasıl başardın?" Eliana zihninde bir resim çizdi: ikisi kucaklaşıyorlardı, Zahra Eliana'nın çok önceki bir görüsünde gördüğü şekilde melek formundaydı. Koyu esmer ten, örümcek ipeği gibi kalçalarına inen beyaz saçlar. Güneş ışığıyla parlayan platin zırh. Sırtından yıldız nehirleri gibi akan bürümcük kanatlar. Ama Eliana bu görüntüyü Zahra'ya yollayamadan önce Ludivine onu zihnine hafifçe dokunarak durdurdu. *Bunu kaldıramaz, Eliana. Aşırı gerginlik yüzünden zihni bütünlüğünü kaybediyor. Nazik ol.*

Eliana yere baktı. Zahra'nın varlığını yalnızca belli belirsiz siyah çizgiler belli ediyordu. Gözlerinin belirsiz siyah izleri, taşın üstünde bir gölge gibilerdi. Eliana kafasını iki yana salladı, boğazı ağrıyordu. Gözyaşları dünyadaki bütün renkleri yıkayıp yok etti.

"Zahra, bunu neden yaptın?" diye fısıldadı Eliana.

Çatlak bir ses, bir nefes sesi cevap verdi. "Sizin için kraliçem."

Sonra Eliana'nın teninde hafif bir sarsıntı oldu. Sessizce bir geri çekilme, sanki daha önce havada büyük bir ağırlık, devasa bir zihin varmış ve şimdi içi boşalmış gibiydi.

# 38
# AUDRIC

*"Şafakla yükselin, kardeşlerim, dostlarım! Işıkla yükselin! Arkamızdaki güneşle birlikte, korku ya da ümitsizlik ya da şüphe olmadan düşmanlarımızı karşılayacağız! Sadece kalbimizde parlayarak büyüyen öfkeyi biliyoruz! Kaybettiklerimize olan sevgimiz! Bizlerden alından yuvamıza olan sevgimiz! Ve güneş doğup nihayet barış dolu bir dünyaya bakana dek, yarın, sonrakinde, ondan sonrakinde, geleceğini bildiğimiz güne olan sevgimiz için!"*

*—Celdarialı Aziz Katell'in Kara Yıldızlar Savaşı'nda elemental birliklerine yaptığı bir konuşma*

Audric Atheria'yı Cibelline Dağı'nın en yüksek yamaçlarına sürdü ve durgun, ince havada durarak ufku izledi. Bu yükseklikten, cılız gözetleme kulelerinin alevleri gülünç görünüyordu. Gözetleme kulelerinin arkasında amansız bir kara deniz çalkalanıyordu. Havada süzülen, kayan ve bazen yükselen beyaz ışıklar saçılmış melek ordusu.

Audric bu ışıkların anlamını biliyordu. Melek Savaşları ile ilgili bulabildiği her şeyi okumuştu. Kitaplardaki çizimleri görmüş ve çocukken kendi çizimlerini yapmıştı. Uçan melekler, onları dağların tepesinden bulutlara taşıyan ışıktan ve gölgeden kanatlar. Bir ordunun üstünden kayarak geçebilirler ve arkalarında onlarca donuk bakışlı, boş zihinli asker bırakabilirlerdi.

Rielle onlara vücutlar vermişti ve bu da şaşırtıcı bir şey değildi. Ama görünüşe göre bazılarına kanat da vermişti.

Audric artık tek başına ayakta duramayacak hale gelinceye dek uzaklarda uçan melekleri izledi. Sonra Atheria'ya döndü ve ona yaslandı. Dizleri titriyordu. Atheria kulaklarını dikerek ve dişlerini göstererek ufka baktı. Birini kırbaçlamak istermiş gibi kuyruğunu yere çarptı.

Audric hızlı ve sert nefesler aldı. Baingarde'a döndüğünde, sadece kral değil, aynı zamanda komutan da olacaktı. Korktuğunu göstermemeliydi. Ne duraksamalı ne de sinmeliydi.

Ama Cibelline'de, fısıltılı kadim çam ağaçlarının korunağında, fırtınada tutunacak bir demir ararmış gibi Atheria'ya tutundu. Atheria onu kanadıyla örttü. Audric kanadın altında memnuniyetle saklandı. Uzunca bir süre geçti. Dağda dünya sessizdi. Birkaç kuş cıvıltısı, rüzgârın ıslığı. Yürüyen botlar yok, elemental enerjinin çıtırtısı yok, melek zırhlarının tıkırtısı yok.

Evyline ve Güneş Muhafızları onu cephanelik avlusunda bekliyorlardı. Audric birazdan giyinecekti ve zırhının levhalarını bağlamak, zümrüt yeşili, mor ve amber rengi pelerinini sıkıca kapatmak için onların yardımına ihtiyacı olacaktı.

Sonra da bununla yüzleşmesi gerekecekti. *Rielle ile* yüzleşmesi gerekecekti. Ordusunun, Mazabat birliklerinin, tapınaklardan gönderilen elemental bölüklerin önünde kendini göstermesi gerekecekti. Onları, kaçınılmaz sonlarıyla yüzleşmeleri için bir şekilde cesaretlendirecekti. Daha kaç bin asker toplayabilirlerdi? Ya Corien kaç tane toplayabilirdi?

Atheria'nın karnının sağlam sıcaklığından çıktı ve beceriksizce sırtına bindi. Atheria diz çökerken bile çok yüksekti, Audric de saygın bir halde duramayacak kadar titrekti. Atheria'nın kanatlarının arasında büzüştü. Sonra aşağıya indi ve yeniden denedi. Atheria'nın geniş sırtında rahatça sallanabilecek hale gelinceye ve gerginliğini üstünden atana dek tekrar tekrar denedi.

Haftalarca önce, ikisi birlikte bir fırtınanın gözüne girmişlerdi.

Bir fırtına, bir ordu; biri diğerinden çok farklı değildi.

Atheria ağaçların üstünden sessiz ve süratli bir şekilde yamaçlardan aşağıya inerken Audric zihnindeki bu yalana

tutundu. Bu, onun son barış anlarıydı. Bundan sonra bir daha asla bir kılıç çekmeden ya da bir melek bıçağıyla onu deşmeye yemin etmiş bir askeri izlemeden nefes alamayacağını biliyordu.

Atheria rüzgârda yol alırken, Audric bir kez daha Ludivine'e ulaşmayı denedi. Ludivine elbette bu durumda onu terk etmeyecekti. Son dakikada büyük bir bilgiyle ya da parlak bir stratejiyle ya da kolunda Rielle ile çıkıp gelecekti. Ludivine, muzaffer. Rielle, sonunda eve dönmenin verdiği rahatlıkla ışıltılı ve neşeli.

Fanteziler kuran bir çocuk gibi utanç verici hayaller.

Audric dişlerini sıktı. *Ludivine? Orada mısın?*

Ancak Ludivine cevap vermedi. Binlerce kişilik şehirde, milyonlarca kişilik ülkede, Audric dönüşü olmayan bir biçimde, aşırı yalnızdı.

Askerlerinin karşısına geçtiğinde gece olmuştu. Atlı ve piyade on bin asker. Zırhlı, pelerinli, kılıçları kalçalarında, beklerken kor alev gibi parlayan güç elementleri. Metal şeritler ve hançerler, üç uçlu ve tek uçlu mızraklar, kalkanlar ve çekiçler, hepsi ışıltılı bir şekilde şehre dağılmıştı.

Âme de la Terre'in her yanında, şehirden kaçmamış, eline silah almayacak kadar genç veya yaşlı veya zayıf olanlar, Flats'e giderken şehirden geçecek olan Atheria'yı görmek için çatılarda toplanmış, pencerelere üşüşmüşlerdi.

Yer, yürüyen düşmanın adımlarıyla sarsılıyordu. Şimdiye kadar gördüklerine hiç benzemeyen bir fırtına gökyüzünü karartmıştı. Yakında, melek orduları dağları yaracaklardı. Yersarsanlar haftalardır bir savunma olarak dağları güçlendiriyorlardı. Geçitleri çığlarla kapatıyorlar, kanyonlar, dik uçurumlar, kayalık labirentleri oluşturmak için yekpare kayalıkları kesiyorlardı. Kanatlı melekler bu engellerin üstünden uçabilirlerdi, belki çalıntı elemental çocuklar onları dümdüz etmeyi başarabilirlerdi ama Audric'in yersarsanları geçitte konuşlanmışlardı. Gerektiğinde engelleri güçlendirmek için hazır bekliyorlardı. Audric bu taş

savaşının meleklerin ilerleyişini yavaşlatacağını umuyordu. Taléa Dağı ve Sorenne Dağı arasındaki geniş, eğimli geçit, dağları çevreleyen devasa boşluk bile güçlendirilmişti. Atheria uçarken, Audric geçide baktı. Yaklaşık iki yıl önce, Büyük Yarış sırasında Audric burada neredeyse ölüyordu. Borsvall'in ümitsiz bir müttefik olmak yerine düşman olduğu zamanları hatırlamak tuhaftı. O günkü kaosu hatırlamak daha da tuhaftı; çevresinde parçalanarak uçuşan toprak parçaları, Flats'den şehre doğru hızla uzanan alevden diller.

Onu kurtarmak için dünyayı alt üst eden korkudan çıldırmış, öfkesiyle yücelmiş Rielle.

Audric bir nefes aldı ve Atheria'yı ordularının onu düzenli sıralarda beklediği Flats'e yönlendirdi. Okçular, ellerinde kargılar ve mızraklar olan piyadeler, avuçlarında ateş ve rüzgâr tutan elementaller. Şehrin çevresine yüksek bir taş duvar dikmişlerdi. Duvar altı metre kalınlığında, altmış metre yüksekliğindeydi. Okçular ve elementaller duvarın üstüne yerleştirilmişlerdi. Oklar hazırdaydı, yumruklar güçle çatırdıyordu. Ordu Flats'e girdiğinde, yersarsanlar şehrin çoğunluğunu çevreleyen gölün üstündeki köprüleri imha etmişlerdi. Şimdi, su sade bir şekilde parıldıyordu, Cibelline Dağı'nın eteklerinin bir yanından diğerine doğru kıvrılan derin ve büyük bir genişlik. Melekler gölü geçip, duvarda bir gedik açabilirlerse, ikinci orduyla karşılaşacaklardı. Şehrin caddelerini savunmaya hazır bin asker ve elemental daha.

Audric'in hain zihni, sorunun meleklerin duvarı aşıp aşamayacakları olmadığı düşüncesine takılmıştı. Sorun *ne zaman* olacağıydı. Üstlerine yürüyen orduyu yenmek için bir umut yoktu. Meleklerin hepsinin kanatları yoktu ancak hayatta kalan keşif erleri ona melek saflarındaki yaratıklardan bahsetmişlerdi. Sapkın yaratıklar, tıpkı Kamayin'in casusunun bildirdiği gibi sakatlanmış ve kusurlu. Bu yaratıklara binen elemental çocuklar vardı, gri gözlü ve acımasız. Çocukların güç elementleri yaratıkların dövülmüş zırhlarına bağlıydı. Keşif erlerinden biri, Audric'in masasının önünde dizlerinin üstünde isterik gözyaşlarına boğulmadan önce bu yaratıklar için şeytani canavarlar demişti. Alevli zırhlar içinde yaratıklar. Gözlerini

bile kırpmadan vuruşlarıyla yeri parçalayan çocuklar. Audric Atheria'yı gölün en uzaktaki kıyısına Yüce Büyücü Florimond'un inşa ettiği uzun taş platforma götürdü. Atheria'dan indi ve Flats'e baktı. Yirmi bin asker onu izlemek için döndüler. Kendi birlikler, Mazabat'tan gelenler. Audric belindeki dövülmüş hoparlöre dokundu, Miren'den bir hediye. Bu güçlendiriciyi Büyük Yarış günü babası kullanmıştı. *Krallığımızda huzur içinde geçen bir yılı daha kutluyoruz.* Askerlerin susmaları için Illumenor'u havaya kaldırdı. Kalplerinde korkuyla Flats'i izleyen duvarlardaki halk da onu dinleyecekti. Birçoğu bu savaşın umutsuz olduğunu biliyordu. Çok daha azı, gerçek savaşın savaş meydanında insanlar ve melekler arasında olmayacağını anlamıştı. Savaş, Audric ve Rielle arasında olacaktı. Audric onu nerede bulursa. Audric onu gücünü yarattığı orduya karşı kullanmaya ikna edebilirse, belki dalga tersine dönebilirdi.

Aksi takdirde, şehir, ülke ve *dünya* düşecekti. Audric bundan emindi. *Dünya düşecek*, demişti Aryava asırlar öncesinde. İki kraliçe yükselecek.

Audric son aylarda yalnızca bir kez kendine bu sözlere umutla bakmak için izin vermişti. Mazabat'taki yatağında tek başına, Ludivine'in haberi midesine taş gibi oturmuşken, bu sözleri tekrarlamıştı. İki kraliçe yükselecek. Rielle, Audric onun sadakatini geri kazandıktan sonra. Ve savaşın ardından, kızları. Barış prensesi, günün birinde kraliçe.

Taş kulenin üstünde, Audric kılıcını indirdi. Hava iyice gerilmişti.

*Kraliçenin ışığı yolumu aydınlatsın*, diye düşündü. Zihninde puslu bir hayale tutundu. Kızının yüzünün çekli, kollarında başının yumuşak ağırlığı. Kızı neye benzeyecekti?

"Korkuyorsunuz," dedi Audric. Sesi hoparlörden patlıyordu. Hoparlöre rağmen sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. Sanki dünya ileride olacakları biliyormuş gibi gece ağır ve kapalıydı. "Üstümüze gelen karanlığı görüyorsunuz. Kükreyişini duyuyorsunuz. Ben de görüyorum. Kemiklerimde duyuyorum. Ben de korkuyorum. Ama bundan fazla sevgi duyuyorum. Sizin

için, yaşadığımız bu şehir için, bu ilke ve halkı için, her bir çiftliği, her bir ormanı, her bir nehri ve her bir dağı için sevgi duyuyorum."

Audric platformda yürümeye başladı. Pelerini bacaklarına vuruyordu. Hava titredi, bir araya gelen çok sayıda elementalin varlığı ile karıştı.

"Korkabiliriz. Buna izin var. Bu doğru ve insani. Kanımız hızla akacak, dizlerimiz titreyecek. Ama kalplerimiz..." Kafasını iki yana salladı, ateşli bir şekilde onlara baktı. Binlercelerdi, elementaller ve olmayanlar, gözleri büyümüş ve kendinden geçmiş, miğferleri parlak. Bilekler alevli, kılıçlar ışıltılı gümüş, korku her birinin boğazında.

"Kalplerimiz bugün bizi yüz üstü bırakmayacak," dedi Audric. "Bugün korku günü değil. Bugün sevgi günü. Yüzlerce yıl önce, azizlerimiz aynı düşmanla savaştılar ve kazandılar. Gökyüzünü ateşlerle aydınlattılar, dağları denizlere döktüler, melekleri Dip Dünya'ya sürdüler. Şimdi düşman geri geldi, azizler çok önce öldüler. Ama biz ölmedik, dostlarım. Biz *yaşıyoruz!* Ve bugün, düşmanı dize getirecek olan *bizim* kılıçlarımız olacak! Onları oldukları yerde küle çevirecek olan *bizim* gücümüz olacak!"

Audric durdu, askerlerin bağrışlarının ve tezahüratlarının yükselip kendini içine almasına izin verdi. Ses onu sevgiden hasta etti. Hepsini göğsünde toplamak ve alacakaranlık gelene dek onları güvende tutmak istedi. Gözlerini berraklaşana dek kırptı.

"Uzun zamandır dualarımız şöyleydi: Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın." Sözlerinin havada süzülmesini bekledi. Onların ne düşüneceklerini, kimi düşüneceklerini biliyordu. Böyle düşünmelerine izin verdi. "Ama ben, ışığın *biz* olduğumuzu söylüyorum! Dua ettiğimiz o kurtuluş *bizleriz*! Yuvamız olan bu toprakta duruyoruz ve onu bizden almaya cüret eden her yaratığı uzaklaştıracak olan *bizleriz*!"

Kuzey ufkuna doğru döndü. Siyah bir ay dağ geçidini doldurmuştu. Audric bir an Ludivine'in öğrettiği gibi düşüncelerini göndermeyi düşündü. Belki Ludivine cevap verirdi. Belki Ludivine Rielle'yi bulmuştu ve Audric'i ona götürürdü.

Ama bunun yerine Illumenor'u havaya kaldırdı. Güneş gökyüzünden gitmişti ama ışığının yansımaları kalmıştı. Ufkun ötesinde yanmaya devam ediyordu. Gücünün bulabildiği tüm ışık kırıntılarını kılıcının gümüşüne topladı ve parlak ışınlar halinde yere akıttı.

"Işık *bizleriz*!" diye haykırdı.

Flats'deki ordusu, şehirdeki insanlar onun çağrısını aldılar. Onun sözlerini tekrar tekrar yinelediler.

Gölgedökenler bölüğünün başındaki obsidyen gibi simsiyah zırhlı Sloane asasını havaya savurdu. Asanın üstündeki küre, alevin beyaz sıcak merkez, gibi mavi renkte parladı. Asanın ışığı toprakta gölgeler çizdi; kurtlar ve şahinler, etrafı kolaçan eden boynundaki tüyleri kabarmış dağ kedileri.

Miren'in baltası Illumenor'un ışığında yanıp söndü. Miren'in komuta ettiği iki yüz demirdöven yardımcısı güç elementlerini havaya kaldırdılar.

Güç elementleri bileklerinde ışıldayan Prenses Kamayin bir saldırganla dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi yumruklarını kaldırdı.

Kraliçe Bazati uzun süvari kılıcını çekti ve havada şaklatarak hortum oluşturdu.

Duvarın altında duran Güneş Muhafızları atlarını dağlara doğru çevirdiler. Evyline'in çığlıkları örse inen darbeler gibi gümbürdedi.

Büyücü Duval ve onun rüzgaruçuran bölüğü, şehir muhafızları, tahta sadakatlerini bildirmiş olan Sauvillier askerleri. Odo'nun paralı bıçak dövüşçüleri ve okçulardan oluşan özel ordusu. Hepsinin üstünde şimdi gururla taşıdıkları Courverie Hanedanlığı üniforması vardı.

Toplanan askerlerin hepsi öfkeli bir koro halinde seslerini yükselttiler.

"*Işık bizleriz!*"

Audric süratle Atheria'nın sırtına çıktı. Atheria havaya fırladı. Audric giderken, duvarın üstündeki okçular diz çöktüler. Önce dudaklarına, sonra göz kapaklarına dokundular. Işığın Evi'nin duası.

"*Işık bizleriz!*"

Güneş Muhafızları aşağıda V şeklinde pırıldarken, Audric ordusunun sağır edici bağrışlarının üstünde alçaktan ve hızla uçtu. Illumenor'u yükseğe kaldırdı, onun ışığını gecenin içine parlak ışınlar halinde saçtı. Ordusu Illumenor'un ışığını takip ederek ilerlemeye başlayınca, Audric'in düzenli kalp atışının altından bir gümbürtü geldi. Sabırsız savaş atlarının keskin kişneyişleri, puflayan nefesleri. Zırhların tıngırtısı, saldırmak için toplanan elemental büyülerin vızıltıları ve çıtırtıları.

Güç, Audric'in tüm damarlarında süratle aktı. Zırhının tabakalarını ısıttı. Ateşten sıçrayan kıvılcımlar gibi parmaklarından beyaz ışıklar çıktı.

"*Işık bizleriz!*"

Audric'in sözleri öfke çığlıklarıyla kesildi. Aşağısında ve arkasında, ordusunun okyanusu doruğa çıktı, savaş naraları havayı ortadan ikiye böldü. Açık Flats düzlüklerine gelmişlerdi. Geniş bir alan, kilometrelerce uzunlukta ve kilometrelerce genişlikte, son zamanlardaki yağmurlar yüzünden hafif nemli. Atlar toynaklarıyla çamurlarda oyuklar açıyorlardı. Suişleyenler yerden yağmur suyu toplayıp havada köpüklü girdaplar döndürüyorlardı.

Audric ufku izledi. Meleklerin öncüleri nihayet dağı yarmışlardı ve üstlerine doğru ilerliyorlardı. Garip ön kolları, küt pençeleri ve ayrık toynaklarıyla yaratıklar Flats'e doğru atıldılar. İçlerinden biri, taş gibi sert, alacalı postlu, kocaman ayıya benzeyen bir yaratık zırhlı kuyruğunu yere kırbaç gibi vurdu ve ateş şeritleri çıkarttı. Parlak ve sıvı, ay ışığında renkleri solmuş nehirlere benzeyen tuhaf ışıklar yanıp sönüyordu. Melek kanatları süratle yaklaşıyorlardı.

Ama Audric duraksamadı. Illumenor elinde cehennem ateşi gibiydi. Onların gözlerini kamaştıracaktı. Aşağıdaki canavarların ciyaklamalarını duydu. Meleklerin sanki yumruk yemişler gibi aniden geri döndüklerini gördü.

Audric aşağıdaki meleklere baktı. Dağların ardında gece hüküm sürüyordu. Fakat Illumenor savaş meydanını yakıcı,

merhametsiz bir alacakaranlığa dönüştürmüştü. Çarpışan iki ordunun korkunç seslerini duydu. Kılıçların çıngırtısı, yere devrilen askerlerin vahşi çığlıkları.

"*Işık bizleriz!*"

Hâlâ Audric'in sözünü tekrarlıyorlardı.

Audric'in solukları, dağlara doğru atılan Atheria'nın telaşlı kanat vuruşlarına uyum sağlıyordu. Illumenor melek ordusunun başından sonuna kadar beyaz ateşten geniş bir parça kesti. Audric okların ıslığını, havayı kırbaçlayan meleklerin tıslayarak küfür edişlerini duydu. Ama hiçbir şey ve hiç kimse güç elementlerinin kör edici parlaklığına yaklaşamıyordu.

Audric böyle bir gücü uzun süre sabit tutamazdı.

Düşüncelerini aşağıda hiddetlenen savaş çevirdi ve kaosun içinde Rielle'yi aradı.

# 39
# ELIANA

*"'Söylesene,' dedi Morgaine sevgilisine, 'gittiğimde beni düşünecek misin? Senden çok uzaklara gitmek zorundayım, beni bekleyen böyle bir yolculuk var.' Sevgilisinin görmesinden utanan Morgaine öfkeli gözyaşlarını sildi. Ama Gilduin onun ellerini tuttu ve öptü. Morgaine'in acı dolu yüzüne baktı. Morgaine birdenbire kendini huzurlu hissetti çünkü Gilduin'in gözlerinde sevgiden başka bir şey yoktu. 'Bu dünyada bakıp da seni düşünmediğim hiçbir şey yok,' dedi Gilduin. 'çünkü bildiğim her şey senin içinde, benim olduğum ve olacağım her şey.'"*

–"Gilduin ve Morgaine Manzumesi", kadim Celdaria destanı, yazarı bilinmiyor

Ludivine'in onun için ayırdığı odada Eliana Navi'nin yanına yattı, kollarını sıkıca ona doladı, yanağını onun koluna yasladı. Navi'nin nefesini dinledi ve onun kendine karşılık vermesini bekledi. Sinirlenerek, çok fazla bekleyemeyebileceğini hatırladı.

Corien Simon'ın yıkımbıçağı yüzünden sonsuza kadar güçsüz kalmayacaktı. Ludivine onu izlemek için kendini odasına kapatmıştı. Geçen her saniye onları Corien'in gücünü yeniden kazanacağı ve peşlerine düşeceği o ana yaklaştırıyordu. Ludivine saatler kaldığını tahmin etmişti, ancak yalnızca birkaç saat.

Eliana Navi'nin yan tarafına sokuldu, onun sıcaklığının açlığını çekiyordu. Navi'nin Eliana'nın odasına çekilmeden önce keskin gözlü, daha da keskin dilli kadını, Ysabet'i nasıl öptüğünü düşündü. Parmakları nasıl da birbirine dolanmıştı, ayrılmadan önce uzadıkça uzayan bir dokunuş. Arkadaşının bir sevgili

bulması, Eliana'ya sevinçten başka bir şey vermemeliydi. Ama bu sadece onun Navi ile birlikte ne kadar az zaman geçirdiğini ve bu zamanın hepsinin savaştayken olduğunu düşünmesine neden oluyordu. En sonunda Navi keskin bir nefes aldı. Sol eliyle Eliana'nın saçını okşadı. "Evet," dedi Navi ve başka hiçbir şey söylemedi. Eliana ona baktı, yüzünü inceledi. Çenesinin düzgün hatlarını, kalın kirpiklerini. Navi'nin giysisinin koluyla oynadı. Onun başka bir şey söylememesinden memnundu. Buna ihtiyacı yoktu; Eliana onun hissettiği her şeyi yüzünde görebiliyordu.

Eliana sessizce sordu, "Benden utanıyor musun?"

"Ona acıdığın için mi?" Navi'nin sesi nazikti. "Elbette hayır. Kabul etmeliyim ki ona ben de acıyorum. Ama sana çok daha fazla acıyorum ve ne ben ne de arkadaşlarımdan biri onu bugün görmedikleri için memnunum. Kendini göstermemekle akıllılık etti. Ysabet'i tutabilir miydim, emin değilim. Üstelik onunla hiç karşılaşmadı bile." Eliana hafifçe tebessüm etti. Aralarına bir sessizlik girdi, uzun, telaşsız bir huzur.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için öfkeliyim," diye fısıldadı Eliana sessizliğin içinde.

Navi'nin parmakları Eliana'nın saçlarında hassastı. "Ben de öyle, sevgilim."

"İstediğim için öfkeliyim." Navi cevap veremeden Eliana konuşmaya devam etti. "Onun yeniden hayatıma sokmayı, onu kabul etmeyi, onun gücünü çıkarmasını sağlamayı istememeliydim. Aylarca, kendimi onun anılarına karşı korudum. Ona zarar vermek istedim. Bunu birçok kez denedim. Ama şimdi, ona yapılanları düşününce, ondan daha az nefret ediyorum. Şimdi bildiklerimle, onu yeniden göreceğimi düşününce feci bir rahatlama hissediyorum. O acı çekmiş, ben de öyle. Corien'in sarayında acı dolu onca hafta... O bunu yıllarca yaşamış. Anlıyor." Titrek bir nefes aldı. "Düşünecek başka birçok şey varken, yağacak birçok şey varken, bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum..."

Boğazındaki ağrıdan kurtulmak için yutkundu. Sözcükler dilinde dans ediyorlardı. *Eğer bunu yaparsam, Navi, eğer*

*başarabilirsem, hiç karşılaşmamış olacağız. Belki sen hiç doğmayacaksın.*

Veya Navi Astavar'daki sevgi dolu ailesinde doğabilirdi. Ufukta karanlık bir gelecek olmadan, Vintervok'ta büyüyebilirdi. Savaş olmadan, casuslar olmadan, Orline'daki haremde acı çekmeden.

"Dünyada zaten çok fazla nefret var," diye cevap verdi Navi kısa bir süre sonra. "Neden daha fazlasını kendine çeviriyorsun?"

Sonra Navi ikisi de yan dönüp, yüz yüze gelecek şekilde kıpırdadı. Alnını Eliana'nın alnına yasladı.

"Çok fazla zamanımız yok," diye fısıldadı Eliana. Bu, içlerinden herhangi biri için, olanların herhangi bir kısmı hakkında söylenebilirdi ama Navi'nin onun ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. "Onu bağışlamak zorunda değilim," dedi Eliana. "Sadece kalbimi ona yeniden açmalıyım." Kirpiklerinde gözyaşları, küçük bir kahkaha attı. "Kalbimden geriye ne kadar az şey kaldı."

"Öyleyse onun yanına git," dedi Navi sessizce. "Ve benim arkadaşıma karşı nazik ol. Arkadaşımın kalbi, senin sandığından daha güçlüdür, herhangi bir şeytanın onu kırmaya çalışmasının hiç önemi yok."

Eliana Navi'nin yanağını öptü. Gözlerini kapattı ve Navi'nin yumuşak teninde biraz daha oyalandı. Sonra yataktan kalktı ve arkasına bakmadı.



Eliana Simon'ı diğerlerinden uzağa yerleştirilmiş küçük bir odada buldu. Onu oraya adımları sinirlerinin çırpınan kanatlarında taşımıştı. Kapıyı çalıp, Simon'ın davetini duyduğunda vücudundaki tüm kaslar gerildi. Panik süratle içinde yayıldı, ince buzda büyüyen bir çatlak. Arkasını dönüp gitmeyi, onu bırakmayı, Ludivine'den başka bir çözüm bulmasını istemeyi düşündü. Kendine zarar veren bu adamı nasıl kabullenebilir, hatta yüzüne bakabilirdi?

Bu adam da onun gibi acı çekmişti. Onun gibi Corien'in zalimliğinin büyüklüğünü çok iyi bilen bu adam.

Eliana kaçmadı.

Odaya girdi, Simon'ı uzun boyuna göre çok küçük görünen minik bir yatağın kenarında otururken buldu. Ludivine'in himayesindeki o ayları burada mı geçirmişti? Simon uyurken, Ludivine onu burada ziyarete gelmiş, bu duvarların arasında ona kâbuslar göndermiş miydi?

Simon karşısında duran kişinin kim olduğunu çok geç anlayarak başını kaldırdı. Yüzünün perişanlığını, kan çanağı gözlerini ve kızarmış yanaklarını gizleyebilecek durumda değildi. Eliana'nın gözlerinin içine baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Hayır," dedi Eliana, Simon'ın üstüne giderek. "Ben sana bakmama gibi bir rahatlığa sahip değilsem, sen de bana bakmak zorundasın." Simon'ın çenesini kaldırdı ve bakışları birbirine kilitlendi. Simon'ın kirpikleri ıslaktı. Bakışlarını yine kaçırmak istedi; Eliana onun yüzünü sıkıca tutarak buna izin vermedi. Corien'in sarayındayken Simon hep tıraşlı olurdu ama bu son birkaç gün bunun için zamanı olmamıştı. Yanakları yine pürüzlenmişti. Eliana başka bir duygu anımsamayıncaya kadar parmaklarını sakallarına sürtmek istedi. Hayal edebileceği en kötü yolla onun canını yakmak istiyordu. Simon'dan ve onları bekleyen her şeyden kaçmak istiyordu.

"Sana yapılanları biliyorum," dedi Eliana sertçe. Konuşmak zordu. Her sözcüğe metal bir damga vuruyordu. "Nelere katlandığını biliyorum. Sana acıyorum. Sana güvenmiyorum."

Simon başını salladı, ağzını sıkıca kapatmıştı. Eliana'nın bunu söyleyeceğini tahmin etmişti. Eliana avuçlarının altında Simon'ın çene kaslarının işlediklerini hissedebiliyordu.

Eliana'nın dilinin ucunda bir sürü söz vardı, birçoğu da kabaydı. Hayal kırıklığıyla çığlık atabilirdi. Her şey ikisi için de çok hızlı ilerliyordu. Aralarında birçok acı, birçok yalan ve ayrı geçen birçok gün vardı.

Eliana küfredermiş gibi "Ama sevgime sahipsin," dedi.

Simon güçlükle nefes alarak ona bakıyordu. Gözlerini kırpmıyordu.

"Benim hiçbir şeyime sahip olmamanı dilerdim," dedi Eliana dişlerinin arasından. Yanakları öfkeyle yanıyordu. Kalbinin birçok yeri acıyordu. "Sevgime, öfkeme, anılarıma. Onun bana yaptıklarını görmemeni dilerdim. Dilerdim ki..."

Eliana artık konuşamıyordu. Simon onun ellerini tutmak için uzandı. Ona belli belirsiz bir şekilde dokundu; Eliana avuçlarının içinde yumurta kabuğu gibiydi.

"Senin bana acı çektirdiğin gibi ben de sana acı çektirmeyi isterdim," diye fısıldadı Eliana. "Hâlâ seni istememeyi veya seni hiç umursamamayı isterdim. Tek dileğimin senin gücünü yeniden bulmana yardım etmek olmasını isterdim." Kafasını iki yana salladı. Sesi, keskin bir şeyin kenarında yalpalıyor gibiydi. "Ama bundan fazlasını istiyorum. Şimdi bile, bütün olanlardan sonra bile."

Simon gözlerini kapatınca, gözyaşları aktı. Yüzünü Eliana'nın avuçlarına çevirdi, parmaklarına ismini fısıldadı.

Eliana onun ağzını izledi. Kendi sefaletine karşı şiddetle savaştı. Bu sefalet onun görüşünü elmaslara böldü. "Bana acı çektirdi," dedi yumuşak bir sesle. "Sana seslendim. Bana yardım etmen için sana bağırdım."

Simon hıçkırdı. El yordamıyla Eliana'ya uzandı. Yüzü onun kaburgalarındaydı, elleri onun gömleğini tutuyordu. Simon'ın avuçlarının nazik ağırlığı Eliana'nın kollarında ateşli bir zevk acısına neden oldu. Eliana'nın içgüdüleri savaş halindeydi. Simon'ı acı içinde bırakmak, onun sıcaklığına yaslanmak. İki yol, cevap yok.

"Tanrım, biliyorum," dedi Simon boğuk bir sesle. "Seni duydum. Her kelimeni duydum, Eliana. Sana acı çektirdiği her anı duydum ama hiçbir şey yapamadım. Bazen bana zorla izlettiriyordu ama sen acıdan hezeyan geçirdiğin için benim orada olduğumu bile fark etmiyordun."

Simon'ın sözleri Eliana'nın karnına cam kırıkları gibi döküldü. Her biri ona saplandı. Ama yine de Simon'ın omuzlarını yakaladı,

sıkıca tuttu, Simon artık var olmayana dek onu içine sokabilmeyi diledi.

Simon'ın omuzlarını tuttu ve o ağlarken duvarı izledi. Simon'ın gözyaşları onunkiler gibi sessizdi, vücudu kaskatıydı. Eliana her ikisinin de buna alışmış olduklarını düşündü. Çektikleri acıların izlerini gizlemeye alışmışlardı.

Eliana birdenbire daha fazla ayakta durmaya katlanamaz hale geldi. Simon'ı incitmek istemesi, aylardır onun sarayda gizlice dolaşmasını izlemesi ve onu kendi ellerinde öldürmeyi hayal etmiş olması umurunda değildi.

Simon'ın başının üstünü öpmek için eğildi. "Seni özleyeceğim," dedi. Aslında bunu söylemek istememişti. Sonra beklenmedik ve vahşi hıçkırıklara boğuldu. Güçlükle nefes alıyordu; gözyaşları birer yumruk gibiydi.

Söyleyecek daha çok şey vardı, söylenebileceklerden de çok, ancak Ludivine kendi mum ışıklı esrarengiz odasına kendini kapatmış, her saniye için mücadele ediyordu. Daha fazlasını söylemeye, onarmaya ya da iyileştirmeye zaman yoktu. Bağışlama yok, demişti Ludivine. Sadece kabullenme. Eliana Simon'ın odasına konuşmak, gücünü ona açmaya çalışmak ve kendininkini bir kez daha bulmasına yardımcı olmak dışında hiçbir şey yapmamaya kararlı bir şekilde gelmişti.

Ama Simon ona yüzünü döndüğünde, giysisinin kollarında elleri titrediğinde, Eliana onun hak ettiğini düşündüğü ama aslında hal etmediğini bildiği tüm o gazap duygusunu kaybetmiş ve mutlulukla dudaklarını Simon'ın dudaklarıyla buluşturmuştu.

Simon kollarını ona dolamadan önce Eliana'nın kucağına yerleşmesini bekledi. Bu his, Eliana'nın göğsünü neredeyse ikiye bölecekti. Nasıl da sağlam bir sıcaklık kozasıydı. Eliana Simon'ın dudaklarında ağladı, onun öpücüklerini almak için ağzını açtı. Öpücükler Eliana'nın içine ateşte ısıtılmış bıçaklar gibi döküldüler. Kıpkırmızı ışıldayan sıcak çelikler, kayan ve parçalayan bıçaklar. Simon tuz ve duman kokuyordu, heceler Eliana'nın tenini kaplayana dek Eliana'nın ismini fısıldadı.

Eliana bunun bir rahatlık getirmeyeceğini biliyordu ama yine de ona tutundu. Simon'ın parmakları onu buldu, Eliana bacaklarını onun kollarına geçirdi. Bitireceklerdi ve hem yürekleri hem bedenleri acıyacaktı. Kilitleyip sakladıkları her şeyi bir kez daha serbest bırakacaklardı. Eğer talihleri varsa veya belki de yoksa, Simon'ın gücü geri dönecekti ve o zaman Simon Eliana'yı yapmak zorunda olduğu o imkansız şeyi yapması için geçmişe gönderecekti. Eliana bir daha asla Simon'ın bu halini, hiçbir halini görmeyecekti. Eğer başarırsa, eğer doğmamış hali hayatta kalırsa, Eski Celdaria'da eskiden nasıl olduğunu veya nasıl olmadığını hiç bilmeden büyüyecekti.

Eliana parmaklarını Simon'ın saçlarına doladı, öyle sert çekti ki Simon başını kaldırıp ona baktı. Bakışlarını Eliana'nın yüzüne indirdi, Eliana'nın hatırladığı kadar yakıcılardı. Simon'ın elleri ilk zamanki gibi Eliana'nın içinde yükselen ateş kükreyerek taşana kadar hareket etti. Bunun hemen ardından hızla çaresizlik hissi geldi. Eliana duramayacağını biliyordu, ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Çılgına dönmüş bir halde sırt üstü yere uzandı ve Simon'ı üstüne çekti. Bacaklarını Simon'a doladı ve onun içine girmesi için yönlendirdi. Simon Eliana'nın çaresizliğini, içinde acımasız gök gürültüleriyle dönüp duran bir fırtına gibi büyüyen vahşi kederi hissetmiş olmalıydı. Eliana'nın hafızasını asla geçiremeyecekleri gecelerle doldurmak istermişçesine sert ve keskin hareket etti. Eliana'ya zarar verdiği her sefer için bir özür. Asla gelmeyecek bir af için yakarış.

Eliana Simon'ın üstünde yay gibi kıvrıldı, bacaklarıyla daha sıkı sarıldı. Simon'ın saçını çekti, tırnaklarını Simon'ın yara izli etine geçirdi. Simon onun boğazına yapışıp nazikçe tenini emmeye başlayınca, Eliana daha fazlası için fısıldadı, yalvardı, emretti. Zihni bir ışık şelalesiydi. Tek bildiği Simon'dı; avuçlarının altındaki yara izlerinin haritası, yanağına sürtünen çenesinin pürüzlü yüzeyi, bedeninin titreyen her kıvrımındaki ağzı. Kulağını yakan kısık sesi ve o sesin isminin ağırlığı altında ne kadar güzel çatladığı.

Nemli çarşaflarda serinledikten sonra, Simon'ın kollarının kuytusunda yumuşak ve yapışkan haldeki Eliana yüzünü onun göğsüne bastırdı. Çenesi gerginlikten ağrıyordu, bacakları ve kolları ağır ve yorgunlardı. Simon'ın kalbinin düzenli ritmini dinledi.

Eliana Simon'a doğru hırsla, "Seni sevmiyorum," diye fısıldadı.

Bir saniye geçti. Simon'ın elini kafasının arkasında hissetti, onu kendine yaklaştırıyordu. Simon'ın dudakları alnına dokundu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Simon. Sesi üzüntüyle boğulmuştu. "Ben de seni sevmiyorum."

# 40
# SIMON

*"Yıldızlara saçlarını çiziyorum*
*Ayda gözlerini buluyorum*
*Kanımda ismini tutuyorum*
*Kemiklerimde yalanlarını hissediyorum."*

—Geleneksel Kirvaya halk şarkısı

Simon ilk uyandığında, ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Gözlerini elinden geldiğince açık tuttu, onun nefes sesinin keyfini çıkarttı. Ama sonunda yorgunluk onu karanlık rüyaların vahşiliğinde debelenmek zorunda bırakan hafif bir uykunun içine çekti.

Bir daha uyandığında, Eliana ona iyice sokulmuş, yüzü uykusunda bile öfkeyle düğümlenmişti. Neredeyse hiç nefes almadan Eliana'yı izledi. Yanağının üstüne düşen siyah saç yumağı, çatlak dudakları, bereli ve hassas teni. Bunlar kendi elleri yüzünden olmamıştı, gerçi olabilirdi de.

Simon Eliana'nın o geceki yüzünü hiç unutmayacaktı. Festival'in pırıltılı balo salonunda dans ederlerken Eliana ona sarılmıştı. Korkuyordu ama bunu göstermekten çekiniyordu. Yalnızca vals yaparlarken Simon'ın eliyle sıkıca kenetlenen terli eli Eliana'nın gerçek korkusuna ihanet ediyordu. Ve sonra, amiralin gemisinde, imparatorluk üniformasını giymiş ve gözlerindeki tüm ışık Eliana'yı terk ederken duygusuzca onu izlemişti.

Duygusuzca. Evet, tam da Ludivine'in ona öğrettiği şekilde. Simon en baştan beri mükemmel bir öğrenci olmuştu.

Yine de nerdeyse her şeyi berbat edeceği anlar olmuştu.

Simon çıplak ayaklarını yataktan aşağıya sallandırmak için Eliana'yı dikkatlice kenara çekti. Ellerini saçlarında gezdirdi, kafasını tuttu ve yere baktı.

Simon, Eliana'nın Corien üstüne çökmüş, çığlıklarıyla alay ederken yerde kıvrandığı o görüntüyü aklından çıkartamıyordu. Çevrelerinde cam kırıkları galerisi, Eliana yerde ona uzanıyor.

Simon'a seslenmişti, ağlayarak ismini söylemişti ve Simon yalnızca orada durmuş ve ona bakmıştı. Corien'in emirlerini bekleyen kusursuz bir sütun. Zihninin içinde, Ludivine hiçbir şey söylememişti ama zaten hep aynı şeyi söylüyordu.

Çözülürsen, hepimizin sonunu getirirsin.

Simon'ın kalbi koşturmaya, nefesi hızlanmaya başladı. Titreyen kollarını havaya kaldırdı. Neredeyse yüksek sesle gülecekti çünkü yorgun zihnini hırpalayan bu hatıralar bile gücünün hemen hayata dönmesini sağlamıştı. İplikler havada rahatlıkla eğiriliyorlar ve zımparaya yapışan çapaklar gibi parmaklarına yapışıyorlardı. Enerji iğne gibi batıyordu; hava uzaklardaki bir şarkı gibi uğulduyordu.

Simon odasının önündeki pürüzsüz taş koridoru hayal etti. Alçak tavan, demir meşale yuvaları. Önce bunu deneyecekti, odasından koridora ufak bir sıçrayış.

*Empirium yaşayan her şeyin içinde ve yaşayan her şey empiriumdan,* diye tekrarladı Simon. Sıcaklık boğazına doğru süratle yükseliyordu.

*Onun gücü sadece eti kemiğe, kökü toprağa, yıldızı gökyüzüne değil, aynı zamanda yolu yola, şehri şehre bağlar.*

*Ve anı bir diğer ana.*

Fakat Simon zihnine odaklanmaya çalıştıkça, zihni sarsılıyor ve ondan kaçıyordu. Parmaklarındaki iplikler belirip kayboluyorlardı.

Simon kendini hazırladı, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti, elleri rahatsız edecek şekilde ısınan güçle yandı. Büyüyle çalışmaya alışık olmadığı için düşüncelerini bu odanın dışındaki koridora yoğunlaştıramıyordu. *Onun* odası.

Çocukken, birçok gece bu odada uyanık ve dehşetle üşüyerek uzanmış, Ludivine'in ertesi günkü ders için sessizce zihnine mi geleceğini yoksa odanın dışındaki koridorda sessizce yürüyerek mi geleceğini merak etmişti. Ellerinde bir kahvaltı tepsisi, içlerinde Simon'ı çözmek için yeni bir dehşet barındıran sabit bakışlı kara gözler.

Gözlerindeki teri kırpıştırarak attı. Tüm yaptıkları yüzünden Ludivine'i suçlamıyordu bile. Hiç kimseyi suçlamıyordu. Yaralarını yalayarak açık tutan o melek ve onun âşık olduğu canavar kraliçe hariç.

Kraliçenin düşüncesi Simon'ı neredeyse güldürüyordu. Ona Kralkatili diyorlardı. Bir zamanlar ona nasıl da hayrandı. Hatta çirkin söylentilerin Âme de la Terre'in caddelerinde dolaştığı ve gazinoların onu aşağılamak için yazılan kötü şarkıların sesleriyle çınladığı o son zamanlarda bile Simon Güneş Kraliçelerinin onlara geri döneceğine inanmıştı.

Ama şimdi zihni Kralkatili'nin hatıralarına odaklanmıyordu. Onun gerçek adını zar zor hatırlıyordu. Söylemeye çalıştı ancak vücudu acıyla irkildi.

Ludivine Simon'a onu düşünmemeyi çok iyi öğretmişti. Ve Corien... Corien onu kendinden başka kimsenin düşünmemesini isterdi.

Simon kaşlarını çatarak katı ellerine baktı. Sanki görünmeyen bir kapıyı zorluyorlarmış gibi havada titriyorlardı. İplikler bir kez parladılar ve sonra söndüler.

Parmaklarını saçlarına geçirdi ve dizlerinin üstüne çöktü. Boğazına bir hüsran çığlığı yerleşmişti. Zihninin kargaşasına karşı gözlerini sıkıca kapattı. Çok fazla görüntü, çok fazla ses. Çok fazla kesik, çok fazla yara izi.

O sırada arkasında bir şey kıpırdandı. Küçük bir ses, bir soru. Simon hareket etmeden, arzu ve korkuyla gerilerek durdu. Eliana yumuşak elleriyle nazikçe koluna dokunduğunda, sert bir hıçkırığın ağzından kaçmasına izin verdi. Eliana'nın eline uzandı ve dudaklarına götürdü. Ama ona bakmıyordu. Paylaşacakları bir ömürleri bile olsa, Simon kendini Eliana'ya bakmaya hakkı olduğuna ikna edemeyeceğinden emindi.

"Bir şey hatırlamaya çalışıyordum," dedi Eliana bir süre sonra. "Ama güçlük çekiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Simon gözlerini kapattı. Geri kalan hayatı boyunca onun konuşmasını dinleyebilirdi. Eliana'nın sesinde gölgeler vardı ama yine de onun sesiydi. O sesi ne kadar da özlemişti. Saraydaki sessiz odasında onun uzaktan gelen çığlıklarını duymazdan gelemeye çalışırken ne kadar da ıstırap çekmişti.

"Elbette, sana yardım ederim," dedi Simon kısık bir sesle.

"Şey, biraz komik bir şey. Sen ve ben, benim Orline'daki evimde ilk karşılaştığımızda. Dövüştük. Sen maske takmıştın."

Simon bu hatıraya uzandı. O da diğerleri gibi kırpık kırpıktı. Çalkalanan karanlığın arkasında kapana kısılmış anlık kaotik renkler. Ludivine odasında kilitli, Corien sarayında kilitli, her biri diğeriyle savaşıyordu. Onların savaşının dalgaları, Simon'ı Ludivine'in evinin en derinlerinde korunurken bile hırpalıyordu.

"Hatırlıyorum," dedi Simon nihayet. "Dövüştük. Sen çok iyiydin."

"Öyleydim," diye kabul etti Eliana. "Ama tam anımsayamadığım bir şey var." Duraksadı. "Yüzüne kaç tane yumruk attım? Üç mü? Beş mi?"

Simon kahkaha patlattı. Gülmeye alışık değildi. Boğazına tuhaf bir şekilde oturdu, başını döndürdü.

"Sana silah çekmiştim," diye hatırladı Simon. "Bana hilebaz demiştin."

"Öyleydin," dedi Eliana hafifçe. "Aksi takdirde seni yenerdim."

"Mümkün değil."

Bir sessizlik oldu. Sonra Eliana Simon'a yaklaştı, bacağı onun bacağına değdi. "Başka şeyleri hatırlamaya çalıştım."

Simon onun ne yaptığını biliyordu. Eliana'nın gücünün sabit sıcaklığının kendine uzandığını hissetti. Sanki Eliana aslında onu ısıtmaya gelen bir güneşti. Simon şimdiden kendi gücünün onun gücüyle buluşmak için yükseldiğini hissedebiliyordu. Etrafındaki hava berraklaşmaya başladı. Düşünceleri de havayla birlikte berraklaştı.

"Hangi başka şeyler?" diye sordu Simon. Parmak uçlarında yavaş yavaş ışıklar oluşuyordu. Güzel bir yanış.

"Babanın isminin ne olduğu. Bir keresinde bana söylemiştin."

"Garver," diye cevap verdi Simon. Bu isim dilinden beceriksizce döküldü. Babasının yüzü belli belirsiz bir anı lekesinden başka bir şey değildi. "Garver Randell."

"Bir şifacıydı."

"Evet."

"Ve senin gibi bir melez."

Simon başını salladı.

"Anlat bana, Simon," dedi Eliana nazikçe.

"Evet," diye cevap verdi Simon. "Benin gibi bir melez." Kuru dudaklarını yaladı. "Başka ne hatırlamak istiyorsun?"

"Festival'de öldürdüğün arkadaşlarımızın isimleri," dedi Eliana yargılamadan.

Simon konuşmak için çabaladı. "Darby. Oraia. Ester. Dani ve oğlu Evon."

"Ve daha birçoğu."

"Evet."

"Hepsi de benim hizmetimde."

"Daima, Eliana." Simon'ın sesi dikenliydi. *Daima*. Zalim bir kelime, yalancı bir kelime.

Simon Eliana'nın yeniden konuşmasını bekleyerek nefesini tuttu. Ellerinin ardında göz kamaştırıcı bir ışık halkası dönüyordu. Seyahat etmek için bekleyen iplikler.

"Ayrıca birlikte olduğumuz ilk gecenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum," diye fısıldadı Eliana en sonunda.

"Her şeydi," diye cevap verdi Simon. Artık kendine ait olmayan ve uzak bir yerden geliyormuş gibi işitilen kırılgan sesi duydu. Yükselen güçlerinin ışığının içindeki altın rengi ve sıcak bir yerden gelen ses. "O gece sen her şeydin. Tüm dünyaydın ve ben senin içinde güvendeydim. Bir kerecik, kendimi güvende hissettim."

Eliana kollarını yavaşça onun gövdesine sardı. Sonra yanağını kürek kemiğine yaslayarak onu tuttu.

"Ben de öyle," diye fısıldadı Eliana.

Simon bir süre orada durdu. Sonra ayağa kalktı ve pantolonunu giydi. İpliklerin içinden geçerken Eliana'nın sakince sarılışının duygusunu yanına aldı ve dudaklarında onun ismiyle odanın diğer köşesinde belirdi. İpliklerin ışıkları hafif bir duman izi bırakarak ayaklarının dibinde şaklayarak söndü.

Arkasını döndü ve Eliana'nın onu izlediğini gördü. Eliana'nın görüntüsü neredeyse devrilmesine neden olacaktı. Kırışık battaniyelerin içinde çıplak, teninde şiddetin izleri, Eliana başını dik tutmuş, sabit bir şekilde ona bakıyordu. Çevresindeki hava güçle pırıldıyordu. Simon'ın yatağında bir kraliçe, dünyayı aydınlatıyordu.

Eliana'ya arkasını dönmek ve her seferinde daha uzağa ve daha kolay bir şekilde Ludivine'in yaşam alanının en uzak ucuna gidip bir nefeslik boşlukta odasına geri dönünceye kadar denemek, Simon'ın her şeyini aldı.

Simon adlandıramadığı şeylerle titreyerek soğuk zemine çöktü. Eliana'nın yataktan kalktığını, Simon'ın üstünden çıkarttığı tuniği giydiğini ve ona doğru geldiğini duydu. Eliana diz çöktü ve Simon'ın yüzüne dokundu. Sanki Simon'ın uçarak ondan uzaklaşmasından korkarmış gibi parmaklarını tenine itinayla değdirerek. Sanki uyanacak ve bu da düşmanın gönderdiği bir başka rüya olacakmış gibi.

Simon öfkeyle yere baktı. Önlerinde onları bekleyen şey onu dehşete düşürüyordu. Hayatı boyunca yalnızca iki kez zamanda yolculuk yapmaya kalkışmıştı ve her ikisi de felaketle sonuçlanmıştı.

Simon tok bir sesle, "Gençken, büyü yapmak için bu tür yardımlara ihtiyaç duymuyordum," dedi.

"Yardıma ihtiyacı olmak yanlış bir şey değil."

"Hayır, değil. Ben sadece yardım almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Simon bir değişiklik hissetti. Sonra zihninin çevresindeki hararetli savaşta bir kıpırtı oldu. Simon bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve ona karşı koydu. Eliana'yı sertçe kendine çekti. Eliana da ona sertçe sarıldı ve yanında durdu. Simon Eliana'nın nefesinin sıcaklığını saçlarında, ince vücudunu ellerinin altında hissediyordu.

"Öfkemizden daha fazlasıyız," dedi Eliana alçak sesle. Bunlar onun Söğüt'te, yağmurun yumuşattığı bahçelerde, sıcak elleri Simon'ın yara izli göğsündeyken söylediği sözlerdi. Hatıra tatlı tatlı süzüldü, kış öncesi yere düşen son yaprak.

"Bize yapılanlardan daha fazlasıyız," diye cevap verdi Simon. Boynunda Eliana'nın tebessümünü hissetti.

Kapı açıldı. Ludivine'in isimsiz yardımcılarından biri, küstah, becerikli. Eliana arkasındaki adama bakmak için hızla döndü.

"Evet?" diye çıkıştı. Öfkesinin keskin sesi, Simon'ın sevgiyle acı çekmesine neden oldu.

"Zamanı geldiğini söylüyor," dedi yardımcı. Her ikisinin gözlerinin içine baktı. "Bizi buldu."

# 41
# ELIANA

*"Uygulamayı kötüleyenleri böylesine korkutan şey, zamanda iplik toplama kavramının kendisi değildir. Onların korkuları daha çok işlemin olası sonuçları, öngörülemezlikleridir. Zaman, seyyah ne kadar becerikli olursa olsun, ayarlanabilecek bir saat değildir. Zaman sonsuz ve vahşidir. Deniz gibi ehlîleştirilemez."*

–Zaman üzerine Düşünceler, Basara Oboro, ünlü Mazabat bilgesi

Eliana telaşla Ludivine'in en sevdiği odaya girdi. Simon hemen arkasındaydı. Her ikisi de yardımcıların verdiği temiz giysileri giymişlerdi. Eliana'nın omzuna iliklenen paltosu dizlerine kadar iniyordu. Hareket edebileceği kadar esnek fakat ona biraz olsun koruma sağlayabilecek kadar kalındı. Oldukça ağır, hançerlerle dolu bir silah kemeri takmıştı. Kendi kayıp bıçakları içini acıtıyordu.

Simon'a yalnızca bir kez baktı. Simon saniyeler öncesinde ona sarılıyordu, yüzü açık ve yumuşaktı. Şimdi, savaş zırhlarını giymişti. Eliana'nınkine benzer uzun bir palto, altında zırhlı bir yelek. Kalçasında tabanca, botlarının içinde ve kollarına kayışlarla bağlı kılıflarının içinde bıçaklar.

Odada, Ludivine tıpkı Eliana ile oturduğu gibi Remy ile oturuyordu. Üç titreşen mumun oluşturduğu geniş bir üçgenin içinde birbirine bakan iki sandalyede.

Ludivine bakışlarını kaldırdı, teni kemik gibi beyazdı. Eliana onun birkaç saatlik süre içinde bu kadar çok değişmesine şaşırdı.

Yüzünün çukurları gölgelerle kararmıştı, üst dudağında ter damlaları vardı.

Ama sesi hâlâ bir su gibi sakindi. "Her şey olması gerektiği gibi işliyor mu?

Eliana bu yüzden onu memnuniyetle dövebilirdi. Sesi anki ne olduğunu hiç bilmiyormuş gibi, sanki Eliana ve Simon'ın kalplerini hissetmiyormuş gibi soğuktu.

"Her şey olması gerektiği gibi," diye cevap verdi Simon. Bakışları, yanan çelik kadar parlaktı.

Ludivine kıpırdamadı ancak Eliana zihninde onun yumuşak ve üzgün sesini duydu. Özür dilerim, küçüğüm. Ben hep böyle değildim. Senin beni kalbim henüz bir bütünken tanımanı isterdim.

Eliana cevap olarak hiçbir şey göndermedi. Ne acıma, ne kibarlık. İçinde bunlara yer yoktu. Vücudu gergindi ve titriyordu; üstüne gelen sele karşı duruyormuş gibi kendini sıkıyordu. Odanın girişinde yumuşak ayak sesleri duydu. Arkasına bakınca Navi, Ysabet, Hob, Patrik, Malik ve diğerlerini gördü.

Navi elini uzattı. Eliana onun elini minnetle tuttu ve sonra bir kez daha Ludivine'e döndü. Remy'nin esmer kafasına doğrudan bakamıyordu. Onun Ludivine ile neler konuştuklarını düşünmekten çok korkuyordu.

"Yardımcın, Corien'in bizi bulduğunu söyledi." Her kelimenin üstüne bastırdı. Dişleri sert, dili sivriydi. "Şimdi bize ne yaptıracaksın? Corien nerede?"

Ludivine ayağa kalktı. Dingin nefesler alıp verdi. Sonra başını hafifçe yana eğdi, sanki uzaktan gelen bir sesi dinliyordu.

Eliana gerildi. Ağır bir saniye geçti. Sonra duydu: gümbürdeyen bir titreşim, uzaktan gelen tiz bir çığlık. Belli belirsiz ama kaçırılamaz. Hava gerildi, durgunlaştı. Bu, fırtına patlamadan önceki andı.

Eliana'nın arkasında diğerleri huzursuzca kımıldadılar.

Ysabet elleri kalçasında, gözleri kısık öne çıktı. "Bir şey yaptı. Bunu hissedebiliyor musunuz? Ayağımızın altındaki taş titriyor." Kafasını silkti. "Sen ne yaptın, melek?"

Eliana'nın yanındaki Simon kımıldadı. Eliana ona baktı. Simon ona bakmayacaktı ama şimdi bunun nedeninin farklı olduğunu seziyordu.

Ludivine kapının yanında bekleyen iki yardımcıya işaret etti. Yardımcılar derhal odayı boşaltmaya başladılar. Sandalyeler, halı, üstlerinde mumlar yanan kaideler. Sadece mumlar kaldı. Bir de Katell'in kınının içindeki kılıcı.

Remy sessizce Eliana'nın yanına geldi, boştaki elini buldu. Eliana'nın boğazındaki acı acımasızca parladı. Eğer bunu yaparlarsa hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Ne Vaera Bashta, ne Invictus, ne de Remy'nin gözlerindeki o yeni haşin pırıltı. Ioseph ve Rozen Ferracora'nın çocuğu olarak doğacaktı ve Orline'da mutlu bir hayat yaşayacaktı. Hikâyeler yazacak, pastalar pişirecekti. Eliana diğer olasılıkları düşünmeyi reddetti.

"Bu oda, labirentin tam ortasında," dedi Ludivine. Yardımcıları etrafta koşuştururlarken o çok sakindi. "Onlarca oda, yüzlerce geçit var. Bazıları büyük salonlara çıkıyor. Diğerleri hiçbir yere. Bu, bize biraz zaman kazandıracak. Haçlılar zekiler ama kana susamışlıkları içgüdülerini köreltir."

Navi keskin bir nefes aldı.

Eliana'nın hemen arkasında Simon sessizce duruyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Eliana tereddütle Ludivine'in zihnine ulaştı. Ludivine hemen ona doğruyu gösterdi. Hiç kırpmadığı siyah gözlerinde utanç yoktu.

"Haçlıları yeraltına getirdin," diye fısıldadı Eliana. Eliana'nın sözlerini cırlak sesler, tiz çığlıklar izledi. Sanki yaratıklar isimlerinin geçtiğini duymuşlardı.

Arkasında, Hob olduğunu düşündüğü biri pis bir küfür mırıldandı.

"Neden?" diye fısıldadı Navi. "Nasıl?"

Oda yükselen titreşimlerle uğuldadı. Onlara yaklaşan bir şey vardı, yürüyen acımasız bir ağırlık. Yaratıklar mı? Yoksa daha mı kötüsü?

Eliana'nın midesi kalktı. Berraklıkla kaplandı.

"Çünkü melekler bizi yakalamaya geliyorlar," dedi Eliana. "Haçlılar bizi koruyacaklar."

"Bizi korumak mı?" Patrik Ludivine'e öfkeyle bakarak dudaklarını büktü. "Onlar bizi hiç sevmiyorlar. Şimdi üstümüze iki düşman birden çullanacak, sayende."

Eliana Patrik'i görmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki Patrik'in öfkeli solgun yüzünün görüntüsü zihnini yüzeyinde garip bir şekilde suyun üstündeki yağ damlası gibi kaldı. Patrik tanıdıktı ama değildi, etten ve kandandı ama bir anıydı. Kızgın bakışlarla Ludivine'e baktı. Mahvolan gözü yırtık pırtık siyah bir bez parçasının ardına saklanmıştı. Ve Hob vardı, Patrik'in yanında uzun boylu ve yüzünü buruşturmuş halde duruyordu. Esmer teninde yeni yara izleri vardı. Navi, gözleri yaşlarla parlak, ağzı öfkeyle ince. Arkasında Ysabet, dişleriyle Ludivine'in boğazını parçalamaya hazır. Malik kapıda, tıpkı Navi'ye benzeyen yüzü, güzel düzgün bir burun, sıcak bakışlı siyah gözler. Ve koridordaki kalabalık, Navi'nin beraberinde okyanusun karşısından getirdiği herkes. Onlarca sığınmacı, denizci, katı yürekli savaşçılar, şimdi hepsi yeraltında kapana kısılmışlardı.

Onlara bakarken, tenine yavaşça yayılan bir korku ürpertisi ile Eliana Ludivine'in onu buraya getirmek için neden beklediğini anladı. Navi'nin küçük ordusunun gelmesini beklemişti, harcanabilir askerler. *Yardım geliyor*, demişti Kâhin. *Yardım yakında.*

Ludivine toplanan herkese solgun bir şekilde gülümsedi. "Zamanı geldi. Acele edin. Size ihtiyacı var."

Hepsinin yüzü birer birer değişti. İçlerinden parıldayan bir ısı dalgası gibi bir duygu dalgası geçti. Korku katılaşarak öfkeye dönüştü. Gözyaşları kurudu, ağızlar kapandı. Arkasını dönüp kılıcını çeken ilk Patrik oldu. Koridorda hızla ilerlemek için diğerlerini iterek geçti. Hob hemen arkasından gitti. Sonra Malik ve sonra vahşi bir ulumayla Ysabet.

Navi boğuk bir sesle hıçkırdı, Eliana'yı sertçe kollarına çekti. Bir saniye sonra Navi gitmişti, sonuncuları da odadan çıkıyordu. Eliana olduğu yerde donakaldı. Arkadaşlarının savaş naraları,

kulağında uğuldayan kan sesiyle boğuklaşıyordu. Bir nefes daha. Korkusu yok oldu. Sesler yeniden gürledi. Navi'nin ismini haykırdı, onların arkasından koşmaya çalıştı. Eller onu tuttu ve güçlü bir göğse doğru çekti. Çığlık atmayacak kadar hiddetliydi. Güç elementlerinden fışkıran bir güçle Simon'ı itti. Remy ve Simon onu geri çekinceye dek Ludivine'i yere devirdiğinin ve onu yumruklamaya başladığının farkında değildi.

"Bana yardım ettiğin her an, gücümü geliştirmem için benimle çalıştığın her gün," diye çıkıştı Eliana, "sonunda ne yapacağını biliyordun. Navi ve diğerlerinin Cennet'e geldiklerini gördün ve onları buraya yönlendirdin. Onları haçlılarla çarpışmaya göndereceğini, bize zaman kazandırmak için onları hiç tereddütsüz feda edeceğini biliyordun. Biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin."

Ludivine ağzını silerek doğruldu. Eliana'nın gözlerinin önünde dudağındaki kanama durdu. "Elbette söylemedim."

"Çünkü seninle savaşacağımdan korktun."

"Hiçbir şeyden korkmadım. Senin şimdiki gibi tepki vereceğini biliyordum."

Navi'nin yüzünü hayal eden Eliana hıçkırdı. "Onları seviyorum."

"Onlar da seni seviyorlar. Seninle hiç karşılaşmamış olanlar bile. Senin hakkında anlatılanları seviyorlar. Onları kurtarma becerinin olduğuna inanıyorlar. Sana bu fırsatı vermek için ölmeleri gerekiyorsa, o zaman ölmek zorundalar." Ludivine'in dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Navi, dinleyen herkese senin karşı konulamaz şekilde tasvir ediyor. Elbette seni seviyorlar. Navi'nin yanında senin hakkındaki hikâyeleri dinleyerek bir gece geçirsinler, herkes onun dediklerine inanır. Sen, tüm çağların kraliçesisin."

Eliana kollarını Simon ve Remy'den kurtardı. Ayakları yerde taş gibiydi. "Hemen onların kafalarının içine gireceksin, çarpışmalarına engel olacaksın. Bunu herhangi biriyle de yapabilirdin, Cennet'ten onlarca insanı silahaltına alabilirdin. İki yüz, beş yüz. Neden *onlar?*"

Ludivine kuvvetsiz bir kahkaha attı. Yüzü bile kıpırdamadı. Dudakları solmuştu, gözleri beyazlayan teninde ürkütücü şekilde kapkaraydı.

"Onun ne kadar öfkeli olduğunu anladığını sanmıyorum," dedi Ludivine. Sesi cilalı bir bıçak gibi pürüzsüzdü. "Onu bu odanın dışında tutmak için gücümün çoğunu kullanmam gerekiyor. Geriye çok az gücüm kaldı. Sadece senin gidip gerekeni yapman için ölmeye zaten hazır olan insanları yüreklendirmeye yetecek kadar. Şehirdeki insanlara çobanlık yapıp onları buraya getiremezdim. Onların zihinlerine girip, onları kukla askere dönüştüremezdim. Bu beni çok savunmasız kılardı. Simon'ı ya da seni savunmasız kılardı. Ve şimdi, hâlâ hayatta olan her parçam onunla savaşıyor."

Eliana yumruklarını bacaklarına bastırdı. İnsan ırkının tamamı karşısında yüz kişi anlamsız kalıyordu. Eliana bunu biliyordu ama yine de öfkesine tutundu. "Onlara seçim hakkı vermedin," diye fısıldadı.

"Onlar sana doğru yelken açmayı seçtiler," dedi Ludivine. "Zahra her an ölebilecekken ve onların yerleri tespit edilebilecekken, onlar Zahra'nın peşinden çökmekte olan bir şehre gitmeyi seçtiler. Zahra'nın zihinsel zırhında tek bir çatlak olsaydı, savaş gemileri onları bulurdu. Açık denizlerde onları parçalara ayırırlardı. Ben şimdilik sadece bir öneride bulundum. Zaten ölmeye hazır ve çarpışmaya hevesli savaşçıların arkasından hafif bir rüzgâr."

Ludivine ellerini tuttuğunda, Eliana üzüntüden ona karşı çıkamayacak kadar uyuşmuştu. Çalıntı kalbinin yerinde bir boşluk bulunan bu kara gözlü melek yerine, orada Zahra'nın olmasını dilerdi. Eliana bu kötü düşünceyi oluşturdu ve Ludivine'in suratına çarptı.

Düşünce, porselen pürüzsüzlüğünde, düzgünce orada kaldı.

"Yardımcılarımın beşi, yirmi dakika önce haçlıları benim evime çekerlerken öldüler," dedi Ludivine sakince. "Onların hepsiyle uzun yıllar geçirmiştim. Onların yasını tutuyorum. Ama onları bu işe yollamaktan çekinmedim. Onlar da gitmekten çekinmediler. Navi, Ysabet ve mürettebatları, Vespers'ten yola

çıktıklarında kötü sonlarına doğru yelken aldıklarını biliyorlardı. Yine de bunu memnuniyetle yaptılar. *Senin* için yaptılar. O zaman savaşmak ve şimdi savaşmak, onların seçimiydi. Şimdi yapılması gerekeni yaparak onların bu seçimini onurlandırmalıyız."

Eliana Ludivine'in kara gözlerine baktı. Sonra arkasını dönerek boş kapıya baktı. Çok kısa bir süre önce Navi, Patrik ve Hob oradalardı. Simon ve Ludivine arkasında konuşuyorlardı. Onları umursamadan savaşın uzaktan gelen seslerini dinledi. Canavar çığlıkları, gırtlaktan çıkan kükremeler.

Çarpışan kılıçlar.

"Kılıçları duyuyorum," dedi Eliana. Kelimeler dilinde iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Yardımcılarım ölmeden önce yüz haçlıyı yeraltına çekmeyi başardılar," diye cevap verdi Ludivine. "Corien de önden beş yüz melek yolladı. Arkadaşlarımızın döktükleri haçlı kanlarından kaçınırken, yavaş ilerleyeceklerdir. Bu bize biraz zaman verir. Ama onların sayıları eninde sonunda canavarları alt edecek. Corien için yolu temizleyen bir deniz olacaklar. Bir saat dolmadan bu odanın kapısına dayanacak. Ama o zamana kadar siz çoktan gitmiş olacaksınız."

Eliana döndü. Simon arkası ona dönük halde odanın ortasında duruyordu. Havadan iplikleri çekiyordu. Işık dokuyucusu.

Ludivine elini Remy'nin omzuna koydu. "Remy ve ben Eski Celdaria diline çalışıyorduk. Simon'ın başına bir şey gelmesi halinde, Remy kimle karşılaşırsanız karşılaşın, nasıl konuşacağını bilecek. O zamanlar ortak dil farklıydı. Celdarialılar onların dilini konuşursanız size daha çok güvenirler. Neyse ki Remy'nin oldukça sağlam bir kelime dağarcığı var. Jessamyn ile vakit geçirirken epeyce öğrenmiş." Sevgiyle gülümsedi, Remy'nin siyah saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı. "Keşke birlikte geçirecek daha çok zamanımız olsaydı, Remy Ferracora. Büyüleyici bir zihnin var. Karanlığın içinde geçen onca aydan sonra ne kadar da çok hayal barındırıyor."

Onları izleyen Eliana kendini kötü hissetti. Remy'yi Ludivine'den kaptı ve onu odanın diğer ucuna götürdü.

Eliana gölgelerin içinde kendini hazırladı. Alnını Remy'nin alnına dayadı, onun yanaklarını tuttu. Remy'nin gözleri onun bütün dünyasıydı. Kan çanağı ve mavi, koyu kirpiklerle çevrili.

"Sana benimle gelemeyeceğini söylerdim," dedi Eliana. "Ama nedense bunu kabul etmeyeceğini düşünüyorum."

Remy'nin ağzının köşesi hafif bir tebessümle yukarıya kalktı. "Burada kalırsam, kesinlikle ölürüm. Seninle birlikte gidersem, yaşayabilirim."

Eliana dilini ısırdı. Şimdi zaman hakkında ne olabilip ne olamayacağı hakkında, ne değişip değişmeyeceği hakkında konuşmanın zamanı değildi.

"Şu var ki," dedi Eliana kuvvetsizce.

Remy ellerini Eliana'nın ellerinin üstüne koydu, nazikçe parmaklarına bastırdı. "Bunu yapabilirsin, El."

Bu yeni çatlak sesin kendi isminin kısaltmasını söylediğini işitmek, Eliana'ya yanlış geldi. Önündeki bu erkek çocuk, bu dikkatli bakışlı ince uzun katil. Remy'nin alnına ateşli bir öpücük kondurdu. Eğer doğrudan Remy'nin gözlerinin içine bakmazsa, son birkaç ay yaşanmamış gibi davranabilir ve Orline'daki odasını hayal edebilirdi. Dantel perdeler, annesinin yorganı, azizleri, melekleri, tanrısal yaratıkları ve kralları okurken sesiyle onu uykuya daldıran Remy.

Koridordan korkunç sesler geldi. Yeri yaran yıldırım gibi çarpışan kılıçlar. Kaosun içinden tiz bir çığlık sesi geldi. Eliana bunu Navi'nin sesine benzetti. Ensesi terden buz kesti.

Ludivine yanlarından geçerek kapıya gitti. Simon'ın büyüyen ipliklerinin ışıkları, duvarları tuhaf bir şekilde aydınlatıyordu. Tükürüklü fırtına bulutlarının gümüş yükü gibi keskin, kekremsi bir koku taşıyan soluk bir beyaz altın.

"İpliklerden içeriye adım attığınızda, kendinizi Baingarde'ın arkasındaki kraliyet bahçelerinde bulacaksınız," dedi Ludivine. Saçları büyüyen ışıkların içinde sıvı altın gibi görünüyordu. "Huzur dolu bir geceydi. Audric, Rielle ve ben, uzun bir günün ardından bir keder ağacının altında oturuyorduk. Uzun ama güzel bir gün. Sınavlar bitmişti. Henüz Rielle'yi krallığa tanıtma

turuna çıkmamıştık. Rielle'nin babası yeni ölmüştü, Audric'in babası da öyle. İçimizde keder vardı, korku vardı. Ama üçümüz baş başa kaldığımızda, huzur da vardı."

Ludivine arkasına baktı. İplik ışığı gözlerini altın tabakaya çevirmişti. "Simon?"

"Neredeyse," dedi Simon. Sesi gergindi.

Eliana Simon'ın yanına gitti ve durdu. Remy'nin de geldiğini hissetti. Göz ucuyla, Remy'nin yüzünün Simon'ın çalışmasını izlerken hayranlıkla nasıl yumuşadığını gördü. Yüzündeki bu ifade Remy'yi daha da tanıdık kıldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Eliana.

Simon kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Harika gidiyorsun."

Simon'ın ağzı seğirdi. Şakakları terden parlıyordu. "Nereden biliyorsun?"

Doğrusu, Eliana bilmiyordu. Ama Simon'ın havadan ışık çeken uzun, marifetli parmaklarını izlemek eskiden olduğu gibi güzeldi. Alnının ciddiyetle kırışması, çenesinin sert hatları.

Eliana elini Simon'ın koluna koydu. Simon'ın vücudu gevşedi, parmaklarının ucunda dönerek toplanan ışık iplikleri parlayarak sağlamlaştı.

Göğsünde soğuk bir şekilde dönen korkuya rağmen Eliana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Simon. Sesi ipliklerin artan uğultularının altından incecik geliyordu. Ellerini havadan çekememesine rağmen Eliana Simon'ın kendine yaklaştığını hissetti. Bacakları birbirine dokundu. Remy kolunu Eliana'nın koluna geçirdi. Yanağını onun omzuna dayadı. Eski Celdaria dilinde bir cümleyi tekrar tekrar mırıldandı. Eliana'nın gözünün ucunda, mumlardan biri titreşti.

Sonra koridordan bir patlama sesi geldi. Taşın üstünde peş peşe devasa metal tıngırtısı. Kapının önünden görülmeyen bir şey tarafından fırlatılan bir katil haçlı geçti. Sürüngenin parlak siyah yeşil tüyleri zemini çizgiler halinde parlak mavi renge boyadı.

"Geliyor. Benim düşündüğümden daha da hızlı," dedi Ludivine. Sesi bir şey belli etmese de Eliana zihninde hafif tereddütler hissetti. "Bizi gönder ve hemen peşimizden gel," dedi Eliana. "İpliği arkandan kapat. Ardına bakma."

Simon başını salladı. Vücudundan hafif bir titreme geçti. İpliklerinin onlarcası, belki de yüzlercesi dönen ışıklardan sağlam bir halka halinde toplanıyordu. Eliana izlerken, karanlık iplikler parlak olanlarla birleştiler, onları tükettiler. Kırbaç gibi şakladılar, havaya karanlık saçtılar. Işık halkası titreşti, parlaklığını kaybetti, sonra yeniden parladı. Karanlık iplikler ışık iplikleriyle birlikte büküldüler. Halkanın ardında şekiller belirdi. Hizada yürüyen kocaman askerlere benzeyen uzun yeşil gölgeler. Ağaçlar mı?

Eliana'nın tüyleri diken diken oldu. *Baingarde'ın arkasındaki kraliyet bahçeleri.*

Eliana Katell'in kılıflı kılıcını çekti ve silah kemerine taktı. Sonra incelemek için kılıcı kılıfından çıkarttı. Kılıç tahmin ettiğinden daha güzeldi. Altın kabzası güneş ışınlarını andıracak şekilde oyulmuştu. Bıçağı yüksek parlaklığa erişmesi için cilalanmıştı. Çok büyük görünmesine karşın ellerinde hafif ve atik bir his uyandırıyordu. Kılıcın havada nasıl da rahatça hareket ettiğine hayranlıkla baktı. Güç elementleri kabzaya doğru şarkı söylediler, parlak ışıkları metali öptü. Dışarıdaki koridorlarda ürkütücü çığlıklar yankılandı. Eliana'nın tanımadığı bir ses, merhamet diledi.

Zihninde karanlık bir baskı dalgalandı ve belli belirsiz bir fısıltı getirdi:

*Eliana.*

Kalbi gümbürdeyen Eliana Katell'in kılıcını kılıfına geri soktu. Her yeri sancıyla kaplandı. Evindeki odası için, sevgili cesur Zahra için, Navi'nin kollarının sıcaklığı için korkunç özlemler duydu. İplikleri izlerken, boğazındaki düğümün daha da yükselmemesi için onu tuttu. Omuzlarını yuvarladı, ayaklarını kımıldattı, ellerini ve parmaklarını salladı. Güç elementleri tavana ışık saçtılar.

Yanında, Simon'ın kolları sanki inanılmaz bir yük kaldırıyormuş gibi havada titrediler. Eliana ona uzandı,

sonra bundan daha iyisini düşündü. Keşke onu kollarıyla sarmalayabilse, yüzünü bir kez daha Simon'ın omuzlarının arasındaki o sıcak noktaya gömebilseydi.

Bunun yerine dönen ışık halkasına döndü. Işık halkası odaya kıvılcımlar saçıyordu. Eliana kendini kaçmaya hazırladı. Kasları gerildi, Katell'in kılıcı bacaklarına tanımadığı bir ağırlık yapıyordu. Yanında duran Remy sağ elinde bir hançer tutuyordu. Kalçasında bir başka bıçak ışıldıyordu. Cennet'te geçirdiği süre içinde vahşileşen yüzü, taştan oyulabilir ve eski coşkulu azizlere hürmeten Orline'daki tapınaklardan birinin üstüne dikilebilirdi.

Corien geldiği anda, Eliana onu tenine inen bir gece gibi hissetti. Hava titredi, birdenbire öyle yoğun ve kapalı hale gelmişti ki Eliana nefessiz kaldı. Duvarlara bir öfke kükreyişi çarptı. Metal metale çarptı. Corien'in de mi kılıcı vardı? Hem kılıçla hem zihnen çarpışan iki melek neye benzerdi?

Eliana gözlerini ipliklere dikti. Remy'nin arkasını dönmek üzere olduğunu hissetti. Onu yakalayarak ipliklere çevirdi.

"Ona bakma," diye mırıldandı Eliana. "Simon'a baktı. Işığa bak."

Corien'in parmaklarının düşüncelerinin kenarlarını karıştırdığını, kazıdığını hissedebiliyordu. Eliana'nın sakinliği bir tahta gibi kıymıklara ayrıldı.

*Eliana.* Corien'in fısıltıları devrilen taşlar gibi yuvarlandılar. Öfkeli bir telaş. *Eliana.*

"Gidin."

Simon'ın kısık sesi bir patlama gibi yankılandı. Eliana bir gediği çevreliyorlarmış gibi görünen dönen ipliklere baktı. Gedik soğuk ve dipsizdi. İğne gibi sivri bir korku dalgası tenini kapladı.

Eliana Simon'a dokunma arzusuna karşı koyarak ona biraz daha yaklaştı.

"Şimdi mi?" diye fısıldadı.

Simon'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ağzı büküldü. "Şimdi. *Git*, Eliana."

Arkalarından tiz bir çığlık sesi geldi. Yakıcı bir içgüdü Eliana'yı arkasına dönmeye zorladı. Corien'in yarı yırtılmış beyaz gömleği

kırmızı ve mavi kanlarla parlıyordu. Siyah damarlar, kuru teninin üstünde koyu renk bir harita çizmişti. Hırıltılı nefesler alıyordu, bütün adımları dengesizdi ama haçlı kanı ona ne yapmış olursa olsun, yıkımbıçağı ona ne acı veriyor olursa olsun savaşmaya devam ediyordu. Daha az melek, sırılsıklam, bir anda ölebilirdi.

Ama Corien dişlerini gösterdi ve kılıcını yükseğe kaldırdı. Ludivine sendeledi. Ellerinden birini şakağına götürdü. Corien öfkeli bir çığlıkla kılıcını Ludivine'in üstüne doğru salladı. Kılıç Ludivine'in boynunu ortadan ikiye yardı. Kanlar kırmızı yağmur gibi sıçradı. Ludivine'in kafası yere düşüp yuvarlandı. Vücudu çöktü, kılıcı tıngırdayarak yere düştü.

Eliana'nın kafasının içinde bir panik iniltisi patladı. Hızla ipliklere döndü ve kendini onların içine fırlattı. Remy'nin elini yakalayarak onu da kendiyle birlikte ışık halkasından geçirdi.

Bir silah sesi havayı yırttı.

Eliana'nın arkasında Simon çığlık attı.

Eliana ona uzanmak için döndü fakat bir şey Simon'ı geri çekti. Eliana ona uzanamadı. Bir anlığına Simon'ın acı ile parlayan yüzünü gördü ve sonra Simon yok oldu. İplikler sertçe hareket ettiler, yön değiştirdiler ama sonra üstlerinden bir bulut geçmiş ve arkasından güneş yeniden ortaya çıkmış gibi kendilerini düzelttiler. Koyu renkli iplikler, zamanın tıslayan filizleri, ayrıldılar ve sonra yeniden biçim aldılar. Eliana ve Remy'yi yakaladılar, ileriye doğru fırlattılar. Eliana'nın zihni korkuyla çığlık attı. Bir şey boğazına yapıştı ve sesini çaldı.

Sonra Eliana sağlam zemine bastı. İplikler arkasında şaklayarak kapandılar, topuklarının uçlarını yaktılar.

Serin, sakin bir yeşil dünya özlemiyle Eliana nefes aldı. *Baingarde kalesinin arkasındaki kraliyet bahçeleri. Huzurlu bir akşamdı.*

Ama o sırada başının üstünden yıldırım gibi bir ateş vızıldayarak geçti. Eliana Remy'yi de kendiyle birlikte aşağıya çekerek soluk soluğa eğildi. Sert bir şekilde yere çarptılar. Çamur, ellerini ve ayaklarını emdi. Kan ve dumanın kara kokuları Eliana'nın başını döndürdü. Fıçıya benzeyen bir şey yanlarından

geçti. Benekli kürklü kafası ve uzun yılanvari bir kuyruğu olan büyük bir yaratık. Gök gürültüsüne benzeyen her adımıyla, yer sarsılıyordu. Eliana hızla gidişini izlerken, yaratığın ayak bileklerinde bir şey pırıldadı. Şişkin teninin içine düz metal şeritler yerleştirilmişti. Parçaların her biri tanıdık bir ışıkla parlıyordu.

Eliana'nın içini dehşet kapladı. Bu yaratık tam olarak bir haçlı değildi, en azından onun gördüklerinden değildi. Ama onlara yakın bir şeydi ve *güç elementleri* vardı. Yaratığın sırtına bileklerinden ateş çıkan gri gözlü bir çocuk oturuyordu. Eliana'nın kanı buz kesti. Adatroxlar gibi kontrol edilen bir elemental çocuk.

Eliana doğruldu. Remy onun yanında ayağa kalktı. Dünya, güneş ışığı ve ateşten bir curcunaydı. Hareket eden ve uğuldayan bir karanlık vardı. Yakınlarda bir şey yanıyordu. Dumandan boğularak koştular. Arkasına saklanabilecekleri bir kayalık buldular. Kendilerini çamur ve kanla kaplı bir yarığa sıkıştırdılar. Yanlarında zırhlı bir adam yatıyordu. Donuk gözleri kocaman açılmıştı ve bacaklarından biri kopmuştu.

Eliana güç elementlerinin ışığını göğsünde saklayarak kayanın üstünden ilerideki kaosa baktı.

Burası bir savaş meydanıydı, öyle uçsuz bucaksızdı ki dünyanın her yeri olabilirdi. Zırhlı askerler kılıçlarını sallıyorlar, mızraklarını fırlatıyorlardı. Sürücüsü olmayan bir at, dizginlerini arkasından sürükleyerek hızla önlerinden geçti. Eliana üstlerinden ciyaklayarak uçan bir gölge şahin geçerken irkildi. Yaratık zırhlı bir askere doğru pençeleri önde dalışa geçti. Bir karanlık kozası askeri çabucak sarmaladı, havasız bırakarak boğdu ve sonra yere çarptı.

Gece olmuştu ama yine de ışık patlamaları ve ışınları tuhaf parlamalar halinde savaşı aydınlatıyorlardı. Eliana, kısa siyah saçlı açık renk tenli bir kadının ucunda parlak mavi küre olan siyah bir asayı salladığını gördü. Küre yerden gölgeleri çekti. Biraz sonra kadının yanından ağızları kocaman açılmış siyah kurtlardan oluşan bir sürü çıkarak savaşın içine daldı. Bir adam ışıldayan bir kalkanla yere vurdu ve toprak yarıldı. Beş asker

sakarca bu yarığın içine devrildiler. Eliana askerler düşerlerken onların gözlerini gördü; gri ve puslu, ifadesiz.

Kanı dondu. Adatrox.

"Bak." Yanında çömelen Remy sol tarafa işaret etti. Uzakta kocaman bir dağ silueti belli belirsiz görünüyordu. Dağın eteklerine binlerce minik ışık saçılmıştı. Ateşler, kocaman bir taş duvarı belli ediyorlardı. Bu, dağa doğru yükselen tepelerin üzerine inşa edilmiş bir şehirdi. En üstte de kuleleri göğe uzanan belli belirsiz gri bir kale vardı.

"Baingarde," diye fısıldadı Remy. Sesinde, onu gecelerce, yıllarca Eski Dünya hakkında okumaya devam ettiren aynı hürmet dolu korkuyu duydu.

Yakınlarında bir şey patladı. Yangın çıktı ve büyüdü. Bir asker cehennem ateşinden uçarak uzaklaştı, *uçtu*. Gölgenin içinde sivrilen beyaz ışık mızraklarının üstünde süratle taşındı.

Eliana bir an için sadece bakabildi. Bir meleğin sarayında karanlık bir ömür geçirmişti ama daha önce kanatlı bir melek hiç görmemişti.

Remy Eliana'nın kolunu çekerek yere indirdi. Kayanın arkasında dümdüz yere yattılar. Eliana'nın güç elementleri avuçlarında titredi. Nefes nefese kalan Eliana, yüzü toprağa gömülü bir haldeyken dilinde büyü tadı aldı. Bu tat rüzgârı bastırıyordu, ağzında soğuk ve metalik kıvılcımlar saçıyordu. Sanki bir şimşeği öpmüştü. Görüşü bir cam kadar keskindi. Kanı coşkun bir halde kükrüyordu. Kelimeler zihnine altın akıntılar üstünde akıyorlardı.

Rielle hayattaydı. Empirium henüz yıkılmamıştı. Eliana parmaklarını çamura gömdü, büyüyle olgunlaşan havanın yukarıya doğru çekişine karşı direndi. Kanatlar olmadan uçmak mümkün müydü?

"Bu, Ludivine'in sözünü ettiği gece değil," dedi Eliana.

"Hayır," diyerek onayladı Remy. Gözleri, kımıldayan, patlayan ışıkların içinde parıldayan mücevherler gibiydi. "Bu, İkinci Çağ'ın son yılının ilkbaharı. Âme de la Terre Savaşı. Dünyanın sonunu getiren savaş."

# 20
# ✦ AUDRIC ✦

*"Elimizden geldiğince süratle sizin için geleceğiz ama Audric... Styrdalleen ve Âme de la Terre arasındaki kilometreler çok fazla ve halkım kar fırtınalı sert bir kışta perişan oldu. Sürekli sarsıntılar ve çığlar, köylerimize devamlı saldırılar. Binlercesi öldü. Başkent evlerini, çocuklarını, anne ve babalarını kaybeden vatandaşlarla dolup taştı. Gıdamız tükenmek üzere. Ağabeyim mektubunda yardım getirdiğini yazmıştı ancak şimdiye dek gelmeliydi. Asla gelmeyeceğinden korkuyorum. Bundan kurtulmak için en büyük umudumuz sensin, Audric. Düşmana karşı sıkı dur ve gözünü kuzeydoğu ufkundan ayırma."*

–Borsvall ordusu Komutanı Lord Ingrid Lysleva tarafından Celdaria Kralı Audric Courverie'ye yazılan mektup, 19 Nisan 1000, İkinci Çağ

Onu bulamıyordu. Audric bunun hemen olacağını hayal etmişti. Dakikalar içerisinde inanılmaz bir güç patlaması olacaktı. Onunla karşılaştırıldığında, savaş meydanının geri kalanı solacaktı. Tam ortasında Rielle duracaktı. Kollarını açacak, güç parmaklarından şimşekler halinde akacaktı.

Audric ona doğru dalışa geçecekti. Öyle kör edici bir güneş ışığı gönderecekti ki Rielle bile bocalayacaktı. Tanrısal yaratık yere vurmadan önce Audric Atheria'dan atlayacak, saldırması için Illumenor'u kaldıracaktı. Belki Rielle'ye seslenirdi. Belki Rielle bunların hiçbirine izin vermezdi.

Ama onu bulamıyordu.

Ve savaşı kaybediyorlardı.

Aşağıdaki savaşı sanki uykudaymış gibi izliyordu. İnanamayan gözlerinin önünde hiç durmaksızın geçip giden korkunç, hummalı bir kâbus. Melekler güç elementleriyle vurularak, elemental ustalarının dönen kalkanlarıyla savrularak, onar onar düşüyorlardı. Ancak saniyeler sonrasında yeniden bir bütün oluyorlardı. Vücutlarının tahrip olan parçaları birbirlerine doğru sürünüyor ve birleşiyorlardı. Düşen silahlarını buluyor ve hızla savaş dönüyorlardı.

Bazıları vücutlarını ezilmesi ve unutulması için orada bırakıyor, görünmez halde savaşıyorlardı. Celdaria askerleri sessizce düşüyorlardı. Yara olmadan, kan olmadan. Sadece çarpılmış solgun yüzler, çığlığın başlangıcında donan ağızlar. Bir rüzgaruçuran kamçısını havada şaklattı, melekleri ardı ardına yere deviren sert boralar topladı. Kısa bir süre sonra güç elementinin ışığı söndü. Vücudu sarsıldı, yüzü kaydı ve atından düştü. Toynak ve pençe denizinin altında ezilerek öldü.

Audric'in Illumenor'u tutan eli titredi. Kılıçtan akan güneş ışığı soluyordu. Işığının erişemediği yerler meleklerle doluyordu. Lissar dilinde tıslıyorlardı. Kılıcını atması için bağırıyorlardı. Illumenor'un parlak ışınlarına karşı Audric'in kulakları cama vuran yumruk sesleriyle çınlayana dek kılıçlarını çarpıştırıyorlardı.

Audric ışığını indiremezdi. Saniyeler içinde üstüne üşüşürlerdi.

Ama etrafında kesilip biçilen onlarca, *yüzlerce* asker için bir şeyler yapmalıydı. Ufacık da olsa bir zafer için çılgınca etrafına bakındı. Sloane'ın güç elementinin mavi beyaz enerjisi, hedeflerini vuran demirdöven çekiçlerinin kıvılcımları ve dönüşleri.

Bu yeterli değildi.

Yaratıklardan oluşan karanlık bir dalga amansızca şehre doğru çalkalanıyordu. Derilerinin içine dikilmiş güç elementleri ve kayaların devrilişine benzeyen kuvvetli kükreyişleriyle iğrenç yaratıklar. Onların üstünde gri gözlü çocuklar, alevle parlayan bilekleri, onlardan ok gibi fırlayan gölgeler. Bir uçucu yaratık sürüsü gölün karşı kıyısından çıplak kanatlarıyla saldırıya

geçtiler ve duvara doğru daldılar. Okçuları yerlerinden söktüler ve vücutlarını aralarında çekiştirdiler. Sadece kırıntıları kalana dek etlerini ve kemiklerini parçaladılar.

Audric Atheria'nın üstüne dümdüz yattı ve gözlerini kapattı. Atheria hemen savaş alanına doğru hızla dalışa geçti. Her iki yanında onu takip eden melekler vardı. Kanatları yanıp sönüyordu. Savaş naraları kurtların ulumasıydı.

Atheria yere vurmadan önce keskin bir şekilde yukarıya kalktı. Etrafında döndü ve karanlık sulardaki gösterişli bir gemi gibi savaş meydanın diğer tarafına geçti. Illumenor, melek saflarının arasında titrek bir yol yaktı ve melekleri etrafa saçtı. Audric güçlükle nefes aldı. Eserek üstünden geçen rüzgâr bıçak keskinliğinde ve dumandan simsiyahtı. Arkasına baktı. Arkalarında alevler içinde bıraktıkları yıkıma baktı. Küçük bir umut ışığı hissetti. Sonra devasa bir ağırlık Atheria'ya vurdu ve onu havada ters çevirdi. Audric düştü, Illumenor'u kaybetti, takla atmaya başladı. Eller tarafından tutuldu. Birisi, omzunun arkasında toprağa bir mızrak sapladı. Audric dönerek mızraktan kurtuldu. Sonra çamurun içinde kılıcına uzanmak için debelendi. Bir şey ciyakladı, korkunç hırıltılı bir çığlık. Eli bir metale değdi. Tanıdık bir güç ipi avcunda şakladı.

Illumenor'u aldı ve saldırganına doğru hızla döndü. Altın zırhlı upuzun bir melek. Mızrağını bir kez daha sapladı. Audric o mızraktan da kurtuldu. Illumenor parlak ışığına kavuştu. Melek silahını düşürdü, geri çekildi ve gözlerini korudu. Kılıçlarını kaldırdı. Diğer melekler de kılıçlarını kaldırarak onunla birleştiler. Audric meleklerin zihinlerinin kendi zihnini taciz ettiklerini, parmaklarının düşüncelerini deştiklerini hissetti. Ama Audric'i koruyan bir şey vardı, meleklerin saldırılarını geri püskürten tanıdık, esnek bir engel.

*Ludivine.* Audric bunun o olmasını umdu. Onu bir başkasının hayatta tuttuğunu, bu savaşın içinden göremediği bir sona doğru çektiğini düşününce içini mide bulandırıcı bir korku kapladı.

Meleğin kılıçlarını karşılamak için arkasını döndü. Metaller çarpıştıkça Illumenor daha da parlak kıvılcımlar saçıyordu.

Meleklerin darbelerinden kaçtı, bir meleği kasığından bıçakladı, bir diğerinin zırhlı göğsünde beyaz ışıktan bir oyuk açtı. Kaosun içinde Ludivine'i aradı. Ama Ludivine kendini saklıyordu. Korunaklı bir mağaradan savaşı mı izliyordu? Gerçekten de hepsini ölüme mi terk etmişti?

Öfkeli bir çığlık dikkatini çekti. Atheria yaratıklardan biriyle çarpışıyordu. Omuzları yerden yüksek, sırtı kürk ve kemikle kaplı bir yaratık. Atheria kulakları dümdüz, kanatlarını çırparak geriledi. Karnından kırmızı derin yaralar vardı. Ön bacaklarıyla tekme attı, yaratığı toynaklarıyla acımasızca dövdü. Audric'in başının arkasında sert ve soğuk bir şey vurdu. Audric düştü, etrafı karardı. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat bir şey onu yere itti. Göğsünün üstündeki demir kaplı bot onu çamura yapıştırdı. Audric sertçe gözlerini kırpıştırarak yukarıya baktı. Işık saçan kanatlarla çevrili zırhlı bir melek biçimi gördü. Boğazına bir bıçak değdi, teni bıçağa yol verdi. İğne batışı gibi bir acı.

Sonra hava bir sesle patladı. Şarkıda yükselen sesler gibi gür ve sıcak.

Audric'in göğsündeki baskı azaldı. Yukarıya doğru sıçradı. Illumenor alevlendi, meleğin gövdesini ikiye böldü. Vücut yere düştü. İki yarısı da tütüyordu. Bir daha ayağa kalkmadılar. Bu vücudun içinde hangi melek yaşıyorsa, kaçmıştı. Audric bunun neden olduğunu hemen anladı.

Flats'in diğer ucunda, gökten büyük kanatlı şekiller düşüyorlardı. Şekiller savaşın içine atılırlarken, yapılan büyünün dönen ışıkları onları aydınlattı. Savaşı süpürüp geçtiler ve sayısız meleği yere serdiler.

Bunlar ejderhalardı. Bir çağ boyunca kimsenin görmediği *ejderhalar*. Onlarcası, kimi ince ve uzun, bir at boyutunda, diğerleri savaş gemileri kadar büyük geniş ve kaslı. Onları süren asalı ve kılıçlı kişiler vardı. Pelerinleri arkalarından kara kanatlar gibi uçuşuyorlardı.

Audric'in zihninden en sevdiği hikâyelerden birinden bir bölüm geçti. İkinci Çağın şafağında, melekler Dip Dünya'ya sürgün edildiklerinde, azizler savaşın harap ettiği yerlere yeni

şehirler kurmaya başladılar. Barışın bu ilk yıllarında, tanrısal yaratıklar insan şehirlerinden kaçtılar. Nereye gittikleri bilinmez ama bazıları *buz ejderhalarının, Aziz Grimwald'in şampiyon yaratıklarının en kuzeye gittiğine inanırlar. O donmuş arazilerde kendilerine katılmaları için yalnızca seçili şampiyonlarına, Kammerat'a ya da ejderha sözcülerine izin verirler. Onları aramaya cüret eden diğer herkes donarlar, vücutları Kammerat'ın sevdiği kara kapüşonlu giysiye sarılı halde gece vakti eve gönderilir.*

Kammerat cilalı kemik boruları dudaklarına doğru kaldırırken, Audric onları hayranlıkla izledi. Ejderhaları sanki üstlerinde doğmuşlar gibi rahatlıkla sürüyorlardı. Gecenin içinde havayı şarkılarla, borularının peş peşe ötüşleriyle çınlatıp dolduran onlardı.

Duvarların üstünde okçulara işkence eden yaratıklar avlarını yere bıraktılar ve gölün karşı tarafında yeni gelenleri karşılamak için ciyaklamalarıyla göğü delerek fırladılar. Duman ve kıvılcımlarla kaplı gökyüzünde kanatlı iki tabur birbirlerine doğru hızla ilerlediler. Bu görüntü kısa bir süre boyunca her iki orduyu da sersemletti. Hem melekler hem de insanlar korku içinde sindiler.

Sonra Taléa Dağı ile Sorenne Dağı arasındaki geçitten sağır edici bir gürültü geldi. Audric dumanın içinden gözlerini kısarak baktı. Üzerinden bir ürperti geçti. Gümleyen kalbi ağzına geldi.

Çünkü orada, geçitten aşağı dökülen ve güvenli bir yol sağlamak için kendini yeniden düzenleyen toprak, parıldayan bir bıçak denizi gibiydi. Gümüş benekli, akıp giden beyaz kuyruklu kocaman savaş atları ile Aziz Grimvald ve Lysleva Hanedanlığının parlak turuncu, koyu mavi, günbatımı kadar yumuşak lavanta renklerindeki dalgalanan sancaklar kömüre dönmüş arazinin üstünden kopmuş geliyorlardı.

Üç bin kişilik Borsvall ordusu dağlarda aşağıya kükreyerek iniyordu. Henüz kullanılmamış güç elementleri parlıyorlardı; boruları bangır bangır ötüyorlardı, tiz savaş naraları atıyorlardı. Flats'in her yerinden tezahüratlar yükseldi. Celdarialılar ve Mazabatlılar kılıçlarını havaya savurdular.

Audric'in vücudu bir rahatlamayla yandı. Başı döndü. Onların gelmeleri için umutlanmamıştı. Ama şimdi onların gümbürdeyerek savaşa dâhil olmalarını görmek, yüreğinde taze bir ateş yakmıştı.

Audric arkasında bir tangırtı duydu. Hızla arkasına döndü ve seri üç darbeyle üç meleği ikiye böldü. Kolları güçle yanıyordu. Melekler yere yığıldı, harabeye dönen vücutlar yanan odunlar gibi tıslad.

Atheria'ya ıslık çaldı. Atheria hemen yanına geldi, burun delikleri kocaman açılmıştı, postunda kan lekeleri vardı. Atheria'nın yaralarını gören Audric tereddüt etti ancak Atheria sabırsızca şakladı. Kanatlarını uçmak için titretti. Audric Atheria'nın üstüne atladı ve havalandılar. Dağın eteklerinde Borsvall ordusunu karşılamak için hızla uçtular. Illumenor yollarını aydınlattı. Audric Flats'in her yerinde ve şehirde insanların onu izlediğini biliyordu. Illumenor'un ışığının dağlardan aktığını, Borsvall savaşçılarının yardıma geldiklerini göreceklerdi ve yarını düşünmeye cesaret ederek daha dük duracaklardı.

Atheria süratle alçaldı, Audric'i Borsvall birliklerinin korkusuz ve hızlı beyaz bir savaş atının üzerindeki lideri ile aynı seviyeye getirdi. Liderin arkasında iki sancaktar vardı, hanedanlığın renklerini uçuruyorlardı. Lider, Ingrid Lysleva'ydı, Borsvall ordusunun komutanı ve ağabeyinin yokluğunda onun vekili. Audric'in duyduğu kadarıyla, büyücülerin ve danışmanların ısrarlarına karşın tahta geçmemişti.

Ingrid yanında uçmaya başlayan Atheria'ya baktı, atının süratini ona göre ayarladı. Ingrid tepesinde boynuzlar olan gümüş bir miğfer takıyordu. Geniş bir gülümsemeyle Audric'in gözlerine coşkulu bir şekilde baktı.

Ingrid'in ardında ejderhalardan biri yanlarında uçmak için gökyüzünden dönerek indi. Daha ufak bir ejderhaydı. Kapmaya hazır dişleri, zekice bakan parlak gözleri ve beyaz kürklü hotozuyla sıska ama azılıydı. Binicisi, boynuna tutunarak iyice öne eğilmişti. Beyaz tenli, siyah saçlı adamın yüzünü

Audric tanımıyordu. Uzun, bol bir palto ve koyu renkli düz bir kumaştan pelerin giymişti. Kammeratlardan biri diye düşündü Audric. Adamın arkasında, onun göğsüne tutunmuş başka bir adam vardı. Benzer biçimde giyinmişti. Sakallı ve sarışın adam Audric'in hatırladığından daha zayıftı.

Aralarındaki vahşiliğin içinde göz göze geldiler. Ilmaire selam vermek için bir elini havaya kaldırdı. Arkadaşını gören Audric'in yüreği hafifledi. Ilmaire'in öldüğüne dair söylentilere hiç inanmamıştı. Onu kız kardeşinin yanında bir ejderhaya binerken sağ ve sağlıklı görmek, üçü birlikte savaşa gitmek, Audric'in yorgun kollarına ve bacaklarına yeni bir kuvvet verdi. Illumenor çatırdayarak parladı.

Yüzlerce melek, kargıları hazır bir halde üstlerine gelen Borsvall ordusunu karşılamak için döndüler. Gökten siyah oklar yağıyordu. Audric arkasında atların bağrışlarını, askerlerin art arda düştüklerini duyuyordu. Ama yine de saldırıyorlardı. Ingrid'in tiz savaş naraları havayı deliyordu. Melek saflarıyla karşılaşmadan hemen önce, Audric güneşeğirenlerin savaş meydanında toplamayı başardıkları büyülü ışıkların her bir zerresini gücüyle kendine çekti ve hepsini tek bir parça haline getirerek düşmanın üstüne fırlattı.

Flats'te ışık patladı. Meleklerin yarısını dizlerinin üstüne düşürdü. Geri kalan melekler nişan almadan ateş ederek sendelediler. Borsvall ordusu düşman hatlarını ormanda ilerleyen bir yangın gibi yarıp geçtiler. Savaş sesleri Audric'i yuttu. Kılıçların parıltısını, kırılan kemiklerin beyazlığını gördü. Gri benekli bir yaratık postu, bir ejderhanın kürklü kafası. Kanat armalarıyla işaretlenmiş melek zırhları.

Audric Atheria'yı arbedenin içine sürdü. Sağa ve sola ışık saçtı, melekleri atlarından düşürdü, yaratıkları üstlerine çullandıkları avlarından uzaklara fırlattı. Borsvall ordusu Audric'in arkasında köpürüyor, onun alevlerle açtığı yolu takip ediyordu.

Sonra hava gerildi, Audric'in tüyleri diken diken oldu. Rüzgârla taşınıyormuş gibi bir ses ona doğru sürüklendi, ancak sesi kendinden başka kimsenin duyamayacağını hemen anladı.

*Audric*, diye fısıldadı ses.

Gücünü kullanmaktan ter içinde ve nefes nefese kalan Audric, Atheria'nın sırtında ürperdi. Çünkü ona seslenen bu ses *Rielle'nindi*. Audric'in adlandıramadığı bir şeyle titriyordu.

Gözünün ucunda altın patlaması oldu. Atheria'yı savaş meydanından yukarıya çekti ve etrafında döndü. Flats'e, gölün ardına, yüksek duvara, Baingarde'a doğru uzanan şehre baktı.

Kalenin çatısından öyle parlak, öyle saf bir ışık yayılıyordu ki Illumenor bile sönük kalıyordu. Işık gecenin içinde volkan gibi patladı ve sonra bir şekil ortaya çıktı; uçan iki devasa kanat, çarpıcı ve tanıdık. Melek göğüslerinin tamamına damgalanan sembolün aynısı şu anda Baingarde semalarında, fırtına bulutları kadar yüksekte süzülüyordu. Bu bir açıklamaydı: İşte buradayım. Audric'in zihni ona yemi görmezden gelmesini söyledi. Ama içini şiddetli saf bir öfke kapladı, kemiklerini yıldırım çarpmış gibi sarstı. Zihninin uyarılarını duymazdan gelmek daha kolaydı.

"Git!" diye kükredi. Atheria ona itaat etti. Kanatları alevli melekler onun peşinden hızla geldiler. Audric melekleri son anda fark etti ve parlak kılıcıyla hepsini düşürdü. Ludivine her neredeyse hâlâ ona yardım ediyordu ya da Corien onun gelmesine izin veriyor, eğlenmek için onunla oyun oynuyordu. Sebep her ne olursa olsun, Audric'in umurunda değildi. Meleklerin zihinsel saldırıları, dağa fırlatılan çakıl taşları gibi üstünden sekiyorlardı. Gücü vücudunda hızla dolaşıyor, görüşünü aydınlatıyordu. Illumenor onun komutları olmadan hareket ediyordu. Audric yalnızca Baingarde'ı ve onun üstündeki parıltılı kanatları düşünüyordu. Oradaki kadını düşünüyordu.

Atheria kanatlı yaratıklardan kaçınarak gölün üstünde hızlandı. Kısa zamanda şehir duvarlarına vardılar. Duvar korkulukları yanıyordu, üstündeki elementaller çaresizce savaşıyorlardı. Yaratıklar gölden çıkıp taşa tırmandılar. Melek ordusunun elemental çocukları gölden kolay geçebilmek için köprüler yapmışlardı. Tıslayan yaratıklar geçişi korurlarken gri gözlü askerler büyük siyah merdivenlerle koşarak köprülerden geçtiler. Yüzlercesi büyük taş duvara ulaşmışlardı ve çelikten ve

tahtadan büyük bir kirişle duvarı dövüyorlardı. Her darbe, bir gök gürültüsü gibi patlıyordu.

Audric arkasına baktı. Daire çizerek geri dönmek ve köprülerdeki melek askerleri kör etmek, kendi halkına onları imha edecek zaman vermek için Illumenor'u kullanmak istedi. Ama Baingarde'ın üstündeki ışık onu çekiyordu. Kalbindeki öfkeyle yeniden duvara döndü.

Atheria duvara ulaştığında, iğnelere benzer pençeleri ve keskin gagaları olan siyah kuşlardan oluşan bir sürü Audric'in çevresini sardı. Bağrışları boğuk ve tuhaftı. Uçucu sesinden çok köpek sesine benziyordu. Atheria yalpaladı, onlardan kurtulmak için kafasını ve kanatlarını sallamaya çalıştı. Ama kuşlar Atheria'ya yağ damlaları gibi yapışmışlardı.

Audric duvarın ardındaki zemini inceledi. Bu kuşları biliyordu. Kuşlar ona saldırmaya çalışmıyorlardı. Onu şehirden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Sloane'ın asasının mavi parıltısını görünce, hiddetle onun ismini tısladı. Atheria hızla dalışa geçti. Gölgeden yapılmış kuşlar ondan koptular. Yere indiklerinde, Atheria temizlenmişti. Duvarın içerisindeki kapılarda, askerler telaşla barikat kuruyorlardı. Yerdeki elementaller, tırmanan her yaratığa güç elementleriyle nişan alıyorlardı. Baingarde'ın üstünde süzülen devasa kanatlar her şeyi altının yüz tonuna boyuyordu.

Sloane telaşla yanlarına geldi. Solgun yüzünde kan lekeleri vardı. Gözleri, güç elementi kadar mavi parlıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Sloane.

Audric Atheria'dan indi. Atheria kafasını silkeleyerek Sloane'ın kuşlarının geri kalanlarını attı.

"Tam olarak kararlaştırdığımız şeyi yapıyorum," dedi Audric. Onun sesi de Sloane'ın sesi kadar kızgındı. "Rielle'yi bul. Yapabilirsem, onun yardımını kazan. Mecbur kalırsam, onu durdur." Elini kaleye doğru salladı. Kanatlar kalenin üstünde parlıyorlardı. "İşte orada. Ben de ona gidiyorum."

"Onu tek başına yenemezsin, Audric. Onunla en azından savaş meydanında karşılaşsaydın, sana yardım ederdik. Sen

onunla konuşma fırsatı bulduğunda, geri kalanlarımız sana koruma sağlardık." Sloane onun kolunu tuttu, yüzünde çaresizlik vardı. Islak siyah saçları, solgun yanaklarında sert çizgiler oluşturmuştu. "Seninle gelmemize izin ver." Audric onun arkasına doğru baktı. Miren oradaydı, duvardan aşağıya hızla iniyordu. Kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Evyline ve iki Güneş Muhafızı hemen onun arkasındalardı. Pelerinlerinden sular damlıyordu. Kamayin hemen onların arkasından geldi. Duvarın üstünden aşan bir su dalgasını sürüyordu. Hepsini gölün karşısındaki savaş meydanından buraya kadar bu dalgayla taşımıştı. Uzun deri paltosunun kuyrukları dil gibi vücudunu sarmışlardı. Su sıçratarak yere indi, bileklerini bir kalkan gibi göğsünün önünde çapraz birleştirdi. Güç elementleri söndü; sular yatıştı, avuçlarının içinde köpükten iki küre haline geldiler. Parıldayan esmer yüzünde zafer dolu bir tebessüm vardı.

Audric'in yanına ilk önce Evyline gitti. Nefes nefese Audric'in önünde diz çöktü. "Kanatları gördük, kralım. Oraya uçacağınızı biliyorduk. Sizin onunla tek başınıza yüzleşmenize izin veremezdik."

"Yanında biz varken, şansın daha yüksek olur," diye ekledi Miren. Onlardan biraz ayrı duruyordu. İki başlı baltasını tutan elini biraz daha sıktı. Çevresinde sıkışık bir metal bulutu oluştu. Parçalanmış hançer bıçakları, ölümcül sivrilikte uçları olan minik metal yıldızlar.

"Ya da hiç şansın olmaz," dedi Kamayin kuru bir sesle. Diğerlerini iterek geçti ve bir kolunu Audric'in omzuna attı. Yüzünün bir kısmını Audric'in yakasına gömdü. Sakince, "Salaklaşma, seni salak," dedi.

Audric kendini yavaşça ondan kurtardı. "Rielle benim sağ kalmamı isteyebilir veya benimle konuşabilmek için Corien isteyebilir."

"Hakaret etmek için," diye düzeltti Miren. "Sinsice sevinmek ve böbürlenmek için."

"Olabilir. Ama siz... Herhangi birinizi neden umursasınlar? Rielle gördüğü anda sizi küle dönüştürebilir."

"Bu da sana onu bıçaklamak için yeterince zaman verebilir," dedi Kamayin neşeyle. Ama gözleri sert, bakışları kararlıydı.

Audric onlara arkasını döndü. Bir elini terden sırılsıklam buklelerinin içine soktu. Onlara ne diyeceğini bilmiyordu. Onu durdurmamış olmalarını dilerdi. O zaman o kocaman öfke dalgasıyla kaleye kadar gidebilir, düşünecek bir an bile olmadan Rielle ile yüzleşebilirdi. Onu hatırlayacak bir zaman, korku duyacak bir zaman olmadan. Şimdi, o çılgınlık yok olmuştu. Vücudundaki bereler acıyorlardı, ona kendi kırılganlığını hatırlatıyorlardı.

Audric'in solunda bir ışık dönmeye başladı. Beyaz kıvılcımlar saçan bir halka oluştu. İçinden dört kişi çıktı. Audric ikisini tanımıyordu; açık renk tenli ve saçlı, kızgın mavi gözlü ince bir kadın ve uzun boylu, tombul, bakır tenli, beyazlamaya başlamış siyah saçlarını örerek başının üstüne taç yapmış bir başka kadın. Kadının görüntüsü Audric'e Ludivine'i anımsattı. Ludivine bu saç stilini kuzeyde oldukça popüler kılmıştı. Audric'in boğazı acı verici şekilde düğümlendi. İpliklerin içinden iki kişi daha çıktı. Buğday tenli, koyu kahverengi saçlı ve gözlü bir adam ve beyaz saçlı, adam gibi buğday tenli, gözleri güçle parlayan bir kız.

Audric şok içinde geri geri gitti. "Obritsa." Adam kızın korumasıydı, sessiz, metanetli Artem.

Kirvaya kraliçesi sertçe başını salladı. Yüzünde katı bir kararlılık maskesi vardı. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Audric hepsine birden baktı. Solgun olan kadının parmakları ışıldıyordu. O da iplik toplamaya hazır gibi görünüyordu. Öyleyse iki melezlerdi. Belli ki anlatacak bir hikâyeleri vardı ama bunu öğrenmek için vakit yoktu.

Koro halindeki savaş naraları hepsinin yukarıya bakmasına neden oldu. Kanatlı meleklerden oluşan bir başka birlik şehre ulaşmıştı. Flats'in elemental kaosunu geçmeyi başaranların yanına katılıyorlardı. Duvarın üstünden uçtular ve kalabalık caddelere daldılar. Elementaller onların arkasından koştular. Rüzgaruçuranlar kendi güç akımlarının üstünde kayıyorlar, yersarsanlar tünel kazarak ilerliyorlardı. Meleklerin peşinden

bir ejderha grubu duvarı hızla aştı. Onları da siyah cüppeli Kammeratlar sürüyorlardı.

Audric, dehşet içinde kaçışan halkının görüntüsüne arkasını döndü. Bu sokaklar onların yuvasıydı. Şimdi, savaş ateşiyle yanıyorlardı.

"Onların dışarıya çıkmasına yardım edin," dedi boğuk bir sesle. "Güneye götürün, saklanmalarına yardım edin. Elinizden geldiğince çoğunu."

Obritsa tereddüt etmedi. Solgun kadına, diğer meleze dik bir bakış attı. Hemen iplikleri topladılar, Artem ve kuzeyli örgüleri olan diğer kadının gitmesini beklediler. Kendileri de onların hemen ardından gittiler. Işık halkaları şaklayarak kapandı.

Audric Atheria'ya gitti. Atheria'nın uzun yüzünü ellerine aldı, alnını kadifemsi burnuna dayadı.

"O tarafta, burada benimle birlikteyken olacağından daha faydalı olursun," dedi Atheria'ya sakince.

Atheria kısa bir süre hareket etmedi. Yaşsız kara gözleri düşünceli bir şekilde Audric'i izledi. Sonra homurdandı ve Audric'ten uzaklaştı. Kanatları Audric'in yanağına bir ipek gibi dokundu. Kendini havaya fırlattı ve süratle savaş meydanına doğru uçtu. Duvarın arkasında gözden kaybolurken şahine benzeyen ve korkunç, tiz bir çığlık attı.

Audric gözlerini kırpıştırarak arkasını döndü, kaleye baktı. Artık söylenecek bir söz yoktu. Daha fazlasına ihtiyaç yoktu. Miren ve Sloane sağında, Kamayin ve iki Güneş Muhafızı solunda. Görmekten memnun olduğu Fara ve Maylis. Rielle'nin en sevdikleri.

Hep birlikte şehrin içinde hızla ilerlemeye başladılar. Audric gücünü bastırdı, Illumenor'u söndürdü. Şimdilik diğerlerinin kendi için savaşmasına izin verecekti. Gözler önlerindeki caddeye odaklanmıştı. Arkadaşlarının büyülerinin çatırtısını, kılıçlarının vızıldayışını duydu.

Audric belki de kendi sonunu karşılamaya koşuyordu.

Ama onu yalnız başına karşılamayacaktı.

# 43
# ELIANA

*"Hisset ayaklarının altındaki toprağı*
*ve ağaçları oynatan rüzgarı*
*Gör tarlalarda oynayan gölgeleri,*
*dalgaların çektiği denizleri*
*Duy dualarla dövülen metal kırbacın*
*çıtırtısını ve alevinin sıçrayışını*
*İzle güneşin gökte yükselişini ve yanışını-*
*Hiçbir kılıcın dize getiremeyeceği bir ateş!"*

–"Yedinin İhtişamı", Celdaria geleneksel savaş marşı

Âme de la Terre'e giden yolu cesetler işaretlemişti. Meleklerin terk ettiği zırhlı vücutlar. Adatroxlar, emre amade askerler, derme çatma zırhları, korku ifadesiyle donmuş yüzleri. Buharı tüten elementaller, vücutlarından daha yavaş ölen sihirleri. Atlar, okçular, melekler için savaşan yaratıklar, Eliana'nın bildiği haçlıların sapkın taklitleri gibi görünen canavarlar.

Çok daha fazlası hâlâ hayattaydı. Çamur ve kanla ıslanmış savaş meydanında ayakta savaşıyorlardı. Havada çarpışıyorlardı. Ve yüzlercesi, belki binlercesi çalkalanan post ve çelik dalgaları halinde şehre akıyorlardı. Savunma duvarı çökmüştü, kalın taşlar dümdüz edilmişti.

Eliana yanında Remy ile koştu. Yere düşenleri kendilerine kalkan olarak kullanarak bir cesetten diğerine koştular. Her seferinde diz çöktüler, savaşta bir duraklama olmasını beklediler ve sonra kaygan, hırpalanmış zeminde kayarak koşmaya devam

ettiler. Duvara doğru gitmeye çalışan yaratık sürüsünü kovalayan bir ejderha üstlerinden geçti. Ejderhanın heybetli kanatları, Eliana ve Remy'yi yere çarpan bir kasırga oluşturdu.

Yüzüne çamur sıçrayan Remy ejderhanın arkasından bakakaldı. Eliana onun ejderhalara bakmasına izin vererek, yanlarında yatan iki melek bedeninden miğferleri söküp aldı. Miğferleri, yeri, kendini kaplayan iğrenç kokulardan öğürmemeye çalışarak kendi miğferini kafasına taktı.

Remy'nin kolunu çekiştirdi, onu yukarıya kaldırdı ve ikinci miğferi de ona taktı. Koştular. Duvara varınca hiç durmadılar. Durmak, melek gözlerinin dikkatini çekerdi. Silahlarını sağa sola salladılar. Remy'nin yere düşmüş bir adatrox'tan aldığı bir kılıç ve herhangi bir silahmış gibi görünmesi için söndürülen Katell'in kılıcı. Parçalanan duvardan içeriye doğru akan melek bölüklerine katıldıklarında, Eliana dişlerini sıktı. Remy onları savaş naralarını taklit etti. Eliana buna kalkışmadı. Vücudundaki kasları güçlükle bastırıyordu. Hava büyüyle doluydu, empirium uyanıktı ve izliyordu. Güç elementlerini sönük tutmak, Katell'in kılıcının karanlıkta kalmasını sağlamak için harcadığı çaba kemiklerini ağrıtıyordu.

Kapılardan geçtiler. Barış zamanında kocaman bir pazar yeri olabilecek bir meydandan yukarıya doğru tırmandılar. Artık kaosun içindelerdi. Yaratıklar binaların duvarlarına tırmanıyorlardı; gri gözlü adatroxlar meydanın geniş merdivenlerini çıkıyorlar ve çevredeki dar sokaklara giriyorlardı. Parlak kanatlı melekler yüksek pencerelere vuruyorlar, oralardan içeriye dalıyorlardı.

Eliana şehrin üzerinde yükselen dağa baktı. Eteğinde Baingarde vardı. Kalenin yarısı büyüklüğünde bir çift devasa altın kanatla işaretlenmişti. Eliana ne zaman o kanatlara baksa, kanı tehlikeli bir biçimde hızlanıyordu. Güç elementlerinin canlanmaması için yumruklarını daha fazla sıkması gerekiyordu.

Bu kanatları kimin yaptığına ya da Eliana'nın gücünün onlara ulaşmayı ne kadar çok istediğine dair hiç kuşku yoktu.

Koşarlarken, Remy nefes nefeseydi. Miğferinde yeni kan lekeleri vardı. Şehrin ikinci seviyesindeki kalabalık bir yol

ağzına geldiklerinde, büyük, dörtgen bir sütunun arkasına daldı, miğferini çıkarttı ve yarı erimiş ve cızırdayan açık bir demir kapının bulunduğu taş kemerli bir girişe doğru fırlattı. Miğfer, iki kız çocuğunun ele ele koştukları bir yola doğru yuvarlandı. Gölgeler bile kaçmak için can atan insanlarla doluydu. Kızlardan biri miğferin üstünden atladı ve çığlık attı. Diğeri onu kolundan çekti ve hıçkırdı. Sonra birlikte koştular.

Kızların kaçışını izleyen Remy duygusuzca, "Duvardan geçerken bir çocuk öldürmek zorunda kaldım," dedi. Yumruklarını açıp kapattı. "Zırhı olmayan ve elinde suratı kadar büyük bir bıçak tutan aptal bir çocuk. Yoldan çekilmiyordu."

Eliana onu teselli edecek sözcükleri bulamıyordu. Boğazı acıyla tıkanmıştı; hava sıcaktı ve ölümle çürümüştü. Kendini sütuna iyice yasladı ve ilerideki katliama doğru baktı.

Kolları feryat eden çocuklarla dolu şehir halkı çığlık atarak caddelerde koşuyorlardı. Kaleye doğru kaçıyorlardı çünkü kaçabilecekleri tek yer orası kalmıştı. Melek birlikleri şehrin en alt bölgelerinden yukarıya doğru acımasızca ilerliyorlardı. Ok atıyorlardı; yükseğe kaldırdıkları kılıçlarıyla saldırıyorlardı. Onları vuran hiçbir silah olmamasına karşın onlarca kişi öldü. Gökten düşen vurulmuş kuşlar gibilerdi. Merdivenlerden yuvarlanıyorlar, diğerlerinin ayaklarını yerden kesiyorlardı.

Kömür karası ve turuncu, kızıl ve altın renginde cüppeler giyen bir grup elemental, melekler ve kaçan insanlar arasına yerleştiler. Pırıltılı kalkanlarından ateşler çıktı. Sahipsiz silahlar yerden kalktılar ve havalanarak melek birliklerine doğru uçtular. Boyunları koparttılar.

Eliana kaleye giden en iyi yolu arıyordu. Ama caddelerin, sokakların, merdivenlerin hepsi her geçen saniye düşmanla daha fazla doluyor gibiydi. Karanlık, canavarımsı bir şekil çatıdan çatıya atladı. Sonra bir duvardan aşağıya süzüldü ve sığınmak için bir binaya doğru koşan kalabalığın arasına daldı.

Eliana'nın avuçları yanmaya başladı. Yumruklarını daha sıkı kapattı ve döndü. Sırtını dümdüz duvara yasladı. Soluklanmaya çalıştı. Yanlarından çığlık çığlığa bir kalabalık geçti. Bir dirsek

tarafından itildi. Bir adam, omuzunda ciyaklayan bir çocukla koşarak geçti. Kaosun içinde bir yerden bir patlama ile kırılan cam ve tahta sesleri geldi. Çığlıklar yükseldi ve hemen susturuldular.

"Onlarla savaşmak zorundasın," dedi Remy sakince. "Yoksa asla başaramayacağız. Çok fazlalar."

Eliana gözlerini sımsıkı kapattı. "Yapamam. Rielle beni bulur. *Corien* beni bulur."

"Ve senin peşine düşerler. Sen de onlarla orada değil burada savaşırsın."

"Ya da kaleden bile ayrılmalarına gerek kalmadan beni olduğum yerde öldürürler."

Eliana'nın göğsünü bir şey çekiştirdi. Tanıdık, telaşlı bir çekiştirme. Güç elementleri kıvılcımlandı ve büyüyen bir ateş gibi patladı.

Ne nazik ne de zalim binlerce, milyonlarca ses zihninde konuşuyorlardı. Kelimelerle değil ama duygularla, yön veren özel gücünün damarlarında kalanlarıyla verilen tek bir soğuk talimat.

*Orada*

Eliana bakışlarını için için yanan demir kapıya çevirdi. Sütundan uzaklaştı, koşuşturan kalabalığın içinde kendine yol açtı. Remy sinirle ismini fısıldadı, kolundan çekti. Eliana kendini kurtardı, yıkılan kapıdan geçti ve küçük bir avluya girdi. Bunun, çeşitli büyüklüklerde ve düzende birçok avludan biri olduğunu görebiliyordu. Avluları birbirlerine kusursuz taş kemer geçitler bağlıyordu. Üstleri sarmaşıklarla kaplı dar geçitler labirent şeklinde yürüyüş yolları oluşturuyorlardı. Yolların kenarında heykeller dikiliydi. Heykeller çiçeklerle dolu girintilere saklanmışlardı. Diğerleri pervazların üstünde gururla dikiliyorlardı.

"Bunlar tapınaklar olmalı," diye fısıldadı Remy. Kılıcı havada, Eliana'nın yanına gelmişti. "Şu, Aziz Marzana. Ve yine, orada. Tuttuğu kalkandan anlayabilirsin."

Ama Eliana onu neredeyse hiç duymuyordu. Avlunun karşı tarafına, acıyla kıvranan bir kadının yanında diz çökmüş bir adamla oğlana bakıyordu. Adam beyazlayan saçlarıyla solgun

görünüyordu. Cildi kırışıktı ama kadının omzundaki oku keserken, hareketleri marifetliydi. Kadın ağzına tıkıştırılmış bezin arasından çığlık attı, yüzünü oğlanın koluna gömdü. Çocuğun elini ezecek şekilde sıkıyordu. Parmakları acıyla bembeyaz oldu ancak çocuk hiç kıpırdamadı. Oğlanın terli yüzünde kül ve çamur lekeleri vardı. Fakat parlak mavi gözleri meraklı, dikkatli bakıyorlardı.

Onları izleyen Eliana kendi gümbürdeyen kalbi dışında çok az şey duyabiliyordu. Çığlıklar ve savaşın gürültüleri solmuştu. Remy mırıldanarak bir soru sordu. Sonra oğlanı gördü ve içine sertçe bir nefes çekti.

Ses, Eliana'yı çözdü. Oğlanın yanındaki adama bir kavanoz uzatmasını, sonra yarayı kapatmak için sargı bezi vermesini izlerken gözleri yaşlarla doldu. Oğlanın yüzündeki her şey tanıdıktı; çenesinin inatçı çıkıntısı, alnının ciddi duruşu. Loş ışıkta kül rengi saçlarının kesilme ihtiyacıyla kabarıklığı ve dağınıklığı.

Oğlanın ismi Eliana'nın boğazındaydı. Paltosunun önünü ve Remy'nin elini sıkıca tuttu. Onları tutmazsa, masum ve henüz acı çekmemiş Simon'ın gözlerinin içine bir kez daha bakma fırsatı bulmak için mantığını bir kenara bırakıp avlunun diğer ucuna koşacaktı.

Birkaç dakika sonra adam kadının omzuna hafifçe vurdu. Başı çılgınca dönen Eliana onun Simon'ın babası olduğunu tahmin etti. Garver Randell. Simon'ın kadının ayağa kalkmasına yardım edişini izledi. Babası kadının gövdesine bir bez dolayarak bağladı, yaygara kopartan bir bebeği dikkatle içine yerleştirdi. Kadın kuvvetsizce başını salladı, Simon'ın alnını öptü ve avlunun dar geçitlerinden birinden topallayarak uzaklaştı.

Simon'ın babası hemen bir başka geçide girdi. Malzeme çantası sırtına asılı olan Simon da onun arkasından gitti.

Simon gölgelerin içinde kaybolmadan önce, yalnızca bir kez durdu ve arkasına baktı. Yüzünde öyle bir somurtma, öyle korkunç bir bakış. Eliana'nın sevdiği adamın, işkencecisinin elinde ölüme terk ettiği adamın yansımaları vardı. Bunu düşününce, Eliana'nın

ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Remy'nin elini sertçe tuttu ve tek başına Corien'in merhametine kalan Simon'ın görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı.

Sonra genç Simon babasının arkasından hızla gitti. Avlu boşaldı. Sadece birkaç dakika önce bir binadan aşağı süzülürken gördüğü gibi, uzun, karanlık ve kıvrak bir şekil dışında.

Şekil şimdi buradaydı, Simon ve babasının girdikleri pasaja giriyordu.

Eliana parke taşlı avluda hummalı bir koşuya başladı, gölgelerin içinden daha büyük bir başka avluya çıktı. Yaratığın atlamak üzere eğildiğini gördü. Pullu ve iri yarıydı ama hareketlerinde yaban kedisi zarafeti vardı. Ejderha biçimliydi ama sakatlanmış ve tehlikeli bir türü gibiydi. Alazlanmış güç elementleri vücuduyla bütünleşmişti fakat yaratık bunu umursamıyor gibiydi. Çevrede toplanan insanlara bakıyordu. Simon, babası ve birkaç kişi daha oradalardı. Yüzükoyun yatan bir adamın başında toplanmışlardı. Ne o yaratığı ne de avlunun bahçesinden gelen diğer üçünü görmüyorlardı. Kuyruklar havayı dövüyor, uzun burunlar kanla parlıyordu.

Eliana kalçasındaki ve paltosunun içindeki kılıcını ya da bıçaklarını bir kez bile düşünmedi. Güç elementlerini uyandırmak için bileklerini çarptı ve kendini takip ettiği yaratığın üstüne attı. Yaratığı devirdi, yuvarladı. Sonra avuçlarını yaratığın gövdesine vurarak onu avlunun diğer ucuna fırlattı. Yaratık şaşın bir ciyaklamayla duvara çarptı, düştü ve bir daha yerden kalkmadı.

Küçük insan grubu bağrışarak dağıldılar.

Simon'ın varlığını kalbinde bir kanca gibi hisseden Eliana onlara arkasını döndü. Diğer üç yaratık ağızları kocaman açık, biçimsiz geniş pençeleri yeri döverek ona yöneldiler. Yaratıklardan birini bir çocuk sürüyordu. Yaratığın sırtına yüzüstü yaslanmıştı. Gri gözlü ve sessiz çocuk, ok atar gibi Eliana'ya uçan ışık diskleri fırlattı.

Eliana disklerden kurtuldu. Sonra çocuğun üstüne öfkeli ve alevli kaba güç dalgaları gönderdi. Eliana'nın saldırganları

saniyeler içinde küle döndüler. Patlayan güç elementlerinin parçaları kıvılcımlar halinde yere saçıldılar. Sonra söndüler.

Eliana güçlükle nefes alarak ayağa kalktı. Remy'nin ona yardıma gelmeye hazır bir halde gölgelerin içinden izlediğini gördü. Remy ağzı gergin, kafasını iki yana salladı. Eliana ellerini gevşetti, vahşi düşünceleriyle didişerek güç elementlerine sönmelerin emretti.

Ama artık çok mu geçti? Avludaki insanlar onu görmüşlerdi. Corien görmüş müydü? Rielle görmüş müydü?

Eliana havada bir değişim olmasını bekleyerek hareketsiz durdu. Ama hiçbir şey olmadı. Bir dakika geçti, sonra iki.

Arkasına bakmaya cesaret etti. Simon ve babası gitmişlerdi. Eliana asi bir çığlığı bastırdı. İçini bir acı kapladı. Sanki göğsüne bir yumruk yemiş kadar sert bir acıydı.

Bir adam ileriye doğru adım attı. Uzun boylu ve karanlık. Diğerlerine gitmeleri için işaret etti. Onları soluk taş binaların arasındaki dar bir geçide gönderdi. Azizler her köşede duruyorlar, boş beyaz gözleriyle izliyorlardı.

Kısa süre içinde adam yalnızca iki kişiyle birlikte orada kaldı. İki kişi, elleri kılıçlı, omuzları gerginlikle dikleşmiş askerlerdi. Adam yavaşça Eliana'ya yaklaştı. Askerlerden biri tısladı, "Odo!"

Adam onlara elini salladı ve gölgelerin içinden çıktı. Eliana adamın yüzünü gördü. Gergin ve pürüzsüz esmer teni, düzgün dalgaları olan yağlanmış siyah saçları ve düzgün siyah sakalları vardı. Adam birkaç adım ileride durdu, siyah gözlerini kısarak baktı ve "Kimsin sen?" dedi.

Eliana cevap vermedi, henüz ona güvenmeye hazır değildi. Empiriumun Eliana'ya yönlendirdiği kişi Simon mıydı, bu adam mıydı? *Odo*, demişti asker. Bu bir isim olabilir miydi ya da Eliana'nın bilmediği Eski Celdaria sözcüğü müydü?

Eliana çenesini havaya kaldırdı. Korkmadığını adama göstermesi gerekliydi.

"Baingarde'a girmem gerek," dedi Eliana düz bir sesle. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Remy hemen öne çıktı ve Eliana'nın söylediklerini tercüme etti. Adamın kaşları seğirdi. Eliana onun cevabını anlayamadı.

"Soruma karşılık ne kadar tuhaf bir cevap," diye tercüme etti Remy. Adam Eliana'nın ellerine, kemerinde sallanan Katell'in kılıcına baktı.

Eliana bir cevap bulamadan Remy öne atıldı. Eski Celdaria dilinde konuşuyordu, sesi sert ve berrak. Eliana kelimelerin hepsini bilmiyordu ama yeteri kadarını anlıyordu.

"O, Eliana," dedi Remy. "Kralkatili ve Işıkgetiren'in kızı, Aziz Katell'in tahtının varisi. Taşıdığı, Aziz Katell'in kılıcı. Damarlarında Katell'in kanı var. Ölümsüz İmparatorluk'un meleklerinin dünyaya hakim oldukları gelecekten geliyor. Annesini arıyor ve bu savaşı sonlandırmayı amaçlıyor."

Remy konuşurken Eliana adama sert sert baktı. Katell'in kılıcını kınından çıkarttı ve parlamasını sağladı. Eliana hafifçe ürperdi, gücü teninde yükseldi, kılıcın bıçağına fısıldadı, *Beni tanı.*

Sonra Remy, Eliana'nın yabancısı olmadığı bir dizi sözcük söyledi. Simon'ın ipliklerinden geçmeden hemen önce Ludivine'in odasında ağzının içinde tekrarlayarak ezberlediği sözcükler.

Önlerinde duran adam gözlerini kırpıştırdı. Arkasındaki arkadaşları doğruldular, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne dedin?" diye fısıldadı Eliana.

"Taç ve ülke adına, gerçek ışığı koruyoruz," dedi Remy sakince. "Onların Kızıl Taç'ının sözleri. Kızıl Taç'ın başladığı yer burası." Remy sesini yükseltti. "Kalenin içine nasıl gireriz? Biliyor musunuz? Bize yardım edebilir misiniz?"

Bir anlık sessizlik. Adam öne çıktı ve konuştu. Remy hemen tercüme etti. "Benim ismim Odo Laroche, kralın arkadaşıyım."

Adamın bakışları Eliana'ya döndü. Keskin ve araştırmacıydı. "Onlara benziyorsun. Gözlerin. Ağzın."

Sonra Eliana'nın güç elementlerine baktı. "Gerçi annen güç elementine ihtiyaç duymaz. Ya sen?"

"Belki bir gün onlara ihtiyacım olmaz," dedi Eliana. "Ama onları hep isterim."

Odo bu cevaptan hoşnut kalmış görünüyordu. Sesi bir parça yumuşadı.

Remy tercüme etti, "Peki, sizin melek olmadığınızı nereden bileceğim?"

Eliana kalçasındaki hançeri aldı ve koluna ince bir çizik attı. Odo'nun görmesi için kolunu uzattı. Saniyeler geçti. Yara kapanmadı, yakut rengi bir çizgi teninde kaldı. Eskilerin yıkılmaz Eliana'sını düşündü. Onun ne kadar gözü kara olduğunu, hiç düşünmeden çatılardan nasıl atladığını, yumrukları birer armağan gibi nasıl aldığını düşündü.

"Yine de Celdaria dili konuşmuyorsun," dedi Odo, "hatta benim bildiğim ortak dili bile. Senin konuştuğun dil, farklı bir tür. Sadece bazı kelimeleri anlıyorum. Ne kadar garip."

"Garip değil," diye cevap verdi Eliana. "Ben konuşmayı şimdiden bin yıl sonra öğrendim. Bazı şeyler değişti."

Odo tek kaşını havaya kaldırdı. "Belli oluyor." Remy'ye baktı. "Peki, sen prenses adına konuşan, sen de mi Aziz Katell'in çocuğusun?"

Eliana Remy'nin tercümesini bekledi ve sonra Remy cevap vermeden önce onun elini tuttu. "Hayır. Değil. Ama ismi Remy, benim kardeşim."

Remy Eliana'nın elini sıktı.

Odo başını salladı, ikisine de neredeyse hiç bakmıyordu. Sonra arkasını döndü ve onu takip etmeleri için işaret etti.

"Şanslısınız, Ekselansları," dedi hızla avluyu geçerlerken. Arkadaşları arkadan geliyorlardı. "Baingarde'ın fark edilmeden girilebilecek birçok gizli girişi vardır ve ben onların hepsini bilirim. Ama lütfen siz babanıza bunu söylemeyin."

Babası. Eliana'nın kalbi boğazında attı. Işıkgetiren'in her nerede ise kaleden ve onun tuhaf ışık kanadından uzakta savaştığını umdu.

Süratli bir şekilde molozlarla dağılmış bir dizi bahçeden ve avludan geçtiler. Elemental büyü gece göğünü rengârenk

boyuyordu. Yaratık kükremeleri çatılarda yuvarlanıyor, yer sert adımlarla sarsılıyordu. Geçtikleri her tapınağın kapılarında, içeriye girmek için itişen yüzlerce kişi vardı. Dizlerinin üstünde hıçkırarak ağlıyorlar, titreyen mumlara dualar ediyorlardı. Kapıların önünü kesmek için sandalyeler ve masalar yığılmıştı.

Odo kalabalığın etrafından dolaşan, onları yeraltına götürecek gizli yollar biliyordu. Geçitlerden biri onları mezar kadar sessiz, boş bir malikâneye götürdü. İpek perdeler, açık pencerelerde dalgalanıyorlardı. Rielle'nin kanatlarının ışıkları karo zemine altın sarısına boyuyordu. Eliana ürperdi. Baingarde'a o kadar yakınlardı ki güç dilini hissizleştiriyordu.

Odo'nun arkadaşları kapıyı korurlarken, Odo Eliana ve Remy'yi ilk önce bodrum kata sonra da onun altında karanlık ve nemli başka bir odaya götürdü. Odo köşedeki masaya gitti, bir parça kâğıt ve kalem buldu.

"Ben sizinle gelemem," diye mırıldandı. Bir harita çizdi. "Şehirde kapana kısılan daha birçok kişi var. Ayrıca sizin yapmak zorunda olduğunuz şey, benim size verebileceğim yardımın çok ötesinde."

Haritayı Eliana'ya verdi, sonra Katell'in kılıcına baktı. Kılıç, kaleye çok yakın oldukları için Eliana'nın bastıramadığı bir ışıkla uğuldadı.

"Annenizi aradığınızı söylüyorsunuz," dedi Odo. "Onu bulunca, ne yapacaksınız?"

Eliana aslında hiç hissetmediği halde sakinmiş gibi davranarak, kararlı bir şekilde ona baktı. "Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz, Odo Laroche."

Remy'nin tercümesinden sonra Odo'nun yüzünde belli belirsiz, hüzünlü bir tebessüm göründü. Eliana Odo'nun Rielle'yi ne kadar tanıdığını, onun hakkında ne düşündüğünü, her şey felakete dönüşmeden önce arkadaşlar mıydı, merak etti.

"Evet," dedi Odo sakince. "Cevabı biliyorum."

Sonra düz ahşap kapıyı ve onu arkasındaki ikinci kapıyı açtı. Taş zemine yerleştirilmiş bir kapağın yanında diz çöktü.

Yukarıda bir yerde bir patlama oldu. Evin temelleri sarsıldı, tavandan aşağıya toz yağdı.

Odo ayağa kalktı. Katell'in kılıcı Odo'nun katı, üzgün yüzünü aydınlattı. "Acele edin, Ekselansları. Şehir düştü. Yakında halkı da düşecek."

Remy kapaktan aşağıya indi. Eliana onu takip etti. Metal bir merdiven vardı. Sonra düz toprak zemine hafifçe bir atlayış. Eliana'nın güç elementleri dar, karanlık geçidi aydınlattı. Yukarıda kilitlerin kapandığını duydu. Hemen Remy'ye baktı. Remy başını salladı, gölgelerin içinde yüzü acımasız görünüyordu. Koşmaya başladılar.

# 44
# AUDRIC

*"Uyanıp ona uzanabileceğimi ve onu yanımda hissedebileceğimi düşündüğüm sabahlar var. Kendimi onunla savaşmak zorunda kalmayacağıma ikna ediyorum. Bana bakacak ve eve gelmek isteyecek. Sonra dönüyorum ve boş yatağımı görüyorum. Yapmak sorunda olduğum gerçeği hatırlıyorum. Bir keresinde ona, 'Hem seni sevip hem de seni savaşa nasıl yollayacağımı bilmiyorum,' demiştim. Keşke o zaman başımıza neler geleceğini bilseydim. Keşke daha çok zamanımız olsaydı."*

–Celdaria kralı Audric Courverie'nin günlüğü, 30 Nisan 1000, İkinci Çağ

Kalenin içinde her şey hareketsizdi. Askerler ve hizmetkârlar giriş salonunun zemininde dağılmış yatıyorlardı. Düştükleri yerde katılaşmışlardı. Yüzlerinden tüm renkler çekilmiş, ağızları çığlık atarken donmuştu.

Audric annesinin nerede olabileceğini düşünmemeye çalışarak onların yanından sessizce geçti. Onu en son gördüğünde, annesi şehir çapındaki tahliyeyi denetliyor, insanları güneye doğru gitmeleri için eskiden gizli olan dağ tünellerini gösteriyordu.

Ama bu, bir saat önceydi. Ayağının altında yatan cesetlerden herhangi biri annesi olabilirdi. Veya belki de şehirde bir yerdeydi, görmeyen gözlerini yıldızlara çevirmişti.

Audric yanından geçtiği insan şekillerinin hiçbirine bakmadı. Kestane rengi bir saç görmekten çok korkuyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı Kamayin. Salonun taş sütunlarından birinin yanında durdu. Sütundan aşağıya doğru ışıklı nabızları olan altın derecikler akıyordu. Her yerdelerdi. Duvarlarda, tavanda. İkinci kat balkonundan aşağıya inen merdivenlerden süzülüyorlardı. Suda sallanan narin dallar gibi akıp gidiyorlardı.

Gözleri büyüyen Kamayin en yakınındakine uzandı. Yaklaştıkça, güç elementleri daha da parlak kıvılcımlar saçtı.

Miren telaşla yanına gidip Kamayin'in bileğini yakaladı. "Bu, Rielle. Bunu o yapıyor. Hiçbirine dokunma."

Kamayin arkasına dönüp baktı. Audric onun yüzünde kendi özleminin aynısını gördü. Audric'in gücü içinde sancıyordu. Bu güç yüzünden güçlükle nefes alıyordu. Illumenor elinde uğulduyordu. Sanki aslında Audric'e değil de sarayın içinde akan ışığa aitti.

*Audric.*

Audric Rielle'nin sesine cevap vermedi ve diğerlerine de bir şey söylemedi. Büyük merdivenlerden yukarıya sıcağı arayan kör yılanlar gibi kayan ve tıslayan ince altın çizgilerden kaçınarak temkinli bir şekilde çıktı. Onun arkasında Sloane vardı. Sonra Kamayin, Miren, Evyline, Fara ve Maylis geliyorlardı. Işıkla dolu bir kalenin içinde yavaşça hareket eden yedi korkmuş gölge.

Onlar yukarıya çıktıkça, süzülen ışık damarları daha da parladılar. Audric'in kalbi gümbürdüyordu; içindeki korku iyice yoğunlaşmıştı. İleriye doğru attığı her adım, vücuduna bir şüphe düşmesine neden oluyordu.

En yukarıda ne bulacaklardı? Audric zihin gözünde, Rielle'yi düğün gecelerindeki gibi görüyordu. Corien'in gönderdiği görüden önce, bahçelerdeki o berbat manzaradan önce olduğu gibi. Dans pistinde dönerlerken, Audric'in kollarında ışık saçıyordu. Elbisesi ışıltılı bir buluttu. Mutluluğu, Audric'in hiç görmediği kadar dizginsizdi.

Audric, batı kanadının dördüncü katındaki vitraylı kapıların önünde dururken, bu görüntüyü zihninde tuttu. Vitraylı kapılarda, Aziz Katell'in onuruna işlenmiş, her biri yeşil tarlalara doğan amber ve turuncu renklerde ikiz güneşle parlıyorlardı.

Kapıların çevresinde, zorla içeriye giren altın damar denizi vardı. Hava, Audric'in kulaklarında ve dişlerinde titreşiyordu. Şimşek yüklü bir kalp atışı gibiydi. Kapıların ardında, kalenin dördüncü katı boyunca yayılan bir teras vardı. Bu teras, özel toplantılar için babasının en sevdiği yerdi.

Audric durdu, eli sürgünün üstünde havada kaldı. Arkasındaki arkadaşlarına bakmasa da onları yanında hissedebiliyordu. Sabırsız güçleriyle çatırdayan güç elementlerini, hazırda tuttukları kılıçlarını hissedebiliyordu.

Bir nefes aldı ve kapıları açtı.

Audric'i bir sıcak patlaması karşıladı. Çocukken Illumenor'u dövdüğü günden beri hissetmediği bir sıcaklık. Kavurucu havayı iterek terasa çıktı. Gözleri yaşlarla doldu. Işık her yerdeydi ve sıcaklığı dayanılmazdı. Audric Sloane'ın arkasından küfür ettiğini ve Kamayin'in nefes almaya çalıştığını duydu.

Işık düğümleri teras boyunca akıyorlar ve parmaklıklardan aşağıya şelaleler gibi dökülüyorlardı. Terasın diğer ucunda, şehrin üstünden savaş meydanına bakan yerde ışıldayan bir kişi vardı. Altınla dokunmuş siyah saçları, kenarları ışık kordonlu kan kırmızı elbisesi. Onlara arkası dönüktü. Elleri parmaklığı sıkıca tutuyordu. Parmaklarından Audric'in savaş meydanında gördüğü kanatlar uzanıyordu. Gece göğünü kaplamışlardı. Çok uzunlardı ve tamamen görünemeyecek kadar yakındalardı.

Rielle'nin yanında uzun siyah paltolu ve pelerinli bir adam vardı. Solgun yüzünde gizemli bir tebessüm vardı.

Audric'in içinde öfke patladı. Daha önce hiç hissetmediği bir öfke. Bu öfke parmaklarını yaktı; alevin üstünde parlayan yağ gibi göğsünü yaktı.

Corien'in tebessümü genişledi.

"Bana seni öldürmememi söyledi," dedi. "Kolaylıkla yapabilirdim. Tüm bu kahramanlıklar, etkileyici kılıç sanatları, naralar, marşlar. İlham verici, gerçekten. Ama o seni görmek istedi. Son bir kez sana bakmak istedi."

Corien zarif bir şekilde selam vererek yana çekildi. Audric nefesini tutarak Rielle'nin onlara dönüşünü izledi.

Rielle'nin gözlerini gördüğü an yüreği acıdı.

Gözleri altın renginde parlıyordu. Yaydığı ateş dalgaları kadar sıcak güç, saçlarını siyah bukleler halinden omuzlarından havalandırıyor, kırmızı elbisesinin eteklerini bileklerinde dalgalandırıyordu. Audric'in bakışları, Rielle'nin çocuklarıyla yuvarlaklaşan karnına indi ve bir kez daha kızlarını düşündü. İki kraliçe yükselecek. Bir barış prensesi. Belki onun gibi siyah gözlü ama kesinlikle Rielle'nin sivri dili ve utangaç ağzı.

Bir kez daha Rielle'nin gözlerine baktı. Güzelliği şok ediciydi ve Audric hiç bu kadar korkmamıştı. Korkusu ondan değil, onun *içindi*. Gölgeler yüzünü sivriltmişti, yanaklarında yeni çukurlar oluşmuştu. Ağzının kenarındaki çizgiler, o çizgileri oraya kazıyan şey neydi? Keder mi, acı mı? Teni, altında çalkalanan altın dalgalarla dalgalandı. Teni etinden soyulsa, altında yatan büyük ve korkunç güç ortaya çıksa, Audric şaşırmazdı. Bir başka altın dalgalanması, fırtınaya yakalanan dalgalar. Rielle'nin yüzündeki tüm kaslar gerildi. Bulunduğu yerde biraz sallandı, kendine hâkim olmak için arkaya uzanıp parmaklıklara tutundu.

"Rielle, ne oldu?" diye fısıldadı Audric. Ona doğru bir adım attı.

Terasın her yerinde yılan gibi kıvrılan ışıklar ayak bileklerine saldırdılar. Audric onlardan kurtuldu. Hemen arkasındaki Sloane ve Miren de kurtuldular ancak Fara ve Maylis o kadar hızlı değillerdi. Işık bacaklarını yakaladı, onları parmaklığın üstünden gecenin içine fırlattı. Çığlık atmaya bile fırsatları olmamıştı.

Kamayin korkuyla bağırdı. Evyline uluyarak Rielle'nin ismini söyledi.

Rielle gözlerini kırptı. Elleri iki yanda seğirdi. Konuştuğu zaman sesi çoğaldı. Sanki kaleyi kucaklayan ışık nehirlerinin hepsi onun sözlerini tekrarlıyorlardı.

"Ne oldu," dedi Rielle. Her hece ağzında geveleniyordu. "Ben senden kaçtım. Asla olmama izin vermeyeceğin kişi oldum."

"Peki, neymiş o?" Audric ona doğru bir adım daha atmaya cesaret etti. "Bana ne gördüğünü söyle. Empirium sana ne gösterdi?"

Rielle başını yana eğdi, Audric'e baktı. Gözleri parladı. "*Her şeyi.*"

"Daha açık olabilir misin? *Her şey*, hayal etmek için oldukça fazla."

Küçümseyici bir gülüş. "Senin için."

Audric Rielle'ye yaklaşmaya devam etti, geri gitmeleri içim diğerlerine el salladı.

"Söyle ona," dedi Corien. Rielle'den birkaç adım ötede parmaklıklara umarsızca yaslandı. "Onun zihninin anlamaya çalışmasını ve başarısız olmasını izlemek istiyorum."

"Dünyaları gördüm," dedi Rielle. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Onları elimde tuttum ve döndürdüm. Yıldızlara tırmandım. Bütün her şeyin kenarından ayaklarımı sarkıttım. Bir meleği yok ettim ve sonra baş bin tane daha yaptım. Ve bu sadece bir başlangıç."

Audric Corien'i görmezden gelerek gözlerini Rielle'den ayırmadı. "Dünyalar neye benziyorlar?"

Rielle yeniden gözlerini kırptı. Bu soru onu şaşırtmıştı. Bir duraklama ve sonra yüzünde bir duygu kıpırtısı. O vahşi, sıcak açlığın ötesinde bir şey.

"Bizimki mavi ve yeşil," dedi Rielle sakince. "Beyaz bulutlar çevresinde birer kurdele gibi dönüyorlar. Diğerleri de var. Bir tanesi parlak mor. Biri, fırtınalarla sapsarı. Diğer küçük dünyalar, taşlardan çok az daha büyükler."

"Şaşırtıcı." Adımlarını yavaşlattı. Bir adım, iki kalp atışı, bir başka adım. "Peki, bütün her şeyin kenarı? Onun neye benzediğini bana anlatabilir misin?"

"Milyonlarca renkten bir şelale gibi," dedi Rielle gülümseyerek. Bakışları başka bir yerdeydi. "Sonsuza dek dökülüyor ve sona yeniden başlıyor."

"Yeter," diye çıkıştı Corien. "Bunu sonlandırmanın zamanı geldi."

Rielle Audric'in arkasına doğru baktı. Gözlerindeki altının bir kısmı soldu. "Ludivine nerede?"

"Gitti," diye cevap verdi Audric. "Birkaç hafta önce beni terk etti."

Rielle'nin alnı kırıştı. "Neden?"

"Ödleklik." Corien kelimeleri parmaklarıyla saydı. "Bencillik. Utanç. Beğendiğini seç."

Rielle Audric'e baktı. Gözleri parlardı. Ama nedeni ışık değil, yaşlardı. Titrek bir nefes aldı.

"Lu," diye fısıldadı.

Cesaretlenen Audric ona doğru bir adım daha attı. "Hepimize neler gösterebileceğini düşün," dedi. "Bize neler öğretebileceğini. Hiçbirimizin tek başına anlayamayacağı şeyler. Sen hepimizin üstündesin, bu doğru. Bazıları korkuyorlar ve korkmaya devam edecekler. Bazıları senden nefret edecekler. Bu da doğru. Ama çoğu seni sevecek. Hatta bazen senden korkanlar bile."

Audric sustu, diz çöktü. Arkasında, Sloane mırıldanarak bir uyarıda bulundu. Audric onu duymazdan geldi.

"Sana arkamı dönmekle hata ettim," dedi. Rielle'nin yüzündeki parlaklığa baktı. "Korkuyordum. Bunun nedenini anlayabiliyor musun?"

Rielle ona baktı. Ağzı titriyordu. Corien onun yanına gitti. Hava aniden sertçe dalgalandı, Corien'i itti. Öfkelenen Corien ışık çalılarının arasından Rielle'ye kızgınlıkla baktı.

"Rielle, senin dikkatini dağıtmaya çalışıyor," diye hırladı Corien. "Bunu görebildiğini biliyorum. Beni zorlarsan..."

"Zihnime dokunursan, seni öldürürüm," dedi Rielle sakince.

Audric sesini aynı şekilde tuttu. "Rielle, sana bir soru sordum. Lütfen, cevap verir misin?"

Rielle ona baktı. Gözlerinde altın denizi vardı. Kendi ışıklarını saçıyorlardı. "Benden korkuyordun." Bir bulmacayı çözermiş gibi yavaş yavaş konuşuyordu. "Nedenini anlıyorum."

"Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim, *asla*," dedi Audric çabucak. İçinde bulundukları an belirsizdi; aralarındaki hava patlamadan önce Rielle'ye her şeyi söylemek zorundaydı. "Bu geçen aylar boyunca bir kez bile seni sevmekten vazgeçmedim.

Senin yaptığın hiçbir şey bunu değiştiremez ve ben senin neler yapabileceğini biliyorum, sevgilim. Anlamaya başlıyorum, şimdilik sadece bir kısmını ama geri kalanları da anlamak *istiyorum*. Gördüğün dünyalar hakkında her şeyi dinlemek istiyorum; seninle birlikte ateşin başına oturmak ve senin ellerindeki yıldızların nasıl bir his uyandırdıklarını, bütün her şeyin kenarının soğuk olup olmadığını, hangi dünyayı en çok sevdiğini anlatmanı dinlemek istiyorum. Bizimki, çok şirin ve yeşil, mavi olan ya da şiddetli fırtınalı olan, gökleri kızgın ve sarı olan."

Audric Rielle'nin gözlerinin parlamasını izledi. Kendi yaşlarının yükseldiğini hissetti. "Fakat ilk önce bu savaşı durdurmazsak, bunların hiçbirini yapamayız. Halkımız, sen izin versen rahatlıkla yapabilecekken, şimdi aşağıda yaşamak için savaşıyor. Atalarımız birlikte yaşayamamışlar ama biz yaşayabiliriz. Azizler melekleri kandırdılar ama biz kandırmayacağız. Bunu yapmam için bana yardım et. Yeni bir dünya yapabiliriz, sen ve ben. Tam burada, doğduğumuz yerde. Bizim *yuvamız*. Burayı, hepimizin, düşmanlarımızın bile barış içinde yaşamayı öğrenebilecekleri bir yer haline getirebiliriz."

Audric Corien'e bakmayı reddediyordu ama onun öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu.

Rielle bir an için bunu düşünüyormuş gibi göründü. Yüzü yumuşadı.

Audric dikkatle gülümsedi. "Evine, bana dön, Rielle. Lütfen. Seni özledik."

Bu, yanlış bir sözdü.

Hiçbir belirti olmadı. Rielle Audric'in üstüne atıldı. Hareket ederken havadan ışık koparttı. Audric ayağa kalktı. Kılıçlarla çarpıştılar. Rielle hiçlikten bir kılıç yapmıştı. Saf ışık ve güçten bir silah. Onu çıplak avuçlarıyla tutuyordu. Geniş, çatırdayan bıçağını Audric'in üstüne tutuyordu. Audric terden kayan ellerine Illumenor'u aldı. Kasları yanıyor, dizleri titriyordu.

"Beni özlediler mi?" Rielle'nin sesi bir kes daha kırıldı, hiddetle tıslayan yüzlerce parçaya bölündü. "Benden korkan

herkes mi? Bana sürekli olarak dua etmemi, açlığımı görmezden gelmemi, gücümü yalnızca kilise ve tacın emrettiği gibi kullanmamı söyleyen herkes mi? Bana Kralkatili dediler. Ve sen onları hiç uyarmadın. Baş başayken beni sevdin. İçime çocuğunu yerleştirdin. Benimle evlendin. Kapılarımızda cana lakaplar takmalarına, bana küfretmelerine, ölümümü istemelerine izin verdin. Ve gerçek ortaya çıktığında, sen de onlar gibi oldun. Üstelik asla öyle olmayacağına yemin etmiştin."

Rielle Audric'e yaklaştı. Ağzı yıldızlarla parlıyordu. "*Kralkatili, Canavar.* Bunu sen söyledin. Şimdi bu konuda haklı olduğunu görüyorsun. Ve diğer her şeyde yanıldığını. Benim bu hale gelebileceğimi asla düşünmedin, asla bunu hayal etmedin. Bu, seni korkuttu. *Benim Rielle'm olmaz,* dedin kendi kendine. *O asla öyle olmaz. Rielle iyidir, inançlıdır, kalbi saftır.* Ne zaman benim gerçek halimden parçaları görmeye başladın, benden kaçtın. Bana öfkeyle dokundun. Bana sanki beni tanımıyormuş gibi baktın. Aslında hiç tanımadın. Sen bir yalanı tanıdın."

Rielle konuşurken, Audric gücünü topladı ve onu hızla itmek için kullandı. Illumenor beyaz renkte alevlendi. Rielle sendeledi ve kendini topladı. Kılıcı üflenen bir mum gibi söndü. Ama kendi çevresinde dönerek bir kılıç daha yaptı. Bu kılıç kırmızı ateş çıkartıyordu. Illumenor'a çarpınca, kıvılcımlar Audric'in yanaklarını ve alnını yaktı. Audric acıyla çığlık attı ama kılıcına sıkıca tutundu. Rielle'nin yüzünde hareket eden gölgeler vardı. Audric Rielle'nin kafatasının şaşırtıcı şeklini, yanan bir bronz gibi nasıl parladığını görebiliyordu.

Diğerleri yardım etmek için ileri atıldılar. Audric bitkin bir bulanıklığın içinde Rielle'nin onları savuruşunu izledi. Miren, Sloane, Kamayin, Evyline, her biri tıslayan güç sicimleriyle terasın bir köşesine yapıştı.

"Rielle, ne yaptığına bir bak!" Audric'in dizleri çözüldü. Taş zemine düştü. "Bu insanlar senin dostların!"

"Öyleler mi? Öyle biri var mı?" Rielle'nin bakışları diğerlerinin üzerinde gezdi. Diliyle dudaklarını ıslattı. Sloane'a baktı. "Onun ağabeyini öldürdüm." Sonra Miren'e baktı. "Onun sevgilisini."

Sonra Kamayin'e baktı. "Halkının yarısı savaş meydanında ölü yatıyor. Bu saraydaki herkes öldü, senin baban, benim babam."

Kamayin'in öfkeli keder iniltisi havayı deldi. Audric Miren'in bağlarından kurtulmaya çalıştığını duydu. Terastaki metal olan her şey öfkeyle sarsılıyordu.

"Bunlar benim dostlarım mı?" diye fısıldadı Rielle. "Beni evimde karşılayacak insanlar bunlar mı?" Alevli gözlerini Audric'e dikti. Yüzünden korkunç bir hüzün ifadesi geçip gitti. Öyle süratliydi ki Audric bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü. Rielle'nin altında yatarken, her şey bittiğinde onun tüm bunlardan pişman olacağına dair histerik bir umut.

Rielle titrek, sıcak bir nefes verdi. "Böyle yaşamak nasıl bir şey bilmiyorsun," dedi. Audric onun sesini çözemiyordu. Bu bir böbürlenme mi yoksa bir yakarış mı anlayamıyordu.

Audric güçlükle nefes aldı. Rielle'nin gücü onu boğacaktı. "Öyleyse, anlat bana! Bunu kes ve bana anlat, herkese anlat. Bizden yardım iste. İzin ver, sana yardım edelim."

"Artık çok geç, Audric. Yıllarca önce, ben kanımda bununla doğduğumda da çok geçti. Aryava son sözlerini söylerken de çok geçti." Rielle'nin gözleri parladı fakat kelimeleri denizin dibindeki taşlar kadar soğuktu. "Bunu göremeyecek kadar aptaldık."

Rielle'nin yüzünün yumuşaklığının üstüne artık bir kapı kapanmıştı ve Audric ona bakarken, bu kapının bir daha asla açılmayacağını biliyordu.

Rielle onu sertçe itti, yere çarptı. Illumenor terasta kayarak gitti. Sonsuz ışık denizinin içinde bir yerde, Corien kahkaha atıyordu.

Rielle'nin elinde artık bir kılıç yoktu. Yanan şey koluydu. Parlak kırmızı bir ışık mızrağı. Mızrak kalbine saplanırken, Audric gözlerini Rielle'nin sevgili yüzüne dikti ve fısıldadı, "Rielle, seni seviyorum."

# 45
# ELIANA

*"Rüyalarımda Aryava'nın sesini duyuyorum. Tanıdığım ve sevdiğim sesini değil, son anlarında kendi sesi gibi olmayan sesini. Sözleri boğuk ve çarpık. 'Dünya düşecek,' diye duyurmuştu. 'İki Kraliçe yükselecek.' Solan gözlerinin içinden soğuk ve eski bir şey bana bakmıştı. Ona ait olmayan bir şey. O an, yaptıklarım, hepimizin yaptıkları yüzünden bana bakılıyordu. Yapmak zorunda olduğumuz ve yine yapacağımız şey."*

–Aziz Katell'in Melek Savaşları sonrasında yazılmış, Quelbani Birinci Büyük Kütüphanesinden çalınmış günlüklerinden

Baingarde ışık doluydu. Işığın atan kalın damarları, devasa bir ağacın kökleri gibi birbirlerine dolanıyordu. Eliana kalenin büyük merdivenlerini koşarak çıkarken Eliana'nın peşinden sürükleniyorlardı. Eliana'nın bacağına, güç elementlerine, Katell'in kılıcına uzanıyorlardı.

Onları aşmak bir işkenceydi. Eliana'yı bir şarkı gibi içlerine çekiyorlardı. Durması ve onlara dokunması koşuluyla Eliana'ya görkem ve sonsuz iyilik vaat ediyorlardı. Eliana'nın yanında sessiz ve süratli şekilde merdivenleri çıkan Remy onun hiç durmadan ilerlemesini sağlıyordu. Eliana'nın midesi korkuyla çalkalanırken göğsünde arzu sancıları patlıyordu.

En sonunda cızırtılı ışıklardan göz kamaştırıcı nehirlerin aktığı bir dizi vitray kapıya ulaştılar. Kapılardan biri açık bırakılmıştı. Eliana kapının birkaç adım uzağında durdu ve ona baktı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Elleri terden yapış yapıştı. Tartışma

sırasında yükselen sesleri, büyü çıtırtısını, birinin güldüğünü duydu. Vücuduna soğukluk yayan tanıdık bir kahkaha.

Yanında duran Remy kapılara baktı. Kapıların ardından akla hayale sığmayacak bir parlaklık yayılıyordu. Bu parıltının içinde, Remy hiç olmadığı kadar küçük görünüyordu. Elindeki çalıntı kılıç bir çocuk oyuncağı gibiydi.

"Gülen o mu?" Remy Eliana'ya baktı. Yüzü kül gibi olmuştu. "Bu Corien mi?"

Eliana başını sallayamayacak kadar çok korkmuştu. Taşa ağır şeyler vuruldu, art arda hızla dört kez. Bir kadın vahşi bir kederle feryat etti. Sonra bir adam Eliana'nın anlayamadığı bir şeyler bağırdı. Adamın sesinde tanıdık bir şeyler vardı. Oysa Eliana bu sesi daha önce hiç duymamıştı. Aniden empirium içine parlamaya başladı. Onu sözsüz ve telaşlı bir şekilde kapılara doğru itti. Eliana ona karşı koyabilirdi. Kaçabilir, Odo'nun bodrum katına geri gidebilir ve melekler onu bulana dek orada saklanabilirdi.

Bunun yerine yavaşça kapılara yaklaştı ve taştan ve ateşten terasa baktı. Işık sicimleri dört kişiyi kale duvarına ve teras zeminine bağlamıştı. Kolları ve bacakları iğnelenmiş böceklerin kanatları gibi görünüyorlardı. Gözleri kocaman açılmıştı. Sesleri çığlık atmaktan kısılmıştı. Dağınık siyah saçlı solgun tenli bir kadını izliyorlardı. Kadının cildi ışıkla altın rengine boyanmıştı. Ellerinde kırmızı alevlerden bir kılıç vardı. Bir adam kadınla çarpışıyordu. Esmer tenli, siyah ıslak lüleleri alnına yapışmış. Adamın kılıcı güneşin ışığıyla parlıyordu ama kadınla kıyaslanabilecek gibi değildi. Kadın ihtişamlıydı, pırıltılıydı. Kadın onu yere bastırdıkça adamın kolları sarsılıyordu.

Eliana kapıların ardındaki aşırı parlak dünyaya baktı. Onların çarpışmasını bir rüyanın bulanıklığındaymış gibi izledi. Kulağına isimler geldi. Elbette, bunlar onlardı: Rielle, Kralkatili ve Audric, Işıkgetiren. Rielle'nin sesindeki kederi, hiddeti ve korkuyu duydu. Rielle'nin kılıcının kıvılcımları yüzünü ve kollarını dağladıkça Audric'in çaresizliğini. Audric'in vücudundan kan, ter ve is damlıyordu. Rielle'nin dökümlü kırmızı elbisesinin altında içinde bebek olan şişkin karnı vardı.

Eliana onu yapan bu insanları izlemenin tuhaflığını sanki azaltacakmış gibi kendi karnına dokundu.

O sırada Rielle'nin kılıcı değişti, vücuduyla birleşti ve sağ kolu kırmızı ateşten bir şerit haline geldi. Audric'in kalbini nişan alıp, vurmak için gerilerdi. Eliana Audric'in gözlerini kapatışını izledi, dudaklarını oynatarak onun duyamadığı sözler söylediğini gördü.

İçinde bir panik patladı. Koşarak terasa çıktı. Yerde sürünen altın dal denizi ona yol açmak için kenara çekildi. Rielle'nin kolu parladı ama yere inmeden önce Eliana kendini Audric'in önüne attı. Tüm gücünü topladı ve Katell'in kılıcını savurdu.

Rielle'nin kolu Eliana'nın kılıcına çarptı. İki ışık mızrağı birbirlerini kilitlediler. Biri kırmızı ve alevli, diğeri gündüz kadar parlak altın rengi. Her iki kılıç da çıtırdadı, kıvılcımlar saçtı.

Kolunun üstünden bakan Rielle'nin gözleri şokla büyüdü. Eliana'nın kılıcına yaptığı baskı hafifçe kalktı. Eliana öyle çok rahatladı ki başı döndü. Hemen konuşmaya başladı.

"Anne," dedi ortak dilde. Remy'nin yanında olmasına güveniyordu. "Seni bulmak için çok acı çektim. Lütfen, dinle."

Güçlükle nefes alarak bekledi. Silahların kükreyişinin ve teras parmaklıklarından dökülen ışıkların sıcak uğultularının arasında Remy'nin Eliana'nın sözlerini tercüme eden sesi çınladı.

Rielle'nin yüzündeki ifade kararadı. Remy'ye baktı. Sonra yeniden Eliana'ya döndü. Tükürükler saçarak kötü niyetli bir şeyler söyledi. Remy'nin bunları tercüme etmeye zamanı olmadı. Rielle Eliana'nın kılıcını hızla itti. Güç, vücudunda ışık seli halinde hızla yükseldi. Kırmızı elbisesi ışıldadı. Eliana bir an için dizlerinin bağının çözüleceğinden korktu.

Ama sonra arkasındaki Remy'yi düşündü. Onunla birlikte dünyanın sonuna gelmeye cesaret eden Remy, gelecekte kalan Simon, Navi, Patrik, Hob, Ysabet, Malik, onun için savaşmayı seçtikleri için ölen herkes.

Ayaklarını sıkıca yere bastırdı ve bundan, tenini kavuran sıcak havadan, büyüyle yanan geceden güç aldı. Katell'in kılıcı saf ışıktan bir mızrak haline geldi. Güç, avuçlarında patlıyordu.

Beyaz ve altın sarısı, yanan yıldızlar gibi. Avuçlarındaki güç elementleri alevlendiler, yaptığı yeni kılıcı beslediler. Kasları yandı, gözleri ateşin sıcaklığından sulandı. Ama yine de dik durdu, annesinin gücünün kudretine karşı koydu.

Rielle'nin yüzünden bir başka şaşkınlık dalgası geçti. Hayranlıkla kılıca baktı. Eliana küçük bir zafer hissetti.

Rielle'nin aklında, Eliana'nın gerçek ebeveynleri hakkında herhangi bir şüphe varsa, artık yok olmuştu.

Eliana'nın zihninin kenarına aç alevler gibi yükselen bir varlık süzüldü. Eliana onu hemen buldu, Corien'di ama tanıdığı gibi değildi. Soluk bakışlı ve afallamıştı. Ama artık deliliği yoktu. Eliana'nın zihnini kurcalayan zihni bile daha sakindi.

Corien konuşmak için ağzını açarak öne doğru bir adım attı.

Rielle kafasını ona doğru savurdu. Corien parmaklıklara uçtu ve yere yığıldı. Diğerleri gibi yere bağlanmamıştı ama oraya fırlatılmıştı. Bir uyarı.

Eliana anı yakaladı. Bu, onun tek şansı olabilirdi. "Acı içindesin," dedi. "Görüyorum, anlıyorum."

Arkasında duran Remy tercüme etmeye başladı. Eliana ona baktı. Remy Audric'in yanında diz çöktü ve onun oturmasına yardım etti. Yüzü Rielle'nin ateşiyle yanan Işıkgetiren sarsılmış görünüyordu. Audric, Eliana ile göz göze geldi. Eliana onun bakışlarında kendini bakışlarını gördü, yüzünde kendi yüzünden parçalar gördü. Audric sıkıca Remy'nin elini tutuyordu. Remy'nin yüzü bu korkunç şiddet gecesine rağmen mutlulukla aydınlandı. Çünkü buradaydı, kendine yaslanan Işıkgetiren'e yardım ediyordu, eskinin en büyük krallarından birinin elini tutuyordu.

"Empirium seninle konuşuyor," dedi Eliana. Gözlerini Remy'den çekip bir kez daha Rielle'yi buldu. "Benimle de konuşuyor. Bana yükselmemi söylüyor. Benim olduğunu ve benim ona ait olduğumu söylüyor. Ama ben yalnızca kendime aitim. Ve bu, senin için de aynı."

Rielle onu izledi. Işık, vücudunu yukarıdan aşağıya yalıyordu. İnsan gibi görünmüyordu, güzelliği büyüleyici ve korkunçtu:

burnunun ve çenesinin keskin kıvrımı; çatlak ağzının küstahça bükülüşü; gözlerinin ardında uçuruma benzeyen gölgeler; yarı saydam ışıldayan teni. O tenin altında güç nehirleri kükrüyordu.

Eliana'nın sırtı terden kaşındı. Başını Audric'e doğru salladı. "Bunu yapmak istemezsin. Onu seviyorsun. Onu öyle çok seviyorsun ki onu öldürdükten sonra, ben doğduktan sonra, yaptığın şeyi açıkça görüyorsun ve kendi canını alıyorsun. Bu şehri yol ediyorsun. Empiriumu parçalıyorsun. Elementaller artık büyü yapamaz hale geliyorlar. Melekler, insan vücutlarının içinde kara gözlü hallerine dönüyorlar, tattan, kokudan ve görüşten yoksun. Bin yıl geçiyor. Ölümsüz İmparatorluk yükseliyor."

Eliana Corien'e sadece bir kez baktı. "Kendine İmparator diyor. O ve askerleri dünyayı ele geçiriyorlar. Öldürüyorlar, yağmalıyorlar. Tapınakları yok ediyorlar, kralları öldürüyorlar. Canavarlar Dip Dünya'dan dışarıya süzülüyorlar ve peşimize düşüyorlar."

Eliana Zahra'yı düşündü. Bir an konuşamadı. Yeniden konuşmaya başladığında, gözyaşları sesini boğuyordu.

"Bazı melekler ona karşı koyuyorlar," dedi Eliana. "Ama yeterli değil."

O sırada Rielle silahını indirmeye başladı. Kırmızı ateş söndü, solgun, yanmamış kolu ortaya çıktı. Eliana nefesini tuttu, üçe kadar saydı ve kendi kılıcını söndürdü. İkisinin arasında dumanlar kıvrılarak yükseliyordu. Katell'in kılıcı yeniden basit bir kabzadan ve bıçaktan ibaret oldu. Işığın altında yavaşça parladı.

Eliana diz çöktü. Rielle onu takip etti. Kendini uyku öncesi masala kaptırmış bir çocuk gibi bakıyordu.

"Kızıl Taç isimli bir direniş kuvveti İmparatorlukla savaşıyor ama kaybediyorlar," diye devam etti Eliana. Remy'nin tercümesi, Eski Celdaria dilinin güzel, kıvrak ritmiyle yuvarlanıp gidiyordu. "Beni yakaladı. Bana aylarca işkence etti. Gücümü kullanmam için beni zorlamaya çalıştı. Direndim."

Rielle'nin ağzının köşeleri hafifçe yukarıya kalktı. Gözleri parladı. Eliana şaşkın bir halde o küçük kıvılcımın gurur olabileceğini düşündü.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Rielle.

Sesi şaşırtıcı derecede küçük ve eşsizdi. Neredeyse terası kaplayan gücün uğultusu tarafından yutulacaktı. Ne kadar da gençti; hepsi ne kadar da gençti. Gözleri korkuyla gölgelenmiş Remy. Babasıyla birlikte şehre doğru koşuşturan, savaşın yaralarını onaran küçük Simon.

Eliana nihayet, "Bir arkadaşın yardımıyla," dedi. Ludivine'den söz etmeyecekti. O ismin tehlikeli olduğunu hissetti. "Anne, lütfen dinle. Yaptıklarına bak. Ne yaptığını gör."

Rielle'nin bakışları Audric'e kaydı. Eliana Audric'i göremediği için memnundu. Orada olabilecek umudu ya da çaresizliği. Aralarındaki gücün kıvılcımlar saçmasını bekleyerek, Rielle'nin eline uzandı. Ama sadece bir el hissetti, pürüzsüz ve küçük, yenmiş tırnaklar, sağ başparmakta küçük bir nasır.

"Sahip olduğumuz bu güçle yaşamak," dedi Eliana, "büyük bir yük ve büyük bir armağan. Diğerlerinin anlaması imkânsız. Onların korkularına ve hayranlıklarına katlanmak çok zor."

Rielle çok üzgün bir sesle güldü. Eliana'nın yanağına dokundu. "Küçüğüm," dedi Rielle, "ben onların hayranlıklarını arzuluyorum. Onların korkularını arzuluyorum."

Eliana ürperdi. Annesinin sesinden, Kâhin'in sevgi sözcükleri. "En çok bunları mı arzuluyorsun?"

Gergin ve yoğun bir sessizlik anı uzadı. Sonra Rielle'nin ifadesi değişti, parlak zırhında bir çatlak oluştu.

"Hayır," diye fısıldadı Rielle.

"Ne istiyorsun o zaman? Her şeyden çok?"

Rielle'nin gözleri ışıldadı. "Dinlenmek."

Eliana tahminde bulundu. "Ve bir şey daha."

Rielle başını salladı. Gizli, hayal gibi bir tebessüm yüzünde görünüp kayboldu. İnsan gibi görünmüyordu. Sanki birazdan eti dökülecek ve arkasından yalnızca yemek yemeyi bilen bir yaratık çıkacaktı.

"Bu," dedi Rielle. Gözlerini etrafta gezdirdi, yaptığı ışıklara, gece göğünde parlayan kanatlarına baktı. Gözlerini kapattı ve derin nefes aldı. Altlarındaki kale de onunla birlikte hareket etti. Taş onun ritmine ayak uydurmak için büzülüp genişledi.

Rielle'nin yanaklarından aşağıya yaşlar aktı. Sesi duygularla yıpranmıştı. "Bunun daha fazlasını da istiyorum." Sonra kafasını iki yana salladı ve şakaklarına dokundu. Bitkin bir kahkaha attı. "Böyle ikiye bölünmüş bir halde nasıl olacağımı bilmiyorum. Işık kraliçesi ve karanlık kraliçesi. Ben, Aryava'nın kehanetiyim ama yalnızca bir kraliçeyim. İki kraliçenin arzularına sahip bir kraliçe. Buna katlanamam."

Eliana annesinin yüzüne dokundu. Yapana dek, mantıklı olmadığını düşündüğü bir içgüdü. Elinin altında Rielle'nin teni ne kadar pürüzsüz, sıcak ve inceydi.

"Yapabilirsin," dedi Eliana sertçe. "Ve yapacaksın da. Hepimizin içinde ışık ve karanlık var. İnsan olmak bu demektir."

Eliana'nın arkasında, Audric derin bir nefes aldı. Rielle'nin gözleri ona kaydı, sonra yine Eliana'ya baktı.

"Peki, ya insandan fazlasıysam?" diye sordu.

"O zaman daha fazla ışık ve daha fazla karanlık taşımak zorunda kalırsın. Ben de öyle." Eliana gülümsemeye çalıştı. "Bu bizim yükümüz."

Rielle'nin ağzı titredi. "Ben bu yükü istemedim. Onu reddediyorum. *Nefret* ediyorum." Yakaran gözlerle Eliana'ya baktı. "Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, bundan asla kurtulamayacağım."

Haklıydı, Eliana bunu biliyordu. Korkunç sıcak bir keder boğazını sıktı. Kanlarındaki güç her zaman daha fazlası için açlık duyuyordu. Aç olmak, tüketmek istemek, kudret ve güç istemek, sadece et ve kemikten bir yaratıktan daha fazlası olmayı arzulamak, bu dilekler onları bazılarına düşman ediyordu. Nefret edilen, korkulan, yanlış anlaşılan, aynı nefeste hakaret edilip saygı gösterilen. Onların acılarının, korkularının, istek ve umutlarının gerçek kapsamını görebilecek kadar akıllı olan diğerleri de hiç pişmanlık duymadan onlardan faydalanıyorlardı. Eliana Corie'ye

bakmadı ama onun görüntüsünü zihnine öfkesinin bileği taşı olarak yerleştirmişti.

"Şimdi özgürsün," dedi Eliana coşkuyla. "Önünde bir seçenek var ve bu seçimi yalnızca sen yapabilirsin."

Daha fazla ayrıntıya girmedi. Buna ihtiyacı yoktu. Remy tercüme ederken, Rielle dikkatle dinledi, yüzü yumuşadı. Ağzını ve gözlerini yorgun çizgiler çevreliyordu.

"Uzun zamandır," dedi Eliana, "bizi sevenlerin ve bizden nefret edenlerin maşaları olduk. Bizim zihnimizi, kalbimizi, kuvvetimizi bildiklerini zannedenlerin. Bizi besleyen gücü."

Rielle'nin ellerini tuttu ve alnını onun alnına yasladı. Avuçları kan ve terden yapış yapıştı.

"Şimdi benimle birlikte yüksel," diye fısıldadı Eliana. "Onlara bizim aslında ne kadar kuvvetli olduğumuzu göstermeme yardım et."

Rielle'nin ikiz alev gözleri altın renginde parladılar. "Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın," dedi boğuk bir sesle ve minik, çarpık bir gülümsemeyle.

Eliana ona karşılık verdi. "Işık *biziz*. Ve ateşimiz dünyayı uyandıracak."

"Peki ya sonra?" Rielle'nin bakışları uzaklara çevrildi. Belli belirsiz bir şekilde savaş meydanını, yere sabitlediği insanları gösterdi. Güçlükle yutkundu. "Tüm bunlardan sonra, o zaman ne olacak?"

"Burada bir hayat," dedi Eliana. "Yalnız başına bir hayat, eğer istersen. Empiriumu keşfederek. Bir başkasının senin zihnine fısıldayan, senin açıkça görme becerini çalan arzularının yer almadığı bir hayat. Kendinle, gücünle, dünyayla barışabilme fırsatı."

Rielle alçak ve kalın sesiyle, "Unutulamayacak şeyler yaptım. Nereye gidersem gideyim, öfke beni takip edecek. Aynı şeyleri bir daha yapmak ya da yapmamak için bir seçim hakkım olsa..." dedi. Gözlerini uzaklara bir yere dikti. "Neyi seçerdim, bilmiyorum."

Eliana buna itiraz edemezdi. "Haklısın. Her zaman bu şeylerle hatırlanacaksın. Ama başka türlü olmayı seçersen, o yaptıklarınla da hatırlanabilirsin."

Eliana Rielle'nin elini sıktı. Yanağını öpmeye cesaret etti. Teni ateş kadar sıcak, cilalı çelik kadar pürüzsüzdü.

Rielle'nin yorgun bakışları sertleşti, onu alt etmeye çalışan yorgunluğa meydan okurmuş gibi çenesini havaya kaldırdı.

Çevrelerini saran savaşın sıcaklığına karşın, annesinin kül lekeli yüzüne bakan Eliana ürperdi. Annesinin, yanmış tüm yıldızların ve kemiklerinin özündeki o inanılmaz gücün önünde diz çöktüğünü anladı.

Eliana, Rielle ile göz göze geldi. Bakışları birbirlerine kilitlendi. Sonra, tek bir vücut olarak, dünyanın yaşsız kalp atışları kalplerinde gümbürderken, Eliana ve Rielle kor alevli avuçlarıyla yükseldiler ve seçtikleri kaderle yüzleşmeye döndüler.

# 46
# ➵ RIELLE ➵

*"O gece, elementaller ile meleklerin savaş meydanının yukarısında, Işıkgetiren ve Kan Kraliçesi çarpışırlarken, farklı bir şey olduğunu düşünüyorum. Hafifçe değişen bir kelime ya da hareket veya sağ yerine atılan sol adım. Dünyanın kaderini elinde tutan tek bir kırılgan an."*

–Dünyanın Düştüğü Gece: Âme de la Terre Savaşı Hakkında Bildiklerimiz, Astavar radikal bilgesi, Gümüş Sahilli Axel, 941. Yıl, Üçüncü Çağ

Rielle'nin gözleri Corien'e döndü. Corien Rielle'nin ışık ormanında hâlâ siyah bir biçimdi. Rielle ona ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşünmeye fırsat bulamadan, Corien onun üstüne çullandı.

Rielle'nin gözlerinin arkasında bir acı patlaması oldu. Corien'in parmakları siyah oklar gibilerdi. Rielle'nin en derin düşüncelerine dalıyorlardı. Doğrulara saldırıyorlardı ve onların bulundukları yerden korkunç acı dalgaları yayıyorlardı. Corien onu öldürmeyecekti ama öldürebileceğini hatırlatacaktı.

Teras zemininde elleri ve dizlerinin üstündeki Rielle güçlükle nefes aldı. Görüşü yıldızlarla doluydu. Rielle yumuşak kilden bir tuğlaydı ve kararlı bir bıçak olan Corien onu ikiye, dörde, sekize bölüyordu. Sonsuza dek kesebilir ve asla körelmezdi.

Rielle yerde büzüştü, ellerini kafasına vurdu. Parçalara ayrılarak uçacaktı. Corien onu döne döne uçuracaktı.

Terası altın sarısına boyayan ışık titreşti ve sonra söndü. Yalnızca bir an, atlanan bir kalp atışı gibi bir tekleme sonrasında

Kamayin, Miren, Sloane ve Evyline bağlarından kurtularak serbest kaldılar. Eliana'nın yanındaki oğlan da onlara katılmak için koştu.

Sonra, başlarının üstünde parlayan kanatlar da dâhil, Rielle'nin yarattığı ışıkların hepsi alevlendiler.

"Kafamın içinden çık!" diye bağırdı Rielle. Taze alevler kükreyerek yükseldiler.

Corien onu soğuk bir tavırla izledi. Yüzünde, Rielle'nin daha önce hiç görmediği yeni bir öfke vardı. "Hayır. Bunu daha önce denedim. Buna izin verdim. Bir daha asla."

Rielle acıdan çıldırarak ayağa kalktı ve hiçbir şey görmeden gücüne sarıldı. Avuçlarını havaya itti. Şaklayan altın darbeler terasta aktı, sonra gecenin içinde kayboldu. Berbat nişan alıyordu, düşünceleri darmadağın olmuştu. Göremiyordu, gözyaşlarından ve Corien'in beyaz öfke dalgalarından kör olmuştu. Rielle'nin tek hissedebildiği, Corien'in öfkesinin soğuk ateşiydi.

Corien hiç hareket etmeden, gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Rielle yeniden denedi, gücünü ona doğru çaresizce fırlattı. Terasta sıcak ve dalgalı bir enerji patlaması oldu. Sanki gökten çok iri bir şey düşmüştü. Corien tısladı. Kafası hızla sağa gitti. Yeniden Rielle'ye baktığında, yüzünde küçük kırmızı kan damlaları vardı. Damlalar bir saniye sonra yok oldular.

"Rielle, buradayım!" Audric ona doğru süründü. Onun yaraları kaybolmamıştı ve yüzü korku doluydu. Ama yine de Rielle'ye ulaşmaya çalışıyordu. "Tam buradayım. Konuş benimle. Bana bak, lütfen!"

Dünya sıvılaştı. Rielle su altındaydı, yüzeye çıkmak için çılgınca çırpınıyordu. Nefes alamıyordu, zemini bulamıyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağıya sel gibi akıyordu. Eliana'yı aradı.

Kız hareket etmemişti. Yüzü öfkeden sertleşmiş, kaskatı duruyordu. Avuçlarında ışık parlıyordu, atılmaya hazırdı. Sıcakla olgunlaşan hava etrafında titriyordu. Ama Corien'e vurursa, bu Rielle'nin canını yakar mıydı? Corien Eliana'nın üstüne saldırıp, ikisini birden yakalayabilir miydi?

Vitraylı kapılar ardına kadar açıldı. Güneş resimleri parçalandı. Geniş terasa onlarca melek askeri daldı. Onları üç yaratık takip etti. Beş, *sekiz*. Yaratıklardan biri, kanatlarının parlak siyah kancalarının üstünden sıçrayarak çatıdan aşağıya düştü. Sırtında elemental bir çocuk olan sürüngen bir yaratık kül rengi güç elementlerinden rüzgar kamçıları fırlattı.

"Kralı koruyun!" diye kükredi Evyline. Kılıcını çekti. Kollarında ve boynunda çizgiler halinde yanıklar vardı. Diğerleri hızla ona katıldılar. Miren, bıçaklarını havada şimşek gibi fırlatarak; Sloane, her bir çatlak ve yarıktan gölgeler toplayarak. Kamayin'in parlayan bileklerinden gümüş rengi çalkantılı su girdapları uçuyordu. Vahşi bakışlı Evyline, her darbesi yıldırıma benzeyen kılıcıyla saldırıyordu.

O sırada Eliana hızla kendi etrafında döndü ve savaşın ortasına daldı. Onun yanında diğerleri beceriksiz, önemsiz, bir hiçtiler. Acıdan başı dönen Rielle bile gözlerini kızından ayıramıyordu. Savaşın ortasında çok güzel görünüyordu. Kolları ve bacakları bir dansçı gibi çabuktu. Paltosu bacaklarının çevresinde dönüyordu. Kan ve tozla kirlenmesine rağmen gücünün uğultusu onu göz kamaştırıcı yapıyordu. Sanki bir ressamın ışıltılı fırçasının darbelerinden doğmuştu. Güç elementleriyle kaplı elleri, her şeyden daha parlaktı. İnce zincirlerle avuçlarına sıkıca tutturulmuş iki sarkaç.

Çatıdan aşağıya, kan için çığlıklar atan yaratıklar indi. Eliana öfkeli tiz bir çığlıkla en yakınındaki yaratığa döndü ve onu uçurdu. Yaratık taş parmaklıklara çarptı ve karanlığın içine devrildi.

Rielle Eliana'yı saatlerce izleyebilirdi. Işık yayları havada yükseliyordu. Meleklerin zırhlarına çarpıyor, onları yere düşürüyordu. Elbette melekler tekrar tekrar ayağa kalkıyorlardı. Zafer kazanana dek de kalkacaklardı.

O sırada Rielle havanın kötülükle sıkıştığını hissetti, çığlık öncesi içe çekilen nefes gibi. Midesi ağzına geldi.

Melekler en sonunda zihinlerini, en acımasız silahlarını savaşa sürmüşlerdi. Düşüncelerinin kaba kuvveti havada şaklıyor,

hedeflerini arıyordu. Savaşan bu kadınları tek tek yakalayacaklar ve onları ölüme fırlatacaklardı. Veya kendilerini terasın kenarından aşağı attıracaklar, geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek birbirleriyle kavga ettireceklerdi. Eliana'yı sona saklayabilir ve onu parça parça sökebilirlerdi. Korkudan başı dönen Rielle derin bir nefes aldı.

O sırada gökten bir şey dalışa geçti. Gölge gibi, vücut gibi ama hem ikisi de değil hem de ikisi birden. Tıpkı Rielle'nin Geçit'i açtığı zamandaki gibiydi; güzellik yansımaları, denizden yeni çıkmış gibi ışıldayan yumuşak tenler, parıldayan zırhlar ve pelerinler, isyankâr renkli elbiseler ve paltolar. Akıp giden açık renkli saçlar, kurdelelerle dalgalanan uzun siyah lüleler. Bunlar meleklerdi, her birinin zihni eskiden oldukları şeyin yansımasını taşıyordu. Onları barındıran bir vücutları yoktu, hatıraları serbestçe dökülüyorlardı.

Onların inişini izleyen Rielle ayağa kalkmaya, bağırarak ikaz etmeye çalıştı. Ama bedensiz, kükreyen bu melekler Eliana'nın yanında savaşmak için geliyorlardı. Sloane ve Kamayin'i korudular. Saldıran meleklerin arasına daldılar, bir çağ boyunca ele alınmamış kılıçların yansımalarını ustalıkla savurdular. İçlerinden birinin nehir taşları kadar siyah gözleri vardı. Beyaz saçları deniz köpüğü gibiydi. Melek Eliana'nın önüne atladı, zihin ve pençe saldırılarını geri püskürttü. Meleğin savaş narası Rielle'nin kemiklerini sarstı.

Rielle'nin onlar için yaptığı sağlam vücutların içindeki zırhlı melekler yeni gelenlere sövdüler. Rielle onların öfkesinin özel biçimini hissetti: bu hainler sadece insanlar için değil, onların en büyüğü, kurtuluşları ve şampiyonları Kalmaroth'u yok etmek için gelecekten gelen kız için savaşacaklardı.

Corien'in bir parçası her bir meleğin zihnine girmiş, gerektiği anda onlara emir vermek için hazır bekliyordu. Corien Rielle'nin zihninin derinliklerine daldıkça, Rielle onların akkor halindeki öfkelerini daha açık hissedebiliyordu. Bu his Rielle'yi boğdu, boğazını tıkadı. Meleklerin ağzından Lissar dilinde, Qaharis dilinde kötü sözler çıkıyordu. *Hainler! Pislik!*

Rielle Eliana ile birlikte yükseleli ancak birkaç saniye geçmişti. Rielle büyük bir ağırlığa, Corien'in ısrarcı, hiddetli, mengene gibi baskısına karşı başını kaldırdı.

Corien tepesinde dikiliyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti. Sesi sakindi ama yine de Rielle'nin kulaklarını kanatıyordu.

"Paylaştığımız onca şeyden sonra," dedi Corien, "birlikte başardığımız onca şeyden sonra, bana arkanı mı dönecektin?" Rielle'nin arkasına doğru baktı. Yüzüne öfkenin haşin çizgileri yerleşmişti. "Bu kızın, bu *yalancının* aramıza girmesine izin mi vereceksin?"

Rielle ayağa kalkmaya çalıştı ama Corien'in zihni daha da derinlere indi, onu olduğu yere sabitledi. Rielle bir çığlık duydu ve bulanık gözlerle taşın üstünde döndü. Eliana'nın dizlerinin üstüne düştüğünü gördü. Güç elementleri, terasta kömürleşmiş bir yol açacak kadar güçlü bir şekilde alev saçtı. Eliana başını ellerinin arasına aldı ve haykırdı. Ayağa kalkmaya çalışınca, görünmeyen bir şey ona vurdu. Başı bir o yana bir bu yana gitti ve sertçe yere düştü.

Beyaz bir ışık dalgasıyla Rielle'nin içinde öfke yükseldi. Başındaki acı, kafatasını yaracak gibiydi. Ama acıyı bir kenara itti ve ayağa kalktı. Corien'i buldu, kollarıyla havayı yardı. Corien'i terasın diğer tarafına savurdu. Kalbi boğazında, kendi etrafında döndü. Eliana yeniden ayaktaydı ve savaşıyordu. Aralarındaki ateş tarlasına rağmen göz göze geldiler. Rielle hayatında böyle bir sevgiyi daha önce hiç hissetmemişti.

Corien saniyeler içinde ayağa kalktı. Rielle onun yükseldiğini ve topallayarak arkasına geldiğini duydu. Corien'in şakağından kan damlıyordu; kanlar saçını ıslatmıştı. Rielle bir pişmanlık sancısı hissetti ama mecbur kalırsa onu yine fırlatırdı.

"Ona dokunmayacaksın," dedi Corien'e duygusuz bir sesle.

"O bir *yalancı*," diye çıkıştı Corien. "Onun bizim aramıza girmesine izin mi vereceksin? Gecenin içinden çıkıp beni incitmek için tasarlanmış hikâyeler uyduran bu kızın mı?"

Rielle'yi ardından acı pençeleri sürükleyen bir siyahlık kapladı. Siyahlık gözünün önünden temizlendiğinde, alevlerle

çevrelenen gökyüzünü gördü. Teras zeminindeydi, çığlık atıyordu. Ne zaman kalkmak için kıvransa, ne zaman gücüne ulaşmak istese, altındaki zemin çatlıyordu. Parmaklarından ışık sarmalları çıkıyordu. Gökten büyük ateş düğümleri yağıyordu.

"Rielle, sesimi dinle! Korkma! Buradayım!"

Ama Rielle Audric'in yakınında olmasına izin veremezdi. Kendi ya da Corien onu öldürebilirdi. Audric'in sesinin geldiği yöne doğru havayı hızla itti ve onu yeterince uzağa gönderdiğini umdu.

Corien Rielle'nin yanında diz çöktü, onun nefes almak için çabalamasını seyretti. Rielle Audric'in ona seslendiğini hayal meyal duydu. *Benimle kal, Rielle! Onunla savaş!*

Rielle başını kaldırdı, bulanık bir şekilde Corien'e bakmaya çalıştı. Corien'in görüntüsü korkunçtu. Kemik beyazı yüzü canavar gibiydi. Gözleri, Rielle'nin gözlerine iğne gibi saplanan parlak beyazdı. Bir şekilde, kanatlanmıştı. Kocaman ve kara kanatlar, kulak tırmalayan sert çığlıklar atan binlerce kuştan yapılmıştı.

Rielle Eliana'ya bakmaya çalıştı. Eliana oradaydı, etrafı anıran onlarca yaratık tarafından çevrilmişti. Yaratıklar gagaları ve pençeleriyle Eliana'yı didikliyorlardı. Alevler Miren'in vücudunu vurdular. Miren saniyeler içinde küle döndü. Eliana'nın yoldaşı oğlan yarılmıştı. Kafasının olması gereken yerden siyah böcek dalgaları dökülüyordu.

Rielle gözlerini kapattı ama yine de onların ölümlerini gördü. Böceklerin birleşerek kendi yansımasını oluşturduklarını gördü. Rielle de ateşti, kızının vücudunu yırtıp açan yaratıkların her biriydi. Corien'in sırtında toplanan kuşların hepsiydi.

"Sen busun," dedi Corien sakince, gözlerini kırpmadan. "Bu, senin içinde yaşayan karanlık. Onu gör, Rielle. Onu hatırla. Sev onu, benim sevdiğim gibi."

Rielle en sonunda kendi sesine kavuştu. Corien'e bakamıyordu. Corien buna izin vermiyordu. Rielle'nin kafasını yere bastırıyordu.

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi Rielle. Pürüzlü taşın üstündeki gözyaşları sıcacıktı. "Benim düşüncelerimi nasıl uyuşturduğunu, beni haftalarca aptala döndürdüğünü hatırlıyorum. Aylarca rüyalarıma girdiğini hatırlıyorum. Sana uyumak istediğimi söylüyordum ama sen yine de beni uyanık tutuyordun. Bana dirilişi fısıldıyordun."

"Sen bizim büyük eserimizi seviyorsun," dedi Corien. "Sana daha önce hiç hissetmediğin bir haz, onlarlayken asla bulamayacağın bir sevinç veriyorlar. Bunu *biliyorsun*, Rielle."

Rielle, kafatasına vuran acı patlamalarına karşı gözlerini kırpıştırdı. Gücüne ulaşmaya çalıştı ama düşünceleri çok dağınıktı. Bu, suyu elleriyle tutmaya çalışmaya benziyordu.

"Yükselmeme izin ver," dedi Rielle.

"Hayır. Senin aklının başına geldiğini anlayana dek olmaz."

Rielle'nin boğazından bir öfke hıçkırığı koptu. "Beni bırak!"

"Bir canavar olduğundan korkuyorsun," dedi Corien. Fısıltısı, Rielle'nin kulağında patlıyordu. "Bu korku seni yiyor. Babanı öldürdün. Tal'i öldürdün. Öldürdün, öldürdün ve yine öldüreceksin. *Bozucu*." Sesi karanlıkta bir ağız gibi ona doğru kaydı. "Ya doğruysa? Hepimiz canavarız. Sapkınlık ve şiddet doluyuz. En azından sen ve ben, biz bunu kabul ediyoruz. Bu gerçekle bir şey *yapacak* gücümüz ve zekâmız var."

Rielle kafasını iki yana salladı, Corien'in zihninin sert baskısının altında çırpındı. Bir görüntü yüzeye çıktı, Corien'in Rielle'nin düşüncelerinden yarattığı kaosun tam ortasına yerleşti: Eliana, ıstırap içinde dizlerinin üstüne düşerken. Eliana, savaşın içinde ışık saçarken. Eliana, Rielle'nin yanağını öperken.

"Ben bir canavar olabilirim," dedi Rielle. Kelimeler acı yüzünden tok çıkıyorlardı. "Ama artık senin değilim."

Corien'in yaşadığı şok çok açık ve hızlıydı. Sanki Rielle ona vurmuştu.

"Seni sevmiştim," dedi Corien kısık sesle. "Başka kimseyi öyle sevmedim. Bunu biliyorsun. Sana her baktığımda, bunu *hissediyorsun*."

Terasın taşları, Rielle'nin parmaklarının altında erimeye başladılar. Rielle terasın kendini emip, aşağıya düşürmesi için dua etti. Rüzgârın uçurduğu topraklar ve taşlar yanaklarına batıyordu. Bir fırtına yükseliyordu. *On* fırtına. Kalenin altındaki dağ sarsıldı. Ayaklarının altındaki kale sarsıldı.

"Bana bak."

Rielle bakmadı. Parmak uçlarında altın renginde dalgalanan dünyayı izledi.

Corien Rielle'nin çenesini yakaladı, kendine bakması için zorladı. "Bana bak!" diye kükredi. Sonra Rielle'yi yerden kaldırdı ve dudaklarına bereleyici bir öpücük kondurdu.

Corien'in düşünceleri sinsice Rielle'nin zihnine girdi. Rielle'nin zihninin en derin çukurlarını buldu ve oraya yerleşti. Dişleri Rielle'nin dudağını yakaladı, sertçe ısırdı. Ona görüler, hatıralar gönderdi. Corien'in Kuzey Sahası'ndaki yatağı, yanlamasına duran kürkler, çıplak ve kızarmış vücutları. Rielle'nin Corien'i ilk kez öptüğü, Kirvaya'daki o mağara. Rielle kalbi kırık ve öfkeli bir halde Âme de la Terre'den kaçtıktan sonra Corien'in kollarının verdiği sıcak güvenlik. Nasıl da ismini fısıldamış ve dudaklarını saçına bastırmıştı.

Rielle Corien'in kollarını tutarak inledi. Ses Corien'i yüreklendirdi. Öpücüğünü daha da derinleştirdi. Elleriyle kafasını sıktı. Rielle Corien'in onun arzularıyla oynadığını, körüklediğini hissedebiliyordu. Eğer Rielle kendi cevap vermezse, Corien onu zorlardı. Eğer Corien'in sözlerinin doğruluğunu kendi görmezse, Corien onun gözlerini yeniden yapardı. O zaman, Corien'in izin verdiklerinden başka hiçbir şey göremezdi.

Corien'in bunu yapmasına izin vermek ne kadar da kolay olurdu, diye düşündü Rielle. Karşılığında, kendine zarar veren hiçbir şeye dokunmak yaptığı şeylerle yüzleşmek ya da uyum sağlayamadığı bu dünyada nasıl yaşayacağını öğrenmek zorunda kalmayacaktı. Gücünü serbestçe keşfedebilecek ve arkasında bıraktıklarını hiç umursamayacaktı.

Rielle hava alabilmek için geri çekilmeye, Corien'in öpücüklerinden kurtulmaya çalıştı ama Corien onu daha sıkı

tuttu, kendine daha da yaklaştırdı. Corien'in öfkesi, Rielle'nin ağzının arkasında bir tabaka veya katran gibiydi. Rielle nefes alamıyordu; başı beyaz ağrı dalgalarıyla zonkluyordu. Corien'in elleri cezalandırıcı olmaya başlamışlardı, tırnakları etine batıyordu. Corien Rielle'nin ağzına doğru, "Benimsin," diye hıçkırdı. "Sen *benimsin*, Rielle. Ben de seninim. Biz birbirimizi anlıyoruz. Bunu sensiz yapamam. Sen de bensiz, yapayalnız olursun. Seni asla kabullenmeyecekler. *O* seni asla kabullenmeyecek. Her gün yeni yalanlar uyduracaklar. Yüzüne gülecekler ama sonra kapılar kapandığında, sana karşı olan korkularını fısıldayacaklar, senin arkandan dolaplar çevirecekler. Senin adın geçince, çocuklar ürperecekler. Bunu biliyorsun. O bile." Rielle'yi sertçe salladı. "Bunu *biliyorsun*."

"Dur," dedi Rielle nefes nefese. Sesi boğazına takılıyordu. Corien'in düşünceleri onun zihnini bulandırmıştı. "Bırak beni, lütfen!"

"Bir daha asla, Rielle. Bana ne yaptırdığına bak. Bunu ben istememiştim." Dişleriyle tenini sıyırarak, ağzını Rielle'nin boynundan aşağıya indirdi. Corien'in varlığı Rielle'nin zihninde hızla yayılan bir sisti. Kısa süre içinde her şeyi kaplayacaktı. Rielle Corien'e karşı acizdi. Empiriuma ulaştığında, parmakları çamura değdi.

"Benim," diye mırıldandı Corien. Rielle'nin boğazını tutan elini sıktı.

Sırtındaki kuşlar ciyaklarken, Corien Rielle'nin ağzına geri gitti. Rielle onun küçük zafer tebessümünü, dişlerinin ışıldamasını gördü. Kendinde belli belirsiz bir güç parçası buldu ve ellerini Corien'in göğsüne vurdu.

Corien'in paltosu hemen alev aldı. Corien çığlık atarak geriye sıçradı ve paltosunu yırtarak çıkarttı. Paltosunun altındaki beyaz gömlek ıslak kırmızı olmuştu. Alazlanmış etinden duman kıvrımları yükseliyordu.

Corien'in hiddetle beyazlaşan bakışları Rielle'ye çevrildi. Rielle arkasına bakarak çılgınca Eliana'yı aradı. Corien'in görüleri yok olmuşlardı. Böcekler, yaratıklar gitmişlerdi. İşte Eliana oradaydı, hâlâ savaşıyordu. Elleri alev alevdi, topukları

kıvılcım saçıyorlardı. Kızı ışıktan yapılmıştı ve tek bir hata bile yapmıyordu. Rielle ne kadar korkusuz bir kadın yaratmıştı.

Rielle bitkin gözyaşlarına boğularak güldü.

Rielle'nin arkasından Corien bağırdı. "Sen berbat bir yaratıksın." Rielle'nin saçından bir tutama yapıştı ve onu ayağa kaldırdı. Yanık et kokuyordu. Ama yine de güzeldi, elmacık kemikleri is olmuş, dudakları sıcaktan ve arzudan iyice kızarmıştı.

"Bunu biliyorum," dedi Corien, "senin vahşi kalbinin her köşesini, senin zalimlik kapasiteni, kaprislerini biliyorum ve yine de seni seviyorum. Bana izin verseydin, hemen burada sana sahip olurdum. Senden korkuyor muyum? Seni yüceltiyorum. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Güldü, Rielle'nin saçındaki elini sıktı. "Beni binlerce kez yakabilirsin ama ben yine de seni kendime isterim."

Rielle Eliana'nın kavga seslerini duymak için gayret etti. Ne kadar da güzellerdi. Rielle'nin bildiği şarkıların tamamı gibilerdi.

"Seni sevdim, Corien," dedi Rielle. Acıdan nefesi kesilmişti. Yeni, muğlak bir kavrayışın içindeydi. Eliana'nın alevli darbelerinin her biri, içinde bir çan gibi çalıyor, yorgun zihnini temizlemek için savaşıyordu. "Sana güvendim. Bir parçam daima sana ait olacak. Ama tamamım değil." Rielle dilinin ağırlığıyla sendeledi. "Benim korktuğumu gördün ve beni hep o tarafta tuttun. Benim yalnız olduğumu gördün ve ne zaman seni terk etmeyi düşünsem, bunu bana hep hatırlattın."

Corien Rielle'nin yanağını okşayarak güldü. "Şu söylediklerini bir dinle. Kalbimin kraliçesi. Acı sana hezeyan mı geçirtiyor? Onları, yapman gerektiği gibi reddet ve ben de sana acı veren her şeyi geri çekeyim. Rielle." Corien'in sesinde gözyaşları vardı. "*Lütfen*, bunu benim için yap." Rielle'nin görüşü simsiyah oldu. Corien'in elleri boğazını nazikçe tutuyordu fakat yine de Rielle gücünü bulamıyordu. O itiş, giysilerindeki o alevler... Rielle daha fazlasını bulamayacaktı. Zihni Corien ile doluydu ve kendinden geriye bir şey kaldıysa da bunu göremeyecekti. Audric bir yerlerden ona sesleniyordu ama bunun bir faydası yoktu. Corien içindeydi ve oradan asla çıkmayacaktı.

Dünya onu savurarak döndü. Corien'in kanayan göğsüne yığıldı. Göz kapakları titreşiyordu. Corien'in onu tutmasına izin vermek ne büyük bir mutluluktu. Corien acıyı geri çekeceğine ve Rielle'nin bir daha asla yalnız kalmayacağına söz vermişti. Belki de ona inanmak iyi olacaktı. Rielle'nin aksini düşünebilmesi ne tuhaftı.

Corien Rielle'nin saçlarını, yanaklarını öptü. "Sevgilim," diye fısıldadı. Sesinde tebessüm vardı. "İşte buradasın. Bana geri döndün. Çok güzel, Rielle."

Sonra, ani bir rahatlama.

Soğuk ve keskin bir şey aralarına düştü, onları bağlayan ipleri koparttı. Rielle yere düştü, Corien arkaya doğru tökezledi.

Corien öfkeli bakışlarla teras kapılarına baktı.

Başı saatlerdir yumruklanıyormuş gibi zonklayan Rielle yerde büzüldü, sıcak taşın üstünde titreyerek soluk bir şeklin hışımla terasa girişini izledi.

Keskin bir nefes aldı.

Bu Ludivine'di, katı ve süratli, altın saçları sıkıca topuz yapılmıştı. Leylak ve mürdüm eriği rengi brokar elbisesi Rielle'nin gücünün ışığıyla parlıyordu. Ludivine ellerinde Aziz Katell'in kılıcıyla Corien'e doğru yürüdü. Rielle'nin boğazı ani bir korkuyla sıkıştı. Can havliyle Eliana'yı aramak için etrafında döndü. Ama Eliana hayattaydı ve iyiydi. Katell'in kılıcına ışık fırlatmak için dönüp duruyordu. Eliana'nın fırlattığı ışık kılıca çarptı ve kükreyerek orada kaldı. Her ne kadar Ludivine bir elemental olmasa da Katell'in kılıcı sanki öyleymiş gibi parlamaya başladı. Ludivine kılıcı yükseğe kaldırdı, göz kamaştırıcı beyaz ışık ışınları fırlattı.

Nefreti yüzünden okunan Corien, Audric'in düşürdüğü Illumenor'u buldu. Çifte gaddarlık: ölmesini arzuladığı adamın kılıcıyla savaşmak ve kendine ait olmayan bir güç elementini kullanmak.

Audric acıyla bağırdı. Rielle alevlerin arasında onu aradı ama ışık patlamaları arasında sadece ondan parçalar görebildi. Sonra aramayı kesti çünkü Corien kükreyerek Ludivine'e doğru koştu.

Şiddetli bir çarpışmaya girdiler. Aziz Katell'in güç elementi ile Işıkgetiren'in kılıcı arasında çarpışan ışıktan ve gölgeden dervişler. Melekler tuttukları için çılgına dönen bıçaklar.

Ludivine'in yüzü gerilmişti ve daha da solmuştu. Ludivine bir savaşçı değildi, bunun için eğitilmemişti. Ama yine de şiddetli darbelerle Corien'e saldırıyordu.

Fakat yalnızca kılıçlarla savaşmıyorlardı. Rielle bunu, onların birbirlerinin etrafında hızla dönmelerini ve birbirlerine çarpmalarını izlerken yavaş yavaş anladı. Görüşü hâlâ titriyordu, düşünceleri bir araya gelmek için mücadele ediyordu ama şu kadarını biliyordu: uzun zaman önce Rielle'ye gelişinden bu yana Corien ilk kez onun zihninde değildi.

Bu tuhaf boşluk, Rielle'yi paniğe sürükledi. Dirseklerinin üstünde doğruldu, Corien'i ve Ludivine'i aradı. Onlara temkinli bir soru gönderdi.

*Orada mısınız?*

Ama hiç cevap yoktu. Rielle'nin düşünceleri tamamen kendine aitti. Bu durum, bu durumun yabancılığı onu korkuttu. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. İçindeki yalnızlık öyle vahşice şahlandı ki nefes almakta güçlük çekti.

Bir el nazikçe onun eline dokundu, onu tuttu. O tenin dokunuşunu hissetmeyeli aylar geçmesine rağmen elin kime ait olduğunu hemen anladı.

Fakat Audric'e bakamazdı. Onun yüzündeki yanıkları görmek, Rielle'yi dağıtırdı. Rielle sessizce uzandı, Audric'in kandan kayganlaşan parmaklarını tuttu. Audric onun oturmasına yardım etti. Audric'in göğsüne yaslandı. Audric o anda bile sağlamdı. Kesik kesik nefes almasına ve nabzının Rielle'nin parmaklarının altında çılgınca atmasına karşın güvenilir bir sıcaklık veriyordu. Arkadaşları onların arkalarında, onları korumak için kan döküyorlardı. Kızları, şaşırtıcı ve inanılmaz kızları, ateşten elleriyle yaratıklarla savaşıyordu.

Önlerinde ise iki melek birbirlerine kenetlenmiş, şiddetli bir şekilde savaşıyorlardı. Çalıntı kılıçlar çarpışıyor, vücutlarının etrafındaki hava yaydıkları güçle gümüş renginde ışıldıyordu.

Sırtlarında soluk biçimler oluştu. Her bir darbeyle, her bir öfke çığlığıyla biçimler daha da yükseldiler. Havayı büyüyle doldurdular. En sonunda suretlerinin iki katı uzunluğa eriştiler. Biçimlerden biri Kalmaroth'tu, Corien'in eskiden olduğu melek. Sırtında uzun ve dumanı tüten kanatlar parlıyordu. Corien'in hatırası bile muhteşemdi. Kılıcı şimşek gibi çaktı.

Bir de Ludivine vardı. Rielle ona bakmaya cesaret etti. Ludivine'in melek ismini hiç öğrenememişti. Ne zaman sorsa, Ludivine konuyu nazikçe değiştirirdi. Ama şimdi, öğrenmek için ısrar etmiş olmayı dilerdi. Çünkü onun bu hatırası, kendi gerçek halinin yansıması çok zarifti. Rielle'nin yaşında ya da belki Audric gibi biraz daha büyük görünüyordu. Yüzünde, Rielle'nin gözlerini yaşlarla dolduran ışıltılı, dayanılmaz bir güzellik vardı. Gördüğü ve yaptığı her şeyden sonra, şimdi bile muhteşem olan bu yaratığa bakınca, Rielle gerçekten de anlayamıyordu. Solgun tenli, lepiska saçlı, narin bukleleri sırtından aşağıya dökülen bu Ludivine, Corien kadar uzun değildi ancak parlak gözleri coşku doluydu ve devasa kanatları güneş kadar göz alıcıydı.

Rielle'nin yanan gözleri Ludivine'e, *kendi* Ludivine'ine kaydı. Altın saç tutamları, topuzundan çıkmışlardı. Korku yüzünü tüm renklerden arındırmıştı. Göz ucuyla Rielle'ye baktı, gözlerinde keskin bir ışık vardı.

Göz göze geldiklerinde, dünya Rielle'nin ayaklarının altından kayıp gitti, Rielle ağırlıksız kaldı. Soğuk bir dehşet dalgası kollarını düşürdü. Audric ondaki değişikliği hissetmiş olmalıydı. Telaşla bir soru mırıldandı. Bu Corien miydi? Yine onun canını mı yakıyordu?

Ama Rielle onun sorusunu cevaplamaya katlanamazdı. Çünkü Ludivine'in yaptığı şeydeki gerçekliği anlayabiliyordu. Ludivine tek bir bakışla ona her şeyi anlatmıştı. Yemek masalarında birbirlerinin bakışlarını anlayarak ya da birbirlerinin, Audric'in, kollarında uyanıp mahmur bakışlarla konuşarak uzun yıllar geçirmişlerdi. Ve şimdi, bir de bu vardı.

Rielle'nin kanı kükredi, kalbi karşı çıkarak uğuldadı. Yüzlerce pişmanlık, binlerce üzüntü sözcüğü boğazına ateşten bir düğüm

gibi oturdu. Ama Audric'e bunların hiçbirini söylemeyecekti, *söyleyemezdi.*

Ludivine Corien'e sadece kılıçla değil zihninin sahip olduğu her bir güç parçasıyla saldırıyordu. Ludivine kaç kez kendi gücünün Corien'in gücüyle kıyaslandığında zayıf kaldığını itiraf etmişti? Ama işte, yine de buradaydı, sağ çıkmak için hiçbir umudu olmaksızın kendini Corien'in önüne atmış, onun bu savaş sırasında Rielle'nin zihnini rahat bırakması için şiddetli bir çarpışmaya girmişti.

Elinden geldiğince Corien'i oyalayarak Rielle'yi gerekeni yapması için serbest bırakmak. Sanki Ludivine, Corien'in diğer taraftan tırmaladığı bir kapıyı kapalı tutuyor ve Rielle'ye kaçması için zaman veriyordu. Yol açıktı ancak Rielle hızlı hareket etmezse parçalanacaktı. Corien neler olduğunu anlayacak ve kendini Ludivine'den kurtaracaktı. Ve fırsat kaçacaktı.

Rielle dengesizce ayağa kalktı.

Audric'ten uzaklaşarak, "Geride dur," dedi. Suçluluk duygusu, damarlarında zehir gibiydi. Ağzı bu duygunun acı tadı vardı. Her bir kalp atışıyla, o donmuş dağdaki siyah sunağı, ellerinin arasında yumuşak bir kil gibi ezilen meleği düşündü. Bir an orada, sonraki an yok olmuş.

*Yapamam,* diye düşündü Rielle. Gözyaşlarının arasından onların çarpışmalarını izledi. Corien ve Ludivine, Ludivine ve Corien. Ona ne kadar acı çektirdiklerinin, Rielle'nin onlara ne kadar acı çektirdiğinin bir önemi yoktu. Yalanları, zalimlikleri, Rielle'yi aralarında çekiştirmeleri. İçlerinden birini kaybetmek, Ludivine'i yıkardı. İkisini birden kaybetmek, aklının alabileceği bir şey değildi. Yine de Ludivine Corien'i tutuyor ve Rielle'ye nihayet huzurlu bir zihin imkânı sağlıyordu. Fısıltıların olmadığı bir zihin. Önünde bir seçenek var. Kızının sesi, hafızasını öpüyordu. *Bunu yalnızca sen yapabilirsin.*

*Ve yapmak zorundasın.* Ludivine birkaç kırılgan söz söyleyebilmeyi başarmıştı. Bu sözcüklerin içlerinde ateşli, coşkulu bir sevgi vardı. *Sorun yok. Korkma.* Ludivine Rielle'ye bir kez daha baktı. Bu bakışta bir ağırlık yoktu. Bir son.

O sırada, Ludivine sanki boğazına bir şey batmış gibi birdenbire çıldırdı, sesi patladı. Elinden geleni yapmıştı. Gücü titreşiyor, soluyordu. Corien'in hiddeti kara dalgalar gibi patlıyordu.

Şimdi, Rielle, lütfen!

Rielle hayatının sonunda dek bu kelimeleri duyacağını biliyordu; Ludivine'in perişan, korkudan titreyen, Rielle'ye onu öldürmesi için yalvaran sesi.

Sondan hemen önceki o saniyelerde olan her şeyi hatırlayacaktı. Corien ve Ludivine'e nasıl ulaştığını, onları yaratan tanrı kendiymiş gibi ikisini de avuçlarının içinde tuttuğunu. Onun ne yapmayı amaçladığını Corien'in çok geç anlamasını ve durması için parçalanan bir sesle çığlık atışını. Empiriumu bir araya toplayışını hatırlayacaktı. Erişebildiği her zerresini, her ışıltılı parçasını. Gücünün nasıl bir hevesle karşılık verdiğini ve nasıl harap edici şekilde onların üstüne fırladığını.

Dünya sıcak ve parlak bir kor haline geldi. Karanlık dağ, dağın üstündeki yanan kale. Rielle'nin zihni, avuçları, hava patlayacakmış gibi inliyordu. Her şey bembeyaz oldu, sonrası bir hiçlikti. Bir sessizlik, boğan bir karanlık. Ateş yok olmuştu. Kaleden yayılan ışıklar, sanki hiç olmamışlar gibi kaybolmuşlardı.

Rielle dizlerinin üstüne düştü.

Bir kere, iki kere nefes aldı. Üç kere, dört kere.

Titreyerek başını kaldırdı.

Gözlerinin önünde renkli noktalar belirdi. Gözlerini kırptı, dünya geri geldi. Dağlar, şehir, ilerideki yıldızlar. Aşağıda bir yerde savaş meydanı. Işık ve ateşten bir yorgan. Havada oraya buraya kayan şaşkın karanlık şekiller.

Rielle gözlerini dikti ve baktı. Ludivine'in durduğu, Corien'in onunla savaştığı kömürleşmiş noktalara baktı. İçinde bir şeyin yükseldiğini hissetti. Yabani ve yalnız bir şeydi, gece vakti orman veya fırtınada deniz gibiydi. Geriye kül bile kalmamıştı, Rielle'nin dokunabileceği kalıntıları. Gücü hâlâ avuçlarında, boğazının çukurunda, dirseklerinin oyuklarında, ayak kemiklerinde içten içe kaynıyordu. Sakince ve mutlu mırıldanıyordu.

Arkasında biri şaşkınlıkla çığlık attı. Bu Miren de olabilirdi, Evyline de. Rielle arkasını dönünce terastaki tüm meleklerin ve yaratıkların yok olduklarını gördü. Biraz önce durdukları yerlerde, havada belli belirsiz bir pırıltı süzülüyordu. Aniden ve tamamıyla silinen yaşamların yansımaları, empirium dalgaları. Rielle bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Donuk bir şekilde, yazılı bir talimatı okurmuş gibi yeni gerçekliğine baktı. Corien sayısız kez böbürlenmişti: *Ben sonsuzum.* Corien herhangi bir anda, zihnini diğer binlercesine bağlamıştı, adatroxlara, canavarlarının sırtına binen elemental çocuklara. Melek komutanlar, istekli askerler. Avitas'taki melekler; Dip Dünya'daki melekler. Ve Ludivine, onunla savaşmış, zihnini onun zihnine düğümlemişti. Güçleri, çarpışan kılıçlar gibi birbirlerine kilitlenmişti. Şimdi gitmişlerdi, *gitmişlerdi.* Rielle her ikisini de aynı anda öldürmüştü. İki kalbe saplanan tek bir ok gibi. Ayrıca ölürlerken içinde bulundukları zihinlerin tamamı da yok olmuştu. Ölmekle kalmamışlardı, hiçliğe dönüşmüşlerdi, kimsenin göremeyeceği, dokunamayacağı ya da tadamayacağı ufacık küller haline gelmişlerdi. Binlercesi, Corien melek ordularını enkaza çevirirken yok olmuşlardı.

Rielle'nin içindeki şey patladı. Boğazı yırtılarak bir hayvan gibi uludu. Ağlamanın ötesindeydi. Bu duyguya karşılık gelen bir kelime yoktu. Kederden titriyordu. Tırnaklarını parçalayarak ellerini taşa geçirdi. Yaptıkları yüzünden havada ekşimsi bir koku vardı.

Kollar Rielle'yi kaldırdılar. Audric onu kendine yaslayarak oturttu. Nazikçe ellerini tuttu, boğazına götürdü. Rielle Audric'in kalp atışını boynunun yumuşak savunmasız kıvrımlarındaki parmaklarında hissetti.

"Buradayım," dedi Audric. Islak yanakları birbirine değiyordu. "Buradayım, seni tutuyorum, buradayım." Gözyaşları sesini titretiyordu. Ludivine'i o da çok sevmişti. Bahçelerde, yemek masalarında, sıcak yataklarda o da vardı.

Rielle ona tutundu, kucağında ağladı. Sonra aklına korkunç bir düşünce geldi. Audric'in arkasından terasa doğru telaşla

baktı. Eliana ile savaşan bedensiz melekler tuhaf fısıltılarla yükseliyorlardı. Hayattalardı ama belirsizlerdi. Bundan sonra ne olacaktı? Şimdi ne olacaktı?

Rielle onları umursamadı. Ayağa kalkan Miren'i, eliyle ağzını kapatarak dönen Sloane'ı, aksayarak onlara doğru gelen Evyline'i umursamadı.

"Kraliçem?" dedi Evyline. Dengesizce selam erdi. Umut, yüzündeki yılları silmişti. "Bizimle birlikte misiniz? Bu siz misiniz?"

Rielle ona cevap vermedi. Yavaşça yere çöken Evyline ve Kamayin'in arkasına doğru bakıyordu. Gözlerini kocaman açarak birbirine doğru hareket eden iki belirsiz şekle baktı. Mum alevlerinin gölgeleri gibi titreşen bir oğlan ve bir kız.

Rielle'nin boğazına bir sözcük oturdu. *Eliana?*

Nereye gidebileceğini ya da gidip gidemeyeceğini merak ederek ona uzandı. Eliana adındaki bu kadın, o kadar uzaktan yapmak için geldiği şeyi yaptıysa, şimdi yok olmalıydı.

Rielle titrek nefesini tuttu.

Üfledi.

Gitmişlerdi.

# 47
# AUDRIC

*"Bugün, Celdaria kralı Audric Courverie, Kilise ile mutabakata vararak, türdeşlerinin eylemlerinin tüm sorumluluklarından muaf tutulan ve Celdaria halkının barış ve birliğe dayalı bir dostluk kurmayı umdukları tayf ulusu ile bir ittifak kurulduğunu ilan etmektedir."*

—Celdaria Kralı Audric Courverie tarafından verilen kraliyet fermanı, 21 Mayıs 1000, İkinci Çağ

Şafak vakti, Audric sessizce gözlerini açtı. Tamamen uyanmadan önce döndü ve Rielle'nin yanında olduğunu gördü.

Beyaz ketenden ince bir gecelik giyen Rielle, karnına yer açmak için yan tarafının üstünde kıvrılmıştı. Arkası Audric'e dönük olduğu için yüzü görünmüyordu. Uyanmak üzere olduğu bu korkunç anlarda her zaman olduğu gibi Audric'in içini gece Rielle'ye bir şey olduğu, kindar bir meleğin tayf savunmalarını geçerek onun yanına geldiği korkusu kapladı.

Rielle'nin göğsünün inip kalktığını görene dek nefesini tuttu. Rahatladı ve görüşü netleşene kadar gözlerini kırptı. Kısa bir an, Rielle'nin yastığına dökülen siyah saçlarının dağınık çizgilerini takip etti. Sonra ona doğru yavaşça hareket etti ve kollarını Rielle'ye doladı. Rielle ona dönseydi, Audric onun ağzını çevreleyen ve alnına kazılmış bitkin çizgileri görürdü.

Rielle'nin ellerini buldu, yumruğunun içine alarak onun göğsüne koydu. Ateşten yanıyordu ama Garver Randell onun

sağlığının mükemmel olduğunu söylemişti. Audric ellerini nazikçe Rielle'nin ellerine sardı. Avuçlarındaki suyu hiç dökmeden taşımaya çalışıyormuş gibiydi.

Rielle uykusunda titredi. Sonra Audric onun yumuşadığını hissetti. Rüyasında bile taşımaya devam ettiği gerginlik azalmaya başlamıştı. Kısa süre içinde Audric'in kollarında gevşedi. Audric'in parmaklarını dudaklarına götürdü, onu saran kollarını daha da sıkıştırdı. Audric'in ellerine gözyaşları döküldü. Audric yüzünü Rielle'nin saçlarına gömdü. Rielle ağlarken onun boğazı acıyordu. Yatak odalarının tüm kumaşlarını değiştirmelerine ve yeni halılarla kaplamalarına rağmen Baingarde'ın geri kalanı gibi onun ardındaki harabeye dönmüş şehir gibi odaları da Rielle'nin yangınından sonra is kokuyordu. Audric en sonunda, "Kahvaltı ister misin?" diye fısıldadı. Kımıldamaya cesaret edemiyordu. Sabahlar, günün en kırılgan zamanı oluyordu. Her yeni gün, daha fazla cenaze, henüz bulunmamış cesetleri aramaları için Flats'e gönderilen daha fazla devriye, daha fazla fısıldanan dua ve daha fazla mırıldanan küfür anlamına geliyordu. Kimse Rielle'yi incitmeye, hatta ona yaklaşıp dokunmaya cüret etmiyordu. Şifacılar salonuna gitmek ve tapınaklara saygılarını sunmak için şehrin harabeye dönen caddelerinde yürüdüklerinde, kalabalıklar onları izliyordu. Bazıları ürkek, bazıları şaşkın. Bazıları onlar geçerken gülümsüyor ve şükranlarını sunmak için dizlerinin üstüne çöküyorlardı. İkiyüzlü elleriyle Rielle'ye uzanıyorlardı. Gölgelerin içinden kızgınlıkla bakıyorlar, Rielle'nin ölümünü hayal ediyorlardı.

"Evet," dedi Rielle ince bir sesle. "Kahvaltı. Garver yemek yemem gerektiğini söyledi. En azından çocuk için."

Audric Rielle'nin sözlerindeki hafif sivriliğin ne anlama geldiğini biliyordu. Rielle'nin geceliğin sıyrılıp çıplak bıraktığı omuzunu öptü. Sonra saçlarını kaldırdı ve ensesini öptü. Eli, kalçasının kıvrımını okşadı. Rielle rahatlamış bir şekilde hafifçe iç çekti, sıcak ağzını Audric'in eline bastırdı. Bunu biliyordu. Bunu yaptığı zaman diğer her şey susardı.

Audric nazikçe hareket etti, kolları Rielle'nin göğsünü sıkıca sardı. Dudakları kulaklarına yumuşak bir şekilde dokundu.

Rielle ona tutundu, parmaklarını kollarına geçirdi. Rielle vücudu Audric'e doğru kıvrılıp, ağzından hafif bir çığlık dökülerek yükselirken, Audric'i de kendi ile birlikte yükseltti. Yaşını yaşarken bile sürekli olarak açlık çekiyordu ve bunun hemen ardından gelen yavaş ve kıvılcımlı anlarda ikisinin arasında bir huzur oluyordu.

Rielle uykulu bir halde Audric'in kollarını öptü. Parmaklarını onun parmaklarına doladı ve karnının üstüne koydu. Çocukları avuçlarına doğru tekme attı. Audric, terasta onlar için savaşan kızı düşündü. Işıldayan siyah gözlerini, parlak ellerinin vahşi darbelerini. İsmini ağzında tuttu. O heceler onun için çok değerliydi. *Eliana.*

Sabah, pencereleri beyaza boyamıştı. Rielle uykuya dalıp çıkıyordu. Audric ise tetikte ve uyanıktı. Göğsünde, yatıştırmaya çalışmaktan vazgeçtiği bir ağrı vardı. Audric onu sarmaladığı kollarını açarsa, Rielle çıpasını kaybedebilirdi. Uyuyakalırsa, uyandığında Rielle'nin gitmiş olduğunu görebilirdi.

Kapıdaki hafif tıkırtı, Audric'i ana döndürdü. Omuzlarına bir bezginlik oturdu.

"Kralım," dedi Evyline boğuk bir sesle. "Konsey toplanıyor."

Audric gözlerini kapatıp, zihnini durağanlaştırırsa, son birkaç ay boyunca hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. İki yaz öncesindelermiş, Rielle yanında huzurla uyuyormuş gibi yapabilirdi. Corien çok uzaklardaymış, Ludivine alt kattaki odasında uyuyormuş.

Ama konseydekileri çok fazla bekletirse, bütün gün surat asarlardı ve zaten zor olan işleri daha da zorlaştırırlardı.

Yataklarının yumuşak sığınağından kendini çekip çıkartmak, bir işkenceydi. Audric sessizce giyindi. Ceketinin düğmelerini iliklerken, yatağın Rielle'nin yattığı tarafına geçti. Aynanın bulunduğu yer iyi bir bahaneydi. Buklelerini düzeltmeye çalıştı, yanağındaki ve çenesindeki iyileşmeye başlayan yanıkları inceledi.

Geceliği kırışmış olan Rielle yumuşak bakışlarla onu seyrediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Rielle sakince. Audric bunu biliyordu. Bunu Rielle'nin gözlerinde görüyor, dokunuşlarından hissediyordu. Audric Rielle'yi öpmek için eğildi. Rielle ona doğru açlıkla uzandı, ellerini saçlarına götürdü.

Audric Rielle'nin yanan alnına doğru, "Işığım ve hayatım," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, hep sevdim ve daima seveceğim."

Bu bir nakarat haline gelmişti, son birkaç gündür sözleri yıpranmış alışkanlıklara dönen dek tekrar ettikleri bir şarkı. Audric dokununca Rielle gözlerini kırpıştırdı. Audric çekilirken, Rielle'nin yüzünde belli belirsiz altın bir ışık gördü. Sinsi bir pırıltı, elmacık kemiklerini, dudaklarının kıvrımını aydınlatıp yok oldu.

Audric'in kaburga kemiklerinin arasına soğuk bir taş düştü. Bu şey her ne ise onu silebilecekmiş gibi parmaklarını Rielle'nin yüzünde gezdirdi. Bu ışıltı bazen Rielle'nin teninin altında dalgalanıyordu. Rielle hülyalı bir şekilde ona baktı. Uykulu yeşil gözlerinde birdenbire altın rengi girdaplar oluşmuştu. Bu girdapların arkasında uzun ve karanlık gölgeler vardı.

"Yine mi oluyor?" diye fısıldadı Rielle.

Audric başını salladı, konuşamıyordu. Bu, haftalardır oluyordu.

Rielle Audric'in elini tuttu, parmak eklemlerini öptü. Audric onun banyoya gitmesine yardım etti. Sonra yatağına geri taşıdı ve alt kata yemek göndermeleri için haber yolladı. Rielle'nin ayakları yerin hemen üstünde sallanıyordu. Audric'in kâğıtlarını, pelerinini ve en sevdiği kalemini almasını izledi. Audric ona veda öpücüğü verirken, Rielle onun iyileşmekte olan yüzünü nazikçe ellerine aldı. Audric aşağıya inene kadar Rielle'nin dokunuşunun tatlılığını yanağında hissetti. Yine de kalbinin etrafında yavaşça sallanan endişe halatını söküp atamıyordu.

Evet, Rielle onu seviyordu. Audric bunu biliyordu ama yine de günün birinde bunun Rielle'ye yetmeyeceğinden korkuyordu.

Günler hızla geçti, her biri gece olunca Audric'i bitkinlik ve ağrı içinde bırakan faaliyetlerle doluydu.

Kraliyet konseyiyle toplantılar yapıyor, duvarın ve gözetleme kulelerinin tamiratlarını denetliyor, hayatta kalan şehir muhafızlarına enkaza dönen caddeleri temizlerlerken yardım ediyordu. Pis kokular onları molozların içine gömülü, insan ya da değil, bedenlere götürüyordu. İçi sineklerle dolu, karnı deşilmiş bir yaratık. Kalbine yatak odasının çatısından kopmuş bir kirişin saplandığı çocuk.

Her bedenin yanında diz çöktü ve dua ediyordu. Bazen bu dualara yakınındaki insanlar da eşlik ediyordu. Bazen kızgın bir halde durup ona bakıyorlardı. Çok fazla ölüm olmuştu ve Audric yaşıyordu.

Audric onların acılarına irkilmeden bakmak için kendini zorluyordu. Bazen rüyalarından terden sırılsıklam olmuş halde uyanıyordu. Kemikleri, ilkel bir korkuyla ağrıyordu. İçini kemiren bir kesinlikle, o gece orada ölmesi gerektiğini biliyordu. Ama işte buradaydı, başı ellerinin arsında yatağının kenarında titriyordu. Birkaç yara izi ve bacağındaki sargılı bir kesik dışında sapasağlam, hayattaydı. Sonra Rielle ona uzanıyordu, yumuşak bir sesle ona sesleniyordu. Audric bir sonraki kâbusuna kadar onun kollarında nazik bir avuntu buluyordu.

Audric danışmanlarıyla buluşacağı zaman, Rielle de sıklıkla ona eşlik ediyordu. Onlarca kişinin Azizler Salonunda bir araya geldikleri, daha büyük toplantılar olurdu. Rielle Audric'in yanında sessizce tahtında oturur, ihtiyaç duyulduğunda bilgi verirdi. Geçit'in durumu neydi? Onu kapatmak için ne gerekiyordu ve Rielle bunu denemek için gücünü ne zaman toplayabilecekti? Eski halinden de güçlü bir şekilde, tamamen mühürlenebilir miydi?

Dip Dünya'da ne kadar melek kalmıştı?

Günün birinde oradan kaçabilecek başka yaratık var mıydı?

Fakat Azizler Salonunu çevreleyen daha küçük konsey odalarında daha özel toplantılar da olurdu. Rielle'nin uzmanlığına ihtiyaç duyulduğu bu güne kadar bu toplantılara girmesi yasaktı.

Cilalı meşeden büyük kare masanın çevresinde oturdular. Rielle Audric'in sağında, düzgün bukleler halinde toplanmış kumral saçlarıyla solgun ve sessiz Genoveve solunda. Genoveve'in yanında bulanık bakan gözlerinin altında gölgeler bulunan Sloane. Rielle'nin diğer yanında Işığın Evi'nden Ardeline Guillory oturuyordu. Onun yanında Gökkubbe'den Rafiel Duval vardı. Kalın siyah saç örgüleri ensesinde bağlanmıştı. Başyargıç'ın ciladan ışıldayan sandalyesi boştu. Sonra kızıl kahve ve açık yeşil yersarsan cüppesiyle Brydia Florimond geliyordu. Kırmızı teni sargılarla yamanmıştı.

Sonra taş gibi katı yüzüyle Miren vardı. Miren ve Sloane'ın arasında, Tal'in sandalyesi boştu.

"Kraliçe Obritsa'dan haber geldi," dedi Audric. Kâğıtlarını karıştırdı. "Yardım talebinde bulunuyor. Erzak, şifacı, asker. Corien'in kalesi..."

"Evet," diye mırıldandı Rielle, uzaklara daldı. "Kuzey Sahası."

Masaya gergin bir sessizliğin hâkim olduğu bir duraklama yaşandı. Büyücü Duval ağzı gerilerek ellerine baktı.

Audric zihnini çimen ya da toz olmayan, düz, temiz bir ova olarak hayal etti. Ancak bu şekilde Rielle'nin ona buzlar altındaki kuzeyde geçirdiği zamanlar hakkında anlattıklarını unutabiliyor ve dikkatini önündeki kâğıtlara verebiliyordu.

"Evet," dedi Audric duygusuz bir sesle. "Kuzey Sahası. Corien öldüğü zaman, oradaki meleklerin de birçoğu öldü ama hepsi değil. Corien'in tam ölüm anında ona bağlı olmayan melekler hayatta kaldılar. Yüzlercesi hâlâ dağların altındaki karmaşık hapishanelerde tutsak. Obritsa'nın ordusu, kurtarma çabaları ile Genzhar'da tırmanan devrim arasında geriliyor."

Audric nefesini tuttu ve Rielle'ye baktı. Durgunluğunun içinde çok güzel görünüyordu. Sandalyesine dimdik yaslanmış sırtı, hafifçe yukarıya kalkmış çenesi, alnından çenesine kadar keskin hatlar oluşturan narin yüz kemikleri. Gözlerini kusursuzca

paralayan masaya dikmişti. Ama Audric onun gördüğü şeyin masa olmadığını biliyordu.

"Herhangi bir şeyi onaylamadan önce," dedi Audric, "alanın çizimlerine ve Kuzey Sahası'nın coğrafyasını kavramaya ihtiyacımız var. Elbette, Kirvayalıların gözden kaçırdıkları, yeraltında gizli yerler vardır. Bize avantaj sağlayabilecek her şeye ihtiyacımız var. Bir harita çizebilecek kadar hatırlayabiliyor musun, Rielle?"

Rielle yumuşak bir kahkaha attı. "Elbette," diye fısıldadı. Sesi sırlarla doluydu. "Her şeyi hatırlıyorum."

Sloane sandalyesinde kıpırdandı. Büyücü Florimond kalemine baktı. Genoveve ağzı gerilerek gözlerini kapattı.

Ama Miren hiçbir şey yapmadı. Yanaklarındaki parlak lekelerle Rielle'ye baktı.

Audric yutkunarak midesinin bulantısını geçirmeye çalıştı. Ludivine'in ölümünden ilk kez memnunluk duyuyordu. Onun yüzüne bakmaya ve Rielle'nin tam olarak ne hatırladığını bilmekten kaynaklanan acıma hissini görmeye katlanamazdı.

"Mükemmel." Sesi, kendi kulaklarına bomboş geldi. Kâğıtları karıştırdı, Ilmaire'in resmi raporunu ve ona eklenen mektubunu aldı. "Ilmaire de yazmış. Geçit'te bir değişiklik olmamış ancak sayısız ölü balık ve başka deniz canlıları Kuzey Denizi boyunca birkaç noktadan kıyıya vurmuş. Geçit'in zehirli bir şey yayıyor olabileceğinden endişeleniyor. Dip Dünya'dan bilinmeyen bazı maddeler olabilir, bunlar henüz bilemediğimiz bir şekilde havamızı ve suyumuzu etkiliyor olabilir."

Audric durdu ve kendini topladı. Rielle'ye bakınca kendini uyuşmuş hissetti. "Empirium sana ne anlatıyor? Bunun için bir açıklaması var mı?"

Sesindeki merakı kararında tutabilmek için çabaladı. Fakat Rielle'nin ayaklarının dibinde diz çökmek ve onun dalgın, içe dönük bakışları yok olana dek bağırmak için can atıyordu. Rielle bu bakışlardan kurtulana dek onu sarsmak.

Rielle parmaklarıyla dalgın dalgın masanın kenarına vurdu. Alnı kırıştı ve sonra konuştu. Bu, sinirle başından savmaya

benziyordu. Sanki çok uzaklarda bir şeye konsantre olmuştu ve Audric'in sorusu ona sadece rahatsızlık veriyordu.

"Evet," dedi Rielle sakince.

Audric ayrıntı vermesi için bekledi. Rielle hiçbir şey söylemedi. Sessizliğin içinde Audric'in yanakları kızardı. Büyücü Guillory boğazını temizledi. Audric hakkında, Rielle hakkında, tüm bunlar hakkında kim bilir ne düşünüyorlardı.

"Peki, ne söylüyor?" diye sordu Audric. "Sen... Özür dilerim, bu aptalca bir soru olabilir. Sen bir şekilde denizi temizleyebilir misin? Daha fazla yıkım olmasını engelleyebilir misin?"

Rielle içini çekti. Bu ses onu küçülttü. Rielle ne kadar küçüktü ve ne kadar uzaktaydı. Audric'e baktı, zorla gülümsedi. Audric bundan nefret ediyordu. Rielle onu mutlu etmeye, onun içini rahat tutmaya çalışıyordu ve tamamen başarısız oluyordu.

"Elbette, yapabilirim," diye mırıldandı Rielle.

Miren daha fazla dayanamadı.

Dudaklarını bükerek öne doğru eğildi. Miren'in öfkesinin patlayıcı kuvveti, Audric'in ceketinin pirinç düğmelerini yakıcı bir sıcaklığa getirdi.

"Tüm söyleyeceğin şey, bu mu?" dedi Miren. Sesi üzüntüden pürüzlü çıkıyordu. Gözleri parlıyordu. "*Evet* ve *elbette* mi? Başka bir şey söyleyebilirdin. Hepimiz gerçekten burada, senin karşındaymışız gibi bakabilirdin. Veya özür dileyebilirdin. Benin gözlerimin içine bakıp, özür dileyebilirdin." Sesi çatladı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesi kasıldı. "Hepimize yaptıkların için üzgün müsün?"

Rielle gözlerini kırpmadan ona baktı. O sandalye de o kadar tuhaf ve o kadar uyumsuz görünüyordu ki Audric'in boğazı korkuyla tıkandı. Rielle Miren'e bilmediği bir yabani ota bakarmış gibi baktı; onu kopartmak istediği için değil, dikenleri eline batıncaya kadar onu fark etmediği için.

Audric herkesi arkasında bırakıp, Rielle'yi odalarına götürmek ve onu hep orada tutmak isterdi. Yüzünün rengi geri gelinceye, yeniden insan gibi görününceye kadar onu beslemek, sevmek ve ağrılı sırtını ovalamak.

"Miren, dilini tut," dedi Genoveve gergin bir şekilde. "Rielle bizi kurtardı, sana hatırlatırım. Corien'i yok etti ve birçok askerini de onunla birlikte gönderdi."

"Binlerce kişi öldükten sonra. Şehrimiz bir harabeye döndükten sonra. Evler yıkıldı, aileler dağıldı." Rielle avuçlarını açarak masanın üstüne koydu. Ağzı seğiriyordu. Tal'in ismini bir kez bile ağzına almamıştı ama Audric onun yankısını her kelimede duyabiliyordu.

"Söyle, Rielle," dedi Miren boğuk bir sesle. "Bana üzgün olduğunu söyle."

Rielle ellerini inceledi, sonra sakince Miren'e baktı. "Sana bunu söylersem, bana inanacak mısın?"

Tüm oda nefesini tuttu, sessizlik sinirle büyüdü.

Miren sandalyesinde çöktü, yüz ifadesi düzleşti. "Hayır," dedi nihayet. "İnanmayacağım."

Rielle hafifçe tebessüm etti. Audric'in gördüğü en hüzünlü tebessüm. "Seni suçlamıyorum. Ama gerçekten üzgünüm. Tüm bunları geri almayı dilerdim. Tal'in..."

Miren ayağa fırladı. Kalçasındaki baltası parladı. Odadaki her bir metal parçası titreşti, Miren'in komutuyla uçmaya hazırdılar.

"Onun adını ağzına alma," dedi Miren haşin bir sesle. "Asla. O seni her şeyden çok severdi. Benden de çok severdi. Ama bu senin için yeterli değildi. Bizim sana verebileceğimiz hiçbir şey senin için yeterli değil."

Daha sonra Miren masayı itti ve hışımla odadan çıktı. Kısa bir süre sonra Genoveve Audric'in elini sıktı ve Miren'in peşinden gitti.

Audric ağır sessizliğin içinde, "Öğle yemeği için ara vermeyi öneriyorum," dedi. "Öğleden sonra yeniden toplanalım. Bu masada, saat üçte, lütfen."

Diğerleri hızla odadan çıkarlarken, Audric kâğıtlarını topladı. Rielle hiç kımıldamadan yanında oturuyordu. Audric ona bakamıyordu. Eğer bakarsa, Rielle'nin yüzündeki gerçeği, her şeyden, meleklerin hâlâ dünyada dolanmalarından, Geçit'in

arkasındakilerden ve günün birinde dışarıya çıkabilecekleri gerçeğinden daha fazla korktuğu şeyi görecekti.

Eğer Rielle'ye bakarsa, doğruyu görecekti: Miren haklıydı.

Audric Rielle'nin gözlerine bakmadan elini ona uzattı. Rielle tek kelime etmeden onun elini tuttu. Parmakları avcunun içinde o kadar hafiflerdi ki Audric ürktü. Üst kattaki odalarına çıktıklarında, Audric Rielle'nin ayak seslerine tutundu, güçlükle aldığı nefesin tadını çıkarttı. Rielle'nin karnı kocaman ve harikaydı. Rielle sakince ve temkinli bir şekilde karnı hakkında şaka yaptı. Audric'in kahkahası dilinin ucunda, kırılgandı.

Öğle yemekleri onları bekliyordu. Taze ekmek, yumuşak peynir, bal damlatılmış incirler, domates, salatalık. Sessizce yediler. Rielle bir kez bile Audric'in elini bırakmadı. Başparmağıyla sürekli olarak Audric'in başparmağını ovaladı, ardında altın lekeler bıraktı.

Bir gece, Audric yataklarında düzensiz bir uykunun içinde olan Rielle'yi bıraktı ve çatıya çıktı. Yaz havası sıcaktı, gece kuşları Cibelline Dağı'nı kaplayan yoğun ormanlardan sesleniyorlardı.

Beşinci katın her biri beyaz parmaklıklarla çevrili korunaklı gezinti geçitlerinde yürüdü. Parmaklıklara yaslanarak kalenin batı cephesini kucaklayan iskeleye baktı. Savaş sırasında iki kule yıkılmıştı. Yapılan elemental büyülerle duvarlarda açılan büyük delikler, Baingarde'ı bakımsız ve güçsüz gösteriyordu.

Gözlerinin ardındaki yorgunluk yanığından kurtulmak isteyerek burnunun kemerini ovaladı. Uyuduğu zaman rüyalar geliyordu. Audric bunların hiçbirini istemiyordu.

Gözünün ucunda bir hareket oldu, pürüzsüz ve kaygan. Atheria'nın uçuşunu izledi, onun havada yarasa yakaladığını görüp gülümsedi. Bu inanılamayacak kadar nadir gerçekleşen manzara çok hoştu. Rielle uyanıkken, tanrısal yaratık Baingarde'dan uzak duruyordu.

Rielle'nin yüklenmesi gereken bir keder daha.

Hava Audric'in yanında soğuk suda hareket eden bir ağırlık gibi kımıldadı.

Teni ürperdi. Henüz tayfların hissine alışamamıştı ne de aslında ne oldukları gerçeği dışında hiçbir sebep vermemiş olmalarına rağmen onlara tamamen güvenmiyordu. Bedensiz melekler, dirilişi reddeden melekler.

Şimdi, tayfların onlarcası şehri koruyorlar, yüzlercesi dağlarda devriye geziyorlardı. Şu anda yanında dolaşan da Audric'in en sevdiğiydi. Tayfı tanıyınca, Audric'in omuzları biraz gevşedi. Uzun sıska gri vücudu, siyah ve durgun gözleri, uzun ince uzuvları. Belli belirsiz beline inen siyah saçlar. Ama Rielle'nin yanındayken, gerçek hali herkesin görebileceği şekilde daha fazla parlıyordu. Işıltılı beyaz saçlar, esmer ten, Dip Dünya'ya ilk girdiğinde giydiği parlak platin zırh.

"Zahra," dedi Audric samimi bir şekilde. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Tayf başını eğerek selamladı. Sesi ağır çanlar gibi yankılanıyordu. "Sadece arkadaşlık, kral lordum. Gece sakin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Audric uçsuz bucaksız siyah göğe baktı. Bazen orada yanan kanatların belirsiz yansımalarını görmeye devam ediyordu. Bazen onların sıcaklığını ensesinde hissediyordu. Bu hatıra ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Gözlerini kapattı, kendini sakinleştirdi.

Zahra oflayarak nefes verdi. Zahra aniden sıkıntılı bir his verdi. Bir meleği sevmiş olmak, faydalı bir şeydi. Audric tayfların ruh hallerini rahatlıkla anlayabiliyordu. Artık onlardan bir orduya sahipti.

"Yalan söyledim," dedi Zahra zavallı bir halde. "Aslında, bir şeye ihtiyacım var. Aradığınız cevabı vermeye ihtiyacım var."

Audric Zahra'ya döndü. Kıpırtılı ve tuhaf olmasına karşın, Zahra'nın loş profilinde Audric'in güven verici bulduğu sakin bir asalet vardı. Audric bunu Zahra'ya söylemek isterdi.

"Hangi sorunun cevabı?" diye sordu Audric.

"Benin neden kendi halkıma karşı savaştığımı, neden size ve ailenize sadakat yemini ettiğimi merak ediyorsunuz. Bunu,

sizin ayaklarınızın önünde diz çöktüğüm geceden beri merak ediyorsunuz. Konsey üyelerinizin size verdikleri cevaplar sizi tatmin etmedi."

Şaşkınlıkla sessizliğe gömülen Audric bir an için sadece Zahra'ya bakakaldı. İçinde yükselen bir öfke, söyleyeceklerini toparlamasına yardım etti. "Benim düşüncelerimi okumuşsun. Bu, bizim anlaşmamızda yoktu."

Zahra gözlerini kocaman açarak döndü. "Hayır, kralım. Anlaşmamızın hiçbir kısmını bozmadım. Aramızdaki anlaşma çok iyi yazılmış ve hepimiz onun altına isimlerimizi yazdık çünkü hepimiz bu yeni dostluğun potansiyeline inanıyoruz."

"Öyleyse nasıl..."

"Lord kralım." Zahra'nın sesi sevgi doluydu. Audric'e onun yaşsızlığını ve ona kıyasla kendi küçüklüğünü anımsattı. Zahra'nın kendi doğumundan önce asırlarca yaşadığını ve ölümünden sonra da yüzlerce yıl daha yaşayacağını düşündü. "Siz istisnai güce sahip bir adamsınız, zihnen ve kalben. Ama merakınız çok tez canlı ve genellikle ne düşündüğünüzü belli etmeme çabanızı boşa çıkartıyor. Sorularınız kuşlar gibi sizden fırlıyor. Elimde olmadan o soruları yüzünüzde görüyorum. Sormamaya karar verdiklerinizi bile."

Audric kaşlarını kaldırdı. Zahra'ya söyleyecek cüretkâr bir şey düşündü ama bu şekilde görünüyor olmaktan tuhaf bir rahatlık duyuyordu. "Öyleyse, bana söylemen gerekiyorsa söyle."

Zahra tereddüt etti. "Bu, uzun bir hikâye. Belki sizin yanınıza şimdi gelmekle yanlış yaptım. Ama sadece... ah, lord kralım, bu çok çılgınca bir öykü. Size anlatmak için haftalardır bekliyorum." Taşkın ve sabırsız halde pırıldadı, saçlarının uçlarıyla oynuyordu. "Belki de sizin çalışma odanıza gitmeliyiz, orada rahatça oturabilirsiniz."

"Burada rahatım. Temiz hava sakinleştiriyor. Anlat, Zahra. Benim için bazı cevapların olduğunu söyledin."

"Evet, kralım. O gece neden sizin için savaştığımızı, neden düşmanla müttefik olarak kendi halkımıza ihanet ettiğinizi merak ediyorsunuz. Cevabın bir kısmı basit ve biz konseyde

size bu kadarını söyledik: Kalmaroth'un intikam misyonunu kabul etmedik. Dip Dünya'da yaşayan meleklerin hepsi şiddet ve öfke dolu yaratıklar değiller. Beni bağışlayın, lord kralım, ama milyonlarcamıza bakıp, hepimizi tek bir duyguya, tek bir felsefeye, tek bir arzuya indirgemek haksızlık."

Utanan Audric başını salladı. Konuşmak için ağzını açtı fakat Zahra elini kaldırdı.

"Lütfen, izin verirseniz hepsini anlatmak istiyorum. Söyleyecek çok şey var ve buna karşılık sizin de yarın sabah toplantılarınız var. Bir noktada, uyumaya ihtiyacınız olacak."

Audric alaycı bir şekilde güldü. "Sen öykünü anlattıktan sonra çok fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Olabilir. Çılgınca demiştim. Bu kelime bu hikâye için uygun olmayabilir ama aklıma başka bir şey gelmedi." Zahra durdu, nefeslendi. Zahra Audric'e bunun tayfların üzücü ve tuhaf bir alışkanlığı olduğunu öğretmişti. Tayfların akciğerleri yoktu ama yine de içgüdüsel olarak nefes almak istiyorlardı. "Hatırlarsınız," dedi Zahra. "Eliana. Kızınız, kralım."

Bu güzel kelime Audric'i sarstı. Bunu beklemiyordu. "O geceden çok şey hatırlıyorum, ama en çok onu hatırlıyorum."

"O gece, sizin yanınıza gelmeden önce şehirde savaştık. Halkınızı meleklerden koruduk. Onları peşlerindeki yaratıklardan gizledik."

Audric bunları biliyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi Zahra'ya teşekkür etmeye başladı. Ama Zahra onu telaşla durdurdu.

"Savaşırken, onu sezdim," dedi Zahra. "Eliana. Dünyada yaşayan herkesten farklıydı, yanındaki oğlan dışında herkesten. O ikisi, başka bir zamandan gelmişlerdi. Bunu hemen anladım. Hepimiz anladık ve bu yüzden hızla size doğru geldik. Bu da meleklerin kaleye, sizinle savaşmaya gelmesine neden oldu. Hepimiz onun zihnine dokunmak, onun tuhaflığını anlamak için can atıyorduk. Diğerlerine onu ve sizin arkadaşlarınızı korumaları için emir verdim. Onlar sizleri korumak için aşağıya inerlerken, Eliana'nın düşüncelerini bir tek ben okuyabildim. Kralım..."

Zahra zayıf düşerek diz çöktü. Sığ karanlık suların içine çömelmiş gibi çevresi gölgelerle doldu.

"Onun gördüğü her şeyi gördüm," diye fısıldadı. "Onun yaşadığı dünyayı gördüm. Ölümsüz İmparatorluğu ve onun tüm yaptıklarını gördüm. Eliana'nın sevdiği insanları ve onu incitenleri gördüm. Onun gözlerinden *kendimi* gördüm. Henüz gelmeyen, kızınızın yaşadığı ve savaştığı o zamanda, ben onun arkadaşıydım. Onu seviyordum ve o da beni seviyordu."

Audric yavaşça onun yanına çöktü. Gecenin yumuşak rüzgârları ellerini öpüyordu. Başlarının üstünde, Atheria neşeyle cıvıldayarak yemeğine doğru dalışa geçti.

"Zihnim onun zihnine değdiği anda her şeyi hissettim," dedi Zahra tok bir sesle. "Katlanmak zorunda kaldığı her şeyi ve eğer başarısız olursa dünyaya ne olacağını gördüm. Geleceğin dünyasında nem onun için öldüm, onun kollarında öldüm. Benim olduğum yere eğilerek ağladı. Lord kralım, benim gördüğüm şey buydu. Bu yüzden onun için ve onun babası, sizin için savaştım ve her zaman da savaşacağım. Ben onun için öldüm, yine ölürüm."

Zahra Audric'in ellerine uzandı. Karanlık parmakları Audric'in parmaklarının arasından duman gibi geçti. Zahra'nın yakınlığının soğuk ve esnek baskısı Audric'i ürpertti. Nazikçe Audric'in yanağına dokundu. Küstahça, ama yaşadığı sürece aralarında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissetti.

"Gerisini anlatabilir miyim?" diye sordu Zahra. "Size kızınızın hikâyesini anlatabilir miyim?"

Gözlerinde yaşlar, tamamen perişan haldeki Audric başını salladı. Sonra gece boyunca, Zahra'nın asla olmayacak bir gelecek hakkında anlattıklarını dinledi.

Kızı sanki onu duymuş gibiydi.

Ertesi sabah, Sloane hışımla çalışma odasına girdi. Gözleri parlıyordu. Heyecanı, odanın gölgelerini kendine çekti.

Köşelerinden titreyerek çıktılar ve parlak pencerelerden dışarıya doğru uzadılar.

Sloane derin bir nefes alıp konuşmaya başlamadan önce Audric biliyordu. İçinde bir ışık parlamıştı, vücudunun tüm yorgun kemiklerini ısıtmıştı. Tek bir kelime yükseldi, düşüncelerine doldu:

*Eliana. Eliana. Eliana.*

Elbette, ismi bu olacaktı.

"Garver'a haber yolladım," dedi Sloane. Kapıda ışıl ışıl duruyordu. Gülümsemesi çok hoştu. Günler zor geçiyordu fakat bu neşe çok zahmetsizdi ve ona çaresizce ihtiyaçları vardı. "Anneniz onun yanında, hemşireler de öyle. Henüz sancı gelmedi ama kısa zamanda başlayacağı konusunda ısrarcı. Sizi istiyor. Gergin ama onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

Sloane Audric'in kalkmasını bekledi. Ancak Audric kalkamadı. Denese bile dizleri buna izin vermeyecekti.

Sloane merhametliydi. "Yukarıya gelin," dedi nazikçe. Kalkmasına yardı etti. "Zamanı geldi."

# 48
# RIELLE

*"Doğduğun göklere, döndüğün göklere*
*Yükseklere, uzaktaki aya, yakıcı soğuğa*
*Ama yıldızların çocuğu, o büyük şarkı neden seni bu kadar erken çağırdı?*
*Sen neden, ah neden onu dinledin?"*

–Geleneksel melek ağıtı

Sonbaharın parlak ihtişamında şafak vaktiydi. Rielle dilini daha fazla tutamayacaktı. Gün, bugündü. Uyandığı zaman ona söyleyecekti.

Sağlıklı ve mutlu Eliana, göğsünde uyuyakalmıştı. Eliana bu dünyaya geleli beş ay olmuştu. Esrarengiz bir şekilde sessiz, kocaman kahverengi gözlerle her şeye bakıyordu. Rielle onun güzelliğine henüz alışamamıştı. Yavru geyiğin yanağı gibi açık kahverengi, pürüzsüz teni; inanılmaz küçük, yumuşak kafası; kafasının üstünde girdap yapan ipeksi siyah saçlar. Rielle'nin kucağına mükemmel bir şekilde oturan sıcak ağırlığı. Yumruk atmaya hazırmış gibi ellerini sıkıp minik kırışık ayaklarını sallarken çıkarttığı çağıltılı sesler.

Rielle Eliana'nın başını öptü ve onu özenle beşiğine yatırdı. Sabah güneşi odaya süzülürken, Rielle kızının uyuyuşunu izledi. Bazen ağzı hiçbir şey emmeden hareket ediyordu. Bazen göz kapakları titriyordu, rüya görüyordu. Rielle, uyuyan bu küçük insana, berbat ve ihtişamlı aylar boyunca karnında taşıdığı bu insana hayranlıkla bakarak güldü.

Garver çocuğu kollarına verdiğinde, ne bekleyeceğini bilmiyordu. Yaklaşık yirmi saatlik eziyetli doğum, onu her yerin altın ve sıcak olduğu kalbinin derinliklerine çeken akıl almaz bir sancı. Rielle bir eriyiğin içine doğru düşmüştü. Sonra, nihayet bir çocuk. Audric onun elini tutuyor, gözyaşlarının arasında gülüyordu ve bu yaratık, bu minik kız ona bakıyordu. Ezik, minik ve kesinlikle mükemmel. Büyük ve siyah gözleri, sanki şimdiden soracağı soruları düşünüyordu.

Rielle o an hiçbir şey hissetmeseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Rahatlıkla seviyormuş gibi numara yapabilirdi. Ludivine olsun ya da olmasın, herkesi kandırabilirdi. Sinir edici derecede saygılı olan Zahra dışında tayflar ondan uzak duruyorlardı. Rielle'nin melekleri öldürebilme becerisinin olmasının bir önemi yoktu. Ama Eliana'nın annesi sorgusuz sualsiz korunup sevilmeliydi.

Fakat Eliana'nın yüzüne tek bir bakış, Rielle'ye yetmişti. Karşılığında biraz uyku için onu Audric'e teslim etmek, mantıksız bir şekilde kahredici geliyordu. Tüm öğleden sonrayı Eliana'nın parmaklarını öperek ve yemek yemeyi unutarak geçirebilirdi. Onu saatlerce izleyebilir ve ona bakmaktan asla yorulmazdı.

Aşk onun başını döndürmüş, sersemletmiş, uçarılaştırmıştı. Gecenin yarısında, Eliana'yı rahatlatmak için uyanıyor, bacaklarını bir pufa uzatıp Eliana'yı kucağına yatırıyordu. Ona şarkılar mırıldanıyor, yavaşça sallıyordu. Audric daha sonra uyanıyor, Rielle'yi alnından öperek selamlıyordu. Rielle'nin ateşi hakkında yorum yapmayı kesmişti ki Rielle buna minnettardı. Audric Eliana'yı omzuna alıyordu ve yavaşça odasına götürüyordu. Eğer gece yeterince sıcaksa, pencereleri açıyor, esintinin Rielle'nin ateşli tenini serinletmesini sağlıyordu. Rielle sakince yanarak, gözleri ağırlaşmış bir halde onu yataklarından izliyordu. Audric ay ışığında kızlarına anlamsız şarkılar söylerken, Rielle onun sesiyle uykuya dalıyordu.

Tüm bunlara, boğazında oturan gözyaşları kadar sıcak sevgiye rağmen Rielle o sonbahar sabahı yatağına döndüğünde aynı huzursuzluğu, Eliana'nın doğumundan saatlerce önce, günlerce

önce, terasta Corien ve Ludivine'i yok ettiği günden beri geçen uzun haftalar boyunca hissettiği o bitkin endişeyi duyuyordu.

Yastıklarına yerleştiğinde, bir saat önce olan şeyin aynısı yine oldu. Rielle'ye her gelişinde, aralarında bir öncekinden daha az zaman geçmiş oluyordu. Audric huzurla uyuyordu. Her zamanki gibi sırt üstü yayılmıştı, ağzı yarı açık, bukleleri dağılmıştı. Rielle ona arkasını döndü, ağzını omzuna bastırdı.

Tüm eklemlerini zonklayan bir sıcak basmıştı. Sanki iliklerine gömülmüş bir şey kemiklerini parçalıyordu. Gücü, tüm damarlarında uyanmıştı; gözlerini kapatınca aslında vücudu olan göz kamaştırıcı kristal ağacı ve onun tüm kan yollarını görüyordu. Ağrı, sağır ediciydi. Geldiği zaman başka hiçbir şey duyamıyordu. Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı, bu his geçene dek nefesini tuttu. O kadar uzun süre tutmak zorunda kaldı ki görüşü bulanıklaşmaya başladı. Ama güvende olana kadar nefes alamazdı. Hayatında daha önce hiç bu kadar hareketsiz durmayı beceremişti.

Gözlerini açıp sakince nefes almaya başladığında, Audric onu izliyordu. Audric ona uzandı. Rielle Audric'i iterek uzaklaştıracak gücü kendinde buldu. Parmak uçlarında ve şakaklarında gergin, sıcak ve hafif bir baskı kalmıştı. Audric ona dokunursa, Rielle patlardı.

"Ne yapabilirim?" Audric artık tamamen uyanmış ve doğrulmuştu. "Sana yemek getirteyim mi? Su? Bahçelerde yürüyelim mi? Serin bir akşam. Seni biraz rahatlatabilir."

Rielle gözlerinin önündeki noktaları yok etmek için gözlerini kırpıştırdı ve Audric'e baktı. Ne kadar zamandır oradaydı, ne kadar zamandır nefessizdi? Saatler geçmiş olabilirdi. Vücudu, sanki yeni berelenmiş gibi acıyordu. Çıplak kollarına baktı, gördüğü tek şey sadece altındı. Kemiklerine çarpıyor, tırnaklarını oyuyordu.

Dışarıya çıkmak istiyordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapamazsın, Audric. Benim için rahatlık yok. Sen de bunu biliyorsun." Audric'in ellerini tutmasını göze aldı. Çünkü ona ne yapmak zorunda olduğunu söylemeden

bir saniye daha yaşayamayacaktı. Audric'in bileklerini öptü, parmaklarına doğru yavaş yavaş nefes aldı. "Gitmem gerek, sevgilim. Burada kalamam."

Audric güldü, alnı kırıştı. Sanki Rielle tuhaf bir şaka yapmıştı. "Gitmek derken, ne demek istiyorsun? Nereye gideceksin?"

Rielle gözlerini kapattı. "Aptal değilsin. Lütfen bana öyleymiş gibi numara yapma. Ağzımdan çıkan her kelime bana zarar veriyor. Gitmem gerek. Ben..."

Rielle sustu, güçlükle yutkundu. Mide bulantısını bastırmak istiyor gibiydi. Ama onu parçalayan şey bulantı değildi. Bu, açlıktı, *ihtiyaçtı*. Kemiklerinin içine yuvalanan görünmez yaraların her biri ıstırapla sesini yükseltmesiydi. Patlamaya hazır küçük altın ipliklerin kanında sarmal halinde bükülmeleriydi.

*Yükseliyorum*

Empiriumun sözsüz ve tuhaf sesi yumuşaktı. Sevecenlik, pişmanlık yoktu. Sadece itiraftı. Bunu söylemek, Rielle için zor olacak gibiydi. Yine de söylememek için bir neden yoktu.

*Yükseliyoruz*

"Biliyorum," diye fısıldadı Rielle, sesi perişandı. "Bana biraz daha zaman ver. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ne diyor?" Audric onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözleri parlıyordu. "Anlat bana. Bırak, onunla ben konuşayım."

"O senin her dediğini duyuyor, Audric. Ama umursamıyor. O bir insan ya da varlık değil. O, yaşayan her şey. Sen, ben, hepimiz."

"Umursamasını sağlarım."

"Saçmalama."

"Her şeyi veririm. Kendimi veririm. *Ne olursa*." Sesi, bastırılmış gözyaşlarıyla gerilmişti. "Bir şey olmalı. Bir değiş tokuş olmalı."

Rielle onun yanağına dokundu. "Ağzından çıkanları kulağın duysun. Sanki empirium pazarlık yapan bir şeymiş gibi. Bir düşmanla karşı karşıya değilsin, Audric. Bu bir pazarlık değil. Bana yardım etmeye çalışıyor. Ben bu bedenin ardında geliştim. Acı içindeyim ve o da bana rahatlık sunuyor. Sadece tuttuğum ipi bırakmalı ve düşmeliyim."

Audric tekrar tekrar, "Lütfen," diye fısıldadı. Gözleri kapalı, ağzı Rielle'nin avuçlarında. "Lütfen, bunu yapma."

Rielle ona ne kadar uzun süre bakarsa, sağlam kalmak, yatakta oturmak için o kadar az gücü kalıyordu.

"Geçen ayların bana ne yaptığını sana anlattım," diye fısıldadı Rielle, gözyaşı dökmeden. Ama göğsündeki düğümler yüzünden güçlükle konuşabiliyordu. "İçimde bir şey uyandı. Onu bir köşeye itemiyorum. Gücümü onun sınırlarının ötesine taşırdım. Şimdi hızla akıyor, beni geri içine çekiyor. Gitmeme izin vermelisin."

"Hayır, vermem. *Yapamam*. Tek yol bu değil, Rielle."

"Bu. Bana bak. Ben artık buraya ait değilim. Belki de hiç olmadım. Bu konuşmayı hep yaptık. Bunlar seni şaşırtmamalı."

"Evet, bu konuşmayı yaptık ve ben her seferinde senin elbette buraya ait olduğunu söyledim. Bu senin evin, senin ailen. Bütün olanlara rağmen hâlâ böyle düşünüyorum. Gücün, senin tamamın değil. Sadece bir parçan."

Rielle sevgiyle gülümsedi. "Hiç gücüm olmasaydı bile beni şimdiki gibi severdin."

"Severdim. *Severdim*." Audric bakışlarını kaçırdı. Öfkeyle yatağa baktı. "Şifacılar bulacağız. Bulmak için dünyanın altını üstüne getireceğiz. Empirium bilgeleri, Mazabat'taki en iyi cerrahlar."

"Audric..."

"Ve tayflar... Onların melek zihinleri olağanüstü. Sana yardımı dokunacak, acını dindirip, gücünü sakinleştirecek bir şey bulmamıza yardım ederler..."

"Audric, *bana bak*."

Audric inanamaz halde kafasını iki yana salladı. Bunu kabullenmeyecekti ve Rielle'ye bakmayacaktı. Elini saçında gezdirdi, boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı.

"Lütfen bunu yapma," dedi kısık bir sesle. Alnını Rielle'nin alnına yasladı. "Bizi bırakma."

"Kendimi güçlükle bir arada tutuyorum," dedi Rielle onun saçını çekerek. "Bununla her gün savaşıyorum. Benim içimi

dışıma çıkartıyor. Bir gün kendimi kaybedeceğim, o zaman size ne olacak? Tehlikeyi görmüyor musun?" Parmaklarının arasında kayan Audric'in lüleleri ne kadar da güzellerdi. Parmaklarının her dokunuşu, koyu altın lekeler bırakıyordu.

"Sen, sandığından daha güçlüsün."

"Yine de sürekli olarak kendinle savaştığın bir hayat neye benzer?"

"Sana yardım ederim," diye fısıldadı Audric. Gözlerini sıkıca kapattı.

"Sen bana yardım ettin. Beni yeniden hayatına aldın. Ne zaman bir tapınağa girsen ve birileri senin yüzüne karşı bana hakaret etseler, benim iyiliğimi savundun ve beni onurlandırdın. Bana Eliana'yı verdin."

"Ama yine de onu terk mi ediyorsun? Onun seni tanımadan büyümesine izin mi vereceksin?"

Rielle'nin kalbine saplanan bir bıçak. Kendini Audric'ten kurtardı. "Ben bunları yüzlerce kez düşünmedim mi sanıyorsun?"

Audric bakışlarını indirdi, yüzünü sildi. En azından Rielle'nin gözlerinin arkasındaki sıcaklık yok olmuştu. Rielle kendi kendine ağlamayacağını söylemişti fakat yataklarına yığılıp kalan Audric çok utanmış görünüyordu. Gözyaşları ellerine dökülüyordu.

"Bunu düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı Audric. "Tüm bunları senin gözlerinde izledim. Kendi kendime bunun sadece hayal gücü olduğunu söyledim. Her sabah, o günün bana biraz önce söylediklerini söyleyeceğin gün olduğunu düşünerek uyandım."

"Ve yaşadığım her gün, artık katlanmakta zorlandığım acı dolu yeni bir gün. Senin, Eliana'nın, korumak için savaştığımız herkesin tehlikede olduğu yeni bir gün. Bana bak."

Rielle Audric'in çenesini kaldırdı. Gözündeki parlaklığı gördü. Dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Gitmeliyim," dedi Audric'e. Ağzından çıkan her kelime bir mücadeleydi. "Bunu biliyorsun. Benim nasıl acı çektiğimi gördün."

Audric'in yüzü tam bir çaresizlik tablosuydu. "Gördüm."

"Bendeki değişiklikleri gördün. Tenimin altındaki ışıkları, nasıl alev alev yandığımı."

"Bazı geceler, uykunda ağlıyorsun," dedi Audric. Parmaklarının arkasıyla Rielle'nin yanağına dokundu. "Bazı günler, benden, hepimizden çok uzaklarda oluyorsun. Senin nerelere gittiğini merak ediyorum."

"Yine de benim kalmamı mı istiyorsun?"

Audric ümitsizlikle kafasını salladı. "Bunun için kendimden nefret ediyorum."

Rielle onun sesinde nefreti ve suçluluğu duydu. Yatak odaları sabah güneşinde gözyaşlarıyla ışıldıyordu. Audric'in yeni yara izleriyle daha da pürüzlü hale gelen güzel ellerini öptü. Rielle orada olup, Atheria'nın onu kasırganın içine götürüşünü görmek isterdi. Sloane Rielle'ye, kıyıdan bakınca onun göz kamaştırıcı göründüğünü anlatmıştı. Karanlığın içine korkusuzca hızla ilerleyen bir ışık küresi.

"Sen nefreti hak etmiyorsun," diye fısıldadı Rielle. "Eliana senden kendini sevmeyi öğrenecek. Eliana'nın iyiliği için kendi yüreğine karşı nazik ol."

"Rielle," dedi Audric. Kelimeler Rielle'nin tenine batıyorlardı. "İçinde senin olmadığın bir dünyada nasıl yaşarım, bilmiyorum."

"Öğrenirsin."

"Fakat Geçit," dedi Audric umutsuzca. "Sen gidersen, onu kim kapatacak?"

"Bununla yalnız başına yüzleşmeni istemezdim, Audric, ben..."

Rielle gözlerini kapattı, hafifçe döndü. Acı, sivri dişleriyle, çalkalanarak bir kez daha yükseliyordu. Altın, gözlerinin içini ısırıyordu. Büyük bir kuvvet avuçlarını, ayak tabanlarını, kafatasının üstünü, sırtını çekiştiriyordu. Yumruklar kaslarına giriyor ve onları büküyor, kemiklerini birbirlerine sürtüyordu. Birazdan parçalara ayrılarak havaya uçacaktı. Ne güzel bir rahatlama olurdu. Sonsuz siyah denizi, yıldızlarla parlayan gökyüzünü, elini tutan küçük kızı düşündü.

*Benimle gel,* demişti kız. *Sen ve ben, yükseliyoruz. Yapmamız gereken çok şey var.*

"Benimle kal." Audric Rielle'nin ellerini şefkatle tuttu. Avuçları soğuk ve nemliydi. Sesi kaygıyla titriyordu. "Buradayım, Rielle. Sesimi dinle. Lütfen, Tanrım, benimle kal. Lütfen, sevgilim."

Terler, Rielle'nin sırtından aşağıya aktı, göğsünün altında birikti. Buz gibi suya girse, bütün buzdağlarını eritirdi. Yataktan kalkarsa, ayakları yere değerse, sonsuza dek düşerdi.

"Buradayım," diye fısıldadı Rielle. Güçlükle nefes alan Audric, son ıstırap patlaması dinene kadar onu tuttu. Çarşaflar sırılsıklamdı. Rielle'nin teni cilalı bakır gibi parlıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya nehir gibi akıyordu. Rielle Audric'e doğru döndü, yüzünü boynunun kıvrımına sakladı. Audric yavaş yavaş ve özenle onun ıslak saçlarını okşadı. Sanki Rielle tahrik etmeye cesaret edemediği camdan bir kuş ya da yaratıktı.

"Seni seviyorum, Rielle," diye fısıldadı Audric titreyerek. "Seni hep sevdim ve bundan hiç vazgeçmeyeceğim."

*Vazgeçmeni dilerdim,* demek istedi Rielle. *Beni sevmekten vazgeçmek, senin için daha kolay olurdu.* Ama ölmekte olan bir adama bıçak saplamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca Audric'in sesi onu sakinleştiriyor, onu sarhoş bir uykuya daldırıyordu. İsmi Audric'in dudaklarında, Audric'in sesi paramparça. Rielle hafif, kırmızı bir uykuya daldı.

Rielle, Audric onun fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlayıncaya kadar bekledi. Her sabah, Rielle'yi yanında bularak uyanıyordu ve yüzüne bir umut yayılıyordu. Bu umut, gözlerine sıcak ve yumuşak bir aydınlık veriyordu. Audric daha rahat uyumaya başlamıştı. Artık Rielle her kıpırdadığında uyanmıyordu.

Sonra soğuk bir gece geldi. Keskin bir rüzgâr parmaklarıyla pencereye vurdu. Yıldızların önünü siyah bulutlar kapladı. Ay, yeni ve karanlıktı.

Rielle, uyku denmesini pek hak etmeyen bir uykudan uyandı. Gözlerinin arkasına yakıcı ışık dalgaları çarpıyordu. Sersemletici patlamaların her biri kafatasından bir parça kopartıyordu.

Nefesini tuttu, beşiğinde uyuyan Eliana'yı dinledi. Yumrukları ağzında, düzenli minik nefesler. Rielle yataktan kalkınca, Audric uyanmadı. Gölgeler, gözlerinin altındaki yumuşak teni karartmıştı. Audric bunu inkâr ederdi ama onun kederinin ve bitmek bilmeyen endişesinin tek kaynağı Rielle'ydi.

Rielle çıplak ayaklarıyla sessizce ve hızla odadan çıktı. Kapıda kısa bir an durmak zorunda kaldı, boğazında yükselen hıçkırık yatışıncaya kadar bir eliyle ağzını kapattı. Audric'i bir kez daha öpmeyi, başını Eliana'nın minik vücudunun üstüne eğip, yüzünü kızının yuvarlak yanaklarına bastırmayı nasıl da ümitsizce istiyordu.

Ama onları uyandırmayı göze alamazdı. Koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bir ses, böylesine bir korkuyu ve böylesine kemikleri titreten bir rahatlamayı içinde barındıramazdı. Dizleri titreyerek kapıya yaslandı. Evyline bir şey diyemeden önce bir elini kaldırıp kadını susturdu.

Rielle yere bakarak, "Diğerlerini uzağa gönder," diye mırıldandı. Rielle'den defalarca Maylis ve Fara'nın yerlerine başkalarını getirmek için izin isteyen Evyline'e bakmak oldukça zordu. Ama Rielle buna izin veremezdi. Eski muhafızlarından kalan o iki boş yere bakmak istiyordu. Bunun getirdiği vicdan azabını hissetmek, içine oturmasına izin vermek istiyordu.

Evyline hemen söyleneni yaptı. Kısa süre içinde yalnız kaldılar.

"Ne oldu, kraliçem?" Evyline geniş elini Rielle'nin sırtına koydu. "Bir melek mi?"

Evyline'in onu affedebilmesi imkânsızdı ama Rielle sonunda onun gözlerine bakma cesareti gösterdiğinde, yaşlı kadının yorgun gözlerinde sadece sevgi olduğunu gördü.

"Gidiyorum," diye fısıldadı Rielle. "Benim dağlara gitmeme yardım etmelisin. Gerçekleştiği zaman, şehirde olamam."

Evyline'in gözleri büyüdü. Rielle onun itirazlarını geri yutuşunu, emri kabul ederken yüzünün soluşunu izledi.

"Pekâlâ, kraliçem." Evyline kolunu uzattı, Rielle memnuniyetle kabul etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Taléa Dağı. Eteklerine, geçidin yanına." Rielle gözlerini sıkıca kapattı. Güç, parmak uçlarında dalgalanıyor, tırnaklarını itiyordu. Saçlarının uçlarında beyaz kıvılcımlar vardı.

Telaşla koridorda ilerlerken, Evyline'in yüzü endişeyle gerildi. "Oraya ulaşmak için zamanımız olacak mı? Kraliçem, beni bağışlayın ama yüzünüz... Işık dolu. Elmacık kemiklerinizin altında yıldızlar var."

"Biliyorum." Merdivenlere geldiklerinde durdular. Rielle duvara yaslandı. Zihni ilk olarak Ludivine'e gitti. Hüzünle nefesini kesen korkunç bir hata. Ludivine'in hatırasını ve onun hemen ardındaki Corien'i bir kenara iterek, zihninde farklı bir meleğin resmini oluşturdu.

*Zahra? Lütfen, acele et.*

Bir saniye sonra, tayf yanlarındaki duvardan çıktı. Saçları beyaz akıntılar halinde arkasında dökülüyordu. Evyline şaşkınlıkla irkilerek küfür etti.

Zahra hemen diz çöktü. "Sizin için ne yapabilirim, kraliçem?"

"İki şey," dedi Rielle gergin bir şekilde. "Biz şehirden geçerken bizi korumalısın. Kimse bizi göremez. Herkesi benden uzak tut."

"Tamam, kraliçem."

"Ve ben Baingarde'dan yeterince uzaklaşıncaya kadar Audric'in uyanmamasını sağlamalısın. Tüm gücüyle koşsa da, Atheria'yı sürerek peşimden de gelse, beni durduramamalı." Rielle dişlerini gıcırdattı, gözlerindeki parlak noktaları yok etmek için gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

Zahra'nın yüzünde ağır bir üzüntü vardı. "Elbette, kraliçem."

"Peki, bu iki şeyi aynı anda yapabilir misin? Başka kimseye güvenmiyorum, Zahra. Sadece ve sadece sana ihtiyacım var."

"Yapabilirim ve yapacağım." Zahra'nın yüzünde bir güç dalgalandı. Sanki zihin akıntısı yönünü değiştirmişti. Sesini alçalttı. "Kral, siz Flats'e varıncaya kadar uyanmayacak, kraliçem."

"Güzel." Kuvvetsiz nefesler alan Rielle, merdivenlerin karanlık tüneline doğru baktı. Her bir basamak bir dağ gibi görünüyordu. Işık iğneleri kaslarına giriyordu. Hareket ettiğinde, acı içini kazıyordu. Sanki tüm kemiklerinde siyah keskin kıllar çıkmıştı.

"Yürürken, sana anlatacağım çok şey var," dedi Rielle ve Evyline onu yakalayamadan önce merdivenlere doğru devrildi. "Beni dikkatle dinle çünkü bu gece yapacağım şey, herkesin hayatına dokunacak."

Hiç bitmeyen merdivenlerden inip kaleyi arkalarında bırakana dek Rielle konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Evyline onu mutfağın yanındaki bir kapıya götürdü. Oradan bahçelere çıktılar. Rielle karanlık süs havuzlarına doğru sadece bir kez baktı. Karanlığın içine bakarken, empirium ona altına bulanmış sönük bir anıyı gösterdi; kendi, kaygan taşlarda hızla koşuyor, Ludivine onu takip ediyor. Audric çimenlerin arasından onları izliyor.

Kanı daha hızlı yürümesi için kükrese de Rielle orada ağladı. Neredeyse oradaydı; sona yaklaşmıştı. Yakında, hiç acı çekmeyecekti. Yıpranan bedeninden geriye kalanlara tutunmak için hiçbir nedeni olmayacaktı. Çenesi öyle ağrıyordu ki konuşmak çok zor geliyordu. Bazı geceler, uykusunda dişlerini öğüterek toza çevirdiğinden şüphelenerek uyanıyordu.

Ancak şehre girdiklerinde sesini çıkartabildi.

"Bu gece, öleceğim," dedi Rielle. "Öldüğümde, empiriumu buraya, Avitas'a uyku gibi bir halde göndereceğim. Yıllarca etkisiz, uykuda yatacak. İnsanlar uyanıp da güçlerinin söndüğünü gördüklerinde korkacaklar. Bunun için üzgünüm ama böyle olmak zorunda."

"Neden?" diye fısıldadı Evyline. Dehşet içindeydi.

"Geçit'i kapatmak için," dedi Zahra sakince. "Ve daha fazla savaşı başlamadan bitirmek için."

Evyline bakakaldı. "Daha fazla savaş mı? Fakat biz savaştık ve kazandık."

"Fakat Kirvaya'da elemental büyüleri olanlarla olmayanlar arasında isyanlar alevleniyor. Bunu kontrolsüz bırakırsak,

yayılırlar." Zahra'nın sözleri seri ve yumuşaktı. "Melezler, Eliana'nın gelecekten yanımıza seyahat ettiğini duyacaklar ve dokunmamaları gereken büyülerler bunu deneyecekler. Prenses tehlikede olacak. Hâlâ yaşayan birçok melek var ve onların Kalmaroth için duydukları keder çok tehlikeli. Senin için gelmeye devam edecekler. Geçit mühürlenmediği takdirde, Dip Dünya'dan diğerlerini çağırmanın bir yolunu bulacaklar."

Evyline'in yüzü soldu. "Anlıyorum."

Göz kamaştırıcı dünya, kapatması için onu kışkırtsa da Rielle gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. Yanından geçtikleri her bina binlerce beyaz ateşle yanıyordu. Attığı her adım yeri titreten güç dalgalarına neden oluyordu.

"Hiçbir yeni melek insan vücuduna sahip olamayacak," diyebildi Rielle. Kelimeleri oluşturmak için gayret sarf ediyordu; dişler diline, dili boğazına. "Bedensiz olan melekler öyle kalacaklar. Benim dirilttiklerimden hayatta kalanlar da zihin güçlerinin azaldığını görecekler. Güç elementleri kararacaklar. Melezler..." Rielle küçük Simon'ı düşünerek duraksadı. Babası Eliana'yı dünyaya getirirken yanında hazır beklerken ne kadar aklı başında ve sakindi. "Melezler artık iplik bükemeyecekler. Sadece üç şeyi el değmemiş bırakacağım: tanrısal yaratıklar, taca sadık tayflar ve Eliana."

Eliana'nın ismini söylemek acı vericiydi. Her hece, kaburgalarına inen bir sopa gibiydi. Kalbi Baingarde'a, içinde iki yürek parçası olan sessiz odalara doğru yalpaladı.

"Prenses tüm gücünü koruyacak mı?" diye sordu Evyline.

Rielle başını salladı. "Bir gün, empirium geri dönecek. Onu uyandıracak bir şey olacak. Bir başka çatışma, belki yeni bir düşman. Bunun belirtilerini görüyorum ama empirium bana başka bir şey göstermiyor. Geçit, Dip Dünya'ya açılan bir kapı. Dip Dünya da var olan tüm dünyalara açılan bir kapı. Bir şey gelecek. Bu gerçekleştiğinde ve empirium geri döndüğünde, dünya yol göstermesi için Eliana'ya bakacak."

Gözyaşları vahşice zirveye çıktı. "Ondan bunu istemek zorunda kalmamayı dilerdim. Audric'i büyüsünü kaybettiği

için yas tutan bir dünya ile yüzleşmek zorunda bırakmamayı dilerdim. Ama gelecek zorlu yıllarda onları korumanın başka yolunu bilmiyorum. Onları kendim korumak için burada olmayacağım."

"Peki ya tapınaklar, kraliçem?" diye sordu Evyline tok bir sesle. "Büyü giderse, biz neye tapacağız?"

"Hiçbir şey sizi güneşe ve gölgelere dua etmekten alıkoyamaz. Eğer eski dualar uygunsuz gelirse, siz de yenilerini yazarsınız."

Yeni bir ıstırap onu yere fırlattı. Parke taşlı yolda çatlaklar oluştu, kusursuz kesilmiş yüzlerce taş parçası çevreye dağıldı. Rielle nefes nefese titredi. Başını kaldırıp yukarıya baktığında, bir yol ya da bir şehir görmedi. Uçsuz bucaksız sığ bir deniz gördü. Ufukta da beyazlı kız.

Evyline onun kalkmasına yardım etmek istedi ama sadece dizlerinin üstüne getirebildi. Yer, Rielle'yi ensesinden çekiyordu. Dokunaçları inatçı ve açlardı. Onunla savaşmak, okyanusun baskısıyla savaşmak gibiydi. Eğer dağlara zamanında ulaşmak istiyorlarsa, yardıma ihtiyaçları olacaktı. Rielle'nin ayağa kalkıp yürümesine yardım edecek birine, güvenebilecekleri birine.

Uzaktan ve belli belirsiz, Zahra'nın sesi geldi. "Kraliçem, Garver Randell'in evinin yakınındayız."

"Onu bana getirin," dedi Rielle boğuk bir sesle. Ağzından çıkan her kelimede şimşek tadı vardı. "Ona acele etmesini söyle."

Garver Randell hemen geldi. Kısa bir an sakince durdu ve sonra Rielle'nin yanına diz çöktü. Rielle gözlerini kısarak beyaz bir acı duvarının arasından ona baktı. Garver'ın çizgili yüzü, parlak keskin gözleri.

"Dramatik davranmakta ısrar ediyor gibisin," dedi Garver küçümseyerek. Evyline'in yardımıyla, ikisi birden Rielle'yi ayağa kaldırdılar. Rielle alnında yıpranmış bir elin nazik baskısını hissetti.

"Nereye gidersen git, çocuğum," dedi Garver yumuşak bir sesle. "Umarım orada huzur bulursun."

Huzur. Bu düşünceyle afallayan Rielle güldü. Ölümde bile böyle bir şeye sahip olabilecek miydi?

Ölüm değil

Empirium onu azarladı, şaşırtıcı bir düzeltmeydi. Rielle neden insan ölümü gibi basit bir şey düşünüyordu ki?

*Ya sonra?* diye sordu Rielle, güçlükle nefes alarak.

Empirium bir duyguyla cevap verdi. Tek bir kelimenin ince kemikleri: *daha fazlası*

Şehri çevreleyen paralanmış ve yanmış büyük duvara ulaştılar. Yeni yapılan kapıdan hızla geçerlerken, Zahra onları muhafızlardan gizledi. Âme de la Terre'in eskiden böyle bir duvara ihtiyacı yoktu. Eskiden, yataklarının yanında hangi duayı mırıldanırlarsa mırıldansınlar, hiçbiri böyle bir şeyin olabileceğini aklına getirmezdi.

Sonra göldeki köprüyü geçtiler, Flats'in harabeye dönmüş zemininde tökezleyerek ilerlediler. Yaratık pençelerinin izleri, elemental büyüler yüzünden hâlâ tüten kraterler. Tapınak yardımcıları henüz savaş meydanında gerekli onarımları yapmamışlardı. Bunun yerine cesetleri çıkartmaya, şehri temizlemeye, yakınlarını kaybedenlere teselli vermeye yoğunlaşmışlardı. Şimdi, Âme de la Terre halkı ne zaman camdan baksalar, savaş kalıntılarını göreceklerdi. Kan Kraliçesini ve onun kendilerinden büyülerini nasıl çaldığını düşüneceklerdi. İçlerinden bazıları bundan memnun olacaklardı, havadaki yeni sakinlikte huzur bulacaklardı. Bazıları üzüntüyle çıldıracaklardı. Ancak öfkelerine yardım edecek büyüler olmayınca, kale de bir tayf ordusu tarafından korununca, Audric ve Eliana en azından birkaç yıl boyunca güvende olacaklardı.

Rielle'nin ayağının tökezleyerek düşmesiyle birlikte, Flats'in üzerinde bir gök gürültüsü yuvarlandı. Geçide yaklaştıklarında, havada altın şimşekler çaktı. Evyline başını kaldırdı, yüzünde saygı ve korku arasında bir korku vardı.

"Zahra, Audric'in uyanmasına şimdi izin verebilirsin," dedi Rielle. Çıplak ayakları soğuk çamurda şaplıyordu. "Ona git. Dinlemeye hazır olduğunda, benim anlattığım her şeyi ona anlat."

Zahra hiçbir şey söylemedi. Fakat bir soğuk hava akımı Rielle'nin ensesini öptü ve sonra tayf gitti.

"Bana ne gördüğünü anlat, Evyline," diye nefeslendi Rielle.

"Gökyüzünde akan altın rengi ışıklar görüyorum," diye cevap verdi Evyline. "Şimşek gibi sivri uçlu şekiller yerine, geniş ve nabız gibi atan yapraklar gibi. Bir araya geliyorlar, ayrılıyorlar ve sonra yeniden bir araya geliyorlar."

"Ve ben de Audric'i görüyorum," dedi Rielle. Sesi her kelimede takılıyordu. Empirium uçsuz bucaksız, hiç bitmeyen bir tuvaldi, şekiller yerden göğe girdaplar yapıyorlardı. Rielle onun üstüne yazılı her şeyi okudu. "Audric uyanmış. Odaların arasında koşuşturuyor, beni arıyor. Sürekli ismimi haykırıyor. Eliana..." Rielle gözyaşlarına boğuldu. Rielle hayatı boyunca ateşli bir şekilde sevmişti ama hiçbiri bu kadar mükemmel olmamıştı. "Eliana uyanık ve ağlıyor. Audric... Muhafızları çağırıyor. Eliana'yı göğsünde tutuyor. Yine benim ismimi haykırıyor. Eliana onun kulağına doğru ağlıyor. Audric terasa çıkıyor. Benim ışığımı görüyor. Benim ne yaptığımı biliyor."

"Lütfen ağlama, çocuk," dedi Garver. "Bakma. Onları izlemek, sana sadece acı verir."

Rielle dizlerinin üstünde yumuşak bir çamur yükseltisine düştü. Üstünde kule gibi yükselen, sonbaharın son renkleriyle altına boyanan ağaçlar ve onların üstünde Taléa Dağının çam ağaçlı etekleri.

"Geri çekil," diye bağrdı Rielle. Garver'ı göğsünden itti. Evyline'in elini yakaladı, bir kez sıktı ve sonra onu da itti. Onlar gerileyerek ağaçların içinde kaybolana kadar bekledi. Her ikisi de yüksek bir kayalığın arkasında durdular. Rielle çamurun içinde ellerinin ve dizlerinin üstünde sallandı. Havasız kaldı, içinde yükselen fırtınaya karşı yutkundu. Vakit gelmişti ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

*nefes al*

*bırak*

Rielle çamurun içindeki ellerine baktı. Gölgelerle çevrilmiş, solgun ve küçük.

*yükseliyoruz*

Kız önünde çömeldi. Kendi çocuk hali, parlak gözleriyle gülümsüyordu. Ayakları çıplaktı, beyaz elbisesi ayak bileklerinde dalgalanıyordu. Cılız el bilekleri, dağınık siyah saçları vardı.

"Şimdi, benimle gel," dedi kız. Kibardı, sesi şefkatliydi. "Bizim yapacağımız fazla bir şey yok."

Dünya elmaslarla ışıldadı. Rielle'nin şakaklarına şiddetli bir sancı vurdu. Ama kızın eline uzandığında, omuzlarındaki korkunç düğümlerin bazıları çözüldü. Görüş alanının kenarlarında, altın ışıklarla parlayan milyonlarca gül açtı. İçinden binlerce parlak nehir halinde ışıklar patladı. Işık onu yok etmeden saniyeler önce ismini bilmediği birçok şey gördü. Ama gördüğü bazı şeyleri tanıdı ve yakınında tuttu.

Bir zamanlar evi olan parçalanmış şehri, yas mumlarıyla aydınlanmış yedi tapınağı, duvarın çevresinde bir tebessüm gibi pırıldayan gölü gördü.

Sunderlands'te, Geçit'in ışığı inliyor ve dönüyor, kendi çevresinde sarmal yapıyordu. Mor ve altın rengi bir hortum sonunda kapıdan geriye bir şey kalmayana dek devam etti. Geriye sadece iki büyük gri taş kaldı. İki taşın arasındaki hava tamamen sıradandı ve deniz rüzgârlarıyla titreşiyordu.

Yükseklerde, Borsvall'in soğuk dağlarında, Kral Ilmaire yeni kocası ejderha sözcüsü Kammerat Leevi'nin yanında uyuyordu. Başkent Strydalleen yeniden İlk Çağ'daki gibi kanatlı şehir haline gelmişti. Büyük ve küçük tüm ejderhalar kulelerin üstlerine tünemişlerdi. Büyük kanatlarını katlayarak gecenin içinde düşmanları gözetliyorlardı. Ingrid Lysleva, sahile bakan beyaz taş duvarın üstünde duruyordu. Ordu komutanı ve kralın sevgili kız kardeşi. Kısık gözleriyle Kuzey Denizi'nin diğer tarafındaki uzak Geçit adasına doğru bakıyordu. Adada tuhaf şekilde aydınlanan bulutlar yavaşça dönüyorlardı. Bu, Ingrid'in gördüğü fırtınaların hiçbirine benzemiyordu.

Parlak Genzhar şehrinde, kızıl ve altın rengi bir sarayda, genç kraliçe Obritsa soğuk bakışlarını, şehrinin çocuklarını yeni melek dünyasında saygın makamlar karşılığında Coriene'

satan hain büyücülerine dikmişti. İnfazcı kılıcını havaya kaldırdı ama Obritsa son anda onu durdurdu, büyücülerin hayatlarını bağışladı. Büyücüler onun ellerine gözyaşları dökerlerken, onların önünde diz çöktü. Sonra sert bir tebessümle onlara Rielle'nin duyamadığı bir şeyler söyledi.

Ülkesinin incisi, ay ışığıyla boyanan parçalanan caddeleriyle Quelbani şehrinde, Kamayin Asdalla annelerinin odasında mum ışığında kitap okuyordu. Kamayin'in arkasında, anneleri geniş beyaz yataklarında uyuyorlardı. Yüz hatları yumuşamış, elleri birbirlerine geçmiş. Çıplak ayaklarıyla pencerenin denizliğine oturan Kamayin başını romanından kaldırıp baktı ve bilinçsizce ayak parmaklarını denizliğe vurdu. Kitabını kucağına bıraktı ve yanındaki masaya döndü. Masadaki kâğıtlara birkaç not daha ekledi. Sayfanın en üstünde, iki kez daire içine alınmış bir soru vardı: *Buradan ileriye nasıl gideceğiz?*

Ve Baingarde'ın en iyi süit odalarının önündeki küçük terasta, Celdaria kralı kızını göğsüne yaslamış, veda ışıklarıyla parlayan ufku seyrediyordu.

# BİR BAŞLANGIÇ VE BİR SON

*"Sevgili kızım, küçüğüm. Benim yaptığım şeyi uzunca bir süre anlamayabilirsin. Bana kızgın olabilirsin, benden nefret edebilirsin, büyümüş ve bana karşı duyarsızlaşmış olabilirsin. Ama ne hissedersen hisset, seni ümitsizce sevdiğimi ve bu yüzden seni terk etmek zorunda kaldığımı bil. Artık bir hayatın olacak ve dünya değişmiş olsa da bir süreliğine güvenli olacak. Bazı günler korkacaksın. Korkmaya hakkın var. Ama sen, yanan her alevden daha kuvvetlisin. Babana göz kulak ol. Onu yüreğine yakın tut. Dostlarına değer ver. Kendini ve benim sana verdiğim gücünü sev. Göğü izle ve güneşi teninde hisset. Nehirlerde yüz, gölgelerde oyun oyna. Her anda, her bir çimen yaprağında, yürünmemiş her yolda, ben orada, senin yanında olacağım. Daima orada olacağım. Eliana'm. Benim cesur kızım. İşte buradasın, başlangıçta."*

–Merhum Celdaria kraliçesi Rielle Courverie tarafından Celdaria prensesi ve Katell'in tahtının varisi kızı Eliana Courverie'ye yazdığı mektup, 11 Kasım 1000, İkinci Çağ

## BEŞ YIL SONRA

Eliana kendi yatak odası, babasının yatak odası, tavanında tanrısal yaratıkların resmedildiği babaannesinin oturma odası ve annesinin sevimli heykellerinin boş mezarları gösterdiği sakin, serin yeraltı mezarları haricinde, dünyadaki en sevdiği yerin en sevdiği köşesinde en sevdiği taburesinde oturuyordu.

Tüm bu yerlerin yanında en sevdiği yer, Garver'ın dükkânıydı. Bitkilerin ve toniklerin kokularını seviyordu, burnunu uyaran ekşi ama temiz bir koku. Küçük cam kavanozlardaki otları,

Garver'ın düzgün yazısıyla etiketlenen tonikleri ve merhemleri seviyordu. Düzenli çalışma tezgahlarını ve Garver'ın onları pürüzsüzce zımparalamasını, şişelenecek yeni karışımları kaynatırlarken havada oluşan buharları seviyordu.

Pencerenin dışında çiçekler ve otlarla dolu neşeli bir bahçe vardı. Ve şimdi, yazın ilk günlerinde renkle coşmuştu. Arada sırada, gökyüzünde öğle yemeği ararken uçan Atheria pencerenin önünden geçerdi. Kapıda asılı, parlak gümüş bir zil vardı. Garver'ın köşeye koyduğu süpürge, ateşin üstünde ısınan çaydanlık vardı.

Ama ne kadar harika olurlarsa olsunlar, dükkândaki her şeyin dışında Eliana en çok Simon'dan hoşlanıyordu.

Simon çalışırken, Eliana ona kaçamak bir bakış attı. Herkes Simon'ın on üç yaşındaki bir oğlan çocuğuna göre çok ciddi bir yüzü olduğunu söylüyordu. *Epey haşin*, diye duymuştu Eliana. Ama Eliana onun yüzünü ve yüzünün ciddiliğini seviyordu. Malzeme listelerini okurken, solgun alnı kırışıyordu. Saçı koyu altın rengiydi. Darmadağınık halde alnına düşüyordu. Becerikli parmakları kökleri ve otları o kadar süratli ve dikkatli doğruyordu ki onu izlerken Eliana'nın içini bir sıcaklık hissi kaplıyordu. Bu his Eliana'ya güvende olduğunu söylüyordu. Eliana onunla ve onun küçük keskin bıçaklarıyla birlikteyken, hiçbir şey ona zarar veremezdi.

"Deneyebilir miyim?" diye sordu Eliana. Taburesinden öne doğru kayarak.

Simon ona baktı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bıçaklar keskin. Parmaklarını mı kesmek istiyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse..."

"Ama *günün birinde* iyi bıçakları kullanabilecek miyim?"

Simon hafifçe tebessüm etti, civanperçemi demetini kesmeyi bitirdi. Sonra onları avcuna aldı ve ezme kâsesinin içine koydu.

"Belki," diye cevap verdi Simon. "Şimdilik, kötü bıçakları kullanacaksın."

Kaşlarını kaldırdı ve Eliana'nın yanındaki bıçaklara baktı. Bıçaklar, Eliana'nın kullanması için kör tutuluyorlardı ve dolayısıyla iyi kesmiyorlardı. Bunun anlamı, Eliana o bıçakları kullanırken yavaş kalacak ve aptal gibi görünecekti. Eliana Simon'ın yanında aptal gibi görünmekten nefret ediyordu.

"O bıçaklar kötü değil," dedi Garver, kendi masasından. "Onlar, öğrenme bıçakları."

Eliana bıçaklara surat astı. Simon bıyık altından güldü ve ona dirseğiyle vurdu. Bu olaylar silsilesi Eliana'yı epeyce keyiflendirdi. Öyle çok keyiflendi ki kendi yaprak demetini daha önce hiç olmadığı kadar hızlı kesti. Sonra Simon'a kibirli bir zafer bakışı attı.

Bu, Simon'a kahkaha attırdı. Çok nadir attığı o büyük kahkahalardan biri. Eliana Simon'ın gülüşünü izleyerek ona doğru ışıldadı. Simon'ı bu kadar mutlu görmek, çok ender rastlanan bir şeydi. Genellikle, köklerin kaynamasını beklerlerken veya yaprakları kurumaları için asarlarken, Eliana Simon'ı yüzünde korkunç bir hüzünle pencereden dışarıya bakarken yakalardı.

Bu daha çok rüzgârların yüksek olduğu, dağlardan çam ağacı kokularını taşıdıkları zamanlarda olurdu. Böyle günlerde Simon sakin, tuhaf ve ciddi olurdu. Eliana'nın sevdiği tarzda bir ciddilik değildi. Böyle günlerde, Simon neredeyse hiç konuşmazdı. Yüzünde gölgeler olurdu. Bakışları keskin ve öfkeli olurdu. Veya keder dolu. Bu olduğunda, Eliana'ya çok nadir bakardı.

Hatta bir keresinde, Eliana'ya çıkışmıştı. "Hayatında sadece bir kez, birkaç dakikalığına bile olsa benimle konuşmayı kesebilir misin?" diye bağırmıştı. Sonra Eliana gözyaşlarına boğulduğu için yüzü korkuyla çökmüştü. Garver onu üst kata, odasına yollamıştı. Özür dilemesine bile izin vermemişti. Sonra Zahra Eliana'yı eve götürmek için gelene dek sessizce oturmuştu.

Daha sonra, gözü yaşlı bir halde babasının kucağında burnunu çeken Eliana, ona Simon'ın neden böyle bir şey yaptığını sormuştu. Neden bazı günler bu kadar üzgün, bu kadar acımasız ve sabırsız oluyordu.

Ve babası, Eliana'nın sorularına daima cevap veren sevgili, nazik babası, en sevdikleri battaniyenin altında ona uzun bir süre sarılmıştı. Eliana onun uykuya dalmış olabileceğini düşünmüştü.

Sonra babası Eliana'nın saçlarına doğru yumuşak sesiyle konuşmuştu. "Sevgilim, bütün bunları şu anda anlayamayabilirsin ama yine de sana anlatacağım. Çünkü biz böyle yaparız değil mi? Birbirimizle konuşuruz. Doğruları söyleriz."

"Evet, Baba," demişti Eliana ona bakarak. Eliana birçok kez babasının sesinin üzgün ve ciddi çıktığını duymuştu. Özellikle de annesinin mezarını ziyaret ettiklerinde. Ama bu farklıydı. Bu seste sırlar vardı.

"Bence, Simon gücünü kaybettiği için yas tutuyor. Annen öldüğünde yaptıkları hakkında sana ne anlattığımı hatırlıyor musun?"

Eliana annesinin tablolarını görmüştü, babasının onu tasvir edişini defalarca dinlemişti. Annesini yeşil gözleri, saçlarını boyayan gücünü, altın rengi kollarını hayal ettiğinde, Eliana bazen nefesini tutmak zorunda kalıyordu. Çünkü arkasını dönse, annesinin orada durduğunu görebilecekmiş gibi hissediyordu. Sanki Eliana'nın zihni onu empiriumun götürdüğü yerden geri getirebilecekmiş gibiydi.

"Empiriumu uyumaya göndermişti," demişti Eliana babasına. Sesi, annesinden her bahsettiğinde olduğu gibi bir fısıltıya dönüşmüştü. Her kelime üstünde itinayla düşünüyordu çünkü babası ona bunun ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. Babası, dünyalarındaki büyünün gittiğini ancak bazılarının konuştukları kelimelerde hâlâ kaldığını ve o güce saygı göstermek gerektiğini söylemişti. Eliana babasının ona verdiği kolyeyi tutmuştu. İnce bir zincirin ucunda altın bir disk. Üstüne Atheria'ya binen annesinin resmi işlenmiş. Bu kolyeyi tutmak, her zaman Eliana'nın kendini biraz daha kuvvetli hissetmesini sağlardı.

"Bir gün, empirium yeninde uyanacak," demişti Eliana babasına. "Ama şimdilik, uyuyor ve sadece ben..."

Eliana susmuştu, yere bakarken yanakları sıcaklamıştı. Miren ve Sloane ile tapınaklarda dua etmediğinde ya da babası ile birlikte

empirium hakkında kitaplar okumadığında, Eliana vücudunun içindeki gücü genellikle unuturdu. Başka hiç kimse göremezken onun Zahra'yı ve diğer tayfları görebilmesinin nedeni gücüydü. Babasının onu Garver'ın dükkânına ders almaya göndermesinin nedeni, Eliana'nın gücüydü. Bu nedenle babası, Miren, Sloane ve Zahra ona çok fazla şey öğretiyorlardı. Öyle ki Eliana bazen kafasının normalden üç kat fazla büyüdüğünü hissediyordu. Kanında yaşayan bu büyüyü bilmesi, ondan korkmaması ve onun yanında şifacılık, müzik, matematik gibi daha başka bir sürü şeyi bilmesi için var olan her şeyi öğrenmesini istiyorlardı. Böylelikle Eliana'nın tek sevdiği şey, gücü olmazdı.

Bazen, Eliana dünyadaki herkes gibi olmadığını hatırladığında, kendini çok yalnız hissederdi. Bir ağacın yükseklerine, diğer kuşların ulaşamayacağı kadar çok yükseklerine tünemiş bir kuş gibi hissederdi.

Babası başını öpmüştü. "Artık sadece sen empiriuma dokunabilirsin. Bu doğru, Eliana. Ve kötü bir şey değil. Bundan utanmamalısın. Annen senin gücünü bir nedenle el değmemiş halde bıraktı. Günün birinde korkutucu bir şeyin olabileceğini düşünmüş olabilir. Seni çok sevdiği için senin içinde ondan bir parça kalmasını istemiş olabilir."

Eliana ürpermişti. Günün birinde korkutucu ne olabilirdi ve Eliana onu durdurmak için ne yapabilirdi?

"Bence, Simon'ın bazen üzüntülü olmasının nedeni bu," demişti babası. "Hatta bazen sana kızgınmış gibi görünmesinin nedeni. Senin hâlâ gücün var ve onun yok. Onun yeteneği, benimki ve diğerlerininki gibi iyi bir nedenle ondan alındı. Bunun iyi bir neden olduğuna inanmak zorundayım. Ama yine de yeteneklerimiz kayboldu. Bence seni görmek, bazen Simon'a ne kaybettiğini hatırlatıyor."

Bunu duyan Eliana'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Artık onunla arkadaşlık yapmamalı mıyım? Ben onu üzmek istemiyorum, Baba."

"Hayır, hayatım, ben bunu demek istemedim. Aslında, onu en çok senin artık onunla arkadaşlık yapmaman üzer. Onun kendi

gibi olmadığı günler olabilir. Sen de ona karşı sabırlı olmalısın. Hatta belki böyle zamanlarda onunla hiç konuşmaman gerektiğini bile düşünebilirsin ve bunda hiç sorun yok. İkiniz birlikte sessizlik içinde çalışabilirsiniz. Veya sen Garver'ın kitaplarından birini okuyup Simon'ı masasında tek başına bırakabilirsin. Sence bunu yapabilir misin?"

Ama bugün, öyle günlerden biri değildi. Garver'ın dükkânında ışığın ve neşenin günüydü. Simon güldükçe, Eliana ona baktı, baktı. Simon, *onun* yapmış olduğu bir şey yüzünden gülüyordu! Simon'ı izlerken, Eliana'nın göğsü biraz acıdı. Tatlı, sakin bir acıydı. Bu yüzden ona aldırmadı. Bu duygu ona evde güvenli, sıcak odasında olmayı ve annesi hakkında hikâyeler anlatan babasının yüzünü izlemeyi anımsattı.

Kapıdaki gümüş zil çaldı. Eliana hızla döndü ve Zahra'nın onu eve götürmeye geldiğini gördü. Ama Zahra yalnız değildi. Babası da kaleden buraya kadar onunla birlikte gelmişti! Babası ona bütün öğleden sonra boyunca sıkıcı toplantılara katılacağını söylemiş olmasına karşın, işte buradaydı. Kocaman gülümsemesi, Eliana'nınkiler gibi siyah gözleriyle onu yakalamak için kollarını uzatmıştı.

Eliana babasına koşmanın telaşıyla neredeyse taburesinden düşecekti. Babasının göğsüne atlarken onun ismini şakıdı. Babası onu yakaladı, yukarıya kaldırdı ve saçlarından öptü. Bir de babasının sevgili ve sıcak sesi vardı. Eliana'ya, bugün Odo'nun yerinde onunla birlikte yemek yemek ister miydi, soruyordu. Belki Odo'nun terasında sarmaşıkların ve çiçeklerin arasında otururlardı, Odo da onlara katılırdı. Bu da *hikâyeler* anlamına gelirdi. Onunla çalışan insanlardan, ona casusluk yapan tayflardan, ticaret yaptığı tüccarlardan öğrendiği tuhaf, çılgın hikâyeler.

Eliana başının döndüğünü hissetti. Bütün öğleden sonra boyunca, Odo onlara hikâyeler anlatırken, babasının ayaklarının dibinde oturmak!

Eliana babasının eski yanıklar yüzünden kaşındıran yanağını öptü. Bir de babasının gerçekten tıraş olmaya ihtiyacı vardı.

Babasına gitmek istediğini söylerken, burnunu kırıştırdı. Babası güldü. Uzun boylu, güzel Zahra alnına dokunmak için aşağıya indi. Kış başlangıcında havanın kar gibi koktuğu günlerdeki gibi soğuk bir dokunuş.

Eliana babasının kollarında döndü. "İşimiz bitti mi, Garver? Gidebilir miyim?" Garver'ın ağzı seğirdi. "Hayır, çocuk, kral babanla gitmeni yasaklıyorum. Günün geri kalanında burada kalmak ve yerleri süpürmek zorundasın."

Eliana ağzı açık bir halde Garver'a bakakaldı. Mutlak bir dehşet duygusu kollarından yukarıya doğru süzüldü. Sonra Garver kıkırdayarak işine döndü.

"Size iyi günler, kralım ve teşekkür ederim," dedi Garver başını eğip el sallayarak. "Her zamanki gibi kızınız bugün çok yardımcı oldu."

Eliana sertçe nefes verdi. Dargın bir şekilde babasına baktı. "Şaka mı yapıyordu?" Daha da dargın bakışlarla Garver'a baktı. "Şaka mı yapıyordun?"

Kulaklarında Garver'ın kahkahası, arkalarında Simon, dükkândan çıktılar. Babasının yanında sessiz duran Simon onlara bahçe kapısını açtı. "Onu haftaya getireceksiniz, değil mi?" dedi Simon umutla. Yolda yürümeye başladılar. "O buradayken, yaprak kesmek ve diğer işler daha az sıkıcı oluyor." Simon yüzünde temkinli bir duygusuzlukla sustu. "Bilirsiniz. Sürekli ona göz kulak olmak zorundayım. Parmaklarını kesmesini engellemeliyim. Öğrenme bıçaklarını nasıl kullanması gerektiğini göstermeliyim."

Eliana ona dil çıkarttı ama Simon'ın gerçekten kızgın olmadığını biliyordu. Çünkü Simon gülümsüyordu, babası Eliana'nın çok sevdiği büyük, sıcak, güzel kahkahasını atıyordu. Atheria parlak ilkbahar göğünde büyük tembel daireler çiziyordu. Zahra yanları sıra süzülüyor, Eliana'ya o sabah dağlarda gördüğü yaban kedilerini anlatıyordu. Yukarılarında, yolun en sonunda, tepelerin ve çam ağaçlarının içinde Baingarde onların dönüşlerini bekliyordu. *Evleri.*

Yoldan yukarıya çıktıkça, Eliana babasının omzuna kıvrılıp yattı. Simon'ın giderek daha küçülmesini izledi. Simon her zaman, onlar yolun başına varıncaya dek bahçe kapısında beklerdi. Nezaketen, derdi Simon. Krala saygısını göstermenin bir yolu. Ve prensese, diye hatırlatırdı Eliana. Simon buna genellikle gülen gözlü bir omuz silkmeyle cevap verirdi.

Yolun sonuna yaklaştıklarında, Eliana nefesini tuttu. Kalp atışlarını dinledi. Ya Simon beklemediyse? Ya vaktinden önce dükkâna döndüyse? Bakarken gözleri sulandı, nefes almayı reddetti. Ama başı dönmeye başladı.

Zahra ona sevgi dolu, bezgin bir düşünce yolladı: *Küçüğüm, hemen nefes almazsan, seni buna zorlayacağım.*

Ve işte, *oradaydı*. Simon nihayet her zamanki gibi, söz verdiği gibi elini kaldırdı. Bunu gören Eliana'nın kalbi ışıkla doldu. Babasının kulağına kıkırdadı. Öyle mutluydu ki babası ona bu kadar komik ne olduğunu sorduğunda, cevap veremedi. Bunun yerine gülümsedi ve Simon'a el salladı. Sonra köşeyi döndüler ve çok sevdiği küçük dükkân, o dükkânın bahçesi, bahçenin kapısında sabırla bekleyen oğlan sessizce gözden kayboldular.

# EMPIRIUM ÜÇLEMESİNDEKİ ELEMENTLER



Rielle'nin krallığı Celdaria'da resmi dini zümre Kilise'dir. Halk her Celdaria şehrinde bulunan yedi elemental tapınakta ibadet eder. Tapınaklar basit sunakların olduğu küçük odalardan başkent Âme de la Terre'deki gösterişli tapınaklara kadar farklılık gösterir. Avitas dünyasındaki uluslarda benzer dini kurumlar vardır. Eliana'nın zamanında elemental tapınakların çoğu Ölümsüz İmparator tarafından yok edilmiştir. Artık çok az insan büyü, Azizler ve Geçit hakkındaki Eski Dünya hikâyelerine inanmaktadır.